

ВЕЛИКИЙ НАУКОВИЙ ПРОЄКТ

Олександр БОЙКО

30 РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

ДО 18 СЕРПНЯ 1991 Р.

ТОМ 1

Харків
«ФОЛІО»
2021

УДК 94(477)

Б77

Художник-оформлювач

М. С. Мендор

Дякуємо глядачам skrupin.ua, yanevsky.com.ua та umn.ua,
які взяли участь в опитуванні щодо назви книги

Використані фотографії з приватного архіву Д. Б. Яневського
та Марти Коломиєць-Яневської

Головний проєкт країни
«ТАЄМНИЦІ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ»
<http://24081991.com.ua/>

Бойко О. Д.

Б77 30 років незалежності України: у 2-х т. — Т. 1. До 18 серпня 1991 року / Олександр Дмитрович Бойко; Данило Яневський, вступне слово; худож.-оформлювач М. С. Мендор. — Харків: Фоліо, 2021. — 446 с.: іл.

ISBN 978-966-03-8087-4

(Великий науковий проєкт).

ISBN 978-966-03-9781-1

ISBN 978-966-03-9746-0 (Т. 1)

На початку 90-х років ХХ ст. сталася подія, що кардинально змінила хід світової історії — розпався Радянський Союз і на політичній карті світу з'явилася низка нових самостійних держав, однією з яких й була Україна. Які події передували цьому розпаду, яку роль зіграли «перебудова», «гласність» та «демократизація», якими були перші кроки національного відродження, як ставала на ноги народна опозиція комуністичній владі та яким був шлях утвердження державного суверенітету, що став каталізатором розвалу СРСР? Розповідь зупиняється напередодні серпневого путчу 1991 року...

Ця книга не тільки для істориків, політиків чи журналістів, вона адресована усім читачам, які бажають зрозуміти як і чому виникла на політичній карті світу Незалежна українська держава, дізнатися, що реально відбувалось за лаштунками динамічних та драматичних подій 1985—1991 років.

УДК 94(477)

© О. Д. Бойко, 2021

© Д. Б. Яневський, вступне слово, 2021

© Фотографії з приватного архіву Д. Б. Яневського та Марти Коломиєць-Яневської

© М. С. Мендор, художнє оформлення, 2021

© Видавництво Фоліо — марка серії, 2021

ISBN 978-966-03-8087-4

(Великий науковий проєкт)

ISBN 978-966-03-9781-1

ISBN 978-966-03-9746-0 (Т. 1).

IN MEMORIAM

Марта Коломиєць-Яневська (1959—2020)

Марта Коломиєць-Яневська, журналіст, громадська діячка. Народилася в родині емігрантів в Чикаго (Іллінойс, США). Вищу освіту здобула в Іллінойському університеті та Університеті Урбана-Шампейн. З 1985 р. постійно відвідувала Україну з харитативними місіями матеріальної та інформаційної допомоги дисидентам. 1987 р. записала перше інтерв'ю з В'ячеславом Чорноволом та Михайлом Горинем (т. зв. «Інтерв'ю з-під поли»). Була затримана співробітниками КДБ, інтерв'ю конфісковане, Марта була депортована за звинуваченням у шпигунській діяльності. На початку 1991 р. була першою американською журналісткою, акредитованою в МЗС УРСР, відкрила Київське бюро найстаршого українського англомовного

видання The Ukrainian Weekly, одночасно була кореспондентом Associated Press та Newsweek по Україні. в 1996—1999 рр. — прес-секретар Агенції США з міжнародного розвитку (USAID), з 1999 керівник низки просвітницьких організацій та проектів: Української освітньої програми ринкових реформ, «Партнерство за прозоре суспільство», «Партнерство громад», українського офісу Національного Демократичного інституту США (NDI), Української католицької освітньої фундації, Українського жіночого фонду, фонду «Приятелі дітей» та ін. З 2013 р. — керівник програми академічних обмінів ім. сенатора Фулбрайта.

Заслужений журналіст України, кавалерка ордену «За заслуги».

Вступне слово

В лютому 1991 р. до Києва прилетіла американська журналістка Марта Коломиєць (1959—2020), кореспондент однієї з найстарших україномовних газет «Свобода» (безперервно виходить з 1893 р.) та The Ukrainian Weekly. Саме тоді вона відкрила перше офіційне американське, взагалі перше іноземне пресове бюро в столиці УРСР. Омріяна поколіннями незалежна Україна стала її рідною домівкою на десятиліття.

Квартира 33 в домі по вул. Архітектора Городецького на довгі роки перетворилась на центр тяжіння нечисленних тоді українських та закордонних журналістів, науковців політиків, громадських діячів різних країн — УРСР, США, Канади, Польщі, Великої Британії, Бельгії, Франції, Швейцарії.

Всі вони жили всередині сучасної їм історії. За влучним висловом відомої в Україні медійної персони, Миколи Вересня, всі вони були спостерігачами, літописцями та ще й акторами в нескінченному блокбастері про повернення України до самої себе. Значить, насамперед, до гідності, свободи та неймовірного за глибиною культурного розмаїття.

Книга О. Бойка, яку Ви тримаєте в руках — частина великого медійного проекту, який ми обдумували декілька років. Задовго до 2014 Марта, ми, багато інших чесних журналістів

та громадських діячів відчули, побачили, зрозуміли: у сучасному інформаційному світі фейків та дезінформації та «зручної правди» переважній більшості складно розібратися у тому, що відбувається у світі, в якому ми живемо, творимо, любимо, працюємо.

Зрозуміли і те, що наступним поколінням, які не були безпосередніми свідками того, що чули і бачили ми, буде важко зрозуміти, що насправді відбулося у 1991 році, якою ціною далась незалежність та, власне, що з нею робити? Адже для них, на відміну від нас, покоління «бейбібумерів» — свобода та незалежність — природний стан.

Покоління «Y» та «Z» сприймають незалежність як даність. Іншого вони не знають. Не знають і не цікавляться тими обставинами, які передували незалежності і яку ціну платили і платять українці різних віросповідань та національностей за право вільно дихати, думати, говорити, писати, подорожувати.

Осмислення здобуття свободи кожним з нас справа нелегка, довга, марудна. Але іншого шляху немає: ти або раб, або гідний громадянин вільної країни.

Цим проектом ми привертаємо Вашу особисту увагу до історичних обставин, внаслідок яких стала можливою наша незалежність, намагаємося дати Вам в руки матеріали, які, сподіваємося, допоможуть Вам краще побачити історичні закономірності та «випадковості» Акту проголошення незалежності 24 серпня 1991 року, зрозуміти політичні, економічні та історичні чинники розпаду Радянського Союзу, що радикально змінило геополітичну ситуацію на Євразійському субконтиненті, спрямувало наше з вами життя в інший напрямок, радикально вплинуло на долі десятків мільйонів людей.

Маємо надію, що дві інші частини цього проекту, а саме — мультимедійний ресурс, збірка документів — хронологічний покажчик подій, відеоінфографічні матеріали роликів, документальний фільм-розслідування від «Вавилон'13» підтвердять Вам, нам всім просту істину: прогрес від регресу визначається обсягом індивідуальної свободи та нерозривно пов'язаної з нею відповідальності.

Відповідальності за себе. Відповідальності за свою родину. Відповідальності за своїх та «чужих» дітей. Відповідальності за своє покликання. Відповідальності за свій дім. Значить, відповідальності за Україну.

Саме так прожила своє життя Марта. Саме так прожили своє життя і віддали його нам українські Воїни на кордоні війни між Цивілізацією і варварством.

Відкритим залишається питання, як проживе своє життя кожен з нас. Значить, Ви особисто.

Слава Україні!

Данило Яневський

Київ-Чикаго-Київ.
2006—2020 рр.

Передмова

Справжня особиста свобода неможлива без економічної безпеки і незалежності.

Франклін Рузвельт

В своїй хаті своя правда і сила, і воля!

Тарас Шевченко

Вільні і незалежні держави неможливі без вільних, поважаючих себе і самодостатніх громадян.

Вацлав Гавел

На початку 90-х років XX ст. відбулась подія, що кардинально змінила хід світової історії — розпався Радянський Союз і на політичній карті світу з'явилися ціла низка нових самостійних держав, однією з яких була Україна. Громадськістю це явище було оцінено вкрай неоднозначно. Одні вважали, що під впливом команди невдах-реформаторів скоїлась катастрофа, насильницька руйнація дієздатної, монолітної держави, стався крах стабільності та порушення балансу сил на міжнародній арені. Разом з тим, інші були переконані, що відбувся обумовлений самою логікою історичного розвитку розвал імперії, який не лише вивільнив шлях для самостійного поступального руху вперед колишнім радянським республікам, а й поклав край «холодній війні» і фактично зняв з порядку денного проблему міжнародного протистояння. Втім, не зважаючи на, по суті, полярні оцінки, обидві сторони беззаперечно визнавали і визнають, що у 1991 р. відбулась подія світового масштабу, яка суттєво і на тривалий час підкорегувала не лише хід світової історії, а й вектор її розвитку. За цих обставин ретельне вивчення передумов, механізму, динаміки, специфіки та наслідків трансформаційних процесів доби перебудови набуває особливої актуальності і не абиякої ваги та значення.

Взагалі «перебудова» — явище непересічне і феноменальне, цікаве як у теоретичному, так і у практичному плані, оскільки в період здійснення комплексу перебудовчих реформ 1985—1991 років відбулися кардинальні зміни та зрушення у суспільно-політичному житті: по-перше, під впливом демократизації та гласності в надзвичайно короткий термін вибухоподібно радикально змінилися суспільна атмосфера та погляди громадськості на владні структури, суспільні відносини, місце і роль особи в історії, на історичний

процес в цілому; по-друге, жорстка, чітко стратифікована та централізована командна система, що витримала сталінські репресії, потужні удари Другої світової війни, складнощі повоєнної відбудови, нестабільність періоду хрущовської лібералізації, брежнєвський застій, не змогла пройти стадію само-реформування і порівняно легко і фактично безкровно здала свої позиції; по-третє, виникли історичні фактори та явища, які не мали аналогів у попередні роки радянської доби — неформальні організації, масова організована народна опозиція, релігійний ренесанс, організований робітничий рух, поява представників опозиційної національної контреліти у державних структурах різних рівнів, політичне студентське голодування тощо; по-четверте, суперечливе протікання перебудовчих реформ в силу обставин дискредитувало та дестабілізувало союзні органи управління, вивело з рівноваги суспільну свідомість, а повернення історичної правди пробудило національні почуття широких кіл громадськості, що врешті-решт створило підґрунтя для того, щоб Україна стала незалежною державою.

Актуальність вивчення проблеми суспільно-політичних трансформацій в Україні 1985—1991 років зумовлена цілим комплексом чинників.

По-перше, оскільки горбачовська перебудова була варіантом наздоганяючої системної суспільної модернізації, дослідження її змісту, логіки та наслідків становить собою значний інтерес і у теоретичному аспекті, як спосіб збагачення досвіду самоудосконалення людської цивілізації. У цьому плані особливо цінним є вивчення специфіки радянської моделі реформування другої половини 80-х років — проведення трансформаційних процесів на базі соціалістичного способу виробництва, в умовах панування командної системи, на величезній території з широким спектром етнополітичних, релігійних, культурних особливостей у різних регіонах.

По-друге, ретельний аналіз досвіду практичного керівництва масштабними трансформаційними процесами у суспільстві доби перебудови (вивчення способів та методів корегування ходу реформування; факторів ефективності управлінських рішень; засобів стимулювання здатності політичних інститутів пристосовуватися до умов, що змінюються; форм активізації та мобілізації мас; причин помилкових дій та рішень тощо) дозволить врахувати його уроки у практиці сучасного державотворчого процесу.

По-третє, з'ясування основних тенденцій суспільно-політичного розвитку СРСР в цілому та України зокрема у другій половині 80-х — на початку 90-х років необхідне для розуміння природи та механізму дії типового для перехідних суспільств комплексу конфліктів та протиріч, який у політологічній літературі дістав назву «кризового синдрому модернізації». Знання складових частин конфліктного потенціалу суспільства, специфіки прояву та факторів активізації на вітчизняному ґрунті дозволить шукати ефективні форми та засоби впливу щодо його локалізації та ліквідації, а це особливо

актуально як для України так і для решти країн, які перебувають на перехідному етапі свого розвитку.

По-четверте, значна частина суспільних процесів, явищ та політичних суб'єктів доби перебудови нині не зникла з історичної сцени, тому ретельне вивчення витоків, першооснов та специфіки цих факторів суспільного життя, врахування та використання набутої в ході дослідження інформації є не лише важливою умовою та складовою частиною сучасного процесу розбудови держави в Україні, а й надійним підґрунтям політичного прогнозування.

По-п'яте, недостатня розробка порушеної теми в науковій літературі, відсутність комплексного, ґрунтовного та об'єктивного дослідження, присвяченого її висвітленню, не дали змоги створити цілісної картини суспільно-політичного розвитку України в 1985—1991 роки; стали на заваді формуванню концепції, яка б всебічно тлумачила тогочасні події та явища, пояснювала природу та механізм суспільних змін; зумовили наявність суттєвих прогалин у фактологічному матеріалі.

Перераховані фактори визначають важливість та актуальність як у теоретичному, так і в практичному плані комплексного історико-політологічного аналізу трансформаційних процесів в Україні доби перебудови.

На нашу думку, вивчення різних аспектів суспільно-політичних трансформацій в Україні у 1985—1991 років своєму розвитку пройшло два етапи. Перший етап осмислення модернізаційних процесів, що розпочинається наприкінці 80-х років можна умовно назвати публіцистичним. В цей час у ході бурхливого обговорення проблеми «білих плям історії» суспільна думка, проєктуючи досвід та роки минулого на практику реформаційного процесу, дедалі більше почала звертати увагу на нагальну необхідність ґрунтовного аналізу проблем сучасності. За цих обставин робилися спроби осмислити хід та перші результати реформ, їх вплив на суспільство. Як правило, це були замітки, статті, брошури, більша частина яких з'являлася у центральних видавництвах та виданнях. Характерно, що навіть назви збірників статей, у яких аналізувалися суспільні процеси доби перебудови мали гостро публіцистичний характер — «Если по совести», «Обратного хода нет», «Постыжение», «Драма обновления» тощо¹.

На жаль, першим спробам наближення до істини були притаманні поверховість, описовість, фрагментарність, нерідко — суб'єктивізм та відчутна політична заангажованість. Такий стан справ пояснюється, очевидно, тим,

¹ Див. Если по совести: Сборник статей. / Сост. В. Канунниковой. — М. 1988; Обратного хода нет: (Перестройка в народном хозяйстве: общие проблемы, практика, истоки) / Под общ. Ред. Г. Х. Попова. — М. 1989; Постыжение: Социология. Социальная политика. Экономическая реформа / Ред.-сост. Ф. М. Бородкин, Л. Я. Косалс, Р. В. Рывкина. — М. 1989; Исторический опыт и перестройка. — М. 1989; Нуйкин А. Идеалы или интересы? — М. 1990; Драма обновления / Сост. и общ. ред. М. И. Мелкумяна. — М. 1990 та ін.

що, з одного боку, значна частина викликаних реформами процесів та явищ ще не виявила себе повною мірою, а з іншого — абсолютна більшість авторів цих робіт була включена у суспільні трансформації і відіграла в них не роль безпристрасного спостерігача, а активного учасника. Невипадково відомі дослідники історії радянської доби О. Волобуєв та С. Кулешов, випускаючи у світ в 1989 р. книгу, присвячену висвітленню ходу перебудови через призму історичного досвіду, підкреслювали: «Ще раз повторюємо: перед читачем не монографічне дослідження, а публіцистичні замітки. Автори — не літописці процесу перебудови, а його учасники»¹.

З 1990 р. розпочинається науковий етап вивчення проблеми. По суті класичною перехідною (навіть за назвою) роботою можна вважати дослідження А. Камінського «На перехідному етапі. «Гласність», «перебудова» і «демократизація» на Україні»², яке органічно поєднало гостру публіцистичність та науковий аналіз. Автор, спираючись на матеріали офіційної та опозиційної української преси, радіоповідомлення різних агентств світу, на архів Радіо «Свобода», зробив унікальне дослідження, що висвітлювало проблеми гласності, офіційної культурної політики, процесу зародження неформальних організацій та становлення НРУ, піднімало питання розвитку релігії, ходу та наслідків виборчих кампаній 1989 та 1990 років цієї роботи А. Камінський не лише зафіксував основну хронологію суспільно-політичних подій в Україні доби перебудови і зробив спроби перших узагальнень, а й, по суті, розставив віхи для майбутніх дослідників, проакцентувавши основні напрями вивчення актуальних та перспективних проблем.

Вагомим у процесі вивчення суспільно-політичних процесів доби перебудови є доробок О. Гараня. Спочатку ним було надруковано у 1991 р. довідник «Україна багатопартійна. Програмні документи нових партій»³ з великою аналітичною вступною статтею, а невдовзі побачив світ досить оригінальний твір «Убити дракона. З історії Руху та нових партій України»⁴, у якому автор на основі узагальнення віддзеркалення суспільних процесів у офіційній та опозиційній пресі, зробив спробу показати процес зародження та становлення Руху, висвітлити його місце і роль у політичному житті суспільства, позначити основні тенденції розвитку вітчизняної багатопартійності, застерегти колишніх опозиціонерів від політичного переродження та можливості трансформації націонал-демократичних сил у «синьо-жовтих» більшовиків.

Наступним помітним кроком у вивченні суспільно-політичних процесів в Україні доби перебудови стала низка праць В. Литвина: «Політична арена

¹ Волобуєв О. В. Кулешов С. В. Очищение. История и перестройка. — М. 1989. — С. 7.

² Камінський А. На перехідному етапі. «Гласність», «перебудова» і «демократизація» на Україні. — Мюнхен, 1990.

³ Україна багатопартійна. Програмні документи нових партій. — К. 1991.

⁴ Гарань О. В. Убити дракона. З історії Руху та нових партій України. — К. 1993.

України: Дійові особи та виконавці», «Україна: політика, політики, власть. На фоні політичного портрета Л. Кравчука»¹. Основний акцент у цих роботах зроблено на вивченні процесу формування та становлення сучасної національної еліти. В центрі викладу, як правило, знаходиться постать секретаря ЦК КПУ, а потім першого Президента України Л. Кравчука. Втім, такий підхід не звужує горизонти дослідження і не зменшує його значення, оскільки В. Литвин, по-перше, показує своїх персонажів та їх діяльність на широкому історичному тлі, у контексті політичної історії республіки; по-друге, постійно намагається у ході викладу не лише з'ясувати причини тих чи інших вчинків окремих політичних осіб, а й проаналізувати домінуючі тенденції суспільного розвитку; по-третє, дослідження спирається на солідну джерельну базу, лівову частку якої складають архівні матеріали, що раніше не публікувалися. У подальшому в узагальнюючих працях В. Литвина окремі сюжети перебудовчих процесів в Україні подаються в контексті висвітлення та аналізу досвіду і проблем сучасного етапу державотворення.

Окремі важливі сюжети політичної історії України 1985—1991 років знайшли своє відображення у працях вітчизняних істориків та політологів. Зокрема, питання зародження багатопартійності в Україні одразу потрапила в епіцентр уваги науковців. Своєю аналітичністю та аргументованістю у висвітленні різних аспектів становлення вітчизняного багатопартійного спектру виділяються роботи А. Білоуса, М. Томенка, О. Гараня, В. Литвина, А. Слюсаренка, О. Майбороди². Неодноразово предметом дослідження ставала проблема виникнення Руху³. На нашу думку, найбільш вдало крім О. Гараня висвітлення місця і ролі НРУ у політичному житті республіки вдалося зробити Г. Гончаруку, який використавши архіви рухівських структур, зумів дати доволі об'єктивну картину історії формування НРУ та критично оцінити його лідерів. Ця робота відрізняється органічним поєднанням науковості та публіцистичності⁴.

¹ Литвин В. М. Україна: політика, політики, власть. На фоні політичного портрета Л. Кравчука. — К. 1997.

² Слюсаренко А., Томенко М. Нові політичні партії України: Довідник. — К. 1990; Слюсаренко А., Томенко М. Спроба класифікації політичних партій України // Політологічні читання. — 1992. — № 1. — С. 102—109; В. Литвин. Про сучасні українські партії, їхніх прихильників та лідерів // Там же. — С. 62—101; Гарань О. Багатопартійність на Україні: формування, проблеми, перспективи / Україна багатопартійна. Програмні документи нових партій. — К. 1991 р. Білоус А. Політичні об'єднання України. — К. 1993; Гарань О. В 3 історії формування політичного спектра України (літо 1988 — літо 1991 р) / Україна ХХ ст. Проблеми національного відродження: Збірник наукових праць, — К. 1993; Майборода О. М. Про підходи до розв'язання національного питання в Україні за умов багатопартійності // Там же. — С. 146—163; Українські ліві: між ленінізмом і соціал-демократією / За ред. О. Гараня, О. Майбороди. — К. 2000.

³ Луканов Ю. Куди піде рухівський «тризуб» // Сучасність. — 1992. — № 5. — С. 100—107; Чорновіл В. М. Народний рух України (короткий соціально-політичний довідник) // Народний рух України: місце в історії та політиці. — К. 1994; Ковтун В. Г. Історія Народного Руху України. — К. 1995.

⁴ Гончарук Г. Народний Рух України. Історія. — Одеса, 1997.

Заслугує на увагу завдяки введенню в обіг нових архівних документів та інших джерел науковий доробок А. Русначенка, предметом уваги якого спочатку стало зародження та становлення незалежного робітничого руху в Україні («Пробудження. Робітничий рух на Україні 1989—1993 років»), а невдовзі розгортання національно-визвольного руху у республіці у другій половині ХХ ст. («Національно-визвольний рух в Україні: середина 1950-х—початок 1990 років»)¹.

Значний інтерес представляють роботи М. Михальченка, В. Андрущенка, В. Чемериса, у яких робляться спроби проаналізувати питання політичного лідерства та обставин формування сучасної національної еліти у добу перебудови². Активізується дослідження проблем розвитку організованого молодіжного руху в Україні наприкінці 80-х років. У роботах О. Корнієвського, В. Якушика, В. Куліка, Т. Голобуцької, О. Голобуцького на основі переважно опублікованих джерел аналізуються причини виникнення, основні етапи та механізм формування молодіжних організацій³. Вагомим внеском у розширення джерельної бази вивчення цієї проблеми є публікація О. Донієм та О. Синельниковим збірки документів, що висвітлюють історію Української студентської спілки у 1989—1999 роках⁴.

Неодноразово проблема політичного розвитку України у добу перебудови висвітлювалася у загальних працях з вітчизняної історії⁵. На нашу думку, найбільш повно та послідовно це вдалося зробити Ю. Алексєєву, С. Кульчицькому та А. Слюсаренку в їхній праці «Україна на зламі історичних епох (Державотворчий процес 1985—1999 років)»⁶. Загальні аспекти суспільно-політичних трансформацій в Україні часів горбачовських реформ через призму політології розглядали В. Горбатенко, В. Даниленко, В. Журавський, В. Кремень, М. Михальченко, Ф. Рудич, Д. Табачник, В. Танчер, В. Ткаченко та ін.⁷.

¹ Русначенко А. М. Пробудження. Робітничий рух на Україні 1989—1993 рр. — К. 1995; Русначенко А. М. Національно-визвольний рух в Україні: середина 1950-х — початок 1990 рр. — К. 1998.

² Чемерис В. Президент. — К. 1994; Михальченко М. Андрущенко В. Беловежье. Л. Кравчук. Украина 1991—1995. — К. 1996.

³ Корнієвський О. Яку шик В. Молодіжний рух та політичні об'єднання в сучасній Україні. — К. 1997; Кулік В. Голобуцька Т. Голобуцький О. Молода Україна: сучасний організований молодіжний рух та неформальна ініціатива: Дослідження. — К. 2000.

⁴ Доній О. Синельников О. Історія УСС мовою документів і фактів (1989—1999). — К. 1999.

⁵ Грабовський С. Ставроян С. Шкляр Л. Нариси з історії українського державотворення. — К. 1995; Історія України: нове бачення. У двох томах. — К. 1996; Історія України / Під ред. В. А. Смолія. — К. 1997.

⁶ Алексєєв Ю. М. Кульчицький С. В. Слюсаренко А. Г. Україна на зламі історичних епох (Державотворчий процес 1985—1999 рр... — К. 2000.

⁷ Кремень В. Г. Табачник Д. В. Ткаченко В. М. Україна: альтернативи поступу (критика історичного досвіду). — К. 1996; Кремень В. Ткаченко В. Україна: шлях до себе. Проблеми суспільної трансформації. — К. 1998; Політичні структури та процеси в сучасній Україні / Під ред. Ф. М. Рудича. — К. 1995; Журавський В. С. Україна політична: переступити через прірву. —

Окремі сюжети процесу розгортання суспільно-політичних трансформацій в Україні доби перебудови (зокрема, характерні риси та специфіка модернізаційних процесів; динаміка розвитку суспільної свідомості під впливом демократизації та гласності; розбудова неформальних організацій; формування опозиції; місце і роль нашої республіки у процесі розпаду СРСР тощо), знайшли висвітлення в узагальнюючих працях західних дослідників — Д. Боффа, Н. Верта, А. Жуковського, Т. Кузьо, М. Маля, Д. Марпла, С. Плохія, Р. Сольчаника, О. Субтельного, Е. Уілсона, Г. Харта, Д. Хоскінга та ін.

Проблема модернізації суспільства та специфіки її реалізації у Радянському Союзі знаходиться в центрі уваги російських політологів та істориків, серед яких варто виділити праці О. Барсенкова, В. Баруліна, Н. Беляєвої, В. Васильєва, Ю. Власова, О. Волобуєва, А. Данилова, В. Журавльова, Л. Іоніна, С. Кара-Мурзи, С. Кордонського, О. Криштановської, С. Кулешова, С. Кургиняна, Д. Маслової, В. Мау, А. Міграняна, А. Нещадіна, Р. Піхої, В. Согріна, І. Фроянова, В. Хороса, М. Чешкова, А. Шубіна та ін.

Разом з тим, ще донині вагома значимість та актуальність вивчення проблеми суспільно-політичних трансформацій другої половини 80-х років ХХ ст. для перспектив сучасного вітчизняного державотворення різко контрастують зі ступенем її наукового висвітлення та дослідження. Об'єктивно характеризуючи дійсний стан речей у вітчизняній історіографії, автори колективної узагальнюючої праці «Новітня історія України (1900—2000)», що побачила світ у 2000 р. з прикрістю зазначають: «Період 1985—1991 років в українській історії ще не проаналізовано належним чином... Дослідженням цього цікавого, насиченого різноманітними і навіть сенсаційними подіями періоду займається обмежене коло науковців»¹. Значною мірою ця теза актуальна і нині.

На заваді глибокому комплексному аналізу суспільно-політичних трансформацій доби перебудови, об'єктивному та всебічному висвітленню проблеми, на жаль, стала ціла низка факторів та обставин — тривала відсутність доступу до архівних матеріалів кінця 80-х років ХХ ст., переключення після грудня 1991 р. абсолютної більшості дослідників, які займались новітньою історією України, на вивчення проблем практичного державотворення; збереження залишків тоталітаризму в історичній свідомості; методологічна слабкість сучасної історичної та політологічної науки; значно сильніший, ніж в інших науках, елемент суб'єктивізму; деформуючий тиск політики на формування історичних та політологічних знань тощо.

К. 1995; Михальченко М. І. Журавський В. С. Танчер В. В. Соціально-політична трансформація України: реальність, міфологеми, проблеми вибору. — К. 1997; Горбатенко В. Стратегія модернізації суспільства: Україна і світ на зламі тисячоліть. — К. 1999; Даниленко В. М. Україна в 1985—1991 рр. остання глава радянської історії. — К. Інститут історії України НАН України, 2018.

¹ Новітня історія України (1900—2000): Підручник / А. Г. Слюсаренко, В. І. Гусєв, В. П. Дрожжин та ін. — К. 2000. — С. 537.

Неоднозначно на процесі дослідження суспільно-політичних трансформацій 1985—1991 років відбивається і те, що значна кількість політичних діячів та громадських об'єднань, які заявили про себе у добу перебудови, є й досі активними суб'єктами політичного життя. Такий стан справ, з одного боку, позитивно впливає на поповнення джерельної бази вивчення історії України цього періоду, оскільки спонукає колишніх учасників політичних баталій другої половини 80-х років ХХ ст. до публікації документів, спогадів, зауважень, оцінок (та переоцінок) історичних фактів та явищ, ретроспективних оглядів, які, за будь-яких обставин, зберігають свою цінність. Разом з тим, з іншого боку, оскільки політичні діячі та структури, що вийшли з доби перебудови, відіграють помітну роль у сучасному політикумі і нерідко конфліктують та суперничають між собою у боротьбі за владу, будь-яка оцінка минулого сприймається насторожено, оскільки ними самими та їхніми противниками, як правило, проєктується у майбутнє і розглядається виключно як фактор, що зменшує або ж збільшує шанси розширення сфери впливу і може бути використаним у політичній боротьбі.

За цих обставин виникає парадоксальна ситуація, у якій по суті будь-яке оціночне твердження науковця, що виходить за межі невизначеності, буде сприйматися протидіючими політичними силами як кон'юктурне: або як дискредитація, або ж як панегірик тій чи іншій особі чи політичному угрупованню. Очевидно, комплекс названих факторів зіграв не останню роль у тому, що кількість дослідників та корпус наукової літератури, присвячений добі перебудови в Україні, значно відстають від цілого сонму науковців та наукових праць з проблем, скажімо, діяльності Центральної Ради, чи визвольних змагань Б. Хмельницького, хоча доленосність суспільних змін та зрушень періоду 1985—1991 років, на нашу думку, нічим не поступається періодам 1917—1921 чи 1648—1657 років. У результаті поза увагою дослідників залишилася ціла низка суспільно-значимих сюжетів, що не отримали належного системного висвітлення. Зокрема, це стосується зародження, становлення та формування всього спектру неформальних організацій; суспільно-політичних настроїв та громадського руху в регіонах; діяльності місцевих рад; специфіки формування національної народної опозиції; джерел та етапів становлення контреліти; релігійного ренесансу; кризи в КПУ; місця і ролі різних політичних сил у серпневих подіях 1991 р. тощо. Аналіз наявної наукової літератури дозволяє дійти висновку, що у вітчизняній історіографії фактично немає жодної наукової праці, яка б давала комплексний аналіз динаміки та наслідків суспільно-політичних змін в Україні у 1985—1991 роках. З огляду на це вважаємо доцільним та необхідним заповнити цю прогалину у відтворенні наукової картини, що віддзеркалює історичний розвиток нашої республіки у другій половині 80-х років ХХ ст.

Це дослідження має на меті вивчити і проаналізувати досвід та уроки суспільно-політичних трансформацій в Україні у добу перебудови. У відповідності з цією метою, автор ставить перед собою такі завдання:

- ✓ охарактеризувати причини, суть, характерні риси та особливості феномену перебудови;
- ✓ оцінити місце і роль гласності та демократизації у контексті суспільно-політичних перетворень;
- ✓ проаналізувати тенденції розвитку основних напрямків національного відродження;
- ✓ розкрити ключові моменти процесу зародження та становлення народної опозиції;
- ✓ з'ясувати динаміку, основні форми та особливості протистояння офіційної влади та опозиції;
- ✓ відобразити хід та наслідки трансформаційних змін у владних структурах;
- ✓ виявити та проаналізувати нові тенденції у розвитку громадської думки та суспільної свідомості;
- ✓ визначити специфіку, характерні риси та проблеми початкового етапу формування багатопартійної системи;
- ✓ узагальнити досвід спроби здійснення системної модернізації суспільства.

Джерельна база роботи органічно включає різноманітні опубліковані матеріали (стенографічні звіти та матеріали з'їздів, пленумів ЦК КПУ, ЦК КПРС, сесій та з'їздів Верховної Ради УРСР, Верховної Ради СРСР, статистичні збірники та довідники, збірники документів, мемуари тощо) та архівні документи. Характерною рисою дослідження є те, що саме архівні документи громадських об'єднань України — Центрального державного архіву громадських об'єднань України (ЦДАГОУ), — абсолютна більшість з яких вперше вводиться до наукового обігу, складають його джерельну основу. За тематичною та видовою ознаками їх умовно можна поділити на:

1. Документи партійних структур КПРС та КПУ — директивні (постанови Політбюро та Секретаріату ЦК КПУ, матеріали до виступів та орієнтировки, підготовлені ідеологічним відділом ЦК КПУ, записки та резолюції партійних лідерів); аналітичні (довідки-прогнози про розвиток суспільно-політичних процесів у республіці, матеріали соціологічних досліджень громадської думки, доповідні записки контрольної групи КПК при ЦК КПРС); інформаційні (доповідні записки та інформації про хід виконання постанов обкомів партії в ЦК КПУ та ЦК КПУ в ЦК КПРС, про оперативну ситуацію в республіці, стенограми засідань Політбюро ЦК КПУ).

2. Матеріали державних органів та наукових установ (доповідні записки та інформації керівників державних структур — Верховної Ради УРСР, КДБ

УРСР, прокуратури, міністерств та відомств, місцевих виконкомів тощо; інформації та довідки наукових установ республіки).

3. Листи та заяви трудящих та політичних діячів на адресу ЦК КПУ та ЦК КПРС.

4. Матеріали некомуністичних громадсько-політичних об'єднань (заяви, декларації, листи та телеграми опозиційних організацій та структур, протоколи засідань опозиційних партій, резолюції мітингів, стенограми мітингів та прес-конференцій, тексти виступів представників опозиції під час антирежимних акцій).

Ведучи мову про джерела, варто зробити декілька акцентів. Слова «дослідження» і «розслідування» мають один корінь — «слід». І мене завжди дивував один парадокс: чому розслідування по гарячих слідах — це норма і круто, а наукове дослідження... воно найчастіше починається, коли помирають усі свідки (або хоча б більшість)... коли(чому?) зникають чи знищуються важливі документи та докази... а вже тоді... нарешті щось починає вивчатися та аналізуватися, тому що «Велике бачиться на відстані...» Чого тут більше? Боязні діючої (на той час) влади, «щоб не зашкодили її стратегічному курсу»? Чи небажання історика брати на себе хоча дуже умовну, але все ж роль слідчого/судді при живих свідках і зацікавленій у певних результатах владі? Приємно, що усна історія в останній час кардинально змінила ситуацію. Зараз є дивовижна і унікальна можливість не лише уточнити у живих свідків елементи та подробиці якихось процесів та явищ, а й задокументувати ці деталі. Прикладів може бути дуже багато, але найяскравіший — це проект «Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991»¹.

Ці різноманітні за жанром та характером інформації джерела, значна частина яких висвітлює суспільно-політичні процеси в різних регіонах республіки, на нашу думку, дозволяють подолати серйозну ваду попередніх досліджень — «києвоцентризм» (тобто надання виключного пріоритету висвітленню подій у столиці), на яку неодноразово вказували науковці².

Врешті-решт, без належної відповіді ще й донині залишається ціла низка питань, які ведуть свій родовід з парадоксального, суперечливого, але такого доленосного періоду у житті СРСР у цілому та України, зокрема.

У чому полягає глибинна суть «перебудови»? Це невдала спроба модернізації навздогін чи помилка (зрада?) керівництва держави? Які реальні причини Чорнобильської катастрофи? Чому зазнала краху Комуністична партія, яка майже сімдесят років міцно тримала владу? Як вдалось домовитися

¹ Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991 — <https://oralhistory.org.ua/category/interview-ua/>

² Див. Гарань О. В. Убити дракона. З історії Руху та нових партій України. — К. 1993. — С. 8; Русначенко А. М. Національно-визвольний рух в Україні: середина 1950-х — початок 1990 рр. — К. 1998. — С. 19.

організаторам Руху, які мали різні погляди, про об'єднання? Чому лідери союзних республік не знайшли спільної мови стосовно моделі оновленого Союзу? Чому не вдався серпневий путч? Чому приватизацію називають «наша дивна революція»? Чим пояснити, що у березні 1991 р. населення України підтримало ідею «оновленого Союзу», а у грудні цього ж року активно і переконливо проголосувало за державну незалежність України? Підписання Біловезької угоди було спонтанним чи спланованим? Чи справді «слов'янська трійка» розпустила/розвалила СРСР? Чи мали юридичне право лідери України, Білорусі та Росії прийняти рішення про припинення існування Радянського Союзу, як «суб'єкта міжнародного права та геополітичної реальності»? Що сталося з Радянським Союзом? Розпад, розвал чи переділ? І врешті-решт Україна стала незалежною закономірно чи випадково?

Питання... питання... питання...

Таємниці... таємниці... таємниці...

Автор, свідомо уникаючи однобічних та необґрунтованих тверджень, безумовно не претендує на вичерпність і всебічність висвітлення проблеми, але щиро сподівається, що його скромний доробок дозволить науковцям бодай частково заповнити «білі плями» новітньої історії України, розкриє нові аспекти відомих сюжетів, надасть імпульсу процесу вивчення політичної історії доби перебудови; дасть змогу діючим політикам, зрозумівши уроки досвіду попередників, уникнути прикрих помилок, обґрунтованіше та оптимальніше визначити тактику і стратегію сучасних суспільно-політичних трансформацій; допоможе пересічному жителю республіки не лише певною мірою зрозуміти основні тенденції нинішнього політичного процесу, а й усвідомити своє місце і роль у суспільно-політичному житті країни, піднятися до розуміння того, що він є громадянином України.

Розділ І. «РЕВОЛЮЦІЯ ЗГОРИ»:

ПОГЛИБЛЕННЯ
СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНОЇ КРИЗИ
ТА СПРОБИ ЇЇ ПОДОЛАННЯ
(квітень 1985 — літо 1988 років)

1. «Перебудова»: що це було?

Найнебезпечніший момент для поганого режиму — коли він починає реформуватися.

Алексіс Токвіль

Реформа — це щось невизначене, що необхідно зробити, нікому невідомо, яким чином, невідомо коли, і яке ніхто не знає, чим завершиться.

Т. М. Рид

Який дурень придумав оце слово «перебудова»?.

В. Щербицький

На початку 80-х років дедалі помітнішими ставали симптоми та прояви суспільно-політичної кризи в СРСР, що надзвичайного гостро ставило питання про необхідність реформ у всіх сферах суспільного життя. Поява на політичному олімпі М. Горбачова, який після смерті К. Черненка обійняв посаду Генерального секретаря ЦК КПРС, зародила в мазах ілюзорну надію на реальність позитивних зрушень у країні. Характерними рисами іміджу нового партійного лідера були підкреслена демократичність, енергійність, рішучість, бажання і готовність іти на радикальні суспільні зміни, що вигідно контрастувало з інертністю та консерватизмом більшості його попередників. Розпочатий під керівництвом Горбачова процес оновлення одержав назву «перебудова».

Якже з'явився термін «перебудова»? За свідченням екс-голови Верховної Ради СРСР Анатолія Лук'янова, його авторство належить Ю. Андропову, який планував здійснити суспільні зміни у СРСР шляхом Китаю. На думку публіциста Отто Лациса, автором терміну «перебудова» міг бути академік Абел Аганбегян, який писав тексти для виступів

М. Горбачов

Анатолій Лук'янов. Фото: duma.gov.ru

М. Горбачова¹. Втім, авторство авторством, а суть є суттю. У рік 20-річчя перебудови журнал «Огоньок», дав дуже красномовну відповідь на те, що є сенсом і змістом «перебудови»: «Цей термін не має перекладу на інші мови, та й в російській його точний зміст не зовсім ясний. «Перебудова» — це не модернізація, не реконструкція, не реформування, не перетворення, а одночасно і те, і друге, і третє, причому проводиться незрозуміло яким чином»². Суть і зміст поняття «перебудова» за час реалізації реформ перетерпіли таку складну трансформацію, що навіть у радянсько-французькому політологічному словнику нового мислення, який побачив світ у 1989 р. зазначається: «...серед усіх найбільш поширених сьогодні слів у світі немає, можливо, ні одного іншого з такою невизначеною суттю, з таким же розпливчатим змістом, як «перебудова»³.

Ю. Андропов

¹ Горбачев, Михаил. Первый и последний президент Советского Союза. — <https://lenta.ru/lib/14161628/full.htm>; Ольга Вандышева, Лариса Кафтан. Чё же мы такое наперестроили? 20 лет назад Генеральным секретарем ЦК КПСС стал Михаил Горбачев. — Комсомольская правда, 11. 03. 2005

² Ноу-хау Горбачева. — Огонек, 14. 03. 2005

³ Опыт словаря нового мышления. — М. 1989. — С. 481.

Для розуміння феномена перебудови необхідно чітко виділити та усвідомити головні передумови її виникнення. Варто підкреслити, що цей процес був глибоко закономірним, а не випадковим: спрацював цілий комплекс факторів, які зробили цю масштабну трансформацію суспільства необхідною і можливою. Перша група факторів (симптоми системної кризи) підштовхувала до радикальних змін у суспільстві, а друга — робила можливими ці зміни, створювала сприятливий ґрунт та атмосферу для суспільних трансформацій.

Які ж фактори робили необхідним початок перебудови у 1985 році?

Міжнародна сфера:

- реальна загроза стадіального відставання: у той час, як світ вже вступав, у постіндустріальну стадію розвитку, СРСР ще не пройшов індустріальної;
- загострення міжблокового протистояння; ескалація гонки озброєнь, що підривала економіку та посилювала соціальну напругу у державі;
- участь СРСР у безперспективній війні в Афганістані, яка вела до міжнародної ізоляції Радянського Союзу, значних матеріальних, демографічних та моральних втрат.

Політична сфера:

- підміна справжнього народовладдя формальним представництвом трудящих у Радах, обмеження їхньої реальної влади, що зумовлювали прогресуюче відчуження народу від владних структур, формування психологічного клімату колективної пасивності, утриманства, абсолютного пріоритету державних інтересів перед особистими;
- ігнорування принципу розподілу влад, яке мало наслідком невиправдану концентрацію влади, зловживання нею, обмеження демократичних засад;
- узурпація значної частини законодавчих функцій виконавчою владою, яка не дозволила створити у владних структурах системи взаємних стримувань та противаг, що мала гарантувати та забезпечити незалежність кожної з гілок влади від інших, їх взаємний контроль, а також підконтрольність їх народу, суспільству;
- максимальне обмеження самостійності суспільних організацій, їх фактичне одержавлення, що блокувало розбудову та розвиток громадянського суспільства;
- обмеження гласності та інформованості суспільства, яке не давало змоги громадянам об'єктивно оцінити розвиток суспільних процесів, здійснювати конструктивний діалог з владою, гальмувало гармонійне формування політичної свідомості;
- зміцнення політичного монополізму КПРС, що, незважаючи на збільшення розриву між партією та народом, фактичний застій партійної

теоретичної думки, зростання у партії відсотка осіб літнього віку та інші негативні тенденції, посилювало у суспільстві недовіру до влади, потяг до подвійних стандартів та подвійної моралі.

Соціально-економічна сфера:

- затухаючий економічний розвиток, падіння основних економічних показників, що мало наслідком прогресуючу втрату економічних позицій СРСР на міжнародній арені, хронічне відставання від провідних капіталістичних країн за принциповими економічними показниками та серйозне загострення соціально-економічних проблем всередині держави (уповільнення темпів зростання реальних доходів населення; загострення житлової проблеми; падіння рівня охорони здоров'я тощо);
- розростання бюрократичного апарату, яке вело до посилення відомчої роз'єднаності та збільшення ступеня витратності виробництва;
- посилення деформацій структури розташування продуктивних сил, яке зумовлювало ускладнення процесу економічного управління, погіршення екологічної ситуації та певне загострення протиріч між регіонами;
- зростаюче домінування «зрівнялівки» в оплаті праці, що вело до катастрофічної втрати трудящими масами стимулу до праці;
- поглиблення кризи організації праці, яке мало наслідком необґрунтовані фінансові витрати, розбазарювання сировини, нераціональне використання робочої сили тощо;
- катастрофічне старіння основних виробничих фондів, що зумовлювало консервацію рутинного технологічного рівня, а відтак низький рівень продуктивності праці, погіршення якості та конкуренто здатності вітчизняної продукції на світових ринках;
- загострення екологічних проблем, яке призвело до різкого зростання техногенного навантаження на природу та посилення негативних процесів у демографічній сфері;
- спрощений підхід до вирішення національного питання, який накопичував критичну масу міжетнічних протиріч;
- ускладнення демографічної ситуації, що знаходило свій вияв у процесах депопуляції (зниженні природного приросту), старінні населення, деформованій структурі зайнятості робочої сили, прогресуючому падінні відсотку сільського населення у демографічній структурі тощо.

Духовна сфера:

- встановлення ідеологічного диктату у гуманітарній сфері, який деформував духовний розвиток суспільства, обмежував радянському народу доступ до всього масиву надбань світової культури, стримував його поступальний повноцінний культурний розвиток;

- ❑ блокування розвитку релігії, яке було суттєвим порушенням прав людини, визнаних усією світовою спільнотою;
- ❑ посилення процесу русифікації, що гальмувало розвиток мов народів СРСР, а відтак суттєво стримувало поступ національних культур та формування національної свідомості.

Якщо перераховані процеси та явища свідчили про нагальну необхідність глибоких суспільних змін в СРСР у середині 80-х років, то цілий комплекс факторів у цей час робив таку трансформацію можливою:

- ❑ міжнародна розрядка 70-х років, Гельсінський процес надали імпульс більш тісним та інтенсивним міждержавним контактам, започаткували обмін ідеями, що виходили за рамки суто технічної інформації і ставили під сумнів базові засади комуністичного будівництва, чим суттєво підіривали ідейну монолітність радянського суспільства;
- ❑ прихід до влади у Радянському Союзі команди реформаторів на чолі з М. Горбачовим давав потенціальну можливість розпочати реформи «згори», не чекаючи остаточного визрівання умов для цього процесу «знизу»;
- ❑ накопичення суспільством у попередній період певного досвіду здійснення реформ (реформи М. Хрущова, О. Косигіна тощо) озброювало правлячу еліту навиками масштабного суспільного реформування та застерігало від можливих помилок;
- ❑ дисидентський рух, який концентрував та організовував опозиційні сили, зберігав прогресивні суспільні ідеали, був потенційним стрижнем широкої народної опозиції, яка в перспективі могла стати своєрідним

О. Косигін. Фото: Yoichi Okamoto, LBJ Library

гарантом незворотності реформаційного курсу, каталізатором радикальних суспільних змін;

- наростання в країні невдоволення існуючими порядками, моральна готовність частини суспільства до реформ свідчили, що для глибоких, масштабних трансформацій радянського суспільства є значна соціальна база.

Характеристика основних причин, умов та обставин початку перебудови створює ґрунт для з'ясування суті цього процесу. На жаль, серед істориків, політологів і політиків немає єдиної думки з цього питання. Широкий спектр оцінок та визначень викликаний, очевидно, тим, що вчені вбачають у різних факторах та чинниках (від політичних до моральних) основний першопочтових перебудовчих процесів. На сьогоднішній день при характеристиці суті перебудови переважають такі оцінки та підходи:

- Наздоганяюча модернізація системи, об'єктивно обумовлена необхідністю переходу до сучасного індустріального суспільства¹.
- Захисна модернізація як відповідь на зовнішній виклик².
- Традиційна реформа, що мала на меті «європеїзацію» СРСР шляхом запозичення західних технологій без запровадження (чи з декоративною імітацією) західних громадських інститутів³.
- Революція «згори», яка у ході перебудови була зім'ята революцією «знизу»⁴.
- Стратегічна помилка (зрада) керівництва держави⁵.
- Акція (змова), ретельно спланована західними спецслужбами з метою перемоги у змаганні двох систем⁶.
- «Революція еліт», в основі якої лежав конфлікт у правлячій елітній верстві⁷.
- «Самотермідоризація» (певний відкат, відступ) як засіб стабілізації суспільства⁸.

¹ Нецадин А. Российское реформирование: общее и особенное // Власть-1997. — № 1. — С. 52—54.

² Мигранян А. М. Россия в поисках идентичности (1985—1995). — М. 1997. — С. 192.

³ Грабовський С. Ставряні С. Шкляр Л. Нариси з історії українського державотворення. — К. 1995. — С. 446—447; Грабовський С. Шкляр Л. Від колонії до незалежної держави: початок шляху // Розбудова держави. — 1996. — № 2. — С. 11.

⁴ Кремінь В. Ткаченко В. Україна: шлях до себе. Проблеми суспільної трансформації. — К. 1998. — С. 145.

⁵ Рыжков Н. И. Перестройка: история предательств. — М. 1992. — С. 361—364.

⁶ Широинин В. Под колпаком контразведки. Тайная подоплека перестройки. — М. 1996. — С. 65—111.

⁷ Политическая история: Россия — СССР — Российская Федерация: в 2 т. — Т. 2. — М. 1996. — С. 610; Деркач А. Веретенников С. Ермолаев А. Бесконечно длящееся настоящее. Украина: четыре года пути. — К. 1995. — С. 49—51.

⁸ Бордюгов Г. А. Козлов В. А. История и конъюнктура: Субъективные заметки об истории советского общества. — М. 1992. — С. 49; Нагорна Л. «Термідор» по-горбачовськи: крах ілю-

На нашу думку, жоден з цих підходів самостійно не дозволяє всебічно пояснити суть феномена перебудови, оскільки базується на якомусь одному факторі з політичної, економічної, моральної чи інших сфер. Разом з тим більшість з них містить раціональні зерна, синтез яких дає можливість наблизитися до правильної відповіді. Виходячи з цього, можна дати таке комплексне визначення суті і змісту трансформаційних процесів у СРСР у другій половині 80-х років: «перебудова» — це спроба реформаторської частини радянського керівництва шляхом «революції згори» здійснити наздоганяючу системну модернізацію суспільства, яка була зумовлена, з одного боку, зовнішнім викликом (загрозою поразки у змаганні систем, наростанням реального відставання СРСР від провідних капіталістичних країн за ключовими економічними показниками тощо), з іншого — загостренням внутрішніх проблем у державі (затухаючий економічний розвиток; посилення застійних явищ у політичній сфері; утвердження ідеологічного диктату у культурі, який викликав протидію громадськості; загострення боротьби реформаторської та консервативної течій у керівництві держави та ін...

Світовий досвід переконливо свідчить, що характерними рисами наздоганяючої модернізації є:

- поява нових прогресивних явищ та процесів завдяки силовій модернізації — «революції згори», а не еволюції «знизу»;
- вибіркове, а не системне запозичення та використання світових досягнень, фрагментарне врахування світового досвіду суспільних трансформацій;
- пріоритетність трансформування окремих сфер, напрямів та галузей, яка у перспективі веде до деформацій суспільної структури;
- збереження на тривалий час багатокладності в економіці, паралельне існування нового, набираючого силу укладу та попередніх укладів, які не досягли піку свого розвитку та цілком не вичерпали свої можливості, що робило можливим контрреформи;
- відсутність, як правило, у моделі наздоганяючої модернізації внутрішніх джерел розвитку (вона могла рухатися вперед по інерції, а потім руйнуватися в міру накопичення внутрішніх протиріч);
- порушення однорідності економічного простору, ускладнення соціальних та політичних проблем, зростання соціальної напруги у суспільстві¹.

Принциповою особливістю наздоганяючої модернізації є різке зростання ролі держави, що виявляється у намаганні встановлення держав-

зій // Перебудова: задум і результати в Україні (до 10-річчя проголошеного курсу на реформи): Матеріали науково-теоретичного семінару. — К. 1996. — С. 6—7.

¹ Нецадин А. Российское реформирование: общее и особенное // Власть. — 1997. — № 1. — С. 52—55.

ного контролю за всіма сферами суспільного життя, активному втручанні державних структур у хід реформ. Історія свідчить, що реалізація такого сценарію на практиці веде до зростання авторитарності влади, посилення централізму, збільшення ролі чиновництва, бюрократизації управління тощо.

Безумовно, міжнародна обстановка, характер існуючої влади, динаміка та послідовність суспільних перетворень, досвід та уроки попередніх трансформацій суспільства, ментальність народу наклали певний відбиток на перебудовчі процеси другої половини 80-х років, зумовивши їхню специфіку та своєрідність. Неупереджений аналіз суспільно-політичних трансформацій в Україні у квітні 1985 — серпні 1991 років дає можливість дійти висновку, що перебудова у нашій республіці тривалий час розгорталася на основі розроблених у союзному центрі моделей та шаблонів. «Говорити про перебудову, так би мовити, «по-українськи» — підкреслював кореспондентові американського агентства Асошіейтед-Прес (березень 1989 р. лідер КПУ В. Щербицький, — заняття і неконструктивне, і неблагородне. Характер перебудовчих процесів у всіх регіонах країни загальний, тому він обумовлений єдиною

Перший секретар ЦК КПУ В. В. Щербицький зустрічає Індіру Ганді. Київ 1982 рік.
Фото: А. Т. Бормотов

теорією і політикою оновлення»¹. (До речі, справжнє ставлення В. Щербицького до перебудови суттєво відрізнялося від сказаного в офіційному інтерв'ю. Відповідаючи в одному з інтерв'ю часів незалежності на питання «Чи вважав Щербицький перебудову і реформи Горбачова тимчасовим явищем?», Л. Кравчук підкреслював: «Безумовно. Безумовно. Однозначно. Він вважав, що це хвороба, яка має пройти. Це була його позиція, і тому... я пам'ятаю такий факт. Я завжди брав участь у підготовці якихось документів... Ну, я написав: дуже важливо, що в партії починається перебудова. І загалом перебудова стає гаслом дня. Зібрались у Щербицького. Він читає те, що написали. Дійшов до цього слова «перебудова», і дивиться на мене, каже: «Який дурень придумав оце слово «перебудова» і де ви його взяли?» Я кажу: «Це Горбачов, Володимир Васильович». Він зняковів: «Ну, все одно, це слово потрібно замінити». Тобто, розумієте, він настільки не сприймав цього всього, що він не міг навіть з цим словом примиритись. Ось в чому суть»)².

Думку про шаблонну/централізовану моделі перебудови підкреслюють і сучасні політологи. Зокрема, В. Литвин зазначає: «Фактично до 24 серпня 1991 р. керівництво країною здійснювалось з Москви, де концентрувався перший ешелон політичної еліти. а її друга лава на рівні республіканського керівництва виступала свого роду ретранслятором рішень центру...»³.

Відсутність власної «української» моделі здійснення перебудови, на нашу думку, зумовлена такими факторами:

- Через тотальне одержавлення економіки (загальносоюзні міністерства та відомства розпоряджалися 95 % усієї власності, розташованої в Україні) та панування в економіці принципу незавершеності (майже 80 % усього республіканського виробництва не мало закінченого технологічного циклу) Україна фактично знаходилася в економічній залежності від союзного центру⁴.

В. Литвин.

Фото: Toms Norde, Valsts kanceleja.

¹ Центральний державний архів громадських об'єднань України (далі ЦДАГОУ), ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Інтерв'ю В. Щербицького кореспонденту американського агентства Асошейтед Прес від 29 березня 1989 р. арк. 70.

² Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

³ Литвин В. М. Україна: політика, політики, власть. — К. 1997. — С. 104.

⁴ Див. Мочерний С. Основні причини соціально-економічної кризи в Україні та шляхи її подолання // Економіка України. — 1995. — № 2. — С. 50; Мочерний С. Сущність и структура економічного суверенітета України // Економіка України. — 1992. — № 11. — С. 7; Пирожков С. Поповкін В. Сучасна економічна кон'юнктура в Україні // Політологічні читання. — 1995. — № 1. — С. 39.

- Централізм, який домінував у партійно-державних структурах, обумовив прерогативу центру на прийняття ключових рішень та жорстку вертикаль управління, що базувалася на принципі «наказ—виконання».
- Серед української номенклатури панував «синдром виконавця», що блокувало ініціативу та активність не тільки формальної еліти, а й широких народних мас.
- Опозиційні сили на початковому етапі перебудови були погано організованими та розпорошеними.
- На міжнародній арені Україна завжди знаходилася у тіні Росії і сприймалась світовим співтовариством виключно як невід’ємна частина СРСР.

У своїй сукупності ці та інші фактори не дозволили створити якісно відмінну, власну, українську модель перебудови.

Помітно вплинув на розвиток суспільно-політичних процесів у СРСР в цілому та Україні, зокрема, фактор «оксамитових революцій» 1989 р. у Східній Європі. В його основі лежали процеси радикальної трансформації політичної системи, становлення нової регіональної ідентичності та зміни зовнішньополітичного вектору цілої групи країн соціалістичного табору. «Оксамитові революції» 1989 р. зумовили низку глибоких зрушень не лише в архітектоніці стосунків світового співтовариства, а й значною мірою підкорегували динаміку суспільно-політичного розвитку радянських республік. Вплив

«Оксамитова революція» в Празі

цих виявів народної активності країн соціалістичної співдружності на ситуацію в Радянському Союзі знайшов своє втілення у різних сферах суспільного життя.

У політичній сфері проголошені в СРСР гасла демократизації та гласності, що мали значний резонанс у країнах Східної Європи, зумовили більшу відкритість у роботі владних структур, примусили номенклатуру бути більш публічною, частково розкрили природу та механізм прийняття політичних рішень. Однак, навіть цього було достатньо для практично обвального процесу десакралізації правлячої комуністичної еліти соціалістичного табору, яка за відсутності підтримки «старшого брата» демонструвала різке зниження функціональності управлінських структур та ефективності їхніх рішень, а відтак — прогресуюче зростання ступеня неконтрольованості та некерованості державних та суспільних процесів, що не лише деморалізує впливало на радянську партійно-державну номенклатуру та підбадьорювало опозиційні їй сили в СРСР, а й гостро ставило під знак запитання функціональні можливості діючої соціалістичної системи.

У економічній сфері «оксамитові революції» 1989 р. гранично прискорили глибоку кризу усєї системи торгово-економічного співробітництва між країнами Ради економічної взаємодопомоги (РЕВ), яка налагоджувалась і удосконалювалась десятиріччями. Наростаючі економічні проблеми з країнами «соціалістичної співдружності» суттєво звузили можливості для маневру та обмежили ресурси команди реформаторів на чолі з Горбачовим у процесі реформування СРСР.

У соціальній сфері підвищення рівня вимог населення східноєвропейських країн у ході розгортання «оксамитових революцій» до розмірів оплати праці, масштабів роздрібних цін, обсягів державної підтримки малозабезпечених громадян тощо практично автоматично переорієнтувало значну частину жителів Радянського Союзу на більш високі життєві стандарти. Це, в свою чергу, зумовило зростання рівня суспільних очікувань, помітно активізувало процес осмислення громадською думкою реального стану та перспектив розвитку діючої у Радянському Союзі політичної системи.

У культурній сфері перегляд, переосмислення та переоцінка на хвилі демократизації донедавна панівних поглядів, орієнтирів, настанов поведінки; повернення традиційних цінностей національної культури; проникнення та адаптація на національному ґрунті комплексу ідей західної цивілізації на фоні наростаючого розриву слова і діла у політичній практиці владних структур країн соцтабору призвели до поглиблення кризи культури, до втрати нею на якийсь час ролі синтезатора суспільного досвіду, інтегратора суспільних сил та стабілізатора суспільних процесів, що зумовило певну ерозію соціальної мотивації, посилення маргіналізації, збільшило соціальну напругу у східноєвропейському суспільстві. Імпульси цих неоднозначних зрушень у куль-

турній сфері багатоканально і досить швидко досягали меж СРСР, де в свою чергу знаходили ґрунт для сприйняття, розгортання та поглиблення.

У моральній сфері реакція громадської думки, що постійно стверджувала свої позиції у суспільстві, на трансформаційні процеси другої половини 80-х років, зафіксувала невдоволення широких народних мас фантастичним розривом між задекларованими гаслами та конкретними результатами соціалістичної моделі державного правління. Такий стан справ вів до граничної дискредитації офіційної влади не лише у східноєвропейських державах, а й у самому Радянському Союзі.

«Демонстраційний ефект» «оксамитових революцій» 1989 р. полягав у тому, що по-перше, багаторічна практика соціалістичного будівництва у країнах Східної Європи засвідчила не лише наростаючу невідповідність соціалістичної моделі правління реаліям та вимогам життя, а й граничну незадоволеність нею широких мас населення; по-друге, у ході радикальних змін у країнах співдружності було продемонстровано широкий спектр моделей зміни політичної системи: від неконтрольованих і непрогнозованих дій у Румунії до цілком цивілізованих у Польщі та Чехословаччині; по-третє, опозиційні сили у республіках Радянського Союзу на прикладі своїх східноєвропейських колег отримали зразки програмних вимог та матрицю ефективних організаційних дій.

Важливим аспектом історико-політологічного аналізу процесу перебудови є з'ясування її змісту. Дослідження проблем системної трансформації суспільства, аналіз перехідних процесів та механізмів знаходяться сьогодні в епіцентрі наукових пошуків політологів, істориків, економістів та інших вчених. На думку фахівців, зміст перехідного процесу включає в себе діалектичне подолання суттєвих елементів старого порядку, які втратили свою актуальність, висування нових цілей та ідеалів формування нових специфічних способів їх досягнення. По своїй суті цей процес націлений на творення якісно нової системи чи явища. Структура перехідного процесу, як правило, включає декілька стадій:

- переоцінка існуючого стану суспільства і оцінка змісту і масштабів кризи, яка має системний характер;
- соціальна діагностика, тобто неупереджена об'єктивна характеристика існуючої дійсності, коріння сучасних негараздів у минулому, реальних можливостей і шляхів виходу із кризової ситуації;
- демонтаж старої системи, ліквідація її очевидних невідповідностей досягнутому рівню суспільного розвитку та його тенденціям;
- нове самовизначення системи, висування та обґрунтування шляхів подальшого розвитку¹.

¹ Пригожин А. И. Перестройка: переходные процессы и механизмы. — М. 1990. — С. 55; Данилов А. Н. Переходное общество: проблемы системной трансформации. — Минск, 1997. — С. 10.

Характерно, що перераховані стадії перехідного процесу не обов'язково слідують одна за одною у хронологічній послідовності, нерідко вони розгортаються одночасно, або ж більш пізня за логікою стадія може випереджати більш ранню. Зокрема, демонтаж старої системи в СРСР у середині 80-х років відбувався паралельно з процесом переоцінки існуючого стану суспільства, значно випереджаючи стадію соціальної діагностики, яка повинна була дати відповіді на sacramentalні питання «Хто винуватий?» і «Що робити?»

Для більш чіткого з'ясування суті і змісту перебудови необхідно прослідкувати динаміку суспільної трансформації, визначити основні етапи її розгортання. Звичайно, будь-яка періодизація спрощує реальну картину життя, але одночасно вона дозволяє побачити суспільні процеси та явища більш рельєфними та контрастними, чітко визначити домінуючі тенденції розвитку. Якщо в основу періодизації перебудови покласти суттєві зміни та зрушення, що відбулися в цей час у процесі самоусвідомлення, розстановки та взаємодії політичних сил у суспільстві, то період з квітня 1985 р. по серпень 1991 р. можна поділити на кілька етапів:

I етап (квітень 1985 — січень 1987 років) — визрівання політичного курсу перебудови;

II етап (січень 1987 — літо 1988 років) — усвідомлення основних завдань перебудови, формування та розширення її соціальної бази;

III етап (літо 1988 — травень 1989 року) — зміщення центру рушійних сил перебудови зверху вниз;

IV етап (травень 1989 — лютий 1990 року) — розмежування та консолідація полярних політичних сил у суспільстві, їхнє відкрите протистояння;

V етап (лютий — грудень 1990 року) — сповзання політичного керівництва СРСР вправо і радикалізація народних мас;

VI етап (грудень (1990 — серпень 1991 року) — кінець перебудови¹.

Варто підкреслити, що хоча перебудовчі процеси в Україні в цілому співпадали з загальносоюзними тенденціями суспільних перетворень, однак вони все ж мали і свої особливості. Це уповільнений темп розвитку; порівняно низький рівень активності населення; тривале збереження при владі старої брежнєвської еліти; відсутність відкритого насилля як засобу вирішення внутрішніх проблем; перетворення Чорнобильської трагедії з екологічно-

«Перебудова — продовження справи жовтня»

Поштова марка СРСР, 1988

¹ Див. Бойко О. Д. Історія України у XX столітті. — Ніжин, 1994. — С. 240—265.

«Перебудова — це опора на живу
творчість мас»
Поштова марка СРСР, 1988

го фактора суспільного життя на потужний політичний. Ці особливості виникли під впливом зосередження з 1972 р. у руках В. Щербицького владних важелів; структурних особливостей економіки республіки; стабільності українського товарного ринку; порівняно незначної люмпенізації населення; певного консерватизму, сповільненості, зваженості, що притаманні ментальності українців тощо.

Однак, варто зазначити, що починаючи з моменту утворення Народного руху України та особливо після виборів народних депутатів до Верховної та місцевих рад (березень 1990 р.) ситуація суттєво змінюється. На хід перебудови починають впливати нові політичні фактори, що мали виразне національне забарвлення (активізація набираючих силу рухівських структур, домінування націонал-демократів у місцевих радах західного регіону республіки, утворення парламентської опозиції, поява багатопартійності тощо), які надають суспільним трансформаціям динаміки та специфічних рис.

2. Прискорення: знову «наздогнати і перегнати»?

Прискорювати течію життя — це далеко не все, що можна з ним зробити.

Махатма Ганді

Все, що взагалі варто робити, варто робити не поспішаючи.

Мей Уест

Запроваджувати нововведення — не означає реформувати.

Едмунд Берк

Трансформація радянського суспільства розпочалася як типова революція «згори» — у квітні 1985 р. на Пленумі ЦК КПРС новим керівництвом на чолі з М. Горбачовим було проголошено курс на прискорення соціально-економічного розвитку країни. Лозунг «прискорення» веде свій родовід від класичної радянської формули, популярної на рубежі 50—60-х років: «Наздогнати і перегнати», яка в свою чергу сягає доби перших п'ятирічок, часу становлення командної системи. З огляду на це, певною мірою закономірно, що на початковому етапі запропонована концепція перетворень радше натякала на необхідність та доцільність радикальних змін у суспільстві, ніж пропонувала його негайне оновлення революційним шляхом.

У своєму виступі Генсек лише абстрактно сформулював стратегічну мету: «досягнення нового якісного стану суспільства, до того ж у самому широкому розумінні слова»¹. Однак при реалізації поставленого завдання радянське керівництво зовсім не поспішало враховувати та використовувати досвід і здобутки західної цивілізації, воно планувало діяти традиційними, неодноразово апробованими засобами та методами. Ключовими елементами курсу прискорення було визначено інтенсифікацію економіки, прискорення науково-технічного прогресу, перебудову управління та планування, удосконалення структурної та інвестиційної політики, підвищення організованості та дисципліни, покращення стилю діяльності, обґрунтовані кадрові зміни (варто підкреслити, що поширений в подальшому термін «перебудова» вживався у квітневій доповіді виключно у вузькому розумінні слова — лише в контексті покращення

¹ Горбачов М. С. О созыве очередного XXVII съезда КПСС и задачах, связанных с его подготовкой и проведением: Доклад на Пленуме ЦК КПСС 23 апреля 1985 года // М. С. Горбачов. Избранные речи и статьи. — М. 1985. — С. 9.

Л. Й. Брежнєв
Фото: Ulrich Kohls

управління господарчим механізмом). Комплекс перетворень на початковому етапі трансформації суспільства не був системним і стосувався перш за все економіки, його суть полягала в удосконаленні реально існуючих процесів, у виправленні окремих деформацій соціалізму, у більш повній реалізації його потенційних можливостей.

Аналізуючи кадрові зміни у Політбюро та ключові ідеї виступу М. Горбачова на квітневому Пленумі ЦК КПРС 1985 р. А. Черняєв, який на той момент працював заступником завідувача міжнародного відділу ЦК КПРС, відверто зазначає: «Не думаю, що у Горбачова вже склалася більш — менш ясна концепція — як він буде виводити країну на рівень світових стандартів. Окреслюються лише окремі ознаки методології, зокрема, порядок, договірна дисципліна, досить чутлива децентралізація управління і планування (яка обмежуватиметься лише стратегією). Зараз він проводить розчистку і розстановку, схильний і до справжньої чистки партії (до якої відкрито закликав Шеварднадзе). Він розхитує сформовані за Брежнєва догми, умовності, пута парадності, бюрократичної інертності, чванства... ламає норми монархічної реставрації, які принесли стільки шкоди економіці і моралі за Брежнєва і почали було відроджуватися за Черненка»¹.

К. У. Черненко

На старті перебудови у поглядах і діях реформаторів переважав дещо спрощений підхід до змін у суспільстві. З часом це визнав і сам М. Горбачов. «Справа перебудови виявилася більш важкою, ніж уявлялось на початку, — писав він у 1987 р. — ...Якби у квітні 1985 р. нам сказали: через два роки у вас буде ось це і ось це, тобто те, що відбувається сьогодні у житті, ми вважали б, що це неприйнятне»². Отже, якісно нове розуміння процесу трансформації суспільства прийшло пізніше, а на початковому її етапі реформування відбувалося у жорстких рамках командної системи.

¹ Черняєв А. С. Совместный исход. Дневник двух эпох. 1972—1991 годы / А. Черняев. — Москва: РОССПЭН, 2008. — С. 623.

² Горбачов М. С. Перебудова і нове мислення для нашої країни і для всього світу. — К. 1987. — С. 5, 63.

В Україні процес перебудови розпочинався важко. Після того, як ЦК КПУ старанно проретранслявав на республіку вказівки центру типу «посилити відповідальність керівних кадрів за удосконалення стилю роботи, вчити їх колективним методам керівництва, вмінню правильно поєднувати єдиноначальність з широкою участю трудящих в управлінні виробництвом» ситуація не покращилася¹. Вся вертикаль управління, починаючи з міністерств і закінчуючи керівниками трудових колективів, не поспішала перебудовуватися. Майже через півтора року після проголошення курсу на прискорення на засіданні Політбюро ЦК КПУ партійні лідери змушені були констатувати: «Перебудова йде повільно... суттєвих змін у стилі роботи поки що не відбулось». Особливу тривогу викликало те, «що штаби галузей, міністерства не змінили ні свого стилю, ні методів і продовжують працювати так як працювали». Гостро критикувалося республіканське міністерство чорної металургії: «Як і колись, у міністерстві кабінетний, паперово-бюрократичний стиль, створюється видимість активної роботи, а фактично суєта, абсолютна відсутність діловитості, конкретності та системності в роботі»².

Не кращою була ситуація і у нижній частині піраміди управління. Ось як характеризується у партійних документах ситуація у низових управлінських ланках Черкаської області (картина теж типова для усїєї республіки): «Частина керівних кадрів, ідеологічних активістів глибоко не усвідомила суті новаторського курсу партії на прискорення, шляхів його здійснення... Часом за перебудову видається наведення елементарного порядку в трудових колективах... Словесні декларації та заяви про необхідність перебудови... не завжди підкріплюються конкретними справами»³. Така ситуація не випадкова, адже у цей час кадрова політика КПУ фактично не виходила за рамки косметичних змін: з квітня 1985 р. по жовтень 1986 р. було звільнено лише 118 партійних, радянських, господарських керівників номенклатури ЦК, які не впора-

Э. А. Шеварднадзе
Фото: Helene C. Stikkel

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1255 / Постанова Секретаріату ЦК КПУ «Про організацію в республіці роботи у зв'язку з постановою ЦК КПРС від 20 червня 1985 р. «Про роботу партійної, профспілкової та комсомольської організацій, адміністрації Мінського автозаводу виробничого об'єднання «БелавтоМАЗ» по виконанню Закону СРСР «Про трудові колективи» 31 липня 1985 р. арк. 23.

² Там же, спр. 1429 / Стенограма засідання Політбюро ЦК КПУ від 14 жовтня 1986 р. арк. 10, 23, 27.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1338 / Постанова Політбюро ЦК КПУ «Про здійснення Черкаським обкомом партії рішень XXVII з'їзду КПРС про перебудову масово-політичної роботи, зміцнення її зв'язку з життям» від 24 вересня 1986 р. арк. 21, 24—25.

лися з роботою, або ж скомпрометували себе, крім того, до партійної відповідальності було притягнуто 388 керівників¹. Отже, реформаційний курс М. Горбачова на початковому етапі сприймався на місцях як чергова кампанія наведення елементарного порядку, зміцнення трудової та технологічної дисципліни, підвищення відповідальності кадрів. У цей час керівники на всіх рівнях не стільки перебудовувалися, скільки імітували участь у реформах, вичікуючи, коли згори пролунає команда: «Досить».

Варто підкреслити, що дисципліна — один з ключових факторів, що забезпечує життєдіяльність та функціональні можливості командної системи, з огляду на це, навіть незначне її посилення дало певний ефект. За 1985/86 років темпи приросту промислової продукції України становили 4,3 % і перевищували середньорічні показники одинадцяти п'ятирічки, які становили лише 3,5 %. Тобто після невпинного зниження відсотка середньорічного приросту, яке почалося ще на початку 60-х років, він вперше почав зростати. Ще більший прогрес намітився у сільському господарстві республіки: якщо в 1981—1985 роках середньорічний приріст основних показників цієї галузі становив лише 0,5 %, то у 1985—86 роках — 3,5 %². Тенденція до зростання економічних показників була загальносоюзною і зміцнювала у керівництва утопічні надії на швидке поліпшення життя традиційними командними методами.

Особливо яскраво віра ініціаторів перебудови у старі силові підходи до вирішення суспільних проблем виявилася у ході антиалкогольної кампанії, яка розпочалась з червня 1985 р. після виходу у світ постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про боротьбу з алкоголізмом та його негативними наслідками.

Проблема пияцтва в СРСР обговорювалася на засіданні Політбюро ЦК КПРС ще на початку квітня 1985 р. Саме тоді доповідач М. Соломенцев навів сумну статистику: 9 млн осіб у стані сп'яніння щорічно підбирають на вулицях, 1,5 млн знаходиться на примусовому лікуванні. Жінки складають більше третини п'яниць і алкоголіків, а молодь — половину. У той час, як в царській Росії жінок-п'яниць майже не було, а молоді й зовсім. За споживанням алкоголю на душу населення СРСР перевершив дореволюційну Росію в два з половиною рази... Наслідком такої ситуації були 30 млрд на рік прямих збитків, а якщо врахувати і непрямі втрати — всі 80 млрд (лише обслуговуючий персонал медвितверезників нараховував у той час 75 тис. осіб). У ході обговорення М. Горбачов акцентував, що мова йде не тільки про головну соціальну проблему теперішнього часу, а про біологічний стан народу, про його генетичне майбутнє. «І якщо ми цієї проблеми не вирішимо, ні про який комунізм не може бути й мови... А коли перший заступник міністра фінансів СРСР В. Деменцов спробував «попросити», щоб не відразу скасовували горілчані статті доходу,

¹ Там же, спр. 1429 / Стенограма засідання Політбюро ЦК КПУ від 14 жовтня 1986 р. арк. 10.

² Народне господарство Української РСР у 1987 році: Статистичний щорічник. — К. 1988. — С. 8.

мовляв, важко буде залатати дірку у бюджеті, Михайло Сергійович його різко обізвав: «В комунізм на горілці хочеш в'їхати!»¹

На перших порах боротьба з зеленим змієм дала певні позитивні результати. Зокрема, у 1985 р. у промисловості України в середньому на одного пересічного робітника втрати робочого часу зменшились на 6 %, а прогулів — на 20 %, кількість злочинів на ґрунті пияцтва зменшилась на 21,5 %². Однак, ці позитивні зрушення не йдуть ні у які порівняння з тими негативними економічними, соціальними та політичними наслідками, які спричинила ця непродумана волонтаристська кампанія.

Реалізація шляхом адміністративно-заборонних заходів благородної ідеї тверезого життя дорого коштувала економіці України: її бюджет не дорахувався більш як 10 млрд крб, у роздрібному товарообігу утворилась «дірка» в 13 млрд крб. Безумовно, не все вимірюється грошима, але різкі адміністративні дії, направлені проти алкоголізму (лише протягом червня-грудня 1985 р. в Україні кількість магазинів, що продавали спиртні напої, скоротилась на 45 %) викликали буквально катастрофу у соціальній сфері — вже у 1988 р. кількість тільки зареєстрованих наркоманів у республіці становила 30,5 тис. осіб, а з 1982 р. по 1989 р. їх число зросло у 4,2 рази³. Не слід забувати, що непродумана антиалкогольна кампанія мала і досить серйозні політичні наслідки, адже її реалізація обумовила не лише глухе невдоволення серед прибічників зеленого змія, а й фактично поставила під сумнів правильність обраного стратегічного курсу, викликала цілком реальну тривогу суспільства за долю всього комплексу реформ.

Спробою вирішити економічні проблеми силовими методами стало функціонування служби державних інспекторів, що займалась наглядом за якістю продукції і була утворена на підставі Закону про держприймання (весна 1986 р.). Починаючи з 1987 р. системою держприймання охоплено понад 300 промислових підприємств та об'єднань республіки. Однак, ця галаслива кампанія була мало-ефективною. З одного боку, вона відволікала і без того дефіцитні кадри та фінанси (тільки в Україні

Тверезість - норма життя.
Поштова марка СРСР, 1985

¹ Черняев А. С. Совместный исход. Дневник двух эпох. 1972—1991 годы / А. Черняев. — Москва: РОССПЭН, 2008. — С. 617—618.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 1, спр. 1476 / Доповідна записка «Про хід виконання постанов ЦК КППРС і ЦК Компартії України з питань зміцнення трудової дисципліни, подолання пияцтва та алкоголізму від 19 грудня 1986 р. арк. 32.

³ Там же, спр. 1650 / Інформація «Про хід виконання постанов ЦК КППРС та ЦК КПУ з питань подальшого посилення боротьби з наркоманією» від 11 березня 1988 р. арк. 8; Масол В. Упущений шанс. — К. 1993. — С. 25, 26.

для роботи в системі держприймання було задіяно більш як 11 тисяч висококваліфікованих спеціалістів-виробничників з річним фондом зарплати близько 52 млн крб). З іншого боку, результат держприймання був прямо протилежним очікуваному — питома вага продукції вищої категорії якості у загальному обсязі виробництва не тільки не зросла, а навпаки знизилася — з 15,8 % у 1987 р. до 13,9 % — у 1989 р. Крім того, не зменшилися і штрафи за випуск неякісної продукції, а витрати на передторговий ремонт зросли більш як у два рази¹.

Черговий провал реформаторів згодом змушений був визнати і сам М. Горбачов: «Держприймання вже через три роки «наказало довго жити», це був ще один зрозумілий сигнал того, що вирішення проблеми не в адміністративно-організаційних заходах, а в перебудові економічного механізму»².

На жаль, закінчилась невдачею і чи не єдина спроба реформаторів на початковому етапі перебудови вийти за межі командних структур та командного мислення, яка знайшла свій вияв у стимулюванні розвитку кооперативного руху. Прийнятий у листопаді 1986 р. Закон Верховної Ради СРСР про індивідуальну трудову діяльність мав на меті розкріпачення особистої ініціативи виробника, створення в економіці конкурентного середовища, що сприяло б зростанню кількісних та якісних економічних показників. Після цього рішення кооперативи почали рости як гриби після дощу. Якщо в травні 1986 р. в Україні нараховувалося лише 400 кооперативів, то на початок 1989 р. їх було зареєстровано

Розрахунки реформаторів на те, що кооперативний рух надасть слаблючій економіці потужного імпульсу, не виправдалися.

тання кількісних та якісних економічних показників. Після цього рішення кооперативи почали рости як гриби після дощу. Якщо в травні 1986 р. в Україні нараховувалося лише 400 кооперативів, то на початок 1989 р. їх було зареєстровано

вже 24 319, у яких працювало 254 тис. осіб. Більше всього кооперативів діяло в Донецькій, Одеській, Кримській, Львівській та Харківській областях³.

Проте, розрахунки реформаторів на те, що кооперативний рух надасть слаблючій економіці потужного імпульсу, не виправдалися. Кооперативи так і не стали у добу перебудови реальними конкурентами державному виробничому сектору, не зіграли вони і помітної ролі у насиченні ринку товарами народного споживання. Це пояснюється тим, що новостворені кооперативні об'єднання зосередили діяльність переважно у торгово-посередницькій сфері та орієнтувались перш за все на створення та примноження капіталу. Свою негативну роль відіграла і не завжди продумана кампанія боротьби з нетрудовими доходами, яка певною мірою підштовхнула кооперативи до формування струк-

¹ Масол В. Упущеный шанс. — К. 1993. — С. 28.

² Горбачов М. Жизнь и реформы. — Кн. 1. — М. 1995. — С. 344.

³ ЦДАГОУ, спр. 2577 / Інформація «Про структуру партійних організацій та розстановку комуністів у кооперативах республіки» від 24 січня 1989 р. арк. 11; Там же — ф. 1, оп. 11, спр. 1382 / Інформація про хід виконання постанови ЦК КПРС «Про заходи з посилення боротьби з нетрудовими доходами» від 15 травня 1986 р. арк. 6; Там же. — ф. 1, оп. 32, спр. 2577 / Доповідна записка «Про стан розвитку кооперативного руху в Українській РСР» від 5 січня 1989 р. арк. 4.

тур тіньової економіки. Варто зазначити, що партія, навіть давши офіційний дозвіл на розгортання приватної ініціативи, зовсім не бажала втрачати політичний контроль за розгортанням цього процесу. У січні 1989 р. коли кооперативний рух став масовим, В. Щербицький поставив перед працівниками партапарату питання: «Як ідуть справи зі створенням і роботою партгруп та парторганізацій кооперативів?»¹. І отримав відповідь, яка його не дуже вдовольнила — у кооперативах утворено 73 первинних, 37 цехових парторганізацій та 115 партгруп, комуністи очолюють 14,3 % кооперативів².

Уповільненість перебудови, пробуксовування реформ, перші симптоми вповзання в кризу (на початку 1987 р. рівень промислового виробництва СРСР порівняно з груднем 1986 р. впав на 6 %) дедалі більше підштовхували команду Горбачова до більш радикальних дій. Започаткована у червні 1987 р. на Пленумі ЦК КПРС економічна реформа мала на меті перейти від домінування адміністративних методів управління господарством до застосування переважно економічних. Цьому переходу мали сприяти два принципових кроки: докорінна організаційна перебудова системи централізованого управління, перенесення уваги центру з оперативних на стратегічні рішення, а також різке розширення меж самостійності підприємств (об'єднань), переведення їх на повний госпрозрахунок та самофінансування.

Варто підкреслити, що проголошена реформа визріла вже давно. Ще на початку перебудови, у серпні 1985 р. вчені Інституту економіки АН УРСР вказували на больові точки пануючої економічної системи: «У 1975 р. діяло 59 союзно-республіканських та республіканських міністерств та відомств Української РСР, а в 1983 р. їх загальна кількість досягла 71... Подрібнення міністерств пов'язане з тим, що вони продовжують виконувати значний обсяг функцій оперативного управління підприємствами та об'єднаннями. Майже кожне міністерство вузькопрофільне. Все це заважає вирішенню крупних міжгалузевих проблем, посилює відомчість, веде до збільшення різного роду узгоджень, відповідно, і уповільнення темпів прийняття рішень»³.

З метою спрощення, здешевлення державного апарату і підвищення його мобільності та ефективності була проведена масштабна акція по його скороченню. В результаті на початок 1989 р. кількість союзно-республіканських та республіканських міністерств та відомств в Україні зменшилась з 55 до 46. Було ліквідовано 449 з 954 самостійних управлінь та відділів апарату міністерств та відомств. Чисельність центрального апарату знизилася до 10 248 осіб. Помітні скорочення відбулися і на місцях. Апарат органів управління обласної та районної ланки зменшився на 25,2 тис. чоловік, в тому числі на обласному рівні на 32,4 %, а на міському та районному — на 13,7 %⁴.

¹ Там же, спр. 2577 / Записка В. Щербицького від 5 січня 1989 р. арк. 1, 2.

² Там же / Інформація «Про структуру партійних організацій.». арк. 11.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1134 / Пропозиції з удосконалення управління народним господарством Інституту економіки АН УРСР від 14 серпня 1985 р. арк. 109.

⁴ Там же, оп. 32, спр. 2642 / Інформація про проведену роботу по виконанню постанови ЦК КПРС «Про генеральну схему управління народним господарством Української РСР» від 28 січня 1989 р. арк. 52—54.

На жаль, у ході розгортання цієї реформи дедалі більше починали даватися ознаки її суттєві недоліки, загострюватись протиріччя політичного характеру. По-перше, ратуючи за демократизацію управління, ЦК КПРС утримував монополію на прийняття усіх принципових рішень стосовно цієї реформи, фактично усунувши Раду Міністрів СРСР від процесу реформування державного апарату. По-друге, реорганізація органів управління здійснювалась за одним і тим же шаблоном, викроєним у Москві, без урахування регіональної специфіки: відсоток скорочень був однаковим як для всіх республік, так і для всієї вертикалі влади від обласного до міського рівня. По-третє, реформаторський Центр зовсім не рахувався з інтересами республік. Згадуючи ті часи, В. Масол зазначає: «Почалось «викручування рук», ніякі заперечення і докази республік не сприймалися. Незважаючи на наші категоричні заперечення, в Україні було ліквідовано республіканські органи, які відали чорною металургією, вугільною промисловістю, геологією, у безпосереднє підпорядкування союзних органів передана цементна промисловість»¹. Отже, парадоксально, але факт: демократизація управління здійснювалась старими командними методами, що різко знижувало ефект реформи, дедалі більше посилювало напругу у стосунках між союзним центром та республіками.

Не виправдали себе і надії надати соціалізму друге дихання шляхом застосування у рамках радянської економіки таких ринкових категорій як самофінансування, самоокупність та самоуправління. Це пояснюється тим, що вже у задумі реформа була половинчатою — вона не зачіпала основ командної системи; не планувала реформування матеріального постачання; не ставила у практичну площину розбудову ринкової інфраструктури — банків, товарно-сировинних бірж тощо. Такий характер реформи зумовлював розбалансування в економіці, наростання деформацій та диспропорцій. Зокрема, темпи зростання продуктивності праці значно відставали від темпів збільшення заробітної плати. Якщо у 1987 р. на один відсоток зростання продуктивності праці у промисловості України припадало майже 0,5 % приросту заробітної плати, то у 1988 р. -1,5 %, а у 1989 р. — 2,2 %². У результаті у радянській економіці з часом накопився цілий клубок протиріч та негативних тенденцій, які свідчили про глибоку економічну кризу командної системи.

Під тиском обставин поступово відбувається суттєва переоцінка цінностей, зміна орієнтирів та підходів до вирішення суспільних проблем, центр ваги у реформаційному процесі дедалі більше починає зміщуватися з економічної сфери у політичну. Важливою віхою на дорозі прозріння став XXVII з'їзд КПРС (лютий 1986 р.), що прийняв «нову редакцію» програми партії, з якої було усунуто завдання побудови основ комунізму до 1980 р. і водночас проголошено курс на

¹ Масол В. Упущений шанс. — К. 1993. — С. 30.

² Бойко О. Д. Історія України: Посібник для студентів вищих навчальних закладів. — К. 1999. — С. 477.

удосконалення соціалізму. Крім того, на цьому партійному форумі М. Горбачов висунув два принципово важливих для подальшого розвитку суспільства гасла: «широка демократія» і «гласність». Втім, на той час у радянському суспільстві практично на всіх рівнях домінували старі підходи та кліше до партійних рішень. Саме тому на засіданні Політбюро ЦК КПРС 24 квітня 1986 р. М. Горбачов змушений був з боєм констатувати невтішні результати обговорення в партії підсумків XXVII з'їзду КПРС: «Говорильня. Кажуть «взагалі», а не про те, що у себе відбувається і що треба робити. І всі чекають вказівок зверху. Інерція — найнебезпечніша зараз річ. Йдуть папери, папери, завалили паперами...»¹. У другій половині 1986 р. думка реформаторів енергійно шукає виходу з глухих кутів консерватизму. Відчуваючи гострий дефіцит допомоги «знизу», Генсек вже в липні цього року поглиблює, розширює та радикалізує концепцію перебудови: «Перебудова — емке слово. Я б поставив знак рівності між словами — перебудова і революція. Наші перетворення, реформи, намічені у рішеннях квітневого Пленуму Центрального Комітету партії та XXVII з'їзду КПРС, — це справжня революція у всій системі відносин у суспільстві»². Так з'явилась формула перебудови як соціальної революції. Деякі сучасні історики схильні вбачати у цих словах лише «риторичний прийом», який зовсім не свідчив про перехід Горбачова з лав реформаторів до лав революціонерів³. У подальшому ж сам ексреформатор стверджував: «По своєму внутрішньому змісту перебудова, звичайно, була революцією. Але по формі це був еволюційний процес, реформаторський процес»⁴. У зв'язку з цим один з ідеологів реформ, В. Медведєв, зазначав, що проголошений згори лозунг революції мав обмежений характер, оскільки віддзеркалював «скоріше глибину і масштабність намічених перетворень, а не спосіб їх здійснення»⁵. Однак, народ, як показали подальші події, зрозумів це гасло у всій його повноті.

Я б поставив знак рівності між словами — перебудова і революція.

Отже, в основі курсу прискорення лежала ідея удосконалення існуючої моделі соціалізму, виправлення окремих її деформацій, у ході його реалізації здебільшого активно використовувалися традиційні командні методи. Проте час показав нагальну необхідність радикальної системної модернізації, та нових підходів до визначення стратегії та тактики реформ, що врешті-решт і зумовило появу формули перебудови як соціальної революції.

Отже, в основі курсу прискорення лежала ідея удосконалення існуючої моделі соціалізму, виправлення окремих її деформацій, у ході його реалізації здебільшого активно використовувалися традиційні командні методи. Проте час показав нагальну необхідність радикальної системної модернізації, та нових підходів до визначення стратегії та тактики реформ, що врешті-решт і зумовило появу формули перебудови як соціальної революції.

¹ Черняев А. С. Совместный исход. Дневник двух эпох. 1972—1991 годы / А. Черняев. — Москва: РОССПЭН, 2008. — С. 680.

² Горбачов М. Перестройка неотложна, она касается всех и во всем: Сборник материалов о поездке М. С. Горбачова на Дальний Восток 25—31 июля 1986 года. — М. 1986. — С. 36.

³ Боффа Д. От СССР к России. История неоконченного кризиса (1964—1994 гг...) — М. 1996. — С. 140.

⁴ Горбачов М. С. Размышления о прошлом и будущем. — М. 1998. — С. 66.

⁵ Медведєв В. Прозрение, миф или предательство? К вопросу об идеологии перестройки. — М. 1998. — С. 318.

3. Чорнобильська катастрофа: детонатор розпаду

У лоні великих катастроф зріє палке
бажання жити.

Альбер Камю

Горе — вчитель мудрих.

Джордж Гордон Байрон

Лихо подібно ковальському молоту:
руйнуючи, кує.

Крістіан Нестел Боуві

Першим серйозним випробуванням проголошених лозунгів стала аварія на Чорнобильській АЕС, яка скоїлась в ніч з 25 на 26 квітня 1986 р. і лише в міру з'ясування її масштабів і наслідків почала усвідомлюватися людством як планетарна катастрофа. Нічний кодовий сигнал, що пішов зі станції до Москви звучав більш ніж тривожно: «Один, два, три, чотири». Ці цифри означали усі види небезпеки: ядерну, радіаційну, пожежну, вибухову. В результаті аварії відбулось масштабне забруднення біосфери Землі, в епіцентрі якого опинилась Україна, Білорусія та частина Росії; тисячі людей стали жертвами радіоактивного опромінення; на карті нашої республіки з'явилась 30-кілометрова «зона відчуження»; розпочалась масова міграція населення із радіаційно-забруднених місцевостей у відносно чисті райони держави.

Чому ж Чорнобильська трагедія стала можливою? У чому криються глибинні корені й підґрунтя аварії? Очевидно не варто шукати однієї, ключової першопричини. Тут спрацював цілий комплекс факторів, процесів та обставин, які, резонансно накладаючись один на одного, і спричинили цю трагічну катастрофу. Саме у цьому контексті і слід розглядати слова генерал-майора у відставці Ю. Петрова, який під час ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС був керівником першої оперативно-слідчої групи КДБ УРСР: «Ретроспективний аналіз обставин, що передували аварії, дозволяє стверджувати, що вона стала закономірним результатом складного й тривалого причинно-наслідкового ланцюгу подій»¹.

Які ж причини Чорнобильської катастрофи?

1 Непрогнозована дія «людського фактору», недостатній рівень професійності та помилки персоналу. На початковому етапі розслідування аварії

¹ Петров Ю. За паролем «Блискавка» // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. 412.

на ЧАЕС головною причиною аварії офіційно було названо некомпетентність персоналу, якому того дня було доручене проведення технічного експерименту. 25 квітня 1986 року мала відбутись запланована зупинка 4-го енергоблоку для технічного обслуговування. Цю можливість вирішили використати для проведення досліджень, зокрема, перевірити роботу реактора у випадку втрати зовнішнього електропостачання. Як потім з'ясувалося, цей експеримент не був погоджений у встановленому порядку та підготований у неналежний спосіб. 26 квітня 1986 р. о 1:23 на Чорнобильській АЕС стався вибух. Справа у тому, що для запланованих працівниками дій потрібна була потужність в 700 МВт, проте перед початком дослідження вона впала до 30 МВт. Оператор спробував відновити потужність і почав експеримент в 1:23:04 при нижче планованого показника в 200 МВт. Через кілька секунд потужність реактора почала зростати, і в 1:23:40 оператор натиснув кнопку аварійного захисту. Після того, як було натиснуто цю кнопку, відбулося ще два вибухи, які практично повністю зруйнували весь енергоблок. За цих обставин саме оператори, які в той час були за пультом в Чорнобильській АС, і були визнані винними в цій катастрофі та пізніше засуджені¹. Так «людський фактор» став офіційною причиною аварії. Спрацювала формула: «хто натиснув кнопку — той і винний».

Доповідаючи у червні 1986 р. на засіданні Політбюро ЦК КПРС голова Урядової комісії з розслідування причин аварії на ЧАЕС Б. Щербина саме у цьому ключі чітко розставив акценти, які на тривалий час стали основними у ра-

Четвертий блок ЧАЕС
Фото: en.wikipedia.org

¹ Чорнобильська катастрофа: жахливі факти, причини і наслідки. — <https://znaj.ua/society/228871-chornobilska-katastrofa-zhahlivi-fakti-prichini-i-naslidki>

дянських ЗМІ та пропаганді: «Аварія сталася в результаті грубих порушень експлуатаційним персоналом Технічного регламенту і в зв'язку з серйозними недоліками конструкції реактора. Але ці причини нерівнозначні. Вихідною подією аварії Комісія вважає помилки експлуатаційного персоналу»¹.

Однак, розслідуючи квітневі події на АЕС по гарячих слідах, співробітники КДБ бачили першопричину катастрофи не лише у «людському факторі», а у поєднанні дій персоналу з фактичною відсутністю захисних систем безпеки реакторної установки, які могли б запобігти аварійній ситуації у разі порушень регламенту експлуатації: «У процесі підготовки і проведення випробувань турбогенератора... персонал відключив ряд технічних засобів захисту і порушив найважливіші положення регламенту експлуатації у частині безпечного ведення технологічного процесу. Основним мотивом у поведінці персоналу було прагнення швидше закінчити випробування. Розробники реакторної установки не передбачили створення захисних систем безпеки, здатних запобігти аварії при наборі навмисних відключень технічних засобів захисту і порушень регламенту експлуатації, оскільки вважали таке поєднання подій неможливим. Таким чином, першопричиною аварії стало вкрай малоймовірне поєднання порушень порядку і регламенту експлуатації, допущених персоналом енергоблоку»².

Втім, на тому етапі офіційно перемогла комфортна для влади версія — у всьому винним є персонал ЧАЕС. Інтегрально визначення «людського фактора» як основної причини аварії на ЧАЕС сформульоване у доповіді радянської делегації на раді експертів МАГАТЕ у м. Відні (серпень 1986 р., де було офіційно заявлено, що «першопричиною аварії стало вкрай малоймовірне поєднання порушень порядку і режиму експлуатації, допущених персоналом блоку» (звертаємо увагу на те, що це формулювання майже дослівно повторює текст з доповідної записки КДБ). Після проголошення цієї доповіді викладена у ній версія виняткової винуватості персоналу у катастрофі стала офіційною концепцією СРСР, а всі попередні дослідження, акти, доповіді (навіть Доповідь Урядової комісії стосовно аварії на ЧАЕС), що суперечили даній версії, були засекречені і приховані навіть від фахівців»³.

Варто підкреслити, що висування людського фактора як основної причини аварії не спонтанне і не випадкове. Таке трактування подій виконувало кілька функцій: а) воно мало на меті (бодай частково, але максимально

¹ Цит. за: Карпан, Н. В. Чернобыль. Месть мирного атома: Ист. обзор процесса развития атомной науки и техники / Н. В. Карпан Ч. 1. — К. ЧП «Кантри Лайф», 2005. — С. 400.

² Перелік відомостей про аварію на ЧАЕС та її наслідки, які можуть бути використані під час переговорів з іноземними спеціалістами від 27 березня 1987 р. // Чернобыльське досье КГБ. Суспільні настрої. ЧАЕС у поставарійний період: збірник документів про катастрофу на Чернобыльській АЕС. — К. 2019. — С. 163.

³ Карпан, Н. В. Чернобыль. Месть мирного атома: Ист. обзор процесса развития атомной науки и техники / Н. В. Карпан Ч. 1. — К. ЧП «Кантри Лайф», 2005. — С. 324.

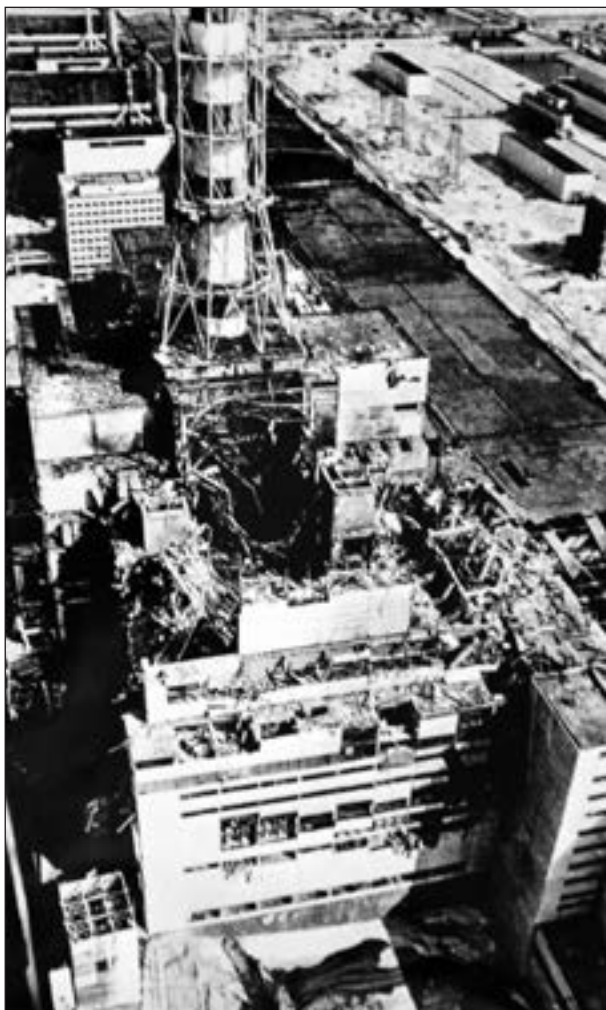
швидко) заспокоїти громадськість СРСР та світу стосовно технічної сторони безпеки ядерної енергетики (мовляв, у системі «машина-людина» слабкою ланкою виявилася саме остання, що і стало причиною аварії); б) було спробою вивести з-під удару авторитет радянської науки; в) стало намаганням зберегти престиж СРСР на міжнародній арені; г) могло слугувати навіть аргументом у переговорах стосовно ядерного роззброєння (зокрема, КДБ у секретних інструкціях рекомендувало у неофіційних бесідах з іноземцями при обговоренні причин аварії на Чорнобильській АЕС «насамперед звернути увагу на людський фактор; вказати, що ускладнення різних технологічних, технічних або соціальних систем неминуче веде до збільшення ступеня ризику можливих аварій. Найбільшою мірою це стосується військових систем із застосуванням ракетно-ядерних пристроїв, контроль [над] якими дедалі більшою мірою людина передоручає далеко не досконалим приладам і машинам. Саме таке мислення радянських людей спонукає їх висувати ідеї про необхідність відмови від гонки озброєнь і мілітаризації космосу»¹).

Але є ще одна досить цікава версія пояснення, «м'яко кажучи» специфічної поведінки персоналу АЕС у момент катастрофи. Колишній заступник директора Чорнобильської АЕС, який прийшов на цю посаду в 1986 р. після аварії і пропрацював на ліквідації до 1988 р. О. Коваленко так відновлює картину подій 26 квітня 1986 р. «Під час цих випробувань потужність реактора впала значно нижче, ніж було необхідно за програмою. Персонал був зобов'язаний їх припинити і заглушити реактор. Але замість цього вони стали намагатися за всяку ціну підняти потужність реактора до запланованої програмою експерименту. Персонал станції 12 разів порушив інструкцію по експлуатації реактора!! Вручну вирубали п'ять систем аварійного захисту!!! І весь цей час станція працювала з відключеною системою аварійного охолодження. Що і хто змусив персонал це зробити, досі незрозуміло...»²

Свій варіант відповіді на питання «Хто змусив персонал це зробити?» лише через 20 років після Чорнобильської аварії, коли минув термін давності на державну таємницю, дав голова експертної комісії при генпрокуратурі СРСР, яка визначала причини і винуватців катастрофи на ЧАЕС, академік В. Комаров, який розповів раніше невідомі деталі цієї катастрофи. Він мав прямий доступ до оригіналів аварійних документів, записів телефонних розмов та інших джерел, які увійшли в кримінальну справу, що стосувалася Чорнобильської аварії. Це інтерв'ю проливає світло на природу та мотиви дій персоналу станції у ті трагічні хвилини. Пряма мова: «На почат-

¹ Довідка 3 відділу 6 Управління КДБ УРСР про зміст неофіційних бесід з іноземцями стосовно Чорнобильської катастрофи від 29 березня 1987 р. // Чорнобильське дос'є КГБ. Суспільні настрої. ЧАЕС у поставарійний період: збірник документів про катастрофу на Чорнобильській АЕС. — К. 2019. — С. 157—170.

² Бывший замдиректора ЧАЭС: мы стали делать такие АЭС из-за Аркадия Райкина. — <https://www.interfax.ru/world/505124>

Четвертий блок ЧАЕС
Фото: en.wikipedia.org

ку 80-х років при ЦК КПРС було створено сектор нагляду за АЕС, який займався не безпекою, а виключно управлінням АЕС. У сектор входили В. Мар'їн і Г. Копчинський, які підпорядковувалися секретарю ЦК КПРС В. Долгих. Чинювачи стали активно втручатися в управління АЕС, що і призвело до катастрофи...

...4-й блок планово виводився в ремонт, перед яким завжди проводяться випробування захистів реактора. Суть останньої, 6-ої перевірки, полягає в тому, щоб — на випадок аварійного знеструмлення АЕС — використовувати електроенергію на інерційному вибігу турбіни. Але сталося так, що перед проведенням 6-ої перевірки аварійно «відвалився» блок на Трипільській ГРЕС. Щоб заповнити дефіцит енергії, «Київенерго» надіслав телекс з вимогою вивести 4-й блок Чорнобильської АЕС на 50 % потужність.

Цього в той момент категорично не можна було робити! Але телекс від «Київенерго» був продубльований телефонним дзвінком з ЦК КПРС. Прямо на Щит управління 4-м блоком Чорнобильської АЕС подзвонив особисто Копчинський. І його вказівку було виконано...

Керівником виведення 4-го блоку в ремонт був заступник головного інженера А. Дятлов. І він, і оперативний персонал розуміли, що виводити реактор на потужність у цій ситуації ні в якому разі не можна. До того ж, десятків інструкцій і регламент по експлуатації реактора категорично забороняли це робити. Але А. Дятлову на Щит управління знову подзвонив Г. Копчинський,

працівник всесильного ЦК КПРС, і наказав виводити 4-й реактор на потужність, з тим, щоб закінчити перевірку захистів... .

Дятлов, перебуваючи за Щитом управління, ясно бачив, що реактор знаходиться в йодній ямі¹, що реактор некерований. Але Дятлов, мабуть, все ж сподівався, що «проскочить», і тому виконав наказ Копчинського. А той сказав буквально наступне: «Проведи перевірку! Або ти підеш на пенсію, або будеш головним інженером нової Чорнобильської АЕС-2» (Копчинський мав на увазі нову Чорнобильську АЕС з 5-м і 6-м блоками, яка перебувала тоді в стадії будівництва)...

Намагаючись вивести реактор на потужність, Дятлов наказав вийняти практично всі стрижні з активної зони реактора. Однак коли стало очевидно, що не «проскочило», що реактор некерований, змінний інженер з управління реактором натиснув на кнопку аварійного захисту (АЗ-5) реактора. Стрижні пішли вниз, але тут виник сплеск нейтронного потоку, який миттєво розігнав реактор на понад допустиму потужність. Стався тепловий вибух, який зруйнував реактор»².

2. Форсування темпів будівництва АЕС. Чорнобильська атомна електростанція ім. В. І. Леніна вважалася стратегічним економічним об'єктом СРСР, ударною комсомольською будовою. Її спорудження було розпочате у 1970 р. і здійснювалося «відповідно до директив XXIV з'їзду КПРС». Лейтмотивом побудови першої в Українській РСР атомної електричної станції потужністю 2 млн кВт стало гасло «П'ятирічку за два роки». На швидких темпах будівництва наполягав і тодішній міністр енергетики СРСР П. Непорожній, який на спеціальній нараді у травні 1976 р. вимагав зробити це «за всяку ціну». Оце надмірне бажання чиновників вислужитися, діючи у режимі «Наздогнати і перегнати», не сприймалося навіть працівниками КДБ, які набагато тверезіше оцінювали ситуацію: «на думку спеціалістів, агентури та довірених осіб, за реальним станом на будівництві ЧАЕС фізичний пуск першого реактора у грудні 1976-го (як того вимагав товариш міністр) неможливий та неприпустимий», оскільки в зимових умовах та за наявної будівельно-монтажної спроможності це може призвести до надзвичайних випадків, а саме — до радіоактивного забруднення оточуючого середовища³. Урешті-решт перший енергоблок ЧАЕС таки було запущено взимку, але вже наступного, 1977 р. Втім, курс на надмір-

¹ Йодна яма — стан ядерного реактора після його зупинки, що характеризується накопиченням короткоживучого ізотопу ксенону ¹³⁵Xe. Йодна яма може призвести до тимчасової появи значної негативної реактивності, що, в свою чергу, робить складним вивід реактора на проектну потужність протягом певного періоду після зупинки (близько 1—2 діб). // Ядерний реактор. — https://uk.wikipedia.org/wiki/Ядерний_реактор#Йодна_яма

² Чорнобиль: СВИДЕТЕЛЬСТВО КОМАРОВА. — <https://www.kontinent.org/article.php?aid=454b94b89bdec>

³ 15 секунд на катастрофу. Чорнобиль в документах КДБ. Лекція голови Українського інституту національної пам'яті Володимира В'ятровича «Чорнобиль в документах КДБ» — https://espresso.tv/article/2016/05/17/chornobyl_v_dokumentakh_kdb?amp%22

не форсування будівництва продовжувався. У грудні 1978 р. у «Інформації про порушення в будівництві Чорнобильської АЕС» Начальника Чорнобильського РВ УКДБ УРСР зазначається: «Є факти, коли окремі керівники свідомо ідуть на грубі порушення технологічних норм ведення будівництва, думаючи тільки про те, як якнайшвидше здати об'єкт, не переймаючись його майбутнім і можливими трагічними наслідками»¹. Аналізуючи причини аварії по гарячих слідах у травні 1986 р. співробітники КДБ після розмов з працівниками АЕС зазначали: «Серед можливих причин аварії називають поспіх зі здачею в експлуатацію 4-го енергоблоку. Говорять про те, що його здавали достроково до з'їзду, а тепер повинні були зупинити реактор для доопрацювання»².

3. Здійснення будівництва та експлуатації АЕС з серйозними технічними та технологічними порушеннями. Красномовно про чисельні недоліки при спорудженні Чорнобильської АЕС у 1976 р. говориться у доповідній записці КДБ: «Гамма-просвічуванням на трубах були виявлені раковини і тріщини, в результаті труби виявилися непридатними для експлуатації і мали бути відправлені заводу для усунення браку в заводських умовах... Всі труби з порушенням правил після ремонту на АЕС прийняті під монтаж... Бучанський цегляний завод (Київська область) систематично постачає будівництву АЕС низької якості облицювальну плитку та цеглу (45 одиниць міцності проти норми 75)... У квітні 1976 в результаті порушення технології бетонування баку для рідких радіоактивних відходів ємкістю 5000 кубічних метрів через халатність прораба сталеве облицювання бака було деформоване. В результаті при вводі в експлуатацію бака, через тріщини на облицюванні міг відбутися витік радіоактивних відходів і забруднення навколишнього середовища»³.

Через кілька років, коли вже почав працювати перший реактор станції, ситуація не покращилася. У грудні 1978 р. в «Інформації про порушення в будівництві Чорнобильської АЕС» Начальника Чорнобильського РВ УКДБ УРСР зазначається: «На будівництві II блоку ЧАЕС є факти порушень технологічних норм ведення будівельних і монтажних робіт на окремих ділянках, які призводять до аварій і нещасних випадків, а в подальшому під час експлуатації реактора можуть призвести і до надзвичайних подій...»⁴. 17 січня 1979 р.

¹ Про можливу аварію у Чорнобилі КДБ попереджав ще у 1978 році. — <https://www.radiosvoboda.org/a/29286910.html>

² Повідомлення 3-го відділу 1-го Управління КДБ УРСР про можливі причини аварії на Чорнобильській АЕС. 7 травня 1986 р. // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. 83.

³ Спеціальне повідомлення УКДБ при РМ УРСР по м. Києву та Київській області до КДБ при РМ УРСР про систематичні порушення технології провадження будівельно-монтажних робіт на окремих ділянках будівництва Чорнобильської АЕС. 17 серпня 1976 р. // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. 24—26.

⁴ Про можливу аварію у Чорнобилі КДБ попереджав ще у 1978 році. — <https://www.radiosvoboda.org/a/29286910.html>

у доповідній КДБ про системні порушення технологій на будівництві АЕС підкреслювалося, що «згідно з отриманими оперативними даними на окремих ділянках будови другого блоку Чорнобильської атомної електростанції зафіксовано факти відходу від проєктів і порушення технології ведення будівельних і монтажних робіт, що може призвести до аварій та нещасних випадків»¹.

Тріщини у перекриттях Третього і Четвертого енергоблоків ЧАЕС були зафіксовані КДБ ще 17 березня 1984 р.²

4. Неправильне проєктування реактора, що зумовило серйозні недоліки та проблеми у його конструкції. Вже у червні 1986 р. на засіданні Політбюро ЦК КПРС голова Урядової комісії з розслідування причин аварії на ЧАЕС Б. Щербина констатував: «Оцінюючи експлуатаційну надійність реактора РБМК, група фахівців, що працювала за дорученням комісії, зробила висновок про невідповідність його характеристик сучасним вимогам безпеки. у їхньому висновку сказано, що при проведенні експертизи на міжнародному рівні реактор буде підданий «остракізму»³.

Фактично цю ж думку дублює у своїх спогадах генерал-майор у відставці Ю. Петров, який під час ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС був керівником першої оперативно-слідчої групи КДБ УРСР: «Серед реальних причин аварії, перш за все, — недосконалість конструкції реактора, неадекватна система захисту. Саме ці обставини, разом із неякісною регламентною документацією, стали головними причинами аварії»⁴.

Досить реально і чітко окреслює головні вади реактора, який діяв у той час на ЧАЕС, доктор фізико-математичних наук Б. Іоффе, фахівець у сфері прикладної ядерної фізики, учасник створення першої радянської атомної і термоядерної бомби: «На мою думку, головний і невиліковний порок станцій з реакторами типу РБМК — позитивні і великі температурний і паровий коефіцієнти реактивності. Це означає, що реактор як фізична система реагує збільшенням потужності на зростання температури або об'єму пари. І навпаки: зменшенням потужності на зниження температури і скорочення обсягу пари, тобто **він принципово нестабільний... Позбутися від цього пороку не можна, саме з цієї причини ніде в світі більше немає енергетичних**

¹ Історія з грифом «Секретно». Чорнобиль: курс на катастрофу. — <https://tsn.ua/analitika/istoriya-z-grifom-sekretno-chornobil-kurs-na-katastrofu.html>

² Спеціальне повідомлення УКДБ УРСР по м. Києву та Київській області до 6-го Управління КДБ УРСР про виявлені недоліки проєктування 3-го та 4-го енергоблоків Чорнобильської АЕС. 17 березня 1984 р. // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. — 57.

³ Цит. за: Карпан, Н. В. Чернобыль. Месть мирного атома: Ист. обзор процесса развития атомной науки и техники / Н. В. Карпан Ч. 1. — К. ЧП «Кантри Лайф», 2005. — С. 400.

⁴ Петров Ю. За паролем «Блискавка» // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. 413.

реакторів подібного типу (виділено — *О. Б.*)...»¹ Гранично лаконічно описує основну проектно-конструкторську ваду реактора РБМК-1000 фахівець з великим досвідом роботи в галузі ядерної безпеки, доктор технічних наук Б. Дубовський. Він стверджує, що першопричиною аварії стало нерозуміння розробниками проекту реактора нейтронних процесів і помилки при конструюванні аварійного захисту: «час спрацьовування поглиначів АЗ (аварійного захисту) перевищував 18 секунд, в той час як розвиток аварійних процесів в цьому реакторі відбувається за 3—4 секунди»².

Крім експертів та працівників спеціальних служб недосконалість конструкції реактора визнавали і самі його розробники. Зокрема 3 червня 1986 р. на засіданні Політбюро ЦК КПРС, на якому розглядалося питання Чорнобильської катастрофи, Президент Академії наук СРСР А. Александров під тиском фактів змушений був констатувати: «Властивість розгону реактора є помилкою Наукового керівника і Головного конструктора РБМК... Прошу звільнити мене від обов'язків Президента Академії наук і дати мені можливість виправити свою помилку, пов'язану з браком цього реактора»³.

З часом пошуки правди та реальних, а не проголошених радянською пропагандою, причин аварії на ЧАЕС почали набирати обертів. 24—26 квітня 1990 р. у м. Славутичі з ініціативи асоціації оперативних працівників Чорнобильської та Курської АЕС відбулася конференція Всесоюдної асоціації оперативного персоналу АЕС, у роботі якої взяли участь 65 делегатів з 14 АЕС країни. На конференції було прийнято рішення про необхідність реабілітації операторів 4-го енергоблоку ЧАЕС. Повідомляючи про цю подію 6 відділ УКДБ УРСР по м. Києву та Київській області у доповідній записці підкреслював: «Останнім часом слід зазначити, що розширення гласності сприяло активізації пошуку окремими фахівцями атомної енергетики, в т. ч. працівниками станції, **справжніх** (виділено — *О. Б.*) причин аварії на 4-му блоці в 1986 році. Основний їх висновок зводиться до того, що головною причиною аварії стали не дії персоналу, а конструктивні недоліки реакторів РБМК-1000. В умовах активного втручання у ці питання засобів масової інформації за відсутності чіткої позиції, аргументованих і кваліфікованих роз'яснень з боку наукового керівника (ІАЕ ім. Курчатова) і головного конструктора (НІКІЕТ м. Москва) реактора можуть розвинути процеси у напрямку того, що представники громадських і неформальних організацій зажадають нового розслідування причин аварії і притягнення до відповідальності не тільки фахівців зазначених відомств, а й посадових осіб, які «організували» судовий процес в 1987 році»⁴.

¹ Монстр из СССР — ядерный реактор РБМК-1000. — https://chernobyl1986.ucoz.com/news/monstr_iz_sssr_jadernyj_reaktor_rbm_k_1000/2015-05-09-3

² Заложники реактора // «Труд». 3 апреля 1996 г.

³ Цит. за: Карпан, Н. В. Чернобыль. Месть мирного атома: Ист. обзор процесса развития атомной науки и техники / Н. В. Карпан Ч. 1. — К. ЧП «Кантри Лайф», 2005. — С. 404.

⁴ Довідка 6 відділу УКДБ УРСР по м. Києву та Київській області про морально-психоло-

До речі, створення РБМК має дуже цікаву і показову історію. Її свого часу розповів один з творців цього реактора Анатолій Александров заступнику директора Чорнобильської АЕС (1986—1988 років) Олександрову Коваленку. Наведемо цю історію дослівно: «Знаєш, чому ми стали робити АЕС на РБМК? — запитав Анатолій Петрович і сам відповів: — через Аркадія Райкіна. Уже не пригадаю точно рік, коли нас з Фімою (Юхим Павлович Славський, що був тоді міністром середнього машинобудування СРСР) покликав до себе Микита Сергійович Хрущов. Питання у нього було одне: чому американці і англійці будують атомні електростанції, а ми ні. Чому СРСР створив в Обнінську таку станцію першим, а тепер відстає. Наздогнати і перегнати — ось ваше завдання!

Ми йому довго пояснювали, що вже діють у країні реактори, спроектовані для вироблення збройового плутонію, і застосування уран-графітових реакторів канального типу для виробництва електроенергії небезпечно, і треба робити реактори водяного типу, як для підводних човнів (я їх якраз тоді разом з Євгеном Фейнбергом і розробляв) — тільки великої потужності, а це завдання нешвидке. Їх треба спроектувати, виготовити обладнання, побудувати, підготувати кадри.

Було видно, що Микита не розуміє те, про що ми йому говоримо. І як часто бувало саме в таких випадках, він сильно розлютився, перейшов на українську мову і сказав: «Йдіть, бісові діти, і зробіть за рік станцію. А якщо не буде, так партквитки зараз відберу». Ми розуміли, що це не жарт і поїхали обговорити план наших дій.

За обідом розмовляли про Хрущова і в півока дивилися телевізор. Це був приймач типу КВН з мізерним екраном і величезною збільшувальною лінзою. Йшла трансляція виступу відомого сатирика Аркадія Райкіна. Несподівано Фіма закричав: дивись, Хрущов. Але це був Райкін, який тим часом віщав: «Ось балерина крутиться. Крутиться, крутиться, аж в очах рябить. Причепити її до динамо — нехай струм дає в недорозвинені райони». Звичайно, цю гумореску ми бачили і слухали не перший раз. Але зараз вона точно підходила і до ситуації і до хрущовському розуміння проблеми.

Виматюкавшись, ми покликали Миколу (академік М. Доллежаль) і за два тижні підготували пропозиції по Томську-7 (Сибірська АЕС).

Цей об'єкт спочатку призначався тільки для напрацювання збройового плутонію на уран-графітових реакторах. Справа в тому, що такі реактори, крім головного завдання, попутно виробляють значну кількість теплової енергії. І якщо до такого реактора прив'язати «хвіст» (турбіна і генератор) або, за Жванецьким — динамку, то вироблення електричної енергії буде позитивним побічним ефектом.

гічну атмосферу в колективах, які беруть участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС в першому півріччі 1990 року // Чорнобильське досє КГБ. Суспільні настрої. ЧАЕС у поставарійний період: збірник документів про катастрофу на Чорнобильській АЕС. — К. 2019. — К. 774.

М. Хрущов. Фото: John Fitzgerald Kennedy Library

Доповіли помічникам і були запрошені до Хрущова на дачу. Товариш по чарці він був чудовий, але як глава держави Хрущов прагнув робити все і раз, незважаючи на здоровий глузд і витрати, що часто призводило до безглузких рішень, які згодом ставали катастрофою»¹.

Отже, якщо вірити академіку А. Александрову, реактор РБМК з'явився на світ у результаті жорсткого тиску «згори», створювався дуже швидкими темпами під гаслом «наздогнати і перегнати», і був побічним продуктом воєнного виробництва. Характерно, що всі оці «родимі плями» супроводжували цей реактор практично весь час його подальшого життя та функціонування і значною мірою стали причинами Чорнобильської катастрофи у 1986 р.

5. Відсутність у технічній документації усієї відомої розробникам інформації про можливі небезпечні режими роботи реактора, а також закладені в інструкціях по експлуатації «міни уповільненої дії». Як показало подальше розслідування причин Чорнобильської катастрофи, у технологічному регламенті та інструкціях не були вказані ті обмеження, незнання яких потім поставили у провину персоналові. Оператори потрапили у режим, який не був описаний і не був заборонений жодним із діючих до моменту аварії докумен-

¹ Цит. за: Бывший замдиректора ЧАЭС: мы стали делать такие АЭС из-за Аркадия Райкина. — <https://www.interfax.ru/world/505124>

тів¹. За свідченням М. Карпана, який на час аварії в 1986 р. був заступником головного інженера Чорнобильської АЕС з науки та ядерної безпеки, між діями персоналу і катастрофічними наслідками аварії, звичайно, вбачається певний зв'язок. Однак, для того, щоб пов'язувати ці наслідки з провинною персоналу, відповідно до закону має бути встановлений факт, що персонал, здійснюючи порушення у ситуації, яка склалася, міг і повинен був передбачити такі наслідки. Матеріали карної справи № 19—73 («Порушення правил безпеки на вибухонебезпечних підприємствах або у вибухонебезпечних цехах») тим часом свідчать (т. 34, а. с. 205; т. 50, а. с. 150), що **«існуюча на момент аварії нормативно-технічна документація не давала для цього персоналу необхідної і достатньої інформації»** (виділено — *О. Б.*). Те ж саме підтверджують і дослідження нормативно-технічної документації, проведені експертними групами під керівництвом професора Б. Дубовського та В. Тарасенка.²

Ось як характеризує стан з технічною документацією на атомних електростанціях СРСР та обставини, у яких змушені були діяти їх працівники, академік В. Комаров, який очолював експертну комісію при генпрокуратурі СРСР, що розслідувала причини і шукала винуватців Чорнобильської катастрофи: «Я працював в Міненерго і там виявив, що єдиної інструкції по експлуатації АЕС не було взагалі! На одному блоці знаходиться 41 тисяча датчиків. Однак первинних датчиків, рецептори яких безпосередньо знаходяться в зоні проходження фізичних процесів, всього кілька десятків. Коли, виймаючи стрижні, виводять реактор на проектну потужність, характеристики і величина нейтронного потоку стають відомі тільки починаючи з 3 % потужності. Від 0 до 3 % потужності оператори розганяли реактор наосліп! Такою була загальна обстановка в атомній галузі безпосередньо перед аварією»³.

Недоліки у технічній документації були не лише у матеріалах, що стосувалася безпосередньо реактора. У довідках КДБ вказується, що фахівці відзначали невідповідність технічної документації, що надходить на АЕС, вимогам пожежної безпеки. Зокрема, Управлінням пожежної охорони УВС Київського облвиконкому в травні 1984 р. в робочих кресленнях споруджуваного 5 енергоблоку виявлено 47 невідповідностей чинним протипожежним нормам⁴.

За свідченням президента Союзу Чорнобилью України Юрія Андрєєва, який 26 квітня 1986 року, коли трапилась катастрофа, керував зміною операторів

¹ Причини та масштаби аварії. — https://chnpp.gov.ua/ua/?option=com_content&view=article&id=175&Itemid=79&lang=uk

² Карпан, Н. В. Чернобыль. Месть мирного атома: Ист. обзор процесса развития атомной науки и техники / Н. В. Карпан Ч. 1. — К. ЧП «Кантри Лайф», 2005. — С. 545—546.

³ Чернобыль: СВИДЕТЕЛЬСТВО КОМАРОВА. — <https://www.kontinent.org/article.php?aid=454b94b89bdec>

⁴ Спеціальне повідомлення 6-го Управління КДБ УРСР до 5-го відділу 6-го Управління КДБ СРСР про основні недоліки проектування 3-го, 4-го та 5-го енергоблоків Чорнобильської АЕС. 18 липня 1985 р. // 3 архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. 62—63.

Чорнобильської АЕС, того трагічного дня відбувся не експеримент, а планові випробування захисту від максимальної проектної аварії. За проектом їх треба було провести з початку монтажу, але обладнання в повному обсязі не надійшло, і цей захист треба було вводити в дію вже під час експлуатації. А перед цим треба було випробувати захисну систему. Саме тому, на думку Ю. Андрееєва, «причина всієї аварії — в програмі випробувань». Підстави для такого висновку Юрію Борисовичу дало власне розслідування: у 2000 р. він наклав програму випробувань на очевидну версію причин аварії. «Я побачив, — згадує президент Союзу Чорнобилю України, — що якщо виконувати програму випробувань буквально, від першого до останнього пункту, то аварії уникнути неможливо — реактор закипає, циркуляція води по технологічним каналам припиняється, і реактор плавиться, пар виходить в межреакторний простір, і від тиску пари, як з каструлі, дах реактора викидається в повітря разом з паливом. Звичайно, розуміння того, що вибух планувався, мене просто вразило. І з часом враження того, що аварія була не випадковою, що її певною мірою готували, тільки міцніли. В Україні підготувати таку аварію було неможливо — не було фахівців такого рівня, щоб продумати всі ці режими роботи. Тим паче, **як з'ясувалося після аварії, розробники реактора знали про небезпечні режими роботи реактора, а у випробування були закладені саме ці небезпечні режими...** (виділено — О. Б.)¹ До речі, складання недолугих інструкцій — це теж певною мірою «людський фактор», але трохи іншого рівня. У цьому контексті не випадково, що через 20 років після засудження операторів ЧАЕС було виправдано. У звіті було зазначено, що більшість дій операторів, які раніше радянська влада назвала порушеннями, насправді відповідали прийнятим в той час правилам.

6. Відсутність адекватної реакції на попередні аварійні зупинки енергоблоків. За період експлуатації станції у 1977—1981 років на Чорнобильській АЕС відбулося 29 аварійних зупинок, 8 з них відбулися з вини обслуговуючого персоналу². Лише в 1983—1985 роках сталося 5 аварій і 63 відмови основного обладнання³.

До Чорнобильської катастрофи 1986 р. на АЕС СРСР трапились дві серйозні аварії. У 1975 році на Ленінградській АЕС розгерметизувався канал на такому ж реакторі, як в Чорнобилі. Вода перестала надходити в технологічний канал, відбулося руйнування тепловивідної збірки, радіоактивні

¹ Чорнобиль: чи можливо було уникнути катастрофи? — <https://artefact.live/чорнобильчи-можливо-було-уникнути-ка/>

² Доповідна записка УКДБ УРСР по м. Київ та Київській області до КДБ УРСР про недостатній рівень надійності контрольно-вимірювальних приладів систем захисту Чорнобильської АЕС від 16 жовтня 1981р. // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. 41.

³ Петров Ю. За паролем «Блискавка» // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. 412.

речовини вирвалися в реакторний цех. Реактор був заглушений, протягом доби його продували аварійним запасом азоту. Ця радіоактивна суміш через вентиляційну трубу висотою 150 метрів вилетіла в атмосферу. Всього було викинуто півтора мільйона кюрі високоактивних радіонуклідів. Як пізніше писали публіцисти: «Це був міні-Чорнобиль. Тільки там рвонув весь реактор і потім загорівся. Тут «свиснув» один з тисячі шестисот дев'яносто трьох каналів. Всього одна трубочка-сопілочка того органу, який фахівці називають РБМК-1000»¹, але це попередження не захотіли почути... Комісія зі співробітників Інституту атомної енергії імені Курчатова розібралася в тому, що трапилося, і розробила рекомендації щодо підвищення надійності реактора, в тому числі і з таких важливих питань, як зменшення парового коефіцієнта реактивності, створення швидкодіючої системи аварійного захисту (реально ці рекомендації почали реалізовуватися лише після Чорнобильської катастрофи).

У 1982 р. на Чорнобильській АЕС під час завантаження реактора технологічним паливом було виявлено вкрай небезпечне явище — стрижні аварійного захисту при своєму русі вниз протягом п'яти секунд вносили в реактор не негативну, а позитивну реактивність. За цих обставин комісія з фізичного пуску абсолютно безпідставно визнала можливим допустити реактор до експлуатації. З комісією погодився і інспектор Держатоменергонагляду. Однак науковий керівник, розуміючи масштаб загрози і небезпек, написав листа головному конструктору про необхідність усунення дефектів. У відповідь Конструктор аж до грудня 1984 р. розробляв технічне завдання, яке так і не було реалізоване...²

Ці аварії фахівець з великим досвідом роботи в галузі ядерної безпеки, доктор технічних наук, професор Б. Дубовський назвав «репетицією аварії на ЧАЕС 26 квітня 1986 р. — зважаючи на ідентичність причин усіх цих трьох аварій на аналогічних реакторах РБМК-1000. На його думку, лише завдяки щасливому випадку аварії 1975 і 1982 років не мали тяжких наслідків (подібних до того, що сталося в Чорнобилі), але стали грізним попередженням, яке не сприйняло керівництво галузі, а сам факт цих аварій був невиправдано свого часу засекречений...»³

Інформація про аварії та зупинки детально описувалась і терміново передавалася до вищих партійних та урядових структур. Якою ж була реакція керівництва? У цьому плані показовою є ситуація з інформацією Прип'ятського міськвідділу КДБ про витік радіаційних речовин на ЧАЕС, що була передана до ЦК компартії. Ці матеріали невдовзі були кваліфіковані партійними орга-

¹ Терёшкин В. Засекреченная атомная авария на ЛАЭС. — <https://proza.ru/2017/12/19/328>

² Реактор должен был взорваться — «Комсомольское знамя». 20 апреля 1991 г.

³ Заложники реактора// Труд». 3 апреля 1996 г.

нами як дезінформація, а низка співробітників КДБ за подання цієї доповідної отримала службові стягнення¹.

Інтегрально характеризуючи реакцію керівництва різних рівнів та відомств на повідомлення про аварії та проблеми АЕС, Голова Ради Міністрів СРСР М. Рижков на засіданні Політбюро ЦК КПРС 3 червня 1986 р. на якому розглядалося питання Чорнобильської катастрофи, чітко поставив діагноз: «Були недоліки... і все затушовувалося, йшло кудись, щоб запобігти розголошу. У начальства притупилася відповідальність»².

7. Ігнорування рекомендацій та попереджень вчених. Влітку 1980 р. президент АН УРСР академік Б. Є. Патон направив до Ради Міністрів УРСР листа про недоцільність спорудження ЧАЕС-2, а через рік на засіданні Президії Ради міністрів УРСР була заслухана його доповідь «Про можливі еколого-економічні наслідки розміщення, будівництва та експлуатації в Українській РСР атомних енергооб'єктів». І хоча після цього демаршу відомого науковця, який викликав негативну реакцію союзних владних структур, було припинено спорудження Одеської АТЕЦ, а згодом — і Кримської АЕС, відмовлено у затвердженні плану розміщення майданчиків під будівництво Харківської АТЕЦ і АЕС у Донецькій області та ряду інших планованих об'єктів атомної енергетики в Україні³, будівництво додаткових блоків на Чорнобильській АЕС продовжилось... Чорнобильська катастрофа не була несподіванкою для українських вчених. Зокрема науковці Інституту геохімії навколишнього середовища НАН та МНС України, Е. В. Соботович разом з В. М. Шестопаловим, Є. О. Яковлевим, Г. В. Лисиченком та іншими в березні 1986 р. зробили доповідь на засіданні Відділення наук про Землю АН УРСР на тему «Оцінка вірогідності катастрофи на Українських АЕС», де йшлося про можливість крупномасштабної аварії на першому блоці ЧАЕС. Тоді присутні члени Відділення досить агресивно сприйняли цей виступ і заборонили публікувати його висновки⁴. Втім, доповідачі помилилися лише блоком...

8. Чітка військово-політична орієнтація ядерного комплексу та практика управління ядерно-енергетичною галуззю, що склалася у СРСР. «Ядерна енергетика виросла з надр військово-промислового комплексу, успадкувавши його секретність, — акцентує у своїх спогадах генерал-майор у відставці Ю. Петров, який під час ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС був

¹ Петров Ю. За паролем «Блискавка» // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. 409.

² Стенограма засідання Політбюро ЦК КПСС от 3 июня 1986 р. // В Політбюро ЦК КПСС... По записам Анатолия Черняева, Вадима Медведева, Георгия Шахназарова (1985—1991). Издание 2-е, исправленное и дополненное. — М. Горбачев-Фонд, 2008. — С. 60.

³ Барановська Н. Чорнобильська трагедія. Нариси з історії. — К. Інститут історії України НАН, 2011. — С. 11.

⁴ Долін В. В. Шраменко І. Ф. Чорнобиль, яким ми його пам'ятаємо. // Збірник наукових праць Інституту геохімії навколишнього середовища, — 2011. — № 19. — С. 7—8.

керівником першої оперативно-слідчої групи КДБ УРСР. — У Радянському Союзі було відсутнє ядерне законодавство. Жорстка військово-політична орієнтація ядерного комплексу мала одну мету — створення нового типу озброєнь. При цьому питання безпеки розглядалися як другорядні, і їх вирішення кожного разу відкладалося на майбутнє, а фінансування відповідних науково-дослідних інститутів велося за залишковим принципом». ¹

Практично аналогічні думки стосовно підпорядкованості цивільної ядерної енергетики військовій висловлює і безпосередній учасник чорнобильських подій, міністр енергетики України В. Склярів, який досить чітко поставив діагноз причин Чорнобильської катастрофи: «Винна вся система. Доллежаль і Александров створювали атомну бомбу. Енергетичне виробництво стало своєрідним «ширпотребом» воєнного. Коли з'ясувалося, що боєголовок виробили дуже багато, то стали шукати «мирне» застосування могутньої технології. Плутонієвий реактор, званий в просторіччі «Іван», швиденько перетворився в РБМК. Творці реактора перебували під потужним тиском правлячих кіл і дуже поспішали. Тому на світ Божий з'явилася конструкція, яка базувалася на помилковій концепції безпеки і рано чи пізно повинна була привести країну до катастрофи. ...»².

9. Домінування економічних інтересів над факторами безпеки у стратегії розвитку АЕС на території СРСР у 60—70 роках ХХ ст. на урядовому рівні у сфері атомної енергетики було прийнято рішення про використання реакторів РБМК-1000, не обладнаних пристроєм локалізації аварії, так званими контейнерами (бетонними ковпаками). Це рішення було обумовлене в першу чергу економічними міркуваннями — з метою здешевлення будівництва АЕС з реакторами даного типу. Аналізуючи причини аварії на ЧАЕС, академік В. Легасов акцентував: «Працівники станції зробили ряд грубих помилок, конструктору тисячу разів говорили про похибки реактора, але він не хотів додаткової роботи. Але головні злочинці — це не персонал і навіть не конструктор, а керівники Держплану. Їм же доводили: небезпечно і злочинно будувати атомні станції без ковпаків, але на це з великої дзвіниці плювали, бо ковпак на 30 % здорожував кожен станцію»³.

10. Розбалансованість та криза усієї діючої в СРСР командно-адміністративної системи. М. Горбачов на засіданні Політбюро ЦК КПРС 3 червня 1986 р. на якому розглядалося питання Чорнобильської катастрофи, емоційно констатував гостру кризу системи: «Скільки у нас різних вотчин склалося в країні! У результаті ми не отримували інформації про те, що відбувається...

¹ Петров Ю. За паролем «Блискавка» // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. — № 1(16)/2001. Спецвипуск. Чорнобильська трагедія в документах і матеріалах. — К. Сфера, 2001. — С. 413.

² Эхо Чернобыля «Вечерний Киев». 22 июня 1992 г. № 120.

³ Авария на Чернобыльской АЭС — атом вышел из-под контроля. — <https://diaryrh.ru/istoricheskij-fakt/avariya-na-chernobyjskoj-aes>

Від ЦК все було засекречено. Партійний працівник у цю сферу і не смів лізти. Навіть питання розміщення АЕС вирішував не уряд. І в питанні про те, який реактор запустити, диктатура теж належала не Уряду. У всій системі панував дух угодиництва, підлабузництва, груповщини, гоніння на інакомислячих, показуха, особисті зв'язки і різні клани навколо різних керівників»¹. Інтегрально оцінив суть проблеми академік В. Легасов: «Після того, коли побував на Чорнобильській станції, я зробив однозначний висновок, що Чорнобильська аварія — це апофеоз, вершина всього того неправильного господарювання, яке здійснювалося в нашій країні протягом багатьох десятків років»².

У контексті трагічних явищ, пов'язаних з Чорнобильською катастрофою, знаковою подією є першотравнева демонстрація у місті Києві. Для того, щоб зрозуміти логіку і мотиви тих, хто давав дозвіл на її проведення, звернемося до спогадів Б. Качури, який на той час був членом Політбюро ЦК КПУ: «До 30 червня не було ніякої загрози Києву. Так сталося, що вітер до цього дня... був у зовсім іншому напрямку... найбільша така, важка ситуація була в Білорусії... і тільки в другій половині дня 30-го повернув вітер у напрямку Києва. До п'ятнадцятої години ніякої радіації над Києвом не було. І тільки після цього було дуже короткочасне піднесення радіаційної загрози до 1-го мілірентгена в районі Києва. Щодо 1 травня, так за весь день... і після цього на всі останні дні радіаційна ситуація не піднімалась вище, ніж 0,8 мілірентгена. Тобто, якщо подивитись на ті нормативи, які на той час були, так люди, які були весь час на вулиці, не одну годину чи там дві, а весь час, вони б могли отримати дозову навантаження не вище, чим 1,1 рентгена, ну, це при нормі, яка допускається в таких випадках не більше десяти... Ми не ставили питання про те, від Політбюро не було, бути чи не бути демонстрації, не виникало такого питання, розумієте, приймати рішення про демонстрацію, ми прийняли його ще 11-го числа, задалеко до аварії. А от рішення про відміну ми не ставили, щоб його прийняти, тим більше, що, дійсно, ніякої загрози для людей у цей час не було. Але ж якби, отримавши таку інформацію, десь вночі, що завтра не виходити і так далі, це б визвало дуже серйозні наслідки»³.

Отже, логіка партійного керівництва України була наступною: до 30 червня Києву нічого не загрожувало, оскільки основний радіаційний удар у цей час попав на Білорусь, після того як у другій половині 30 червня ситуація змінилася, вся надія партійної номенклатури була на те, що ймовірна доза радіації, яку могли отримати учасники демонстрації, не буде перевищувати

¹ Стенограма засідання Політбюро ЦК КПСС от 3 июня 1986 р. // В Політбюро ЦК КПСС... По записам Анатолия Черняева, Вадима Медведева, Георгия Шахназарова (1985—1991). Издание 2-е, исправленное и дополненное. — М. Горбачев-Фонд, 2008. — С. 60—61.

² «Мой долг рассказать об этом...»Из записок академика В. Легасова. — <https://www.myslenedrevo.com.ua/uk/Sci/HistSources/Chornobyl/1988/MojDolgRasskazatObEtom.html>

³ Інтерв'ю з Борисом Качурою, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/360/>

допустимої «норми». За цих обставин, на думку партійного посадовця, «залізними» аргументами на користь проведення демонстрації було як те, що рішення про її проведення було прийняте ще 11 квітня, так і те, що її відміна могла викликати «дуже серйозні наслідки».

Коли Міністр охорони здоров'я Української РСР А. Романенко разом із академіком К. Ситником звернулися у ЦК КПУ і поставили питання про те, що необхідно «негайно зараз, прямо їхати на радіо і розказати людям правду», вони через завідуючого відділом науки отримали від другого секретаря ЦК КПУ О. Титаренка таку відповідь: «Передайте вашим академікам, хай не панікують, — ідуть працюють. У Москві все знають, все робиться так, як потрібно».¹

Втім, остаточне рішення стосовно долі першотравневої демонстрації приймалося 30 квітня на засіданні Політбюро ЦК Комуністичної партії України. На цьому зібранні виступили науковці, які запевнили присутніх, що радіаційний фон у Києві знаходиться в межах норми. У результаті о шостій годині

Перед першотравневою демонстрацією у місті Києві, 1986 р.
Copyright: IAEA Imagebank

¹ Інтерв'ю з Костянтином Ситником, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, Касета1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/412/>

вечора було прийнято рішення про проведення першотравневої демонстрації у Києві, але вже о восьмій годині, після ухваленого рішення, змінився вітер, який стрімко поніс радіацію у київському напрямку.

Ситуація навколо проведення/не проведення першотравневої демонстрації у Києві ускладнювалася дією ще двох потужних факторів. По-перше, відсутністю адекватної оцінки масштабів та ймовірних наслідків аварії. Зокрема, міністр енергетики та електрифікації СРСР А. Майорець вже 2 травня 1986 р. рапортував: «Ми от зараз подивились, все, і даєм такі от дані, що четвертий блок буде пущений в роботу через 5—6 місяців». Іншими словами Чорнобильська катастрофа сприймалась на початковому етапі, як звичайна аварія. Коментуючи цю заяву міністра, Б. Качура зазначає: «Розумієте, фахівець, міністр енергетики доповідає уряду про те, що через 5 місяців блок, який, як той казав, на тисячоліття закритий, буде працювати через 5 місяців. Ось вам, ну, рівень розуміння оцього питання навіть отаких фахівців»¹.

По-друге, дія зовнішнього політичного тиску на українське керівництво. Чорнобиль реально показав українському народові не тільки, хто в його хаті

Команда про проведення першотравневої демонстрації у Києві пролунала з Москви.

реальний хазяїн, а й як той хазяїн хазяйнує. Документи слідства переконливо свідчать, що команда про проведення першотравневої демонстрації у Києві пролунала з Москви. В. Щербицький перед початком

демонстрації голосно сказав своєму оточенню: «Він (Горбачов — О. Б.) мені заявив: якщо зірвеш демонстрацію — виключимо з партії»². За деякими свідченнями, В. Щербицький намагався переконати М. Горбачова відмінити демонстрацію, мотивуючи свою позицію тим, що Хрещатик у Києві — це певною мірою яр, тож радіація, скоріше за все, осідатиме саме тут. До речі, 1 травня 1986 року радіаційний фон на Хрещатику перевищував норму у сотні разів (за деякими даними у 500 разів). У Михайла Сергійовича були свої аргументи: а) евакуювати мільйонне місто неможливо; б) не можна допустити масштабної паніки. Саме тому «заради збереження спокою», на думку Генерального Секретаря ЦК КПРС, і треба проводити першотравневу демонстрацію у Києві. І вона була проведена, правда за скороченою у масштабах і часі моделлю: замість 4—5 тис. представників від кожного району Києва, у демонстрації брали участь лише 2 тис. осіб, а тривалість демонстрації була скорочена з традиційних 5 годин до 1 години 20 хвилин³. Замість висновків про наслідки

¹ Інтерв'ю з Борисом Качурою, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/360/>

² Врублевский В. Владимир Щербицкий: правда и вымыслы. Записки помощника: Воспоминания. Документы. Слухи. Легенды. Факты. — К. 1993. — С. 207, 210—211.

³ День 1 травня 1986 року. Якою була першотравнева демонстрація на Хрещатику. — <https://bigkyiv.com.ua/den-1-travnja-1986-roku-yakoyu-bula-pershotravnjeva-demonstratsiya-na>

Травнева велогонка в місті Києві, 1986 р.

першотравневої демонстрації у Києві наведу коротке повідомлення з Довідки 6 відділу УКДБ УРСР від 8 травня 1986 р. «На період підготовки демонстрації 1 травня учням шкіл були видані тренувальні костюми, в яких вони репетували програму 27, 28, 29 квітня. З 5 по 8 травня ці костюми були здані в школи. Одяг має досить високий рівень фону... Необхідна дезактивація...»¹.

Які ж реальні масштаби Чорнобильської катастрофи у демографічній, екологічній та економічній сферах? Їх красномовно окреслює статистика:

- **11 тонн ядерного палива** було викинуто в атмосферу внаслідок аварії на 4-му енергоблоці Чорнобильської АЕС.
- **10 днів** — з 26 квітня до 6 травня — тривав викид активності із пошкодженого реактора на рівні 50 мільйонів кюрі.
- Сумарна радіація ізотопів, викинутих в повітря після аварії в Чорнобилі, була в 30—40 разів більшою, ніж при вибуху атомної бомби в Хіросімі.
- **Понад 600 тисяч осіб** стали ліквідаторами аварії — боролися з вогнем і розчищали завали.
- Унаслідок аварії постраждали 12 областей України, 70 % радіації отримала Білорусь.

hreshhattyku/

¹ Довідка 6 відділу УКДБ УРСР по м. Києву та Київській області про оперативну ситуацію в столиці України та в місцях розміщення евакуйованих осіб станом на 8 травня 1986 року // Чорнобильське досвід КГБ. Суспільні настрої. ЧАЕС у поставарійний період: збірник документів про катастрофу на Чорнобильській АЕС. — К. 2019. — С. 38.

- **8,5 мільйонів жителів** України, Білорусі, Росії в найближчі дні після аварії отримали значні дози опромінення.
- Після Чорнобильської аварії сотні тисяч людей почали хворіти лейкемією та раком щитовидної залози. за оцінками незалежних експертів **500 тисяч людей** померли від радіації.
- **90 784 особи** було евакуйовано з 81-го населеного пункту України до кінця літа 1986 року.
- **2293 українських міст і селищ** із населенням приблизно 2,6 мільйона людей забруднено радіоактивними нуклідами.
- **200 тисяч квадратних кілометрів** — на таку територію поширилася дія радіації, з них 52 тисячі квадратних кілометрів — сільськогосподарські землі.
- Аварія на Чорнобильській АЕС стала найбільшою у світі з 296 аварій, які відбулись на ядерних підприємства і об'єктах.
- У період 1986—1989 років загальна сума прямих збитків та витрат, пов'язаних з Чорнобильською катастрофою, з усіх джерел фінансування становила близько 12,6 млрд дол. США.
- Загальні витрати з республіканського бюджету України на пом'якшення наслідків Чорнобильської катастрофи у період з 1986 до 1991 року становили близько 6 млрд доларів США.
- Прямі збитки (втрати матеріально-майнових комплексів та окремих об'єктів економіки) лише у Зоні відчуження на території України становлять 1044 млн крб або 1385 млн доларів США ¹.

Чорнобильська аварія досить швидко з екологічної та технологічної проблеми перетворилась на потужний політичний фактор, роль і значення якого у подальшому розвитку подій у суспільстві важко переоцінити. «Політизація» Чорнобиля знайшла свій вияв у таких явищах та процесах:

1. Вибух у Чорнобильському реакторі висвітлив цілий вузол проблем, що віддзеркалював вади командної системи: порушення технологічної дисципліни, норм і правил безпеки під час будівництва та експлуатації; проектні недоліки у конструкції реактора; безпечність та безвідповідальність частини вчених; домінування при прийнятті рішень політичних факторів над еконо-

¹ Політика України щодо подолання наслідків Чорнобильської катастрофи: історія формування, проблеми реалізації та перспективи підвищення її ефективності: аналітична доповідь / О. І. Насвіт — К. НІСД, 2016. — С. 3—4; Чорнобильська катастрофа: топ-5 маловідомих фактів про всесвітню трагедію. — [https://www.5.ua/ukrayina/chornobylska-katastrofa-iakutu-ne-znaly-5-malovidomykh-faktiv-pro-vsесvitno-vidomu-trahediyu-144091.html](https://www.5.ua/ukrayina/chornobylska-katastrofa-iakutu-ne-znaly-5-malovidomykh-faktiv-pro-vsесvitnu-tragediyu-144091.html); Інформаційні матеріали до річниці аварії на Чорнобильській АЕС. — <https://uin.gov.ua/informaciyni-materialy/zhurnalistam/informaciyni-materialy-do-richnicy-avariyi-na-chornobylskiy-aes>; Барановська Н. Чорнобильська трагедія. Нариси з історії. — К. Інститут історії України НАН, 2011; Чорнобильська катастрофа: результати та подолання наслідків. — https://holos.at.ua/publ/chornobilska_katastrofa_rezultati_ta_podolannja_naslidkiv/1-1-0-20

мічними, екологічними, моральними; ігнорування союзним центром прав та інтересів республіки. Це визнає у своїх спогадах і колишній помічник В. Щербицького В. Врублевський, який зазначає: «На Чорнобильській аварії лежить чорна пляма системи, фатальна пляма режиму»¹.

Ніякими аргументами не можна виправдати й те, що на середину 1980-х років у республіці, на яку припадало 2,6 % території Радянського Союзу, було побудовано і будувалося близько 40 % атомних енергоблоків СРСР (14 із 35) — Чорнобильська, Хмельницька, Рівненська, Запорізька, Південно-Українська. За сумарною потужністю енергоблоків республіка займала 8-е місце у світі, 14-е — по виробництву на них електроенергії². Наприкінці 80-х років наша республіка стала єдиною у Радянському Союзі, де смертність населення перевищувала народжуваність. Під тиском цих фактів навіть найлояльніші радянські громадяни засумнівались у цінностях системи, у рамках якої вони жили, розпочався процес глибоких змін у свідомості. Прогресуюче наростала недовіра до державних структур та політичних керівників, разом з тим зміцнювалась переконаність у необхідності радикального реформування суспільства, динамічно зростала політична активність народу.

2. Чорнобиль став своєрідним лакмусовим папірцем гласності. Тривалий час для інформації про аварію системою координат були замовчування та дезинформація. Вже 26 квітня в Інституті ботаніки АН УРСР лічильники показали різке підвищення радіоактивності, проте коли вчені спробували з'ясувати причини цього тривожного сигналу, представники органів держбезпеки, посиляючись на секретність подібної інформації з метою «недопущення паніки та поширення провокаційних чуток», опечатали інститутські лічильники. У цей же час заступник Голови Ради Міністрів СРСР Б. Щербина, призначений головою урядової комісії по ліквідації наслідків ядерної катастрофи у Чорнобилі, терміново видав розпорядження про засекречування інформації про аварію³. У цьому контексті закономірно, що перше офіційне повідомлення про Чорнобильську катастрофу з'явилось лише на п'ятий день після фатального вибуху. До того ж воно було гранично лаконічним і з відчутним акцентом не на аварії, а на заходах по її ліквідації.

Дозованість інформації, що нерідко межувала з відвертою дезинформацією, була не випадковою. «Я, наприклад, — згадував пізніше колишній Голова Ради Міністрів СРСР М. Рижков, — навіть не думав, що «тьоті Клаві» з далекого сибірського села було необхідно мати дані про радіацію у берах у якомусь білоруському селі... Не треба забувати, що був лише травень 86-го. Про таку

¹ Врублевский В. Владимир Щербицкий: правда и вымыслы. Записки помощника: Воспоминания. Документы. Слухи. Легенды. Факты. — К. 1993. — С. 207, 210—211.

² Бесов Л. М. Чорнобиль та Академія наук України / Л. М. Бесов, Г. Л. Звонкова. // Історія науки і біографістика. — 2016. — № 3. — <http://base.dnsgb.com.ua/INB/2016-3/02.pdf>

³ Див. Лемешев А. АЭС — преступление перед человечеством // Через тернии. — М. 1990. — С. 589.

хитру штуку, як «гласність», ще ніхто й не чув...»¹. Ці слова належать членові Політбюро ЦК КПРС, який чомусь «забув», що курс на розгортання гласності був проголошений ще у лютому 1986 р. на XXVII з'їзді Комуністичної партії.

Отже, у критичній ситуації ініціатори перебудови дуже швидко відмовлялись від ними ж проголошених демократичних лозунгів і повертались до звичних командних методів. Сила інерції була ще дуже великою.

Разом з тим, з часом Чорнобильська катастрофа глибиною своєї трагічності суттєво порушила звичний стан речей у системі, примусила політичну еліту держави замислитись про перспективу, вивела з рівноваги інертну думку обивателя, помітно прискорила вихід з коми всеохоплюючого «одобрямса» та славослов'я на адресу «верхів» у вітчизняних засобах масової інформації, різко розширила рамки гласності. «Переломною подією для України, на думку історика В. В'ятровича, стала саме Чорнобильська катастрофа. Це дуже чітко прослідковується, зокрема, по документах КДБ, тому що якраз невміння місцевої української комуністичної влади якимсь чином опанувати цю ситуацію, забезпечити евакуацію людей, врятувати людей, подолати наслідки цієї аварії, а також спроби постійно приховати цю інформацію, масштаби цієї аварії»². Цю думку підтверджує і лідер «зелених» Ю. Щербак, який резонно зазначає: «Чорнобиль став колосальним стимулом гласності. Саме ця аварія примусила відверто заговорити про речі, які до того часу не підлягали жодному обговоренню»³.

3. Критична екологічна ситуація, що склалась в Україні через Чорнобильську аварію, стала джерелом зростання соціальної напруги та підвищення політичної активності суспільства. Плакаючи надії на покращення становища природного довкілля, населення республіки енергійно почало поповнювати лави «зелених». Врешті-решт це привело до організаційного згуртування борців за екологію — спочатку з'являється екологічна асоціація «Зелений світ», а в подальшому на її базі формується Партія «зелених» України. Однак, масштаби Чорнобильської катастрофи були настільки значними, що викликали не лише потужну хвилю «зеленого руху», а й появу на політичній арені більш масштабного об'єднання — Народного руху України за перебудову, адже як зазначав один з його фундаторів, І. Драч, ідея руху була продиктована перш за все ідеєю Чорнобиля: «Єдина альтернатива тим атомним станціям — це народний рух України»⁴.

4. Прямі витрати на ліквідацію наслідків Чорнобильської аварії в 1988—1990 роках у тодішньому масштабі цін складали понад 20 млрд крб. Ці видат-

¹ Рижков Н. И. Десять лет великих потрясений. — М. 1996. — С. 174.

² КДБ, комуністи та перші політичні кроки: як Україна йшла до Незалежності. — https://24tv.ua/rozpad_srsr_ta_persh_i_kroki_ukrayini_yak_mi_yshli_do_nezalezhnosti_n1193998

³ Зелений світ чи «світ після Чорнобиля» // Україна. — 1989. — № 6. — С. 1.

⁴ Драч І. Співдоповідь «Сучасні проблеми і тривоги молодих літераторів» // Літературна Україна. — 1988. — № 51. — 22 грудня. — С. 4.

ки не лише лягали важким тягарем на плечі і без того знесиленої економіки, а й гранично звужували реформаторам рамки для політичного маневру, суттєво підкорегували стратегію і тактику перебування.

5. Чорнобильська катастрофа нанесла відчутного удару міжнародному авторитетові СРСР. Вже у перші дні після аварії М. Горбачов підкреслював на зустрічі зі вченими-атомщиками: «Нам нанесено політичні збитки. Поставлено під сумнів рівень усієї нашої роботи. Те, що відбулось, дискредитує нашу науку і техніку»¹.

6. Протягом короткого терміну Чорнобиль перетворився на зрозумілий для всіх образ-символ, що ілюстрував граничну глибину кризи у тій чи іншій сфері людського буття — «духовний Чорнобиль», «економічний Чорнобиль», «інформаційний Чорнобиль» тощо. Дедалі політизуєтесь з часом, цей образ все частіше та активніше використовується у ході політичної боротьби. У зв'язку з цим цілком закономірно, що у передвиборчих програмах на виборах 1990 р. перше місце твердо займала саме проблема Чорнобиля².

7. Чорнобиль як і Хіросіма став суворим попередженням людству, що ніяк не могло зупинитися у гонці озброєнь. На той час світовий арсенал ядерної зброї нараховував близько 50 тис. одиниць (бомб, голівок ракет, мін) загальною потужністю у 12 000 Мт (мегатон) тротилового еквіваленту, що дорівнювало приблизно мільйону «хіросімських» бомб. Ракетного залпу одного підводного човна (100—150 Мт) було досить, щоб знищити людську цивілізацію, а це лише одна четверта від запасу енергії реактора РБМК-1000³. Цілком реальна можливість ядерної катастрофи планетарного масштабу прискорила розробку концепції «нового мислення» в СРСР, зробила більш толерантною позицію західних держав.

Варто підкреслити, що після аварії на Чорнобильській АЕС, незважаючи на постійну увагу державних органів та витрачені кошти, ситуація у ядерній енергетиці республіки так і не стабілізувалась. Зокрема, лише у 1987 р. на об'єктах атомної енергетики, розташованих на території Української РСР, сталося 66 аварійних зупинок енергоблоків. У тому числі на Рівненській АЕС — 41, Запорізькій АЕС — 19, Південно-української АЕС — 5, Чорнобильській АЕС — 1. За результатами проведених управліннями КДБ областей розслідувань та висновків відомчих комісій, основними причинами аварійних зупинок було визнано:

- недоробки при проектуванні та компонуванні технологічного обладнання з боку проектних організацій (25 зупинок — 37 %);
- неякісне виготовлення заводами-виробниками встановленого обладнання (28 зупинок — 43 %);

¹ Цит. за: Черняев А. С. Шесть лет с Горбачовым. — М. 1993. — С. 87—88.

² Литвин В. М. Украина: политика, политики, власть. — К. 1997. — С. 128.

³ Савченко В. Чорнобиль, 26. 04. 86 — варіант ситуації // Україна. — 1989. — № 23. — С. 19.

— некваліфіковані дії експлуатаційного персоналу АЕС (13 зупинок, — 20 %)¹.

Як свідчать документи, за три післячорнобильські роки через конструктивні неполадки, низьку якість обладнання, різні помилки у діях оперативного персоналу енергоблоку атомних станцій України зупинялись 319 разів, скоїлось 11 аварій. Такий стан справ змусив В. Щербицького у червні 1989 р. звернутися до ЦК КПРС з тривожним попередженням-вимогою: «враховуючи реально обстановку, що склалась, вважаємо, що до створення обладнання нового покоління, кардинального покращення його якості у республіці недоцільно розташовувати нові атомні станції чи збільшувати порівняно з початковими проектами потужності діючих АЕС»². Але ця заява, як і багатотисячні мітинги та збір підписів, направлені проти зловживань у ядерній енергетиці,

Літак «Руслан» готується до перевезення допомоги дітям Чорнобиля.

Нью-Йорк, JFK. Травень 1990 р. Фото: Марта Коломиєць-Яневська

¹ Лист Голови КДБ УРСР М. Голушка Голові Ради Міністрів УРСР В. Масолу про деякі фактори і причини, які впливають на безпеку експлуатації атомних електростанцій від 16 липня 1987 р. // Чорнобильське досьє КГБ. Суспільні настрої. ЧАЕС у поставарійний період: збірник документів про катастрофу на Чорнобильській АЕС. — К. 2019. — С. 221.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Доповідна записка В Щербицького у ЦК КПРС про ситуацію, що склалась на атомних електростанціях Української РСР від 21 червня 1989 р. арк. 131, 132.

були фактично проігноровані Москвою, інтереси республіки в черговий раз були принесені в жертву Молохові загальносоюзної економіки.

Отже, Чорнобильська катастрофа як трагедія планетарного масштабу швидко стала символом граничної кризовості, жорстким випробуванням для проголошеної гласності, суворим попередженням світовому співтовариству про наслідки можливої ядерної війни. Ця катастрофа підірвала віру радянських людей у систему, спричинила суттєві зрушення у їхній свідомості; пробудила інстинкт самозбереження, який вибухово сприяв усвідомленню національних інтересів, підвищенню активності та організаційному згуртуванню політичних сил; похитнула авторитет СРСР на міжнародній арені; тягарем значних фінансових витрат на ліквідацію наслідків аварії різко звузила реформаторам поле для маневру у політичній сфері. Всі ці явища та процеси дають підґрунтя для висновку про те, що у другій половині 80-х років Чорнобильська катастрофа з екологічної трагедії почала перетворюватися у потужний політичний фактор суспільного життя. «Є всі підстави вважати, — резонно зазначає відомий культуролог, професор Гарвардського університету Оксана Грабович, — що ця жахлива подія була одним із найважливіших чинників, який штовхнув народ на боротьбу за незалежність України»¹. Фактично цю ж думку підкреслює у своїй роботі і французький дослідник релігійного ренесансу доби перебудови Дідьє Ранс².

Чорнобильська катастрофа як трагедія планетарного масштабу швидко стала суворим попередженням світовому співтовариству про наслідки можливої ядерної війни.

¹ Грабович О. Крах Радянського Союзу та незалежність України // Сучасність. — 1992. — № 9. — С. 149.

² Rance, Didier. *Catoliques d'Ukraine: Des catacombes ... à la lumière*, — 2. ed. mise à jour. *P. Aide à l'Église en Detresse*, 1992. — P. 39.

4. Гласність: спочатку було слово...

Гласність, чесна і повна гласність — ось перша умова всякого здорового суспільства.

А. Солженіцин

Свобода оголошувати свої думки є істотним правом громадянина.

Франсуа Вольтер

Важливу роль у ході здійснення революційних планів М. Горбачова мали відіграти розгортання процесів демократизації і гласності, які повинні були створити нову систему координат для розвитку радянського суспільства, забезпечити широку народну підтримку курсові реформ. Особливе місце належало гласності, адже, як резонно зазначає відомий французький історик Н. Верт: «Спочатку було Слово». Горбачовська революція почалася досить скромно: з визволення історичної пам'яті, друкованого слова, живої думки»¹.

Вперше питання про необхідність гласності у суспільних процесах підняв на XXVII з'їзді КПРС у лютому 1986 р. М. Горбачов: «Принциповим для нас є питання про розширення гласності. Це питання політичне. Без гласності немає і не може бути демократизму, політичної творчості мас, їхньої участі в управлінні... Тому нам треба зробити гласність безвідмовно діючою системою. Вона потрібна в центрі, але не менше, а може, навіть більше потрібна на місцях, де живе і працює людина»². З часом, особливо з середини 1987 р., гасло «гласності» трансформувалося у повноцінну політику, а сам термін увійшов у широкий ужиток, як позначення одного з ключових напрямків суспільних реформ («прискорення — гласність — перебудова»).

Гласність — це перехідний стан інформаційного простору на шляху від тотального контролю держави і мовчазного одностайності суспільства до свободи слова. Зміст вітчизняного варіанту гласності включає два аспекти: забезпечення певної відкритості та доступності партійних та державних установ, а також існування дозованої інформаційної свободи. Отримавши команду згори, державні та партійні структури змушені були зробити, чи бодай зімі-

¹ Верт Н. История советского государства. 1900—1991. — М. 1992. — С. 441.

² XXVII съезд Коммунистической партии Советского Союза, 25 февр. — 6 марта 1986 г. Стенографический отчет. [В 3 т.]. Т. 1. — М. Политиздат, 1986. — С. 83.

А. Сахаров та Р. Рейган.

тувати, крок назустріч народу. Саме відкритість у діяльності Рад республіки мала продемонструвати практика обговорення у трудових колективах звітів виконкомів, їх відділів та управлінь, доповідей на сесіях, проектів рішень з важливих питань місцевого життя. Зокрема, звіти облвиконкомів до внесення їх на сесії у 1986 р. були обговорені на 2,6 тис. зборів у трудових колективах та за місцем проживання населення. У цей час робляться спроби налагодити надійний зворотній зв'язок між «низамми» та «верхами», виявити та врахувати громадську думку. Саме у цьому контексті слід сприймати той факт, що протягом 1986 р. у сільській місцевості відбулось понад 100 тис. сходів, у роботі яких брало участь 17 млн чоловік. На цих зібраннях обговорювались питання благоустрою населених пунктів, посилення дисципліни, ходу боротьби з пияцтвом та самогонуванням тощо.

У цей період державні установи стають більш доступними для громадян. Народ дедалі активніше бажає діалогу з владою і звертається до неї письмово та усно. Протягом 1986 року до Президії Верховної Ради України надійшло 27,4 тис. письмових звернень та побувало на особистому прийомі 23,2 тис. громадян. Значного поширення в республіці набули такі демократичні форми спілкування як дні «відкритого листа», «відкритого прийому», зустрічі

керівників партійних та державних органів з населенням за місцем роботи та проживання¹.

Своєрідною швидкою допомогою, що реагувала на звернення громадян по телефону, у системі Рад стала «Служба-05». Вперше вона з'явилась у Донецькій області, а вже на початку 1987 р. діяла у 635 виконкомках місцевих та районних Рад. За її допомогою лише у 1986 р. було вирішено побутові питання, які порушувались у 261,4 тис. звернень громадян². Поява цієї служби дозволила оперативніше вирішувати проблеми життєзабезпечення населення, зміцнити виконавську дисципліну у структурах влади, що певною мірою підвищувало авторитет державних органів.

Однак варто підкреслити, що ці позитивні зрушення у сфері відносин влади і народу мали серйозні вади. По-перше, як правило, вони були результатом тієї чи іншої кампанії, проголошеної згори, і відбувались у чітких рамках, визначених ЦК КПРС. По-друге, гласність у діяльності державних органів та установ, як це яскраво показав приклад Чорнобиля, не набула сталого характеру: у разі нагальної потреби вона швидко згорталась. По-третє, громадська думка хоча і вивчалась, але мало враховувалася при прийнятті стратегічних рішень. По-четверте, на початковому етапі перебудови державна влада активізувала свої контакти з народом насамперед у сфері вирішення гострих побутових проблем, а у сфері економіки, а тим більше політики вона зберігала свою закритість. Отже, забезпечення косметичної, показної відкритості у діяльності державних органів було націлене в першу чергу на формування у суспільстві моральної підтримки курсу економічних реформ, що пробуксовували, а не на революційні зміни основ системи, не зазіхали вони і на політичну монополію КПРС.

На словах приблизно за тим же шаблоном, під лозунгами забезпечення відкритості та доступності відбувались трансформації і у партійних структурах. Але про яку повноцінну гласність може йти мова, коли абсолютна більшість партійних інструкцій, регламентів та інших нормативних документів, що визначали повсякденне життя, характер, стиль, методи роботи усіх партійних комітетів — від скромного сільського райкому партії і до ЦК КПРС були суворо засекречуваними? У результаті, в офіційно опублікованих партійних документах нерідко проголошувалось одне, а у секретних — прямо протилежне, яке і лягало, як правило, в основу роботи усіх партійних комітетів. Такий стан справ створював підґрунтя для формування подвійної моралі та подвійних стандартів у поведінці партійних функціонерів.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2362 / Доповідна записка В. Шевченко «Про підсумки діяльності Верховної Ради Української РСР її Президії та постійних комісій за 1986 рік» від 31 січня 1987 р. арк. 5, 6, 7; Там же — ф. 1, оп. 11, спр. 1427 / Доповідна записка «Про хід перебудови роботи виконкому Донецької обласної Ради народних депутатів по забезпеченню прискорення комплексного розвитку економіки та соціальної сфери в області у відповідності з рішеннями XXVII з'їзду КПРС» від 14 жовтня 1986 р. арк. 69.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2362 / Доповідна записка «Про "Службу-05" від 18 березня 1987 р. арк. 29—30.

Градація засекречування інформації вражає своєю різноманітністю. «За ступенем секретності, — зазначається у постанові Секретаріату ЦК КПУ від 12 квітня 1985 р. — документи ЦК Компартії України поділяються на цілком секретні особливої важливості, цілком секретні та секретні, яким відповідають грифи «Цілком секретно особливої важливості» («Особлива папка»), «Цілком секретно» та «Секретно». Документи ЦК Компартії України можуть мати також гриф «Для службового користування» чи «Не для друку». До секретних документів належать також інформаційні бюлетені, закриті листи та ін. (відсутність чіткої визначеності у цьому питанні відкривала перед партійною бюрократією фактично необмежений простір для зловживань — *О. Б.*). Знімати копії та робити виписки з секретних документів ЦК Компартії України, посилатись на них у публічних виступах, передачах по радіо та телебаченню, у друці, наказах, протоколах засідань колегій, розпорядженнях та інших документах міністерства, відомства, організації забороняється»¹.

У результаті дії цього документу під гриф «Цілком секретно» у ЦК КПУ потрапляли не лише документи, що містили справжні державні секрети, а й постанови, які вимагали не засекречування, а навпаки, найширшого обнародування та обговорення, зокрема, про розвиток періодичної преси для дітей та юнацтва, про підготовку радянських спортсменів до Олімпійських ігор 1988 та 1992 років тощо. Не кращою була ситуація і на найнижчих щаблях партійної ієрархії. Так, наприклад, у Дніпродзержинському міськкомі партії під грифом «секретно» у протоколі надруковані умови соцзмагання, а також заходи по підготовці до проведення дня міста. Під цим же грифом у протоколі засідання бюро парткому Харківського тракторного заводу поміщено навіть характеристики робітників². Навіть частина високопосадовців ЦК КПУ не мали усїєї інформації. Зокрема, Л. Кравчук, згадуючи той час, коли він обіймав посаду завідуючого відділом ЦК КПУ, визнавав: «...коли я був завідуючим, я мав майже таку інформацію, як і пересічний громадянин... Інформацію мали секретарі ЦК Івашко, Щербицький, Єльченко. Те, що вони мали, я не мав навіть, ну... і десяту долю того, що вони мали»³. Апаратний зубр ЦК КПРС Л. Оніков стверджує, що тотальну секретність у КПРС вдалось зберегти протягом усїєї перебудови: офіційно до жовтня 1989 р., а фактично до останніх днів діяльності ЦК КПРС⁴.

Отже, реалізація лозунгу відкритості і доступності партійних та державних установ мала характер пропагандистської акції, спрямованої на завою-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1223 / Постанова Секретаріату ЦК КПУ «Про внесення часткових змін та доповнень в Положення про порядок роботи з документами ЦК Компартії України в апараті міністерств, відомств та організацій України» від 12 квітня 1985 р. арк. 34, 37.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2425 / Доповідна записка «Про деякі зауваження з оформлення протоколів партійними комітетами республіки» від 3 лютого 1988 р. арк. 14—15.

³ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

⁴ Оніков Л. КПРС: анатомія распада. Взгляд изнутри аппарата ЦК. — М. 1996. — С. 10.

О. Гончар

дання симпатій народу, а не передбачала відвертий діалог з ним.

Проголошена згори гласність сприяла розгортанню в Україні широкого дискурсу з актуальних суспільних питань. Однією з центральних у середині 80-х років була проблема захисту та відновлення прав і позицій української мови. Вперше публічно проблема захисту та відновлення прав і позицій української мови була піднята у червні 1986 р. на IX з'їзді письменників України, у дипломатично витриманому вступному слові О. Гончара та у публіцистично-емоційній промові І. Драча. У післяз'їздовський період на пленумах правління СПУ та у пресі розгорнулась дискусія, в центрі якої знаходилося два питання — критика мовної, освітньої та культурної політики радянського режиму та формулювання вимог, вироблення механізму покращення ситуації у сфері функціонування української мови.

Важливим кроком на шляху переведення мовної проблеми з дискусійної у практичну площину стало утворення на початку 1987 р. Комісії зв'язків СПУ з навчальними закладами, головою якої став Д. Павличко, а активними членами А. Погрібний, О. Підсуха, С. Тельнюк, Т. Коломієць, І. Цюпа, Д. Чередниченко та інші. На засіданнях Комісії проходили зустрічі з тодішнім міністром освіти М. Фоменком, завідувачами міськвн, іншими посадовцями; пропонувались і направлялись у відповідні інстанції пропозиції про внесення змін та доповнень до Конституції СРСР та УРСР; висловлювалися зауваження до проекту Статуту середньої загальноосвітньої школи, що

І. Драч

Фото: Віктор Головка
(Телеканал «Культура»)

якраз тоді обговорювався; висувалися вимоги до ЦК КПРС, ЦК КПУ, а також до урядових структур з приводу дискримінаційного становища, в якому опинилася українська мова. У своєму зверненні на адресу Голови Верховної Ради УРСР В. Шевченко члени Комісії, спираючись на те, що у Конституціях Грузинської, Вірменської та Азербайджанської республік їхні національні мови були юридично визнані державними, фактично вперше поставили питання про державність української мови. Тут же було сформульовано ще одну вимогу про те, щоб мова навчання у середніх загальноосвітніх школах, технікумах та вузах республіки визначалась відповід-

но до національного складу учнів та студентів¹.

Ці ідеї отримали свій подальший розвиток під час липневого пленуму Правління СПУ, який розглядав проблему ролі української радянської літератури у патріотичному та інтернаціональному вихованні трудящих. Учасники зібрання у своїх виступах констатували принизливе становище української мови у житті суспільства, гостро ставили питання про її конституційний захист. Висловленні на пленумі пропозиції та вимоги лягли в основу листа на адресу Верховної Ради УРСР, який підготували Ю. Мушкетик, Б. Олійник, Д. Павличко.

Наростаюча в умовах демократизації і гласності активність громадськості, яка на різних форумах та через засоби масової інформації все гостріше обговорювала стан та перспективи української мови, врешті-решт змусила Політбюро ЦК КПУ у липні 1987 р. приділити цьому питанню особливу увагу під час розгляду проблеми посилення інтернаціонального та патріотичного виховання населення. Констатуючи, що громадськість правильно ставить питання національно-культурного характеру, звертає увагу на звуження сфери застосування української мови, низький рівень мовної культури багатьох теле- й радіопередач, газет та журналів; вища партійна номенклатура разом з тим висловила низку застережень щодо вимог «оголосити українську мову державною та відмовитися у школах республіки від принципу вільного вибору мови навчання»².

Протягом 1987—1988 років патріотичними силами було розгорнуто цілу кампанію за усунення 4-го пункту Статуту середньої школи, який надавав учням право вибору вивчення тієї чи іншої мови, що на практиці давало їм можливість у російськомовних школах звільняти себе від ви-

Ю. Мушкетик
Фото: Melnikov V N.

Б. Олійник
Фото: Віктор Головка
(Телеканал «Культура»).

¹ Погрібний А. Віхи відродження: мовна комісія спілки письменників України — товариство української мови імені Тараса Шевченка — «Просвіта» // «Просвіта»: історія та сучасність (1868—1998). — К. 1998. — С. 163—164.

² Цит. за: Литвин В. М. Україна: політика, політики, власть. На фоні політичного портрета Л. Кравчука. — К. 1997. — С. 115.

вчення української мови та літератури. Широкий резонанс мали виступи у пресі з цього приводу В. Брюховецького, В. Дончика, М. Жулинського, Л. Новиченка та ін. У квітні 1988 р. на адресу ЦК КПУ правління СПУ направило листа з приводу нових правил прийому до вищих навчальних закладів, у якому гранично чітко сформульовано глибинну соціокультурну суть мовної проблеми: «Усі ті великі складнощі, які за роки застою нагромадилися в літературі, у нашій школі, у сфері вживання національної мови, значною мірою ідуть від того, що знання української мови тривалий час вважалися необов'язковими. Це, крім усього іншого, стало однією з головних причин появи масового національного нігілізму, отого кричущого безпам'ятства серед молоді, що нині тривожить широку громадськість»¹.

Підстав бити на сполох справді було чимало. У цей час українською мовою читалося на більше 5 % лекцій у вищих навчальних закладах. У Донецьку, Луганську, Миколаєві, Одесі, Харкові, Чернігові у 1988/89 навчальному році фактично не залишилося жодної школи з викладанням усіх предметів українською мовою. В цілому ж у школах республіки українською мовою навчалося менше половини загальної чисельності учнів. у 1988 р. в Україні книги українською мовою становили лише 18 % за назвами і 3 % за тиражем. В цей період із 28 драматичних і музично-драматичних театрів у діючому репертуарі 18 домінували вистави російською мовою².

За цих обставин партійний апарат, відчуваючи термінову необхідність реагування на виклики часу, повертається до розгляду мовного питання на жовтневому (1988 р.) Пленумі ЦК Компартії України, а також на грудневому (1988 р.) засіданні Політбюро ЦК КПУ. Критикуючи ініціаторів широкого суспільного обговорення стану та перспектив української мови та звинувачуючи їх у амбітності та демагогічності, вища партійна номенклатура разом з тим змушена була визнати, що вивчення української культури у республіці ще не набуло пріоритетного значення, що не створено також умов для оволодіння українською мовою всіма громадянами, які постійно проживають у республіці. Очевидно саме тому Політбюро прийняло рішення про розробку найближчим часом концепції розвитку української національної культури, затвердило план розширення сфери функціонування української мови, підтримало пропозицію СПУ та Інституту мовознавства АН УРСР про створення товариства шанувальників української мови.

Врешті-решт під тиском громадськості та соціально-політичних обставин офіційна влада змушена була підвести під вирішення мовної проблеми юри-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2447 / Лист Правління спілки письменників України Секретарю Центрального комітету КПУ Ю. Єльченку, від 1 квітня 1988 р. арк. 19.

² Див. Алексеев Ю. М. Кульчицький С. В. Слюсаренко А. Г. Україна на зламі історичних епох (Державотворчий процес 1985—1999 рр... — К. 2000. — С. 30; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2451 / Доповідна записка «Про врегулювання мовного статусу театрів республіки», від 20 листопада 1988 р. арк. 157.

дичну базу — у жовтні 1989 р. Верховна Рада УРСР прийняла Закон «Про мови в Українській РСР». Хоча цей закон зберігав на собі помітний відбиток старих підходів та формул і фактично не передбачав реального механізму контролю за його впровадженням та бюджетних витрат на впровадження української мови у діловодство, значення його важко переоцінити. Цей документ не лише формально закріпив державний статус української мови, гарантував розширення сфери впливу її функціонування, визнавав рівноправність мов усіх народів, які проживали на території республіки, а й став одним з перших вагомих здобутків національно-патріотичних сил у боротьбі за повноцінні права людини, переконливим свідченням розширення та утвердження у суспільстві демократії та гласності.

Зовсім іншими були хід і наслідки перебудови у сфері забезпечення свободи слова. Тут гласність досить швидко вирвалась з тих рамок, які їй були визначені командою реформаторів, і набула характер незалежного від будь-чиїх указів та директив процесу, який суттєво впливав на суспільну свідомість. Найбільш повно та рельєфно вона виявила себе при висвітленні історії СРСР. Пізніше М. Горбачов змушений був визнати, що «жоден з напрямів гласності не мав такого сильного резонансу і не призвів до такого психологічного шоку, як відновлення достовірної, а не міфологічної, ідеалізованої та романтичної історії радянської доби.»¹

Процес відновлення історичної правди отримав назву «ліквідація «білих плям» історії». Його суть та зміст полягав у поверненні забутих імен та творів; вписуванні в історичний контекст фактів та явищ, замовчуваних з політичних мотивів; розкритті для вивчення раніше закритих та заборонених тем; розширенні джерельної бази, допуску до засекречених архівних фондів; ширшому ознайомленні з працями закордонних дослідників; розгортанні широких дискусій навколо вузлових історичних проблем, включення широкого загалу через публіцистику в процес осмислення минулого; появі плюралізму думок, утвердженні права на альтернативну точку зору на історичну проблематику; ломці стереотипів, новій інтерпретації відомих фактів та процесів, переоцінці діяльності історичних осіб; осмисленні сучасності через призму історичного досвіду.

Зелене світло розгортанню процесу ліквідації «білих плям» було дано вже в лютому 1986 р. «Відповідальний аналіз минулого, — зазначив М. Горбачов на XXVII з'їзді КПРС, — розчищає шлях у майбутнє, а напівправа, що сором'язливо обходить гострі кути, гальмує розробку реальної політики, заважає нашому рухові вперед»². Так правда про минуле була проголошена однією з важливих умов успішного просування у майбутнє.

¹ Горбачов М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 1. — М. 1995. — С. 327.

² Материалы XXVII съезда Коммунистической партии Советского Союза. — М. 1986. — С. 23.

Характерно, що першим щаблем на шляху до історичної правди стало не наукове, а пристрасне художньо-публіцистичне осмислення минулого. Вслід за центральними виданнями — «Московськими новостями», «Огоньком», «Новым миром», «Знаменем», «Октябрем» у цей процес активно включилась вітчизняна преса — «Літературна Україна», «Жовтень», «Україна» та ін. Під пером В. Чемериса, І. Цюпи, М. Жулинського, В. Коваля, В. Пахаренка, Р. Засса, Н. Горбача, П. Арсенича, С. Білоконя, В. Сікори та інших. вимальовувались контури раніше викреслених з історії сторінок, відкривались шлагбауми заборонених зон, виринали із забуття історичні постаті. Так почала приходити у суспільство правда про добу визвольних змагань 1917—1920 років, трагічні картини колективізації, суперечливий характер суспільного розвитку у 20—30-ті роки, голодомор 1932—33 років, сталінські репресії та ін.¹ І хоча в цих перших публікаціях дуже часто було більше емоцій ніж аргументів, їхню роль важко переоцінити, адже їхні автори сказали суспільству перші слова правди про наше минуле, надали імпульсу думці професійних істориків, гостро поставили питання про необхідність відкриття архівів та про реабілітацію необґрунтовано репресованих.

Шлях до історичної правди був надзвичайно важким: навіть незначний крок вперед викликав миттєву реакцію республіканської партійної еліти, яка намагалася за будь-яку ціну втримати суспільну думку у старій системі ідеологічних координат. Так, поява на сторінках «Літературної України» у липні 1988 р. статті С. Білоконя «Михайло Грушевський» мала наслідком не лише стривожену доповідну записку відділів науки, пропаганди та культури ЦК КПУ, у якій вказувалось на «поверховий однобічний підхід, ігнорування принципів історизму», а й різку критику цієї публікації В. Щербицьким на жовтневому 1988 р. Пленумі ЦК Компартії України². Крім того, факт публікації розглядався на партзборах редакції «Літературної України», а в пресі було опубліковано критичний відгук на статтю С. Білоконя.

¹ Чемерис В. Син командарма // Літературна Україна. — 1988. — № 11. — С. 3. Цюпа І. Юрій Коцюбинський // Літературна Україна — 1988. — № 16. — С. 6—7; М. Жулинський. Григорій Косинка (1899—1934) // Літературна Україна. — 1988. — № 19; Коваль В. Сталінський вирок Миколі Хвильовому // Літературна Україна. — 1988. — № 49. — С. 6; Пахаренко В. Голод // Літературна Україна. — 1988. — № 45. — С. 7; Жулинський М. Володимир Винниченко (1880—1951) // Літературна Україна — 1989. — 30 листопада. — С. 6—7; Засс Р. Сталін: страх і ненависть // Жовтень. — 1988. — № 9. — С. 69—78; Горбач Н. Українізація: злет і трагедія // Жовтень. — 1989. — № 2. — С. 78—85; Пахаренко В. Біла книга. Правда про голод на Україні 1933 року. Геноцид // Жовтень. — 1989. — № 1. — С. 76—81; № 2. — С. 86—90; Арсенич П. Розстріляне покоління. Ви жертвою впали // Жовтень — 1989. — № 5. — С. 89—92; І. Александров. Дим без вогню // Україна. — 1989. — № 1. — С. 6—8; Шадура М. Стежками болю й мук // Україна. — 1989. — № 12. — С. 14—16; В. Сікора: «А за наслідками — геноцид» // Україна. — 1989. — № 21. — С. 18—20; Гриценко О. Одинадцять грівів Михайла Волобуєва // Україна. — 1989. — № 34. — С. 8—10; Білокінь С. Репетиція беззаконь. Судовий процес над «Спілкою визволення України», якої не було, та його наслідки // Україна. — 1989. — № 37. — С. 13—15 та ін.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2447 / Доповідна записка відділів науки, пропаганди та культури ЦК КПУ з приводу публікації у газеті «Літературна Україна» від 26 липня 1988 р. арк. 77.

Ще важче, ніж повернення забутих імен, йшли переоцінка історичних явищ та процесів, реконструкція викреслених з історії сторінок. Коли на рубежі 1988—89 років у вітчизняній та закордонній пресі з'явилась низка публікацій про голод 1932—33 років в Україні, у яких стверджувалась теза про те, що голод — «свідомий акт масового геноциду», це викликало цілком прогнозовану реакцію ЦК КПУ. Незважаючи на виважено-помірковані експертні оцінки фахівців, які зазначали, що «існував тісний зв'язок між збоченнями як у сфері національної, так і аграрної політики» і що для остаточного вирішення проблеми «необхідно здійснити ретельні всебічні дослідження, пошуки нових джерел», секретар КПУ з ідеології Ю. Єльченко віддав безапеляційний наказ: «Особливо терміново необхідно підготувати статтю, розкритикувати у ній і буржуазних дослідників, і наших»¹. Ідеологічні інтереси були для партійної еліти на той час набагато важливішими за пошуки історичної правди.

Втім, з часом зерна, посіяні публіцистами, дали свої сходи — у 1989 р. було опубліковано збірник наукових праць «Про минуле заради майбутнього», а у 1990 р. побачила світ книга «Голод 1932—1933 років на Україні: очима істориків, мовою документів». Ці та інші публікації цього періоду не лише засвідчили, що процес ліквідації «білих плям» виходить на професійний рівень, помітно розширюється джерельна база досліджень, а й суттєво вплинули на світобачення і світосприйняття у суспільстві. Відомий український історик С. Кульчицький у одному з інтерв'ю відверто визнавав: «Перший рік, там, вісімдесят п'ятий, навіть вісімдесят шостий, я ще був, як казав Джеймс Мейс, звичайним радянським професором. Так мене виховали, починаючи зі школи. І всі стереотипи, всі міфи, ну від короткого курсу сталінського, були, так би мовити, імплантовані, оце слово, дійсно. Імплантовані в мою свідомість. І, раптом, Горбачов оголосив політику гласності... Дуже боляче мені було дивитися на архіви, і знову-таки, архіви по голоду. Тому що їх ніхто не бачив цих архівів. Це архіви Центрального Комітету Компартії України і потім дали мені доступ і у московські архіви. Розумієте, і стрес мій... Ну перше, що зруйнувало мою свідомість, коли я вже був професором, коли я вже мав багато книжок, перше — це осмислення минулого. Минуле почало перевертатися зовсім іншим боком для мене»².

Відкриття у руслі політики гласності архівів зумовило кардинальну зміну поглядів не лише науковців, а й політиків. Л. Кравчук в одному з інтерв'ю часів незалежності зазначав: «...коли мене питають: «От що на Вас вплинуло, на зміну Вашого ставлення до партії, на Вашу філософію, на Ваші погляди?». Я завжди, серед інших називаю... два такі важливі процеси — це підготовка

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2561 / Доповідна записка Інституту історії партії при ЦК Компартії України «Про висвітлення у пресі голоду 1932—1933 рр. в Україні» від 6 травня 1989 р. арк. 89—94.

² Інтерв'ю зі Станіславом Кульчицьким // Архів Д. Яневського

Л. Кравчук

книжки («Голод 1932—1933 років на Україні: очима істориків, мовою документів — О. Б.) і ознайомлення з... більше п'яти тисяч різних архівних документів, фотокарток. І знову ж таки ознайомлення з репресіями щодо інтелігенції в Україні... побачити в документах так, як вони були насправді»¹.

Проте, в цілому архіви, сковані регламентуючими інструкціями згори, не поспішали відкрити свої таємниці. На червень 1988 р. у державних архівах СРСР нараховувалось 20 млн одиниць зберігання, які віддзеркалювали історію радянського суспільства після 1917 р. з них 17, 6 млн одиниць (!) продовжували зберігати на особливому режимі². Не кращою була ситуація і в Україні,

особливо у партійних архівах: протягом 1986—1988 років 25 партархівів республіки, що налічували у своїх фондах понад 10 млн справ, здійснили лише 74 публікації (статті, брошури, спогади, збірники документів), в основу яких було покладено матеріали цих архівів³. І це при гострому дефіциті архівних джерел у дискусіях на історичну проблематику, що розгорнулись у цей період.

Отже, Система не поступалася жодною із своїх позицій без запеклого протистояння. Саме як повідомлення з поля бою, яка, з одного боку, фіксує певні втрати, з іншого — констатує втримання окремих плацдармів під час наступу противника сприймається записка начальника Главліту (центрального державного органу, що здійснював попередню цензуру у СРСР в 1922—1990 роках) УРСР Л. Солодовника від 12 жовтня 1989 р. В ній, зокрема, зазначається: «У зв'язку з посиленням в останній час звернень у наші органи різних категорій громадськості, і в першу чергу представників письменницької та журналістських організацій, Главліт України вважає доцільним:

а/ повернути зі спец фондів з передачею у загальні фонди бібліотек твори: Полонської-Василенко Н., Огієнка І., Христюка П., Шумського О., Винниченка В., Хвильового М., Єфремова С., Руденка М., Стуса В., Сверстюка Є.

б/ до рішення питання про реабілітацію тимчасово утриматися від передачі до бібліотечних фондів загального користування книг Балицького В., Тютюнника Ю., Чупринки Т.

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² Маслов Н. Н. Историко-партийная наука: современные проблемы, решения. — М. 1989. — С. 10.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2561 / Інформація Інституту історії партії при ЦК Компартії України «Про діяльність партархівів за останні роки» від 16 липня 1989 р. арк. 108.

Враховуючи деякі політичні особливості осіб авторів, залишити у спец фондах публікації Багрянного І., Оглобліна О., Шевелева Ю., Штепи К., Калинця І., Мороза В., Світличного І., Чорновола В...»¹.

Слід зазначити, що ліквідацію «білих плям» історії не варто розуміти спрощено, тобто виключно як кон'юнктурний процес латання забутими фактами пошарпаного замовчуванням історичного полотна та заповнення у галереї історичних осіб пустуючих рам. Як влучно зазначає західний дослідник А. Камінський, «йшлося тут не тільки про визнання історії України як окремого предмета навчання, тобто про історію України як окремого територіального поняття, а про визнання політичної історії української нації»². Саме тому, детонований процесом ліквідації «білих плям», потужний вибух цікавості широкого загалу до минулого сприяв глибоким змінам у громадській свідомості, а хвиля правди про вітчизняну історію надавала цій свідомості виразно національного характеру.

Складовою частиною процесу ліквідації «білих плям» була реабілітація осіб, необґрунтовано репресованих у 30—50-ті роках. Вона бере свій початок ще з рішень ХХ з'їзду КПРС. Як свідчать документи, протягом 1956—1987 років було переглянуто понад 365 тис. справ, у результаті чого реабілітовано у судовому порядку більш як 300 тис. осіб, включаючи 5,2 тис. членів партії. Варто зазначити, що реабілітація по партійній лінії йшла значно повільнішими темпами — за цей період партійними органами реабілітовано лише 3,2 тис. членів КПРС. На жаль, ця негативна тенденція збереглась і у подальші часи. Сам же процес реабілітації, енергійно розпочавшись у середині 50-х років вже на початку 60-х значно уповільнюється, а наприкінці 70-х — початку 80-х років практично зводиться нанівець.

І. Багрянний

Ю. Шевелев

Фото: <https://conucrania.com>

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Записка начальника Главліту УРСР Л. Д. Солодовника від 12 жовтня 1989 р. арк. 144—145.

² Камінський А. На перехідному етапі. «Гласність», «перебудова» і «демократизація» на Україні. — Мюнхен, 1990. — С. 407.

Перебудова відкрила нову сторінку в історії реабілітації. В 1987 р. у республіці для координації розгортання реабілітаційного процесу було утворено комісію Політбюро ЦК Компартії України на чолі з другим секретарем ЦК В. Івашком. Після виходу постанови ЦК КПРС від 11 липня 1988 р. «Про додаткові заходи по завершенню роботи, пов'язаної з реабілітацією осіб, необґрунтовано репресованих у 30—40-ві роки та на початку 50-х років» аналогічні комісії утворилися при Київському міськкомі та 24 обкомах партії республіки. Починаючи з другої половини 1988 р. до роботи по реабілітації було залучено понад 300 чоловік у прокуратурах республіки¹.

Після виходу Указу Президії Верховної Ради СРСР від 16 січня 1989 р. «Про додаткові заходи по відновленню справедливості стосовно жертв репресій, що мали місце в період 30—40-х та на початку 50-х років» процес реабілітації набув більш демократичного характеру. У цей час у рамках владної вертикалі, починаючи з Верховної Ради України і закінчуючи місцевими радами почали створюватись комісії, які складались з народних депутатів та представників громадськості і мали на меті сприяти забезпеченню прав та інтересів реабілітованих; створенню пам'ятників жертвам репресій, а також утриманню у належному порядку їх захоронень. На квітень 1989 р. у цей процес включилось понад 400 народних депутатів та представники більш як 20 різних громадських та неформальних організацій.

Процес реабілітації в Україні розгортався суперечливо і неоднозначно. За період від початку активної реабілітації у 1988 р. і до 15 квітня 1989 р. було переглянуто карні справи на 15 610 осіб, з яких 9051 чоловік реабілітовано у судовому порядку. В цей час намітилась тенденція відставання дій республіканських та обласних органів прокуратури, що розглядали справи від слідчого апарату органів КДБ, який готував ці справи до розгляду. В результаті Прокуратура УРСР була буквально завалена слідчими справами, що мали перспективу чекати свого розгляду десятки років. За підрахунками фахівців, для розгляду 90-тис. несудових справ, які накопичились на квітень 1989 р. необхідно було близько 6 років, а для 240 тис. справ, за якими виносились судові вироки — це приблизно 15—20 років.

Втім значна кількість справ, що чекали своєї черги з метою відновлення істини, була, на жаль, не єдиною причиною уповільненої ходи процесу реабілітації в Україні. Факти переконливо свідчать, що цей процес свідомо гальмувався згори. Це знаходило свій вияв у інертності та безініціативності вищих судових органів, а інколи і у прямих заборонах тих чи інших дій нижчим

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2534 / Доповідна записка контрольної групи КПК при ЦК КПРС «Про хід виконання партійними, радянськими та правоохоронними органами Української РСР постанови ЦК КПРС від 11 липня 1988 р. та 5 січня 1989 р. з питань завершення роботи, пов'язаної з реабілітацією осіб, необґрунтовано репресованих в 30—40 та на початку 50-х» квітень 1989 р. арк. 184, 185.

по ієрархії юридичним структурам. Зокрема, Верховний суд УРСР у 1988 р. реабілітував 1396 осіб і лише справи на п'ятьох з них було розглянуто за поданнями заступників Голови Верховного суду республіки. Комісією Комітету партійного контролю при ЦК КПРС у ході перевірки, здійсненої у 1989 р. встановлено, що Голова Верховного суду УРСР Якименко А. неодноразово давав вказівки обласним судам не розглядати протести прокурорів у справах окремих категорій репресованих, в першу чергу засуджених воєнними трибуналами. Ця ж комісія встановила, що суди часто не розглядали справи, пов'язані з виселенням, посилаючись на Указ Президії Верховної Ради СРСР від 16 січня 1989 р. хоча він поширював свою силу лише на осіб, репресованих несудовими органами за контрреволюційні злочини¹.

Варто підкреслити, що процес реабілітації мав свою специфіку у різних регіонах України. Парадоксально, але факт, що найповільніше він розгортався у Чернівецькій, Рівненській, Львівській, Івано-Франківській, Тернопільській та Закарпатській областях, тобто саме у тому регіоні, де накопичилась лєвова частка справ, поданих на реабілітацію. У більш ніж уповільненому темпі йшла на Заході України реабілітація по партійній лінії — за чотири місяці 1989 р. місцеві обкоми партії розглянули лише по одній-дві реабілітаційних справи. Втім, така ситуація була не випадковою, адже швидка масова реабілітація не сприяла б утриманню контролю за вибухонебезпечним у політичному розумінні західним регіоном республіки.

Розгортання гласності, демократизація суспільства, зростаючий швидкими темпами плюралізм думок диктували поглиблення процесу реабілітації, появу у її ході нових акцентів, суть яких полягала б у переході від виправдання окремих осіб до реабілітації політичних організацій, рухів та течій. Цей цілком назрілий якісний стрибок здійснювався надзвичайно повільно, оскільки правляча верхівка чітко розуміла, що одним з його наслідків буде створення історичного підґрунтя для формування багатопартійної системи, адже за розглядом справ міфічних, створених у кабінетах ДПУ, «Українського національного центру», «Блоку українських націоналістичних партій», «Троцькістсько-націоналістичного блоку» (протягом 1930—1940 років було «виявлено» понад 100 подібних об'єднань)² мала настати черга ОУН та інших цілком реальних політичних організацій.

Саме у цьому контексті слід сприймати той факт, що на квітень 1989 р. було підготовлено лише один протест на пленум Верховного суду УРСР про реабілітацію осіб, що проходили у справі так званих «Контрреволюційної організації у сільському господарстві УРСР» та «Спілки визволення України». І це у той час, коли чекали свого розгляду матеріали про 10 різних

¹ Там же, арк. 185, 187, 188.

² Див. Шаповал Ю. І. М. С. Хрущов на Україні. — К. 1990. — С. 14, 15, 22.

центрів, союзів та груп, яким необхідно було дати сучасну політичну оцінку. Такі ж факти уповільненого переходу до реабілітації політичних організацій мали місце у Харківській, Донецькій, Дніпропетровській та Одеській областях.

Збереження старих командних методів і не зжитий формалізм у доборі кадрів негативно позначились на процесі формування реабілітаційних комісій на місцях. Амплітуда зловживань та недоліків була досить широкою: від бездумного «артільного» підходу (для роботи у контрольно-ревізійній комісії Київської міської парторганізації залучили 25 слухачів ВПШ при ЦК Компартії України) до віддання жертв у руки ката (членом реабілітаційної комісії при Житомирському обкомі партії став колишній працівник НКВС, який сам у минулому мав відношення до репресій). Уповільнений темп реабілітації, якісний склад комісій по реабілітації викликали наростаюче невдоволення громадськості. На мітингах дедалі частіше почали висловлювати недовіру цим комісіям, все голосніше лунали заклики неформалів взяти справу реабілітації у свої руки.

Серйозною вадою процесу реабілітації в Україні у другій половині 80-х років було його фактичне випадання з інформаційного простору республіки. Партійні лідери УРСР не лише самі не дуже поспішали висловлюватись з питань реабілітації на шпальтах газет чи перед телекамерами, а й не давали роздмухувати жар цієї вогненебезпечної теми. Навіть комісія Комітету партійного контролю при ЦК КПРС змушена була визнати консерватизм республіканського керівництва, блокування ним інформації про процес реабілітації. У довідці цієї комісії констатується: «Епізодичні інтерв'ю, повідомлення у республіканській та місцевій пресі, по радіо та телебаченню дають обмежену інформацію, а нерідко містять більше питань, ніж пояснень»¹.

Отже, розгортання процесу реабілітації в Україні у другій половині 80-х років лишає подвійне враження. З одного боку, стимулювання поглиблення цього процесу з союзного центру; створення у республіці системи організаційних структур, що займались реабілітацією; повернення доброго імені невинно репресованим. Разом з тим, з іншого — ми маємо низку негативних явищ та процесів: гальмування реабілітації республіканськими державними структурами, існування значних відмінностей у темпах цього процесу у різних регіонах України, уповільнений перехід від реабілітації окремих осіб до реабілітації політичних організацій течій та рухів, грубі помилки під час формування реабілітаційних комісій, звуження рамок реабілітаційного процесу тільки до розгляду справ жертв сталінських репре-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2534/ Доповідна записка контрольної групи КПК при ЦК КПРС «Про хід виконання...», арк. 186, 189.

сій 30—50-х років, відсутність повноцінної гласності у висвітленні питань, пов'язаних з реабілітацією.

Уповільнений темп процесу реабілітації в Україні явище не випадкове. Консервативне республіканське керівництво чудово розуміло, що реабілітація невинно засуджених це не лише акт визнання помилок минулого, це і бомба уповільненої дії, закладена під Систему, адже у ході реабілітаційного процесу дедалі більше з'ясовуються і обнародуються її злочини, стають зрозумілими механізми та цілі репресій, виринає правда про винуватців понівечення сотень тисяч людських доль. Саме тому правлячою елітою було зроблено все, щоб годинниковий механізм цієї бомби суттєво відставав від ходу історії і вибух народного невдоволення відбувся якомога пізніше.

Період активного повернення суспільству історичної правди був часом прозріння для значної частини української політичної та художньої еліти. «Погляди можуть змінюватися в міру надходження нової інформації з того чи іншого питання, на основі якої й формується погляд — відверто визнає Б. Олійник. — Скажімо, я, як між іншим, дев'яносто дев'ять відсотків моїх співвітчизників, не знав про жорстокості Леніна щодо релігії та релігійних діячів, яких буквально ставили до стінки. Ці документи були закриті. Коли б знав, то, напевне, написав би свої вірші про Леніна в дещо

Д. Павличко, М. Горинь

іншому ракурсі»¹. Правда про систему сприяла прозорінню і Д. Павличка. «Чи не знав я про це тоді, коли вступав до партії? Не знав. — з боєм констатує поет у своїй заяві 9 березня 1990 р. про вихід з партії. — Не знав ні про голод 1932—33 років ні про масштаби Гулагу, ні про Биківню, ні про Дем'янів лаз, не знав про безліч злочинів, заподіяних українському народові та іншим народам під керівництвом партії. Та поволі приходило те знання. Воно заперечувало мою віру і руйнувало мою ж таки творчість, в якій я намагався підносити партію, ідеалістично приписуючи їй те, до чого прагнув як комуніст»².

Під тиском правди про сталінські репресії та голод 1932—33 років відбулись кардинальні зрушення у свідомості тодішнього високопоставленого партійного функціонера Л. Кравчука. Пізніше він скаже в одному з інтерв'ю: «Ви знаєте, тільки нежива людина може не відреагувати на таке. Я з часом зрозумів: усе що робилося, було суцільна брехня. І партія цю брехню утверджувала, обмежуючи в інформованості навіть тих людей, які повинні були «за службового обов'язку» знати правду. Це був фарс, фальсифікація, злочин. І я повторюю: якби я знав усе це в 1958 році, я ні за що до цієї партії не вступив би. Ось що я коротко можу сказати про перелом у своїй свідомості»³. Варто підкреслити, що завдяки гласності прозоріння у світобаченні не набуло локального, виключно верхівкового характеру, а стало масовим явищем, домінантою духовного розвитку суспільства у другій половині 80-х років.

На хвилі гласності у добу перебудови почалися зрушення та зміни у друкованих засобах масової інформації. В січні 1991 р. в Міністерстві закордонних справ УРСР була акредитована перша американська журналістка Марта Коломиєць (1959—2020). Вона відкрила перше пресове бюро англомовного тижневиків *The Ukrainian Weekly* та «Свобода», які видавав Український Національний Союз — найстарша братська страхова українська організація в США. За існування в ті роки умов, бюро перетворилося на неформальний центр спілкування нечисельних українських та закордонних журналістів, громадських діячів, політиків демократичної орієнтації, відіграло істотну роль у формуванні першої хвилі незалежних журналістів в УРСР/Україні. Журналістка спілкувалася з українськими дисидентами В. Чорноволом, М. Горинем та ін., записувала їх свідчення. М. Коломиєць зібрала багато спогадів людей, які пережили Голодомор 1932—33 років. У подальшому ці матеріали були передані до Конгресової бібліотеки США і 2018 року

¹ Борис Олійник: «... . Хто більше, а хто менше любить Україну» (Розмову веде Юрій Константинов) // Дніпро. — 1993. — № 7—9. — С. 50.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Заява Д. Павличка до парткому Київської письменницької організації від 9 березня 1990 р. арк. 73.

³ Цит за: Чемерис В. Президент. — К. 1994. — С. 119.

відіграли важливу роль в ухваленні резолюції США про Голодомор. У часи незалежності України М. Коломиєць була директоркою Програми імені Фулбрайта в Україні, Головою правління Українського жіночого фонду, співробітником низки програм з освіти, реформ місцевого самоврядування, боротьби з корупцією та розвитку громадянського суспільства, що фінансувалися урядом США. Разом з чоловіком, Данилом Яневським, була продюсером фільму про життя патріарха Йосипа Сліпого¹.

Марта Коломиєць-Яневська

Суттєво вплинула на формування суспільної думки і проголошена згори в рамках гласності кампанія критики і самокритики. Ця кампанія розгорталась фактично у двох площинах: у межах державного та партійного апарату, а також у сфері взаємодії влади та народу. Темпи, масштаби, форми та методи критичного осмислення дійсності у рамках цих двох площин були суттєво відмінними. Характерною рисою процесу розгортання критики та самокритики у державних та партійних структурах була його уповільненість. Архівні документи переконливо свідчать, що на початку перебудови у цих структурах, як і у попередні роки, поза критикою залишалися вищі посадові особи; обговорення доповідей мало характер обтічних, пригладжених самозвітів; відчувався дефіцит глибокого аналізу, гостроти у постановці питань; критика хоча і розширювалась, проте якісно не змінювалась, звучала переважно «згори» і зводилась, як правило до господарських питань; значна частина критичних зауважень не реалізовувалась². Все це дало підставу В. Щербицькому прийти до невтішного висновку:

¹ Коломиєць Марта. — https://uk.wikipedia.org/wiki/Коломиєць_Марта

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1156 / Постанова Політбюро ЦК КПУ «Про деякі заходи по здійсненню у партійних організаціях республіки настанов ЦК КПРС про розвиток критики та самокритики» від 10 вересня 1985 р. арк. 80, 82; тама само, спр. 1405 / Доповідна записка «Про використання Херсонським міськкомом партії критики та самокритики у справі перебудови партійної роботи» від 12 серпня 1986 р. арк. 28; Там же, спр. 1420 / Доповідна записка про результати вивчення роботи Черкаського обкому партії та ряду партійних комітетів області

«Паперів, міркувань досить, а ось конкретних пропозицій, персональної критики, самокритики цілком очевидно не вистачає у повсякденній роботі». Ситуація в Україні з кампанією критики і самокритики не влаштувала і Москву, яка, з одного боку, вимагала виконання директив ЦК КПРС, з іншого — намагалася тиснути важелем критики на консервативного В. Щербицького та його прихильників. Згадуючи ці процеси, Л. Кравчук акцентував: «Москва читала газету «Правда України» із звітом про пленум. Мені негайно йшов звідти телефонний дзвінок, — «Що це у Вас за звіт? Не було критики на адресу Щербицького, ...не було критики на адресу секретарів ЦК, покритикували там райкоми і так далі. Ви що, проти тих процесів, які відбуваються в партії?». Кожен день... говорили одне: «Немає критики у Компартії України, немає критики».¹

Зовсім інший характер мала критика владних структур «знизу». У добу перебудови народне невдоволення зловживаннями керівництва владою, привілеями номенклатурних «князьків», відсутністю у діях державних та партійних органів єдності слова і діла врешті-решт вийшло за межі кухонь та курилок і потужною хвилею заповонило сторінки газет та екрани телевізорів. Реакцією апарату було намагання максимально втримати під своїм контролем засоби інформації. Вже у жовтні 1986 р на засіданні Політбюро ЦК КПУ перший секретар Львівського обкому партії роздратовано зауважив: «Собкор, ну який би він не був розумний, нехай з трьома вищими освітами... не може він всього знати, прошу вибачення, якщо це всезнайка, його гнати необхідно, я вибачаюсь за вираз «поганою мітлою» звідти, з будь-якої газети. Він повинен працювати з партійним комітетом... Ну не можемо ми вплинути, наприклад, на товариша Одинця (кореспондент «Правды» — О. Б.) але на республіканські друковані органи ми ж в стані впливати»².

Через два з половиною роки завдання встановлення партійного контролю за пресою для апарату ще зберігало свою актуальність. Характеризуючи стан преси у цей час, секретар Славутицького міськкому ЛКСМ Т. Захарчук

у зв'язку із статтею «Дбаючи про честь мундира», опублікованою в газеті «Правда» 24 серпня 1986 р. від 24 вересня 1986 р. арк. 16, 17; Там же, спр. 1546 / Доповідна записка «Про недоліки у здійсненні перебудови стилю та методів роботи Рівненського обкому партії» від 24 жовтня 1986 р. арк. 20; Там же, спр. 1627 / Інформація про виконання постанови ЦК Компартії України «Про роботу Івано-Франківського обкому партії по виконанню настанов січневого (1987 р. Пленуму ЦК КПРС про розширення внутріпартійної демократії, гласності, розвитку критики та самокритики» від 9 червня 1987 р. арк. 1.

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1429 / Стенограма засідання Політбюро ЦК КПУ від 14 жовтня 1986 р. арк. 67, 81.

писала у своєму листі до М. Горбачова: «В решті решт хто-небудь зупинить цей розгул у нашій пресі? Сьогодні хто що хоче друкує і ніхто не думає про наслідки, і, ніби відсутнє партійне керівництво засобами масової інформації»¹. Втім, було вже пізно: у сфері інформації відбулись за цей час не лише радикальні кількісні зміни (за перші три перебудовчі роки разовий тираж газет та журналів СРСР збільшився більш як на 61 млн екземплярів і досяг майже 490 млн)², а й глибокі якісні — преса ставала дедалі вільнішою і щоденно крок за кроком виходила з під партійного контролю.

Як і будь-який суспільний процес, розгортання гласності, крім позитивних сторін мало і свої вади та негативні наслідки. Її слабкими місцями, своєрідними «дитячими хворобами» були переважання у громадському дискурсі емоцій, публіцистичності над ґрунтовним науковим аналізом, періодична втрата почуття міри та об'єктивності у критиці, домінування у суспільній полеміці викривального мотиву «проти» (критика діючої системи, розвінчання фальшивих кумирів тощо) над творчим «за» (пропозиція конкретних реальних планів та альтернативних проєктів дій), формування у ході ломки стереотипів нових міфів.

Чи не найголовнішою больовою точкою гласності була її територіальна неоднорідність, поліваріантність моделей дозволених дій у інформаційній сфері: від дозволяючої столичної до утримуючої — провінційної, що суттєво обмежувало повноцінну свободу слова. Як цілком резонно зазначав у зв'язку з цим один з читачів «Огонька», «...вся ця гласність зосереджена десь-там у вас у Москві. Для Києва вже друга гласність. Для Черкас — третя, дуже вже скромна. А для Миргорода, Сміли та Конотопу залишається вже лише крихітка. Але ж «не буває осетрини другої свіжості»! Якщо є Гласність-1, Гласність-2 і т. д. це означає, що гласності на жаль, немає взагалі, а є лише видимість»³.

Однак, попри всі ці вади, непересічне значення гласності полягає в тому, що вона не лише дала можливість суспільству дихнути на повні груди, дізнатись правду про власне минуле, вільно висловити свою думку, а й переконала його у необхідності поглиблення реформ, доповнення економічних трансформацій радикальними політичними змінами. Адже ліквідація «білих плям» дозволила не тільки відкрити засекречені сторінки історії та повернути забуті імена, вона врешті-решт мозаїчно віддзеркалила природу та механізм

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2546 / Лист М. С. Горбачову від секретаря Славутицького міському ЛКСМУ Т. Захарчук від 13 лютого 1989 р. арк. 12.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2446 / Доповідна записка Ю. Єльченка «Про підсумки наради секретарів ЦК Компартій союзних республік, крайкомів та обкомів партії «XIX Всесоюзна конференція КПРС та завдання ідеологічної роботи» від 14 вересня 1988 р. арк. 108.

³ Лубенский А. Слово читателя // Огонек. — 1988. — № 28. — С. 5.

існуючої влади, розкрила суть та масштаби кризи радянського суспільства. Відкриття зон, раніше закритих для критики, дало можливість виявити основні больові точки системи. Крім того (і це надзвичайно важливо), глас-

Ліквідація «білих плям» дозволила не тільки відкрити засекречені сторінки історії та повернути забуті імена, вона врешті-решт мозаїчно віддзеркалила природу та механізм існуючої влади, розкрила суть та масштаби кризи радянського суспільства.

ність породила плюралізм думок, який розширюючи сферу свого впливу у суспільстві дедалі більше вступав у протиріччя з пануючою системою, що диктувало радикальну політичну реформу — забезпечення повновладдя Рад, демократизацію механізму влади, формування багатопартійності тощо.

5. Демократизація: імітація пом'якшення режиму чи далекоглядна стратегія?

Кращі ліки від хвороб демократії — більше демократії.

Альфред Е. Сміт

Демократія є лад, коли ще не знають, кого слухатися, але вже знають, кого не слухатися.

М. Бердяєв

Будь-яка зміна прокладає шлях іншим змінам.

Ніколо Макіавеллі

Крім гласності на початковому етапі перебудови, другим потужним важелем впливу на суспільство була демократизація. Горбачовський варіант демократизації являв собою політичний курс радянського керівництва, що мав на меті шляхом певного пом'якшення режиму та забезпечення під контролем партії доступу народу до важелів влади подолати синдром відчуження громадян від держави, підняти їхню суспільну активність (активізувати «людський фактор»), розширити соціальну базу перебудови, створити сприятливу атмосферу для подальшого реформування суспільства. Першочерговими завданнями вважались відновлення ролі рад, як органів політичної влади; розвиток внутріпартійної демократії; демократизація економічного управління; забезпечення міцної законності, захист суспільства від зловживань влади; підвищення соціальної активності народу та рівня участі громадян у житті суспільства; перетворення профспілок на справжнього захисника інтересів трудящих та ін.

У середині 80-х років ради залишались, як і у попередній період, лише декоративним фасадом держави. Фактично вони не мали ні реальної влади, ні достатньої кількості авторитетних кваліфікованих кадрів, ні розвинутої власної інфраструктури. Через значну кількість партійних документів у цей час проходить теза про те, що «деякі партійні комітети допускають підміну радянських органів». Насправді це явище було не винятковим, а масовим, і воно переконливо свідчило про тотальне усунення рад від реальних важелів

влади. Своєрідною ширмою для цього стала практика спільних постанов та рішень з питань, які цілком стосувались компетенції рад. Таких документів за визнанням Політбюро ЦК КПУ приймалось «все ще багато»¹. Однак, критикуючи себе за ці зловживання, партійні органи зовсім не поспішали поступатись місцем на капітанському містку влади. Партійна еліта ревно слідкувала за збереженням діючого балансу сил.

Лакмусовим папірцем повноти влади та реальних можливостей здійснення владних повноважень може служити стан матеріальної бази рад. Наприкінці 1985 р. лише четверта частина міськвиконкомів і райвиконкомів та третина виконкомів сільських і селищних рад розташовувалась у пристосованих приміщеннях. Тільки половина сільських та селищних рад була забезпечена транспортом, в тому числі 6,3 % — автомобілями. Це в той час, коли на території близько 2 тис. цих рад знаходилося по 5—10 та більше населених пунктів на відстані 8—10 кілометрів від виконкомів².

Під впливом перебудовчих процесів намітилось певне поживлення у діяльності рад. Так, вже у 1986 р. у Верховній Раді УРСР помітно зросла активність депутатів, які порівняно з попереднім роком внесли вдвічі більше пропозицій з конкретних проблем соціально-економічного розвитку, покращення діяльності радянських органів тощо. Підвищилась роль постійних комісій, які на відміну від минулих років брали активну участь у передсесійному обговоренні проєктів плану розвитку та бюджету республіки на поточний рік. Крім того, з метою контролю ними була вивчена робота 18 міністерств та відомств з різних напрямків діяльності. У цей час була зроблена спроба посилити зв'язок між ланками усїєї вертикалі системи рад. Зокрема, кількість виїздів на місця, до низових радянських підрозділів та тривалість відряджень працівників апарату Верховної Ради УРСР збільшилась у 1986 р. порівняно з 1985 р. майже на 40 %. Характерно, що у ході цих відряджень акцент дедалі більше робився не на контроль, а на допомогу місцевим радянським органам³.

Поступово позитивні зрушення відбувались і на нижчих ярусах системи рад. у 1986 р. депутати місцевих радянських органів внесли більш як 266 тис. ділових пропозицій та зауважень (на 40 % більше порівняно з 1985 р.), три чверті яких було реалізовано до кінця року. В умовах демократизації та гласності розширилась практика депутатських запитів. У цей час їх було винесено 38,9 тис. (у 1985 р. — лише 33,5 тис.). Посилилась аналітична та контролююча

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1172 / Постанова Політбюро ЦК КПУ «Про деякі заходи з подальшого покращення роботи Рад народних депутатів» від 22 жовтня 1985 р. арк. 30.

² Там же / Записка В. Щербицького від 22 жовтня 1985 р. арк. 36.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2362 / Доповідна записка В. Шевченко «Про підсумки діяльності Верховної Ради УРСР, її Президії та постійних комісій за 1986 р.» від 31 січня 1987 р. арк. 2, 3, 6.

діяльність постійних комісій. Поступово ліквідовувалися зайві структурні ланки — різного роду комісії, групи та штаби¹.

Однак, в цілому перебудовчі процеси у радах йшли надзвичайно повільно. «Важко йде перебудова у радянських органах, — констатується у доповідній записці, направленій у Політбюро ЦК КПУ у жовтні 1986 р. — Деякі з них працюють безініціативно, все ще очікують з кожного приводу рішень і вказівок партійних комітетів, не вмюють виділити головні питання, допускають бюрократизм і зволікання². Отже, у системі рад відбувалися перш за все кількісні, а не якісні зміни: збільшення кількості пропозицій депутатів, або скорочення паперообігу були покликані радше продемонструвати включення тієї чи іншої ради у процес перебудови, ніж стали реальними показниками глибоких трансформацій законодавчої вертикалі влади.

Така ситуація абсолютно невинна, адже XXVII з'їзд КПРС, матеріали якого в цей час були дороговказом, кликав не до революційних зрушень, а лише до удосконалення системи. Політична реформа хоч і стукала вже у двері, але ще не стояла на порядку денному. Збереження у цей час монополії партії на владу автоматично означало збереження «вторинності» рад, їх підпорядкованості партійному апаратові. Саме звідси проростають такі типові вади радянських структур, як пасивність позиції у стосунках з господарськими органами, невміння та небажання скористатись своїми повноваженнями, некритичність в аналізі стану справ, безвідповідальність, вичікування при прийнятті принципів рішень, відсутність наполегливості у вирішенні нагальних проблем.

Аналогічна чи навіть гірша ситуація склалась у профспілках, які ніяк не могли подолати у цей час синдром «приводного паса». За оцінкою ЦК КПРС, перебудовчі процеси у профспілкових структурах розгортались «гірше, ніж в цілому». З метою покращення ситуації були проведені масштабні кадрові перестановки — до жовтня 1986 р. замінено 55 % голів республіканських профспілкових комітетів, третину складу обласних рад, а також половину обласних комітетів профспілок. Однак фактично ситуація не змінилася. Аналіз діяльності профспілок республіки на початковому етапі реформ дозволив В. Щербинському прийти до невтішного висновку: «Перебудова не наступила».

Великі надії покладав М. Горбачов на демократизацію КПРС. Розвиток внутріпартійної демократії передбачав зміцнення колегіальності, посилення

¹ Там же, арк. 5, 6; ф. 1, оп. 11, спр. 1427 / Доповідна записка «Про хід перебудови роботи виконкому Донецької обласної Ради народних депутатів по забезпеченню прискорення комплексного розвитку економіки та соціальної сфери в області у відповідності з рішеннями XXVII з'їзду КПРС» від 14 жовтня 1986 р. арк. 70.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1427 / Доповідна записка «Про підсумки соціально-економічного розвитку за 9 місяців 1986 р. хід перебудови у галузях народного господарства, партійних, радянських та господарських органах» від 16 жовтня 1986 р. арк. 39.

самостійності первинних організацій та осередків, розширення критики та самокритики, розмежування партійних та господарських органів, боротьбу з формалізмом та бюрократизмом тощо. Втім, як свідчать архівні документи, так само як і у системі рад, у партійних органах відбувалися перш за все кількісні зміни — зменшувалась кількість паперів, засідань, нарад, викликів з місць, зростали терміни перебування відповідальних працівників у трудових колективах тощо. Однак помітних якісних зрушень не відбувалось. Особливо яскраво це помітно на прикладі кадрової політики партії. У цей час партійні, господарські та радянські органи фактично відігравали роль сполучених посудин, у рамках яких циркулювала номенклатура. В результаті інтенсивність перетасовування номенклатурної колоди впливала лише на зміну відсотку кадрових перестановок, але, як правило, не зумовлювала радикальних зрушень у роботі.

Факт «непотоплюваності» номенклатурних працівників та негативні наслідки цього явища змушена була визнати сама партія. «У деяких областях ми стикаємося з нічим не поясненим підходом до підбору кадрів, — констатується на жовтневому 1986 р. засіданні Політбюро ЦК КПУ. — Візьмемо, наприклад, Волинську область. Тут облагропром по суті перетворився на гніздо для «штрафників». Сюди було направлено 9 чоловік, які мали партійні стягнення, з них — 3 за зловживання службовим становищем та 2 — за надмірне вживання алкоголю...»¹. І це не було поодиноким явищем. Так, при перевірці Рівненського обкому КПУ було встановлено: «Секретаріат, відділи обкому партії повільно перебудовують роботу по підборі та розстановці кадрів. При оцінці ділових якостей керівників кінцеві результати їх діяльності не вважаються визначальними. Окремі працівники, які вичерпали себе, не в стані перебудуватися, продовжують залишатися на керівних постах... Мають місце випадки пересаджування (у інше керівне крісло — *О. Б.*) працівників, які себе скомпрометували»².

Така кадрова політика суттєво гальмувала розвиток не лише внутріпартійної демократії, а й всього комплексу суспільних реформ, адже як стверджує відома сталінська формула, «Кадри вирішують все». Номенклатурна «непотоплюваність» красномовно свідчила про відсутність у партійних структурах справжньої колегіальності, вільного обміну думок, відвертої справедливої критики. Врешті-решт, у партійних верхах республіки змушені були дійти висновку про те, що демократизація — це веління часу і що «шушукання у кабінетах без урахування думки партійних організацій користі, як показує життя, не приносить».

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1429 / Стенограма засідання Політбюро ЦК КПУ від 14 жовтня 1986 р. арк. 11, 52—54, 60, 61.

² Там же, спр. 1546 / Доповідна записка «Про недоліки у здійсненні перебудови стилю та методів роботи Рівненського обкому партії» від 24 жовтня 1986 р. арк. 21.

На початковому етапі перебудови незначні кадрові зміни у партійних структурах, дія яких була ще більше ослаблена практикою номенклатурного перетасовування, зумовили збереження старих командних методів та підходів у роботі. Сила інерції була особливо відчутною у нижніх ланках партійної піраміди. Наприкінці 1986 р. член Політбюро ЦК КПУ А. Титаренко змушений був констатувати: «Особливо важко йде перебудова у міській та районній ланці. Міськкоми та райкоми, як правило, все замикають на себе, командують, шлють до первинних парторганізацій різні телеграми та настанови господарчо-розпорядчого характеру»¹. Зворотнім боком «непотоплюваності» номенклатури стала її віра у безкарність, яка розкривала широкий простір для зловживань службовим становищем. Так, протягом 1985—1987 років у республіці працівники партійних, радянських, профспілкових та комсомольських органів одержали незаконно виплачених премій на суму 220 тис. крб². Лише протягом дев'яти місяців 1986 р. у Рівненській області порівняно з тим же періодом минулого року майже на 38 % зростає кількість порушень та зловживань владою з боку місцевих керівників³.

Прорахунки реформаторів (необґрунтований курс на прискорення, антиалкогольна кампанія, запровадження держприймання тощо), помножені на опір консервативного партійно-державного апарату, який завдяки номенклатурному перетасовуванню зазнав лише косметичних змін, призвели на рубежі 1986—1987 років до помітного гальмування реформ, зростання соціальної напруги, тобто фактично до першої серйозної кризи перебудови. Оцінюючи суперечливий характер демократизаційних процесів доби перебудови, відомий дисидент Л. Лук'яненко у своїх спогадах зауважує: «Демократизація, яку розпочав Горбачов у 85 році, крок за кроком розширювалася. Припинили глушити радіо, цензуру, дозволили створення громадських організацій. Ніби зверху йшов дозвіл. Але нижче залишалися КДБ, партапарат, міліція, які не хотіли ніяких змін, вони відстоювали все старе і чинили опір... Хтось обережно ставився до того, що відбувається, бо це недисциплінованість. Тому був великий опір. Боротьба за демократизацію була реальною політичною боротьбою, а не дискусією, бо міліція хапала людей, вивозила з Києва, за місто. Людей часом з роботи виганяли, скасовували чергу на квартири...»⁴.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1429 / Стенограма засідання Політбюро ЦК КПУ від 14 жовтня 1986 р. арк. 10, 11—12.

² Там же, спр. 1784 / Доповідна записка «Про хід виконання постанови ЦК КПУ від 29 серпня 1987 р. «Про фактичне необґрунтованого преміювання керівників партійних, радянських, профспілкових та комсомольських працівників у деяких областях республіки» від 27 жовтня 1987 р. арк. 5.

³ Там же, спр. 1546 / Доповідна записка про недоліки у здійсненні перебудови стилю та методів Рівненського обкому партії» від 24 жовтня 1986 р. арк. 19.

⁴ Чому Акт проголошення незалежності України зачитав комуніст? — <https://hromadske.radio/podcasts/kyiv-donbas/chomu-akt-progoloshennya-nezalezhnosti-ukrayiny-zachytav-komunist>

Радикальний вихід з глухого кута було запропоновано на січневому (1987 р.) Пленумі ЦК КПРС, на якому відбулась суттєва зміна гасел та поновому розставлені акценти у стратегічній лінії реформ. Було відсунуто на задній план гасло «прискорення», який дедалі більше вступав у протиріччя з гаслом «перебудови» (Хіба можна на ходу здійснювати капітальний ремонт машини і при цьому збільшувати її швидкість на трасі?). Гласність та демократизація, що були покликані нейтралізувати протидію реформам партійно-державної бюрократії, протидіяти «механізму гальмування», отримують нового імпульсу, дедалі виходять на перший план і, радикалізуючись, перетворюються на лозунги «Більше світла!», «Більше демократії!».

Рішення пленуму свідчать про кардинальні зрушення у стратегії реформ: реформування набуває системного характеру, його акцент переноситься у політичну сферу; проблема удосконалення господарського механізму фактично починає розглядатись не як самостійне завдання перебудови, а як складова частина процесу демократизації.

На цьому етапі активізується процес перебудови у кадровій політиці. До січня 1988 р. протягом двох років в Україні було замінено 1912 працівників, що затверджувалися ЦК КПУ. Особливо помітні масштабні кадрові перестановки починаються у 1987 р. Один за одним залишають свої посади перші секретарі Дніпропетровського, Ворошиловоградського, Львівського обкомів партії. На липневому (1987 р.) Пленумі ЦК КПУ відправлено на пенсію члена Політбюро ЦК КПУ, Голову Ради міністрів України О. Ляшка, кандидата у члени Політбюро, голову КДБ України С. Муху. Протягом 1988 р. було обрано 36 нових секретарів обкомів, в тому числі 8 перших, 147 перших секретарів міськкомів та райкомів партії, 6 перших керівників міністерств та відомств республіки¹.

Втім, як і раніше, приток нових свіжих сил був мінімальним, адже ніхто не змінював правил кадрової гри. Незважаючи на декларації про демократизацію, номенклатурна колода, як і раніше, залишалась у руках партійних органів.

Незважаючи на декларації про демократизацію, номенклатурна колода, як і раніше, залишалась у руках партійних органів.

Крім того, на той час ніхто не скасовував секретних інструкцій Секретаріату ЦК КПУ, які вимагали чіткої послідовності дій під час кадрових змін на ключових посадах держави: «Призначення та звільнення працівників, посади яких входять до обліково-контрольної номенклатури ЦК Компартії України, здійснюються лише після узгодження з відповідними відділами ЦК. Міністерства, відомства, організації приймають відповідні рішення чи видають накази

додатково до обліково-контрольної номенклатури ЦК Компартії України, здійснюються лише після узгодження з відповідними відділами ЦК. Міністерства, відомства, організації приймають відповідні рішення чи видають накази

¹ Див. Литвин В. М. Україна: політика, політики, власть. На фоні політичного портрета Л. Кравчука. — К. 1997. — С. 111.

лише після повідомлення (усного (горезвісне «телефонне право» — О. Б.) чи письмового) про згоду відповідного відділу ЦК Компартії України»¹.

За цих обставин В. Щербицькому вдалось не лише утримати свою посаду, а й зберегти вплив на рішення та дії загальносоюзного керівництва. Причини цього фахівці схильні вбачати у відносно стабільній обстановці в Україні; в існуванні у республіці міцного державного та партійного апарату, спроможного стримати розвиток радикальних процесів; у бажанні Москви не йти на конфлікт і зберегти стабільність в Україні; у здатності В. Щербицького до різких політичних маневрів².

І все ж перебудова дедалі поглиблювалась. На ХІХ Всесоюзній конференції КПРС (червень—липень 1988 р.) вперше в історії радянської влади було поставлено питання про необхідність глибокого реформування політичної системи. І хоча склад конференції був досить консервативним, вона офіційно проголосила курс на створення правової держави, парламентаризму, розподіл влад. Незважаючи на те, що ці елементи політичної доктрини лібералізму сприймалися тільки крізь призму «соціалістичних цінностей» і здійснювалися на практиці надзвичайно непослідовно та суперечливо, перебудова все ж таки отримала новий імпульс.

Відомий український історик С. Кульчицький не лише дуже чітко розкриває суть і зміст глибоких змін у політичній системі СРСР того періоду, а й вказує на роль у цих процесах М. Горбачова: «Ми недооцінюємо ту конституційну реформу, яка була здійснена у 1988 році... Вона полягала у відриві партійної вертикалі від радянської вертикалі. Тобто, той народ, який після повалення самодержавства, став сувереном, він припинив бути сувереном у жовтні сімнадцятого року. Сувереном вже стали вожді Комуністичної партії. І от Горбачов спромігся розірвати цю зв'язку між партійною і радянською вертикалями, з тим, щоби радянська вертикаль стала всевладною. Повновладдя Рад, як це він називав... І ніхто особливо не надав тоді великого значення цьому. Тому що всі були призвичаєні від народження..., що є така нерозривна зв'язка. Ну, як вона називалася, «союз комуністів і безпартійних»... І раптом партійні органи відійшли не просто на другий план. Вони були позбавлені суверенності. Вони були позбавлені влади. І вони відійшли. Але вони відійшли конституційно у результаті цієї реформи»³.

Отже, по суті конституційна реформа 1988 р., запроваджена з ініціативи генерального секретаря ЦК КПРС М. Горбачова призвела до тектонічних зрушень у політичній структурі радянського суспільства — вона юридично,

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1223 / Постанова Секретаріату ЦК КПУ «Про внесення часткових змін та доповнень в Положення про порядок роботи з документами ЦК Компартії України в апараті міністерств, відомств та організацій України» від 12 квітня 1985 р. арк. 40.

² Табачник Д. Останній із могікан застою // Независимость — 1990. — 2 октябрия.

³ Інтерв'ю з Станіславом Кульчицьким // Архів Д. Яневського

законно, і як вказує дослідник майже не помітно для широкого загалу, який ще мислив радянськими стереотипами (типу «союз комуністів і безпартійних»), спочатку розмежувала партійні і радянські управлінські вертикалі, а потім поступово позбавила партійні структури реальної влади і відсунула їх на другий план. Наслідками цієї реформи стали: по-перше, диференціація партійно-державної номенклатури, наростаюче поглиблення протиріч та розколу у її лавах; по-друге, поступове перенесення ядра реальної влади з партійних до радянських структур; по-третє, вихід на політичну арену неформальних об'єднань, які офіційно отримали легальні канали доступу до важелів влади; по-четверте, трансформація традиційної для країни, яка йде шляхом наздоганяючої модернізації, моделі «революції згори» на некеровану «революцію знизу».

Після XIX партконференції були прийняті закони, які відкрили шлях до альтернативних політичних виборів. Фактично у цей час було сформовано

Після XIX партконференції були прийняті закони, які відкрили шлях до альтернативних політичних виборів.

цілком легальне підґрунтя для утворення у подальшому народних фронтів та інших політичних організацій, які вже навесні 1989 р. почали активно про себе заявляти.

Поглиблення демократизації надало потужного імпульсу і різним формам прямої демократії, в першу чергу масовим народним мітингам та демонстраціям, які в подальшому стали не лише фактором політичного життя, а й потужним важелем чи ж інструментом у процесі боротьби за владу. Таким чином, XIX партконференція поклала початок новому етапові перебудови, вона стала своєрідним рубежем, до якого імпульси змін йшли переважно «згори», а після нього — «знизу».

Розділ II. «РЕВОЛЮЦІЯ ЗНИЗУ»:

НАЦІОНАЛЬНЕ ВІДРОДЖЕННЯ,
ЗАРОДЖЕННЯ ТА СТАНОВЛЕННЯ
НАРОДНОЇ ОПОЗИЦІЇ
(літо 1988 — лютий 1990 років)

1. Неформали: від колекціонування марок до боротьби за владу

З різноманітності виникає досконала гармонія.

Геракліт

Де немає життя — немає ідей; де немає нескінченної різноманітності — немає життя.

Микола Чернишевський

Більшість складається випадково, меншість — свідомо.

Стефан Киселевський

Навіть щоб боротися за права особистості, необхідно створити колектив.

Тадеуш Котарбінський

Доба перебудови була часом появи та активного розвитку цілої низки неформальних груп, об'єднань (асоціацій) та організацій. Слід зазначити, що неформальному рухові не поталанило: політологи та історики, як правило, концентрували і концентрують свою увагу виключно на політичних неформалах, решта ж багатотисячних неформальних структур лишається поза кадром. У результаті феномен неформальних об'єднань вивчається фрагментарно, поверхово. У поле зору дослідників не потрапляє суть цього явища — розбудова структур громадянського суспільства, формування стосунків між людьми, не опосередкованих державою.

Вже на початковому етапі перебудови намітилось пожвавлення неформального руху. «Останнім часом, — підкреслював у грудні 1985 р. секретар Харківського обкому КПУ В. Івашко., — з'явилися неформальні об'єднання за інтересами — любителів туристичних пісень; футбольних уболівальників; осіб, які служили у різних родах військ; тих, хто виконував інтернаціональний обов'язок за кордоном та ін.»¹. За оцінками фахівців, починаючи з середини 1986 р. неформальний рух в СРСР стає масовим². Підґрунтям для формування

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1299 / Доповідна записка «Про пропозиції та прохання, висловлені на Пленумі ЦК Компартії України 3 грудня 1985» від 17 грудня 1985 р. арк. 67.

² Див. Ольшанський Д. В. Неформали: Групповой портрет в інтер'єре. — М. 1990. — С. 5

самодіяльних об'єднань виступає широкий спектр інтересів та потреб — музика, політика, екологія, фізичне удосконалення, колекціонування тощо. Крім різниці в уподобаннях, суттєвими були і вікові відмінності: якщо серед музичних неформалів переважала молодь віком 14—20 років, то серед політичних — особи 25—40 років. Разом з тим чимало у неформалів було і спільного. Можна виділити такі характерні риси та особливості неформальних об'єднань:

- Стихійний процес формування.
- Розбудова неформальних структур «знизу» під впливом народної ініціативи.
- Об'єднання громадян на основі спільних інтересів та особистих стосунків.
- Відсутність на початковому етапі чіткої регламентації діяльності.
- Обрання, а не призначення лідера на основі визнання його авторитету та компетентності у відповідному виді діяльності.
- Консолідація на основі демократичних засад.
- Порівняно значний ступінь самостійності та незалежності від державних та політичних структур.

Слід зазначити, що в умовах демократизації кількість неформальних груп та об'єднань зростала вибухоподібно — вже в червні 1989 р. в Україні їх діяло більш як 47 тисяч. Основними були такі спрямування:

- суспільно-політичне — 6957 об'єднань;
- культурно-історичне — 1460;
- екологічне — 1946;
- художньо-розважальне — 10 859;
- фізкультурно-оздоровче — 6124;
- спортивно-технологічне — 4239;
- колекційно-збиральницьке — 685¹.

Найбільш активною та суспільно значимою частиною спектру неформального руху у нашій республіці були суспільно-політичні, культурно-історичні та екологічні громадські формування. Складаючи понад п'яту частину неформальних організацій, представники цих спрямувань поклали в основу своєї діяльності не втечу від реалій суспільства, як значна частина інших неформалів, а активну взаємодію з ним. Енергійна робота з вирішення життєво важливих суспільних питань, утвердження ідей гуманізму та демократизму, надання імпульсів формуванню національної свідомості, висунення лідерів, проектів та програм, альтернативних офіційним, дозволили їм відіграти значну роль у процесі національного відродження України.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Довідка ідеологічної комісії ЦК КПУ «Про роботу партійних комітетів республіки з самодіяльними громадськими об'єднаннями» від 24 червня 1989 р. арк. 76.

У цьому громадсько орієнтованому сегменті неформальних об'єднань помітно виділяються за ступенем впливу у суспільстві, чисельністю рядів, масштабами та інтенсивністю діяльності Товариство української мови ім. Т. Шевченка (ТУМ), історико-просвітнє товариство «Меморіал», екологічне громадське об'єднання «Зелений світ». Тобто саме ті, що ідейно сформувались та організаційно зросли у ході розгортання суспільного дискурсу з трьох ключових проблем, які знаходилися в епіцентрі громадської уваги у другій половині 80-х років, — ліквідації «білих плям» історії; відновлення прав української мови, надання їй державного статусу; екологічної безпеки, яка стала особливо актуальною після Чорнобильської катастрофи. Оскільки і громадські об'єднання віддзеркалювали у своїй діяльності інтереси та устремління значної частини населення України, вони порівняно швидко пройшли етап самоусвідомлення та перейшли від обговорень болючих питань у вузькому колі однодумців до широкої та активної публічної діяльності, від утворення малочисельних неформальних груп до появи впливових організацій республіканського масштабу. Характерною рисою цього процесу була дедалі зростаюча політизація цих формально неполітичних самодіяльних громадських об'єднань.

Першою заявила про себе асоціація «Зелений світ», що з'явилась у грудні 1987 р. і була реакцією суспільства на катастрофічний стан екології республіки, який дедалі гіршав після Чорнобильської аварії. Засновниками організації стали Спілка письменників та Спілка кінематографістів України, її головою обрано письменника та лікаря Ю. Щербака. Прийнята «зеленими» декларація не лише констатувала катастрофічну екологічну ситуацію у республіці, а й закликала громадськість до активних дій (екологічних мітингів та маніфестацій), широкого використання демократичних механізмів, запровадження практики референдумів з приводу здійснення масштабних проєктів, пов'язаних з екологією, видання підручників з екології тощо¹.

Важливою віхою у біографії «зелених» стала міжреспубліканська екологічна конференція Асоціації «Зелений світ», що відбулась у Києві 25—26 квітня 1989 р. у річницю Чорнобильської катастрофи. Вона продемонструвала прогресуючий розвиток екологічного руху в Україні та зростаючий авторитет асоціації (на форумі були представлені делегати 17 областей республіки, а також представники Білорусії, РСФРР, Грузії та Молдавії). На конференції палку підтримку присутніх отримали виступи за припинення подальшого будівництва АЕС на території України, відкриття громадськості доступу до інформації про експлуатацію атомних електростанцій та загальну радіаційну ситуацію. Різкій критиці за неувважне ставлення до проблем екології піддавалися

¹ Камінський А. На перехідному етапі. «Гласність», «перебудова» і «демократизація» на Україні. — Мюнхен, 1990. — С. 431—433.

Кременчуцький, Миколаївський, Іванківський, Славутицький, Шепетівський міськвиконкоми та міськкоми партії. Наприкінці своєї роботи учасники конференції затвердили проєкт статуту асоціації¹.

Остаточне організаційне оформлення «Зеленого світу» було завершено на I з'їзді цієї асоціації, що відбувся 28—29 жовтня 1989 р. у Києві. У його роботі взяв участь 301 делегат, яких було обрано від усіх областей республіки. Найбільшими були делегації Києва, Львівської, Івано-Франківської та Полтавської областей. Певну увагу про потенціал «зелених» дають статистичні дані про якісний склад делегатів. Майже четверту їх частину склала молодь віком до 30 років. 237 осіб мали вищу освіту, а 62 з них — вчену ступінь. На форумі було чимало гостей із-за кордону, представників екологічних організацій Великобританії («Грінпіс»), США, Нідерландів, Швеції та Чехословаччини. З'їзд показав значну політизацію екологічного «зеленого» руху, адже першочерговим завданням асоціації було визначено активну участь у виборах до Верховної Ради УРСР та місцевих рад народних депутатів, а в найближчій перспективі вже бачилося утворення «зеленої» партії. Форум затвердив програму та статут організації та обрав керівні органи — зелену раду у складі 100 чоловік, серед яких народні депутати СРСР Братунь Р., Конєв С., Куценко Н. Сандуляк Л., Щербак Ю. (голова), а також контрольно-ревізійну комісію². Характеризуючи суть новоутвореного об'єднання, Ю. Щербак зазначав: «Зелений світ» не можна назвати організацією. Це рух... рух незалежних од відомств та установ людей, які б контролювали й втручалися за необхідності у діяльність шкідливих для природи й людей підприємств». Варто підкреслити, що на питання журналіста «Тобто, започатковано діяльність не «згори», а «знизу»?» лідер «зелених» ствердно відповів: «Так, і саме у цьому я вбачаю її перспективність»³.

Після розгортання у 1986 р. широкої дискусії про стан української мови у різних регіонах республіки починається процес організаційного згуртування шанувальників рідної мови, внаслідок чого утворюється ціла низка товариств. Зокрема, Товариство «Рідна мова» у Львові, Товариство української мови імені Д. Яворницького у Дніпропетровську, Товариство «Рідне слово» у Полтаві, осередки в Одесі, Рівному, Чернігові, Харкові, клуб шанувальників української мови при Спілці письменників України та ін.⁴.

Потужного імпульсу подальшій організаційній консолідації прихильників утвердження державного статусу української мови надала нарада представ-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2611 / Інформація «Про республіканську конференцію асоціації «Зелений світ» від 29 квітня 1989 р. арк. 41—44.

² Там же / Інформація «Про з'їзд Української екологічної асоціації «Зелений світ» від 23 листопада 1989 р. арк. 102—104.

³ Зелений світ чи «світ після Чорнобиля» // Україна. — 1989. — № 6. — С. 1.

⁴ Русначенко А. М. Національно-визвольний рух в Україні: середина 1950-х — початок 1990 рр. — К. 1998. — С. 260.

ників товариств рідної мови, що відбулася у Києві 27 грудня 1988 р. На цьому зібранні було утворено оргкомітет на чолі з Д. Павличком, який мав на меті підготовку Всеукраїнської установчої конференції товариства рідної мови ім. Т. Г. Шевченка. У підготовленому оргкомітетом та невдовзі опублікованому Статуті чітко визначались основні цілі організації: «Товариство рідної мови імені Тараса Шевченка — добровільна масова громадська організація, що першочерговим завданням має формувати почуття любові до українського слова, а через нього до всієї культури українського народу, як до неповторного явища у радянській і світовій родині народів. Товариство виступає за повне, фактичне утвердження статусу української мови як державної мови республіки, за дальший вільний розвиток мов інших братніх національностей Української РСР, за створення сприятливих умов для національно-культурного розвитку українського населення в інших республіках СРСР. Діяльність Товариства спрямована на зміцнення національної свідомості громадян, виховання почуттів патріотизму та інтернаціоналізму»¹.

11—12 лютого 1989 р. у Києві у республіканському Будинку кінематографістів проходила установча конференція Товариства української мови (ТУМ). Варто підкреслити, що саме на цьому форумі було чіткіше сформульовано назву неформального об'єднання: на зміну інтернаціональному терміну «рідна» прийшов національно визначений термін «українська», що свідчило про зростання національної самосвідомості, про більш чітку позицію новоствореної організації у процесі національного відродження. На конференції були присутні 405 делегатів з усіх областей республіки. Крім того, широко були представлені товариства та групи шанувальників української мови з РСФРР, Латвії, Естонії, Польщі, а також товариства єврейської та російської мови. До складу окремих делегацій входили представники національностей, що компактно проживали на території тієї чи іншої області.

Тон конференції задав О. Гончар, який у своєму виступі охарактеризував сучасний стан української мови у республіці як «мовний Чорнобиль». У подальшому лейтмотивом виступів були дві тези: критика політики денаціоналізації, в результаті якої українська мова втратила державну, об'єднувальну та суспільну функції та вимога конституційного захисту української мови, надання їй статусу державної. Розкриваючи суть і зміст висунутих вимог та лозунгів, журнал «Україна» у редакційній статті про цей представницький форум зазначав: «Державність української мови

О. Гончар охарактеризував сучасний стан української мови у республіці як «мовний Чорнобиль».

¹ Статут Товариства рідної мови імені Тараса Шевченка. Проект // Літературна Україна. — 1989. — 12 січня. — С. 2.

нині має набути законодавчої конституційної сили. Не для протиставлення української мови якійсь іншій. До мови російської, до мови кожного народу в нас ще з часів Шевченкових та Франкових живе традиційно глибока пошана. Державність української мови потрібна, щоб повністю забезпечити їй право на життя в усіх сферах, на всіх рівнях»¹.

Конференція ухвалила статут товариства, обрала його керівні органи: головну раду, ревізійну комісію, а також голову товариства — Д. Павличка². Крім того, було прийнято текст «Звернення до громадян Української РСР, в Україні і не в Україні суцix», в якому висловлена віра у творчі сили народу, і в черговий раз прозвучали слова на захист ідей національного відродження: «Є теоретики та ідеологи, які хочуть приписати народові байдужість до власної історії, брак історичної пам'яті. А це неправда! Перебудова створює найсприятливіші умови для духовного відродження народу, для надання повноправності його мові»³.

Так у спектрі самодіяльних неформальних об'єднань з'явилась потужна масова громадська організація, з чітко вираженим національним обличчям, яка мала тенденцію до швидкого зростання. Якщо на початку 1989 р. ТУМ нараховувало у своїх лавах до 70 тис. осіб, то вже в червні цього року — 200 тис.⁴.

Історико-просвітнє
товариство «Меморіал»

Помітним фактором у ході розгортання національного відродження в Україні стало історико-просвітнє товариство «Меморіал». Ідея створення цього неформального об'єднання визріла на дріжджах суспільної думки вже на початку перебудови, у процесі громадських дискусій з приводу ліквідації «білих плям» історії. Вона стала ще більш актуальною на рубежі 1987—1988 років, коли активізувався процес реабілітації невинно репресованих. Після XIX конференції КПРС ця ідея перейшла у площину конкретних дій. Вже в серпні 1988 р. у Москві відбулось засідання оргкомітету Всесоюзного історико-просвітницького товариства «Меморіал», на якому було обрано

громадський комітет, до складу якого увійшли А. Сахаров, Д. Лихачов, Г. Бакланов, Р. Медведев, Ю. Афанасьєв та ін.

¹ Твої друзі наша мова // Україна. — 1989. — № 9. — С. 18.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Доповідна записка «Про установчу конференцію Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка» від 13 лютого 1989 р. арк. 11, 12.

³ Звернення до громадян Української РСР, до всіх українців в Україні й не в ній суцix // Літературна Україна. — 1989. — 2 березня. — С. 1.

⁴ Русначенко А. М. Названа праця. — С. 260.

На початку осені у Києві активно почала діяти ініціативна група по створенню республіканського товариства «Меморіал». За цих обставин керівництво Компартії України, відчуваючи, що процес народження нової неформальної організації зупинити вже неможливо, проте певною мірою реально направити його у потрібне русло, розгортає бурхливу діяльність. Працівники ЦК КПУ неодноразово зустрічаються з членами ініціативної групи Б. Олійником, В. Кузнецовим, О. Деко, М. Беліковим. Мали місце також «підключення» обласних комітетів партії до формування делегацій областей».

4 березня 1989 р. у республіканському Будинку кінематографістів відбулась всеукраїнська установча конференція добровільного історико-просвітницького товариства «Меморіал». Її організаторами виступили Спілки кінематографістів, письменників, художників, архітекторів, театральних діячів України, Українського фонду культури,

Г. Бакланов.
Фото: Bundesarchiv, Bild

А. Сахаров і О. Боннер

Лесь Танюк
Фото: Андрій Макуха

газета «Літературна Україна» та інші організації. У конференції брали участь 700 осіб, які представляли всі області республіки¹.

Виступи делегатів засвідчили, що новостворена організація не збирається обмежуватися вузькими рамками історико-просвітницької діяльності, а ставить перед собою значні політичні завдання суспільного масштабу. «В ім'я майбутнього нашого і дітей наших, — сказав, відкриваючи конференцію, голова Фонду культури, секретар Спілки письменників України Б. Олійник, — зробимо все, щоб перебудова відбулася, щоб наша Батьківщина стала не тільки матеріально і духовно багатою, а й правовою державою, в котрій кожен чесний трудівник був би гарантований від насильства, сваволі, беззаконня і влади бюрократів».

Гранично чітко сформулював стратегічне завдання «Меморіалу» у своєму виступі письменник та режисер Лесь Танюк: «Наше товариство ставить за свою мету повну і остаточну ліквідацію сталінізму в усіх сферах суспільного життя, створення дієвих гарантій незворотності процесу демократизації»².

Коло болючих проблем, хід дискусій, пануючі настрої та співвідношення сил на конференції відбивають одноголосно прийняті резолюції, які були сприйняті на місцях як програма дій. У цих документах вказувалося на нагальну необхідність розпочати розслідування дій учасників масових репресій в Україні від 20-х до 80-х років; розкрити архіви НКВС, Міністерства держбезпеки, КДБ; визнати незаконними сфабриковані процеси над так званою Спілкою визволення України, над діячами культури, спрямовані на знищення української інтелігенції; ліквідувати топоніми з прізвищами людей, які зганьбили себе своєю причетністю до масових репресій; спорудити пам'ятники жертвам голоду 1932—1933 років у Харкові та жертвам масових сталінських репресій у Биківні та ін.

Надзвичайно гострі дебати йшли навколо статуту. Частина делегатів, стверджуючи, що репресії в Україні мали завжди свою національну специфіку, вимагали, щоб республіканський «Меморіал» був незалежною організацією, а не складовою частиною всесоюзного. Втім, ця ідея не отримала масової підтримки. Конференція «Меморіалу» юридично зафіксувала його організаційне оформлення — було затверджено статут та обрано координаційну

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Доповідна записка «Про установчу конференцію Українського історико-просвітницького товариства «Меморіал» від 6 березня 1989 р. арк. 37.

² Цит. за: Зеленська К. Більше світла, більше совісті // Україна. — 1989. — № 19. — С. 2 обкладинки.

раду, до складу якої увійшло сім співголів: Кузнецов В., Деко О., Різниченко І., Танюк Л., Доброштан І., Цимбалюк В., Маняк В.

Історичне значення і роль ТУМ, «Меморіалу» та «Зеленого світу» важко переоцінити, адже працюючи в легальних умовах, раз по раз демонструючи владі свою лояльність, вони змогли, по-перше, оприлюднити нові ідеї та інформацію з болючих проблем сучасності; по-друге, виховати плеяду нових лідерів; по-третє, зайняти не традиційне місце помічника, яке зазвичай відводила КППС громадським організаціям, а місце партнера і навіть опонента, чим вийшли далеко за межі первісного задуму ініціаторів їх створення. Своєю діяльністю ці неформальні об'єднання суттєво розширили базу демократичного руху, надали йому виразно національного акценту. Саме на цьому ґрунті і виріс феномен Народного руху України.

Одним із інтелектуальних центрів в академічному середовищі України доби перебудови став журнал «Філософська і соціологічна думка». Головний редактор цього унікального двомовного видання, доктор філософських наук Юрій Прилюк, згуртував навколо нього групу інтелектуалів, які справили суттєвий вплив на суспільно-політичні процеси в Україні. Часопис, з одного боку, перетворився на площадку вільного обміну ідеями та новинами, місце дружнього спілкування, обміну думками, дискусій з гострих, нагальних питань розвитку країни, а з іншого — став першим, фактично непідцензурним гуманітарним часописом, який друкував статті з філософської, історичної, гуманітарної донедавна забороненої проблематики, які мали велику суспільну значимість та актуальність, а також переклади сучасної філософської літератури, інтерв'ю з відомими науковцями, критичні огляди сучасної гуманітаристики. При редакції видання було створено редакційну раду та експертну групу, до складу якої увійшли філософи Мирослав Попович, Сергій Makeєв, Наталя Вяткіна, правознавець Віталій Крюков, культурологи Вадим Скура-тівський, Костянтин Сігов, Володимир Жмир, соціологи Євген Головаха, Наталя Паніна, Леонід Фінберг, Віктор Небоженко, історик Данило Яневський та ін. Цей неформальний клуб відіграв досить помітну роль у формуванні принципово відмінного від дозволеного комуністичною владою в УРСР інтелектуального клімату. Науковці, громадські діячі, які згуртувалися навколо редакції журналу, численні автори статей сприяли осучасненню та популяризації наукових поглядів на суспільний розвиток, досліджували та осмислювали швидкоплинні та динамічні тенденції суспільного розвитку, пропонували відповіді на соціальне замовлення тогочасного радянського українського суспільства. Як згадував відомий соціолог Віктор Небоженко, «інтенсивне входження ідей незалежності України настільки розбурхувало, перш за все, киян, перш за все, інтелігенцію, що пішла диференціація: одні стояли годинами на вулиці, інші збиралися в політичних тусовках, а у нас пішов академічний такий (обмін думками — О. Б.)... Всі були залучені в цей перебудовний процес,

всі розуміли, що Горбачов — це вже все, не підходить, і вони вперше відчули, що є якийсь соціальне замовлення, що йде з анонімного, ще малоіснуючого українського суспільства. ... Вони формували сенси, формували мотиви, аргументи, тобто те, що дуже важливо»¹.

Отже, значення журналу «Філософська і соціологічна думка» та створеного при ньому неформального інтелектуального клубу полягає в тому, що цей тандем: сприяв осучасненню та популяризації наукових поглядів на суспільний розвиток на вітчизняному ґрунті; досліджував та осмислював швидкоплинні та динамічні тенденції доби перебудови; готував відповіді на соціальне замовлення українського суспільства, яке вже знало проти чого воно виступає, голосує, мітингує, але ще не до кінця усвідомлювало за що воно врешті-решт бореться; робив спроби створення концептуальних державотворчих документів; формував когорту борців, здатних обстоювати принципи та ідеали демократичного розвитку суспільства.

Фактично в Україні у другій половині 80-х років спрацювала класична формула розвитку національних рухів (лише Чорнобильська катастрофа внесла в неї поправку, актуалізуючи необхідність боротьби за екологічну безпеку), відповідно до якої на перших двох етапах розвитку відбувається повернення історичної пам'яті та відродження мови народу, а на третьому з'являються політичні організації, що обстоюють національні інтереси і борються за національне визволення.

З огляду на це ТУМ, «Меморіал» та «Зелений світ» можна розглядати як перехідні організації на шляху від культурницького етапу самоусвідомлення до політичного етапу боротьби за незалежність. Вони фактично виконали роль ретрансляторів та популяризаторів програмних ідей Руху та його організаційних осередків. Варто підкреслити, що протягом 1987—1989 років ці неформальні об'єднання були своєрідними резервуарами, у яких відбувалося ідейне бродіння та становлення народної опозиції — пробуджені поверненням історичної пам'яті, любов'ю до рідної мови чи загрозою екологічної катастрофи, люди врешті-решт приходили до ідеї необхідності боротьби за національні права.

Однак зворотною стороною масовості цих організацій була їх певна поміркованість. Чисельне зростання лав часто випереджало процес зростання національної свідомості, що зазвичай змушувало лідерів не загострювати зайвий раз ситуації, не приймати радикальних рішень, не форсувати рішучих дій, які могли б відштовхнути тих, хто ще до кінця не визначився, і призвести до організаційного розколу.

Зовсім іншими були тактика і стратегія, а відповідно і роль тих неформальних об'єднань, які вже на початку існування чітко визначили своє політичне обличчя та місце у процесі трансформації суспільства. Частина з них

¹ Інтерв'ю з Віктором Небоженком // Архів Д. Яневського

досить швидко вилупилася зі шкаралупи культурництва та просвітництва та перейшла до політичної діяльності. Яскравим прикладом може служити Український культурологічний клуб (УКК), що виник восени 1987 р. На перший погляд члени клубу на чолі з С. Набокою, Л. Мілявським, О. Шевченком та О. Матусевич, діяли так само, як і інші історико-просвітні та культурні неформальні об'єднання: захищали історичні пам'ятники (провели акцію проти спорудження на території Братської школи Могиллянської академії будинку-їдальні для курсантів Військово-політичного училища); влаштовували вечори, присвячені актуальним проблемам екології, стану культури, «білим плямам» вітчизняної історії; організовували мітинги тощо. Однак УКК мав одну суттєву особливість — він практично завжди діяв на межі дозволеного: спираючись на гласність, одним з перших підняв питання про Голодомор 1932—33 років, гостро критикував пануючу систему; ґрунтуючись на лозунгові демократизації, висунув вимогу звільнення усіх політичних в'язнів; вперше після 1971 р. у Києві 9 березня 1988 р. відзначив шевченківські дні біля пам'ятника Кобзарю несанкціонованим мітингом; незважаючи на заборону, провів у столиці мітинг, присвячений річниці Чорнобильської катастрофи, після якого міліцією було затримано 50 осіб¹.

Отже, роль Українського культурологічного клубу полягала у тому, що він, з одного боку, постійно збуджував громадську думку гострими оцінками, нестандартними постановками питань та радикальними діями, а з іншого — практично апробував межі та розширював коло дозволених владою дій.

Серед неформальних організацій, що виникли у добу перебудови, надзвичайно цікавим був феномен «Товариства Лева», яке зародилося у Львові фактично паралельно з УКК — у жовтні 1987 р. У своїх лавах воно нараховувало до 500 осіб, його основу, критичну масу складала «пасіонарна і захоплена ентузіазмом молодь». Активними учасниками «Товариства Лева» були Ігор Гринів, Ярослав Грицак, Юрій Винничук, Левко Захарчишин, Марія Процев'ят, Ігор Квітковський, Олександр Кривенко, Тарас Стецьків, Орест Шейко та ін. Це об'єднання мало чітку розгалужену поліфункціональну структуру: у товаристві паралельно діяло кілька секцій: історична, етнографічна, екологічна та ін., давав концерти етнографічний хор, що виконував повстанські та стрілецькі пісні; функціонував театр «Не журись»; у березні 1989 року вийшов перший номер газети «Поступ», яку члени товариства друкували у Литві. Як згадує активний учасник цього неформального об'єднання Т. Стецьків: «Деся за два роки з 1987 по 1989 рік мабуть не було у Львові такої справи, за яку би товариство не бралось...»².

¹ Див. Kuzio T. Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 70—72; Joukowsky, Arkady. Histoire de l'Ukraine / Préf. D'A. Besançon. — 2. ed. — P. Aux ed. Du Dauphin, 1993. — P. 154; Камінський А. Названа праця. — С. 382—383, 415—428.

² Інтерв'ю з Тарасом Стецьківом // Ахів Д. Яневського

Керівництво Народного Руху України (зліва-направо):
Павло Мовчан, Микола Жулинський, невідомий, Іван Драч, Микола Горинь,
Володимир Яворівський, В'ячеслав Чорновіл, невідомий.
Фото: Марта Коломиєць-Яневська

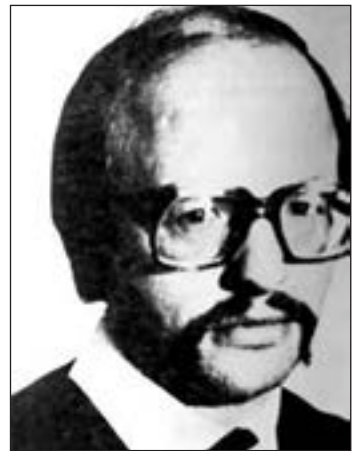
Характерно, що ініціативи і дії учасників «Товариства Лева» часто виходили за усталені радянським режимом межі. І якщо відновлення гаварецької кераміки та організація експедицій по Дністру особливої уваги та протидії з боку партійної номенклатури не викликали, то збирання підписів за відновлення футбольного клубу Карпати-Львів, який тоді сприймався як «розсадник націоналізму», та надання «Товариством Лева» публічної трибуни дисидентам В. Чорноволу та М. Гориню, які повернулися із заслання, дало підставу Львівському обкому КПУ «зрозуміти, що не все так просто, тут Личаківським цвинтарем і культурологію не дуже пахне, тобто товариство виразно еволюціонувало в сторону протесту, і питання переходу в політику було тільки питанням часу». І цей перехід відбувся: віховими подіями на цьому шляху стала активна участь членів «Товариства Лева» у відновленні Української Гельсінської спілки, заснуванні Товариства української мови, організації та проведенні починаючи з 1988 р. перших політичних мітингів (про радикальність «Товариства Лева» свідчить пропозиція одного з його членів — Івана Макара поставити у Львові пам'ятник Бандері). На цій підставі оцінюючи роль «Товариства Лева» у громадському житті доби перебудови Т. Стецьків

резонно акцентує: «Фактично «Товариство Лева» розбурхало український суспільний простір»¹.

Приблизно у тому ж ключі що Український культурологічний клуб та «Товариство Лева» діяли також українознавчий клуб «Спадщина» та студентське об'єднання «Громада». Не випадково невдовзі у партійних документах для службового користування всі названі самодіяльні об'єднання будуть віднесені до «політизованих угруповань, цілі та дії яких далекі від цілей перебудови, інтересів народу»².

Варто підкреслити, що радикальність УКК, «Товариства Лева», «Спадщини», «Громади» та інших неформальних організацій, таврованих владою як «екстремістські» (на травень 1989 р. їх нараховувалось у республіці 15)³ значною мірою пояснюється якісним складом цих об'єднань. Адже, з одного боку, значну частину їх складала, пробуджена перебудовою, політично активна молодь, з іншого — суттєво впливали на діяльність цих неформальних об'єднань, або ж були їх лідерами колишні політв'язні. Зокрема, в акціях «Товариства Лева» діяльну участь брав відомий політв'язень І. Калинець, а керівники УКК мали 13 судимостей за статтями антирадянська агітація та пропаганда і наклепи на радянський та державний лад⁴. Ці та інші факти дали підставу партійним структурам прийти до висновку: «До лідерства в деяких угрупованнях, особливо у Львові та Києві, прийшли досвідчені у політичній боротьбі, професійно підготовлені люди, в минулому, як правило, засуджені за антирадянську діяльність»⁵.

Особливо помітною була роль колишніх політв'язнів у діяльності Української гельсінської спілки (УГС). Вже влітку 1987 р., після виходу на волю першої хвилі політв'язнів, відновила свою роботу Українська гельсінська група (УГГ), активну участь у якій взяли В. Чорновіл, Б. Горинь, М. Горинь, Я. Лесів, П. Скочок, В. Барладяну та ін. Невдовзі було налагоджено публікацію офіцій-

Я. Лесів

Фото: archive.khpg.org

¹ Інтерв'ю з Тарасом Стецківом // Ахів Д. Яневського

² ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Довідка ідеологічної комісії ЦК КПУ «Про роботу партійних комітетів республіки з самодіяльними громадськими об'єднаннями» від 24 червня 1989 р. арк. 76.

³ Там ж, спр. 2555 / Доповідна записка В. Щербицького «Про деякі тенденції розвитку політичної ситуації у республіці» від 4 травня 1989 р. арк. 23.

⁴ Див. Русначенко А. М. Названа праця. — С. 261; «Яким же бути клубу? Огляд листів» // Вечірній Київ. — 1987. — 2 грудня. — С. 3.

⁵ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Доповідна записка «Про деякі зміни у тактиці націоналістичних елементів у республіці» від 9 серпня 1989 р. арк. 160.

ного друкованого органу УГГ — «Українського вісника», вже перші публікації якого надали потужного імпульсу суспільній думці. Зокрема, значний резонанс викликав відкритий лист В. Чорновола до Генерального секретаря ЦК КПРС М. Горбачова, що побачив світ у серпні 1987 р., у якому фактично були викристалізовані основні програмні положення та вимоги відновленої правозахисної організації. У своєму зверненні автор переконував Генсека у нагальній потребі нового погляду на національне питання; виступав за розширення прав союзних республік, повернення національним мовам у повному обсязі державних та громадських функцій; закликав до поглиблення процесу ліквідації «білих плям» історії — реабілітації СВУ, бандерівського руху, жертв репресивних акцій 60-х-70-х років; різко виступав проти тези про злиття націй, вважаючи її ширмою для цілковитої русифікації, а також проти утисків у церковній сфері¹.

На початку 1988 р. намітились суттєві зрушення у діяльності УГГ, націлені на організаційне зміцнення та поживавлення роботи. Вже у березні того року вона здійснила перегрупування сил — у зв'язку з виїздом М. Руденка за кор-

Орест Дейчаківський (Orest Deychakiwsky). Заснування Гельсинської групи 1986 р.
Фото: Марта Коломиєць-Яневська

¹ Чорновіл В. Відкритий лист до Генерального секретаря ЦК КПРС Горбачова Михайла Сергійовича // Український вісник. — 1987. — Вип. 7. — С. 7—33.

дон головою УГГ став відомий правозахисник з 26-річним стажем ув'язнення Л. Лук'яненко. До складу виконавчого комітету увійшли М. Горинь, З. Красівський та В. Чорновіл, а до закордонного представництва УГГ — М. Руденко, Л. Плющ, Н. Світлична. У зверненні, з яким виступила група, підкреслювалось, що буде здійснено перехід до активізації діяльності¹.

Липень 1988 р. стає етапним в історії УГГ, адже саме у цей час вона отримує нову назву — Українська гельсінська спілка, що віддзеркалює перехід цього неформального об'єднання на більш високий організаційний рівень, а також оприлюднює «Декларацію принципів». Цей програмний документ передбачав трансформацію СРСР у конфедерацію незалежних держав шляхом радикальної ломки державного устрою; конституційне визнання державного статусу української мови; ліквідацію монополії на владу, передачу владних важелів з рук КПРС демократично обраним радам; відновлення права України на повноцінну дипломатичну діяльність; запровадження республіканського госпрозрахунку, розвиток ринкових відносин; припинення будівництва АЕС на території республіки; перегляд кримінального кодексу УРСР, усунення з нього 62 статті («антирадянська пропаганда і агітація»); скорочення армії, утворення республіканських збройних формувань, проходження військової служби громадянами республіки на території України; відновлення у правах Української Автокефальної Православної церкви та Української греко-католицької церкви².

На перший погляд може здатися, що цей документ є кроком назад порівняно з заявами членів УГГ брежневської доби, адже в ньому питання про незалежність України прямо не ставилося. Проте, це зовсім не так. Як зазначають канадські дослідники Т. Кузьо та Е. Уїлсон, Декларація була вдалим тактичним маневром досвідчених політиків, своєрідним політичним компромісом³. Тимчасова відсутність гасла незалежності дозволила УГС по-перше, більш-менш органічно вписатися у рамки легальної діяльності; по-друге, розширити базу своїх потенційних прихильників, адже темпи зростання політичної активності мас у цей час значно випереджали розгортання процесу пробудження національної свідомості; по-третє, широко окреслене в Декла-

Л. Лукьяненко
Фото: Yakudza

¹ Камінський А. Названа праця. — С. 319, 320, 321.

² Див. Русначенко А. М. Названа праця. — С. 634—640.

³ Kuzio T. Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 67.

Микола Руденко. Поштова марка України

ві будувати незалежну українську державу». Кінцевою метою він назвав вихід України зі складу СРСР¹.

Варто підкреслити, що у цей час, незважаючи на назву, УГС вже не була чисто правозахисною, а здебільшого політичною організацією. За визначенням лідера УГС Л. Лук'яненка, її діяльність «...є типово політична. Суспільна

УГС вже не була чисто правозахисною, а здебільшого політичною організацією.

рації коло вимог логічно вело до усвідомлення широким загалом того, що головною умовою їх практичної реалізації є здобуття Україною незалежності. До того ж лозунг незалежності досить швидко поновив свої права у пропагандистському арсеналі УГС. Вже на початку 1989 р. лідер одеської групи УГС В. Барладяну заявив, що члени УГС повинні в подальшому зайняти керівні посади у партійних та радянських органах, щоб «без крові

філософія УГС полягає в тому, що доля окремого громадянина залежить значною мірою від долі всієї нації»². Саме як політична сприймалась вона і владними структурами. Зокрема, в аналітичній записці, під-

готовленої у ЦК КПУ про тенденції розвитку політичної ситуації у республіці, так характеризуються дії Української гельсінської спілки у першій половині 1989 р.: «Останнім часом... помітно активізувалась протиправна діяльність так званої Української Хельсінської спілки (УХС), ядро якої складають українські націоналісти, які повернулися з місць позбавлення волі (більш як 250 чол.). Лідери УХС ведуть лінію на підрив конституційної законності та правопорядку, створення опозиційних КППС структур, розгортання широкого «національного руху» за вихід України зі складу СРСР, реабілітацію оунівщини»³.

Вже в червні 1989 р. партійні аналітики наголошували, що «серед угруповань екстремістського ґатунку особливо виділяється діяльність так званої «Української Хельсінської спілки». У цей час існували обласні відділення УГС у дев'яти областях республіки — Львівській, Івано-Франківській, Терно-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Інформація Одеського обкому КПУ «Про деякі аспекти ідеологічної ситуації в м. Одеса та області» від 10 лютого 1989 р. арк. 4.

² Цит. за: Гарань О. В. Багатопартійність на Україні: формування, проблеми, перспективи / Україна багатопартійна: програмні документи нових партій. — К. 1991. — С. 6.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Доповідна записка «Про деякі тенденції розвитку політичної ситуації у республіці» від 6 травня 1989 р. арк. 114.

пільській, Чернівецькій, Дніпропетровській, Одеській, Вінницькій, Донецькій, Київській. На цьому етапі УГС посилює різновекторність у своїй діяльності: з метою охоплення своїм впливом нових територій, активізує пропагандистську діяльність у центральних та східних областях республіки; намагаючись ширше залучити до політичної боротьби робітництво, робить спроби організувати свої осередки у трудових колективах; бажаючи створити єдиний загальносоюзний фронт національно-демократичних сил, регулярно бере участь у акціях «Координаційного комітету національно-демократичних рухів СРСР», в число засновників якого входили лідери УГС¹.

Як бачимо, відносно поміркована «Декларація принципів» дозволила УГС, розширюючи свої ряди, йти у перших лавах національно-демократичного руху, але не відриватися від мас. Історія виникнення та занепаду іншої опозиційної організації — Української демократичної спілки (УДС) — стала своєрідним підтвердженням думки про те, що у тогочасних умовах радикальність повинна бути максимально виваженою. Це неформальне об'єднання веде свій родовід від Демократичного Союзу (ДС), який у травні 1988 р. на своєму установчому з'їзді у Москві проголосив себе першою в СРСР опозиційною партією. Вже влітку в Україні виникла опозиційна структура, яка певний час була тісно пов'язана з ДС, що розбудовувався на конфедеративній основі. Невдовзі саме на її ґрунті утворилася самостійна Українська демократична спілка. Установча декларація УДС була такою ж радикальною, як і аналогічний документі родоначальника — ДС. У ній гостро критикувалась радянська система, «побудована за принципом хибної теорії марксизму-ленінізму»². У своїй програмі УДС значно вище за УГС виставила планку вимог. Зокрема, поряд з положеннями про необхідність забезпечення українській мові державного статусу, формування власних збройних сил тощо, висувалися вимоги скасування цензури, паспортного режиму; ліквідації органів державної безпеки; надання реального права на агітацію й пропаганду за відокремлення УРСР від Радянського Союзу; відновлення кримськотатарської автономії та ін.³

Як свідчать архівні документи, УДС з моменту утворення і до початку 1989 р. проявила певну активність, яка знайшла свій вияв у акціях дискредитації місцевих партійних та радянських органів, налагодженні тісних контактів з деєсівськими формуваннями в інших республіках, спробах проникнення у трудові колективи та створення організаційних структур. Втім, далі створення окремих, не чисельних за кількістю учасників груп, справа

¹ Там же, спр. 2658 / Доповідна записка ідеологічної комісії ЦК КПУ «Про роботу партійних комітетів республіки з самодіяльними громадськими об'єднаннями» від 24 червня 1989 р. арк. 77, 78.

² Цит. за: Гарань О. В. Убити дракона. З історії Руху та нових партій України. — К. 1993. — С. 14—15.

³ Див. докладніше: Камінський А. Названа праця. — С. 472.

не пішла¹. Надмірна для того часу радикальність програмних установок викликала бурхливу реакцію та протидію влади, а також відштовхнула від УДС широкі народні маси. Врешті-решт, це призвело до розколу та перегрупування сил, після якого більша частина удеесівців опинилася у лавах новоствореної влітку 1989 р. Української народно-демократичної ліги (УНДЛ), а решта перейшла до Демократичного Союзу.

Якою ж була реакція партійних структур на появу неформальних організацій? Неоднозначною. На місцях появу неформалів особливо суспільно-політичного спрямування сприймали насторожено і намагалися блокувати їхню діяльність. Оскільки подібні дії йшли у розріз з офіційно проголошеною політикою демократизації, ЦК КПУ у січні 1989 р. розробив інформаційну записку для керівників низових партійних ланок «Про самодіяльні формування». У ній зокрема зазначалось: «Не зжиті ще сверблячка заборонництва, намагання підім'яти незручні самодіяльні формування, відмести будь-яку ініціативу з їх сторони. Це політично шкідливо». Рецепт взаємодії з неформалами пропонувався доволі простий: «направити їхню діяльність у потрібне русло, підказати гідну справу, можливість для самовиразу» (коротше кажучи, пропонувалась класична парадоксальна формула: «Хто нам заважає, той нам допоможе»), при цьому рекомендувалося не втрачати ініціативи у постановці назрілих суспільних проблеми підтримувати об'єднання з позитивною програмою та «викривати екстремістськи налаштованих лідерів»².

Втім, вже через півроку, коли «неформальні об'єднання стали помітним явищем у політичному житті нашого суспільства», все чіткіше починає ви-

У другій половині 80-х років на ґрунті демократизації та гласності виникла ціла низка неформальних об'єднань, які внесли вагомий вклад у процес національного відродження.

мальовуватися диференційований підхід до неформалів, а серед засобів впливу акція викривання дедалі більше поступається заходам силового тиску. Зокрема, у доповідній записці ЦК КПУ «Про удосконалення роботи з політизованими об'єднаннями» зазначається: «Дис-

кусійні форми роботи з самодіяльними організаціями будуть беззаперечно поєднуватися з заходами правового впливу стосовно тих, чия поведінка виходить за межі закону»³.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Інформація В. Щербицького в ЦК КПРС «Про протидію негативним тенденціям у діяльності деяких самодіяльних об'єднань в Українській РСР» від 17 лютого 1989 р. арк. 62; ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Інформація Одеського обкому КПУ «Про деякі аспекти ідеологічної обстановки у м. Одесі та області» від 10 лютого 1989 р. арк. 4.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2555 / Доповідна записка «Про самодіяльні формування» від 21 січня 1989 р. арк. 10, 11.

³ Там же, спр. 2658 / Доповідна записка Л. Кравчука «Про удосконалення роботи з політизованими об'єднаннями» від 3 червня 1989 р. арк. 69, 70.

Отже, у другій половині 80-х років на ґрунті демократизації та гласності виникла ціла низка неформальних об'єднань, які внесли вагомий вклад у процес національного відродження. Участь у роботі культурно-історичних та екологічних неформальних об'єднань, в першу чергу у ТУМ, «Меморіалу» та «Зеленого світу» стала для багатьох першим кроком до активної громадської діяльності, до усвідомлення себе не жителем, а громадянином України. Фактично ці неформальні організації створили масову соціальну базу та широкі підґрунтя для виникнення потужного національно-демократичного руху.

Інша, відносно не чисельна, частина неформальних об'єднань була більш радикальною і надавала перевагу політичній діяльності. Ці самодіяльні утворення мали на меті пробудити у народі національну гідність, апробувати межі дозволених владою дій, організувати масові протестні акції проти пануючого режиму. Чільне місце серед політичних неформалів належало УГС, яка, маневруючи, намагалась виконати роль мозкового центру та лідера народної опозиції. Проте, влада активно протидіяла «екстремістським» діям політичних неформальних об'єднань, бажаючи їх ізолювати, а народ, зберігаючи інерцію радянських часів, з підозрою спостерігав за діями радикальної молоді та колишніх дисидентів.

За цих обставин необхідна була компромісна формула утворення організованої народної опозиції, яка б органічно поєднала радикалізм політичних неформалів з масовістю культурно-історичних та екологічних неформальних об'єднань, злила в одну політичну еліту досвідчених політичних борців та лідерів нової хвилі. Цією формулою і став «Рух».

2. Консолідація опозиції: фронт чи рух?

Суть людського ества — у русі. Повний спокій означає смерть.

Блез Паскаль

Горизонти зміщуються разом з тим, хто рухається.

Ханс Георг Гадамер

Вже влітку 1988 р. ідея створення масової суспільно-політичної організації республіканського масштабу витала у повітрі. Під час червневих та липневих несанкціонованих багатотисячних мітингів у Львові вона отримала масову підтримку. І хоча у них брали участь представники різних політичних сил: від Української Гельсінської спілки до міськкому комсомолу, утворити Демократичний фронт (а саме такий заклик з ініціативи УГС пролунав на мітингах) не вдалося. На заваді стала жорстка охоронницька позиція місцевого та республіканського партійного керівництва. З тієї ж причини невдало закінчились і дві аналогічні спроби створення масової загальноукраїнської організації у Києві та Вінниці¹.

Ситуація кардинально змінилася у жовтні 1988 р. — фактично протягом трьох тижнів, з 1 по 23 жовтня відбулись установчі конференції Естонського народного руху та Латиського і Литовського народних фронтів. Цей потужний політичний залп надав значної динаміки розвитку суспільних подій в СРСР в цілому та в Україні зокрема. Саме у жовтні на екологічному семінарі, що проходив у Спілці письменників України (СПУ), у виступі письменника Ф. Бурлачука прозвучала пропозиція створити Народний фронт України. Вона була підтримана С. Плачиндою, втім, ніяких рішень прийнято не було². 30 жовтня за ініціативою безпартійних письменників П. Мовчана та В. Терена у конференц-залі було скликано неформальні збори, у яких взяло участь 150 чоловік, членів СПУ та працівників Інституту літератури. Обговорювалося питання про формування ініціативної групи для створення Народного фронту за перебудову³. (Очевидно, саме ці події і дали підставу І. Драчу

¹ Див. докладніше: Kuzio T. Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 78—79; Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 15—17.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Матеріали до виступу про НРУ від 27 лютого 1989 р. арк. 20.

³ Камінський А. Названа праця. — С. 138; Kuzio T. Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 80.

у лютому 1992 р. стверджувати, що першими за створення народного фронту пролунали голоси Віктора Терена, Павла Мовчана та Ф. Бурлачука)¹.

Дії письменників викликали блискавичну реакцію партійних структур. Вже наступного дня після згаданих зборів секретарі правління СПУ І. Драч, Д. Павличко та секретар партійної організації Б. Олійник були викликані у ЦК КПУ, де мали розмову з секретарем ЦК Ю. Єльченком. Ось як про це згадує Юрій Никифорович: «Ми подивилися проєкт програми Руху. Там Рух підтримував політику компартії України, ідею перебудови і все інше. Але там національна ідея, як кажуть, домінувала досить помітно, от, і те, що ми тоді називали націоналістичними проявами, вони там були відбиті. І це, звичайно, нас не влаштовувало... І тоді сперечалися довго. І Дмитро Васильович каже: Юрій Никифорович, приймайте нас, отак, як ми єсть. Бо якщо цю справу візьмуть в руки інші... Будемо говорити відверто і прямо, оце розуміння серйозності, цього Руху, — воно наростало швидкими темпами...»².

На той момент мета партійної бюрократії полягала в тому, щоб взяти під контроль цю загрозову для влади ініціативу, максимально звузити та приглушити її суспільний резонанс. Жорстка позиція ЦК КПУ змусила письменників дещо уповільнити розпочатий процес створення масової громадської організації республіканського масштабу.

1 листопада 1988 р. на звітно-виборчих партійних зборах Київської організації СПУ майбутні лідери Руху змушені були маневрувати: ідея формування Народного фронту, очевидно, з тактичних міркувань, не була підтримана, разом з тим, було прийнято рішення про створення «Ініціативної групи Спільки письменників сприяння перебудові»³. По суті це не було кроком назад, оскільки безпосереднім завданням новоутвореної групи стало «об'єднання в одну організацію всіх перебудовчих сил у республіці, консолідація цих сил»⁴. Отже, фактично мова йшла не про відмову від ідеї створення масової суспільно-політичної організації типу прибалтійських фронтів, а про відсування на більш пізній час (коли буде набрано достатньо сил) офіційного її проголошення. Однак навіть така обережна позиція викликала бурхливу реакцію ЦК КПУ. Наступного дня під час зустрічі з письменниками Ю. Єльченко відверто заявив: «Навіть якщо ви у свою програму перепишете всю програму КПРС, все одно вам цього руху не бачити...»⁵.

Між тим події розгорталися досить динамічно. Вже 13 листопада на багатотисячному екологічному мітингу у Києві (до речі, першому санкціонованому

¹ Див. Гончарук Г. Народний Рух України. Історія. — Одеса, 1997. — С. 15

² Інтерв'ю з Юрієм Єльченком. Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, Касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/581/>

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Матеріали до виступу про НРУ від 27 лютого 1989 р., арк. 20.

⁴ Цит. за: Гарань О. В. Убити дракона. — К... 1993. — С. 20.

⁵ «Рух»: обретение пути // Дружба народов. — 1990. — № 4. — С. 191.

Підняття українського прапора над Києвом, 1991 р.

місцевою владою) поети Д. Павличко та Л. Тараненко під бурхливі оплески присутніх висунули ідею створення Народного Руху¹. Наприкінці листопада біля приміщення СПУ відбувся ще один мітинг за участю неформальних організацій, у рішеннях якого рекомендувалося Спілці письменників сформувати Народний фронт України². Народна підтримка радикалізує позицію прихильників створення Народного Руху — у резолюції пленуму правління Спілки письменників України, що відбувся наприкінці листопада, зазначається: «доручити ініціативній групі СПУ сприяння перебудові... розробити проект програми Народного руху України за перебудову; уповноважити обласні письменницькі організації брати активну участь у роботі місцевих ініціативних груп»³. Тобто ідея із теоретичної сфери обговорення поступово почала переходити у практичну площину — було дано сигнал для створення програмних документів та розбудови організаційних структур на місцях.

Варто підкреслити, що назва організації «Рух» на той час була надзвичайно вдалою, оскільки не лише відповідала ментальності українського народу, а й враховувала суспільно-політичну ситуацію та психологічні настрої широких кіл громадськості. Поширена у той період назва «фронт» означала

¹ Чемерис В. Президент. — К. 1994. — С. 146.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Матеріали до виступу про НРУ від 27 лютого 1989 р. арк. 20.

³ Цит. за: Гарань О. В. Вбити дракона. — К. 1993. — С. 21.

розмежування, протистояння, конфронтацію, до яких основна маса населення України особливої схильності не мала. Натомість «рух» символізував прогресуюче просування вперед і ніби відсував жорстку конфронтацію на задній план, на майбутнє, коли «консервативні сили» почнуть гальмувати перебудовчі процеси. Ось як пояснює самоназву нового політичного об'єднання один з його ініціаторів/засновників І. Драч: «Ця ідея Народного Руху чи народного фронту, бо спершу навіть і не ясно ще було, як його називати — чи рухом, чи фронтом, чи якимось іншим словом. Вона виникла в контексті того часу, який був, це все відбувалося із «Солідарністю» в Польщі, із «Саюдісом» у Литві, із народними рухами в Прибалтиці, на Кавказі, і частково в Росії, — все те було частиною великої політичної хвилі Східної Європи, і Україна не самотужки це все робила. Це вона робила разом з іншими народами, разом з іншими структурами, які утворювалися тоді... А як це все буде називатися: чи Народним фронтом, чи Рухом народним, чи як, — то про це вже не йшлося, це вже потім тільки стали дебатовати, як його краще назвати і в який спосіб, на яке слово опертися? А чого саме був вибраний рух — так як рух, ну щоб це, по-перше, не було абсолютної і такої зримої конфронтації одразу. Бо фронт — то це, значить, наче зразу мобілізує всіх і вся проти тебе. А рух — більш якесь слово, ну більш толерантне, так би мовити, більш відкрите широко для всіх, і з другого боку, рух — українське слово, воно більш пасувало нам, бо ми хотіли чимось відрізнятись і від білорусів, і від прибалтів, і від молдаван»¹.

Крім того, на момент виникнення Рух був досить слабким і не готовим до розмежування і відкритого протистояння. Йому необхідно було зібрати сили. За цих обставин назва «Народний Рух України за перебудову» виявилася оптимальною, оскільки фактично уособлювала формулу консолідації національно-демократичних сил.

Протягом грудня 1988 р. та січня 1989 р. над проектом програми та відозвою до українського народу спільно працювали ініціативна група СПУ, а також аналогічна група Інституту літератури АН УРСР на чолі з В. Брюховецьким. 30 січня 1989 р. проекти цих документів майже одногосно схвалені на загальних зборах Інституту літератури АН УРСР². Наступного дня у Будинку кіно відбулися загальні збори Київської письменницької організації, на якій були присутні трохи менше половини її членів, оскільки ідея Руху мала серед членів СПУ не лише палких прихильників, а й таких же палких противників. Один з них у своєму листі-доносі на адресу В. Щербицького, написаному у кращих традиціях сталінської доби, писав: «Не знаю, чи про це поінформували Вас, але вважаю

¹ Інтерв'ю з Іваном Драчем. Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, Касета1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/610/>

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Матеріали до виступу про НРУ від 27 лютого 1989 р. арк. 20.

за необхідне повідомити, що керівництво Київської організації СПУ розіслало всім письменникам запрошення на збори з приводу створення українського народного фронту сприяння перебудові... Ото ж хоч нині й рік змії, але таку змію необхідно нищити негайно, доки вона не виповзла з яйця»¹.

В. Яворівський
Фото: Микола Василечко

мав виступ на них завідувача ідеологічним відділом ЦК Компартії України Л. Кравчука, основні положення якого за цих обставин розглядалися як офіційна позиція ЦК КПУ у ставленні до Руху. Пізніше Леонід Макарович визнав, що на той момент він ще не розумів суті створюваної організації, але мав директиву Політбюро: поховати Рух². У своєму виступі, скутий директивами, класичними партійними постулатами та субординацією, Л. Кравчук гостро критикував проєкт програми за те, що в ньому йшлося про рівне партнерство між НРУ та Комуністичною партією, в чому вбачалось порушення 6 статті Конституції СРСР про керівну роль КПРС. Не погоджувався він і з положенням про те, що кожна республіка повинна мати право вето (до речі, цього пункту у зачитаному на зборах проєкті вже не було), оскільки це суперечить відомій тезі Горбачова «сильні республіки — сильний центр».

Коментуючи текст відозви, Леонід Макарович підкреслив: «Замість реформи політичної системи... пропонується її злам, знищення, здійснювані безпосередньо громадянами. Це або словесна еквілібристика, або заклик до застосування сили».

Не пройшов завідувач ідеологічним відділом ЦК КПУ і повз аналіз форми проєктів рухівських документів, зазначивши, що в них 19 разів говориться про те, що Рух буде «вимагати» та «домагатися», крім того ще 71 раз в такому ж розу-

¹ Там же / Лист Данила Бакуменка до В. Щербицького від 3 лютого 1989 р. арк. 1.

² Чемерис В. Названа праця. — С. 150.

мінні використовувалися синоніми цих слів. На цій підставі робився висновок: «Це не демократична термінологія, в ній звучать авторитарні мотиви»¹. Певною мірою, справедливо критикуючи «дитячі хвороби» словесної радикальності авторів обговорюваних документів, Л. Кравчук фактично обстоював монополію партії на владу — в цьому, власне, і полягала суть його виступу.

Попри всі критичні зауваження, збори одноголосно прийняли обговорювані документи за основу. І після доопрацювання 16 лютого 1989 р. вони були опубліковані у газеті «Літературна Україна». Основний мотив, яким керувалися партійні функціонери даючи дозвіл на цю публікацію, полягав у тому що «... виникла політична необхідність з метою викриття намірів ініціаторів створення НДУ опублікувати проект програми руху»². Розкриваючи суть ставлення компартійної верхівки до документів Руху, академік К. Ситник, який був членом ЦК Компартії України у 1982—1990 роках, у своїх спогадах резонно зазначав: «Ви читаєте програму чи проект програми Руху, у цій програмі є багато, безперечно, позитивного, більше того, багато є повторів комуністичних часів, але оскільки це пропонується Чорноволом, чи Драчем, — воно відразу ж відхиляється, воно відразу не поділяється»³. Отже, питання було не у змісті документа, а у тих, хто стояв за цим змістом... Саме тому викривальна акція планувалась з розмахом. На першому її етапі на своїх зборах негативну оцінку проекту повинні були дати масові громадські організації (профспілки, комсомол, об'єднання ветеранів тощо) та трудові колективи. Офіційні рішення таких зборів мали широко публікуватися у пресі, а також надсилатися на адресу СПУ, а копії — на адресу Президії Верховної Ради УРСР. Якщо ці дії не зупинять ініціаторів створення Руху, то на другому етапі планувалося прийняття Президією Верховної Ради УРСР постанови про «неправомірність створення НРУ як такого, що суперечить Конституції СРСР та УРСР»⁴.

Щоб полегшити здійснення викривальної кампанії на місцях, ідеологічним відділом ЦК КПУ було розроблено інформаційну записку «Матеріали до виступу про НРУ». Вона складалася з двох частин: 1. Передісторія створення ініціативної групи по організації НРУ. 2. Політична суть проекту програми НРУ та його головні недоліки. У цьому документі проект програми Руху кваліфікувався як «маніфест політичних вимог альтернативної КПРС політичної структури». Вказувалось на його утопічність, «неконституційність». Творців програми звинувачували навіть у політичному плагіаті — позитивна частина, на думку партійних функціонерів, запозичена з Програми КПРС, матеріалів ХІХ партійної конференції, передвиборчої платформи КПРС, Конституції

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Тези виступу Л. Кравчука на засіданні ініціативних груп по створенню Народного Руху України за підтримку перебудови» від 31 січня 1989 р. арк. 29—33.

² Там же / Матеріали до виступу про НРУ від 27 лютого 1989 р. арк. 21.

³ Інтерв'ю з Костянтином Ситником, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, Касета1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/412/>

⁴ Литвин В. М. Україна: політика, політики, власть. На фоні політичного портрета Л. Кравчука. — К. 1997. — С. 131—132.

СРСР та УРСР, а негативна — з документів різних політизованих самодіяльних об'єднань (УГС, УДЛ, «Саюдіс»). Наприкінці записки була поміщена жорстка мобілізуюча формула: «У ситуації, що склалась, не можна виявляти нерішучість, віддавати на відкуп сумнівним угрупованням справу перебудови. Кожен член партії повинен чітко визначити свою позицію. Спроби відсидітися, закрити очі на намагання лідерів «руху» розпалити неприязнь до Компартії України та радянських органів повинні отримувати сувору партійну оцінку»¹.

Як бачимо, КПУ ретельно готувалась до серйозної боротьби, кінцевою метою якої мало бути знищення Руху у зародку. Певні корективи у ставлення республіканського партійного керівництва до Руху вніс М. Горбачов. Під час свого візиту до України у лютому 1989 р. він зустрічався з письменниками-ініціаторами створення Руху. За словами Л. Кравчука, позиція зачинателів національно-демократичного об'єднання була зовсім не радикальною, а навпаки — досить поміркованою. Саме тому у своїх зверненнях до Генсека вони підкреслювали: «Ми хочемо допомогти партії, ... ми хочемо зміни в партії. Ми знаємо, що Україна — це велика республіка в Союзі, Михайло Сергійович, наш Рух — це рух на користь партії, а не на користь якоїсь незалежності»². Ці слова очевидно певною мірою розчулили і приспали пильність М. Горбачова. І хоча у ході цієї зустрічі В. Щербицький намагався переконати Генсека, що створюється не рух, а нова партія, проте, аргументи українського партійного лідера виявилися непереконливими. М. Горбачов пристав на бік письменників: «Вони он які завдання ставлять — хай працюють»³.

Чим же пояснюється така його поблажлива позиція? По-перше, вище партійне керівництво вже обпеклось, проводячи недалекоглядну політику щодо прибалтійських фронтів, і не бажало повторювати ці помилки в Україні. По-друге, Горбачов був заколиханий власною помилковою оцінкою ситуації в Україні (Після візиту до нашої республіки він повідомив на засіданні Політбюро ЦК КПРС: «серед кадрів і у народі дуже сильні інтернаціоналістські прихильності. Тому глашатаям» «самостійності» доводиться їздити за вірусом до Прибалтики. Проте, цим «іскривцям» пожеару так і не вдалося розпалити, навіть багаття не запалюється». У цьому ж контексті активність українських письменників пояснювалась вузьким меркантильним мотивом: «Хто ж буде читати їхні твори на їхній мові»⁴). По-третє, підтримка Руху не тільки лишній раз підтверджувала імідж Генсека як демократа, а й ослаблювала позиції республіканського партійного апарату у протидії перебудовчим процесам, ініційованим «згори». По-четверте, висловившись на підтримку ініціативи українських письменників, Горбачов, власне кажучи, нічим не ризикував, адже

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Матеріали до виступу про НРУ від 27 лютого 1989 р. арк. 26.

² Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

³ Див. докладніше: Чемерис В. Названа праця. — С. 151—153.

⁴ Цит за. Черняев А. С. Шесть лет с Горбачовым. — М. 1993. — С. 252.

ще напередодні візиту в Україну партійного лідера 30 січня 1989 р. з'явилась постанова ЦК КПРС «Про заходи, направлені на протидію спробам антирадянських елементів створити опозиційні КПРС політичні структури», яка чітко визначила рамки дозволеної діяльності для громадських організацій.

Варто підкреслити, що поблажлива реакція М. Горбачова на Рух була цілком закономірною ще й тому, що ключовою тезою/гаслом візиту в Україну М. Горбачова у лютому 1989 р. було: «Ви їх знизу — ми їх зверху». Ось як виглядає з певними акцентами загальна картина цього вояжу за спогадами сучасників:

Візит до Львова: «У натовпі опинилися представники руху на чолі з Чорноволом, які почали голосно скандувати: «Геть Щербицького!» Крики почув перший секретар компартії України і, звертаючись до рухівців, сказав: «Давайте не будемо шуміти, прийємо гостя, як годиться, а я і сам скоро піду». Горбачов не намагався зупинити вигуки, не припиняв їх, навпаки, повернувшись до Чорновола, звично говорив про перебудову: «ви знизу підожміть, а я — зверху. І разом наведемо порядок»¹.

Візит до Донецька: «Горбачов проїхався наміченим маршрутом, побував у трудових колективах і в середині дня опинився в центрі, де в Мінвуглепромі його чекали представники шахтарських колективів. Машини плавно рухалися до точки зустрічі, як раптом Михайло Сергійович скомандував зупинку. Це було біля пам'ятника Леніну. Горбачов покинув свій «членовоз» і пішов у народ, як він це любив (і чого категорично не любила його охорона). Тут відбулася темпераментна бесіда з народом. За твердженням колишнього партпаратника Олексія Смолянїнова, саме тоді вперше прозвучала одна з горбачовських тез: «ви їх знизу, а ми їх зверху»².

Л. Кравчук згадує про цей візит і реакцію В. Щербицького на дії та слова М. Горбачова: «Ми зібралися біля пам'ятника Леніна, ми — це члени Політбюро, кандидати — вся партійно-політична верхівка України. Стоять люди, він виходить і звертається до людей, критикує місцеві органи, нас, власне, що ми погано ведемо перебудову і каже їм: ви їх тисніть знизу, а ми їх будемо зверху. Після цього ми прийшли в ЦК, Щербицький каже: «Слушай, а с кем он собирается, этот идиот, работать? Расстроить всю систему, если всех устранишь от власти? Тогда на кого он будет опираться?»³.

Інтегрально пояснює у своїх спогадах ситуацію, що склалась на той момент, один з лідерів демократичних сил В. Гриньов: «Так чи інакше, починалася нова ера. Ми ще недооцінюємо, напевно, те, що зробив Горбачов. Я навіть висловився, що він не розумів щось, психологічно не був готовий. Але Горбачов — це людина, яка зробила неможливе: він по суті став каталізато-

¹ Голушко Н. В спецслужбах трех государств. — <https://biography.wikireading.ru/251197>

² Візит Михаила Горбачева в Украину (20—24 февраля 1989 года) // <https://ed-glezin.livejournal.com/908806.html>

³ Кравчук Л. Вирішити історичну проблему «Титаніка» — СРСР // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 10—11.

ром, що зруйнував цю систему. Я розумію, що одна людина не може зруйнувати, але його права в партії як Генерального Секретаря були настільки вище всяких можливостей, що проголошені ним, хоча і декларативно, принципи демократичні, принципи можливості інакомислення, поява в перспективі демократичних або псевдodemократичних виборів — все це мало настільки сильні наслідки в той час, незважаючи на те, що будь-який політичний рух, що не збігається за тактом з компартією, міг бути знищений (сил ще вистачало), але в самій верхівці Компартії породжений Горбачовим і його однодумцями настрої був таким, що цього вже зробити було не можна. Почався процес дійсно близький до демократії, і тому... з Рухом мирилися...»¹.

Разом з тим не варто перебільшувати значення короткочасного візиту М. Горбачова до України та його вплив на ситуацію у республіці. Висловлена Генсеком мимохідь умовна підтримка Руху хіба що трохи інакше розставила акценти у антирухівській кампанії, розгорнутій КПУ: у її ході основна увага зверталась не стільки на пропаганду тези «Рух — це альтернативна партії структура», скільки на збирання доказів того, що новостворювана організація стане зайвою ланкою у структурі суспільства і тому не потрібна народу і не має у його середовищі своєї соціальної бази.

Першою спланованою КПУ акцією стала критика проекту програми та засудження самої ідеї Руху з боку інтелігенції, тобто саме тієї суспільної верстви, до якої належали ініціатори НРУ. Вже через два дні після публікації проекту програми НРУ у пресі з'явився колективний лист, під яким серед інших стояли підписи трьох віце-президентів АН УРСР та головного вченого секретаря Президії АН УРСР. Його лейтмотивом стала критика Руху за те, що він претендує на роль зв'язуючої ланки між КПРС та народом. У результаті, на думку авторів листа, виникає ситуація, у якій партія «розглядається у відриві від народу й нібито потребує додаткового механізму для зв'язку з ним». Проти утворення народного Руху виступили і учасники семінару ректорів вузів республіки, що відбувся 24 лютого 1989 р. У рішенні цього зібрання зазначалося: «Через весь проєкт програми проводиться думка, що «Рух» претендує на якесь особливе місце в керівництві процесами перебудови. По суті проєкт програми орієнтує на фетишизацію цього громадського об'єднання»². Своєрідним завершальним акордом цього першого залпу по НРУ стало розширене засідання Президії АН УРСР, яке не лише засудило ідею руху, а й націлило керівників усіх підрозділів на протидію процесові створення осередків Руху у стінах Академії.

Антирухівська кампанія у республіці дедалі більше набирала обертів. І це й не дивно, адже швидко прогресуюча консолідація опозиційних національ-

¹ Інтерв'ю з Володимиром Гриньовим. Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/239/>

² Див. Революційна перебудова — кровна справа народу / Літературна Україна. — 1989 р. — 23 лютого. — С. 7; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Рішення семінару ректорів вузів республіки щодо доцільності створення Народного Руху України за перебудову та його програми від 24 лютого 1989 р. арк. 4.

но-демократичних сил суттєво загрозувала діючій владі. У цьому контексті глибоко закономірно, що на питання, як ставилися у цей час до національного відродження та створення Руху у компартійних лавах Л. Кравчук одному з інтерв'ю часів незалежності відповів: «...не тільки Щербицький, більшість в ЦК і в партійних структурах — в Київському міському партії, в райкомах Київських особливо до Руху ставились вкрай негативно. Не-га-тив-но... 1500 перших секретарів райкомів партії, що є найважливішою силою у партії, тому що вони весь час з людьми, — вони виступили категорично проти цього. Ка-те-го-рич-но»¹.

Саме тому, як свідчать архівні документи, керовані вправними діями партійних апаратників різних рівнів, резолюції проти Руху приймають збори первинних парторганізацій, трудових колективів, суспільно-політичні клуби, сесії місцевих рад тощо². Така ситуація давала підставу партійним структурам звітувати «нагору» у заспокійливому тоні. Зокрема, Донецький обком КПУ так повідомляв про здійснені антирухівські дії: «Публікація проекту програми народного Руху України за перебудову була з тривогою сприйнята багатонаціональним населенням області... Проект розглянуто та засуджено на заняттях обласного партійно-господарського активу, на раді секретарів міськомів та райкомів партії, семінарах ідеологічного активу. У міста та райони надіслані орієнтировки, у яких пояснюється теоретична помилковість, політична та практична шкода ідей, які в ньому викладені»³.

Однак партійним функціонерам не вдалося створити єдиного антирухівського фронту. Надзвичайно важливим для новостворюваної організації було те, що її підтримали такі, набираючі силу та авторитет об'єднання, як ТУМ, «Меморіал» та «Зелений світ» (особливо важко це далось «зеленим» на їх квітневій конференції 1989 р. — рішення на підтримку НРУ було прийняте лише при незначній перевазі голосів: «за» — 33, «проти» — 26)⁴.

Варто підкреслити, що активно захищали та пропагували програмні документи Руху не лише у західному регіоні, де були найбільш поширені національно-патріотичні настрої, а й у Хмельницькому, Кам'янці-Подільському,

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Інформація Одеського обкому КПУ «Про деякі аспекти ідеологічної ситуації в м. Одесі та області, від 10 лютого 1989 р. арк. 5; ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Записка секретаря Одеського обкому КПУ Г. Крючкова «Про реакцію громадськості Одеської області на спроби створити так званий «Народний Рух України» від 3 березня 1989 р. арк. 16, 17; ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Телеграма в ЦК КПУ від комуністів інституту Харківський промзернопроект від 24 березня 1989 р. арк. 116; ф. 1, оп. 32, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці від 29 серпня 1989 р. арк. 52.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Доповідна записка Донецького обкому КПУ «Про суспільно-політичну ситуацію в області» від 23 березня 1989 р. арк. 112.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2611 / Інформація «Про республіканську конференцію асоціації «Зелений світ» від 29 квітня 1989 р. арк. 42.

Одесі, Донецьку та інших містах України¹. Нерідко обговорення проекту програми Руху перетворювалося на його пропаганду, як це було у Київському університеті, де в травні 1989 р. після дискусій комітет комсомолу університету (секретар — М. Томенко) прийняв рішення про підтримку Руху, а 19 травня у КГУ було утворено університетське відділення НРУ². Підняло авторитет Руху і те, що на його підтримку публічно висловилися новообрані депутати СРСР Р. Братунь, В. Гришук, В. Черняк, В. Яворівський та ін.

Поступово ситуація навколо НРУ (по суті, громадськість обговорювала не стільки програму, скільки саму ідею створення Руху) стала змінюватися. Галаслива антирухівська кампанія врешті-решт почала давати зворотні результати— відвертий тиск на ще формально не створену організацію викликав наростаючий спротив у демократично налаштованій частини суспільства. Гранично чітко ці настрої передав редактор газети «Вечерняя Одесса» Б. Дерев'янка, який публічно заявив: «Я не сприймаю того, що зараз на цей Рух, якого ще немає, спрямовано весь пропагандистський арсенал... Як це можна узгодити з демократичними принципами?.. Так не повинно бути. У нас в країні це вже було»³.

Посилення протиріччя між проголошеною «згори» демократизацією та силовими методами придушення Руху, з одного боку, та приклад успішної діяльності прибалтійських фронтів і більш глибоке та широке ознайомлення з проектом програми НРУ — з іншого, поступово почали схиляти шальку терезів суспільної думки до визнання права на існування цієї масової суспільно-політичної громадської організації. Соціологічні опитування серед молоді, проведені у грудні 1988—травні 1989 р. у Дніпропетровській області показали, що жоден з опитаних не вважав створення організацій типу народних фронтів шкідливим. Характерно й те, що лише близько 10 % респондентів висловили думку, що такі організації можливі тільки під партійним керівництвом⁴.

¹ Там же, спр. 2557 / Доповідна записка Хмельницького обкому КПУ «Про ставлення громадськості, трудящих Хмельницької області до проекту програми Народного Руху України за перебудову» від 13 березня 1989 р. арк. 82; ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Доповідна записка Одеського обкому КПУ «Про реагування громадськості Одеської області на спроби створити так званий «Народний рух України» від 3 березня 1989 р. арк. 19—21; ф. 1, оп. 32, спр. 2558 / Доповідна записка зав. ідеологічним відділом ЦК КПУ Л. Кравчука «Про роботу Харківського міськкому партії у галузі національних відносин та патріотичного виховання» від 11 квітня 1989 р. арк. 27; ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Інформація Донецького обкому партії «Про перебування у Донецькій області народного депутата СРСР Яворівського В. та проведення регіональної конференції Народного руху за перебудову» від 23 серпня 1989 р. арк. 130—131.

² Там же / Інформація Л. Кравчука «Про нові спроби об'єднання та організаційного оформлення прибічників «Народного руху України за перебудову» у Київському державному університеті імені Т. Г. Шевченка» від 26 травня 1989 р. арк. 142—143.

³ Там же / Доповідна записка Одеського обкому КПУ «Про реагування громадськості Одеської області на спроби створити так званий «Народний рух України» від 3 березня 1989 р. арк. 20.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2558 / Довідка Інституту соціальних і економічних проблем зарубіжних країн АН УРСР «Про підсумки соціологічного дослідження «Міжнародні відносини в умовах перебудови: оцінка молоді», проведеного в грудні 1988 — травні 1989 рр. арк. 54.

Зростаючий рейтинг НРУ зафіксували і партійні документи. У липні 1989 р. Київський міськком КПУ змушений був визнати, «що ідея «Народного руху України за перебудову», як показують соціологічні опитування, користується популярністю у певної частини населення міста в силу співзвучності назви даного руху настрою людей на зміни у суспільному житті»¹. Аналіз показує, що якщо на початку року основним лейтмотивом партійних документів, де характеризувалась ситуація навколо НРУ, була теза «народ не підтримує», то вже влітку тональність різко змінюється — типовою можна назвати таку оцінку: «На нинішній момент у республіці склалася неоднозначна ситуація з оцінкою НРУ. В абсолютній більшості трудових колективів НРУ підтримки не знаходить, а в багатьох — засуджується навіть сама ідея створення його. Разом з тим окремі програмні положення НРУ, насамперед, ті, що стосуються рідної мови, культури, навколишнього середовища, а також низки соціально-економічних проблем, знаходять схвалення певної частини інтелігенції, представників інших соціальних груп»².

Варто підкреслити, що позиція республіканського партійного керівництва у ставленні до Руху від жовтня 1988 р. і до кінця 1989 р. перетерпіла значну еволюцію, основними віхами якої стали:

1. Блокування та заборона дій, направлених на організацію масового суспільно-політичного об'єднання республіканського масштабу, намагання придушити ініціативу його створення у зародку.

2. Розгортання широкої кампанії дискредитації проекту програми та самої ідеї Руху.

3. Активізація спроб розколоти НРУ на «конструктивну» більшість та «екстремістську» меншість.

4. Намагання шляхом комбінації налагодження діалогу та застосування силових дій направити Рух у безпечне для КПРС русло.

5. Нав'язування суспільній думці ідеї про більшу доцільність створення Координаційної Ради громадських організацій, ніж розбудову структур НРУ³.

6. Ініціювання та всебічне сприяння створенню альтернативної Руху організації — Спілки трудящих України за перебудову⁴.

Між тим Рух просувався вперед. Процес обговорення проекту його програми, що розгорнувся з лютого 1989 р., органічно перейшов у розбудову структур НРУ на місцях. Важливим кроком на цьому шляху стало створення 18 березня

¹ Там же / Інформація Київського міськкому партії «Про установчу конференцію Народного руху України за перебудову м. Києва та Київської області» від 5 липня 1989 р. арк. 100—101.

² Там же / Інформація Київського міськкому партії «Про установчу конференцію Народного руху України за перебудову м. Києва та Київської області» від 5 липня 1989 р. арк. 100—101.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Доповідна записка «Про заходи у зв'язку з підготовкою республіканського установчого з'їзду Народного руху України за перебудову» від 15 серпня 1989 р. арк. 123.

⁴ Там же / Довідка ідеологічної комісії ЦК КПУ «Про роботу партійних комітетів республіки з самодіяльними громадськими об'єднаннями» від 24 червня 1989 р. арк. 80—81.

1989 р. на нараді представників ініціативних груп Руху Києва та Київської області Координаційної ради на чолі з М. Поповичем. Під керівництвом цієї Ради працювало дві комісії, одна з яких відпрацьовувала проєкт Статуту, інша — розробляла схему організаційної структури НРУ. В основі організаційної моделі Руху лежала ідея структурної розбудови знизу. Спочатку у трудових колективах в установах, на підприємствах, у колгоспах створюються ініціативні групи. В межах міста і району з представників цих груп створюються координаційні ради. З представників рад міст та районів — координаційні ради областей. За таким же принципом мала бути сформована і республіканська Рада¹.

Першою ластівкою у процесі організаційної розбудови рухівських структур стала поява Тернопільської крайової організації Руху, установча конференція якої відбулася вже 24 березня 1989 р. До керівництва було обрано Б. Бойка, М. Каземко, Г. Петрука-Попика. Головою крайової організації став поет М. Левицький². Отже, патріотичний заклик столиці було підтримано у провінції. Це не на жарт стривожило партійні структури. Саме тому у цей час члени Координаційної ради — І. Драч, В. Брюховецький, М. Попович, В. Дончик та інші — неодноразово запрошувалися на багатогодинні розмови до Київського міськкому партії та ЦК КПУ, де їх постійно попереджали «про недопустимість подальшої організаційної роботи по створенню альтернативної партійної структури політичної організації» і «що подібна діяльність несумісна з перебуванням у партії»³. Проте, ідея вже оволоділа масами, а машина організаційної розбудови набрала обертів і зупинити її вже було практично неможливо. Цю думку двічі підкреслив В. Брюховецький під час чергової зустрічі у ЦК КПУ в квітні 1989 р., зазначивши при цьому: «Люди повірили нам, про що свідчить велика кількість листів. Що вони скажуть?».

7 травня 1989 р. відбулася установча конференція Львівської регіональної організації НРУ. У ній взяло участь 188 осіб, серед яких представники Львівської, Івано-Франківської та Дніпропетровської областей⁴. На конференції прозвучало три доповіді, що охоплювали широке коло нагальних суспільних проблем: М. Косів «Народний Рух України за перебудову», М. Голубець «Екологія та суспільство», М. Швайка «Республіканський госпрозрахунок: проблеми, шляхи реалізації». Прийнята на конференції декларація засвідчила значну радикальність новоствореної організації: керівна роль КПРС не згадувалась,

¹ Там же / Доповідна записка «Про заходи у зв'язку з підготовкою республіканського установчого з'їзду Народного руху України за перебудову» від 15 серпня 1989 р. арк. 125; ф. 1, оп. 32, спр. 2556 / Звернення в ЦК КПУ секретаря парткому Київського виробничого об'єднання «Київтрактородеталь» від 4 грудня 1989 р. арк. 70; Там же / Записка С. Гуренка від 5 грудня 1989 р. арк. 69.

² Там же, спр. 2557 / Інформація ЦК КПУ «Про протидію Народному Руху України за перебудову» від 15 квітня 1989 р. арк. 129.

³ Див. Гончарук Г. Названа праця. — С. 33—34.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Інформація ЦК КПУ «Про протидію Народному Руху України за перебудову» від 15 квітня 1989 р. арк. 129, 130.

більше того, декларувався принцип «проти будь-якої монополії на владу»; висувалась вимога відновлення державного суверенітету республіки, укладення нового союзного договору на основі нової Конституції. Цей документ піднімав питання і про створення незалежних профспілок, про відновлення прав національної символіки, про легалізацію УАПЦ та УГКЦ¹.

Рішуча позиція львів'ян і те, що у своїх рішеннях вони пішли далі, ніж продекларовано у проєкті програми Руху, було одразу негативно оцінено владою, яка до цього моменту ще сподівалась, що до розгортання рухівських структур у масштабах республіки справа не дійде і енергію ініціаторів Руху можна буде каналізувати у безпечний для КПРС бік — створення Координаційної ради громадських організацій. У зв'язку з цим не випадково, що у секретних партійних документах установча конференція Львівської регіональної організації Народного руху України наводилась як яскравий приклад того, що «ряд лідерів НРУ займає екстремістські, непримиримі позиції, відмовляється від конструктивного діалогу, висуває ультимативні вимоги швидкого оформлення конституювання НРУ»².

У цей час на телебаченні розгорнулися дебати навколо проблеми створення Руху. У дискусіях рухівським лідерам І. Драчу, М. Поповичу, В. Яворівському протистояв представник ЦК КПУ Л. Кравчук.

Відновити картину найяскравіших теледебатів між Л. Кравчуком та М. Поповичем дають можливість матеріали усної історії³.

Спочатку про те, чому саме Л. Кравчук і М. Попович були учасниками тих пам'ятних телевізійних дискусій. З одного боку, відповідно до діючих партійних канонів у дебатах такого рівня мали б брати участь високопоставлені партійні бонзи: секретарі ЦК, члени Політбюро, а Леонід Макарович, який тоді обіймав посаду завідувача відділом ЦК КПУ, хоча і належав до керівної партійної ланки, але не мав права від імені Центрального Комітету говорити навіть на рівні області (наскільки все було під контролем і наскільки не допускалися різні тлумачення партійної лінії та дій). Однак, на одному з засідань, де вирішувалось питання про участь в теледебатах, В. Щербицький прийняв рішення «не підставляти» партійну верхівку («Не треба, щоб ішов член Політбюро, а раптом провалиться, то це буде сором для Центрального Комітету»), а виставити своєрідний «шевардинський редут»⁴ і послати «камікадзе» — завідуючого відділом

¹ Декларація Львівської регіональної організації НРУ // Віче. — 1989. — № 1.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Доповідна записка «Про удосконалення роботи з політизованими об'єднаннями» від 3 червня 1989 р. арк. 68.

³ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>; Інтерв'ю з Мирославом Поповичем, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/291/>; Інтерв'ю з Віктором Небоженком // Архів Д. Яневського

⁴ Шевардинський редут заважав під час Бородінської битви розгортанню наполеонівської армії. Він не давав можливості Наполеону з ходу атакувати російську армію, яка ще тільки закінчувала будівництво укріплень.

Л. Кравчука. Навіть якщо його дії будуть провальними, то Центральний Комітет, секретарі залишаться поза критикою громадськості.

Дуже точно описує ситуацію з участю Л. Кравчука у теледебатах політолог В. Небоженко: «Коли стали наростати націонал-демократичні рухи в Україні, особливо ті, що йдуть із Західної України, викликали Кравчука і кажуть: «Ти ж звідти, але ти не промисловець, але ти звідти». Тобто вони поставили його в якесь маргінальне становище в самому ЦК. «Значить йди з ними і домовляйся». І перших три місяці він відчував себе, що його маргіналізували в ЦК, а це дуже погано, його не кликали на якісь промислові наради, не на всі дні народження і так далі. Потім виявилось, що це політика, що у нього це виходить, і у нього з'явився те, що ми називаємо зараз криза комунікації з Адміністрацією президента. А тоді це вийшло навпаки, він їх вислуховував, письменників, вони з ним говорили, і десь поступово вони знайшли якусь спільну точку зору. А великі радянські партійні чиновники думали, що це все тимчасово, ситуація тимчасовості...»¹

А чому саме М. Попович став основним опонентом Л. Кравчука? Причин було щонайменше три: по-перше, ініціаторам створення Руху необхідно було терміново інтелектуально посилити свої позиції у теледебатах. Ось як характеризує ситуацію В. Карпович: «Тоді «вожді» майбутнього Руху явно програвали у суперечках з Кравчуком і довелося терміново кликати на допомогу Мирослава Поповича². По-друге, М. Попович на телебаченні не був новачком, оскільки десять років перед цим працював ведучим у науково-популярній програмі «Грані пізнання». По-третє, між опонентами існувала взаємоповага, що базувалася на рівні високого інтелекту і здатності «не перетворювати дебати на базар».

Л. Кравчук: «Чому мені, скажімо, подобалось вести дискусію з Поповичем? Попович — філософ, інтелігентна людина... це вже інший рівень дискусії»³.

М. Попович: «Були, може, і якісь особисті такі порозуміння в мене із Кравчуком... коли була перша зустріч у Спільці письменників, яку я вже вів, як голова організації Руху, зустріч між письменниками і партійним керівництвом... там складалася ситуація при цій зустрічі, коли почали просто ображати Кравчука, почались якісь такі вигуки з місць... То не письменники були, то були якісь люди... якесь абсолютно некероване, і я досить різко це припинив, і провів ту зустріч лояльно»⁴.

¹ Інтерв'ю з Віктором Небоженком// Архів Д. Яневського

² Карпович В. Мирослав Попович: «Вихід із національного глухого кута — бути людьми, шукати людей, об'єднувати людей!». — <https://svoboda.te.ua/myroslav-popovych-vyhid-iz-natsionalnogo-gluhogo-kuta-buty-lyudmy-shukaty-lyudej-ob-yednuvaty-lyudej/>; Установчий з'їзд Народного Руху. — <https://www.sites.google.com/site/lorpdshome/statti/igor-melnik/ustanovcij-z-iezdnarodnogo-ruhu>

³ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

⁴ Інтерв'ю з Мирославом Поповичем, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/291/>

Які ж цілі переслідували опоненти? Основними завданнями Л. Кравчука було вписатись у новітні тенденції доби перебудови — гласність та відкритість; показати, що партія не уникає публічності і не боїться прямого діалогу; розвінчати та дискредитувати Рух, з'ясувати його реальні наміри; вивести з під ймовірного удару верхівку апарату ЦК КПУ. Натомість М. Попович мав на меті заманіфестувати цілі, базові принципи та концептуальні засади майбутнього об'єднання — Руху; активно, але помірковано опонувати представникові партійної номенклатури.

Ці телевізійні дискусії між Л. Кравчуком і М. Поповичем відіграли значну роль у процесі формування громадської думки, адже вони засвідчили, що Система під тиском обставин пішла на діалог, і тому закономірно, що «коли дебати ці йшли, то люди сиділи коло телевізорів і переживали, як на футбольному матчі»¹.

Пізніше, у листопаді 1989 р. Л. Кравчук змушений був визнати, «що в них (у опозиції — О. Б.) сил, які виходили на широку дискусійну трибуну, щоб посперечатися, зіткнути точки зору було значно більше ніж у нас... у нас на всіх рівнях — на обласному, районному — людей, які могли б продовжити цю дискусію на місцях, дуже мало»². Така ситуація у таборі «регулярних» партійних кадрів давала Рухові певну фору і він, долаючи перешкоди, дедалі впевненіше пробивав собі дорогу. За даними обкомів КПУ, наприкінці травня 1989 р. у семи областях республіки та м. Києві діяли різні структури НРУ (осередки, ініціативні групи, координаційні ради), що нараховували у своєму складі від 20 до 70 осіб³. На початку липня координаційні ради НРУ існували у Львові, Харкові, Житомирі, Вінниці, Тернополі та інших містах України⁴. Втім, у той момент крига ще не скресла, позиції партійно-державної бюрократії були ще досить сильними, а новостворені осередки Руху — малочисельними та мало-впливовими, особливо у східному регіоні республіки.

1 липня 1989 р. у Києві відбулася установча конференція Київської регіональної організації НРУ, яка мала на меті не лише засвідчити, що в області створені певні рухівські структури, а й надати потужного імпульсу процесові організаційної консолідації національно-демократичних сил у масштабах усієї України. У конференції брали участь близько 700 чоловік, в тому числі майже 450 з ухвальним голосом⁵. Більшість присутніх — це представники на-

¹ Інтерв'ю з Мирославом Поповичем, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/291/>

² З'їзд НРУ: до і після: на запитання журналу «Україна» відповідає кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України Леонід Макарович Кравчук // Україна. — 1989. — № 45. — С. 7.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Доповідна записка «Про удосконалення роботи з політизованими об'єднаннями» від 3 червня 1989 р. арк. 68.

⁴ Див. Камінський А. Названа праця. — С. 199.

⁵ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Доповідна записка «Про роботу партійних організацій республіки у зв'язку з активізацією дій ініціативних груп по створенню так званого «Народного руху України за перебудову» від 7 липня 1989 р. арк. 141.

укової та творчої інтелігенції, студенти. До президії конференції було обрано весь склад Координаційної Ради Руху, зокрема, В. Брюховецького, І. Драча, Д. Павличка, М. Поповича та ін. Дискусія, яка тривала протягом дев'яти годин, показала, за оцінкою Л. Кравчука, що «за період з лютого 1989 р. відбулася значна еволюція вправо»¹. Про зростаючу радикальність Руху свідчили виступи В. Яворівського, С. Конєва, Д. Поїзда, П. Кислого, Є. Сверстюка, В. Чорновола, у яких прозвучала гостра критика КПУ та її лідерів, КПРС протиставлялася Рухові, висувалась ідея створення в СРСР багатопартійної системи. Велике враження на присутніх справив виступ представника «Саюдіса», у якому прозвучали заклики до відокремлення України від СРСР під жовто-блакитними прапорами, «за нашу і вашу волю». Ці гасла зал і президія зустріли оваціями, стоячи. Про зростаючу радикалізацію свідчило й те, що до Координаційної ради НРУ з 78 її членів обрано 13 від УГС².

Після проведення установчої конференції у Києві, на якій було проголошено, що невдовзі відбудеться республіканський з'їзд НРУ, консолідація національно-демократичних сил на рухівській платформі у регіонах пішла значно швидшими темпами. Л. Кравчук стверджує, що саме цей представницький форум став поворотним моментом у процесі організаційної розбудови Руху: «Деякий час ходив проект документу під назвою «Принципи Народного Руху України за перебудову», програмні принципи. Тобто були різні точки зору. А вже після київської регіональної конференції поставлене було питання про прийняття і програми, й статуту»³. 9 липня виникла Чернігівська регіональна організація Руху, а протягом серпня ще у кількох областях України: 12 серпня — у Івано-Франківській, 20 серпня — у Донецькій, Луцькій та Дніпропетровській, 26 серпня — у Чернівецькій⁴.

¹ Там же, спр. 2658 / Доповідна записка «Про установчу конференцію Народного руху України за перебудову міста Києва та Київської області» від 4 липня 1989 р. арк. 91.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Доповідна записка «Про роботу партійних організацій республіки у зв'язку з активізацією дій ініціативних груп по створенню так званого «Народного руху України за перебудову» від 7 липня 1989 р. арк. 142.

³ З'їзд НРУ: до і після: на запитання журналу «Україна» відповідає кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України Леонід Макарович Кравчук // Україна. — 1989. — № 45. — С. 6.

⁴ Русначенко А. М. Названа праця. — С. 268; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці від 13 серпня 1989 р. арк. 16; Інформація про оперативну ситуацію у республіці від 20 серпня 1989 р. арк. 28; Інформація про оперативну ситуацію у республіці від 27 серпня 1989 р. арк. 48; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Інформація Чернівецького обкому КПУ «Про установчу конференцію та мітинг прибічників НРУ, що відбулися у Чернівцях» від 29 серпня 1989 р. арк. 136—138; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2555 / Звернення ветеранів партії, війни та праці Глибоцького району Чернівецької області «За лінію партії у перебудові» від 5 вересня 1989 р. арк. 110; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Інформація Донецького обкому КПУ «Про перебування у Донецькій області народного депутата Яворівського В. та проведення регіональної установчої конференції Народного руху України за перебудову» від 23 серпня 1989 р. арк. 130—132.

Варто підкреслити, що процес формування та розгортання діяльності обласних рухівських структур у східному та південному регіоні порівняно з західним мав свої особливості. По-перше, він протікав повільніше, зокрема, установчі конференції обласних осередків Руху у Хмельницькій та Херсонській областях відбулися лише у грудні 1989 р., а у Сумській — аж у червні 1990 р.¹ По-друге, у виступах на установчих конференціях, прийнятих деклараціях та практичній діяльності основний акцент у східному та південному регіоні робився не стільки на національних, скільки на соціальних, екологічних, культурних аспектах суспільного життя. Саме спроба радикальної частини рухівського активу посилити національний фактор (виступити за більш рішучу українізацію, реабілітацію УПА, ОУН тощо) призвела до розколу Харківської організації НРУ². По-третє, в організаційному плані обласні осередки Півдня та Сходу України були значно слабшими та порівняно малочисельними. Так, обрана на установчій конференції у Донецьку Координаційна рада була названа тимчасовою, оскільки «учасники конференції сподівалися, що після республіканського з'їзду буде значний ріст лав Руху, і тоді вони зможуть провести конференцію «по-справжньому». До того ж ця конференція виявила серйозні розбіжності у позиціях її учасників. Зокрема, члени краматорського об'єднання «Прихильників української мови», відмовилися приєднуватися до Руху, ними було заявлено, що у Краматорську серед робітників та інтелігенції побутує думка про необхідність створення інтерруху, як альтернативи НРУ³. Лакмусовим папірцем організаційної слабкості може служити динаміка процесу обрання керівних органів — у Хмельницькій області протягом восьми (!) місяців не могли обрати голову Координаційної ради НРУ⁴.

Надзвичайно цікавим є питання про мотиви, що стали спонукальними для тих, хто поповнював у цей час лави Руху. Соціологічні дослідження переконливо свідчать про абсолютну перевагу суспільно-політичних та національних факторів над особистими. Зокрема, 84 % опитаних включилися у діяльність Руху тому, що були стурбовані долею країни, республіки, 78 % вважали, що у такий спосіб будуть спри-

Рухівці першої хвилі бажали докорінних суспільних змін.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2535 / Доповідна записка «Про суспільно-політичну ситуацію у республіці» від 7 грудня 1989 р. арк. 237; Спр. 2658 / Доповідна записка «Про суспільно-політичну ситуацію та хід виборчої кампанії у республіці» від 9 грудня 1989 р. арк. 217; Спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці від 2 липня 1990 р. арк. 117.

² Там же, спр. 2658 / Довідка-прогноз про Народний рух України за перебудову від 4 листопада 1989 р. арк. 199.

³ Там же, спр. 2658 / Інформація Донецького обкому КПУ «Про перебування у Донецькій області народного депутата СРСР Яворівського В. та проведення регіональної установчої конференції Народного руху України за перебудову» від 23 серпня 1989 р. арк. 132.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Довідка-прогноз про Народний рух України за перебудову від 4 листопада 1989 р. арк. 199.

яти збереженню національної самобутності України, 62,4 % — були невдоволені діяльністю партійних, радянських, громадських організацій. Третя частина респондентів стала членами Руху, намагаючись активніше брати участь у перебудові. І лише одиниці примкнули до НРУ, заради самоствердження чи тому, що їх загітували друзі¹. Отже, рухівці першої хвилі у своїй абсолютній більшості були активними, патріотично налаштованими громадянами України, які бажали докорінних суспільних змін.

8—10 вересня 1989 р. у Києві проходив установчий з'їзд НРУ. У його роботі взяли участь 1109 делегатів і близько 300 запрошених, в тому числі 33 народні депутати СРСР, 228 членів і кандидатів у члени партії. Серед запрошених представники народних фронтів та інших політизованих неформальних об'єднань Москви, Ленінграда, РРФСР, Білорусії, Молдавії, Прибалтики, Закавказзя, гості із-за кордону — з Польщі, Чехословаччини, Франції, Канади, США, Великобританії. На з'їзді було акредитовано понад 130 журналістів, в тому числі від 22 зарубіжних газет та телекомпаній². Представницький форум національно-патріотичних сил офіційно проголосив створення нової масової громадсько-політичної організації — Народного руху України за перебудову, прийняв програму та статут НРУ, затвердив друкований орган Руху — «Народну газету», обрав керівні органи. Головою Руху став І. Драч, його заступником — народний депутат СРСР С. Конєв, керівником секретаріату — один з лідерів УГС М. Горинь.

З'їзд в черговий раз продемонстрував, що у рамках Руху об'єдналися дві суспільно-політичні течії — помірковані та радикали. Якщо помірковані (В. Яворівський, І. Драч, Д. Павличко) виступали за незалежну суверенну Україну

Арештований В. Чорновіл, 1972 р.

в рамках реорганізованої союзної федерації, лібералізацію КППС, то радикали (В. Чорновіл, Л. Лук'яненко, М. Горинь, С. Хмара) наполягали на виході України зі складу СРСР, утвердженні у суспільстві повноцінного політичного плюралізму. Ключове слово тут «об'єдналися», адже за оцінкою І. Драча офі-

¹ Та само, арк. 199—200.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Орієнтировка «Про першочергові заходи партійних комітетів республіки в зв'язку з проведенням установчого з'їзду Народного руху за перебудову» від 14 вересня 1989 р. арк. 158; Та само / Доповідна записка «З'їзд Народного руху України за перебудову» б/д, арк. 163.

ційна влада чудово розуміла небезпеку саме такого розвитку подій, «і вона намагалася, щоб письменники хай собі по-своєму воюють, а політв'язні хай собі десь по-своєму воюють, вони дуже боялися оцього об'єднання, якогось єднання оцих двох сил: тої сили підземної, так би мовити, яка була десь по тюрмах сиділа, верталися з сибірів, верталася з заслань, і цієї легальної письменницької сили, яка була в межах, ну, змагань спершу Комуністичної партії, оновлення Комуністичної партії, приведення її на ленінські якісь норми і так далі, так для нас воно відчувалось, вони боялися якраз оцього поєднання оцих двох тенденцій, які були тоді в українському визвольному русі»¹.

Фактично ці дві позиції і визначали рамки дискусії, що розгорнулась на з'їзді. Ця дискусія показала, що громадська думка за рік, що минув з моменту продекларування ідеї Руху, стала більш вільною та радикальною, правда не завжди об'єктивною, а іноді і досить утопічною.

У ході дискурсу на з'їзді прозвучала гостра критика пануючої системи, неодноразово висувалося питання про її демонтаж. В. Черняк, зокрема, зазначав: «Суть перебудови полягає в десталінізації економічного, політичного, суспільного і духовного життя... вирішальне значення має зміна політичної системи»². Лунали також заклики до створення багатопартійної системи. З цією метою пропонувалося скасувати 6 статтю Конституції СРСР та організувати з членів КППС, які входять до Руху, самостійну Комуністичну партію-України, а паралельно утворити Українську селянську партію. Деякі депутати наполягали на ліквідації органів КДБ та скасуванні загальної військової повинності.

Важливе місце у процесі демонтажу пануючої в СРСР системи радикали відводили виходу України зі складу Радянського Союзу, здобуттю нею цілковитої незалежності. Ставились питання про перетворення нашої республіки у зону вільного підприємництва; введення до обігу власних грошей, створення республіканської армії, флоту та служби безпеки; перетворення України у без'ядерну зону. У багатьох виступах звучала теза про можливість та необхідність захоплення влади, але мирним, парламентським шляхом³.

На форумі національно-демократичних сил було прийнято програму НРУ, яка проголосила головною метою побудову в Україні демократичного й гуманного суспільства, в якому буде досягнуто справжнє народовладдя, добробут народу і умови для гідного життя людини, відродження та всебічний розвиток української нації, забезпечення національно-культурних потреб

¹ Інтерв'ю з Іваном Драчем. Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, Касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/610/>

² Співдоповідь В. Черняка на установчому з'їзді Руху // Літературна Україна. — 1989 р. — 28 вересня. — С. 5.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Інформація ЦК КПУ в ЦК КППС «Про установчий з'їзд так званого «Народного руху України за перебудову» від 13 вересня 1989 р. арк. 176.

усіх етнічних груп республіки, створення суверенної української держави. Пріоритетними цілями організації було визначено:

- всіляко сприяти відродженню людини як морально відповідальної особистості;
- сприяти розвитку національно-державного будівництва, скерованого на перетворення Української РСР на демократичну правову державу, покликану забезпечити вільний розвиток особистості;
- домагатися радикальної перебудови економіки Української РСР на засадах економічної самостійності й самоуправління;
- вести наполегливу боротьбу проти політики денационалізації, сприяти духовному відродженню української нації;
- сприяти всебічному розвитку мов і культур національних меншостей та етнічних груп, що проживають на території республіки¹.

З'їзд Руху красномовно продемонстрував інтернаціональний характер утвореної організації. Рішення цього форуму, серед учасників якого близько 14 % склали росіяни, євреї, білоруси, вірмени та представники інших національних меншин в Україні, сам хід дискусії засвідчили посилену увагу НРУ до національних проблем, а також підкреслено коректне ставлення до неукраїнського населення. За словами О. Бураковського, це пояснюється тим, що «гласність і перебудова сколихнули застояне, покрите тванню лицемірства і брехні тихе болото міжнаціональних відносин, без демократичного вирішення яких неможливо розв'язати ніякої іншої проблеми». Саме з метою об'єднання та координації зусиль усіх етнічних груп України в боротьбі за свободу одразу після Установчих зборів НРУ на загальнонаціональній конференції представників національних громад республіки (лютий 1990 р.) було утворено Раду Національностей Руху (РН НРУ). До її складу увійшли О. Бураковський, Є. Варда, Л. Мазепа, В. Кондратенко, В. Волохонович та інші. РН НРУ ставила собі за мету сприяння демократичному вирішенню проблем, які відносяться до існування і розвитку всіх національностей, що проживають в Україні; участь в удосконаленні законодавства по захисту права націй на самовизначення; протидія штучним методам інтеграції націй; проведення культурно-просвітньої роботи, інтернаціональне виховання народів України; організація і проведення «Форуму народів» республіки; сприяння відродженню міських, сільських та селищних національних рад тощо².

Разом з тим, з'їзд рельєфно показав, що у Руху є чимало проблем. Ейфорія, що панувала на з'їзді, до болі нагадувала період перших кроків Центральної Ради у 1917 р. Те ж домінування декларативності над конструктивністю, емо-

¹ Програма Народного Руху України за перебудову // Літературна Україна. — 1989. — 28 вересня. — С. 4.

² Бураковський О. Співдоповідь «Євреї в НРУ», проголошена на I Установчому з'їзді Руху // Рада Національностей Народного Руху України (1989—1993): Збірник документів. — Едмонтон, 1995. — С. 17; Програма Ради Національностей Руху (проект) // Там же. — С. 29—30.

цій над розумом. Це визнавали і самі учасники цього форуму. Зокрема, В. Чорновіл критично зауважив: «Наш з'їзд проходить у такому собі літературно-публіцистичному стилі, з високим пафосом. Мало ми все таки говоримо про конкретні справи. Хоча були дуже конструктивні виступи зокрема, Черняка, Брайчевського, Конєва та інших. І ми зовсім не полемізуємо між собою. Ми ре-агуємо однаково на різні думки та ідеї. Виголошує, наприклад, оратор якусь ідею. Ми встаємо і аплодуємо. а інший виголошує протилежну, і ті ж самі люди встають і влаштовують овації»¹. У зв'язку з цим не випадково, що у орієнтировці, підготовленій у ЦК КПУ, зазначалося: «З'їзд не дав відповіді на те, що робити і як робити, не визначив власної участі НРУ в розв'язанні проблем перебудови... Майже всі прийняті з'їздом документи несуть декларативний характер, перенасичені емоціями, не несуть конструктивної програми дій»².

З'їзд в черговий раз продемонстрував нерівномірність розвитку національно-демократичного руху в різних регіонах. На форумі домінували представники Західної України, які склали майже 50 % делегатів, до програмних документів, затверджених з'їздом, увійшла значна частина принципових тез з декларації Львівської регіональної організації НРУ. Проте, вже тоді прозвучали слова застереження. Член УГС В. Барладяну у своєму виступі закликав пам'ятати уроки історії доби визвольних змагань 1917—1920 років, при цьому підкресливши, що «доля України вирішиться не в Києві і не у Львові, а на Сході та на Півдні»³. Тобто успіх у справі здобуття республікою незалежності залежить не стільки від активності патріотично налаштованих Київщини та Львівщини, скільки від того, наскільки їхній почин буде підтримано в інших регіонах України. Ще однією серйозною проблемою, яку віддзеркалив з'їзд, була вузькість соціальної бази Руху — із 1109 делегатів 984 були представниками інтелігенції, непропорційно мало було селян та робітників⁴.

Існування у Русі двох течій — поміркованих та радикалів — теж суттєво ускладнювало процес організаційного становлення. І хоча серед делегатів з'їзду за відмежування від радикалів УГС та УНДЛ висловилися лише 1,2 %⁵, серйозні протиріччя все ж існували, просто на цьому етапі вони відходили на задній план, оскільки йшла консолідація сил, направлених проти КПРС. Суттєві відмінності у поглядах та позиціях визнавали обидві сторони, але в інтересах консолідації опозиційних сил виступали за єдність. Зокрема,

¹ Виступ В. Чорновола на установчому з'їзді Руху // Літературна Україна. — 1989 р. — 30 листопада — С. 5.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Орієнтировка «Про першочергові заходи партійних комітетів республіки в зв'язку з проведенням установчого з'їзду Народного Руху України за перебудову» від 14 вересня 1989 р. арк. 159.

³ Цит. за: Камінський А. Названа праця. — С. 261.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Інформація ЦК КПУ в ЦК КПРС «Про установчий З'їзд так званого «Народного руху України за перебудову» від 13 вересня 1989 р. арк. 175.

⁵ Там же, спр. 2658 / Довідка-прогноз про Народний рух України за перебудову від 4 листопада 1989 р. арк. 200.

В. Чорновіл зазначав: «Те, що Лук'яненко чи Чорновіл бачить майбутню Україну незалежною демократичною державою, а Драч чи Яворівський хочуть більшого суверенітету її в реорганізованому союзі, що перші обстоюють політичний плюралізм, а другі поки що воліють лібералізації партії до якої належать, ще не підстава для роз'єднання. Саме Народний рух і покликаний об'єднати всіх, кому болить доля України, для конкретних, щоденних справ»¹. Філософію співпраці між поміркованими та радикалами чітко сформулював представник іншого рухівського крила І. Драч: «Відмінності у нас суттєві: Попович, Яворівський, Павличко, інші комуністи стоять за незалежну суверенну Україну, але в межах союзної федерації (так записано і у Програмі Руху), УГС — за відмежування України від Радянського Союзу. А точки зіткнення? Їх без ліку: екологія, економіка, мова, культура, соціальний захист людини... Нашого життя не вистачить, щоб вирішити всі пункти спільної програми. А в майбутньому, якщо ми зможемо його мати, або ми, або ж вони стануть іншими»².

Однак, попри всі згадані вади, історичне значення І з'їзду Руху полягає в тому, що він став етапною подією у процесі українського національного відродження, відкрив перед національно-визвольним рухом нові перспективи. Варто підкреслити, що на той час Рух являв собою вже доволі значну політичну силу. Він організаційно оформився у всіх областях республіки, на листопад 1989 р. в Україні функціонувало близько 500 його осередків. Однак географічне поширення рухівських структур було вкрай нерівномірним — лівова їх частка, понад 70 %, була зосереджена у Західному регіоні. Саме тут проживало 60 % всіх членів НРУ, 25 % — у центральних областях, 12 % — у південних і лише 6 % — у східних. За даними обкомів партії, загальна кількість членів Руху становила приблизно 77 тис. чоловік³. Варто підкреслити, що сучасні дослідники схильні вважати саме цю цифру найбільш достовірною⁴.

Крім регіональної незбалансованості, організаційним структурам Руху зразка 1989 р. була притаманна значна соціальна незбалансованість. Статистика свідчить про абсолютне переважання інтелігенції у соціальному складі цієї організації, адже основну її масу складали інженерно-технічні працівники промисловості — 22,3 %, представники творчої інтелігенції — 14,9 %; 13,4 % — викладачі, 12 % — наукові співробітники, по 9 % робітники та службовці, 3,6 % — керівники середньої ланки. Характерною рисою національного складу Руху було переважання українців, втім, у Сумській, Житомирській, Одеській, Харківській та Кримській областях був доволі високим відсоток ро-

¹ Виступ В. Чорновола на установчому з'їзді Руху // Літературна Україна. — 1989 р. — 30 листопада — С. 5.

² «Рух»: обретение пути // Дружба народов. — 1990. — № 4. — С. 196.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Довідка прогноз про Народний рух України за перебудову від 4 листопада 1989 р. арк. 198.

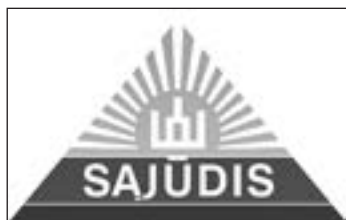
⁴ Русначенко А. М. Названа праця. — С. 288.

сіян та поляків. Цікаві тенденції прослідковуються у цей час у віковому складі НРУ, якому притаманні дві особливості: по-перше, домінування молоді — більше половини цієї масової громадської організації склали особи віком від 25 до 45 років; по-друге, лєвова частка молодих рухівців зосереджувалась головним чином у Західному регіоні, в той час як у центральних, східних та південних областях у рухівських структурах переважали особи віком від 40 до 50 років. Варто також підкреслити, що 8 % складу НРУ були членами КПРС, а більш як 35 % — членами ВЛКСМ.

Цікавою на той час була і розстановка сил у середині самого Руху. Як відомо, в НРУ існувало дві течії — поміркована, що йшла на співпрацю з партійними та державними органами та виступала за економічну самостійність республіки у складі СРСР, та радикальна, яка йшла на відкриту конфронтацію з офіційними структурами та обстоювала гасло самостійності України. За оцінками партійних аналітиків, на листопад 1989 р. співвідношення між цими групами становило приблизно п'ять до одного, а у західному регіоні — чотири до одного. Однак, як зазначали експерти, це «не повинно вводити в оману, оскільки у керівництві осередків переважають екстремісти, вони більш активні». Тогочасні соціологічні дослідження переконливо демонструють коливання громадської думки щодо Руху: 36,9 % респондентів підтримували ідею створення НРУ; 25 % ставились до нього негативно і 28 % не визначились з чіткою позицією. Проте, навіть ці коливання свідчили про зростання авторитету та популярності новостворюваної громадсько-політичної організації, адже, попри всі зусилля, партапаратів не вдалося створити у суспільстві блокаду навколо ідеї Руху та атмосферу неприйняття організаційних структур НРУ. За власними оцінками експертів ідеологічного відділу ЦК КПУ, наприкінці 1989 р. соціальна база Руху включала близько 12 млн осіб. Ретельний аналіз ситуації, що склалася, змусив партійних аналітиків прийти до невтішних висновків: «Значна частина населення республіки позитивно сприйняла ідею створення «Руху» як форми реалізації соціально-політичної активності, не зв'язаної бюрократичними узами. Реальний «Рух» сьогодні сильний не своїми організаціями, а ідеалізовано позитивним ставленням людей до самої ідеї його створення. Можна передбачити, що ця тенденція буде зростати в міру зростання соціально-економічних труднощів. Тому очевидно, що в подальшому політика цілковитого заперечення «Руху» на місцях може мати негативні наслідки»¹.

Варто підкреслити, що наростаюча самоорганізація опозиційних сил та зростання їхньої масовості була загальносоюзним явищем. Вже до середини 1989 р. «Народний фронт Естонії» нараховував 60 тис. чоловік, «Народний фронт Латвії» — 115 тис. «Саюдіс» (Литва) — 180 тис. чоловік, всього на лю-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Довідка-прогноз про Народний рух України за перебудову від 4 листопада 1989 р. арк. 198, 203, 204.

«Саюдіс» (Литва)

тий 1990 р. в СРСР нараховувалося 140 Народних фронтів та об'єднань подібного типу¹.

Отже, ідея створення в Україні масової опозиційної організації на зразок прибалтійських фронтів з чітко визначеним національним обличчям, з одного боку, б-ула гаряче підтримана національно-патріотичними силами (вже тоді досить чітко проглядалась у національному русі вісь Київ — Львів), а також з розумінням зустрита

широкими колами демократичної громадськості, проте, з іншого боку, вона майже одразу зіткнулась з інертністю переважної частини населення республіки та жорсткою протидією партійної номенклатури. З огляду на це не випадково, а глибоко закономірно, що обговорення програми Руху одразу потрапило в епіцентр суспільної боротьби та громадської уваги. В результаті дискурс, що розгорнувся навколо цього питання, не стільки уточнював та відшліфовував той чи інший програмний пункт, скільки стверджував або ж заперечував стратегічний вектор майбутнього розвитку держави.

З появою місцевих осередків НРУ та проведенням установчого з'їзду, Рух перетворився на альтернативну, зростаючу політичну силу, що дедалі активніше та впевненіше опонувала державно-політичній номенклатурі, на помітний фактор громадсько-політичного життя республіки. Народному Рухові

України на етапі становлення були притаманні такі характерні риси та особливості: швидкі темпи зростання; чітко виражене національне обличчя; формування організаційних структур знизу; існування у рамках НРУ радикального та помі

міркованого крила; нерівномірність географічного поширення рухівських осередків, домінування інтелігенції у соціальній, а молоді у віковій структурі організації.

Рух перетворився на альтернативну, зростаючу політичну силу, що дедалі активніше та впевненіше опонувала державно-політичній номенклатурі.

3. Вибори до Верховної Ради СРСР: проба сил політичної опозиції

Той, хто буде керувати всіма, має бути
обраний серед усіх.

*Пліній Молодший,
римський письменник*

Голосування не визначає ходу подій.
Голосування вирішує, хто буде визначати
хід подій.

Джордж Вілл

З двох зол виберемо звичне!

Аркадій Давидович

Стрижнем політичної реформи, проголошеної на XIX Всесоюзній партійній конференції, мала стати кардинальна трансформація владних структур. Передбачалось якісне оновлення виборчої практики, структури, принципів організаційної діяльності верховних органів державної влади. Мета полягала у відновленні повновладдя системи Рад у суспільстві, розширенні їхніх повноважень та можливостей при одночасному збереженні керівної ролі КПРС. Зміни справді були кардинальними: по-перше, представницька система ставала дворівневою — З'їзд народних депутатів СРСР та Верховна Рада СРСР, обрана з депутатів з'їзду; по-друге, вищий законодавчий орган держави повинен був складатись з двох рівних за своїм складом, рівноправних палат (Ради Союзу та Ради Національностей) з чітко розмежованими сферами діяльності; по-третє, на відміну від своєї попередниці, нова Верховна Рада СРСР мала стати постійно діючим органом.

Для визначення правових рамок виборчого процесу було підготовлено новий «Закон СРСР про вибори народних депутатів». Вже на етапі його обговорення стало помітно, що у суспільстві склалася нова морально-політична атмосфера. У традиційному для минулих часів хорі одностайної підтримки та схвалення «спущеного» з «гори» документа дедалі голосніше і більш масово почали звучати критичні зауваження. Зокрема, відзначалось, що для обговорення закону виділено надто малий термін і що рядові виборці не встигнуть в ньому розібратися; обґрунтовувалася думка про доцільність винесення на обговорення кількох альтернативних проектів законів; вказувалось на те,

що обрання депутатів від КПРС та інших громадських організацій по суті ставить у нерівне становище виборців, які не належать до партії, комсомолу тощо. Обговорення Закону про вибори стало ще однією підставою для гострої постановки питань загальнополітичного характеру — про перегляд 6 статті Конституції СРСР, про нагальну необхідність запровадження багатопартійної системи, про надання громадянам юридичних прав створювати народні фронти на підтримку перебудови. Прозвучала у ході обговорення і зневага народу у те, що властимуці, проголосивши демократичні лозунги, на практиці справді будуть дотримуватися єдності слова і діла, не формально, а реально врахують висловлені народом зауваження¹.

Підозри щодо антидемократичного характеру законопроекту не були безпідставними. Ті, хто тоді перебував при владі, заклали в Закон про вибори три потужних важелі збереження свого контролю над суспільством. По-перше, громадські організації, які мали загальносоюзні та республіканські органи (КПРС, профспілки, комсомол, ветеранські організації, жіночі ради тощо) отримали право висувати кандидатів у народні депутати СРСР безпосередньо від себе за фіксованими нормами представництва, що давало можливість маніпулювати громадською думкою та висувати або ж номенклатурних працівників, або ж лояльні до партапарату кандидатури. По-друге, впроваджувався інститут окружних зборів, що давав можливість офіційній владі відсіяти опозиційно настроєних кандидатів, не допустити їх до виборів. По-третє, передбачався двоступеневий порядок виборів до Верховної Ради СРСР (виборці посилають своїх представників на з'їзд, а вже вони обирають склад вищого законодавчого органа), що повинно було убезпечити номенклатуру від випадковостей та сформуванню слухняну більшість у вищому ешелоні влади. Отже, зміст політичного селекціонування, що здійснювали у ході виборчого процесу на всіх рівнях структури КПРС, фактично зводився до трьох дій: «відібрати, відсікти, просіяти».

Україна мала бути представлена у вищому союзному законодавчому органі 175 депутатами. З них 143 мали обраться від територіальних і 32 — національно-територіальних виборчих округів. Виборча кампанія 1989 р. суттєво відрізнялась від низки стереотипних кампаній попередніх років. Помітно зріс корпус претендентів у народні обранці, оскільки відповідно до нового Закону про вибори кількість висунутих на одне місце кандидатів не обмежувалася. По національно-територіальних та територіальних виборчих округах у нашій республіці обговорювалося понад тисячу кандидатур, 651 з них було зареєстровано кандидатами у народні депутати, тобто

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2438 / Перелік найважливіших зауважень та пропозицій, висловлених трудящими республіки при обговоренні проектів Законів СРСР про зміни та доповнення до Конституції СРСР та про вибори народних депутатів СРСР від 21 листопада 1988 р. арк. 20, 21, 25, 29, 32, 33, 34.

в середньому більш ніж по чотири кандидатури на кожний депутатський мандат від України¹.

Народна опозиція серйозно націлилась на штурм висот влади, її кандидати вносили нові акценти у виборчий процес, демонстрували нестандартні підходи до застосування виборчих технологій. Ситуативно виграшною була побудова їхньої виборчої кампанії на критиці пануючої системи, альтернативному протиставленні влади та опозиції, що примушувало їхніх опонентів займати порівняно слабшу позицію захисту. Попереджаючи про небезпеку повторення сталінщини-брежнєвщини, демократичні кандидати висували гасла децентралізації влади, повного суверенітету республіки, поповнення лав опозиції. Пропаганді їхніх програмних тез сприяли нестандартні методи та форми агітації — організація політичних дискусій, вуличні концерти, демонстрація карикатур, обговорення суспільних справ просто неба, агітація у громадському транспорті, використання такого прийому як «людина—плакат» тощо².

Опозиційні кандидати та їхні команди, маючи обмежені ресурси, широко використовували диференційований підхід до виборців, тактику сегментування електорату, тобто розбивку його на групи (сегменти) — студенти, військовослужбовці тощо. Об'єктивна належність до таких груп обумовлює появу у людей низки спільних ознак, а значить створює сприятливий ґрунт для пропагандистського впливу. Приміром, ворошиловоградські неформали у ході передвиборчої кампанії робили ставку на молодь, а опозиція Львівщини окрему увагу приділяла роботі зі студентами та національними меншинами. Ефективною виявилася практика проведення масових мітингів, які для багатьох жителів України стали не лише своєрідною школою політграмоти, а й стимулом пробудження їхньої національної самосвідомості, фактором посилення політичної активності.

У період передвиборчої кампанії неформальні об'єднання провели 1200 мітингів та зборів, якими охопили 13 млн осіб³. Влада вперше зіткнулась з тим, що на багатьох мітингах відверто піддавались критиці Комуністична партія і пануюча система.

Не маючи змоги перемогти опозицію у ході відкритої боротьби, партійна номенклатура у процесі передвиборчої кампанії широко використовувала звичні та апробовані методи «апаратної гри» — селективну роботу партійних функціонерів, які висували потрібних офіційній владі кандидатів; фільтруючу дію окружних зборів, що були покликані не пропустити представників опозиції; мобілізуючий вплив розгалуженої та відносно дисциплі-

¹ Головний орієнтир — інтереси народу: Інтерв'ю з Головою Президії Верховної Ради УРСР В. С. Шевченко // Україна. — 1989. — № 8. — С. 5.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Записка Ідеологічного відділу ЦК КПУ «Про нові тенденції в організації несанкціонованих мітингів у Києві», від 14 березня 1989 р. арк. 44—45.

³ Литвин В. Політична арена України: Дійові особи та виконавці. — К. 1994. — С. 139.

нованої партійної структури, що дозволяло впливати на хід передвиборчого процесу по всій вертикалі від столиці до провінції; використання «телефонного права», як засобу прихованого тиску на суспільство з метою прийняття та реалізації тих чи інших необхідних офіційній владі рішень та збереження контролю за розвитком ситуації у республіці; спрямування у потрібне русло діяльності підконтрольних громадських організацій, які своєю підтримкою кандидатів, фактично призначених партійним апаратом, забезпечували їм видимість широкої народної підтримки. Ще одним козирем партійних бюрократів було збереження суспільством інерції минулих часів — традиційної звички значної частини радянських людей голосувати за тих, хто при владі, або ж за тих, кого ця влада підтримує, що створювало сприятливий ґрунт для реалізації планів партноменклатури.

У другій половині березня 1989 р. політичний барометр досяг найвищої точки. Особливо гострою була ситуація у Львові. Після того як окружні виборчі збори по національно-територіальному округу № 50 не зареєстрували кандидатом у народні депутати одного з батьків-засновників Руху, І. Драча, 20 квітня біля приміщення Львівського міськвиконкому відбувся несанкціонований мітинг, у якому взяли участь понад дві тисячі осіб. Зібрання проходило під лозунгами «І. Драч — наш кандидат» та «Геть брежнєвський фарс —

В. М. Чорновіл на шахті ім. Поченкова

окружні виборчі збори». Учасники мітингу були настроєні вкрай радикально. Зокрема, виступаючий В. Чоновіл висунув цілу програму акцій громадської непокори: бойкотувати вибори та Всесоюзний комуністичний суботник, провести 24 квітня попереджувальний страйк, а 27 квітня — загальний міський страйк, якщо не будуть задоволені вимоги мітингуючих про скасування рішення окружних зборів¹.

22 квітня відбувся новий мітинг, на якому перед чотирьохтисячною аудиторією виступив перший секретар Львівського обкому КПУ Я. Погребняк, який «відкинув вигадки про нібито допущену виборчою комісією фальсифікацію результатів передвиборчих зборів». У відповідь представник опозиції М. Горинь оголосив резолюцію, що висловлювала недовіру окружній виборчій комісії та її голові. Наступного дня знову відбувся багатотисячний мітинг, на якому в черговий раз пролунав заклик до страйку. Проте, сили опозиції були ще слабкими і розпоршеними, емоції та пристрасті, що вирували у свідомості учасників багатотисячних мітингів на цьому етапі ще не перейшли у площину масових практичних дій та конкретних вчинків. Тому повномасштабного загальноміського страйку у Львові організувати не вдалося (не приступили до занять близько 1,5 тис. студентів Політехнічного інституту, 30 студентів Інституту прикладного мистецтва, а також не приступили до роботи окремі робітники заводів «Кінескоп» та «Імені 50-річчя Жовтня»)². За цих обставин І. Драч змушений був пройти чистилище окружної комісії Ленінського виборчого округу м. Києва та стати конкурентом відомого та популярного в народі хірурга М. Амосова. Як наслідок, на виборах він набрав лише 11 % голосів. Отже, закладені у Закон про вибори міни уповільненої дії почали активно спрацьовувати у ході виборчої кампанії на користь пануючої системи.

26 березня відбулись вибори до Верховної Ради СРСР. В Україні у голосуванні взяло участь 34,7 млн виборців (93, 4 % внесених до списків). По територіальних та національних округах було обрано 144 депутати. в 11 областях та м. Києві по 27 округах довелося провести повторні вибори, по 4 округах — повторне голосування. Всього,

Хірург М. Амосов
Фото: Soviet Life, 1984—10,
№ 337

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2555 / Записка міністра внутрішніх справ І. Гладуша «Про передвиборчу ситуацію у місті Львові», від 21 квітня 1989 р. арк. 20.

² Там же, спр. 2658 / Довідка КДБ УРСР «Про заклики не приступати до роботи, які мали місце у Львові 24 квітня». від 26 квітня 1989 р. арк. 62.

включаючи представництво від суспільних організацій, було обрано 231 народного депутата СРСР¹. Характеризуючи свої перші враження про політичний аспект результатів виборів, В. Щербицький з задоволенням відзначав: «Ми виграли крупну політичну кампанію в складних умовах. По країні обрано 80 відсотків членів партії, в республіці — 88»².

Виборчий процес 1989 р., ставши могутнім каталізатором суспільного розвитку республіки, ніби у збільшувальному склі рельєфно показав розклад сил на політичній арені, висвітлив не лише сильні, але й слабкі місця протидіючих сторін, від яких залежало їхнє політичне майбутнє... Крізь ейфорію успіху КПУ вже тоді проглядалися тривожні для неї тенденції. Зокрема, частина елітної номенклатури зазнала поразки. Не набрали потрібної кількості голосів секретар ЦК Компартії України, перші секретарі Ворошилоградського, Закарпатського, Львівського, Чернігівського обкомів, Київського міськкому партії, голова Київського міськвиконкому, командуючі Чорноморським флотом та Південною групою військ, а також низка комуністів — відомих господарських керівників. Причому проти багатьох з них голосували саме тому, що вони були представниками правлячої партії.

Номенклатурі не вдалося заблокувати обрання когорти демократично налаштованих громадських діячів (Р. Братуня, О. Гончара, В. Грищука, Ю. Донченка, С. Конєва, В. Черняка, Ю. Щербака, В. Яворівського, А. Ярошинської та інших). Набуття представниками демократичних сил юридичного статусу народних депутатів Радянського Союзу значно посилювало їхній потенціал у політичній боротьбі з командною системою.

Наслідком виборів було і звуження соціальної бази партії у складі Верховної Ради СРСР. У корпусі обраних депутатів помітно зменшилась питома вага робітників. Жодного з них не було обрано по територіальним округам в 10 з 25 областей республіки та м. Києві. Не були обрані в 17 областях і рядові колгоспники. Це пояснюється тим, що з одного боку, виборці виявили сумніви у тому, чи зможуть рядові робітники та колгоспники професійно та ефективно працювати у постійно діючій Верховній Раді СРСР. З іншого боку — у суспільній свідомості: за кандидатами з рядових робітників та колгоспників закріпився стійкий імідж партійних висуванців.

Виборча кампанія засвідчила певну дезорієнтацію, інертність та стереотипність мислення партійного апарату, невміння дати адекватну оцінку політичної ситуації, поступову втрату ним політичної ініціативи. Тривожним симптомом було те, що проявили пасивність первинні партійні організації, які були не лише фундаментом усєї партійної структури, а й ключовою зв'язуючою ланкою між партією та масами. Взагалі вибори продемонстрували

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Інформація ЦК КПУ в ЦК КПРС «Про попередні підсумки виборів народних депутатів СРСР від Української РСР», від 5 квітня 1989 р. арк. 94.

² Литвин В. Політична арена України: Дійові особи та виконавці. — К. 1994. — С. 141.

ослаблення народної підтримки партії. Хоча більшість виборців і проголосувала за компартійних кандидатів, проте п'ята частина кандидатів-комуністів і в країні, і у республіці не отримала належної кількості голосів. Крім того, зросла кількість написів антипартійного характеру на бюлетенях: «Геть однопартійну систему — джерело усіх бід народу!», «Геть комуністичну диктатуру!», «Я партії не вірю», «КПРС зганьбила себе, зробила народ жебраком»¹. Фактично це були дані прихованого народного референдуму про довіру партії. Результати виборів підштовхнули партійну номенклатуру до певного політичного протверезіння. Намітився відхід від примітивної уяви про опозицію до усвідомлення її потенціалу у боротьбі за владу. Партійне керівництво вперше за багато років відчуло реальну загрозу втрати свого панівного становища.

25 травня 1989 р. відкрився І З'їзд Народних депутатів СРСР. «Державний корабель, який довгі роки був пришвартований до одного і того ж причалу, рушив у незвідане плавання» — напише пізніше у своїх спогадах, характеризуючи перший день цього форуму, М. Горбачов². Варто підкреслити, що від самого початку на з'їзді вирували політичні бурі, які кидали «державний корабель» то в один бік, то в інший. І це не випадково, адже у складі делегацій кожної республіки, як правило, було два крила — прогресивне та консервативне. Українська делегація, яка проявила значну активність на цьому форумі, не була винятком.

На з'їзді вирували політичні бурі, які кидали «державний корабель» то в один бік, то в інший.

Перший секретар Черкаського міськкому ЛКСМУ С. Червонописький патетично проголошував з трибуни з'їзду, що «є три слова, за які, я вважаю, потрібно боротися... — це Держава, Батьківщина, Комунізм». Відомий лікар М. Касьян ратував за безгрішність КПРС і силових структур держави та обстоював сліпу довіру до них: «Хто, на якій підставі дав нам право паплюжити Комуністичну партію, не довіряти їй? ... Хто дав нам право паплюжити чи хоча б кидати тінь недовіри на нашу Радянську армію, на Комітет держбезпеки?» — під аплодисменти присутніх риторично запитував він. Надзвичайно критичним, хоча разом з тим і помірковано-зваженим, був виступ Б. Олійника, депутата від КПРС. Основну увагу він приділив національній проблемі. Відомий поет рішуче виступив на захист української мови, за надання їй статусу державної; наполягав на більш зваженому ставленні до національної символіки; підтримував ідею зміцнення суверенітету республік; пропонував урівняти селян з робітниками у пенсійному забезпеченні та створити національну

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Інформація ЦК КПУ в ЦК КПРС «Про попередні підсумки виборів народних депутатів СРСР від Української РСР», від 5 квітня 1989 р. арк. 99.

² Горбачов М. С. Жизнь и реформы. — Кн. 1. — М. 1995. — С. 435.

програму захисту дітей. Він закликав уряд і Політбюро ЦК КПРС «зразково покарати тих чиновників, особливо на місцях, які шалено чинять спротив перебудові у сфері міжнаціональних відносин, переслідують, скажемо прямо, членів товариства української мови імені Тараса Григоровича Шевченка», а також привернув їхню увагу до катастрофічного екологічного стану України, що особливо погіршився після Чорнобиля¹.

Прогресивна частина народних депутатів від України намагалась активно брати участь у ході дебатів, відстоювати ідеали та принципи демократії. Проте сфера їх реального впливу була надзвичайно обмеженою, як і доступ до трибуни. З цих обставин, передбачаючи можливе непорозуміння з виборцями, народний кандидат від Львівщини Р. Братунь, який з великими проблемами врешті-решт добрався до мікрофону, продекларував: «Я виступаю з короткою заявою від свого імені та від імені депутатів з Києва: Черняка і Яворівського. Ми прибули сюди прямо з барикадних передвиборчих боїв. І ми боїмося, щоб наші виборці не вважали нас боягузами — не сказали, мовляв, нічого з трибуни. Ми раніше посилали записки у Президію, але вони, виявилось, десь загубилися...»².

В. Яворівський, С. Конєв, В. Мартиросян, Л. Сандуляк робили заяви під час обговорення питань про обрання посадових осіб вищого законодавчого органу країни та про сумісництво постів Голови Верховної Ради СРСР і Генерального секретаря ЦК КПРС. Л. Сандуляк, Р. Братунь брали активну участь у дебатах з питання обрання Комітету Конституційного нагляду СРСР, В. Грищук під час розгляду питання про обрання Ради Союзу Верховної Ради СРСР виступав за необхідність формування корпусу професійних політиків, С. Конєв у своїй заяві піднімав питання про катастрофічну екологічну ситуацію у Дніпродзержинську, а А. Ярошинська — про зону особливо жорсткої радіації у Народицькому районі Житомирської області.

Надзвичайно важливою процедурою на 3'їзді було голосування, яке певною мірою відбивало розклад сил, що склався. Принциповими у цьому процесі стали вибори до двох палат Верховної Ради СРСР, під час яких номенклатура виявила особливу активність. За задумом партійного апарату ці вибори мали остаточно відсікти від доступу до владних важелів тих демократичних депутатів, що пройшли через сито окружних передвиборчих зборів та баталії виборчої кампанії. Проте, традиційної для попередніх років однастайності під час виборів не було. Характерно, що саме вища партійна номенклатура отримала найбільшу кількість голосів проти. Так, під час виборів до складу Ради Національностей СРСР проти обрання А. Капто висло-

¹ Первый Съезд народных депутатов СССР: Стенографический отчет. — М. 1989. — Т. 2. — С. 34—40, 344, 425.

² Первый Съезд народных депутатов СССР: Стенографический отчет. — М. 1989. — Т. 1. — С. 523.

вилися 282 депутати, проти В. Івашка — 244, проти В. Шевченко — 227, це в той час коли, наприклад, Б. Олійника не підтримали лише 67 осіб. Однак, сил у опозиції було ще надто мало. В результаті була сформована Верховна Рада СРСР, яку влучно назвали «сталінсько-брежнєвською». Крім того, на з'їзді відбувся розкол на демократичну меншість та «агресивно-слухняну більшість».

Поява «агресивно-слухняної» більшості, що була спробою апарату взяти реванш за низку поразок у передвиборчій кампанії, викликала відповідну реакцію меншості — організаційне згуртування опозиційних сил. Одразу після оголошення результатів виборів до складу Ради Національностей СРСР представник московської делегації зробив заяву, у якій запропонував депутатам створити міжрегіональну незалежну депутатську групу. Ця подія стала першим офіційним кроком демократичних сил до створення організованої парламентської опозиції в СРСР. Ідея організаційного згуртування демократичних сил в рамках парламенту одразу почала активно обговорюватися громадськістю. Вже 4 червня 1989 р. у Києві відбувся мітинг, організований неформальними об'єднаннями, який гаряче її підтримав. Мітингуючі зібрали кошти і послали на адресу народного депутата СРСР В. Черняка телеграму, у якій закликали його взяти участь у формуванні демократичної фракції¹.

Наприкінці З'їзду депутат з Оренбургу В. Шаповаленко оголосив про створення міжрегіональної групи народних депутатів. Заяву цієї групи підписали більш як 150 депутатів з різних регіонів (32 підписи (фактично п'яту частину!) під заявою міжрегіоналів поставили народні депутати, які представляли Україну). в їхньому числі Р. Братунь, В. Мартиросян, Д. Павличко, П. Таланчук, В. Черняк, Ю. Щекочихін, Ю. Щербак, В. Яворівський, А. Ярошинська та інші².

Ю. Щекочихін
Фото: duma.gov.ru

Підсумки роботи з'їзду народних депутатів СРСР відбивали надзвичайно суперечливу картину тогочасного громадсько-політичного життя. З одного боку, виборча кампанія стимулювала поглиблення процесів демократизації, розширення гласності, посилення політичного плюралізму; вона була вдало використана опозиційними силами для пропаганди власних ідей; у ході передвиборчого протистояння на політичній арені з'явилася ціла плеяда лідерів нової хвилі, відбулася певна консолідація демократичних сил, найбіль-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2555 / Текст телеграми т. В. Черняку, від 4 червня 1989 р. арк. 41.

² Пронюк Є. Перший З'їзд // Голос відродження. — 1989. — травень — ч. 4. — С. 1.

шим успіхом яких стало утворення легальної парламентської опозиції. Надзвичайно важливо, що у ході виборчої кампанії кардинально змінився вектор залежності новообраних народних депутатів, особливо обраних на альтернативній основі. Якщо раніше депутатський корпус практично на 100 % залежав лише від партійних структур, які фактично його формували, то тепер для значної його частини дедалі більшу роль почала відігравати залежність від виборців, що суттєво вплинуло на політичну позицію та поведінку депутатів.

З'їзд фактично ознаменував реальний початок перерозподілу влади, основні важелі якої поступово з партійних структур стали передаватись до рад. Він дав можливість обнародувати основні больові точки пануючої системи

З'їзд фактично ознаменував реальний початок перерозподілу влади. Він дав можливість обнародувати основні больові точки пануючої системи та частково запропонувати способи та методи вирішення проблем

та частково запропонувати способи та методи вирішення проблем, що накопичилися. Разом з тим, вибори показали організаційну слабкість демократів; реально продемонстрували силу та можливості партійної номенклатури в утриманні влади; засвідчили, що у ході політичної боротьби акцент частіше робився на

критиці пануючої системи, ніж на реальних пропозиціях шляхів виходу з кризи. Мав свої вади і з'їзд народних депутатів СРСР, який продемонстрував гострий дефіцит аналітичності, конструктивності, широти мислення, професійності у підході до вирішення нагальних проблем, відзначався безальтернативністю під час виборів до двох палат Верховної Ради Радянського Союзу.

Влучну оцінку І З'їздові дав голова Всеукраїнського товариства репресованих Є. Пронюк, який так оцінив його значення та вплив на суспільство: «Усі дні роботи З'їзду стали для мільйонів людей лекторієм з політології, лекторієм передових суспільно-політичних ідей, думок, цілих концепцій, як вийти з глухого кута, що в нього загнала країну панівна каста. І певно, в цьому і полягає головний наслідок роботи З'їзду. Масова, вибухова політизація населення, розхитування певних ідеологічних стереотипів, тисячі телеграм із сотнями підписів на захист Сахарова, на підтримку позиції радикалів, наука не боїться... Велетенське політичне шоу лишило у глядачів та слухачів не лише гіркий присмак обманутих надій, не лише радісне збудження від гострих промов чи насолоду від доброї вистави. Після З'їзду суспільство при всьому бажанні реакційних кіл вже ніколи не стане таким, яким було до нього»¹.

¹ Пронюк Є. Перший З'їзд // Голос відродження. — 1989. — травень — ч. 4. — С. 1.

4. Шахтарський страйк липня 1989 р. Зародження організованого незалежного робітничого руху

Якщо народ бунтує, то не від прагнення взяти чуже, а від неможливості зберегти своє.

*Едмунд Берк,
англійський політичний діяч*

Сила обурення буває завжди співмірна ступеню несправедливості.

Мадам де Сталь

Для суспільства бунт — річ не менш корисна, ніж гроза для природи... Ці ліки, необхідні для здоров'я уряду.

*Томас Джефферсон,
третій президент США*

Влітку 1989 р. помітні прориви у політичному житті держави різко контрастували з накопиченими проблемами в економічній сфері. Синдром невдоволення очікувань посилював соціальну напругу. Суспільна атмосфера була насичена передгрозовими розрядами. За цих обставин під знаком запитання залишались лише форма, у якій буде реалізовано вибух народного невдоволення, його масштаби та інтенсивність. Такою формою влітку 1989 р. став шахтарський страйк. Це було надзвичайно серйозне випробування для системи: адже на виступ піднявся робітничий клас, який за всіма ідеологічними канонами вважався соціальною опорою КПРС.

Потужний виступ шахтарів визрівав давно. Вже навесні 1989 р. у зв'язку з переходом на нові умови господарювання у вугільній промисловості мали місце випадки конфліктних ситуацій між окремими робітниками, бригадами та адміністрацією, пов'язаних з питаннями оплати праці. 10 березня 1989 р. гірники шахти «Лідіївська» спустилися в шахту, але роботи не розпочали. Невдовзі до них приєдналися робітники інших змін та інженерно-технічні працівники, всього 58 осіб. Страйкарі висунули вимоги: зниження норми виробітку та збільшення розцінок за тону видобутого вугілля, які після переговорів з адміністрацією були частково задоволені. Третього липня цього ж року на шахті ім. Ленінського комсомолу виробничого об'єднання «Александрівугілля» (м. Александрія) група гірників відмовилася вийти на поверхню, поки не будуть задоволені їхні вимоги щодо збільшення заробітної плати.

За перше півріччя 1989 р. у вугільній галузі відбулося 12 аналогічних локальних страйків¹. Як правило, ці виступи трудящих були короткочасними, охоплювали незначну кількість шахтарів і закінчувалися певною компромісною угодою з місцевою адміністрацією.

У липні 1989 р. вибухнув крупномасштабний гірничий страйк. Аналіз причин цього робітничого виступу дозволяє дійти висновку, що основними спонукальними факторами, які підняли шахтарів на боротьбу, були переважно соціально-економічні (відсутність належних умов праці, загострення побутових проблем, незадовільний рівень організації праці, погіршення екологічної ситуації, невдоволення повільними темпами економічної реформи, відсутністю господарської самостійності підприємств і регіонів тощо), проте низка цих факторів мала своєрідну політичну підкладку, яка за певних умов могла суттєво впливати (і врешті-решт впливала) на характер подій, що розгортались. У цьому контексті показово, що, хоча 62 % гірників на початковому етапі страйку відхилили політичні вимоги, все ж 72 % з них не виключали можливості висунення в ході їхньої боротьби і політичних гасел в разі невиконання економічних вимог². Реальність саме таких настроїв у робітничому середовищі підтвердили подальші події: невдоволення рівнем організації праці та динамікою і результатами перебудовчих процесів у ході майже безперервних мітингів та дискусій спочатку трансформувалось у недовіру до місцевої адміністрації та провінційних партійних структур, а невдовзі переносилось на весь номенклатурний корпус, всю систему в цілому, тобто мало тенденцію переростання у політичні чинники.

Своєрідним детонатором для розгортання у республіці шахтарського руху став виступ, що розпочався 15 липня 1989 р. на шахті «Ясинуватська-Глибока» Радянського району м. Макіївки, де не приступила до роботи одна із змін. Спочатку до неї приєдналися інші зміни шахти, а невдовзі шахти всього району та міста. Страйкова хвиля швидко почала зростати, розширюючи свою географію та втягуючи у свою орбіту дедалі ширші робітничі кола. Вже 18 липня до страйку приєдналися шахтарі Красноармійська, Дзержинська, Шахтарська, Краснодону, Первомайська, шахти Західного Донбасу³. Протягом короткого

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Доповідна записка Донецького обкому КПУ «Про суспільно-політичну ситуацію в області», від 23 березня 1989 р. арк. 112; Там же / Доповідна записка «Про подію на шахті «Лідіївська» Донецької області», від 13 березня 1989 р. арк. 58; Там же. — Спр. 2580 / Інформація «Про страйк гірників очисного забою на шахті ім. Ленінського комсомолу виробничого об'єднання «Александріявугілля» м. Александрія, від 4 липня 1989 р. арк. 14; Русначенко А. М. Пробудження. Робітничий рух на Україні 1989—1993 рр. — К. 1995. — Кн. 1. — С. 31.

² Kuzio T. Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 106.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2580 / Довідка комісії ЦК Компартії України та Ради міністрів УРСР «Про роботу республіканської комісії з розгляду та вирішення питань, піднятих страйкуючими шахтарями», б/д, арк. 34, 41.

терміну страйкуючих підтримали гірники Ворошиловоградської, Дніпропетровської та Львівської областей. Характерно, що серед гірників у цей час різко зросли радикальні настрої. Влітку 1989 р. у Кузбасі та Донбасі близько четвертої частини страйкуючих, а серед молоді — до третини, вважали саме страйк кращим засобом вирішення конфліктів¹.

У ході розгортання страйку активно йшов процес самоорганізації робітничого руху — ініціативними групами скликалися мітинги, на яких часто прямо на площі утворювалися страйкові комітети, що фактично стали на шахтах, а подекуди і у шахтарських містах, неформальною самодіяльною владою. Страйками займалися широким колом питань: обговорювали та формулювали вимоги шахтарів; організовували мітинги з метою інформування широких кіл громадськості про хід страйку; забезпечували пікетування шахт, щоб не допустити відвантаження вугілля та проведення будь-яких інших робіт; створювали робітничі дружини для підтримання порядку; опечатували разом з міліцією винно-горілчані магазини, щоб уникнути безпорядків та провокацій, які могли призвести до неконтрольованого розвитку подій; з метою вирішення нагальних побутових проблем проводили рейдові перевірки підприємств держторгівлі, споживчої кооперації, робочих ідалень; для забезпечення принципу соціальної справедливості практикували встановлення контролю за розподілом квартир, машин тощо.

Страйкові комітети фактично стали на шахтах неформальною самодіяльною владою.

Активна діяльність та незалежна позиція осередків робітничої влади до межі загострила напругу у стосунках страйкомів та місцевої адміністрації і партійних структур. За цих обставин страйк, що розпочинався як стихійний вибух народного невдоволення вирішенням нагальних соціально-економічних проблем, у ході розгортання страйкової хвилі став дедалі більше політизовуватись і перетворюватись у потужний фактор суспільного життя країни. У Стаханові, Брянці, Кіровському, Первомайському Ворошиловоградської області, Торезі, Шахтарському, Красноармійську, Держинському, Кіровському Донецької, Павлограді Дніпропетровської областей та інших шахтарських містах страйкарі досить швидко пройшли шлях від констатації економічних негараздів до політичних акцій — висловлення недовіри секретарям міськкомів партії, головам виконкомів, керівним працівникам шахт та об'єднань. Місцева влада виявилась не готовою до такого розвитку подій. Більшість партійних організацій шахт, міськкомів та райкомів партії не наважилися очолити чи ввійти до складу страйкових комітетів, що утворювалися стихійно,

¹ Гордон Л., Клопов Э. Перестройка и новое рабочее движение // Через тернии. — М. 1990. — С. 760.

у критичних ситуаціях виявляли нерішучість, діяли пасивно, очікуючи вказівок згори.

Характерно, що стихійному виступові шахтарів намагались надати виразного політичного акценту опозиційні політичні сили, зокрема, Демократичний союз, НРУ, УГС, Союз робітників Литви та інші. Представники цих організацій намагались радикалізувати хід страйку своїми виступами на мітингах, поширити страйки на інші галузі народного господарства¹.

Хвиля робітничого виступу дедалі більше наростала. До 21 липня страйкувало вже 179 з 252 шахт республіки. Фактично свій протест висловили 463 тис. українських шахтарів². За цих обставин офіційна влада була змушена піти на діалог зі страйкарями. 19 липня була створена комісія на чолі з Б. Качурою для розгляду та вирішення піднятих шахтарями питань, що входили до компетенції республіканських органів. 21 липня до Донецька прибуває урядова комісія на чолі з заступником Голови Ради Міністрів СРСР Л. Рябеевим. У результаті переговорів, в основу яких лягли узгодженості по Кузбасу та додаткові вимоги шахтарів республіки, 22 липня була підписана угода. Відповідно до ухваленого рішення планувалось надання за вимогою трудових колективів повної економічної та юридичної самостійності шахтам, установам та організаціям вугільної промисловості; зміни у співвідношенні зростання заробітної плати та продуктивності праці; запровадження диференційованої шкали визначення розміру пенсії; забезпечення належного та гласного медичного контролю за станом здоров'я шахтарів; підвищення правової захищеності працівників вугільної промисловості; розробка та здійснення програми газифікації, водозабезпечення та електрозабезпечення шахтарських поселень, а також програми будівництва житла; скорегування у зв'язку зі страйком плану добутку вугілля для шахт без зменшення фонду заробітної плати тощо. Проте страйк на цьому не припинився, оскільки гірники України бажали гарантій реалізації прийнятих рішень. Лише після того, як представники страйкомів Донецька, Тореза, Сніжного та Львівсько-Волинського басейну зустрілися з головою уряду СРСР М. Рижковим і такі гарантії було отримано, страйк пішов на спад і закінчився 30 липня 1989 р. Втім, ар'єргардні спалахи страйкової боротьби тривали фактично до кінця 1989 р., проте у цей час шахтарські виступи були, як правило, локальними, а організація масових регіональних виступів мала характер скоріше намірів та загроз, ніж практичних дій. У зв'язку з цим активність робітничого руху перемістилась у сферу мітингового протистояння та організаційного згуртування власних сил.

¹ Kuzio T. Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 106.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2580 / Довідка комісії ЦК Компартії України та Ради міністрів УРСР «Про роботу республіканської комісії з розгляду та вирішенню питань, піднятих страйкуючими шахтарями», б/д, арк. 34.

Згадуючи про хвилю шахтарських страйків цієї доби, Л. Кравчук так характеризує ситуацію: «Я пам'ятаю, які були страйки в Донбасі, і шахтарі ходили навіть по квартирах і заглядали в холодильники секретарів райкомів і міськомів партії. Відкривали холодильники і виносили на вулицю, там два-чотири, значить, якісь куски ковбаси, і показували — ось, як багато живе секретар, і кричали: «Ганьба! Ганьба! Ганьба!». Але якщо говорити відверто, то оце був початок руйнування економіки. Шахтарі відчули, що вони можуть знімати, призначати, страйки набували політичного забарвлення, і кожен раз після страйку шахтарська галузь, вугільна промисловість ставала все гіршою і гіршою»¹.

Наслідки страйку справді суперечливі та неоднозначні. З одного боку, страйк завдав державі значних збитків у соціально-економічній сфері: шахтарська республіка недодала 2,5 млн тон вугілля, втрати товарної продукції перевищили 100 млн карбованців. У результаті падіння рівня технологічної дисципліни робітників, зниження вимогливості з боку інженерно-технічних працівників у серпні-вересні 1989 р. трапилося 13 аварій, або 40 % від кількості усіх, що мали місце у поточному році, в тому числі половина крупних — спалахів та вибухів метану. Смертельний травматизм збільшився проти такого ж періоду минулого року на 3,6 % (в тому числі у вересні в 1,3 раза), причому майже 2/3 травм були пов'язані з порушенням правил техніки безпеки самими ж постраждалими робітниками².

Наслідки страйку суперечливі
та неоднозначні.

Разом із тим, липневий страйк став етапною подією доби перебудови. Він дав можливість шахтарям усвідомити силу організованого масового виступу; сприяв зростанню самосвідомості робітництва; став прикладом у відстоюванні власних прав та інтересів не тільки для робітників інших галузей народного господарства, а й для інших суспільних верств республіки; підштовхнув реформаторів до розуміння необхідності глибоких кардинальних змін в економіці; випробував на міцність всю командно-адміністративну систему.

Характерною особливістю липневого страйку 1989 р. було те, що якщо серед причин його вибуху абсолютно переважали соціально-економічні чинники, то серед наслідків помітне місце належало політичним. Це визнавали й самі шахтарі, зокрема, у заяві страйкового комітету м. Горлівки зазначалося: «Липневий страйк шахтарів країни, всупереч деяким поширеним по-

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 4. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2580 / Довідка комісії ЦК Компартії України та Ради міністрів УРСР «Про роботу республіканської комісії з розгляду та вирішенню питань, піднятих страйкуючими шахтарями», б/д, арк. 40; Там же — Спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 26 жовтня 1989 р. арк. 137.

Шахтарський мітинг біля Донецького обкому КПУ, 1990 р.

Фото: М. Яковенко, В. Білецький

глядам, став потужним політичним фактором у подальшому розвитку перебудови. Через страйк, вустами шахтарів 82 млн робітничий клас країни сказав «так» перебудові та «ні» усім тим, хто за лужгою слів про перебудову продовжує жити за рецептами застійних часів, часів брехні та соціальної несправедливості¹. Отже, вже в ході розгортання страйку та особливо одразу після його завершення рельєфно визначилася тенденція до політизації робітничого руху, тобто він дедалі більше почав звертати увагу на політичні аспекти суспільних проблем, набирав здатності впливати на владу і владні відносини, намагався змінювати окремі елементи політичної організації суспільства.

У своїх спогадах Л. Кравчук акцентує, що М. Горбачов розпочав з шахтарями політичну гру, суть якої полягала в тому, що «особисто він вирішив використати силу шахтарську для того, щоб поламати хребет консервативній частині партії на місцях, перш за все»². Саме у цьому контексті і слід сприймати політичне забарвлення, яке мали акції потужного робітничого тиску

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2580 / Заява страйкового комітету шахтарів м. Горлівки б/д, арк. 106.

² Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 4. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

на номенклатуру, результатом якого став вихід у відставку перших осіб партійної та радянської номенклатури у Первомайську, Торезі, Стаханові, Сніжному, Дзержинську. Кардинального оновлення зазнав адміністративно-управлінський персонал, а також органи самоуправління на підприємствах та керівництво профспілок. Лише у Донецькій області страйками оголосили недовіру 42 директорам шахт і генеральних об'єднань, тобто майже кожному третьому, і останнім довелося пройти через «чистилище» прямих виборів. Справедливості ради, слід зазначити, що цей процес мав і негативні сторони — нерідко на вимоги страйкових комітетів з посад усувались найбільш принципові та вимогливі керівники шахт та дільниць, а замість них обирались ті, хто закривав очі на порушення дисципліни та правил техніки безпеки, був готовий виплачувати незароблені гроші. На кінець серпня 1989 р. було переобрано склади профкомів на 200 шахтах із 240, що існували у республіці¹.

Найважливішим політичним наслідком липневої страйкової хвилі став вихід на політичну арену незалежного організованого робітничого руху та його прогресуюча самоорганізація і наростаюча активність. Абсолютно несподіваним для офіційної влади стало те, що з закінченням страйку страйкові комітети не лише не припинили свою діяльність, а, трансформувавшись у постійнодіючі, почали відігравати дедалі помітнішу роль у суспільно-політичному житті, здійснюючи тиск на органи влади, домагаючись усунення керівників старого гарту. Відчувши у ході липневого страйку силу організованої дії, шахтарські страйками зробили наступний крок у консолідації сил та організаційній розбудові робітничого руху. 17 серпня 1989 р. у Горлівці відбулась установча конференція страйкових комітетів Донбасу, в якій взяли участь представники сімнадцяти міст Ворошилоградської, Дніпропетровської, Донецької та Ростовської областей. Шахтарське зібрання прийняло рішення про утворення Регіональної спілки страйкових комітетів Донбасу (РССКД). Проектом статуту новоутвореної організації передбачався високий ступінь її самостійності. Про це свідчили, зокрема, положення про обов'язкове виконання рішень спілки адміністрацією та членами трудових колективів, які до неї входять; декларування прав висувати кандидатів у народні депутати всіх рівнів, вести самостійну видавничу діяльність, встановлювати зв'язки з робітниками інших країн².

Вихід незалежних шахтарських об'єднань на більш високий щабель організаційного згуртування надав потужного імпульсу самоорганізації робітничого руху у масштабах республіки. Епіцентром формування незалежного ро-

¹ Див. Русначенко А. М. Пробудження. Робітничий рух на Україні 1989—1993 рр. — К. 1995. — Кн. 1. — С. 66.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2555 / Доповідна записка В. Щербицького в ЦК КПРС «Про політичну ситуацію у Донбасі», від 6 вересня 1989 р. арк. 112.

бітничого руху став Донбас. Саме тут наприкінці 1989 р. була зосереджена основна маса незалежних масових робітничих організацій — «Вільні профспілки трудящих», «Спілка трудящих Донбасу», РССКД та ін. У Дніпропетровській області дії страйкомів на 11 шахтах координував Об'єднаний комітет робітників Західного Донбасу. У грудні 1989 р. у Києві під егідою НРУ були

Вихід незалежних шахтарських об'єднань на більш високий щабель організаційного згуртування надав потужного імпульсу самоорганізації робітничого руху у масштабах республіки. Епіцентром формування незалежного робітничого руху став Донбас.

проведені установчі збори «Українського товариства робітників» (УТР), яке невдовзі почало видавати власний вісник¹. Наприкінці 1989 — на початку 1990 р. у ході звітно-виборчої кампанії у профспілкових організаціях республіки на зборах та конференціях у Дніпропетровській, Донецькій, Львівській та Миколаївській областях трудящі

«закликали до створення «вільних», «незалежних» профспілок та інших самостійних організацій робітників». У цей час у Харкові утворилась організація «Незалежна робітнича спілка», що претендувала на альтернативну профспілкам роль, а на Львівському заводі «Алмазінструмент» була здійснена спроба сформувати замість профкому «Комітет робітничого захисту». Дедалі голосніше лунали на профспілкових зборах виступи проти контролю за діяльністю профспілкових організацій з боку парткомів та партбюро. Врешті-решт у надрах робітничого руху визріла ідея об'єднання зусиль робітників у масштабах усієї країни². 23—25 грудня 1989 р. у Москві відбувся Всесоюзний з'їзд незалежного робітничого руху, у роботі якого взяли участь і представники України.

Отже, стихійно спалахнувший липневий шахтарський страйк мав надзвичайно важливі та суперечливі наслідки для суспільства. З одного боку, значне недовиконання планових показників, втрата товарної продукції, різке збільшення кількості аварій, посилення смертельного травматизму, що значно ускладнили ситуацію у державі. Проте, з іншого — помітне зростання самосвідомості робітничого класу, активний захист ним своїх інтересів, усвідомлення власної сили, прогресуюча самоорганізація неформальних робітничих структур та врешті-решт якісний стрибок у розвитку — поява на політичній арені нового потужного фактору — організованого незалежного робітничого руху.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 30 серпня 1989 р. арк. 54; Там же — Спр. 2767 / Інформаційні матеріали «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 163.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2749 / Інформація «Про підсумки звітів та виборів у профспілках республіки», від 9 лютого 1990 р. арк. 12.

5. Релігійний ренесанс: маятник хитнувся в інший бік

Суспільство без релігії — як корабель без компаса. Без релігії людина ходить у темряві. Тільки релігія вказує людині на її початок і кінець.

Наполеон Бонапарт

Організована релігія швидше робить християнство політичним, ніж політику християнською.

*Лоренс Ван дер Пост,
південноафриканський письменник*

Національне відродження в Україні мало ще одну площину свого розгортання — релігійну. Своєрідним епіграфом до розуміння розгортання релігійних процесів в Україні доби перебудови можуть слугувати слова заступника завідувача міжнародного відділу ЦК КПРС А. Черняєва, який у своєму щоденнику 22 серпня 1984 р. записав про засідання Секретаріату ЦК КПРС, що розглядало питання «про контрпропаганду»: «На Україні — якась безодня некерованої і масової стихії, загалом ворожої і ладу, і владі, і способу життя. Тільки легальних релігійних організацій на Україні — 5000»¹. Проявами відродження у цій сфері були зростання кількості релігійних общин, реставрація та відновлення функціонування старих храмів, активізація боротьби за легалізацію Української греко-католицької церкви (УГКЦ) та Української Автокефальної православної церкви (УАПЦ), збільшення набору до духовних закладів, поступова зміна акцентів у ставленні до релігії громадської думки (за даними соціологічних досліджень, проведених у 1989 р., кількість тих, хто позитивно оцінює роль релігії у житті людини, серед молоді та інтелігенції у ряді областей республіки за вісім років зросла на 18—25 %, серед інтелігенції 36 % респондентів вважали, що атеїстична пропаганда не потрібна)².

На початок 1987 р. в Україні нараховувалося 6652 релігійні об'єднання. Лише протягом попереднього року було зареєстровано більш як 400 нових

¹ Черняев А. С. Совместный исход. Дневник двух эпох. 1972—1991 годы / А. Черняев. — Москва: РОССПЭН, 2008. — С. 574.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2555 / Записка міжреспубліканського філіалу Інституту наукового атеїзму АСН при ЦК КПРС у м. Києві «Про зміни у релігійній ситуації та нові підходи у атеїстичній роботі» від 1 лютого 1989 р. арк. 15—16.

релігійних общин. У цей час церкві було передано Дальні печери Києво-Печерської лаври, монастирські комплекси у Чернігові, Івано-Франківській області тощо. Основними причинами початку своєрідного релігійного ренесансу в республіці були певне пом'якшення в умовах демократизації позиції держави у релігійній сфері; різке загострення всього спектра суспільних проблем (політичних, економічних, соціальних, міжнаціональних, екологічних тощо); часткова втрата населенням старих ідеологічних орієнтирів та шкали цінностей; різновекторний пошук народом духовної опори в житті; намагання відновити історичну справедливість (мова йде про відновлення прав УГКЦ та УАПЦ); повернення на хвилі духовного відродження традиційних цінностей.

Варто підкреслити, що далеко не всі релігійні об'єднання влада реєструвала, надаючи цим актом їм офіційного статусу. На початок 1989 р. 475 релігійних об'єднань республіки не було зареєстровано. Очевидно, найбільш помітними та впливовими серед офіційно невизнаних були осередки УГКЦ. У західному регіоні України у цей час проживало близько 650 уніатських священників, монахів та монашок, значна частина яких займалась релігійною діяльністю. За офіційними даними «прояви уніатства» мали місце у 164 населених пунктах Львівської, Івано-Франківської, Тернопільської та Закарпатської областей¹. Місцеві органи влади доповідали, що у Закарпатській області під впливом уніатів знаходилося близько 20 тис. віруючих, у Івано-Франківській — 15. Якщо в 1982—1987 роках фактично не було заяв на реєстрацію українсько-католицьких общин, то в 1988 р. вони поступили з 38 населених пунктів республіки².

Активізація УГКЦ після 1987 р. не була випадковим явищем. Справа в тому, що саме влітку цього року Українська греко-католицька церква оголосила про свій вихід з підпілля і утворила Комітет захисту УГКЦ, до складу якого увійшли Й. Тереля (голова), Г. Будзинський, С. Петраш-Січко, В. Кобрин. Після від'їзду Й. Терелі на захід, Комітет очолив І. Гель. З моменту виникнення цей комітет у партійних документах було віднесено до півтора десятка самодіяльних формувань «негативної направленості», при цьому, як правило, зазначалося, що він «активно добивається легалізації та політичної реабілітації уніатської церкви, інспірує серед прихильників унії антисуспільні прояви, провокує їх на конфронтацію з органами влади»³.

Варто підкреслити, що боротьба за легалізацію УГКЦ одночасно розгорталася на трьох рівнях — міжнародному, загальносоюзному та республікан-

¹ Там же, стр. 2556 / Довідка «Про релігійну ситуацію у республіці» від 1 січня 1989 р. арк. 12, 13.

² Литвин В. Україна: політика, політики, власть. — К. 1997. — С. 154.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, стр. 2555 / Доповідна записка В. Щербицького в ЦК КПРС «Про деякі тенденції розвитку політичної ситуації у республіці» від 4 травня 1989 р. арк. 24.

ському. Активними її учасниками були осередки УГКЦ в Україні; представники УГКЦ за кордоном, які гуртувалися навколо кардинала Мирослава Івана Любачівського у Римі; світова спільнота; Ватикан; союзні та республіканські партійні та державні органи. На початковому етапі свого існування, який умовно можна назвати петиційним, Комітет захисту УГКЦ організував низку листів до релігійних та партійних лідерів, а також кілька звернень до союзних державних органів та різних форумів світової громадськості. Зокрема, протягом серпня 1987 р. було відправлено листи Римському Папі Івану-Павлу II та М. Горбачову, у грудні до Президії Верховної Ради СРСР надійшла заява за підписами 2,2 тис. прибічників уніатства, у січні 1988 р. група українських католиків звернулася до учасників Віденської конференції держав-учасниць нарад з питань безпеки і співробітництва у Європі. Лейтмотивом усіх цих документів було питання про легалізацію УГКЦ¹.

За оцінкою властей, протягом 1988—1989 років активісти уніатського руху здійснили у Львівській, Тернопільській, Івано-Франківській, Закарпатській областях, а також Москві «ряд скоординованих акцій, приурочених до значних суспільних подій (1000-річчя християнства на Русі, виборчій кампанії, З'їзду народних депутатів тощо), які мали продемонструвати «активність» та «масовість» УКЦ². Греко-католицька церква у цей період фактично складалася з двох гілок — УКЦ за кордоном та «катакомбної» УКЦ в Україні, яку в оперативних партійних документах, як правило, називали УКЦ³.

Невдовзі проблема УГКЦ в СРСР потрапила у коло питань, які перебували в епіцентрі уваги світової громадськості. Тема порушення релігійних свобод в УРСР наполегливо обговорювалася представниками західних держав у різних органах ООН, зокрема, особливо активно на Комісії з прав людини, що працювала протягом лютого-березня 1989 р. у Женеві. На початку цього року екзархат українських католиків у ФРН виступив зі зверненням до Руської православної церкви (РПЦ), у якому містився заклик «підтримати зусилля українців щодо легалізації УКЦ»⁴. У ході Конференції по людському виміру СБСЕ (Париж, травень-червень), яка мала провести аналіз виконання зобов'язань у галузі прав людини, висувалися серйозні звинувачення на адресу СРСР у зв'язку з утисками прав віруючих УГКЦ. У дні проведення I З'їзду народних депутатів СРСР 14 американських сенаторів звернулися з листом до М. Горбачова, одним з важливих аспектів якого було питання про переслідування в Україні релігійних діячів.

¹ Див. Камінський А. Названа праця. — С. 507, 508.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Доповідна записка «Про спроби відродити уніатську («українську католицьку») церкву у західних областях України» від 26 червня 1989 р. арк. 134.

³ Див. Головащенко С. Історія християнства. — К. 1999. — С. 284.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2659 / Доповідна записка Державного комітету Української РСР по телебаченню та радіомовленню «Огляд основних напрямків зарубіжної католицької та уніатської радіопропаганди українською мовою за січень-березень 1989 р.», арк. 4.

У червні 1989 р. завідуючий відділом зарубіжних зв'язків ЦК КПУ А. Меркулов змушений був констатувати: «Аналіз інформації, що надходить від дипломатичних представництв за кордоном, делегацій республіки на різних міжнародних форумах, свідчить про те, що на міжнародному авторитеті Української РСР, та й країни в цілому, дедалі більше негативно відбивається відмова від реєстрації релігійних об'єднань «української католицької церкви»¹.

Поступово за легалізацію УГКЦ почала висловлюватися і громадська думка в СРСР. На підтримку греко-католиків виступив ряд відомих народних депутатів СРСР (А. Сахаров, С. Аверенцов, О. Гончар, Р. Братунь та ін.), неформальні об'єднання («Меморіал», УГС та ін.), союзні засоби масової інформації («Огонек», «Аргументы и факты», «Новое время», «Московские новости»).

Чому ж, незважаючи на це, владні структури вперто не бажали йти на легалізацію УГКЦ? Аналіз архівних документів дозволяє дійти висновку, що таких причин було щонайменше три. По-перше, реєстрація уніатських общин, на думку партійних аналітиків, викликала б серйозний конфлікт, зокрема, розкол віруючих за етно-конфесійною ознакою, спричинила відкрите протистояння у процесі завоювання сфер впливу, фізичну боротьбу за церковне майно «масштаби і наслідки, якої важко навіть прогнозувати». По-друге, режим боявся, що офіційне визнання УГКЦ створило б легальну базу для консолідації антикомуністичних сил. По-третє, сама логіка процесу відродження уніатства, на думку властей, вела до появи сепаратистської релігійно-політичної організації, адже відповідно до заяв уніатських лідерів «УКЦ повинна стати основою національного руху у боротьбі за самостійність України та вихід її зі складу СРСР»².

Варто підкреслити, що протягом 1987—1989 років офіційна лінія партійного та державного апарату у ставленні до УГКЦ зазнала значних трансформацій. Першою реакцією владних структур на вихід уніатства з підпілля було блокування будь-якої активності УГКЦ, посилення критики її історичного минулого. Проте, ці заходи в умовах перебудови значного ефекту не дали. У надісланій ЦК КПУ у 1989 р. до Москви інформації зазначається: «...аналіз ідейно-політичної роботи на місцях показує, що послідовне забезпечення процесу демократизації суспільства робить неможливим використання ряду аргументів, які раніше використовувалися проти уніатства. У роботі з нинішніми прибічниками греко-католицької церкви стали малоефективними аргументи про минуле цієї церкви, реакційну позицію її верхівки. Не дають належного результату і адміністративні заходи, які застосовуються до порушників закону з числа уніатів»³.

¹ Там же / Доповідна записка «Про негативні наслідки ситуації, що склалася навколо УГКЦ» від 30 червня 1989 р. арк. 13.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2642 / Доповідна записка «Про спроби відродити уніатську («українську католицьку») церкву у західних областях України» від 26 червня 1989 р. арк. 136.

³ Там же, спр. 2659 / Інформація ЦК КПУ в ЦК КПРС «Про проблеми уніатської («греко-католицької») церкви у західних областях України, листопад 1989 р. арк. 46.

Коли стало зрозуміло, що ні критика, ні силовий тиск не дають належного результату, влада вдалася до спроби каналізувати діяльність греко-католиків у безпечне для себе русло. Москва висунула три альтернативні підходи до вирішення проблеми УГКЦ: а) перехід уніатів на латинський обряд; б) включення греко-католиків до РПЦ на базі чітко невизначеного псевдоавтономного статусу; в) створення Української національної церкви, але без зв'язку з Римом, на зразок китайської моделі¹. Наміри режиму полягали у тому, щоб або розчинити УГКЦ у рамках діючих в СРСР РПЦ чи Католицької церкви, або ж створити слабку релігійну структуру без зовнішньої підтримки. Зрозуміло, що уніати не вважали за прийнятний жоден з цих варіантів. Вони твердо стояли на своєму — необхідно легалізувати УГКЦ. Гранично чітко їхню позицію сформулював кардинал Любачівський: «Віруючі УГКЦ залишаються католиками, які визнають зверхність Ватикану, але зберігають східний церковний обряд»².

Протягом 1987—1989 років партійно-державний апарат спробував використати у боротьбі з уніатством ресурси РПЦ, тим більше, що вона була особливо зацікавленою стороною: у Львівській, Івано-Франківській, Тернопільській та Закарпатській областях РПЦ мала понад три тисячі приходів, що становило половину православних релігійних об'єднань українського екзархату і майже третину їхньої загальної кількості в СРСР³. Особливо активізується антиуніатська діяльність РПЦ після зустрічі патріарха Пімена з М. Горбачовим у квітні 1988 р. Після цієї події протягом короткого терміну було проведено низку акцій, що мали на меті не допустити поширення впливу УГКЦ. Зокрема, було розукрупнено Львівсько-Тернопільську єпархію РПЦ; у Черкаській, Івано-Франківській, Львівській та Тернопільській областях зареєстровано понад 1100 нових православних громад; у с. Гошів Долинського району Івано-Франківської області, куди свого часу стікалися сотні уніатських паломників, створено чоловічий православний монастир; православні віруючі одержали 100 тис. екземплярів Біблії та 10 тис. екземплярів Нового Заповіту українською мовою; тираж україномовного церковного календаря зріс з 17 тис. до 260 тис. екземплярів; в Одеській духовній семінарії утворено потік, на якому готували священнослужителів для роботи у західному регіоні республіки. Помітно посилилися публічні антиуніатські виступи православних церковних діячів. Так, у травні 1987 р. митрополит Філарет провів у Львові прес-конференцію, на якій заявив, що греко-католики використовують

¹ Див. Камінський А. Названа праця. — С. 511—512.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2659 / Доповідна записка Державного комітету Української РСР по телебаченню та радіомовленню «Огляд основних напрямків зарубіжної католицької та уніатської радіопропаганди українською мовою за січень-березень 1989 р.», арк. 4.

³ Там же / Доповідна записка Голови Ради у справах релігії при Раді міністрів УРСР М. Колесника «Про загострення релігійної ситуації у ряді західних областей республіки та заходи по її нормалізації» від 21 листопада 1989 р. арк. 40.

у своїх інтересах не вирішеність деяких питань релігійного життя (про використання у культовій практиці української мови, місцевих традицій тощо)¹.

Однак виявленої РПЦ активності виявилось недостатньо для нейтралізації УГКЦ. У доповідній записці ЦК КПУ на адресу ЦК КПРС підкреслюється: «Російське православ'я на місцях виявилось не готовим до захисту своїх церковних інтересів, у багатьох випадках займає пасивну, вичікувальну позицію, вважає, що протидія греко-католицькій церкві — це проблема правоохоронних органів, а не православ'я»². Врешті-решт така поміркована позиція РПЦ почала дратувати партійні органи. Заввідділом зарубіжних зв'язків ЦК КПУ А. Меркулов у червні 1989 р. у своїй доповідній записці «Про негативні наслідки ситуації, що склалася навколо УКЦ» зазначав: «Відомо, що Руська православна церква виступає категорично проти легалізації УКЦ. Це зрозуміло — вона обстоює свої інтереси, не бажає мати конкуруючої церкви, але політичні збитки несуть партійні та державні органи».

До речі, у згаданій записці А. Меркулова з усією відвертістю було заявлено, що «підстав для відмови у реєстрації громад УКЦ з точки зору Конституції СРСР, УРСР та законодавства немає. Що ж стосується міжнародного права, то тут у наявності порушення наших зобов'язань за міжнародними пактами, сторонами яких є СРСР та УРСР». Об'єктивно оцінюючи ситуацію, автор цього документу констатував, що подальше затягування з вирішенням питання про легалізацію УГКЦ небажане, оскільки воно призводить до підриву авторитету КПУ та радянської влади, може негативно відбитися на політичному кліматі у західному регіоні у період підготовки до виборів народних депутатів УРСР та місцевих Рад. Виходячи з викладеного, А. Меркулов пропонував створити комісію, яка підготувала б матеріали для розгляду в ЦК КПУ з метою «зняти політичну напругу навколо УКЦ». Це була спроба зрушити справу з мертвої точки. Проте, у своїй резолюції на цей документ Ю. Єльченко безапеляційно написав: «визнати на даному етапі недоцільним»³.

Між тим, час доленосних рішень наближався. Активність прихильників легалізації УГКЦ зростала. Протягом травня—листопада 1989 р. тривало ланцюгове голодування уніатів у Москві, за цей час вони неодноразово зверталися до вищих інстанцій, включаючи М. Горбачова, навесні та влітку цього року відбулися багатотисячні панахиди, мітинги та демонстрації, учасники яких виступали за повернення прав УГКЦ⁴.

¹ Там же / Інформація Ради у справах релігій при Раді міністрів УРСР «Про додаткові заходи у подоланні уніатства» від 14 липня 1989 р. арк. 17.

² Там же: / Інформація ЦК КПУ в ЦК КПРС «Про проблему уніатської («греко-католицької») церкви у західних областях України» листопад 1989 р. арк. 45.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2659 / Доповідна записка «Про негативні наслідки ситуації, що склалася навколо УКЦ» від 30 червня 1989 р. арк. 12, 13, 14.

⁴ Див. докладніше: Камінський А. Названа праця. — С. 529—534; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Доповідна записка Івано-Франківського обкому КПУ «Про зборище антигромад-

Свого піку протистояння влади та греко-католиків досягло у серпні-вересні 1989 р. 27 серпня у Львові відбувся мітинг з питань свободи сумління, у якому взяло участь 30—35 тис. осіб. А вже 17 вересня новий львівський мітинг зібрав понад 100 тис. прихильників легалізації УГКЦ¹. Ці події стала поворотним моментом у боротьбі уніатів за свої права. Вони фактично фіксували закінчення петиційного етапу боротьби та перехід до масових активних дій. Затвердені на мітингах резолюції свідчили про суттєву зміну тактики: «До останнього часу вірні УКЦ розмовляли з владою мовою прохань і петицій, та на сьогоднішній день релігійний рух досяг такого рівня, що переходить до маніфестацій і великих урочистих богослужінь. У житті української католицької церкви розпочинається новий етап боротьби за легалізацію та реабілітацію її як жертви сталінського терору». Було висунуто також ультимативні вимоги — «визнати неправомірність так званого собору 1946 р. у Львові; повернути церкві все конфісковане майно, повернути собор святого Юра, відновити діяльність академії, духовних семінарій, монастирів...» тощо.

Поворот, що відбувся у діяльності УГКЦ, одразу був помічений на Заході, його суть та можливі наслідки неодноразово аналізувалися та коментувалися засобами масової інформації.

«Події 17 вересня у Львові, — стверджувало Радіо «Свобода», — були найбільшим досі виявом могутності української католицької церкви в офіційно атеїстичній державі».

Поворот у діяльності УГКЦ одразу був помічений на Заході.

Аналітики цієї ж станції прогнозували: «Після таких подій у Львові, змінюється політичний клімат в Україні... Після цих подій питання легалізації української католицької церкви по суті вирішено фактично, залишилося його лише формально оформити»².

1 жовтня 1989 р. відбулося молитовне зібрання та демонстрація греко-католиків у Івано-Франківську, що було однією з ланок кампанії, яку проводила УГКЦ напередодні зустрічі М. Горбачова та Папи Римського. Перед

ського характеру, що відбулося в м. Івано-Франківську» від 20 червня 1989 р. арк. 73—74; ф. 1, оп. 32, спр. 2661 / Інформація Прокуратури УРСР «Про стан додержання у республіці законодавства про порядок організації проведення зборів, мітингів, вуличних процесій та демонстрацій» від 18 липня 1989 р. арк. 108, 109; ф. 1, оп. 32, спр. 2659 / Доповідна записка Державного комітету УРСР по телебаченню і радіомовленню «Огляд основних напрямків зарубіжної католицької та уніатської радіопропаганди українською мовою за липень-вересень 1989 р.», арк. 22.

¹ Камінський А. Названа праця. — С. 535; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2659 / Доповідна записка Державного комітету по телебаченню і радіомовленню «Огляд основних напрямків зарубіжної католицької та уніатської радіопропаганди українською мовою за липень-вересень 1989 р. арк. 22; ф. 1, оп. 32, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці від 18 вересня 1989 р. арк. 90.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2659 / Доповідна записка Державного комітету УРСР по телебаченню і радіомовленню «Огляд основних напрямків зарубіжної католицької та уніатської радіопропаганди українською мовою за липень-вересень 1989 р.», арк. 24, 25.

початком богослужіння керівник комітету на захист УГКЦ І. Гель від імені присутніх 50-ти тис. віруючих (за даними Івано-Франківського обкому партії, у молитовному зібранні брали участь 4 тис. осіб) зачитав тексти телеграм Папі Римському та М. Горбачову, у яких висувалося прохання прискорити процес легалізації УГКЦ¹. Протягом жовтня-листопада аналогічні багатотисячні демонстрації греко-католиків неодноразово відбувалися у Львові, Стрию, Тернополі, Івано-Франківську, Чернівцях². У цей час у Львові та ряді інших населених пунктів області греко-католики самочинно відкрили 12 недіючих культових споруд та захопили 26 храмів, якими раніше користувалися православні релігійні громади³.

Масова активність уніатів ще рельєфніше показала світовій громадськості глибину протиріччя між офіційно проголошеною у рамках перебудови демократизацією і реальним забезпеченням греко-католикам свободи віросповідання. За даними міністерства закордонних справ, західні спостерігачі вважали в цей час, що питання про статус УГКЦ неминуче повинно зайняти одне з важливих місць у майбутніх переговорах М. Горбачова з Папою Римським, оскільки, за їхніми оцінками, воно є «найсерйознішою перешкодою» на шляху до покращення стосунків між СРСР та Ватиканом». Правильність розрахунків аналітиків підтвердив і сам Папа Римський, який у своєму виступі 5 жовтня 1989 р. перед синодом УКЦ підкреслив: «Без легалізації української католицької церкви процес демократизації в СРСР не можна вважати завершеним»⁴.

28 листопада 1989 р. Рада у справах релігій при Раді Міністрів УРСР опублікувала заяву, у якій зазначалося, що греко-католики східного обряду можуть утворити свої релігійні громади і реєструвати їх в установленому порядку.

Різде підвищення активності УГКЦ, досить жорстка позиція Ватикану у питанні про легалізацію уніатства, енергійна підтримка греко-католиків світовою спільнотою змусили владні структури піти на поступки. 28 листопада 1989 р. Рада у справах релігій при Раді Міністрів УРСР опублікувала заяву, у якій зазначалося, що греко-католики схід-

¹ Там же / Інформація Івано-Франківського обкому КПУ «Про молитовне зібрання греко-католиків в м. Івано-Франківську» від 2 жовтня 1989 р. арк. 27, 28.

² Див. Камінський А. Названа праця. — С. 538; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці від 13 листопада 1989 р. арк. 19, 20; Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці від 27 листопада 1989 р. арк. 41.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2659 / Доповідна записка Голови Ради у справах релігій при Раді міністрів УРСР М. Колесника «Про загострення релігійної ситуації у ряді західних областей республіки та заходи по її нормалізації» від 21 листопада 1989 р. арк. 39.

⁴ Там же / Довідка Міністерства закордонних справ УРСР «Про активізацію виступів на Заході за легалізацію української католицької церкви в УРСР» від 4 грудня 1989 р. арк. 32, 34—35.

ного обряду можуть утворити свої релігійні громади і реєструвати їх в установленому порядку. Ця акція мала на меті щонайменше три цілі. По-перше, вона створювала сприятливу атмосферу для зустрічі М. Горбачова та Папи Римського, яка відбулася буквально за декілька днів — 1 грудня 1989 р. Дозвіл на реєстрацію греко-католиків давав Генсеку додатковий козир у переговорах. По-друге, оприлюднена заява давала шанс на деполітизацію уніатського руху, не випадково у секретних партійних документах окремо підкреслювалася думка про те, що «це рішення окрім позитивного політичного резонансу, створює умови для виводу маси рядових віруючих з-під впливу екстремістів, які тривалий час паразитували на забороні греко-католицької церкви, спрямовували невдоволення віруючих у політичне русло»¹. По-третє, дозвіл на реєстрацію створював ілюзію вирішення ще однієї болючої проблеми суспільства — питання про легалізацію УГКЦ. У своїх аналітичних розробках Рада у справах релігії не випадково визнала «за доцільне відокремити питання про реєстрацію греко-католицьких релігійних об'єднань східного обряду від питання про утворення греко-католицької церкви східного обряду як самостійної церковної організації». І якщо перше з цих питань вже було вирішене позитивно, то розв'язання другого відкладалося на більш пізній час, до того ж пропонувалося підпорядкування католиків східного обряду та католиків латинського обряду одному спільному єпископату. Саме така церковна структура, на думку фахівців Ради у справах релігії, «допомогла б зняти з цього питання національне забарвлення, послабити зв'язок релігії з націоналізмом»².

7 грудня 1989 р. кардинал Любачівський заявив, що реєстрація є лише першим кроком на шляху до легалізації, і що, на його думку, Папа Римський відкладе свій візит до СРСР аж до моменту легалізації УГКЦ в Україні. Особливо він проакцентував увагу на власності УГКЦ, яка була конфіскована і передана РПЦ³. Варто підкреслити, що після зустрічі М. Горбачова з Папою Римським проблема остаточної легалізації УГКЦ ніби зависла у повітрі. Спробою зсунути її з мертвої точки стали переговори між делегаціями Ватикану та РПЦ, що відбулися у Москві 12—17 січня 1990 р. Оскільки в центрі уваги стояло найбільш болюче питання — про розподіл культових приміщень та церковного майна, остаточно домовитись сторонам не вдалося. У підсумковому документі зазначалося, що «тільки метод діалогу дозволить успішно вирішити проблеми взаємовідносин між різними церквами». Учасники переговорів домовилися, що для розв'язання конфліктів, які виникають у західних областях України, необхідно створити комісії з представників зацікавлених сторін».

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2659 / Інформація «Про заходи по нормалізації релігійної ситуації у західних областях республіки» від 22 грудня 1989 р. арк. 49.

² Там же / Доповідна записка Голови Ради у справах релігії при Раді міністрів УРСР М. Колесника «Про загострення релігійної ситуації у ряді західних областей республіки та заходи по її нормалізації» від 21 листопада 1989 р. арк. 41.

³ Камінський А. Названа праця. — С. 548—549.

За цих обставин греко-католики вирішили здійснити вирішальний крок, який би остаточно перехилив шальку терезів на їхню користь. 23 січня 1990 р. у Преображенській церкві у Львові відбувся Собор УГКЦ, який офіційно був проголошений «актом легалізації Української греко-католицької Церкви». На цьому форумі були присутні шість єпископів та більш як 150 священників. Собор продемонстрував значну політизацію проблеми легалізації УГКЦ. У зв'язку з цим не випадково, що значну роль у ході цієї релігійної акції відігравали світські особи, зокрема, голова Комітету захисту УГКЦ І. Гель, представник регіональної організації НРУ І. Гречко, староста церковної громади Преображенської церкви М. Солтис та інші. Разом з тим лише сім хвилин було виділено для виступу архієпископа митрополита В. Стернюка — формального керівника західноукраїнських греко-католиків. Врешті-решт у рішеннях Собору було заявлено про неканонічність Львівського собору 1946 р., висунуто вимогу про повернення майна, що належало УГКЦ; ставилось питання про відновлення церковних структур, які існували до 1939 р., реабілітацію уніатського духовенства тощо¹.

Після цих подій процес ствердження УГКЦ у релігійному житті республіки отримав нового потужного імпульсу. На 1 лютого 1990 р. до Ради у справах релігій при Раді Міністрів УРСР було подано заяви на реєстрацію від 435 греко-католицьких громад. З них у Закарпатській області 19, Івано-Франківській — 123, Львівській — 218, Тернопільській — 75 громад. У зв'язку з цим загострилося питання про церковне майно. На початок лютого того року греко-католиками було захоплено 171 церкву (Івано-Франківська область — 32 церкви, Львівська — 136, Тернопільська — 3)².

У лютому 1989 р. утворився ініціативний комітет, що поставив собі за мету легалізацію Української автокефальної православної церкви (УАПЦ). До його складу увійшли Б. Михайлечко, Т. Антонюк, А. Витченко, М. Будник, Л. Лохвицька. 15 лютого комітет звернувся до Президії Верховної Ради СРСР, Президії Верховної Ради УРСР і до міжнародної християнської громадськості з заявою, у якій зазначалося, що перебудова кардинально змінила ситуацію в країні, пролила світло на багато гострих проблем, однією з них є визнання існування окремої української національної традиції. У документі стверджувалося, що кожна цивілізована нація має невід'ємне право на свою незалежну автокефальну церкву.

Ці слова вже наприкінці лютого 1989 р. знайшли підтримку митрополита Мстислава і Ради Митрополії УАПЦ у США, які видали заяву з висловленням солідарності з Комітетом за легалізацію УАПЦ в Україні та оцінили його роботу, як «перший вогник Нового відродження на Україні 1000-літньої Право-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2771 / Інформація «Про релігійну ситуацію в західних областях України» від 2 лютого 1990 р. арк. 8, 9.

² Там же / Довідка «Про греко-католицьку церкву» від 1 лютого 1990 р. арк. 11.

славної Церкви українського народу». Втім в Україні ідея відродження УАПЦ наразилася на серйозну протидію: РПЦ та УГКЦ побачили в Українській Автокефальній Православній Церкві конкурента, особливо в західному регіоні, а світська влада — політичну загрозу.

Спробою перехилити шальку терезів на свій бік в серпні 1989 р. була відмова священників та віруючих церкви апостолів Петра і Павла у Львові від підпорядкування РПЦ і проголошення ними першої автокефальної громади в Україні. У телеграмі на адресу ієрархів РПЦ зазначалося «Група священників Львівської Єпархії заявляє про свій вихід з підлеглості Московському Патріархату. Більше не можемо терпіти такого середньовічного закріпачення». 8 вересня 1989 р. митрополит Мстислав, першоієрарх УАПЦ у США, видав архіпастирське послання, у якому призначив протоієрея Б. Михайлечка «своїм духовним відпоручником та адміністратором в Україні» і зобов'язував його організовувати та здійснювати акції для відновлення УАПЦ¹.

Поступово рух за легалізацію УАПЦ почав отримувати підтримку народу. Якщо у листопаді 1989 р. в Україні функціонувало 30 парафій Української автокефальної православної церкви, то в січні 1990 р. вже понад 200². 22 січня цього року у Галичі Івано-Франківської області відбулися збори священників та мирян, представників 204 громад, — які були проголошені собором. Учасники цього зібрання заявили про свій вихід з-під юрисдикції Московського патріархату з метою відновлення статусу УАПЦ. Причинами такого рішення, як зазначалося у прийнятому на зборах документі, полягали у небажанні й надалі діяти під «московським диктатом» і прагнення «реалізувати право на національно-релігійне самовизначення»³.

За цих обставин архієрейський собор РПЦ (січень 1990 р., Москва), намагаючись зберегти свої позиції в Україні, змушений був піти на поступки. Єпархія, приходи та монастирі на території нашої республіки виділялися в окремий екзархат Московського патріархату і офіційно стали називатися Українською православною церквою (УПЦ). І хоча екзархат не отримав права внутрішнього самоврядування і московський патріарх та Синод залишили собі можливість втручання в церковні справи екзархату, все ж це рішення відкрило шлях до офіційної легалізації Української автокефальної православної церкви. У червні 1990 р. відбувся Всеукраїнський

У другій половині 80-х років розпочався своєрідний релігійний ренесанс.

¹ Камінський А. Названа праця. — С. 565, 569, 570.

² Алексєєв Ю. М. Кульчицький С. В. Слюсаренко А. Г. Україна на зламі історичних епох (Державотворчий процес 1985—1999 рр. — К. 2000. — С. 39.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2771 / Інформація «Про релігійну ситуацію в західних областях України», від 2 лютого 1990 р. арк. 10.

Патріарх митрополит
Мстислав (Скрипник)

Собор, який затвердив проголошення відродження УАПЦ і обрав Патріархом митрополита Мстислава (Скрипника).

Отже, у другій половині 80-х років розпочався своєрідний релігійний ренесанс: розширився конфесійний спектр; збільшився відсоток населення, яке позитивно ставилось до релігії; різко зросла роль релігійного фактору у суспільно-політичному житті України; розгорнулись процеси легалізації та відродження УГКЦ та УАПЦ; помітно збільшився вплив церков на соціальні та культурні процеси. В 1990 р. у республіці існувало понад 40 різних релігійних течій, з яких 15 найбільш потужних мали вплив на 70—80 % дорослого населення західних областей і на 25—30 % решти населення республіки¹. Новостворені політичні партії почали не лише враховувати релігійний фактор у своїй роботі, а й активно його використовувати у боротьбі за владу. За цих обставин аналітики КПУ дедалі частіше приходили до висновку про те, що недооцінка релігійного фактору буде врешті-решт вести до значних політичних прорахунків.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2771 / Довідка «Про релігійну ситуацію в Україні і пропозиції щодо політики Компартії України в релігійному питанні», від 6 вересня 1990 р. арк. 87.

6. Протистояння влади та опозиції (літо 1989 р. — лютий 1990 р.): «...на чорнобильських руїнах, на омонівських кийках мітингує Україна без вождів і без ЦеКа...»

Ми заслужили свій режим і своїх вождів, нам і розсьорбувати.

А. Солженіцин

Дії людей — найкращі перекладачі їх думок.

Д. Локк

Пристрасті — ось оратори багатолюдних зборів.

*Антуан де Рівароль,
французький письменник*

Після липневого шахтарського страйку протистояння опозиції та влади вступило у нову фазу свого розвитку, характерними рисами якої були гостра та інтенсивна конфронтація у боротьбі за реальну владу на місцях; швидке переростання опозиційних настроїв суспільства у масштабну демонстрацію відкритого активного протесту у формі мітингів, страйків, демонстрацій, пікетувань, голодувань тощо; прогресуюча політизація та масовість цих акцій. Найбільш поширеними та дієвими формами впливу опозиції на офіційну владу у цей час були демонстрації та мітинги, під час яких представники неформальних організацій вели агітацію на багатолюдних вулицях та площах, у підземних переходах тощо. Це пояснюється тим, що демократичні сили у цей час організаційно зміцніли, набули досвіду і могли цілеспрямовано планувати, готувати та здійснювати подібні масові акції.

Мітингова форма спілкування з масами давала переваги неформалам, оскільки лейтмотивом більшості цих заходів була критика пануючої системи та властимущих, яка, як правило, впливала на емоції, а не вимагала серйозного аналітичного підґрунтя. Такого роду політичні заходи були для опозиції найбільш зручними у процесі завоювання симпатій народу, бо поєднували в одне ціле радикальні дії активістів, безпосередньо включених в політичні акції, та участь широких кіл громадськості, які перебували у стані невизначеності, що дозволяло опозиції схилити шальку політичних терезів на свій бік.

Політичне протистояння, яке формально розгорталося по лінії «влада—опозиція», фактично відбувалося у трикутнику «влада — народ — опозиція». В його рамках зароджувалися, загострювалися та виринали на поверхню всі можливі способи конфліктів — суперництво, конкуренція, конфронтація. Причому «влада» та «опозиція» максимально виявляли свою активність у намаганні розширення власної соціальної бази, а народ прискіпливо та з недовірою прислухувався до промов та гасел і приглядався до лідерів та їхнього оточення, не поспішав (чи то за інерцією, чи то глибоко обдумуючи кожен крок) займати чітко визначену політичну позицію. Проте, врешті-решт, підхоплений «мітинговою стихією», маятник громадської думки дедалі більше розгойдувався і суспільство все більше починало виявляти свою активність, втрачаючи стабільність, і не завжди розуміючи, що фактично стає заручником волі лідерів, об'єктом маніпулювання, засобом здобуття або ж утримання влади.

Як відомо, мітинговому періоду у суспільно-політичному житті республіки було покладено початок ще 13 червня 1988 р., коли у Львові відбувся багатотисячний мітинг під час проведення установчих зборів Товариства української мови. Новий етап своєрідної мітингової війни фактично розпочався в серпні 1989 р., коли було обнародовано проект закону «Про зміни і доповнення Конституції (Основного Закону) Української РСР», а також закон «Про вибори народних депутатів Української РСР», що відрізнялися своєю консервативністю навіть у порівнянні з загальносоюзними (наприклад, якщо кандидата у народні депутати СРСР міг висувати будь-який трудовий колектив, то за новими законами цей колектив мав нараховувати не менше 300 осіб). Влада, передбачаючи бурхливу негативну реакцію суспільства, оперативно готувалась до відсічі опозиційним силам. Вже 8 серпня на колегії Прокуратури УРСР розглядалося питання щодо посилення нагляду за дотриманням законодавства про порядок проведення мітингів та демонстрацій, про міжнаціональні відносини та діяльність неформальних об'єднань. Всім прокурорам областей були дані вказівки про посилення боротьби з особами, які представляють особливу громадську загрозу, ізоляції їх від суспільства. Ці ж проблеми знаходились у центрі уваги на нараді керівників правоохоронних органів республіки 8 вересня 1989 р. 9 серпня ЦК КПУ у своїй інформації у ЦК КПРС просив повернути в Україну, насамперед на Львівщину, хоча б половину контингенту міліції та військ МВС, відправленого в інші регіони СРСР¹.

Випереджувальні дії офіційних властей були не випадковими. Публікація закону про вибори сколихнула народні маси, викликала хвилю санкціонова-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2616 / Інформація прокуратури УРСР «Про стан виконання у республіці законодавства, направлено на попередження національної чи расової ворожечі», від 8 вересня 1989 р. арк. 135; Там же — Спр. 2642 / Інформація ЦК КПУ «Про деякі зміни у тактиці націоналістичних елементів у республіці», від 9 серпня 1989 р. арк. 162.

них та несанкціонованих мітингів у Житомирі, Севастополі, Кривому Розі, Коломиї, Самборі, Луцьку та інших містах республіки¹. Своєрідним піком цієї хвилі став 4-тисячний мітинг у Донецьку 27 серпня 1989 р., який відбувся за ініціативою страйкому шахти ім. Засядько та оргкомітету клубу виборців «За демократичні вибори». Більшість промовців, у тому числі народні депутати СРСР (В. Зубанов, О. Саунін, Ю. Бурих, А. Бойко) висловили серйозні критичні зауваження щодо проєкту закону про вибори, окремі статті якого були названі антидемократичними. На зібранні було розгорнуто гасла «КПУ — провінція КПРС», «Вся влада Радам!», «Донецьк — зразок застою», «Геть привілеї!». Активну участь у мітингу брали представники Руху та УГС, які виступили з гострою критикою В. Щербицького, В. Шевченко, В. Масола, Ю. Єльченка та закликали всіх учасників зібрання стати під жовто-блакитні прапори. Гостра критика партійних та радянських органів здобула бурхливу підтримку присутніх².

Початок вересня ознаменувався потужним наступом демократичних сил. 2 вересня 1989 р. республікою прокотилась хвиля санкціонованих мітингів. У Києві з ініціативи народних депутатів СРСР на чолі з В. Яворівським та В. Черняком біля центрального стадіону було проведено мітинг «За демократичні вибори», на якому гостро критикувався офіційний проєкт закону про вибори. Присутніх було поінформовано про те, що Київським депутатським клубом (утворився у травні 1989 р.) підготовлено власний альтернативний проєкт, який невдовзі буде передано до Верховної Ради УРСР. У цей день відбулись мітинги у Львові та 8 райцентрах Львівської області, Сімферополі, Івано-Франківську, Тернополі, Дніпродзержинську, Горлівці, Маріуполі, Кременчузі та Бердичеві. Фактично на мітинги перетворилась зустріч у Житомирі на стадіоні ім. Леніна з народним депутатом А. Ярошинською та у Полтаві з народним депутатом СРСР М. Куценком³.

4 вересня народні депутати В. Грищук, А. Назаренко, В. Сорочик, В. Черняк, В. Яворівський, А. Ярошинська подали до Президії Верховної Ради УРСР проєкт закону про вибори. Принциповими вимогами, на яких базувався цей документ, були: одна людина — один голос, без гарантованого представництва від громадських організацій; прямі пропорційні вибори до Верховної Ради УРСР; прямі вибори президента республіки; вибори на альтернативній

¹ Там же, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 9 серпня 1989 р. арк. 11.

² Там же, спр. 2555 / Доповідна записка Донецького обкому КПУ «Про мітинг, що відбувся 27 серпня 1989 р. на стадіоні «Локомотив», від 9 вересня 1989 р. арк. 116; Там же / Інформація Донецького обкому КПУ «Про мітинг у м. Донецьку 27 серпня 1989 р.», б/д, арк. 91—92; Там же. — Спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 28 серпня 1989 р. арк. 51.

³ Там же, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 3 вересня 1989 р. арк. 63; Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 4 вересня 1989 р. арк. 65.

основі (кандидатів більше, ніж місць); недопустимість впливу виборчих комісій на формування депутатського корпусу¹. Попри те, що суспільна думка була на боці більшості з цих вимог, влада вдалася до спроби поховати альтернативний законопроект у надрах бюрократичної машини, або, принаймні, дискредитувати його в очах громадськості на тій підставі, що він містив багато положень, які не узгоджувалися з політичною системою, що склалася за роки радянської влади, практикою формування і взаємодії державних органів, а також з основними положеннями Конституції СРСР, Конституції УРСР, інших діючих законів.

Між тим мітингова кампанія дедалі більше набирала обертів. 10 вересня у Калуші та Коломиї Івано-Франківської області та Нестерові Львівської на санкціонованих мітингах йшла гостра дискусія про вибори до місцевих рад². 17 вересня представники місцевих неформальних об'єднань «Меморіалу» та НРУ провели у м. Вишгороді Київської області санкціонований мітинг, у резолюції якого була висловлена підтримка альтернативного проекту Закону про вибори народних депутатів. Крім того, учасники цього зібрання прийняли рішення про звернення до Верховної Ради СРСР з проханням про відкликання народного депутата СРСР В. Шевченко³. Наростаюча радикалізація та політизація мітингів змусили офіційну владу максимально обмежити санкціонування цих масових громадських зібрань. Такі дії владних структур провокували ще гострішу реакцію опозиції. Так, коли 28 вересня 1989 р. сесія Сумської міськради без законних підстав відмовила активістам Руху у дозволі на проведення мітингу, наступного дня на центральній площі міста група з трьох осіб розпочала голодування протесту⁴.

У другій половині вересня офіційна влада спробувала провести масову мітингову акцію під девізом «За інтернаціональну єдність», яка була приурочена до ухвалення Пленумом ЦК КПРС 20 вересня 1989 р. платформи «Національна політика КПРС». Глибинним її завданням було перехоплення ініціативи у ході мітингового протистояння. Ще 16 вересня 1989 р. у Києві міськком партії та виконком міської Ради провели загальноміський мітинг з порядком денним «У інтернаціональній єдності та згуртуванні — успіх перебудови». Того ж дня у Львові комітетом ветеранів війни та праці проведено двохтисячний мітинг у підтримку перебудови, проти «націоналістично налаштованих елементів»⁵. 22 вересня у парку м. Тернополя відбулось відкрите спільне

¹ Відкритий лист групи народних депутатів від України до депутатів Верховної Ради Української РСР // Радянська Україна. — 1989. — 25 серпня.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 11 вересня 1989 р. арк. 81.

³ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 18 вересня 1989 р. арк. 90.

⁴ Там же, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 30 вересня 1989 р. арк. 105.

⁵ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 17 вересня 1989 р. арк. 89.

засідання міської та обласної Ради ветеранів війни, спрямоване у формі обговорення на пропаганду вересневого Пленуму ЦК КПРС, засудження діяльності НРУ та УГС¹.

25 вересня у Луцьку під патронатом обкому партії пройшов санкціонований мітинг «За інтернаціональну єдність», у якому взяло участь 12 тис. осіб². Наступного дня у Івано-Франківську на стадіоні «Електрон» відбувся санкціонований мітинг під девізом «За інтернаціональне братство, дружбу народів СРСР», у якому взяло участь близько 10 тис. осіб, в тому числі 1,5 тис. прихильників НРУ. Хід зібрання теж контролювала місцева офіційна влада³.

28 вересня відбувся Пленум ЦК КПУ, на якому пішов у відставку В. Щербицький, що викликало не лише певне перегрупування сил у республіканській партійній організації, а й фактично створило нову політичну ситуацію, відкрило шлях для нових факторів та процесів, адже, як зазначав Л. Кравчук в одному з інтерв'ю часів незалежності: «Щербицького не можна вважати, ну, скажімо, еталоном консерватизму, ні в якому разі... Він бачив це (реформи, ініційовані М. Горбачовим — О. Б.) шляхом демократії і демократизації якихось незначних процесів при збереженні тої системи, яка існувала, сили партії, її влади, але трошки, так, знаєте, «припудреної» якоюсь демократією. І я думаю, що в Україні не пройшло б це так швидко, такі зміни, коли б залишився при владі Щербицький. Коли прийшов Івашко, це вже зовсім інша людина. Я не скажу, що він був, скажімо, проти партії чи хотів докорінно змінити партію — ні. Але він вже бачив, що в партії вималювалось два... дві лінії — консервативна і демократична, ну, можемо говорити, так звана демократична, якщо брати демократію в повному розумінні цього слова. Але партія поділилась».⁴

Бурхливо розпочався жовтень 1989 р. 1 жовтня у Тернополі пройшов санкціонований мітинг представників неформальних об'єднань, який зібрав під жовто-блакитні прапори близько 1,5 тис. осіб. Драматично розгорталися події у Львівській області, де в цей день відбулося свято народної творчості, у якому взяли участь близько 50 тис. осіб. Національно-патріотичні сили вирішили використати цей масовий захід для пропаганди власних поглядів та захисту національних інтересів. У першій половині дня було організовано похід трьох колон (по 200 осіб кожна) з національною символікою⁵. Театралізоване дійство, що відбувалось на вулицях міста, символізувало поневолення Західної України Радянським Союзом, у його ході частина учасників, переодягнута у форму бійців Червоної Армії, демонстративно оплутала колючим дротом

¹ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 23 вересня 1989 р. арк. 98.

² Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 25 вересня 1989 р. арк. 100.

³ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 27 вересня 1989 р. арк. 102.

⁴ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

⁵ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 2 жовтня 1989 р. арк. 107.

групу молоді в українських національних костюмах. У руках демонстрантів знаходились плакати з написами «СРСР — тюрма народів», «Возз'єднання чи окупація?» Під час просування натовп виріс до 1,5 тис. осіб, зім'яв міліцейський заслін та вийшов на Співоче поле. В результаті було перервано концерт, що проходив у рамках Дня міста, та проведено театралізовану виставу національно-патріотичного змісту. В цей же час біля приміщення міськвиконкому неформальне об'єднання «Друзі Лева» та місцеве відділення УГС провели ще одну театралізовану виставу та концерт, на якому виступаючі були одягнуті у форму «січових стрільців», співали стрілецьких пісень та виголошували заклики «Волю Україні!», «Воля!», «Слава Україні!»¹.

Увечері, коли поширилась чутка про арешт одного з активістів УГС, тринадцяний натовп блокував приміщення міського УВС. У критичний момент влада використала ЗМОП. У зіткненні, що відбулося, отримали травми 34 співробітника міліції, а також 44 демонстранти². Вже 3 жовтня на промислових підприємствах Львова пролунали заклики до страйку, а студенти окремих груп Львівського університету та Політехнічного інституту припинили заняття у зв'язку з інцидентом 1-го жовтня. З цього приводу ввечері біля пам'ятника І. Франку відбувся несанкціонований мітинг, у якому взяли участь близько 5 тис. осіб. На мітингу лунали вимога притягнути до відповідальності працівників міліції та заклик створити загальноміський страйковий комітет³.

Спроби застосування силових методів для тиску на опозицію мали місце і в подальшому. 8 жовтня 1989 р. у Києві працівники правоохоронних органів жорстоко побили учасників хору Л. Яценко, які, повертаючись з ювілейного літературного вечора Д. Павличка, на площі Жовтневої революції організували імпровізований концерт, що зібрав близько тисячі киян, після чого 14 осіб було затримано міліцією «за спробу організації несанкціонованого мітингу та протиправні дії». НРУ оцінив цей інцидент як вияв брутального свавілля і беззаконня⁴.

15 жовтня за рішенням секретаріату НРУ керівниками обласних організацій Руху було проведено несанкціоновані мітинги у Рівному, Чернівцях, Дніпропетровську, Хмельницькому, Дубно та інших містах з метою обговорення

¹ Там же, спр. 2616 / Інформація Міністерства внутрішніх справ УРСР «Про суспільно-політичну ситуацію у місті Львові», від 28 жовтня 1989 р. арк. 186—187.

² Там же, спр. 2676 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 2 жовтня 1989 р. арк. 107; спр. 2616 / Інформація Міністерства внутрішніх справ УРСР «Про суспільно-політичну ситуацію у місті Львові», від 28 жовтня 1989 р. арк. 187—188.

³ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 4 жовтня 1989 р. арк. 111.

⁴ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 9 жовтня 1989 р. арк. 115; спр. 2555 / Протест Секретаріату Народного Руху України за перебудову, від 12 жовтня 1989 р. арк. 157.

альтернативного Закону про вибори¹. Між тим барометр суспільних настроїв у Львові дедалі більше доходив до критичної позначки. В середині жовтня тут відбувся 10 тис. мітинг, у якому взяли участь народні депутати СРСР Вакарчук та Р. Братунь. На зібранні емоційно засуджувалися дії органів правопорядку 1 жовтня 1989 р.² Гостроти політичній боротьбі у Львові додало те, що саме у цей час Верховна Рада України мала остаточно затвердити Закон про вибори. Саме цьому питанню було присвячено мітинг на площі перед Львівським університетом, організований 26 жовтня лідерами УГС. Над головами 2,5 тис. його учасників лунали промови, у яких висловлювалась незгода з тим, що на Сесії Верховної Ради УРСР, що проходила тим часом, не обговорювався альтернативний проєкт Закону про вибори. Висловлювалися заклики провести 27 жовтня на знак протесту одноденний страйк³. Наступного дня у Львові на головних підприємствах об'єднань «Автопогрузчик», «Конвеєр», заводів «Орбіта» та експериментальному механічному був проведений попереджувальний страйк. Серед вимог його учасників знову висувалась необхідність прискорення розслідування подій 1 листопада. На деяких інших підприємствах міста не працювали протягом 4—5 годин окремі цехи та ділянки⁴.

1 листопада 1989 р. у рамках ар'єргардних баталій липневого шахтарського страйку на шахтах Донецька за ініціативою міського страйкому було проведено короткочасний страйк. У цей час проводилась серія мітингів, присвячених процесові реалізації висунутих напередодні умов, у яких взяло участь 12,5 тис. осіб⁵.

З початку листопада мітингова кампанія почала дедалі активніше набирати обертів. 5 листопада у Івано-Франківську відбувся санкціонований п'ятитисячний мітинг, на якому звучали заклики не голосувати за керівників-комуністів, скасувати 6 статтю Конституцію СРСР, запровадити багатопартійну систему. Цього ж дня у Луцьку також відбувся несанкціонований мітинг. Його учасники вимагали відставки першого секретаря обкому партії, скасування штрафів за минулі несанкціоновані мітинги⁶.

З початку листопада мітингова кампанія почала дедалі активніше набирати обертів.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2556 / Висновок Прокуратури УРСР з питань, поставлених державним правовим відділом у зв'язку з надходженням листа до ЦК Компартії України, від 30 листопада 1989 р. арк. 44, 45.

² Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 16 жовтня 1989 р. арк. 123.

³ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 27 жовтня 1989 р. арк. 138.

⁴ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 28 жовтня 1989 р. арк. 140.

⁵ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 2 листопада 1989 р. арк. 3.

⁶ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 5 листопада 1989 р. арк. 12.

Приводом для нового протистояння влади та опозиції стало святкування 72-ї річниці Жовтневої революції. 7 листопада у Рівному представники неформальних об'єднань організували додаткову, крім організованих офіційною владою, колону і пройшли містом під гаслами «КПРС — Сусанін перебудови», «Владу народу, а не партапарату!». Миколаївські студенти у цей день несли лозунг «Влада — Радам, земля — селянам, талони — народу», чернігівські — «Ні керівникам, які не виправдали довіру народу», а київські — «Багатопартійність — здоров'я суспільства». Жовтневі свята стали періодом гострої «війни прапорів». Спроби вивісити жовто-блакитні знамена мали місце у Івано-Франківську, Делятині, Черкасах, Умані, Нікополі, Дніпродзержинську, Барі. У Тернополі місцеві жителі не дозволяли представникам правоохоронних органів зняти жовто-блакитний прапор, що майорів над приміщенням обласної Спілки письменників України. Натомість, в ніч на 7 листопада у Береговському районі Закарпатської області з одної з сільрад було знято і спалено прапор УРСР, а у Вінниці знято 3 прапори СРСР¹.

12 листопада за ініціативою Руху у Західному регіоні республіки було проведено низку санкціонованих мітингів: в Ужгороді під гаслом «Проблеми міста», у Коломиї та селі Цехів Рогатинського району Івано-Франківської області з проблеми демократизації майбутніх виборів, у Луцьку з питань екології та наслідків Чорнобильської катастрофи, у районних центрах Рівненської області Корці та Червоноармійську у центрі уваги була проблема «Голод 1932—33 рр. в Україні», у Дубно мітингуючі демонстрували свою підтримку утвореній місцевій організації НРУ².

За десять місяців 1989 р. у республіці неформальними організаціями було проведено 927 масових заходів, у яких взяло участь понад 500 тис. осіб. Про наростаючі протестні настрої у суспільстві переконливо свідчило те, що 445 акцій (тобто 48 %) були несанкціонованими. Найбільш складна ситуація для офіційної влади склалася у Західному регіоні республіки: у Львівській області проведено 201 несанкціонований масовий захід, у Тернопільській — 44, Івано-Франківській — 34. Своєю активністю відзначались і неформали м. Києва та Кримської області, де відбулось відповідно 34 та 37 несанкціонованих масових зібрань. Влада намагалась боротись проти наростаючої мітингової стихії не лише заборонами, а й адресними репресивними заходами (так званими «мікрорепресіями») — з початку 1989 р. до листопада до адміністративної відповідальності було притягнуто більш як

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2564 / Інформація «Про суспільно-політичну ситуацію у республіці в дні святкування 72-ої річниці Великого Жовтня», від 9 листопада 1989 р. арк. 135—137.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 13 листопада 1989 р., арк. 19.

800 осіб, в тому числі 253 організатора та активних учасника несанкціонованих масових заходів¹.

Силовий тиск на демократичні організації та репресивні акції з боку властей змусили голову НРУ І. Драча звернутись 10 листопада до першого секретаря ЦК Компартії України В. Івашка з листом, у якому, зокрема, зазначалось: «У своїх виступах Ви закликаєте до співпраці з Рухом, до шукання шляхів взаєморозуміння, до консолідації сил в ім'я перебудови... Але, як показало життя, практика не відповідає теорії. Хвиля репресій, що прокотилась по Україні, свідчить про протилежне... Така реакція властей на демократичні рухи народу наводить на думку, що вони не зацікавлені в тому, щоб народ брав активну участь у розробці та прийнятті законів. До того ж, заборона обговорення проектів закону про вибори суперечить самій суті демократизації суспільства і висунутому ЦК КПРС гаслу про народовладдя, вона антиконституційна і ґрунтується на сталінсько-брежнєвських засадах контактів з народом... Таким чином, зумисне це чи ні, але влада створює собі опозицію»².

Наприкінці 1989 р. надзвичайно загострилася проблема кримських татар. Під тиском громадськості Верховна Рада СРСР змушена була прийняти 14 листопада цього року Декларацію «Про визнання незаконними та злочинними репресивних актів стосовно народів, що були примусово переселені, та забезпеченні їхніх прав», у якій особливо акцентувалась увага на нагальній необхідності прийняття відповідних законодавчих заходів для безумовного відновлення прав усіх радянських народів, які зазнали репресій. Спроби вирішити цю проблему мали місце ще у липні 1987 р., коли при Верховній Раді СРСР була утворена спеціальна комісія для розгляду «комплексу питань, піднятих особами з числа кримськотатарської національності». У той час офіційна влада намагалася направити вирішення цієї проблеми у культурно-просвітницьке русло, але правда історії, історична справедливість вимагали повноцінного відновлення прав кримських татар.

В умовах демократизації та гласності розпочався процес стихійного повернення татар до Криму. Якщо у 1987 р. сюди прибула 661 сім'я — 2297 осіб, то на грудень 1988 р. — 5311 сімей, 39 187 осіб³. З метою стабілізації ситуації у регіоні та організації контрольованого переселення кримських татар у 1988 р. за рішенням ЦК КПУ були створені республіканська оперативна група та аналогічні групи в Криму, Херсонській та Запорізькій областях. В результаті проведеної роботи на травень 1989 р. у Кримській області

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2616 / Інформація Прокуратури УРСР, від 14 листопада 1989 р., арк. 137; спр. 2616 / Інформація Міністерства внутрішніх справ УРСР, від 24 листопада 1989 р., арк. 143.

² Там же, спр. 2556 / Лист Секретаря Спілки письменників України, Голови Народного Руху України за перебудову І. Драча до Івашка В. А. від 10 листопада 1989 р. арк. 41—43.

³ Литвин В. М. Україна: політика, політики, власть. На фоні політичного портрета Л. Кравчука. — К. 1997. — С. 104.

у 37 школах було організовано факультативне вивчення татарської мови, видані підручники. На полицях книжкових магазинів можна було знайти 85 найменувань книг, авторами яких були кримські татари. Діяло 20 етнографічних кримсько-татарських колективів художньої самодіяльності. Втім, клубок проблем наростав, ключовими з них були працевлаштування кримських татар, їхня прописка, надання їм земельних ділянок під забудівлю тощо. Ускладнення суспільної ситуації у Криму вело до наростання невдоволення серед прибулих. Лише протягом чотирьох місяців 1989 р. активістами захисту прав кримських татар було проведено 22 мітинги, в т. ч. 15 несанкціонованих, у яких взяли участь 4,6 тис. осіб. За порушення порядку проведення мітингів з серпня 1988 р. по травень 1989 р. до адміністративної відповідальності було притягнуто 100 організаторів та учасників масових акцій¹.

Між тим темпи переселення дедалі зростали: на грудень 1989 р. у Кримській області проживало вже 16 132 сім'ї — 66 875 осіб татарської національності². Така масштабна міграція ще більше загострила суспільну ситуацію в регіоні. Почастішали випадки захоплення татарами земельних ділянок та сутички на цьому ґрунті з місцевим населенням. Цікаві деталі

Така масштабна міграція ще більше загострила суспільну ситуацію в регіоні. Почастішали випадки захоплення татарами земельних ділянок та сутички на цьому ґрунті з місцевим населенням.

процесу повернення татар до Криму розкриває у своїх спогадах один із провідників кримськотатарського національного руху М. Джемільєв: «Ми стали вимагати, щоб нам давали хоча б земельні ділянки, щоб ми могли самі будувати... Нам говорили, що немає землі вільної...

І тоді почався знаменитий процес захоплення земель. У нас були дуже великі сутички з владою. Захоплення це було виправданим заходом, іншого виходу не було, тому що на очах кримських татар йшла масована пропаганда серед росіян: «Беріть земельні ділянки під городи, під дачі, інакше Крим стане татарським. Бачите, татари їдуть, запрошуйте своїх родичів з Кубані там, ми всіх їх забезпечимо землею». Спеціальні агітатори їздили по селах. Лише протягом 89—90-го років — це вже офіційна статистика — було роздано близько 150 тисяч земельних ділянок росіянам під дачі, під городи, які їм абсолютно не потрібні були. Ми навіть зафіксували такі випадки. Завод «Фотон» тут є, там робітникам на зборах кажуть: «Всі напишіть заяви, що

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2661 / Інформація «Про хід виконання у Кримській області постанов ЦК КПРС та ЦК Компартії України з питань стабілізації ситуації серед кримських татар», від 15 травня 1989 р. арк... 1, 3.

² Там же, оп. 2658 / Інформація «Про суспільно-політичну ситуацію у республіці станом на 16 грудня 1989 р.», арк. 223.

ви хочете отримати земельні ділянки під дачі або під городи». Деякі кажуть: «А навіщо мені треба, мені вона не потрібна, я не буду займатися цим». — «Тоді не отримаєш відпустку»... Ті, які отримали ці земельні ділянки, звичайно, не прогадали. Потім вже в газетах з'являлися оголошення: «Продаю земельну ділянку. Мінняю на відеомагнітофон»... За цих обставин кримські татари змушені були займати земельні ділянки...»¹.

Мустафа Джемілев, 1991 р.
Фото: Марта Коломиєць-Яневська

У ході організованих татарськими активістами мітингів та пікетувань дедалі голосніше почав лунати лозунг створення кримської автономії. Ситуація була настільки загостреною, що у вересні 1989 р. у телеграмі трудівників радгоспу Ароматний та колгоспу ім. Ілліча Бахчисарайського району Кримської області на адресу В. Івашка зазначалося, що нині немає ніяких гарантій того, що завтра в Криму «не виникне другий Карабах»².

18 листопада 1989 р. на нараді представників демократичних об'єднань республіки було утворено «Демократичний блок», який мав представляти опозиційні КПРС сили у виборчій кампанії. Це об'єднання, що консолідувало 43 неформальних угруповання, виголосило свій Маніфест до виборців, у якому поруч зі вже традиційними для демократичної пропаганди положеннями містилось нові — про скасування монополії КПРС на владу; про різноманітність та рівноправність різних форм власності у рамках економічної системи України; про реальну багатопартійність; про прийняття нової Конституції республіки, яка б відповідала міжнародним угодам про права та свободи людини³.

Долаючи силовий тиск властей, опозиція продовжувала нарощувати свою активність. У першій декаді грудня відбулися мітинги у Львові, Тернополі, Запоріжжі, Івано-Франківську, Кам'янці-Подільському, організовані неформальними організаціями⁴. Надзвичайно важливе значення мав трьохтисячний

¹ Інтерв'ю з Мустафою Джемілевим Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/476/>

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 2, спр. 2558 / Телеграма трудівників радгоспу Ароматний та колгоспу ім. Ілліча Бахчисарайського району Кримської області на адресу В. Івашка, від 30 вересня 1989 р. арк... 170.

³ Виборчий маніфест Демократичного блоку України // Віче — 1989. — № 11. — С. 2.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2535 / Доповідна записка «Про суспільно-політичну ситуацію у республіці», від 7 грудня 1989 р. арк. 238; спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 4 грудня 1989 р. арк. 49; спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 9 грудня 1989 р. арк. 58

мітингу Києві, що відбувся 3 грудня 1989 р. Він пройшов під гаслом «Від демократичних виборів — до демократичної держави». Виступаючі гаряче агітували голосувати за представників Демократичного блоку, вилучити з Конституції СРСР 6 статтю, саморозпустити партію, провести вибори під девізом «Ради без комуністів». На зібранні було висунуто ідею утворити 21 січня 1990 р. «живий ланцюг» між Києвом та Львовом на знак відзначення акту злуки УНР та ЗУНР¹.

10 грудня в Україні пройшла масова акція, присвячена дню прав людини. У цей день мітинги відбулися у Києві, Хмельницькому, Львові, Фастові, Дніпропетровську². Особливо різкі гасла та промови лунали на київському мітингу, який був організований Всеукраїнським товариством репресованих та Українською народно-демократичною лігою. Кияни та гості столиці виступали за реалізацію програми вимог широкого політичного спектру — недопущення рецидивів сталінізму, оголошення України без'ядерною зоною, економічну та політичну незалежність республіки та створення власних збройних сил, вилучення 6 статті з Конституції СРСР, забезпечення прав кримських татар, відродження греко-католицької церкви, організацію суду над КППС, відставку вищої партійної номенклатури, відновлення прав національної символіки тощо³.

У другій декаді грудня за ініціативою НРУ, «Меморіалу», «Зеленого світу», УГС та інших неформальних організацій у Вінниці, Запоріжжі, Кіровограді, Рівному, Сумах, Херсоні, Хмельницькому, а також у районних центрах — таких як Горохів Волинської, Біла Церква Київської, Здолбунів Рівненської, Нікополь Дніпропетровської та Полонному Хмельницької областей була проведена серія мітингів, на яких йшло зацікавлене обговорення ступеня готовності опозиції до майбутніх виборів⁴.

Смерть лідера загальносоюзних опозиційних сил А. Сахарова викликала нову хвилю активності демократичних кіл. 17 грудня у Києві, Івано-Франківську, Львові, Одесі, Харкові, анаступного дня у Тернополі відбулися мітинги присвячені пам'яті А. Сахарова. У виступах переважала критика партії, партпарату; лунали заклики до виборів без комуністів, а також дедалі голосніше брались під сумнів ідеї ленінізму⁵.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2535 / Доповідна записка «Про суспільно-політичну ситуацію у республіці», від 7 грудня 1989 р. арк. 237, 238; спр. 2555 / Доповідна записка «Про мітинг, що відбувся 3 грудня 1989 р. «через демократичні вибори до демократичної держави», від 4 грудня 1989 р. арк. 174—175.

² Там же, спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 11 грудня 1989 р. арк. 60.

³ Там же, спр. 2555 / Довідка «Про стан громадського порядку та безпеки під час проведення мітингів на площі перед Республіканським стадіоном та на Спортивній площі», від 10 грудня 1989 р. арк. 177—184.

⁴ Там же, спр. 2540 / Доповідна записка «Про суспільно-політичну ситуацію у республіці та хід виборчої кампанії», від 19 грудня 1989 р. арк. 182.

⁵ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2540 / Доповідна записка «Про суспільно-політичну ситуацію у республіці та хід виборчої кампанії», від 19 грудня 1989 р. арк. 181; Там же. — Спр. 2677 /

Поступово у ході мітингів опозиція починає висувати нові вимоги та розставляти нові політичні акценти. Зокрема, 20 грудня 1989 р. у Тернополі після завершення засідання місцевого осередку НРУ перед приміщенням обкому партії було проведено несанкціонований мітинг. Промовці не обмежились традиційними звинуваченнями на адресу партапарату та гаслом бойкоту комуністів при проведенні виборів, а й висунули вимогу надати місцевому правлінню НРУ приміщення типу Будинку політосвіти, або ж аналогічного йому. Мітингуючі заявили, що в разі невиконання цієї вимоги буде проведено новий мітинг¹. До речі, 24 грудня у Тернополі справді відбувся новий двохтисячний несанкціонований мітинг, учасники якого вже конкретно вимагали передачі Палацу культури «Жовтень» представникам НРУ та УГС². Отже, новостворені неформальні структури, пройшовши етап організаційного згуртування, починають активно боротись за перерозподіл майна та розширення власної сфери впливу.

КПУ з великими труднощами вела передвиборчу кампанію під наростаючим тиском опозиції у незвичних для неї умовах плюралізму, гласності й альтернативності. За цих обставин, партійні ланки всіх рівнів не зуміли відшукати ефективних шляхів збереження своєї керівної ролі, покладались переважно на адміністративні заходи, не знайшли дієвих та результативних форм співпраці з громадськими організаціями, профспілками.

Між тим, передвиборча кампанія вступала у нову фазу свого розвитку. На 28 грудня кандидатами у народні депутати УРСР, за попередніми даними, було висунуто понад 2,3 тис. осіб. у їхньому складі домінували керівники промислових та сільськогосподарських підприємств (23, 1 %); представники науки, культури, народної освіти, охорони здоров'я (21 %); партійні працівники (14, 3 %). Вперше у республіці кількість кандидатів перевищила кількість депутатських місць. Причому в окремих областях частка кандидатів, висунутих від демократичних сил, складала до 20 %³.

На початку січня 1990 р. боротьба за владу в Україні вступила у вирішальну фазу. Політична атмосфера у суспільстві була настільки напруженою, що достатньо було незначного інцидента, щоб викликати цілу хвилю «провінційних» революцій. Зокрема, у Чернігові 6 січня службова машина, у якій знаходились нетверезі водій та один з відповідальних працівників облвиконкому потрапила в автомобільну аварію. Від зіткнення відкрилась кришка

Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 19 грудня 1989 р. арк. 80; Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 18 грудня 1989 р. арк. 77.

¹ Там же, спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 21 грудня 1989 р. арк. 88.

² Там же, спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 25 грудня 1989 р. арк. 95.

³ Там же, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 4 січня 1990 р. арк. 7.

багажника, заповненого делікатесними продуктами. Одразу виник стихійний мітинг. Представники Чернігівської організації Руху В. Розстальний, С. Жигінас, І. Панченко, А. Майба та інші вирішили направити стихійний вибух народного невдоволення у політичне русло. Під їхнім впливом вже наступного дня чотирьохтисячний мітинг чернігівчан висунув ультимативні вимоги загальнополітичного масштабу — термінову відставку обкому партії; скликання позачергової обласної партконференції; скасування райкомів партії у обласному центрі; безперешкодну реєстрацію неформальних об'єднань; відкриття міської незалежної газети; створення на підприємствах страйкових комітетів; вилучення з Конституції СРСР 6 статті; відокремлення України від СРСР. Ескалація політичного протистояння у Чернігові розгорталась у геометричній прогресії — вже 10 січня на центральному стадіоні обласного центру відбувся санкціонований мітинг за участю 30—35 тис. осіб. У цей же час ще 7—10 тис. чоловік провели несанкціонований мітинг біля приміщення обкому партії. Учасники цих зібрань гостро та емоційно наполягали на відставці партійного та радянського керівництва області, вилученні 6 статті Конституції СРСР, виході України зі складу Радянського Союзу. Особливо загрозливими для влади тенденціями були переміщення мітингів у трудові колективи та наростаюча активність молоді¹.

Дещо в менших масштабах, але не менш драматично розгорталися події у Чернівцях, де приводом для «революції місцевого масштабу» стали факти порушень номенклатурою правил оформлення поїздок за кордон. Такі порушення під час неодноразових візитів до Югославії допустили 126 із 268 партійних, радянських, профспілкових та комсомольських працівників, господарських керівників області, які виїжджали за приватними запрошеннями². Характерно, що рішення Політбюро ЦК КПУ про оголошення суворої догани та звільнення з посади першого секретаря Чернівецького обкому партії М. Нівалова не влаштувало опозицію, і вона продовжила боротьбу за максимальне усунення від влади старої партійної номенклатури. Зокрема, 11 січня за ініціативою регіональної групи НРУ під керівництвом народного депутата СРСР Л. Сандуляка було організовано пікетування приміщення Чернівецького обкому КПУ. Пікетуючі висловлювали свою незгоду з рішенням пленуму обкому партії про відставку одного лише першого секретаря, а не всього бюро. Невдовзі пікетування під впливом представників УГС переросло у несанкціонований двохтисячний мітинг³.

¹ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 11 січня 1990 р. арк. 31; Там же — Спр. 2725 / Інформація ЦК КПУ в ЦК КПРС «Про суспільно-політичну ситуацію у республіці та хід виборчої кампанії», 12 січня 1990 р. арк. 7; Там же / Інформація ЦК КПУ в ЦК КПРС «Про загострення суспільно-політичної ситуації у Чернігівській області», від 13 січня 1990 р. арк. 17—18; Гак В. Про події в Чернігові // Літературна Україна. — 1990. — 18 січня. — С. 2.

² Див. Литвин В. Названа праця. — С. 231.

³ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 12 січня 1990 р. арк. 33.

Після подій у Чернігові та Чернівцях у демократичних колах «поширилась думка, що необхідно ширше використовувати метод силового тиску на партійні органи для спонукання до виходу у відставку бюро обкомів партії»¹. Характерно, що саме ця теза швидко стала лейтмотивом проведених у цей час мітингів у Львівській, Вінницькій, Донецькій, Івано-Франківській, Закарпатській, Полтавській, Одеській та Хмельницькій областях². Значною мірою, під тиском хвилі опозиційних виступів у регіонах з січня по квітень 1990 р. в Україні залишили посади одинадцять перших секретарів з двадцяти п'яти³.

Варто підкреслити, що феномен «провінційних революцій» — це не виключно українське явище. Оцінюючи характер та динаміку протистояння опозиції та влади в масштабах СРСР, «Литературная газета» писала наприкінці січня 1990 р. що «гаряче зараз у зонах «маленьких протиапаратних революцій». Чернівці, Чернігів, Житомир, Тюмень, Владивосток... Тут зміна влади йшла і йде у незвичній у своїй викривальній відкритості формі і аж до колективних відставок бюро і виконкомів. Не випадково в Україні та і в інших місцях преса повна закликів до рішучого оновлення партії»⁴. Революції у провінції, результатом яких став вихід у відставку перших осіб обласної партійної номенклатури, мали місце у Калузі, Свердловську, Уфі, Карелії та інших містах та регіонах СРСР⁵.

Важливою віхою суспільно-політичного життя та своєрідним каталізатором розгортання хвилі «провінційних» революцій став «живий ланцюг» між Києвом та Львовом, проведення якого було ініційоване Рухом на відзначення річниці об'єднання в одну державу 22 січня 1919 р. Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної республіки. Готуючись до запланованої акції, секретаріат Руху підготував значну кількість листівок, повідомлень в пресі та радіо. Було проведено організаційні наради в Києві та в містах на трасі ланцюга, розроблено детальний план, скопійовано карти, підготовлено тисячі примірників газет, журналів та іншої літератури, забезпечено автобусами учасників акції з Києва та делегації крайових організацій Сходу України. Проведення «живого ланцюга» мало на меті засвідчити єдність України, зблизити її західний та східний регіони, ліквідувати у свідомості східних українців образ ворога-«западенця»; апробувати та продемонструвати реальну силу структур НРУ; використати трибуну масових мітингів для пропаганди національно-демократичних ідей та ідеалів, розширення впливу опозиційних сил;

¹ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці з 15 по 22 січня 1989 р. арк. 54.

² Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 12 січня 1990 р. арк. 33; спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці з 15 по 22 січня 1989 р. арк. 54.

³ Див. Литвин В. Названа праця. — С. 230.

⁴ Заречкин Ю. Говорить прямо // Литературная газета. — 1990. — 24 января. — С. 1.

⁵ Камінський А. Названа праця. — С. 369.

підкреслити, що основна вісь, навколо якої гуртуються національно-патріотичні кола, проходить саме через Київ та Львів.

21 січня 1990 р. на ознаменування 71-річниці возз'єднання УНР та ЗУНР був організований «живий ланцюг» по лінії Київ — Житомир — Рівне — Тернопіль — Львів — Івано-Франківськ, у якому за офіційними даними взяло участь 450 тис. чоловік, а за твердженням Руху — майже 1 млн осіб¹. Крім «живого ланцюга» святкування річниці акту злуки УНР та ЗУНР включало і проведення і цілої низки мітингів та маніфестацій. На території Львівської, Івано-Франківської, Ровенської, Житомирської, Волинської областей та міста Києва було проведено в рамках цієї акції 30 мітингів, у яких взяло участь близько 95 тис. осіб². Найбільш багатолюдні мітинги відбулись у Львові (до 20 тис.), Тернополі (20 тис.) та Києві (до 16 тис. осіб). На деяких мітингах виступали представники народних фронтів інших республік, зокрема, Азербайджану, Вірменії, Литви, Білорусії³. Основний зміст промов, що звучали на цих зібраннях громадськості, зводився до уславлення акту возз'єднання УНР і ЗУНР та до закликів активної боротьби за незалежну самостійну українську республіку.

На багатотисячному мітингу, що відбувся на площі Богдана Хмельницького у Києві, були присутні народні депутати СРСР В. Яворівський, Д. Павличко, М. Куценко, С. Конєв. З палкими промовами виступали О. Гончар, Ю. Мушкетик, П. Мовчан, І. Драч, М. Горинь, представник білоруського «Народного фронту» С. Мацькович та інші. З 16 тис. учасників понад 1 тис. осіб прибули з Івано-Франківської, Львівської, Полтавської, Харківської, Донецької та інших областей. Над головами присутніх майоріло 550 жовто-блакитних, чорно-червоних та малинових прапорів. На протилежному кінці «живого ланцюга» — у Львові біля пам'ятника Іванові Франку зібрався двадцятитисячний мітинг⁴.

Зміст промов свідчив про значну радикалізацію опозиційних сил та поглиблення «провінційних революцій». У Житомирі виголошувались заклики до корінної зміни системи, а не заміни секретарів обкомів партії, висувалось гасло «Ради без комуністів — і до незалежної України». У Вінниці на мітингу висловлювали недовіру політиці ЦК КПРС, а у Зборові Тернопільської області лунало: «Доженемо та переженемо Прибалтику»⁵.

¹ Див. ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці з 15 по 22 січня, арк. 55; Порівський М. Співдоповідь на другому з'їзді НРУ «Організаційна діяльність Руху: стан, проблеми, перспективи» // Забутий заповіт борцям за Україну. — Коломия, 1996. — С. 105.

² Там же, спр. 2767 / Інформація МВС УРСР «Про «живий ланцюг», від 22 січня 1990 р. арк. 2.

³ Там же, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці від 15 по 22 січня, арк. 55.

⁴ Тпм же, спр. 2767 / Інформація МВС УРСР «Про «живий ланцюг», від 22 січня 1990 р. арк. 2—3, 4.

⁵ Тпм же, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці з 15 по 22 січня, арк. 55—56.

Крім заходів, безпосередньо пов'язаних з організацією «живого ланцюга» у ряді міст та населених пунктів Вінницької, Волинської, Дніпропетровської, Донецької, Закарпатської, Запорізької, Житомирської, Кримської, Полтавської, Харківської, Херсонської, Чернігівської та Чернівецької областей пройшли ще 15 мітингів та інших масових заходів, у яких взяло участь близько 13 тис. осіб¹.

Між тим мітингова хвиля дедалі наростала та ширилася — наприкінці січня за ініціативою неформальних організацій у Хмельницькому, Луцьку, Полтаві, Рівному, Львові, Ворошиловограді та інших містах республіки пройшли масові мітинги, на яких пролунали вимоги відставки місцевого партійного та радянського керівництва, реєстрації демократичних кандидатів у депутати тощо². Характерною рисою цього періоду було те, що мітинги з міських площ дедалі більше поширювалися на підприємства та установи, тобто йшли в глиб народних мас. Особливістю цих зібрань стало те, що поруч з вимогами республіканського та регіонального масштабу на них, як правило, висувались і конкретні вимоги, що стосувались трудящих підприємства, де вони відбувалися. Інша особливість тогочасної мітингової стихії полягала у тому, що окремі політичні акції (зустрічі з народними депутатами СРСР, пікетування, голодування тощо) нерідко переростали у стихійні мітинги. Так, 1 лютого у Стрию Львівської області учасники масової панихиди на могилах січових стрільців після її закінчення підійшли до приміщення міськкому партії та міськвиконкому і організували несанкціонований мітинг, учасники якого вимагали відставки першого секретаря міськкому партії та голови міськвиконкому, а також закликали не допустити призиву молоді до лав Радянської Армії та направлення її у Закавказзя, де на той час загострилася політична ситуація і виникли міжетнічні конфлікти³.

Перша декада лютого була відзначена потужним натиском опозиційних сил на номенклатуру. У цей період багатотисячні мітинги пройшли у Дніпропетровську, Києві, Хмельницькому, Полтаві, Донецьку, Івано-Франківську та інших містах⁴. Ситуація дедалі більше почала виходити з під

¹ Тпм же, спр. 2767 / Інформація МВС УРСР «Про «живий ланцюг», від 22 січня 1990 р. арк. 4.

² Тпм же, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 29 січня 1990 р. арк. 70.

³ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 2 лютого 1990 р. арк. 93.

⁴ Див. Там же, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 5 лютого 1990 р. арк. 97; Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 6 лютого 1990 р. арк. 99; Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 7 лютого 1990 р. арк. 100; Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 8 лютого 1990 р. арк. 102; Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 9 лютого 1990 р. арк. 104; спр. 2772 / Інформація «Про політичну ситуацію у Донецькій області», від 6 березня 1990 р. арк. 16.

контролю державних органів. Показові у цьому плані події, що відбулися 9 лютого у Стрию Львівської області, де пройшов восьмитисячний несанкціонований мітинг. Під час його проведення мітингуючими було захоплено радіовузол на скляному заводі, через який вони закликали до захоплення влади, усунення міськкому та райкому партії, передачу їх приміщень дитячим установам, а будинку офіцерів — під народні збори. Учасники зібрання були настроєні вкрай рішуче і бажали радикальних змін, що стосувались би не окремих осіб, а цілих структур. Під потужним тиском громадської думки 9 лютого 1990 р. пленуми Івано-Франківського, Закарпатського, Хмельницького та Донецького обкомів партії прийняли рішення про заміну перших секретарів цих обкомів¹. Проте на цьому опозиція не зупинилась — багатотисячні мітинги, демонстрації пікетування тощо стихійно виникають в умовах наростаючої політичної напруги у різних кінцях республіки. Протягом 10—13 лютого вони відбулися у Дніпропетровську, Вінниці, Сумах, Львові, Тернополі, Івано-Франківську, Миколаєві, Ужгороді та інших містах та населених пунктах. Виступи, які звучали під час проведення цих акцій, свідчили про подальшу радикалізацію суспільних настроїв. Зокрема, у Львові пролунало гасло «Україна без обкомів! Партію з підприємств!», а у Тернополі на 10-тис. мітингу взагалі ставилося питання про розпуск Компартії України².

18 лютого 1990 р. опозиція перейшла від локальних дій до організації протестної акції республіканського масштабу. У цей день у населених пунктах 16 областей та у столиці пройшли організовані неформалами мітинги, у яких взяло участь 100 тис. осіб. Гостро ставилось питання про створення громадських комітетів управління на підприємствах, висувались вимоги створення Української національної професійної армії; деполітизації армії, міліції, органів безпеки; затвердження національної символіки як офіційної, висловлювалась нагальна потреба у вивільненні радянських та господарських органів з-під партійного контролю³. Особливістю цих виступів було те, що їхні учасники не лише максимально красномовно висловили недовіру офіційній владі та вимогу відставки керівників партійних і радянських органів, а й заявили, що в разі невиконання резолюцій мітингів 25 лютого будуть організовані масові страйки, мітинги та демонстрації. Тобто, опозиція продекларувала свою готовність до організації низки крупномасштабних загальнореспублі-

¹ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 10 лютого 1990 р. арк. 106—107.

² Див. Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 12 лютого 1990 р. арк. 108—109; Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 13 лютого 1990 р. арк. 110; Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 14 лютого 1990 р. арк. 111.

³ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 19 лютого 1990 р. арк. 121—122.

канських політичних акцій у боротьбі за владу. Така рішуча позиція була певною мірою зумовлена тим, що хвиля народного протесту прокотилась у цей час по всій країні, і бурхливі події у нашій республіці були органічною частиною «мітингової стихії», що охопила СРСР: у лютому 1990 р. по країні пройшло більш як 2 тис. мітингів, маніфестацій та демонстрацій, у яких взяли участь 7,5 млн осіб¹.

У цей час політична ситуація в Україні була настільки загостреною, що здавалось ось-ось вийде з-під контролю. З початку 1989 р до лютого місяця опозицією було організовано та проведено 1565 масових заходів, в тому числі 732 несанкціоновані, в яких взяли участь більш як 2 млн осіб. Поет Олександр Зайвий писав про мітингову стихію, яка охопила республіку у добу перебудови:

На чорнобильських руїнах,
на омонівських кийках
мітингує Україна
без вождів і без ЦеКа.

Найбільш політично активними були Львівська, Івано-Франківська, Кримська, Полтавська, Тернопільська, Харківська, Донецька області та м. Київ. Правоохоронні органи порушили 28 кримінальних справ, до адміністративної відповідальності було притягнуто 1125 осіб. в тому числі 150 організаторів та 94 активних учасники несанкціонованих зібрань². Спираючись на цю статистику, представники силових структур (Міністр внутрішніх справ, голова КДБ, міністр юстиції, Голова Верховного Суду, Прокурор УРСР) 20 лютого 1990 р. звернулись у ЦК КПУ з секретною доповідною запискою, у якій пропонувалося розглянути питання про необхідність оголошення у республіці на період до 1 липня 1990 р. мораторію на будь-які політичні акції, направлені на дестабілізацію обстановки на національному, релігійному та іншому ґрунті. До записки додавались проекти двох указів Президії Верховної Ради УРСР «Про заходи по зміцненню соціалістичної законності та правопорядку у республіці» та «Про відповідальність за дії, спрямовані проти громадського порядку та безпеки громадян», які, зокрема, передбачали мораторій на дестабілізуючі обстановку політичні акції; прийняття рішучих заходів для недопущення несанкціонованих мітингів, демонстрацій, процесій та пікетування; встановлення штрафів за користування не зареєстрованою символікою та за надання службовими особами для проведення несанкціонованих політичних акцій приміщень, транспорту, засобів зв'язку, розмножувальної техніки

¹ Див. Власть и оппозиция. Российский политический процесс XX столетия. — М. 1995. — С. 315.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2872 / Доповідна записка «Про деякі тенденції розвитку негативних проявів у республіки та заходи по їх попередженню», від 20 лютого 1990 р. арк. 41, 42.

тощо¹. Розглянувши записку та проекти указів Президії Верховної Ради СРСР, експерти ЦК КПУ висловили низку суттєвих зауважень до запропонованих документів і при цьому зробили висновок про відсутність потреби в такого роду заходах.

Між тим 22 лютого 1990 р. відбувся розширений Пленум ЦК КПУ, який оцінив ситуацію як критичну, що загрожувала перерости у відкриту громадянську конфронтацію. Усвідомлюючи реальну загрозу для себе внаслідок поширення вимог про усунення партійних органів від керівництва радянськими та господарськими органами, більшість виступаючих закликала до рішучих дій по наведенню порядку та дисципліни.

Між тим ситуація дедалі загострювалася, і наприкінці лютого 1989 р. політичне протистояння у республіці досягло свого чергового піку. В цей час фактично розгорнулася своєрідна «мітингова війна». Лише 25 лютого в Україні відбулося близько ста мітингів, у яких взяло участь близько 230 тис. осіб². У ході цієї неоголошеної війни владні структури спробували перейти у вирішальний наступ. Ними було організовано більше половини мітингів³, на яких лунали заклики підтримати оприлюдненого перед тим проекту Платформи ЦК КПРС до ХХVIII з'їзду партії. Такі мітинги були проведені в Одесі, Миколаєві, Житомирі, Запоріжжі та інших містах. Неформальні організації і в перешу чергу НРУ домінували на 46 мітингах, які були націлені на пропаганду платформи демократичного блоку і на навіювання оптимізму щодо його виборчих перспектив. У цей момент у мітингову кампанію активно включилися політичні суб'єкти нової хвилі — у Донецьку мітингом керували страйкоми, а у Ворошиловограді — асоціація виборців.

Особливістю лютневих мітингів, організованих демократичними силами, було те, що поруч з традиційною критикою партійного апарату у промовах масово звучали нові акценти, власне ця критика перейшла на щабель вгору і стосувалась вже не низових місцевих ланок, а найвищих ешелонів партійного керівництва — ЦК КПУ та ЦК КПРС. Зокрема, у виступах вказувалося на консервативність їхнього складу, нездатність вирішувати нагальні питання, відсутність реальної програми дій, про що, на думку промовців, переконливо свідчать хід та рішення лютневих Пленумів ЦК КПРС та ЦК КПУ. Гострокритичними були і лозунги, поширені на мітингах демократичних сил — «ЦК Ком-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2872 / Проект Постанови Президії Верховної Ради Української РСР «Про заходи по зміцненню соціалістичної законності та правопорядку у республіці», б/д, арк. 45—46; Там же / Проект Постанови Президії Верховної Ради Української РСР «Про відповідальність за дії, спрямовані проти громадського порядку та безпеки громадян», б/д, арк. 47—48.

² Там же, спр. 2767 / Інформація «Про мітинги, що відбулися у республіці 25 лютого 1990 р.», від 25 лютого 1990 р. арк. 42—43.

³ Там же, спр. 2557 / Доповідна записка Донецького обкому КПУ «Про суспільно-політичну ситуацію в області» від 23 березня 1989 р. арк. 112.

партії України! Сталін був би задоволений вашим пленумом. Ганьба!», «Парткоми — за прохідну!», «Руль — Радам, рульового — до відповідальності!», «Партія — ти наш Сусанін», «Партократія — саботажник перебудови». Висувались на зібраннях і вимоги загальнодемократичного характеру — створити комітети громадської дії на підтримку новообраних рад, відкрити доступ на телебачення та радіо усім демократичним суспільно-політичним організаціям та рухам, відкрити архіви КДБ, ліквідувати усі форми партійного контролю на підприємствах та установах, вилучити з Конституції СРСР 6 статтю¹.

Під наростаючим тиском демократичних сил КПУ здавала позицію за позицією: з січня по квітень 1990 р. пішли у відставку одинадцять перших секретарів обкомів партії з двадцяти п'яти. Врешті-решт партія була змушена відмовитися від монополії на владу.

У проєкті Платформи ЦК КПРС до ХХVIII з'їзду партії, схваленому лютовим (1990 р.) Пленумом ЦК КПРС, партія офіційно заявила про готовність проводити свою політику та боротися за збереження становища правлячої партії у рамках демократичного процесу, завойовуючи на виборах голо-

Врешті-решт партія була змушена відмовитися від монополії на владу.

си виборців для отримання мандату народу на формування керівних органів у центрі, республіках, на місцях. У зв'язку з цим партія вважає необхідним у порядку законодавчої ініціативи внести на З'їзд народних депутатів СРСР відповідну пропозицію по статті 6 Основного закону країни»². Підтвердження цього рішення березневим (1990 р.) Пленумом ЦК КПРС відкрило шлях до кардинальної зміни системи організації влади в СРСР в цілому та в Українській РСР зокрема.

Отже, характерними рисами та особливостями політичної боротьби влади та опозиції у період з літа 1989 р. по березень 1990 р. були: багатовекторність політичного протистояння та різноманітність його форм; стихійне переростання одних політичних акцій в інші (зустрічі з народними депутатами СРСР, пікетування, панихиди — у демонстрації та мітинги); неоднакова ступінь політичної активності у різних регіонах України; переважання національно-патріотичного акценту у громадських акціях на осі Київ—Львів та соціального у Донбасі та більшості східних областей; різке посилення політизації громадських заходів; втягнення в орбіту протестних виступів дедалі ширших кіл народних мас; посилення силового тиску на опозицію з боку правоохоронних органів, диференційований характер адміністративних дій; наростаюча самоорганізація опозиції, зростання її авторитету; прогресуюча втрата партійними структурами контролю за перебігом подій та розгортанням політичного

¹ Там же, арк. 43—44.

² К гуманному демократическому социализму. Платформа ЦК КПСС к ХХVIII съезду партии. Проект, одобренный февральским (1990 г. Пленумом ЦК КПСС. — М. 1990. — С. 25—26.

процесу у республіці. Перераховані політичні фактори переплелись у цей час у цілий клубок суспільних протиріч, що врешті-решт і привело до якісних змін: наростаюча «мітингова стихія» фактично переросла у хвилю «провінційних» революцій.

Глибинна суть «провінційних» революцій січня—лютого 1990 р. полягала у тому, що у їх ході опозиція, ще не набравши достатньої сили та впливу, щоб ставити у практичну площину питання про заміну системи, все ж вийшла на той рівень, коли мала змогу суттєво впливати на формування її стрижня — номенклатури та «підкорегувати» питання про місце і роль КПРС у суспільстві. Значення «провінційних» революцій поліфонічне. По-перше, вони не лише остаточно розбудили дрімаючу провінцію, а й дали їй можливість усвідомити своє місце і роль у політичному житті республіки та підняти до політичних вимог загальносоюзного масштабу. По-друге, продемонстрували силу опозиції. По-третє, виявили певну слабкість партійних структур, які фактично перейшли у глухий захист і лише раз по раз «здавали» своїх представників, і врешті-решт змушені були погодитися на усунення з Конституції 6 статті, на якій фактично базувалася її монополія на владу, що було стратегічно важливо для демократичних структур напередодні виборів.

Розділ III. УКРАЇНА
НА ШЛЯХУ УТВЕРДЖЕННЯ
ДЕРЖАВНОГО СУВЕРНІТЕТУ:

КАТАЛІЗАТОР РОЗВАЛУ СРСР
(березень 1990 —
серпень 1991 років)

1. Вибори до Верховної та місцевих рад народних депутатів УРСР: новий розклад політичних сил

Голосування — священне таїнство демократії.

Теодор Хёсберг

Ніколи не знаєш, чи обрали тебе тому, що знають, хто ти такий, або ж тому, що не знають, хто ти такий.

Р. Доул

Народ проклинає владу: електорат за неї голосує.

Аркадій Давидович

Погані влади вибираються хорошими громадянами, які не голосують.

Д. Нейтан

Вибирай, кого будеш любити.

Цицерон

Центральною подією у суспільному житті 1990 р. були березневі вибори народних депутатів Верховної Ради України, 25 обласних, 449 районних, 434 міських, 120 районних у містах, 820 селищних, 8996 сільських рад народних депутатів. Вихід на політичну арену значної кількості нових громадських формувань суттєво змінив сам характер виборчого процесу, зробивши основний акцент на їхній альтернативності (на 450 мандатів до Верховної Ради УРСР претендувало 3840 кандидатів). Для більшості нових політичних об'єднань та угруповань вибори стали не лише пробою сил, а й індикатором їхнього суспільного майбуття.

Треба сказати, що демократичні сили, хоча й активно готувалися до виборів, але, знаючи природу та механізм діючої в СРСР системи, не дуже вірили в успіх. Як згадує Я. Кендзьор, ще восени 1989 р. у ході підготовки до березневої виборчої кампанії 1990 р. В. Чорновіл під час однієї з розмов підкреслив: «Я не думаю, що нам дадуть пробитися туди, вибороти депутатський мандат», тому що я вже казав про це, ми розуміли, що вони формують дільничні і окружні виборчі комісії, там всі будуть люди проінструковані, кожен

бути мати завдання, вони сфальшують вибори, ніхто з нас наївних людей, які йдуть на вибори, не отримує перемоги на цих виборах»¹. Однак, перебудовчі процеси в СРСР розгорталися дуже стрімко — політична реформа, демократизація і гласність, прогресуюче посилення фронтів та рухів демократичних сил у республіках робили свою справу.

Ці зміни суттєво вплинули як на атмосферу виборчого процесу, так і на його результати. Той же Я. Кендзьор, аналізуючи наслідки зрушень, що відбулись у цей час, у суспільній свідомості, настроях та діях громадян, зазначає: «І ми тоді у 90-му році з двадцяти чотирьох виборчих округів усі двадцять чотири виборчі округи виграли і депутатські мандати отримали представники Демократичного блоку на Львівщині. Так було і на Тернопільщині, і на Франківщині, тобто підйом громадської думки, громадської свідомості, з мого погляду, тоді ніби вирвався з того запертя, люди десь почули, відчули якусь свободу, що можна про все говорити, кидати вголос ті репліки, гасла, за які колись ти міг опинитися в Сибіру, в кожного ще десь дрімав отой страх»² Характерно, що подібні процеси у цей час розгорталися по всій Україні, а не лише у західному регіоні.

У результаті, як не парадоксально, але значна частина кандидатів у народні депутати від опозиції та експертів визнала березневі вибори 1990 р. як чесні, конкурентні та плюралістичні. Зокрема, С. Головатий акцентує: «Якщо брати вибори, перші вибори до Верховної Ради Української РСР в березні 90-го, то я можу сказати, що дійсно тоді вже Народний Рух настільки мав вплив на політичні процеси, що не можна було нехтувати хоча б мінімальним мінімумом демократичних правил поведінки під час виборів, завдяки тому, що це були плюралістичні вибори перші за всю історію Радянської України...»³ Цю ж думку підтверджує і соціолог Є. Головаха: «Чесно кажучи, я б сказав, що це, можливо, були єдині, дійсно абсолютно конкурентні вибори. Коли люди реально ідеологічно боролися з програмами, з одного боку, це була партійна програма, ту, яку висувала Комуністична партія, а з іншого боку, це була програма людей, які хотіли змінити ситуацію в країні принципово»⁴.

Так, що ж сталося? Чому не збулося передбачення В. Чорновола про те, що демократичним силам не «дадуть пробитися туди, вибороти депутатський мандат»? Чому Система поступилася принципами і дала можливість опозиції вийти на державний рівень? На мою думку, діюча в СРСР політична система стала жертвою своєї власної природи. У ній жорстко діяло правило «наказ — виконання» і тому команди про відміну 6 статті Конституції СРСР та переміщення ядра політичної влади з партійних структур у радянські мали бути

¹ Інтерв'ю з Ярославом Кендзьором // Архів Д. Яневського

² Інтерв'ю з Ярославом Кендзьором // Архів Д. Яневського

³ Інтерв'ю з Сергієм Головатим // Архів Д. Яневського

⁴ Інтерв'ю з Євгеном Головахою // Архів Д. Яневського

однозначно виконані адже наказ прозвучав з «самої гори», від «самого Головного Начальника». На практиці це означало, що номенклатура на місцях, з одного боку, намагалася, виконуючи наказ, зіграти максимально «по-правилам», «по-закону»; діяла за шаблоном (як згадують представники демократичної опозиції, які претендували на депутатські мандати: «Розгублені комуністи по накатаній машинці за традицією організували нам зустрічі. Зараз би нам їх ніхто не організував, а тоді організовували»¹; боролася за голоси виборців шляхом висунення більшої ніж від опозиції кількості кандидатів (Як згадує В. Філенко на його окрузі двом демократично налаштованим кандидатам КПУ протиставило одинадцять голів колгоспів²). З іншого боку — представники компартійної номенклатури «потихеньку» у відповідному руслі «інструментували» членів виборчих комісій; здійснювали певний тиск на учасників процесу народного волевиявлення; робили на користь «своїх» кандидатів певні маніпуляції на виборчих дільницях (за свідченням, Я Кендзьора при підрахунку голосів саме у нього виявилось найбільше із усіх інших зіпсованих бюлетенів — 16 тис. ³). Але в цілому, за «червону лінію» масштабних та тотальних фальсифікацій, номенклатура намагалася не переходити, адже, з одного боку — «була команда згори», з іншого — і серед радянських людей під впливом демократизації і гласності виявилось чимало особистостей здатних обстояти справедливий вибір народу. Яскравим прикладом може бути ситуація на окрузі, де балатувався В. Філенко, який представляв Демпалатформу. Під час підрахунку голосів голову комісії, учасника війни, комуніста, Івана Томіліна забрали з інфарктом, а перед цим він відмовився підписувати сфальсифіковані результати. І Томілін заявив: «Дайте мені автомат, я Філенка застрелю, але волевиявлення громадян я відміняти не буду: «Люди так вирішили»⁴.

Що ж продемонстрували вибори?

За даними станом на 19 березня 1990 р. було обрано 443 з необхідних 450 народних депутата УРСР і 284647 народних депутатів місцевих рад з 307 267. На перший погляд партійна номенклатура отримала переконливу перемогу, адже члени КППС становили фактично 85 % персонального складу новообраної Верховної Ради УРСР; більше 1/5 (93 особи) корпусу народних депутатів України були партійними функціонерами; порівняно з попереднім скликанням кількість комуністів у Верховному законодавчому органі республіки та у місцевих радах зросла відповідно на 16,5 % і на 8 %.

Однак, низка процесів та явищ, що виявилися у ході виборів, робили цю перемогу певною мірою досить умовною, віртуальною. По-перше, значна частина високопоставленої партійно-державної номенклатури зазнала

¹ Інтерв'ю з Володимиром Філенком// Архів Д. Яневського

² Інтерв'ю з Володимиром Філенком// Архів Д. Яневського

³ Інтерв'ю з Ярославом Кендзьором// Архів Д. Яневського

⁴ Інтерв'ю з Володимиром Філенком// Архів Д. Яневського

поразки. Зокрема, членами місцевих рад, незважаючи на всі зусилля, так і не стали 80 перших секретарів міськкомів і райкомів КПУ, в тому числі у Донецькій, Івано-Франківській областях — кожний четвертий, а в Криму — кожен п'ятий. Не пройшли до обласних рад і окремі секретарі обкомів. По Україні було забалотовано майже 90 голів виконкомів міських та районних рад.

По-друге, якщо у складі депутатського корпусу Верховної Ради України комуністи мали, бодай формально, вагому перевагу, то на місцевому рівні ця перевага була значно менш переконливою: члени КПРС склали лише 51, 8 % складу народних депутатів місцевих рад.

По-третє, суттєво звузилася традиційна соціальна база КПУ в радах. Перебудова значно підвищила роль, статус та активність інтелігенції у громадському житті, а нові юридичні норми функціонування національного парламенту різко підвищили вимоги до професіоналізму народних обранців. За цих обставин відсоток інженерно-технічної інтелігенції, працівників науки, освіти, охорони здоров'я у депутатському корпусі помітно зріс, а от робітників та колгоспників — зменшився. Так, у Верховній Раді робітників було лише 5,9 %, в обласних радах — 14,5, рядових же колгоспників у Вищому законодавчому органі взагалі не було, а в обласних Радах — лише 5 %. І це незважаючи на те, що керівництво відділу партійного будівництва та кадрової роботи ЦК КПРС ще напередодні виборів попереджало, «що обрання партійних працівників само по собі погоди у Радах не зробить. Необхідна широка підтримка рядових робітників».

По-четверте, національно-демократичним силам на місцевому рівні, особливо в західному регіоні республіки, вдалося завоювати міцні позиції. Опоненти КПУ становили в обласних радах значний відсоток — у Львівській, Івано-Франківській, Харківській — 2/3 місць; у Тернопільській — майже половину; у Київській міській раді — майже 40 %¹.

Характеризуючи стан та перспективи розвитку внутріполітичного життя республіки після виборів, М. Горинь підкреслював: «Легко помітити: сьогодні Україна не є однорідним політичним тілом. Вибори до Верховної Ради показали, що, скажімо, Західна Україна значно випередила Наддніпрянщину у плані політичної активності та національної самосвідомості. Тому тут в основному отримали перемогу представники демократичного блоку... Але далі на схід республіки становище погіршується, тому політична карта України нагадує сьогодні птаха з перебитим крилом... Втім, незалежно ні від чого доведеться шукати взаєморозуміння з компартією і в місцевих Радах, і в Верховній... Нам загрожує радіоактивне забруднення, і небезпека ця однакова і для комуністів,

¹ Див. ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2751 / Інформація «Про вибори», від 27 лютого 1990 р. арк... 7; Статистичні дані про результати виборів приведені за: Литвин В. Політична арена України: Дійові особи та виконавці. — К. 1994. — С. 204—205.

і для некомуністів... Єдиний шлях для досягнення політичних цілей — це шлях мирний, парламентський. і іншого тут не дано»¹.

Вибори, відбивши новий розклад сил, кардинально змінили внутріполітичну ситуацію: до важелів влади прийшли політичні лідери нової хвилі (склад Верховної Ради оновився на 90 %); представники демократичних сил набули статусу народних депутатів, що юридично посилювало опозицію; перемога демократів на місцевому рівні в ряді областей республіки активізувала діяльність регіональних еліт. Однак, остаточного перелому на користь якоїсь однієї з протидіючих сил у ході виборів у масштабах республіки фактично не відбулося. Один з лідерів УГС Є. Пронюк так оцінював ситуацію: «співвідношення політичних сил зараз таке, що жодна зі сторін не чується ні переможеним, ні переможцем»².

Вибори кардинально змінили внутріполітичну ситуацію: до влади прийшли політичні лідери нової хвилі.

За цих обставин кожен з політичних опонентів намагався перехилити шальку терезів на свій бік іншими засобами. КПУ зробила ставку на те, щоб партійні функціонери очолили місцеві ради. Суть цієї акції полягала у спробі партійної номенклатури максимально зберегти в своїх руках всю повноту влади шляхом катапультації у керівні крісла раніше порівняно неprestижних радянських структур. У результаті головами обласних рад були обрані перші секретарі обкомів партії у Дніпропетровську, Житомирі, Миколаєві, Одесі, Сумах, Тернополі, Ужгороді, Херсоні, Черкасах, аналогічна ситуація мала місце і на районному та міському рівнях³.

Бурхливо розгорталися події у тих регіонах, де демократи мали більшість. Перші рішення демократичних місцевих рад були, як правило, знаковими і символічними. Вже 13 березня 1990 р. виконком Стрийської міської ради, спираючись на 22 новообраних депутатів, прийняв рішення про підняття над будинком міської ради синьо-жовтого прапора⁴. 28 березня під час зустрічі керівництва Львівської області з депутатами облради (із 196 депутатів, обраних на той момент, фактично 80 % належали до Демократичного блоку) пролунала пропозиція, підтримана майже одностайно: на час роботи зібрання вивісити на приміщенні жовто-блакитний прапор. Мотивуючи необхідність такої акції, один з депутатів заявив: «революційний Стрий має свій жовто-блакитний прапор, тому прошу підтримати революційний Стрий»⁵.

¹ Михайло Горынь: За что борется «Рух» // Литературная газета. — 1990. — 9 мая. — С. 11.

² Цит. за: Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 97—98.

³ Див. Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 95.

⁴ Литвин В. М. Украина: политика, политики, власть. На фоне политического портрета Л. Кравчука. — К. 1997. — С. 172.

⁵ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2751 / Інформація «Про підготовку до першої сесії Львівської обласної Ради народних депутатів», 30 березня 1990 р. арк. 32.

На початку квітня «стрийський почин» отримав подальший розвиток і підтримку. 2 квітня 1990 р. сесія Калушської міської ради, 3 квітня Івано-Франківської міської ради, а 4 квітня Волинської і Надвірнянської районних рад прийняли рішення про підняття над будинками виконавчих комітетів поруч з державними синьо-жовтих прапорів. Аналогічні рішення були прийняті і в ряді інших населених пунктів Західної України¹.

Поява на вулицях та площах українських міст національної символіки була фактично першою демонстрацією сили влади, яка опинилась в руках націонал-демократів, крім того вона фактично створювала нову політичну атмосферу в регіоні, сприяла зростанню непевності, хитань та розчарування у лавах комуністів, які опинилися у незвичній для себе ролі опозиції. Про втрату орієнтирів та розмивання позицій членів КПУ переконливо свідчить лист секретаря партбюро Підволочиського райвиконкому В. Яковенка на адресу Політбюро ЦК Компартії України. Його автор розпачливо питає: «Виходить, що комуністам треба діяти як діду Ничипору із «Весілля в Малинівці»? На всі партійні заходи ідем під червоно-голубими стягами, а на заходи Рад — під жовто-блакитними»².

Радикальна зміна політичної ситуації особливо відчутна у західному регіоні республіки, символом і показником цієї зміни було вибухоподібне поширення національної символіки. Вона стимулювала активний процес розколів у компартійних організаціях, перегляд комуністами своїх світоглядних настанов. Яскравим прикладом та показником цих процесів може служити той факт, що на нараду народних депутатів — членів КПРС при Львівському обкомі КПУ наприкінці березня з'явився лише 31 чоловік з 70 запрошених, тобто менше половини. Більше того, національна символіка детонувала активізацію політичного мислення комуністів, які шукали виходи з глухих кутів безкомпромісного протистояння, що панувало донині. Зокрема, завідувачий відділом Нестерівського райкому КПУ у цей час заявив, що «жовто-блакитний прапор — явище нормальне... що партія, яка зараз існує, її скоро не буде», вказував на доцільність зміни назви — на демократичну, чи соціалістичну. Інший народний депутат-комуніст заявив, що працює над документами селянсько-демократичної партії³.

Національні прапори на баштах місцевих органів влади були лише першим кроком опозиції до утвердження. Вже при обговоренні питання про підготовку до першої сесії Львівської обласної ради народних депутатів ідея

¹ Там же / Записка Прокурора УРСР В. Г. Синякова «Про порушення законності в діяльності місцевих Рад народних депутатів Львівської, Івано-Франківської та Тернопільської областей», від 16 квітня 1990 р. арк. 49.

² Там же / Лист у Політбюро ЦК Компартії України секретаря партбюро Підволочиського райвиконкому Яковенка В. О. від 11 квітня 1990 р. арк... 44.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2751 / Інформація «Про підготовку до першої сесії Львівської обласної Ради народних депутатів», 30 березня 1990 р. арк. 33—34.

автономії західного регіону витала в повітрі. Зокрема, народний депутат Верховної Ради В. Чорновіл заявив, що необхідно «об'єднати одну владу на три області — Львівську, Тернопільську, Івано-Франківську», наголосивши «якщо цьому не будуть протидіяти партійні органи». На цьому зібранні також лунали заклики проголосувати за те, щоб засудити рішення Уряду республіки про утримання від мітингів на підтримку постанов Верховної Ради Литовської РСР, а також «підкреслювалася думка про наміри вести всю роботу незалежно від республіки»¹.

Поступово вимоги національно-демократичних сил, що прийшли до влади в західних областях України, ставали дедалі конкретнішими і радикальнішими. Мова йшла про оволодіння реальними важелями влади на місцях. Зокрема, на сесії Червоноградської міськради було висунуто вимогу про відмову керівництва міського ВВС від членства в КПРС, про виселення міськкому партії з його приміщення. Реакцією співробітників Червоноградського міського відділу внутрішніх справ стала телеграма на адресу члена Президентської Ради, міністра внутрішніх справ СРСР В. Бакатіна з проханням терміново поставити питання перед Президентом країни про тимчасовий вихід органів внутрішніх справ західного регіону Української РСР з підпорядкування виконкомом місцевих рад². Втім, нагальної необхідності у даній акції фактично вже не було, адже під фініш свого існування старий склад Президії Верховної Ради УРСР ухвалив 30 березня 1990 р. указ про позбавлення місцевих рад права керувати місцевими органами УВС та засобами масової інформації.

Тим часом законотворча активність місцевих рад набирала обертів. Одну з передових позицій у цьому процесі займала Львівська обласна рада, яка лише протягом першої половини квітня прийняла низку постанов, що суттєво впливали на розклад сил та політичну ситуацію не лише в області, а й у регіоні в цілому. Зокрема, рішення про недопустимість членства народних суддів у будь-якій з існуючих політичних партій; про передачу собору святого Юра і Митрополичих палат віруючим греко-католикам тощо³. Фактично в аналогічному режимі захоплення нових владних плацдармів працювали і місцеві ради Івано-Франківщини, Тернопільщини.

Варто підкреслити, що, якщо об'єктивно оцінювати склад та перші кроки діяльності радикально оновлених місцевих рад західного регіону, то слід визнати, що вони мали чимало вад та проблем. Майже одразу надзвичайно гостро постала кадрова проблема. Досить помітною стала тенденція загального зниження рівня професіоналізму народних депутатів. Зокрема, аналізуючи

¹ Там же / Інформація «Про підготовку до першої сесії Львівської обласної Ради народних депутатів», 30 березня 1990 р. арк. 33.

² Там же / Інформація «Про ситуацію, що склалась у місті Червоноград Львівської області», від 4 квітня 1990 р. арк. 37.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2751 / Записка Львівського обкому КПУ «Про рішення місцевих Рад, що суперечать законодавству», від 12 травня 1990 р. арк. 75—76.

дієздатність нового складу депутатського корпусу, голова Львівського міськвиконкому Б. Котик констатував: якщо попередня Рада була пасивно-дилетантською, то нинішня стала активно-дилетантською. Негативні тенденції розвитку оновленого складу місцевих рад суттєво тривожили В. Чорновола, який зазначав, що «на хвилі передвиборчої кампанії, буквально на ходу створюваних громадсько-політичних організацій і партій, у депутатські корпуси Рад, особливо низові, а потім і у виконавчі органи потрапляли часто люди випадкові — без належного політичного гарту і без високих морально-етичних принципів, які швидко перехопили гірші звички своїх попередників і компрометують демократію»¹. Голова Івано-Франківської обласної ради М. Яковина відверто визнавав в одному з інтерв'ю, що «люди, котрі мене обрали на цю посаду, цілком усвідомлювали, що Раду очолить людина недостатньо компетентна в складних проблемах занедбаної економіки й адміністративного управління... я на цій посаді почувався наче слон в крамниці з посудом... Думаю, що я тут постать перехідна. Адже я — митець, і хочу повернутися до мистецтва»².

Серйозною проблемою, яка могла в перспективі призвести до надзвичайно негативних наслідків та серйозних політичних деформацій, були порушення демократичних юридичних норм. У західному регіоні республіки на хвилі ейфорії загальної перемоги демократичних сил вибори голів місцевих рад у ряді випадків проводилися шляхом прямого голосування, а не секретного. Так, на сесіях Ленінської районної ради м. Львова, Дрогобицької та Трускавецької міських рад, що відбулися на початку квітня, саме шляхом відкритого голосування були обрані їх голови — Гринчишин Ю., Глубіш М., Бурлаков В.³.

Нажаль, нерідко у своїй практичній діяльності демократично налаштована частина депутатського корпусу ігнорувала рішення інших гілок діючої влади. Зокрема, після того, як за рішенням місцевих рад не передбачені діючим законодавством жовто-блакитні прапори було вивішено на будинках виконкомів Львова, Борислава, Трускавця, багатьох районних центрів, сільських населених пунктів, подання прокурора Львівської області, у якому вказувалося на незаконність цих дій, облвиконком навіть не вніс на розгляд сесії обласної ради⁴.

¹ Див. Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 95.

² Таловина. Про події на Івано-Франківщині розповідає голова обласної ради // Літературна Україна. — 1990. — 6 вересня. — С. 5.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2751 / Записка в. о. Прокурора УРСР В. Г. Синякова «Про порушення законності в діяльності місцевих Рад народних депутатів Львівської, Івано-Франківської, та Тернопільської областей», від 16 квітня 1990 р. арк. 48.

⁴ Там же / Записка в. о. Прокурора УРСР В. Г. Синякова «Про порушення законності в діяльності місцевих Рад народних депутатів Львівської, Івано-Франківської, та Тернопільської областей», від 16 квітня 1990 р. арк... 48.

Практика підминання місцевими радами під себе діючого законодавства у західному регіоні республіки була доволі поширеним явищем. Її підґрунтям було поєднання законодавчого радикалізму з наївним правовим романтизмом, суть якого полягала у вірі, що достатньо того чи іншого рішення місцевої ради для кардинальної зміни правового поля на окремо взятій території області, району, міста чи села. Виправдовуючи правовий нігілізм своїх колег-демократів, голова Івано-Франківської обласної ради М. Яковина зазначав: «Влада покликана дотримуватися закону. Та біда в тому, що деякі союзні закони суперечать законам республіки, нормам міжнародного права, здоровому глузду врешті-решт»¹. Однак ці аргументи були підставою для розгортання довготривалої роботи по вдосконаленню законодавства республіки, а не для термінового запровадження нових юридичних норм та принципів в межах окремої області, району або ж міста. Критикуючи прояви самодіяльної законотворчості, секретар ЦК КПУ Л. Кравчук акцентував: «У Тернополі дійшли до того, що одразу прийняли закон про владу — ось такий влаштували фарс... Варто розуміти, що Тернопіль — не республіка, а всього лише адміністративно-територіальне утворення, яке не має права приймати рішення на конституційному рівні... небезпека полягає в тому, що подібні тенденції дедалі більше вступають у протиріччя з Конституцією. Усі ці питання можна ставити і обговорювати: федерація і конфедерація, самостійність республіки і компартії, але робитися це повинно цивілізовано, на принципах правової держави»². Лише за перше півріччя 1990 р. новообраними радами було прийнято понад 600 незаконних правових актів, більшість з яких до кінця року не було скасовано, незважаючи на протести прокурорів³.

Втім, ці та інші вади оновлених законодавчих структур були цілком зрозумілими та прогнозованими дитячими хворобами молоді демократичної влади. Цікаву і досить влучну характеристику політичним процесам, що відбувались у владних структурах західноукраїнського регіону, дав спеціальний кореспондент «Літературної газети» А. Цыганов, який у своєму травневому репортажі зі Львова зазначав: «Я не ідеалізую нову владу. У неї напевне буде чимало і непрофесіоналізму, і сирої ідеології, і незнання реалій, і чисто неофітської наївності. Вона вже зараз все це демонструє і ще не раз спотикнеться. Але вона — обрана. І чи має право будь-хто протидіяти виконанню новою владою свого призначення?»⁴. Однак державно-партійна номенклатура без

¹ Таловина. Про події на Івано-Франківщині розповідає голова обласної ради // Літературна Україна. — 1990. — 6 вересня. — С. 5.

² Леонид Кравчук: Свободная и суверенная // Литературная газета. — 1990. — 9 травня. — С. 11.

³ Див. Литвин В. Політична арена України: Дійові особи та виконавці. — К. 1994. — С. 260.

⁴ Цыганов А. Двое у штурвала. Репортаж из Львова // Литературная газета. — 1990. — 9 мая. — С. 11.

бою здавати своїх позиції не збиралася. Як влучно висловився один з публіцистів, «поступившись місцем біля штурвалу влади, партія поки що не поступається... владою»¹.

Своєрідним епіцентром протистояння стала Львівська область, яка, на думку партійних аналітиків, розглядалася в цей час націонал-демократами «в якості своєрідного полігону, на якому відпрацьовуються методи, прийоми, форми роботи, що потім переносяться у інші регіони України»². Очевидно, саме тому політичне протистояння тут набуло найбільшої гостроти. Після поразки комуністів на виборах до місцевих рад ЦК КПУ вирішив провести на Львівщині перегрупування своїх сил. Першим кроком на цьому шляху була жорстка критика керівництва обкому партії, яке звинуватили в тому, що його дії не адекватні вкрай ускладненій ситуації, не відповідають потребам часу. Обком КПУ, на думку столичних партбосів, не став політичним центром аналітичної роботи, прогнозування, вироблення стратегії і тактики політичної боротьби, не розгорнув боротьби за згуртування «здорових сил». На цьому ґрунті виникли серйозні протиріччя між обкомом і міськкомом партії. Лівову частку критичних зауважень було висловлено на адресу бюро обкому КПУ та першого секретаря обкому Я. Погребняка, які, за оцінкою вищих партійних інстанцій, «значною мірою втратили ініціативу, не змогли налагодити по-справжньому товариських стосунків, систематичних, плідних контактів з партактивом, перш за все з першими секретарями райкомів та міськкомів партії»³.

З оргвисновками керівництво не забарилося — 14 квітня 1990 р. Я. Погребняк пішов у відставку і першим секретарем було обрано В. Секретарюка, який до цього працював у Львові на посадах у державному та партійному апараті. Цікаво і показово, що політична ситуація в області була настільки напруженою, що людина поміркованих поглядів на посаді першого секретаря КПУ не влаштувала не лише центральні партійні органи, а й місцевих демократів. Коментуючи суть та наслідки кадрових перестановок у партійних структурах області, Б. Горинь зазначав: «Позиція ліберала Погребняка не давала можливості для протиставлення. Погребняк виявився на голову вище від усього апарату КПУ, бо нема нічого більш небезпечного для демократичних сил, як невизначеність політичної лінії противника. Завдяки тому, що Погребняк було знято, що на його місце прийшов консерватор і ортодокс Секретарюк, маємо можливість вступити у відверту політичну боротьбу»⁴. Новий перший секретар обкому справді був для націонал-демократів зручним про-

¹ Там же

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2872 / Доповідна записка Ю. Єльченка та Н. Шульги «Про політичну ситуацію у Львівській області та заходах по її стабілізації», від 5 квітня 1990 р. арк... 92.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2872 / Доповідна записка Ю. Єльченка та Н. Шульги «Про політичну ситуацію у Львівській області та заходах по її стабілізації», від 5 квітня 1990 р. арк... 94, 95.

⁴ Цит. за: Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 85.

тивником. Вже на четверту добу перебування на новій посаді В. Секретарюк у своєму виступі перед залізничниками заявив, що нинішня нова рада проіснує півроку, і що він буде всіляко протидіяти її політиці¹.

Після кадрових змін у Львівській області Політбюро ЦК КПУ 16 квітня 1990 р. прийняло постанову «Про невідкладні заходи по стабілізації політичної обстановки у західних областях республіки», а вже 18 квітня було зроблено наступний крок у комплексі пресингових заходів — з метою протидії демократичним силам державно-партійна номенклатура обнародувала спільну заяву ЦК КПУ, Президії Верховної Ради, Ради Міністрів УРСР. Лейтмотивом цього документу було звинувачення та дискредитація «політичних екстремістів», що «забезпечили собі в деяких містах і районах Львівської, Івано-Франківської та Тернопільської областей більшість на виборах». Як основні звинувачення висувались посилення спекуляції на національних, релігійних почуттях людей, нав'язування ідеї «галицької автономії», розгортання широкомасштабної кампанії проти КПУ, підбурювання молоді до відмови від служби в Радянській Армії, деструктивний характер та сепаратистська суть практичних кроків органів влади у Львові, Червонограді, Стрию тощо. У заяві підкреслювалося, що «рішення, прийняті органами місцевої влади, які дестабілізують обстановку, загострюють національні відносини, ставлять під загрозу територіальну цілісність республіки, будуть розглядатись як антиконституційні і скасовуватися»².

Заява трьох викликала бурхливу реакцію населення у західному регіоні. Зокрема, у своїй відповіді на цей документ народні обранці Долинської районної Ради Івано-Франківської області з гідністю заявили: «Ми усвідомлюємо свою відповідальність за морально-політичну обстановку, економічну і соціально-духовну сферу, за долю людей різних національностей. Ми — депутати місцевих Рад, а не «деструктивні сили», не «екстремісти»³. У заяві Івано-Франківської обласної ради зазначається: «Обзиваючи народних обранців екстремістами, зводячи на них брудні наклепи, автори заяви чинять якраз (це цитата, так у оригіналі !!!) те, в чому силкуються звинуватити депутатів. Саме ця заява, антиконституційні випадки її авторів проти законної влади «дестабілізують обстановку»... На сесіях районних, міських і обласних Рад та їхніх виконкомів обираються і затверджуються насамперед компетентні спеціалісти, незалежно від їх партійної належності... Всі чотири заступники голови облвиконкому — члени КПРС...»⁴. Трохи пізніше голова Івано-Франківської облас-

¹ Цыганов А. Двое у штурвала. Репортаж из Львова // Литературная газета. — 1990. — 9 мая. — С. 11.

² Заява ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради міністрів УРСР // Літературна Україна. — 1990 р. — 19 квітня. С. 1.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2751 / Відповідь на заяву ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради міністрів УРСР Долинської районної Ради Івано-Франківської області, від 19 квітня 1990 р... арк. 54.

⁴ Там же / Заява Івано-Франківської обласної ради народних депутатів, від 20 квітня 1990 р. арк... 58 зв. 59 зв.

ної ради М. Яковина в одному з інтерв'ю резонно зазначав: «Я шаную закони, шаную владу і відповідно вимагаю пошани до влади, яку нині представляю»¹. Реагуючи на заяву партійно-державної номенклатури, президія Тернопільської обласної ради підкреслила думку про те, що ідея так званої «Галицької автономії» висунута аспірантом Московської ВПШ В. Левченком і вже давно засуджена у місцевій пресі як комуністами, так і членами Руху. Ретельно проаналізувавши текст Заяви тернопільчани врешті-решт дійшли висновку, що «зроблені у Заяві оцінки і висновки не відповідають реальному стану справ у нашій області»².

Листи та звернення, в основі яких була гостра критика заяви ЦК КПУ, Президії Верховної Ради, Ради Міністрів УРСР, звинувачення у провокаційності та наклепництві направили на адресу державних та партійних органів Калушська міська і районна ради, Яворівські районна, трудові колективи виробничих об'єднань «Електрон», «Іскра», державного інституту прикладного та декоративного мистецтва, експериментальної кераміко-скульптурної фабрики м. Львова, Всесоюзного проектно-конструкторського і технологічного інституту м. Тернополя та ін.³

Цікаво і показово, що своє розчарування з приводу заяви трьох висловив і перший секретар Тернопільського обкому КПУ, голова обласної Ради народних депутатів В. Острожинський, який у своєму інтерв'ю журналу «Комуніст України» відверто заявив, що «Заява підготовлена дещо поспішно, в ній не до кінця врахована ситуація»⁴. Така реакція не була випадковою чи ситуативною, адже частина комуністів західного регіону, реально оцінюючи ситуацію, схилилась не до конфронтації з демократичними силами, яку вважали безперспективною, а до співпраці. Той же В. Острожинський на першій сесії обласної ради запропонував обрати заступником голови представника демократичного блоку Я. Карп'яка. І хоча такий крок був неочікуваним для багатьох присутніх, він дав свої результати. «Ми підійшли до консенсусу. — невдовзі писав голова Тернопільської обласної ради. — Вважаю, що знайдена непогана модель співробітництва, Ми не можемо сьогодні не враховувати позицію депутатів «демократичного блоку», того, що голова Ради комуніст, обраний переважною більшістю. Як не враховувати це сьогодні в роботі? Як не враховувати того, що з 60 % комуністів-депутатів 10 поді-

¹ Таловина. Про події на Івано-Франківщині розповідає голова обласної ради // Літературна Україна. — 1990. — 6 вересня. — С. 5.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2763 / Лист до ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради міністрів УРСР, прийнятий на засіданні тернопільської обласної Ради народних депутатів, 25 квітня 1990 р. ар. 153, 154.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2764 / Довідка «Про реагування на Заяву ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради міністрів УРСР від 18 квітня ц. р. щодо ситуації, яка склалася у західних областях України» від 18 червня 1990 р. арк. 101.

⁴ Острожинський В. Е. Идеология без стереотипов // Коммунист Украины. — 1990. — № 6. — С. 28.

ляли позиції «демократичного блоку»?... На ідеологічних стереотипах зараз далеко не заїдеш»¹.

Як і слід було чекати, несвоєчасна і не до кінця продумана Заява трьох не зняла напруги у Західному регіоні, а лише стимулювала її зростання. Львівська обласна рада майже залпом прийняла низку рішень, що мали виразний політичний акцент: 20 квітня — рішення про розмежування функцій радянських та партійних органів, яким відмінено чинність у Львівській області рішень керівних органів КПРС усіх рівнів — від ЦК КПРС до парткомів, що стосувалися державних, господарських і культурних справ; 26 квітня — прийнято Декрет про владу, в пункті 3 якого зазначено, що Рада вважає недоцільним членство в будь-яких політичних партіях голів рад та голів їх виконавчих комітетів; 28 квітня — про визнання національної символіки на території області; 4 травня — про релігійні конфесії на Львівщині, яким надала виконкомом місцевих рад народних депутатів право реєстрації релігійних конфесій².

Між тим ситуація у новостворених місцевих владних структурах України розвивалася доволі динамічно та драматично. За час, що минув від березневих виборів і до завершення першої сесії Верховної Ради УРСР, в регіонах відбулися відчутні зрушення. Особливо у західних областях. Звичайно, негативної динаміки додала сумнозвісна «заява трьох». У результаті рішення місцевих рад влітку 1990 р. були підкреслено радикальними, часто суперечили чинному законодавству і були націлені не на згладжування політичних протиріч, а на свідоме форсування конфронтації з центральною владою. Значна кількість постанов місцевих рад західного регіону мала підкреслений політичний характер. Зокрема, на сесії Івано-Франківської обласної ради 15 червня 1990 р. кандидати у народні судді затверджувалися лише після їхньої заяви про вихід з КПРС на час виконання своїх обов'язків, також було прийнято звернення до Верховної Ради УРСР про необхідність забезпечення служби в армії громадян України виключно на території республіки³. 10 липня на сесії Тернопільської міськради прийнято рішення «Про деполітизацію підприємств, організацій, установ м. Тернополя». Суть цього документу полягала в тому, що трудовим колективам «було запропоновано» розглянути питання про доцільність «функціонування парткомів та парторганізацій на підприємствах та в установах». 12 липня 1990 р. Тернопільська міськрада пішла на безпрецедентне рішення: сесією цього місцевого органу було ухвалено «Перший універсал міської Ради народних депутатів про владу», що «проголошував Раду народних депутатів вищим органом державної влади на підлеглий

¹ Там же. — С. 29, 30.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2751 / Записка Львівського обкому КПУ «Про рішення місцевих Рад, що суперечать законодавству», від 12 травня 1990 р. арк. 75—76.

³ Там же, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 16 червня 1990 р. арк. 93.

території, який може приймати рішення у відповідності з вимогами часу, хоча вони і не узгоджуються з «застарілими законами СРСР та УРСР»¹.

Перевищення своїх повноважень мали місце і в інших органах місцевої влади. Зокрема, на позачерговій сесії Радянської районної ради народних депутатів м. Києва було прийнято рішення «Про припинення дії окремих рішень виконкому Київської міської ради народних депутатів та введення нового порядку відведення земельних ділянок, надання та використання нежилых приміщень у Радянському районі», а також звернення до Верховної Ради УРСР про перехід від декларацій про передання влади місцевим радам до конкретних законодавчих рішень². У цей час Президія Львівської обласної Ради прийняла постанову «Про проходження строкової військової служби рекрутами Львівської області», у відповідності з нею юнаки, які були призвані до лав Радянської Армії з території області і проходять строкову службу за межами республіки, можуть самостійно залишити свою військову частину, мотивуючи це нестатутними відносинами чи небажанням служити за межами України.

10 серпня 1990 р. президія Стрийської об'єднаної ради народних депутатів прийняла рішення, яким визнано недоцільним членство у будь-якій партії голів сільських, селищних рад та їх виконкомів, директорів шкіл та профтехучилищ. Рада зажадала від керівників підприємств, колгоспів виведення із своїх територій парткомів та комітетів комсомолу, вилучення з бібліотек освітянських установ літератури та дидактичного матеріалу, що мають комуністичне спрямування³. Крім того, президія Стрийської ради прийняла постанову про запровадження з 1 вересня у школах міста та району вивчення основ християнської релігії. Директорам шкіл було рекомендовано запровадити у початкових класах уроки Закону Божого, а для старшокласників — недільні божі школи⁴.

Широкого поширення у діяльності місцевих рад, де домінували націонал-демократи, набула під гаслом духовного відродження практика перейменування вулиць та майданів. Зокрема, Новороздольська міська рада народних депутатів Львівської області прийняла рішення про такі перейменування вулиць міста: вул. М. Кузнецова — на С. Бандери; вул. Шахтарська — Є. Коно-

¹ Там же, спр. 2751 / Довідка завідуючого сектором державно-правового відділу ЦК КПУ І. Буравльова «Про рішення Тернопільської міської Ради народних депутатів, що суперечать діючому законодавству», від 5 вересня 1990 р. арк. 174; Там же. — Спр. 2772 / Інформація інспектора ЦК КПУ С. Мартинюка «Про суспільно-політичну обстановку в Тернопільській області», від 30 липня 1990 р. арк. 101.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2872 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки у республіці в серпні 1990 р.», від 27 серпня 1990 р. арк. 163.

³ Там же, спр. 2751 / Інформація Львівського обкому КПУ «Про рішення президії Стрийської об'єднаної Ради народних депутатів (міста і району) Львівської області, від 20 серпня 1990 р. арк. 151.

⁴ Там же, спр. 2872 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки у республіці в серпні 1990 р.», від 27 серпня 1990 р. арк. 163, 164.

вальця, вул. А. Макаренка — Р. Шухевича, вул. В. Леніна — М. Грушевського, вул. Дружби — І. Мазепи тощо.¹ Відповідно до рішення Львівської міської ради, у Львові вулиця В. Леніна була перейменована в Личаківську, Калініна — в Замастирнівську. Яворівська міська рада виступила з пропозицією назвати вулицю Леніна вулицею А. Шептицького, Перемоги — С. Бандери, Комсомольську — Р. Шухевича, О. Матросова — Є Коновальця, Героїв-панфіловців — Січових стрільців, Піонерську — Пластунською... Президія Київської міської ради через газету «Вечірній Київ» звернулася до жителів міста з проханням висловити свою думку щодо перейменування площі Жовтневої революції в площу Незалежності². Як бачимо, у процесі перейменування надзвичайно відчутним був саме політичний акцент, адже у більшості випадків мова йшла не стільки про відновлення старих назв, скільки про політизовану заміну імен одних знакових фігур на інші, одних символічних назв — на альтернативні.

Новий розклад політичних сил, що склався після березневих виборів, стимулював консолідаційні процеси на регіональному рівні. Зокрема, влітку 1990 р. у Донецьку відбулася зустріч голів рад кількох промислових міст Донбасу, у ході якої було прийнято рішення про створення асоціації міських Рад. Основними завданнями цього регіонального об'єднання було визначено налагодження горизонтальних зв'язків, подолання консерватизму і диктату облвиконкому, розгортання зустрічної законотворчості, альтернативної Верховній Раді УРСР. Учасники зустрічі висловлювали невдоволення тим, що республіканський парламент фактично демонструє свою незацікавленість у попередньому обговоренні законів на місцях. З метою вироблення спільної тактичної лінії та для консолідації сил на зібранні було визнано за необхідне проводити і надалі такі зустрічі щоквартально у різних містах області³.

Урешті-решт, активність на місцях та необхідність координації дій демократичних сил у радах на республіканському рівні зумовили проведення у серпні 1990 р. у Дніпродзержинську дводенної установчої республіканської конференції асоціації демократичних рад і демблоків у радах. У зібранні, на якому головував В. Чорновіл, взяли участь 60 делегацій та окремих представників обласних, міських і районних рад України, а також народні депутати СРСР та УРСР. Учасники форуму обговорили широке коло питань — про структуру і завдання нового формування, шляхи економічної реформи, муніципальну власність, взаємовідносини з виконками, національну політику. Регіональні опозиційні сили, що об'єдналися в асоціацію, визнали своєю

¹ Там же, спр. 2751 / Лист Першому секретарю ЦК КПУ Гуренку С. І. та Голові Верховної Ради УРСР Кравчуку Л. М. учасників пленуму Миколаївського райкому Компартії України Львівської області, від 13 серпня 1990 р. арк. 124.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2872 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки у республіці в серпні 1990 р.», від 27 серпня 1990 р. арк. 164.

³ Там же, арк. 163.

основною метою підготовку та обговорення альтернативних законів та програм для подальшого винесення їх на затвердження у Верховній Раді УРСР і створення в кінцевому рахунку нового, більш демократичного, правового поля для практичної діяльності місцевих рад.

Для керівництва новим політичним об'єднанням була обрана Координаційна рада на чолі з Народним депутатом СРСР С. Конєвим. У пакеті вимог до Верховної Ради УРСР, затверджених на зібранні, зроблено акцент на необхідності створення власної української армії, відкликання зі служби в інших республіках представників України; висувається заклик до голів рад усіх рівнів припинити членство у будь-яких політичних партіях; актуалізується вимога про нагальну необхідність надання Декларації про суверенітет України статусу конституційного закону¹.

На мітингу 12 серпня Київський міський страйком прийняв резолюцію з вимогою до Верховної Ради УРСР взяти всю повноту влади та відповідальність за виведення республіки з кризи в найкоротший термін, в протилежному разі — до 17 вересня 1990 р. скласти свої повноваження. В разі невиконання цієї вимоги страйком запланував 27 вересня провести всеукраїнський одноденний страйк². 23 серпня на заключному етапі культурологічного походу «Дзвін — 90», що мав на меті пропагандистську, будительну акцію в східному регіоні республіки, у Каневі Черкаської області під час концерту теж були висунуті ті ж вимоги і було заявлено: якщо Верховною Радою України не буде дано відповіді, слід провести 27 вересня та 1 жовтня всеукраїнські страйки³. Цього ж дня Координаційна рада новітніх організацій Прикарпаття м. Івано-Франківська поширила звернення до громадян України, у якому гострій критиці були піддані члени «групи 239», що виявляє консерватизм у реалізації принципів Декларації про державний суверенітет України, а також висувалось гасло республіканського страйку 1 жовтня. Опозиція висувала перед своїми прихильниками завдання зібрати в столиці республіки цього дня не менш як 1 млн осіб⁴.

Наприкінці серпня 1990 р. політична ситуація стала критичною. Оцінюючи її, секретар Рівненського обкому КПУ О. Попик підкреслював: «Фактично політична боротьба підійшла до свого кульмінаційного моменту: чия візьме?»⁵.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2872 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки у республіці в серпні 1990 р.», арк. 162—163.

² Там же / Експрес-інформація «Про громадсько-політичну обстановку в республіці», від 13 вересня 1990 р. арк... 177.

³ Там же / Довідка МВС УРСР для службового користування, від 31 серпня 1990 р. арк... 171, 173, 174.

⁴ Там же / Експрес-інформація «Про громадсько-політичну обстановку в республіці», від 13 вересня 1990 р. арк. 177.

⁵ Там же / Інформація Рівненського обкому КПУ «Про активізацію націоналістичних сил в області, спрямованої проти В. І. Леніна, КПРС», від 20 серпня 1990 р. арк. 145.

Отже, березневі 1990 р. вибори до Верховної та місцевих рад народних депутатів УРСР фактично відкрили новий етап суспільно-політичних трансформацій в Україні. Безпосередніми наслідками виборчого марафону були кардинальне оновлення депутатського корпусу; прихід до влади політичних лідерів нової хвилі; перемога демократів у ряді місцевих рад республіки; отримання окремими представниками Демократичного блоку статусу народних депутатів; консолідація та активізація діяльності регіональних еліт. Законотворча діяльність місцевих рад, особливо в західному регіоні, відзначалась високою активністю та радикальністю, намаганнями якомога скоріше продемонструвати свою відмінність від попередників та створити на підвладній території нову суспільну атмосферу. Їхні рішення мали, як правило, підкреслено політичний характер. Разом із тим, роботі цих органів державної влади були притаманні такі хвороби росту, як загальне зниження рівня професіоналізму, неодноразове порушення демократичних юридичних норм, ігнорування діючого законодавства та рішень інших гілок влади, надмірний законодавчий радикалізм та правовий романтизм. Ці та інші фактори дуже часто ставали приводом до загострення стосунків між демократичними радами та місцевими партійними органами. Втім, основною причиною загострення конфронтації у регіонах було, як правило, бажання місцевої партноменклатури, яке постійно підігрівалося підтримкою центральних партійних органів, не поступатися реальними важелями влади на місцях представникам нових, законно обраних рад. Втім і депутати-демократи не лишалися у боргу і в більшості випадків у стосунках з компартійними структурами обирали шлях не співпраці та компромісу, а боротьби та протистояння.

Березневі 1990 р. вибори до Верховної та місцевих рад народних депутатів УРСР фактично відкрили новий етап суспільно-політичних трансформацій в Україні.

2. Парламентська опозиція: фактор національного державотворення

При існуючих політичних інститутах іноді ще доводиться рахуватися з чужою думкою.

Уїнстон Черчілль

Декларації про незалежність ще нікого не зробили істинно незалежними.

Джордж Сантаяна

Знаковою подією у політичному житті республіки мала стати перша сесія Верховної Ради УРСР дванадцятого скликання. До неї активно готувалися всі політичні сили. Партійно-державна номенклатура, спираючись на апарат попереднього складу Верховної Ради, намагалася взяти під контроль організаційну підготовку першої сесії, ретельно готувала пропозиції щодо персонального складу претендентів на ключові посади на сесії — робочу президію, секретаріат, лічильну комісію тощо. Проводилась і відповідна робота серед народних депутатів. У цих умовах, «практично з коліс» набиралася першого досвіду і опозиція, у якої було велике бажання до суспільних змін, але навичок, практики та життєвої школи державного управління катастрофічно не вистачало. Дуже чітко пануючу у перші дні атмосферу у парламенті та власну реакцію і відчуття передає представник націонал-демократичного крила Т. Стецьків: «Можете собі уявити, ми приходимо на засідання через декілька днів в кімнату номер дванадцять напроти Верховної Ради і навпроти нас сидять такі вовкодави просто на чолі з Хоменком, тоді він здається секретар був ЦК КПУ, і вони знають все, а ми не знаємо нічого (виділено — О. Б.). І вони нам розказують, ось сесію ось так будемо починати, президія буде така, а те буде оте. Ми перші півгодини зорієнтуватися не могли, а що ми можемо зробити і як... Потім Хмара взяв слово і з властивим йому запалом сказав, що все це буде не так, що у нас є свої пропозиції і ми будемо робити так і так. І потім десь може на другому-третьому засіданні ми вже втянулися, почали розуміти, але це було з коліс, ми вчилися на ходу як це робити»¹ Так що зміни у Верховній Раді почали назрівати дуже швидко.

Вже перші спроби зондування реального розкладу сил викликали тривогу у офіційній владі. Голова Верховної Ради попереднього скликання В. Шев-

¹ Інтерв'ю з Тарасом Стецьківом // Ахів Д. Яневського

ченко змушена була з прикрістю констатувати на початку травня 1990 р.: «звертає увагу той факт, що не всі депутати, в тому числі і комуністи, поділяють політичну позицію ЦК КПРС і ЦК Компартії України з корінних питань перебудови»¹.

Готувались до першої сесії і народні обранці з Демократичного блоку. Оцінюючи шанси та перспективи опозиції у парламентській політичній боротьбі, В. Яворівський ще у травні 1990 р. констатував: «у нас набереться 150—160 депутатів... є можливість заблокувати будь-яке безглузде рішення, але немає можливості перемогти»². Щоб збільшити свій вплив та створити кращі стартові позиції, ініціативна група депутатів від Демблоку надіслала всім народним депутатам пакет документів, що включав альтернативні варіанти порядку денного, переліку постійних комісій, анкету тощо. Опозиція намагалася за допомогою цих документів якщо не перехопити ініціативу, то бодай урівноважити сили. З цією метою депутатам пропонувалося до обрання Голови національного парламенту розглянути звіти Президії Верховної Ради і Ради Міністрів республіки, утворити постійну комісію по контролю за діяльністю КДБ, МВС, підрозділів збройних сил. Бажаючи не поступатися компартійним депутатам у боротьбі за ключові позиції на сесії, представники Демократичного блоку ставили питання про обрання голів постійних комісій не безпосередньо на сесії, а на засіданнях комісій³.

Політичні баталії між народними депутатами активно розпочалися вже 5 травня 1990 на нараді представників різних політичних сил нового складу українського парламенту, коли активно дискутувалося питання щодо надання меншості права вносити пропозиції до порядку денного, а також гостро ставилося питання про довіру діючому Голові Верховної Ради⁴.

15 травня 1990 р. вперше в історії України Верховна Рада республіки почала працювати у парламентському режимі (сесія тривала не 1—2 дні, а 60 робочих днів). Своєрідним епіграфом до початку роботи вищого законодавчого органу стали слова Голови ЦВК В. Бойка: «Вперше найвищий орган державної влади сформовано не одностайним голосуванням... а в умовах альтернативності, гострої передвиборної боротьби, без будь-якого регламентування якісного складу кандидатів у депутати»⁵.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2751 / Інформація В. Шевченко «Про деякі питання підготовки і проведення першої сесії Верховної Ради Української РСР», від 6 травня 1990 р. арк... 64.

² Там же, спр. 2767 / Інформація «Про нараду представників демократичних організацій та рухів» (Київ, 6 травня 1990 р., від 7 травня 1990 р. арк... 101.

³ Там же, спр. 2751 / Інформація В. Шевченко «Про деякі питання підготовки і проведення першої сесії Верховної Ради Української РСР», від 6 травня 1990 р. арк. 65.

⁴ Там же / Інформація В. Шевченко «Про деякі питання підготовки і проведення першої сесії Верховної Ради Української РСР», від 6 травня 1990 р. арк. 66.

⁵ Нам випала честь створити Українську державу і ми не розгубили енергію народу та не змарнували час». — <http://www.golos.com.ua/article/330951>

Характерною рисою початкового етапу роботи законодавців стала швидка диференціація депутатського корпусу за територіальними ознаками, а також за професійними та політичними інтересами. Вже на початку першої сесії утворилося близько 45 депутатських груп: окрім 26 територіальних груп (всі області республіки та м. Київ) виникли група аграрників, «Гласність», з проблем екології, з проблем молоді, «Чорнобиль», «Вільні демократи», «Злагода»-Центр, «Конструктивність», «Незалежність», «Здоров'я», «За освіту», «За права людини» тощо. Об'єктивно оцінюючи суть такого швидкого процесу вегетативного розмноження депутатських груп, народний депутат В. Карпенко резонно зазначав: «Відверто кажучи, така ряснота засвідчує не так політичні відмінності між групами, як ті процедурні вигоди, які надає їх створення. Наприклад, якщо обговорюється питання, яке вносилось групою, то навіть після припинення дебатів вона має право на два виступи»¹.

Першою серйозною офіційною пробою сил, що займали протилежні політичні позиції у парламенті, були вибори керівництва Верховної Ради. Лідери Демократичного блоку чудово розуміли, що обійняти посаду Голови їхньому представникові за існуючого розкладу сил не вдасться. Тому основну ставку було зроблено на завоювання посади першого заступника Голови Верховної Ради. З огляду на це, на першому етапі виборів керівництва республіканського парламенту із 12 кандидатур, що балотувалися на посаду Голови, з пропагандистською метою 10 були висунуті Демблоком. Така масовість пояснюється тим, що демократам необхідно було створити сприятливий ґрунт для вирішальної боротьби (в черговий раз нагадати про злочини та вади пануючого режиму, дискредитувати КПРС, розкрити перед всеукраїнською аудиторією суть своїх поглядів, переконань та програмних установок, публічно зняти з себе облуду навішаних владою ярликів, продемонструвати вміння публічного виступу, показати інтелектуальний потенціал опозиції тощо). По суті, на цьому етапі Демократичний блок боровся не стільки за посаду, скільки за формування привабливого іміджу своїх лідерів, за завоювання симпатій як депутатів, які коливались, так і широких народних мас.

Як і слід було очікувати, Головою Верховної Ради УРСР було обрано першого секретаря ЦК КПУ В. Івашка. Після цього боротьба комуністів та демократів вступила у вирішальну фазу. Демократичному блоку не вдалося переламати спротив компартійної більшості і затвердити на посаді першого заступника Голови Верховної Ради свого представника — академіка І. Юхновського, якого висунули 10 різних парламентських груп. За цих обставин Демблок 6 червня 1990 р. обнародував заяву, суть якої полягала у констатації відмови демократів від участі у подальших виборах керівництва Верховної Ради

¹ Карпенко В. «Займіть свої місця...» // Вітчизна. — 1991. — № 4. — С. 138.

та офіційному задекларуванні появи парламентської опозиції¹. У прийнятій цього ж дня декларації демблоківці зазначали: «найбільш правильною тактикою демократичної меншості Верховної Ради вважаємо перехід до конструктивної парламентської опозиції, яка буде організаційно оформлена у вигляді Народної Ради. Головне її завдання — вироблення власних рішень та законопроектів, у тому числі альтернативних, які б максимально відповідали інтересам народу України»².

До складу Народної Ради увійшло 125 народних депутатів, які репрезентували регіональні групи 21 області та міста Києва, а також парламентські групи «Відродження», «Вільні демократи», «За права людини», «Незалежність» та групу «Демократична платформа в КПУ». Основу нового об'єднання складали депутати західного регіону (Львівська область — 24, Івано-Франківська — 11, Тернопільська — 8, Рівненська — 5 осіб), м. Києва (17 осіб) та Харківської області (10 осіб), тобто саме тих центрів, де фактично і сформувалися два крила вітчизняної опозиції — загальнодемократичне та націонал-демократичне. Головою Народної Ради було обрано І. Юхновського, його заступниками Л. Лук'яненко, Д. Павличка, О. Ємця, В. Філенка, секретарем — Л. Танюка³.

Поява цього об'єднання була гаряче підтримана демократичною громадськістю республіки, особливо в західному регіоні. Вже 7 червня 1990 р. на мітингу, що відбувся у Львові і був присвячений роботі сесії Верховної Ради УРСР, присутні з розумінням та співчуттям поставилися до заяви народного депутата УРСР Р. Лубківського, який пояснив перехід частини депутатів до опозиції тим, що «демократичні сили придавлені, зневажені, пригноблені і вибирають свій шлях боротьби за інтереси українського народу». Колишній дисидент, історик В. Мороз більш оптимістично оцінював реальну ситуацію та перспективи опозиції: «Перший етап — Народна Рада, другий етап — Народний Конгрес України. Це і буде правдивий парламент України, бо ця демократична меншість репрезентує більшість українського народу»⁴. У прийнятій на мітингу резолюції зазначалося: «Підтримуємо утворення демократичною групою депутатів політичної опозиції. Мітинг засуджує політику «подавляючого більшинства» на сесії Верховної Ради УРСР... Закликаємо не допустити заміни влади Рад владою партапарату. У випадку насильницької узурпації влади керівниками Компартії України шляхом вливання своїх членів в органи народовладдя, закликаємо до повсюдного створення страйкових комітетів і комітетів громадянської непокори»⁵.

¹ Заява Демократичного блоку // Літературна Україна. — 1990. — 14 червня. — С. 1.

² Декларація Демократичного блоку // Літературна Україна. — 1990. — 14 червня. — С. 1.

³ Народна Рада в парламенті України // Літературна Україна. — 1990. — 14 червня. — С. 1.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2772 / Інформація Львівського обкому КПУ «Про політичну ситуацію у Львівській області», червень 1990 р. арк... 57.

⁵ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2772 / Резолюція мітингу, який відбувся 7 червня 1990 р.

І. Плющ
Фото: ANT Bereznyi

Між тим процес обрання керівництва парламенту тривав. Після дебатів та узгоджень хитку перемогу в боротьбі за посаду першого заступника Голови Верховної Ради врешті-решт отримав І. Плющ — голова Київського облвиконкому, який п'ять років обіймав посаду заступника Голови Верховної Ради попереднього скликання. Його кандидатуру підтримали лише 232 депутати при мінімальній нормі відповідно до регламенту 226 голосів. Ще одним заступником Голови став В. Гриньов — самостійний політик загальнодемократичного крила опозиції, який не відмовився від балотування, незважаючи на рішення Народної Ради, мотивуючи свої дії необхідністю опозиції брати участь у конструктивній

діяльності. На думку І. Плюща, важливу роль у формуванні збалансованого керівництва парламенту відіграв В. Івашко: «Заслуга Володимира Антоновича Івашка, як найбільшого демократа на той час, полягає в тому, що він дав нам можливість сформувати президію «50 на 50». А це — конституційний орган»¹.

Поява організованої опозиції — Народної Ради — підштовхнула процес консолідації сил комуністичної більшості. Врешті-решт у стінах парламенту з'явилася депутатська група «За Радянську суверенну Україну» (та звана «група 239»). Якщо на формування векторів принципових політичних дій та рішень Народної Ради суттєво впливав географічний фактор (зокрема, кількісне співвідношення між депутатами східних та західних областей), то політичну поведінку комуністичної більшості визначав в першу чергу її соціальний склад. Соціальний зріз комуністичної більшості українського парламенту (травень 1990 р.) свідчить, що його основу фактично на три чверті складала партійно-державна номенклатура: керівники народного господарства (від міністрів до директорів заводів) — 25,5 %, партійні керівники (від ЦК до керівника парткому колгоспу) — 22,3 %, керівники виконкомів та начальники відділів / управлінь виконкомів — 12,6 %, голови колгоспів — 9,2 %, військові командири — 4,1 %. Частка науковців, академіків, ректорів вузів (певною мірою теж номенклатура) становила 8,1 %, робітників — 4,5 %, вчителів — 1 %, інших (інженерів, журналістів, письменників, лікарів тощо) — 12,6 %².

у Львові і був присвячений роботі сесії Верховної Ради УРСР, б/д, арк... 49.

¹ Плющ І. Незалежність України — це одвічне прагнення українців // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 23.

² Див. Українські ліві: між ленінізмом і соціал-демократією / За ред. О. Гараня, О. Майбороди. — К. 2000. — С. 22.

Політичне розмежування у Верховній Раді УРСР, підкріплене організаційним оформленням, на тривалий час визначило форми, динаміку, перебіг та специфіку діяльності парламентського дискурсу. В умовах жорсткої конфронтації у кожній зі сторін поступово виробилась своя тактика та форми боротьби. Так, якщо демократи робили ставку переважно на використання парламентської трибуни, то «група 239» — на процедуру голосування. У кулуарах Верховної Ради та за її стінами доволі популярною була дотепна фраза, що віддзеркалювала суть та основні рушійні сили механізму прийняття рішень вищим законодавчим органом держави: «Демблок бере галасуванням, партапарат — голосуванням». Демократам належить авторство такої форми парламентської боротьби, яку умовно можна назвати «багаторівневий протест»: в залежності від ступеня невдоволення демократів тією чи іншою дією чи рішенням, що мали місце у сесійній залі, вони могли підвестися з місця, виїхати з електронного пульта дискету і створити штучну відсутність кворуму, або ж взагалі залишити зал засідань. І хоча спочатку такі незвичні форми виразу своєї політичної позиції сприймалися, як амбіційні та непарламентські, невдовзі комуністична більшість теж взяла їх на озброєння.

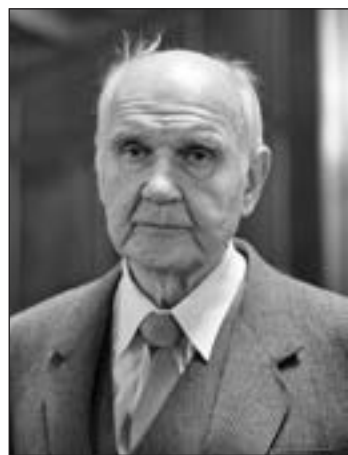
Протистояння комуністичної більшості та демократичних сил у стінах Верховної Ради на початковому етапі їх взаємодії дуже деморалізуюче діяло на опозицію. На перший погляд, виходячи з розкладу сил, здавалося, що ситуація у парламенті буде завжди перебувати у класичному режимі: «Батогом обуха не переб'єш» (іншими словами: у кого більшість — у того сила). Дуже точно і емоційно цей стан коментує член Народної Ради С. Головатий: «Коли почалися ці всі засідання і ти бачиш, що щоб ти не сказав, то монобільшість його трамбує в бетон, твоє слово нічого не важить і легко долається інструментом демократії — голосуванням, за яке голосує триста чи двісті п'ятдесят, а ти... дуже гнітюче враження»¹. Цю ж думку фактично дублює його колега — О. Сугоняко: «Таке враження, що все вже вирішено... ми імітуємо діяльність, враження у народі, що є якісь народні депутати, які справді дбають про українські інтереси, а від нас дуже мало чого залежало...»²

Втім, перебудовчі процеси в СРСР розгортались і поглиблювались дуже швидко змінюючи громадську думку, даючи приклади, створюючи прецеденти. Крім того, на розклад сил у Верховній Раді суттєво вплинули три чинники — «трибуна», «кулуари» і «вулиця». Формально вони виконували різні функції, але взаємодіючи часто давали опозиції шанс реалізувати свої плани. Трибуна давала можливість не лише заманіфестувати свою позицію, а й розголосити її на широкий загал через телебачення та друковані ЗМІ; вести публічний діалог, у якому переваги мав саме демократичний табір, оскільки у лавах було чимало красномовних людей. Кулуари дозволяли

¹ Інтерв'ю з Сергієм Головатим // Архів Д. Яневського

² Інтерв'ю з Олександром Сугоняко // Архів Д. Яневського

у неформальній обстановці налагоджувати контакти, уточнювати позиції, узгоджувати формулювання і навіть емоційно використовувати для переконання опонента не зовсім парламентську лексику (інколи це спрацьовувало). А от коли і трибуни, і кулуарів виявлялося недостатньо, опозиція дедалі частіше почала використовувати у політичній боротьбі «тиск вулиці» — численних маніфестантів, які збиралися під Верховною Радою та на вулицях Києва, несли відповідні до подій гасла, співали патріотичні пісні та скандували потрібні у конкретній ситуації слова. Дуже точно описує взаємодію факторів впливу на народних депутатів політолог В. Небоженко: «Справжнім найпотужнішим мотиватором... були кулуари і трибуни Верховної Ради. Коли в березні місяці прийшли ці люди, вже через два роки прокомуністичній більшості довелося з ними рахуватися, дружити, скандалити, битися, але в будь-якому випадку люди, яких це невелика група була з Чорноволом, вони могли як у давньогрецькому міфі, тебе перемагає противник, а мати Гера каже: «Доторкнися до землі, і у тебе з'являться сили». Вони дійсно з будь-якого приводу вискакували на площу, а на площі завжди були заряджені, можливо, бути не натовп, але розпалені. Це з часом дуже сильно діяло... І тоді я зрозумів, що вулиця, люди, які впевнені..., які не думають про наслідки, не розраховують наперед... ці люди можуть все»¹.

Академік І. Юхновський
Фото: Водник

Поява організаційно оформлених некомуністичної меншості та комуністичної більшості створювала ґрунт для спрямування законотворчого процесу у правове, цивілізоване русло, його прискорення завдяки широкій міжблоковій консультативній роботі, досягненню політичних компромісів. Разом з тим, на думку народного депутата В. Карпенка, «блокова дисципліна нівелює депутатів як особистостей, перетворює їх на машину для голосування, і це вочевидь зменшує демократичність парламентської діяльності кожного»². Втім, саме міжблоковий компроміс та блокова дисципліна дозволили представникам Народної Ради обійняти посади голів 7 із 23 постійних комісій Верховної Ради. Ці комісії очолили І. Юхновський, О. Ємець, Д. Павличко, О. Танюк, В. Пилипчук, О. Коцюба, В. Яворівський³.

¹ Інтерв'ю з Віктором Небоженком // Архів Д. Яневського

² Див. Карпенко В. «Займіть свої місця...» // Вітчизна. — 1991. — № 4. — С. 139, 140, 141, 145.

³ Постанова Верховної Ради УРСР «Про обрання голів постійних комісій» // Відомості Верховної Ради. — 1990. — № 28. — С. 552—553.

Слід зазначити, що рівень внутрішньої організації та внутріблокової дисципліни у протилежних політичних таборах був досить різним. Характеризуючи ступінь єдності та організованості комуністичної більшості та опозиційної меншості, І. Драч зазначав: «вони мусять бути однаковими... Вони мають свій «рух» — рух за збереження свого «статус кво», за збереження своїх посад та постів... Коли ж казати про нас, то даремно дехто думає, що Народна Рада — це якась суцільна така дисциплінована команда, яка за чийось єдиним порухом, того ж самого Юхновського, може робити так і не інакше. Загалом, сила і слабкість демократії і є в тому, що кожен чинить, як він хоче, як вважає за потрібне. Звичайно, багато рішень треба спільно підтримувати — і це робиться в силу саме усвідомлення такої необхідності. Але разом з тим є чимало, так би мовити, відхилень від такої дисципліни, від такого однакового голосування»¹. Аналізуючи проблему внутріблокової єдності та атмосферу в лавах організованої опозиції представник іншого — загальнодемократичного її крила В. Гриньов підкреслив, що повна єдність може бути лише у натовпі, різновекторні пошуки адекватних відповідей на виклики часу зумовлюють різні погляди на тактику членів Народної Ради. Втім, проблеми все ж існують, оскільки серед організованої опозиційної меншості є депутати, які не вміють вислуховувати іншу думку і за будь-яких обставин вважають власні підходи та рішення вірними та остаточними. «Це елементи більшовизму, — з прикрістю зазначив заступник Голови Верховної Ради, — вони дуже заважали на самих перших етапах Народної Ради...»².

Варто підкреслити, що були і інші внутріпарламентські проблеми, адже крім політичного поділу існував географічний, який теж доволі серйозно впливав на розклад сил при прийнятті принципових рішень. Висвітлюючи цей аспект парламентської діяльності, народний депутат М. Батіг змушений був констатувати: «Нам, народним депутатам, членам Народного Руху України, гірко і боляче, що більшу частину парламенту України складає старий консервативний партапарат, який руйнує будь-яку розумну думку. Але ще гірше буває на душі, коли розмовляєш з народними депутатами зі східних областей України, які не розуміють української мови, не знають нашої історії, не вірять у нашу символіку»³.

За час першої сесії Верховної Ради УРСР дванадцятого скликання (15 травня — 3 серпня) було прийнято 150 законодавчих актів (постанови про невідкладні заходи з питань захисту громадян України від наслідків Чорнобиль-

¹ Про незалежність, якої ще немає. Розмова кореспондента «Літературної України» з одним із лідерів демократичних сил в Україні Головою Народного Руху, народним депутатом України Іваном Драчем // Літературна Україна. — 1990. — 30 серпня. — С. 6.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2899 / Прес-конференція у Львівській міськраді заступника голови Верховної Ради УРСР Гриньова В. Б. і голови постійної комісії Верховної Ради УРСР Ємця О. І. від 5 січня 1991 р. арк. 36.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2772 / Довідка «Про мітинг у Львові», б/д, арк. 53.

ської катастрофи, про проходження строкової військової служби громадянами УРСР та використання працівників правоохоронних органів республіки за її межами; Закон про економічну самостійність України тощо). Принципово важливим та доленосним документом серед них є безумовно Декларація про державний суверенітет України. Серед радянських республік першою таким документом ще у листопаді 1988 р. прийняла Верховна Рада Естонської РСР, але на той час парламенти більшості радянських республік, включаючи Україну, засудили цей акт, вважаючи його шкідливим. Через рік ідея створення суверенної української держави була проголошена головною метою діяльності новоствореної опозиційної масової політичної організації — НРУ. Швидкоплинна зміна обставин, більш тверезий погляд на дійсний стан справ стимулювала певну зміну позиції та поглядів на це питання і керівництва КПУ. Вже лютневий 1990 р. Пленум ЦК Компартії України прийняв постанову про розробку проєкту Закону про економічну незалежність України та висловився за

На березневому Пленумі ЦК КПУ була прийнята резолюція про політичний і економічний суверенітет України.

його розгляд у Верховній Раді УРСР нового скликання. Фактично через місяць — на березневому Пленумі ЦК КПУ — була прийнята резолюція про політичний і економічний суверенітет України.

Звичайно, одним із головних спонукальних чинників такої форсованої документотворчості партапарату було бажання не відстати у динаміці розвитку від опозиції, не втратити політичної ініціативи у розв'язанні такого важливого питання. Втім, як свідчать тоді ще закриті партійні документи, були й інші фактори та аргументи. Партійні аналітики ЦК КПУ на початку березня 1990 р. (до речі, саме у довідці про хід першого туру виборів) звертали увагу свого керівництва на те, що по багатьом основним показникам соціально-економічного розвитку УРСР знаходиться нижче союзного рівня. Наприклад, капітальні вкладення у 1989 р. у розрахунку на одного жителя УРСР склали лише 569 крб, а по СРСР 761, в тому числі у житлове будівництво відповідно 94 та 124 крб, Середньомісячна зарплата робітників та службовців України, за розрахунковими даними, складала 218,5 крб, а по СРСР — 240,5 крб. «Ці та деякі інші дані свідчать про те, — акцентували експерти, — що республіка, яка становить лише 2,7 % території СРСР, а населення — 18 % і яка виробляє п'яту частину загальносоюзного сукупного продукту, заслуговує більшої уваги»¹. До того ж невизначеність союзного центру у цей час з багатьох питань соціально-економічного розвитку викликала у республіканської державно-партійної номенклатури не лише низку резонних запитань (Коли в решті решт з'явиться чітка уява

¹ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 6 березня 1990 р. арк... 141.

про концепцію територіального госпрозрахунку як про метод господарювання? Які галузі, підприємства республіки, складуть її господарчий комплекс, а які утворять загальносоюзну власність? Які принципи ляжуть в основу фінансово-бюджетної системи, ціноутворення, економічних взаємовідносин республіки та Союзу?..), а й роздратування.

За цих обставин своєрідну роль каталізатора парламентської діяльності в Україні зіграв факт прийняття 12 червня 1990 р. Декларації про державний суверенітет Верховною Радою Російської Федерації. Цю ж думку підтверджує у своїх спогадах і Л. Кравчук: «Як з'явилася ідея Декларації? Я думаю, що це... була реакція, ну, власне кажучи, не реакція, а спроба повторити те, що зробила Росія. Адже, першою Декларацію про суверенітет прийняла Росія — найпершою. Потім прийняла Україна, потім посипалось — всі інші держави, або ж республіки тоді ще Радянського Союзу, почали приймати Декларації про суверенітет, це була дійсно реакція на потреби народу, і це були також перші сигнали до того, що Радянський Союз наказав довго жити». ¹ Втім, не лише рішення Верховної Ради Російської Федерації стосовно суверенітету активізували та прискорили прийняття Декларації в Україні. Були і інші спонукальні чинники — на той час про свій державний суверенітет вже оголосили в Естонії (16 листопада 1988-го), Литві (26 травня 1989-го), Латвії (28 липня 1989-го), Грузії (26 травня 1990-го).

28 червня Верховна Рада УРСР почала розгляд питання про державний суверенітет республіки. Обговорення було довготривалим, бурхливим та пристрасним і тягнулося більше пів місяця. Було представлено і розглянуто 12 проєктів Декларації: офіційний від Президії, від депутатської групи «За радянську суверенну Україну» і дев'ять від опозиції, в тому числі авторські, наприклад, Сергія Головатого у співавторстві з Євгеном Тимченком (тоді — старший науковий працівник Інституту держави і права), народорадівців Степана Хмари, Сергія Семенця, Тетяни Яхєєвої, Івана Валені, групи депутатів у складі Лариси Скорик, Івана Зайця, Володимира Івасюка, а також варіант лідера республіканців Левка Лук'яненка. Підготовку офіційного проєкту Декларації виконували дві групи — Тимчасова комісія, створена Президією Верховної Ради (керівник — Сергій Дорогунцов) і Комісія Верховної Ради з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціональних відносин (керівник — Микола Шульга). Зрештою за основу Декларації взяли проєкти Президії Верховної Ради України та депутата-народорадівця Сергія Головатого².

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² Інформаційні матеріали до 30-річчя проголошення Декларації про державний суверенітет України. — <https://uinp.gov.ua/informaciyni-materialy/zhurnalistam/informaciyni-materialy-do-30-richchya-progoloshennya-deklaraciyi-pro-derzhavnyy-suverenitet-ukrayiny>

Представник націонал-демократичного крила парламенту Т. Стецьків згадує про роботу над Декларацією: «Було створено понад 10 робочих груп, кожна з яких працювала над своїм розділом декларації. У кожній з цих робочих груп комуністи склали більшість, а ми — меншість. І боротьба велася за кожне слово, кожному кому, кожному крапку»¹. Робота над Декларацією мала дуже солідний науковий супровід — були задіяні провідні вітчизняні правники — В. Василенко, П. Мартиненко, М. Козюбра, І. Тимченко, В. Мацюк, М. Теплюк та інші, які активно співпрацювали з Комісією Верховної Ради України з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціональних відносин (голова М. Шульга) — над поправками і остаточною редакцією. (Пізніше В. Василенко згадував: «Перший варіант проєкту цієї Декларації я написав своєю власною рукою і його представив... він став початком... роботи над Декларацією. Потім, звичайно, вона була розширена, вдосконалена, і в рамках робочої групи, була велика боротьба з приводу кожного (слова — О. Б.)... До речі, там є в Декларації визначення суверенітету України, так воно було взято із моєї кандидатської дисертації. Застосування теорії на практиці»)².

Активна робота Верховної Ради над Декларацією (презентація авторських проєктів, загальні дебати, робота постійних комісії і формулювання поправок, розгляд профільною комісією, постатейні (по реченню і навіть слову) остаточні голосування за текст Декларації) тривала майже 20 днів. Варто підкреслити, що весь час з моменту початку роботи над цим документом і аж до його обговорення і прийняття український парламент вивував неначе «киплячий котел». Саме цей образ виник у члена Народної Ради Т. Стецьківа у одному з інтерв'ю, у якому він характеризував механізм, специфіку комунікаційних контактів та особливості процесу підготовки Декларації про суверенітет України: «Верховна Рада починалася з десятої години, до шостої години це був такий киплячий котел. Тобто дебати були на пленарних засіданнях, на перервах, між перервами, а потім ще ввечері, утворювалися тисячі неформальних зв'язків між нами рухівцями і якоюсь частиною депутатів від комуністичного табору, з якими ми просто познайомилися у сесійному залі. Уявіть собі, що ми прийшли з протилежних світів: комуністи прийшли як люди, які мають владу, які не збиралися нею ділитися, а ми, перепрошую, були голодранці, дисиденти, наші лідери, Чорновіл, Горинь, Калинці, Левко Лук'яненко, ми ж не мали жодного уявлення як здійснюється державна політика, але оці тисячі, десятки тисяч персональних зв'язків, сотні дебатів, які відбувалися під час пленарного засідання, зараз би це сказали, що це була велика говорільня, вибачте, але так почина-

¹ 30 років тому: як ухвалювали Декларацію про державний суверенітет України. — <https://www.radiosvoboda.org/a/30722366.html>

² Інтерв'ю з Володимиром Василенком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/570/>

лася українська політика. Саме вона за два місяці привела до того, що саме через два місяці нас котел переплавив, все це вариво переплавалося і воно нам видало документ, значення якого на той момент і на сьогодні важко переоцінити»¹.

І ось настав історичний момент розгляду питання щодо Декларації у сесійній залі. Після обговорення альтернативних проєктів на пленарному засіданні сесії та на засіданнях постійних Комісій частина депутатів висловила свої зауваження і пропозиції у письмовій формі. Ці матеріали склали 70 сторінок машинописного тексту. Три дні йшло лише постатейне обговорення. Цілих 18 годин змушений був простояти за парламентською трибуною голова постійної Комісії з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціональних відносин депутат М. Шульга². Ця статистика передає не стільки драматизм прийняття доленосного рішення, скільки серйозність та масштабність виконаної роботи.

Дискусія була бурхливою і пристрасною практично по кожному з десяти розділів. Особливо «ламались списи» навколо питань самовизначення української нації, громадянства, статусу мови, збройних сил, безпеки, міжнародної суб'єктності, союзного договору тощо. У парламентській залі виважувалось кожне слово, і кожне формулювання. Ключові слова «суверенітет», «державний», «Україна» розглядалися у 5—10 варіантах. Навіть назва держави народилася після гарячих дебатів і поіменних голосувань кількох версій — від «Українська РСР» до «Української народної республіки»³. Довго обирали і саму назву документа: Декларація про суверенітет, про незалежність, про державний суверенітет Української РСР, народної республіки, демократичної тощо. (Зокрема, С. Хмара наполягав на назві «Декларація про державну незалежність», «бо це розуміє кожен», а назва «Декларація про державний суверенітет», на думку цього народного депутата, «дає можливість маніпулювати і не всі зрозуміють, що це воно таке»⁴).

Практично останнім «каменем спотикання» увечері 13 липня стало питання громадянства, яке, здавалося, завело обговорення всього документу у глухий кут. За цих обставин досвідчений Л. Кравчук запропонував компромісне рішення, яке влаштувало присутніх народних депутатів: «Українська РСР має своє громадянство і гарантує (він тут зробив акцентовану паузу і підійняв палець — «гарантує!») кожному громадянину право на збереження

¹ Інтерв'ю з Тарасом Стецківом // Ахів Д. Яневського

² Гаман В. Україна, 16 липня... . Нотатки парламентського оглядача // Комуніст України. — 1990. — № 9. — С. 7.

³ Як комуністів змусили проголосувати за суверенітет України — хроніки липня 1990-го. — <https://www.5.ua/ukrayina/yak-komunistiv-zmusyly-proholosuvaty-za-suverenitet-ukrainy-khroniky-lypnia-1990-ho-219440.html>

⁴ Інтерв'ю з Степаном Хмарою, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/366/>

громадянства СРСР»¹. У такий спосіб подолали останню перешкоду перед прийняттям остаточного рішення.

Слід зазначити, що ряд факторів суттєво вплинув на драматургію подій у сесійній залі, надавши їм динаміки, певною мірою змінивши розклад сил на користь парламентської меншості. Першим з них став демарш депутатів-комуністів та їх лідера В. Івашка — 2 липня у Москві відкрився XXVIII з'їзд КПРС, на який в якості делегатів відбули 63 народні депутати Верховної Ради УРСР. Ця акція викликала бурхливу реакцію у сесійній залі. 5 липня член Народної Ради В. Чорновіл виголосив заяву, у якій висувалася вимога негайного відкликання всіх депутатів-делегатів з'їзду КПРС для участі у роботі Верховної Ради України, в разі її невиконання ставилося питання про зміну керівництва українського парламенту і належну оцінку виборцями таких дій депутатів. Голосування показало, що абсолютна більшість народних депутатів, які перебували у сесійній залі, почала усвідомлювати пріоритетність національних інтересів: ідею відкликання підтримали понад 300 депутатів, в тому числі 200 комуністів. Реагуючи на це рішення, основна частина делегатів партійного з'їзду повернулася до парламентської роботи. Однак, це не вичерпало інциденту, адже 11 липня у Верховній Раді пролунала сенсаційна заява В. Івашка про свою відставку з посади Голови українського парламенту. І хоча в подальшому він мотивував своє рішення цілковитою відсутністю розуміння з боку опозиції та втратою підтримки з боку депутатів-комуністів, ці аргументи звучать дещо фальшиво, адже заява була написана 9 липня, а обнародована лише 11 липня, тобто саме у той день, коли Володимир Антонович балотувався на посаду заступника Генерального секретаря ЦК КПРС.

Ось як описує ситуацію Л. Кравчук: «Шукає Горбачов Івашка — знайшли Івашка. Він пішов до Горбачова, Горбачов сидів в президії. Бере Івашка і йде... десь на останній ряд президії, вдвох сидять і щось говорять, — мабуть з годину говорили. Ми всі спостерігали, що вони там говорять? Цікаво було знать. Ну, і після цього Івашко сказав Гуренку, що він йде, що Горбачов йому запропонував, і ось він, мабуть, не відмовиться. Тоді це сказав мені Гуренко. Що робить? Це ж ми знали, знову ж треба обирати голову, а як його обирати, ми знали, що це таке, вже Івашко показав. Но це ж не так просто проголосувати, да. Я кажу: «давайте, ми з ним поговорим». Він каже: «Знаєш що, давай я сам з ним поговорю, якщо вдвох — він може психонуть». — «Ну, будь ласка». Значить, він з ним говорив, говорив, потім питаю: «Ну, як?» — «Та ну, його»... Кажу: «Що таке?» Піде, каже. Що робить? І вже — нічого. Він такий впертий був страшенно. Тут і секретарі ЦК, і інші до нього: «Володимире Антоновичу, що ж ви робите», — і так далі. Він ніякого, ніякого кроку назад. Тоді: «Хай приїде Плющ». Плющ був першим заступником у Івашка. Приїхав Плющ, вони

¹ Не просто проголосували, а разом сповідували ідеї законотворчості. Розмова з віце-президентом Асоціації народних депутатів Олександром Барабашем. — <http://www.golos.com.ua/article/333285>

говорили щось з Івашком, десь хвилин 15—20, і Плющ поїхав назад. І тоді він сказав Плющеві, що подасть заяву»¹.

Така капітулянтська позиція власного лідера шокувала та деморалізувала парламентську більшість, зробила на якийсь час її позицію надзвичайно ослабленою. У світобаченні та світосприйнятті «номенклатурників» відбувалися серйозні зміни та зрушення. Саме про таку еволюцію поглядів В. Плюща розповідає у своїх спогадах В. Чорновіл: «Івашко щез і Плющ виконував обов'язки голови... ми його так, трошки недолюбливали, казали: «А, номенклатурник»... раптом десь, коли тільки почалося обговорення Декларації про державний суверенітет, зустрічає мене Плющ у коридорі, і каже: «В'ячеслав Максимович, зайдіть до мене». Заходжу. Він там просить дівчинку принести кави... думаю, чого, звідки така любов, і: «Я от хотів порадитися», і починає якусь другорядну розмову. А потім я так її обриваю ту другорядну... і він каже: «Вячелав Максимович, я так собі думаю, Ви знаєте, мені здається, єдине в що наш народ ще може повірити, це в повну державну незалежність». — «Хай буде...». — Кажу: «Іване Степановичу, золота Ви людина»... «Я Вас зараз «обняти можу». Одним словом... з ним щось сталося»². Відчуття незворотності демократичних змін у суспільстві та політиці у лавах комуністів наростало, саме воно, за свідченням учасників тих подій, і змушувало їх йти на компроміс із демократичними силами, віддавати голос за суверенітет України, фактично відкриваючи цим шлях до її незалежності. Крім того, ще на початку роботи сесії Верховної Ради утворилася невелика, але міцніюча з часом, група, яку наприкінці 1990 р. назвали суверен-комуністами. Однією з найпомітніших фігур у лавах цієї групи був В. Гетьман, про якого згадують: «Він був комунікатором між меншістю й ортодоксальною більшістю. Ті аргументи, якими він переконував значну частину поміркованих комуністів, важко переоцінити»³.

Крім «демаршу» В. Івашка ще одним ударом для парламентської більшості став масштабний робітничий страйк, який за збігом обставин теж вибухнув саме 11 липня 1990 р. Варто підкреслити, що визрівав він вже давно. Ще у червні 1990 р. в Донецьку відбувся перший з'їзд шахтарів СРСР, 58 % делегатів якого становили представники з України. Делегати цього форуму вважали, що союзний уряд М. Рижкова не спроможний проводити справжні реформи і йому необхідно піти у відставку. Основною причиною застою в економіці та бідах народу було визнано систему господарювання та управління на чолі з КПРС. Рішення та вимоги шахтарського з'їзду були підтримані одноденним

¹ Кравчук Л. «Усна історія незалежної України — 1988—1991»// Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 536.

² Інтерв'ю з В'ячеславом Чорноволом, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/648/>

³ Як комуністів змусили проголосувати за суверенітет України- хроніки липня 1990-го. — <https://www.5.ua/ukrayina/yak-komunistiv-zmusyly-proholosuvaty-za-suverenitet-ukrainy-khroniky-lypnia-1990-ho-219440.html>

попереджувальним політичним страйком, що прокотився Україною 11 липня 1990 р. В цей день з 251 шахти республіки цілком страйкували 110, частково — 19¹. Крім того, страйкували робітники 130 заводів і фабрик не вугільних підприємств у 7 областях України². За оцінками експертів, під впливом радикального крила робітничого руху перебувало майже 20 % робітників. У ході мітингів, які відбулися цього дня, висувалися вимоги відставки уряду та створення уряду національної довіри, деполітизації правоохоронних органів у країні, виведення парткомів з підприємств, націоналізації майна КПРС, негайне прийняття «Декларації про владу в Українській РСР» тощо. Заступник завідувача ідеологічним відділом ЦК КПУ В. Матвієнко так характеризував ситуацію, що склалася: «Партійні структури втратили вплив на шахтарські колективи, поступово втрачають його і в інших виробничих сферах... На більшості вугільних підприємств реальна влада знаходиться в руках Рад трудових колективів. Ряд партійних комітетів і організацій опинилися в шоку... Серед партійних працівників з'явилася свого роду масобоязнь»³.

Важливим фактором впливу на події у сесійній залі стала нескінчена хвиля мітингів під стінами українського парламенту. За інформацією партійних органів, вже у перший день роботи сесії на площі перед Президією Верховної Ради УРСР близько тисячі представників Демократичного блоку з різних областей республіки організували пікетування⁴. В подальшому на майдані розгорнувся «перманентний мітинг», на якому розглядалися питання історії СРСР та УРСР, а також актуальні проблеми сьогодення. Інформуючи про ці події, партійні аналітики з тривогою зазначали: «незважаючи на присутність там значної кількості ідеологічних працівників, практично ніхто з них не вступає у полеміку». Характерно, що навпроти цих слів тодішній лідер КПУ В. Івашко роздратовано написав червоними чорнилами коротку резолюцію: «Леонід Макарович! Чому?»⁵. Невдовзі після цього з'явилось коротке, але багатозначне розпорядження своїм підлеглим Л. Кравчука: «Терміново. Прошу підготувати групу людей, здатних протидіяти площі»⁶. Однак угамувати, приборкати та направити у безпечне русло мітингову стихію ідеологічному відділу ЦК КПУ так і не вдалося. (Цікаво, що ще рік тому — у 1989 р. В. Щер-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2874 / Довідка «Про розвиток подій у вугільній промисловості республіки», від 11 липня 1990 р. арк. 130.

² Див. Русначенко А. М. Пробудження. Робітничий рух на Україні 1989—1993 рр. — К. 1995. — Кн. 1. — С. 109.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2860 / Доповідна записка заступника завідувача ідеологічним відділом ЦК КПУ В. Матвієнка «Про соціально-політичну обстановку в Донецькій області», від 15 липня 1990 р. арк... 94.

⁴ Там же, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 16 травня 1990 р. арк. 46.

⁵ Там же, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 17 травня 1990 р. арк. 50.

⁶ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2874 / Записка Л. І. Кравчука від 21 травня 1990 р. арк. 48.

бицький не зумів побачити у «вулиці» цілком реальну силу. Академік К. Ситник, який був членом ЦК КПУ у 1982—1990 роках, у своїх спогадах зазначає, що коли на одному з пленумів міськкому партії у 1989 р., на якому був присутній Перший секретар КПУ, Костянтин Меркурійович поставив питання про те, «що вже Рух пішов далеко... і сказав, що нам треба йти або на заводи, або на Хрещатик... треба переконувати людей в нашій правоті... У відповідь В. Щербицький сказав: «Ви пропонуєте йти на вулицю?». Розвів руками. Для нього це було абсолютно неприйнятно, — це з мого боку щось було хлопчиське, щось несерйозне, нерозумне. Він зневажливо сприйняв цю думку»¹. Як бачимо, часи та погляди змінювалися дуже швидко.

Об'єктивно оцінюючи роль та значення «групи тиску» за стінами сесійної зали, депутат В. Карпенко констатував: «Хочемо ми цього чи ні, але у натовпі біля Верховної Ради ніби змодельоване все те, що відбувається сьогодні у суспільстві. І якщо вже виникають проблеми, треба їх оцінювати реально і розв'язувати цивілізовано»². Очевидно, найбільш радикальну позицію зайняли мітингуючі напередодні прийняття Декларації, коли 15 липня у Києві відбувся 3-тис. мітинг, організований Спілкою демократичних сил України («Зелений світ», УРП, СNUM, незалежні профспілки та інші). Виступаючі закликали киян надати підтримку Народній Раді при голосуванні за «Декларацію про суверенітет України», а в разі спроби більшості блокувати прийняття цього документу, кинути роботу і, наслідуючи досвід «Празької революції», багатотисячною колоною вийти до Верховної Ради. На мітингу висувалось два альтернативних шляхи боротьби за демократичну владу. Перший передбачав в разі неприйняття Декларації на основі результатів поіменного голосування з приводу цього документу ініціювання збору підписів з метою відкликання кількох десятків народних депутатів комуністичної більшості. Другий — термінове одночасне створення на всіх підприємствах страйкомів, їх регіональну та республіканську консолідацію з метою проведення всеукраїнського політичного страйку, який би зміг в разі необхідності паралізувати життя республіки³.

Поштова марка в честь прийняття Декларації про державний суверенітет України. Пошта СРСР, 1990 р.

¹ Інтерв'ю з Костянтином Ситником, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, Касета1. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/412/>

² Див. Карпенко В. «Займіть свої місця...» // Вітчизна. — 1991. — № 4. — С. 140.

³ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 16 липень 1990 р. с. 132—133.

15 липня в Луцьку на Театральному майдані зібрався багатолюдний мітинг. На ньому голова міської ради і міськвиконкому Антон Кривицький повідомив, що друга сесія міськради прийняла рішення про відновлення національної символіки в Луцьку. На мітингу один із засновників крайової організації Народного руху, відомий у місті лікар Євген Шиманович сказав пророчі слова: «Суверенна Українська держава, до якої йшли і за яку вмирали десятки поколінь, уже не за горами, нам випадає щастя бути на її порозі»¹. Дуже точно охарактеризував роль «тиску вулиці» при підготовці до голосування за Декларацію про суверенітет України С. Хмара: «... під стіни парламенту в ці історичні дні приходили тисячі людей, які одноставно підтримували нас (демократів — О. Б.) і ніхто — комуністів. Страх комуністів перед волею людей, яких вони бачили з вікон Верховної Ради, переважив страх перед московською метрополією. Москва була далеко, а масове неприйняття людей вони бачили тут, на власні очі!»²

Які були шанси прийняття Декларації про суверенітет України у парламенті? Парадоксальність ситуації полягала у тому, що чисто математично 100 % — ні, а політично-прагматично — майже 100 % — так. Чисто математично у комуністів було абсолютне домінування — «група 239», а от політично-прагматично... тут з'являються варіанти. Глибинна суть розкладу та взаємодії політичних сил Верховній Раді гранично проста — кожна зі сторін хотіла використати протилежну у своїх цілях: націонал-демократи — реалізувати, спираючись на комуністів, споконвічні ідеї суверенітету України, а комуністична більшість — використати активність націонал-демократів для реалізації своїх планів — створення «комуністичного заповідника» і перетворення декларації на «мертвий»/не діючий документ. На користь цієї гіпотези висловлюється у своєму інтерв'ю політолог В. Небоженко: «Я був упевнений, що не приймуть декларацію. ., і раптом я бачу, що група 239 теж голосує... Це свідчить тільки про одне, я питав потім увечері і через тиждень партійних цих депутатів прокомуністичних: «А навіщо ви це зробили?» «Нам наказали» ... Ідея була така, Москва-це погано, там вже бардак, невідомо як це буде. Прийнято мало не на загальносоветському рівні, що Україна стає зоною консервації комуністичного режиму. Але всі розуміли, що прямо це зробити не можна, а тут націонал-демократи і союз націонал-демократів або компроміс націонал-демократів з комуністичною номенклатурою дійсно зіграв свою роль, тому що проголосували як і ті, так і інші. Через годину, повірте мені, вони билися фізично з один одним вже з якогось іншого приводу, тому що

¹ Час тривоги і надій. Спогади першого голови крайової організації Народного руху України на Волині, кандидата історичних наук Михайла Тиского повертають нас у гарячу політичну атмосферу липня 1990 року. — <http://www.golos.com.ua/article/332148>

² Хмара С. На шляху до української перспективи (Через терни — до світла) // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 315.

вони ненавиділи один одного, це були люди з різних всесвітів, але вони проголосували. І коли питаю, навіщо це зробили, у комуністів, вони кажуть, що нам наказали... Таким чином, одні входили у владу і отримували те, що хотіли, цінність незалежності України, та інші, які хотіли зберегти владу і зробити цю Декларацію мертвою»¹.

Саме при такій атмосфері і розкладі сил у парламенті і країні 16 липня 1990 р. Верховна Рада УРСР прийняла доленосний юридичний документ — Декларацію про державний суверенітет України. Характерно, що з 385 депутатів, які зареєструвалися на ранковому засіданні в цей день, «за» проголосувала абсолютна більшість — 355 осіб; «проти» — 4, не взяли участі — 26, однак 18 із них (ті, які з різних причин не голосували) невдовзі звернулися до Секретаріату сесії і попросили зарахувати їх голоси «за». Ось як згадує про цей доленосний момент І. Плющ: «Я був уже першим заступником Голови Верховної Ради, і головував на сесії, коли розглядалося питання про державний суверенітет України. Я вам скажу, що коли внесли цей документ демократичні сили, то це був ефект розірваної **не бомби, а якоїсь невеличкої гранати**, (виділено — О. Б.) був такий ефект, але не бомби уже. Не було ефекта бомби. Тому що... були люди, які це робили, не дивлячись ні на що, а були люди, які боялись цього робити, але співчували. От таких людей було багато...»²

Характеризуючи атмосферу, що панувала в сесійній залі та суть події, яка відбулася, депутат О. Коцюба зазначив: «Сьогодні з'єдналися навіть ті, хто мав різні точки зору... Ми взяли Бастилію мирним, парламентським шляхом»³. Менш оптимістичним і більш критичним був В. Гриньов, який акцентував: «Чому парламент спокійно прийняв Декларацію про суверенітет... і в той же час проголосував проти приватної власності на землю? Саме тому, що сьогодні у багатьох суверенна Україна цілком сприймається як тоталітарна Україна, у якій керує правляча партія»⁴.

Декларація була надзвичайно важливим юридичним кроком на шляху до незалежності... але вона була декларацією... лише декларацією.

А що таке декларація? Декларація (лат. *deklaratio* — оголошення, вислів) 1) офіційне оголошення, повідомлення, заява; 2) форма заяви про свої можливості, наміри й послуги; 3) назва деяких документів (наприклад, декларація про доходи, митна декларація). У публічному праві декларація — це

¹ Інтерв'ю з Віктором Небоженком // Архів Д. Яневського

² Плющ І. «Усна історія Незалежної України — 1988—1991» // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 584.

³ Гаман В. Україна, 16 липня... . Нотатки парламентського оглядача // Комуніст України. — 1990. — № 9. — С. 8.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2899 / Прес-конференція у Львівській міськраді заступника голови Верховної Ради УРСР Гриньова В. Б. і голови постійної комісії Верховної Ради УРСР Ємця О. І. від 5 січня 1991 р. арк. 30.

Мітинг під час ухвалення Декларації про державний суверенітет України

політико-правовий документ, що проголошує або засновує певні наміри, цінності, принципи, зміни, що відбудуться¹. У цьому контексті ключовими словами є: «заява», «наміри» та «зміни, що відбудуться». Іншими словами — це документ на майбутнє, на виріст...

Втім, з моменту своєї появи Декларація про державний суверенітет України будила романтичні почуття і сподівання у націонал-демократичного крила українського політикуму про те, що цей документ є підставою для міжнародного визнання України як незалежної держави... Але не так сталося як гадалось... Д. Павличко згадує, що демократичне крило Верховної Ради намагалось, щоб Декларація сприймалася за кордоном, «як уже проголошення незалежності». Дмитро Васильович, як голова комісії в закордонних справах Верховної Ради України вимагав від Міністра закордонних справ Польщі: «Пане Скобішевський, Україну треба визнати. «Ми вимагали, повідомляє Д. Павличко, щоб наші сусіди, принаймні, визнали нас як державу, і це було певною мірою хлоп'яцтво таке. Тому що він мені відповідав дуже розумно, він сказав: «Дорога до незалежності покрита тернами, ви ще не все пройшли, і там у ва-

¹ Декларація. Що таке декларація? — <https://gorodenok.com/декларація-що-таке-декларація/>

шому останньому параграфі сказано, що це Декларація про державний суверенітет написана з метою укладення нового Союзного договору»¹. Разом з тим польська сторона все ж зробила дипломатичний жест підтримки у бік України — 27 липня 1990 року Сенат Республіки Польща прийнявши звернення відреагував на проголошення Україною державного суверенітету. Уцьому документі йшлося, зокрема, про те, що поляки «свободу і незалежність Вітчизни вважають своїми основними цінностями, цілком розуміють той переломний момент в історії України, — сусіда, з яким бажають жити як рівні і близькі собі народи, а також розвивати співпрацю у всьому...»²

Суть політики полягає в тому, що за компроміси завжди треба платити. І якби в кінці цього доленосного документа не було записано, що «принципи Декларації про суверенітет України використовуються для укладання союзного договору» позитивного голосування могло і не відбутися, але саме ця теза у подальшому суттєво звузила політичні можливості демократичного крила парламенту³. Хоча, як засвідчує О. Барабаш із терміном «союз» був певний мовний скандал: «Союз з малої чи великої літери? Комуністи через десять років підняли істерію, що ми спотворили текст Декларації, і в підсумковий текст союз внесли з малої літери, як родове визначення. Що це може бути будь-який союз. А ось мовляв вносили і проголосували за Союз з великої літери. Ну маючи на увазі союз конкретний, Союз радянських республік... Вранці ми роз'їхалися на суботу неділю тринадцятого липня, а шістнадцятого ми коли прийшли, нам всім роздали книжечку уже готовий вичищений текст. І там був союз з малої літери. Тобто ми всі мали на увазі, можливо не говорили це вслух, що союз — це все-таки родове поняття, що це може бути будь-який союз»⁴. Однак слід визнати, що наврядчи депутати-комуністи проголосували б за Декларацію, якби у ній не було тези про укладення союзного договору, під яким вони розуміли оновлений Союз М. Горбачова.

До речі, саме ця теза і стала у той час на заваді міжнародному визнанню української державності. Як з болем визнає Д. Павличко, лише з часом прийшло тверезе і прагматичне сприйняття реальності: «Декларація про державний суверенітет була певним етапом і потрібним етапом, але це ми потім лише зрозуміли... Ми проголосили незалежність, суверенність, там, у тій Декларації дуже багато було того, чого ніколи Советский Союз, будши живим, нам би не дав: армію, посольства, міністерства, тобто, все, там усе було це сказано, лише в кінці був один гачок, бо інакше комуністи не проголосу-

¹ Інтерв'ю з Дмитром Павличком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія Незалежної України 1988—1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/497/>

² Як комуністів змусили проголосувати за суверенітет України- хроніки липня 1990-го. — <https://www.5.ua/ukrayina/yak-komunistiv-zmusily-proholosuvaty-za-suverenitet-ukrainy-khroniky-lypnia-1990-ho-219440.html>

³ Декларація про державний суверенітет України. — <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-12#Text>

⁴ Інтерв'ю з Олександром Барабашом // Архів Д. Яневського

вали б за нього... І той гачок, ... смертельний гачок, за який ми повинні були підвішені бути. Нас не визнали. З нами почали говорити, але була ж в Москві центральна влада, був Горбачов, був Советський Союз, були дипломатичні стосунки з Москвою, і жодні сусіди нас не визнавали»¹. За свідченням учасників подій, значна частина комуністів у липні 1990 р. розглядала Декларацію як «просто невеличку поступку, щоб заспокоїти тих, хто виступав за повну державну незалежність України»².

Втім, можна констатувати, що попри всі політичні колізії Декларація про державний суверенітет України заклала основи юридичного фундаменту для розгортання державотворчого процесу та реалізації на практиці українською нацією свого невід'ємного права на самовизначення. Єдиним джерелом державної влади у республіці було визнано народ України, який включає громадян республіки всіх національностей. З метою створення демократичного суспільства, дбаючи про перспективу розбудови правової держави, намагаючись утвердити суверенітет і самоврядування народу України Верховна Рада УРСР проголосила у Декларації комплекс базових принципів державотворчого процесу, зафіксувала права української національної держави та перспективні вектори її розвитку:

- регулювання діяльності держави правовими нормами, закріпленими в Конституції;
- формування державної влади на основі принципу її розподілу на виконавчу, законодавчу та судову;
- забезпечення захисту інтересів громадян перед державною владою, функціонування прокурорського нагляду за виконанням законів;
- гарантування громадянам Української РСР прав і свобод, які передбачені Конституцією республіки та нормами, визнаними Україною;
- забезпечення рівності перед законом усіх громадян республіки незалежно від походження, соціального і майнового стану, расової та національної приналежності, статі, освіти, мови, політичних, релігійних переконань, роду і характеру занять, місця проживання та інших обставин;
- створення умов для збереження державної монополії на верховну владу в політичному співтоваристві — від імені всього народу може виступати лише виключно Верховна Рада УРСР.
- проголошення землі, її надр, повітряного простору, водних та інших ресурсів, які знаходяться в межах території Української РСР, власністю її народу та матеріальною основою суверенітету республіки;

¹ Інтерв'ю з Дмитром Павличком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/497/>

² Як комуністів змусили проголосувати за суверенітет України — хроніки липня 1990-го. — <https://www.5.ua/ukrayina/yak-komunistiv-zmusily-proholosuvaty-za-suverenitet-ukrainy-khroniky-lypnia-1990-ho-219440.html>

- визнання плюралізму власності, забезпечення захисту всіх форм власності;
- гарантування екологічної безпеки громадян, піклування про генофонд народу, його молодого покоління;
- забезпечення національно-культурного відродження українського народу, його історичної свідомості і традицій, національно-етнографічних особливостей, функціонування української мови у всіх сферах суспільного життя;
- проголошення права на власні Збройні Сили, визначення порядку проходження військової служби громадянами республіки;
- задекларування наміру України стати в перспективі постійно нейтральною державою, яка не бере участі у військових блоках і дотримується трьох неядерних принципів: не приймати, не виробляти і не набувати ядерної зброї;
- проголошення України суб'єктом міжнародного права, рівноправним учасником міжнародного спілкування, який активно сприяє зміцненню загального миру і міжнародної безпеки, безпосередньо бере участь у загальноєвропейському процесі та європейських структурах;
- визнання Україною переваги загальнолюдських цінностей над класовими, пріоритету загальновизнаних норм міжнародного права перед нормами внутрішньодержавного права¹.

Ось як прокоментували значення Декларації про державний суверенітет України учасники її ухвалення:

Левко Лук'яненко одразу після ухвалення цього історичного рішення заявив на площі перед Верховною Радою: *«Ця Декларація — це програма виходу України з-під влади Москви. Від нас із вами залежить, чи Декларація стане практичною програмою будівництва незалежної України, чи промосковським комуністам-ортодоксам вдасться перетворити її в черговий порожній папірець»*.

В'ячеслав Чорновіл 16 липня 1990 р. на стихійному мітингу на тодішній площі Жовтневої революції, яка згодом стане майданом Незалежності, сказав: *«Сьогодні тільки перший крок. Не тішмо себе ілюзіями. Декларація — це все лише тільки декларація. Щоб кожна її фраза обросла живими м'язами, щоб сталася нова українська Конституція, щоб були вироблені нові закони на основі цієї Декларації — нас чекає велика і важка боротьба!»*.

Іван Драч зазначав: *«До цього Документа ми повинні ставитися із належною поштивістю і пошаною, але і з розумінням того, що це лише початок тої величезної і грандіозної роботи, яка називається творенням Української держави»* («Літературна Україна», 30 серпня 1990 року).

¹ Декларація про державний суверенітет України // Комуніст України. — 1990. — № 9, — С. 3—6.

Леонід Кравчук теж відзначав особливу роль Декларації у боротьбі за незалежність України: *«По-перше, це єдино можливий на той час і перший в історії України державно-правовий документ або державно-політичний, який проголосив суверенітет. До цього часу проголошували і суверенітет, і незалежність різні організації: Народний рух, Гельсінська спілка і багато-багато. Але на державному рівні (що дуже важливо!) вперше радянська соціалістична держава проголошує суверенітет. Це унікальне явище. По-друге, декларація як документ розбудила лідерів, розбудила частину українського суспільства і народу та вселила в нього віру, що таки суверенітет, і таки незалежність можливі в наш час».* (Радіо «Свобода», 17 липня 2010 року).

Лесь Танюк: *«Ця декларація — це і є, так би мовити, відчуття завтрішньої незалежності».*

Іван Заєць: *«Переломним моментом стало ухвалення декларації 16 липня 1990 року... Ідея незалежності Української держави оселилася у владних коридорах, а до цих пір жила на майданах... Незалежність стала питанням часу. 3 серпня Верховна Рада ухвалила закон про економічну самостійність України, 30 липня — постанову про військову службу, яка започаткувала повернення наших хлопців із конфліктних гарячих точок. 24 жовтня 1990 року Верховна Рада внесла зміни до Конституції про перевагу республіканських законів над союзними. Фактично луснула правова союзна система»¹...*

По суті Декларація заклала підвалини правової держави в Україні, стала юридичною базою для реформування та модернізації вітчизняного законодавства і державних структур, на тривалий час визначила вектор суспільного розвитку республіки. Цей юридичний акт був документом на виріст: з одного боку він фіксував та регламентував те, що існувало в реаліях, з іншого — він став своєрідною юридичною програмою нашої країни, у якій визначено основні принципи та пріоритетні цілі майбутнього розвитку державотворчого процесу.

Варто підкреслити, що на момент прийняття Декларація була значною мірою символічним жестом, своєрідним знаковим політичним кроком у правильному напрямку.

На момент прийняття Декларація була значною мірою символічним жестом, своєрідним знаковим політичним кроком у правильному напрямку, який свідчив, що в перспективі Україна, зробивши наступні кроки, зможе вийти на шлях цивілізованого розвитку.

¹ Хотин Р. Як Україна стала «майже незалежною» ще за СРСР. 30 років Декларації про державний суверенітет. — <https://www.radiosvoboda.org/a/30725645.html>; Інформаційні матеріали до 30-річчя проголошення Декларації про державний суверенітет України. — <https://uinp.gov.ua/informaciyini-materialy/zhurnalistam/informaciyini-materialy-do-30-richchya-progoloshennya-deklaraciyi-pro-derzhavnyy-suverenitet-ukrayiny>; <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/298/>

ку, який свідчив, що в перспективі Україна, зробивши наступні кроки, зможе вийти на шлях цивілізованого розвитку. Саме тому на Заході її поява сприймалась надзвичайно обережно, фактично як програма намірів та прагнень. Зокрема, у коментарі з цього приводу, вміщеному у «Крісчен сайєнс монітор» (США) під заголовком «Нова Україна» зазначалося, що Декларація є важливим законодавчим актом, який відкрив новий етап у житті українського народу, втім, акцентував автор, «його справжнє значення розкриється після остаточного визначення відносин між союзними республіками і центром»¹. Стриманою була і оцінка цього юридичного акту Державним Центром УНР в екзилі. В його заяві, підписаній М. Плавюком, І. Самійленком, М. Воскобійником, (серпень 1990 р.) з одного боку, констатується, що проголошення Декларації — «черговий позитивний крок на шляху до виборення повної державної незалежності України», разом з тим акцентується увага громадськості на поки що формальному проголошенні суверенітету: «Вказуючи на позитивні аспекти декларації, не забуваємо про те, що дійсний стан у сучасній Україні не віддзеркалює принципів, проголошених нею. Деклярацію не скріплено схваленням зобов'язуючих законів. Влада в Україні далі лишається в руках адміністрації, яка діє за вказівками московського центру. Україна... не має дипломатичних зв'язків з країнами світу. Україна і далі зазнає економічного зиску і змушена виконувати директиви центрального апарату Москви»².

Цікава деталь цього історичного сюжету, пов'язаного з прийняттям Декларації про суверенітет. Того ж дня, 16 липня 1990 р. на хвилі ейфорії Верховна Рада прийняла ще й постанову «на виріст» — «Про День проголошення незалежності України», у якій зазначалося «Вважати день 16 липня Днем проголошення незалежності України і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято»³. Втім, на той момент, по-перше, держави Україна не існувало, а була Українська Радянська Соціалістична Республіка (навіть у щойно прийнятій Декларації у більшості випадків мова йшла про Українську РСР, а термін «Україна» вживався фігурально), по-друге, була прийнята лише Декларація про суверенітет, а не Акт про незалежність, але, як кажуть, немає такого бажання, якого не можна було б загадати... На думку С. Головатого поява

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2764 / Записка Міністерства закордонних справ України «Західна преса про Україну після прийняття Декларації», від 28 листопада 1990 р. арк. 188.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Заява Державного Центру УНР в екзилі «Становище ДЦ УНР в справі декларації Верховної Ради УРСР про державний суверенітет України», серпень 1990 р. арк. 9, 10.

³ Постанова Верховної Ради Української РСР «Про День проголошення незалежності України». — <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/56—12#Text>

цієї постанови була зумовлена тим, що верхівка Народної Ради, яка прагнула незалежності України, переконала І Плюща у необхідності прийняття цього документа за принципом «краще синиця в руках, ніж журавель в небі». Реально оцінюючи зміст і статус постанови «Про День проголошення незалежності України», С. Головатий підкреслює, що «це був символічний акт, що не мав жодної юридичної сили.., я б сказав, більше емоційний, епістолярний жанр, ніж юридично значущий факт»¹.

Після прийняття Декларації про суверенітет України ключовою подією у сесійній залі стало обрання нового голови Верховної Ради УРСР. Із п'яти претендентів 23 липня 1990 р. на цю посаду було обрано представника державно-партійної номенклатури Л. Кравчука. За нього проголосувало 239 депутатів, що і дало підставу в подальшому називати комуністичну більшість у парламенті «група 239».

Чому саме Л. Кравчук став головою українського парламенту? За свідченням самого Леоніда Макаровича, причин було щонайменше три. По-перше, людина, яка за рангом і статусом в КПУ могла стати наступником В. Івашка на посаді Голови Верховної Ради України, С. Гуренко відмовився і побажав залишитися на своїй посаді у партії. По-друге, більшість керівників КПУ від Політбюро до секретарів обкомів партії сприймали Л. Кравчука «як героя», як людину, що відстоює позиції комуністичної партії, здатну публічно захищати її ідеї та вести дискусію, про що свідчили публічні суперечки з Рухом. По-третє, це було узгоджене з Центром рішення. «Я був у кабінеті Верховної Ради, коли Гуренко подзвонив Горбачову... — згадає Л. Кравчук, — Каже: «Михайло Сергійовичу, Івашко пішов, тут у нас проблем дуже багато і комуністи дуже негативно ставляться до цього, але не можемо заперечити проти вашого бажання. У нас тут вирішується питання про Голову Верховної Ради, кандидата на Голову Верховної Ради, і ми пропонуємо Кравчука Леоніда Макаровича, секретаря ЦК з ідеології, дав таку коротку характеристику. «Но вы его там знаете хорошо?» — «Ну, працювали разом» — «Ну, это ваше решение»... отак було прийнято рішення»².

Вже у другій половині липня — на початку серпня 1990 р. Україна зробила низку рішучих кроків на шляху утвердження свого суверенітету. Спочатку 30 липня 1990 р. Верховна Рада УРСР прийняла постанову «Про проходження строкової військової служби громадянами Української РСР та використання працівників правоохоронних органів республіки за її межами», у якій, згідно з Декларацією про державний суверенітет України, Раді

¹ Інтерв'ю з Сергієм Головатим / Архів Д. Яневського

² Кравчук Л. Вирішити історичну проблему «Титаніка» — СРСР // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. С. 6—7.

міністрів УРСР доручалось протягом місяця забезпечити повернення до постійного місця служби працівників правоохоронних органів республіки, які брали участь в охороні громадського порядку та локалізації міжнаціональних конфліктів в інших регіонах СРСР. До 1 грудня 1990 р. Рада міністрів УРСР повинна була вирішити питання про переведення громадян УРСР на територію України, які проходять строкову військову службу, і до 1 жовтня 1990 р. громадян УРСР, які проходять строкову військову службу, з районів, де відбуваються міжнаціональні конфлікти¹.

Після того як 2 серпня 1990 р. вийшло розпорядження Президента СРСР «Про підготовку концепції союзної програми переходу на ринкову економіку як основи Союзного Договору», український парламент зробив хід у відповідь, прийнявши 3 серпня Закон «Про економічну самостійність Української РСР». Цей документ проголосив самостійність України у визначенні економічного статусу і стратегії соціально-економічного розвитку, форм і методів господарювання та управління суспільним виробництвом («Українська РСР самостійно формує систему, склад і структуру державного управління народним господарством»). Принципово важливими стали положення про самостійне здійснення фінансово-бюджетної, грошово-кредитної, цінової, інвестиційної, науково-технічної і зовнішньоекономічної політики («Українська РСР на своїй території самостійно організує банківську справу і грошовий обіг»). Основними принципами економічної самостійності, які створюють умови для реформування економіки, були визначені такі: власність народу республіки на її національні багатства та національний доход; різноманітність і рівноправність форм власності та їх державний захист; децентралізація власності і роздержавлення економіки; повна господарська самостійність і свобода підприємництва усіх юридичних і фізичних осіб у рамках законів УРСР; самостійність регулювання грошового обігу; захист внутрішнього ринку².

Також 3 серпня 1990 р. Верховна Рада УРСР, з одного боку піклуючись за здоров'я населення та екологію, з іншого — стверджуючи державний суверенітет, прийняла рішення про мораторій на будівництво на території Української РСР нових атомних станцій та нових надпотужних РЛС.

Отже, з початком роботи Верховної Ради УРСР у парламентському режимі політичне життя в Україні отримує новий імпульс. У сесійній залі розгортаються нові суспільно-політичні процеси, з'являються нові явища та фактори, що мали значний резонанс та вплив на перебіг суспільного жит-

¹ Про проходження строкової військової служби громадянами Української РСР та використання працівників правоохоронних органів республіки за її межами // *Відомості Верховної Ради УРСР* — 1990. — N 33. — С. 459.

² Про економічну самостійність Української РСР // *Відомості Верховної Ради УРСР*. — 1990. — N 34. — С. 499.

тя в республіці: серед депутатів відбувається політичне розмежування, яке підкріплюється юридичним оформленням, — виникає комуністична більшість та некомуністична меншість; утворюється організована парламентська опозиція (Народна Рада); завдяки парламентській трибуні лідери Демократичного блоку отримують змогу на пряму звернутися до народу України, оприлюднити та захистити свої погляди, обнародувати розроблені опозицією альтернативні проєкти, резолюції та інші документи; у світобаченні та практичних діях депутатського корпусу дедалі більшу роль починають відігравати національні інтереси, що знаходить свій вияв у законотворчому процесі; під тиском складного комплексу чинників та обставин приймається Декларація про державний суверенітет України, що фактично закладає юридичні підвалини майбутньої розбудови незалежної держави.

3. «Іконоборчий» рух доби перебудови: війна символів — війна не символічна

Натовп, який веде вождь, його ж і не-
навидить.

Вільям Хезлітт

Як на мене, так нехай краще люди за-
питують: «чому Катонові немає пам'ят-
ника?», Ніж «чому Катонові поставили
пам'ятник?».

Марк Порцій Катон Старший

Серпень 1990 р. пройшов під знаком гострої конфронтаційної боротьби між владою та опозицією. В епіцентрі в цей час опинилася масові антиленінські акції, у ході яких у республіці розгорнувся процес демонтажу пам'ятників В. Леніну. За оцінкою ЦК КПРС, кількість пам'ятників засновнику радянської держави на території СРСР наприкінці 80-х нараховувала десятки тисяч. На цей час у країні було встановлено близько 200 монументів загальносоюзного та республіканського і більше 1000 обласного значення¹. За даними міністерства культури УРСР, на лютий 1988 р. на державному обліку і під охороною в республіці знаходилося 4795 пам'ятників вождю світового пролетаріату, в тому числі 1954 в містах, 2842 — на території сільських і селищних рад. Абсолютна більшість з них (4216 монументів) створювалася у 40—50-тих роках і виконувалася з недовговічних матеріалів (бетон, гіпс, цегла). Протягом років не велося належного контролю за художнім рівнем тиражованих скульптур та за якістю будівництва. В результаті, за інформацією облвиконкомів, кількість пам'ятників, що потребують заміни в зв'язку з незадовільним технічним станом з часом помітно зростала². Шукаючи виходу з ситуації, яка склалася, тодішній міністр культури УРСР Ю. Орленко пропонував з метою скорочення строків створення нових пам'ятників В. Леніну, що могли б замінити старі та зруйновані, ширше практикувати використання тиражованих скульптур. Крім того, для прискорення процесу заміни ним пропонувалося по-перше, замінювати застарілі та зруйновані пам'ятники

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2763 / Записка завідуючого ідеологічним відділом ЦК КПРС А. Капто «Про пам'ятники В. І. Леніну», від 5 квітня 1990, арк. 84.

² Там же, спр. 2451 / Доповідна записка міністра культури УРСР Ю. О. Орленка «Про пам'ятники В. І. Леніну у республіці», від 8 лютого 1988 р. арк. 31.

Пам'ятник В. Леніну, м. Харків

на бюсти та стели зі скульптурними композиціями, барельєфним зображенням образу В. Леніна; по-друге, міністр пропонував різке збільшення потужностей в найближчі роки (щонайменше в 1,5—2 рази)¹.

Втім, з часом до партійно-державної номенклатури прийшло більш тверезе ставлення до проблеми увіковічення вождя світового пролетаріату. Інша справа, що ця більш об'єктивна оцінка сформувалася під впливом хвилі новітнього «іконоборчого» руху, направлено проти надмірного та бездумного марксистсько-ленінського пам'ятнико будівництва, що прокотилася Латвією, Грузією та країнами Східної Європи (Польща, Чехословаччина, Румунія, Угорщина). Саме під тиском цих обставин вже у квітні 1990 р. завідувач ідеологічним відді-

лом ЦК КПРС А. Капто зазначав: «Варто визнати, що в цілому протягом десятиріч при встановленні пам'ятників Леніну мали місце серйозні відступи від розумних та цивілізованих підходів... Звертання скульпторів до творчого відображення особи В. І. Леніна досить часто призводило до серйозного зниження ідейно-художнього рівня виконання. Нерідко траплялися ситуації, коли в одному й тому ж місті на обмеженому просторі знаходилося декілька пам'ятників. Дискредитація імені Леніна посилювалася масовим тиражуванням не кращих зразків².

Своєрідним початком антиленінської кампанії стали події у Києві 22 квітні 1990 р., коли після проведення 5-ти тис. мітингу, присвяченого Дню Землі та екологічним питанням, група молоді зробила спробу демонстративно покласти біля підніжжя пам'ятника Леніну на бульварі Т. Шевченка та на Площі Жовтневої революції вінки з колючого дроту та ярликом з зображенням черепа та крапель крові. Крім того, окремі маніфестанти вигукували антиленінські та антикомуністичні лозунги та кидали до пам'ятника розірвані твори Леніна. Аналогічну акцію спробувала провести у Львові група молоді

¹ Там же / Доповідна записка міністра культури УРСР Ю. О. Орленка «Про пам'ятники В. І. Леніну у республіці», від 8 лютого 1988 р. арк. 32.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2763 / Записка завідуючого ідеологічним відділом ЦК КПРС А. Капто «Про пам'ятники В. І. Леніну», від 5 квітня 1990, арк. 84.

(близько 100 осіб) на чолі з представником СНУМУ О. Витовичем¹. Відверто антикомуністичне спрямування мали у цей час політизовані походи і мітинги, організовані у Івано-Франківській області. Ця демонстрація протесту отримала назву «Всесвітній протест проти КПРС» і у її ході теж відбулося покладання вінків з колючого дроту до пам'ятника Леніну².

1 серпня 1990 р. у м. Червонограді Львівської області у присутності 2 тис. осіб на центральній площі міста було реалізовано рішення міськради про демонтаж пам'ятника В. Леніну. Секретар обкому КПУ А. Пилипчук, який прибув на місце, вплинути на хід подій не зміг³. 6 серпня почин червоноградців намагалися підтримати у Тернополі, де група маніфестантів зробила спробу демонтувати пам'ятник вождю світового пролетаріату. Учасники цієї акції тримали в руках гасла: «Ленін — кат народу», «Під прапором ленінізму на Україні померло 7 млн осіб»⁴. До речі, ще 18 липня Тернопільська міська Рада прийняла рішення «Про архітектурно-монументальне оформлення міста», яке передбачало демонтаж пам'ятників В. Леніну, Я. Галану, В. Затонському, К. Марксу, а також пам'ятників військової техніки та обеліску слави⁵. Врешті-решт територія навколо пам'ятника Леніну у Тернополі перетворилося на місце перманентного мітингу, учасники якого, наполягаючи на демонтуванні, не бажали вступати у діалог з владою, гостро критикували радянську владу та КПРС⁶. Організація цілодобового чергування навколо монументу працівників МВС не дала бажаного ефекту. 8 серпня пам'ятник Леніну в Тернополі було демонтовано. Процес демонтажу вилився в стихійний 5-ти тис. мітинг антикомуністичного спрямування⁷.

Динамічно розгорталися події у Львові. Мітингуючі біля пам'ятника Леніну та учасники пікетування обкому КПУ наполягали на негайному демонтажі монумента, що увіковічнював творця СРСР. Втім, керівництво місцевої

¹ Там же, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 23 квітня, арк... 21, 22.

² Там ж, спр. 2764 / Інформація «Про ситуацію в партійних організаціях Івано-Франківської області», від 31 липня 1990 р. арк... 127.

³ Там ж, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 2 серпня 1990 р. арк. 150.

⁴ Там ж, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 7 серпня 1990 р. арк... 156.

⁵ Там ж, спр. 2751 / Довідка завідуючого сектором державно-правового відділу ЦК КПУ І. Буравльова «Про рішення Тернопільської міської Ради народних депутатів, що суперечать діючому законодавству», від 5 вересня 1990 р. арк... 175; Там же. — Спр. 2772 / Інформація інспектора ЦК КПУ С. Мартинюка «Про суспільно-політичну обстановку в Тернопільській області», від 30 липня 1990 р. арк... 102.

⁶ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 8 серпня 1990 р. арк. 157, 158.

⁷ Там ж, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 9 серпня 1990 р. арк... 159.

обласної ради намагалось зайняти у вирішенні цього питання більш гнучку та зважену позицію, яка дозволила б здійснити цю акцію бодай формально вписавшись у рамки діючого законодавства. У зв'язку з цим не випадково, що виступаючи 6 серпня 1990 р. перед пікетуючими біля будинку обкому КПУ, голова облради В. Чорновіл заявив: «Не слід поспішати... у Червонограді поспішили, що не дало змоги нам на сесії Верховної Ради УРСР прийняти важливі документи». Володимир Максимович радив діяти не прямолінійно, а обґрунтувати акт усунення монумента Леніна з центральної частини Львова тим, що «пам'ятник не вписується в стару історичну архітектурну забудову міста»¹. 10 серпня Президія Львівської обласної ради депутатів прийняла рішення про перенесення пам'ятника В. І. Леніну з центра Львова у інше місце. Врешті-решт саме ця формула «не зруйнування, а перенесення» і була взята на озброєння демократичними силами у місцевих радах.

Кампанія демонтажу пам'ятників Леніну змусила партійні органи на місцях перегрупувати сили та розгорнути кампанію на захист монументів вождю світового пролетаріату та його спадщини. Зокрема, 10 серпня у Івано-Франківську перед початком роботи сесії обласної ради народні депутати — представники від групи ветеранів заявили рішучий протест з приводу демонтажу пам'ятників Леніну. Ця заява викликала негативну реакцію частини депутатів, після чого ветерани залишили зал, а дискусія продовжилася на площі². У своєму листі-заяві на адресу першого секретаря ЦК КПУ С. Гуренка працівники Тернопільського міськкому партії з тривогою зазначали: «Виявлене насильство над пам'ятниками може перерости в насильство над людьми»³. До рішучих дій закликали Генерального Секретаря ЦК КПРС М. Горбачова учасники розширеного засідання Рівненського бюро обкому партії, які у своїй телеграмі констатували: «Комуністи, трудівники Рівненської області з тривогою та болем сприйняли звістку про знущення над пам'ятниками Леніну та іншими історичними особами радянського періоду у Києві, Львові, Дрогобичі, Самборі... Ми розцінюємо ці акти вандалізму як намагання націоналістичних сил перейти до відкритого придушення політичного інакомислення, підготувати суспільну свідомість до ще більш бузувірських акцій спочатку морального, а потім і фізичного усунення Комуністичної партії з політичної арени. Вважаємо доцільним в цих умовах прийняти спеціальний указ Президента Союзу РСР по недопущенню подібних дій, а також виступ Президента по телебаченню з викладом своєї позиції по цим фактам»⁴. 16 серпня в Сумах

¹ Там ж, спр. 2872 / Інформація консультанта ідеологічного відділу ЦК КПУ І. Бика «Про вивчення стану справ у Львівській області», від 13 серпня 1990 р. арк... 123.

² Там ж, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 11 серпня 1990 р. арк... 163.

³ Там же, спр. 2764 / Лист-заява на адресу першого секретаря ЦК КПУ С. Гуренка Тернопільського міськкому КПУ, від 9 серпня 1990 р. арк... 138.

⁴ Там же, спр. 2764 / Телеграма розширеного засідання Рівненського бюро обкому КПУ на адресу Генерального Секретаря ЦК КПРС М. Горбачова, від 10 серпня 1990 р. арк... 141, 142.

на центральній площі міста відбувся 7-тис. мітинг протесту проти посягань на ленінську спадщину, завоювання соціалізму. Маніфестація пройшла під гаслами «Захистимо Леніна від екстремістів у політиці», «Не руйнувати, а будувати», «Захищаємо не вождізм, а історичну особистість Леніна». У прийнятій резолюції учасники мітингу підтримали Заяву ЦК Компартії України на захист засновника радянської держави, виступили за внесення в порядку законодавчої ініціативи до Верховних Рад СРСР і УРСР питання про прийняття Закону про захист спадщини та імені В. І. Леніна¹. У Рівному у цей час було організовано в трудових колективах збір підписів під відозвою з категоричною вимогою припинити кампанію по демонтажу і перенесенню пам'ятників засновнику радянської держави. На 20 серпня цей документ підписали близько 50 тис. осіб². Однак, за оцінкою ЦК КПУ, «в цілому таких заходів у серпні було проведено мало. Партійні комітети продовжували відмовчуватись, не шукали активних форм виявлення своєї позиції, протидії, протесту»³.

Втім, ці інстинктивні акції самозахисту, ініційовані, як правило, партійним апаратом, бажаного ефекту не дали. Рух «за демонтування та перенесення» пам'ятників В. Леніну дедалі більше набирив обертів та розширював свою географію. 12 серпня в Івано-Франківську відбувся 2-х тис. мітинг, лейтмотивом якого був заклик замінити пам'ятники вождю світового пролетаріату на монументи жертвам репресій. Цього ж дня у Луцьку майже півтисячі демонстрантів вимагали передачі приміщення обкому партії облраді та розгляду найближчим часом на сесії облради питання про зняття пам'ятника Леніну⁴. 13 серпня у м. Миколаєві Львівської області та 17 серпня в м. Коломиї Івано-Франківської області за рішенням місцевих рад було демонтовано пам'ятники засновнику радянської держави⁵.

Характерно, що радикальні «іконоборські» антиленінські акції далеко не завжди схвально оцінювались та підтримувалися демократичними лідерами, які були переконані, що є більш нагальні питання суспільного життя. Зокрема, голова Івано-Франківської обласної ради М. Яковина, відповідаючи на питання кореспондента «Літературної України» «Як ви ставитеся до спалювання портретів Леніна та до покладання до пам'ятників вінків з колючок?

¹ Там же, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 17 серпня 1990 р. арк... 170; Там же. — Спр. 2872 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки у республіці в серпні 1990 р.», від 27 серпня 1990 р. арк. 166.

² Там же, спр. 2872 / Інформація Рівненського обкому КПУ «Про активізацію націоналістичних сил в області, спрямованої проти В. І. Леніна, КПРС», від 20 серпня 1990 р. арк... 141.

³ Там же, спр. 2872 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки у республіці в серпні 1990 р.», від 27 серпня 1990 р. арк. 166.

⁴ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 13 серпня 1990 р. арк. 165, 166.

⁵ Там же / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 14 серпня 1990 р. арк. 167; ф. 1, оп. 32, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 18 серпня 1990 р. арк. 174.

Пам'ятник В. І. Леніну, м. Миколаїв

дення, висунення радикальних політичних вимог широкого спектру. Тверезо оцінюючи ситуацію, що склалася навколо демонтажу монументів засновнику

Досить часто питання про подальшу долю пам'ятника В. Леніну в тому чи іншому населеному пункті використовувалося демократичними силами як важіль тиску, привід для постановки більш серйозних проблем сьогодення, висунення радикальних політичних вимог широкого спектру.

Чи приймала якесь рішення обласна рада з приводу пам'ятника В. Леніну?» спокійно і зважено констатував: «Вважаю, що цим акціям приділяється надмірна увага... Гадаю, в обласній Раді є важливіші проблеми»¹. Один з лідерів Демократичного блоку В. Яворівський на своєму творчому вечорі на записку про ставлення до Леніна дав таку відповідь: «Я проти того, щоб бігти скидати його постать з постаментів, але чи потрібна ця статуя буквально в кожному райцентрі... Все це треба спокійно обмірковувати, потрібно радитись...»².

У цьому зв'язку не випадково, що досить часто питання про подальшу долю пам'ятника В. Леніну в тому чи іншому населеному пункті використовувалося демократичними силами як важіль тиску, привід для постановки більш серйозних проблем сьогодення, висунення радикальних політичних вимог широкого спектру. Тверезо оцінюючи ситуацію, що склалася навколо демонтажу монументів засновнику Радянської держави, аналітики ЦК КПУ зазначали: «Зрозуміло, за всім цим криється прагнення демонтувати не просто пам'ятники, а існуючий політичний лад, основи соціалізму»³. Динаміка та характер розвитку подій цілком підтверджує правильність такої оцінки. Зокрема, 15 серпня 1990 р. у Рівному під час

¹ Таловина. Про події на Івано-Франківщині розповідає голова обласної ради // Літературна Україна. — 1990. — 6 вересня. — С. 5.

² Пригодницький Ю. Самовизначення. Нотатки з творчого вечора В. Яворівського // Літературна Україна. — 1990. — 14 червня. — С. 8.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація Секретаріату ЦК КПУ «Про розвиток політичної ситуації у республіці», від 13 жовтня 1990 р. арк. 32.

3-тисячного мітингу, що мав на меті збір підписів під вимогою перенесення пам'ятника вождю світового пролетаріату, було прийнято резолюцію, у якій крім вимоги про демонтаж монумента піднімалися також інші політичні питання — про організацію та проведення громадського суду над КПРС/ КПУ; націоналізацію майна КПРС/ КПУ на території України; проведення дебільшовизації усіх сфер життя; притягнення до відповідальності керівництва Рівненського обкому КПУ та Рівненського облвиконкому за замовчування протягом трьох років інформації про Чорнобильську катастрофу тощо¹. У районному центрі Долина Івано-Франківської області під час мітингу, що вимагав демонтажу пам'ятника Леніну, промовці гостро виступали проти союзного договору, за деполітизацію підприємств, за утворення української армії та проходження служби громадянами республіки на території України².

19 серпня 1990 р. у Києві за ініціативою Руху було проведено мітинг, присвячений пам'яті репресованих та потерпілих від голоду 1932—1933 років. В ньому взяло участь близько 2 тис. осіб. В прийнятій резолюції висувалась вимога про демонтаж пам'ятника Леніну на бульварі Т. Шевченка. Як було оголошено, проти цього пункту з присутніх голосувало лише 5 осіб³. До кінця серпня монументи засновнику радянської держави були демонтовані у Калуші, Долині, Надвірній та інших населених пунктах республіки⁴.

Отже, новітнє «іконоборство» — боротьба за руйнування, демонтаж та перенесення пам'ятників В. Леніну — це частина війни символів, що віддзеркалювала гостроту боротьби між офіційною владою та опозицією. Її динаміка, неначе політичний барометр, відбивала розклад сил та настрої суспільства. Державно-партійна номенклатура чудово розуміла, що демонтаж пам'ятників засновнику радянської держави — це лише перший крок на шляху демонтажу усієї системи, і тому намагалася мобілізувати громадськість на захист символів та ідеалів радянської доби. В той час для опозиції антиленінська кампанія була пробою сил, приводом для постановки гострих проблем, формою

¹ Там же, спр. 2872 / Інформація Рівненського обкому КПУ «Про активізацію націоналістичних сил в області, спрямованої проти В. І. Леніна, КПРС», від 20 серпня 1990 р. арк. 143; ф. 1, оп. 1, спр. 2872 / Резолюція № 1 мітингу громадськості м. Рівного та представників області, від 15 серпня 1990 р. арк... 147.

² Там же, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 27 серпня 1990 р. арк. 187.

³ Там же, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 20 серпня 1990 р. арк. 178.

⁴ Там же, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 25 серпня 1990 р. арк. 185; Там же. — Спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 29 серпня 1990 р. арк. 190; Там же. — Спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 30 серпня 1990 р. арк. 192; Там же. — спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 31 серпня 1990 р. арк. 195.

організації та мобілізації мас, способом підготовки громадської свідомості до радикальних змін у суспільстві.

Між тим за лаштунками значною мірою символічної акції «демонтажу та перенесення» монументів Леніну визрівали більш серйозні процеси, які в подальшому значною мірою вплинули на динаміку суспільного життя України.

Фактично саме у серпні 1990 р. протистояння опозиції і влади наблизилося до критичної межі.

Фактично саме у серпні 1990 р. протистояння опозиції і влади наблизилося до критичної межі. Аналізуючи в цей час динаміку суспільних процесів, завідуючий відділом організаційно-партійної та кадрової ро-

боти ЦК КПУ М. Стріла зазначав: «Ситуація у серпні говорить про те, що у республіці практично завершилося організаційне зміцнення і поляризація різних політичних сил, які тепер не ховаються за перебудовчі гасла, одверто заявляють про свої справжні наміри. Їхня зростаюча активізація нині переведена у площину практичних справ»¹.

У цей час демократичні сили широко розгорнули кампанію, що мала на меті в перспективі завоювання всієї повноти політичної влади в Україні. Ця кампанія робила ставку, з одного боку, на компрометацію та дискредитацію комуністів — депутатів Верховної Ради УРСР, а з другого — активне пропагування ідеї скликання Національного конгресу з повноваженнями парламенту, посилення вимог про саморозпуск Верховної Ради республіки.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2872 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки у республіці в серпні 1990 р.», арк... 162.

4. Формування багатопартійної системи: одна добре, дві — краще... а три?

Партії по своїй природі міцніше тримаються за свою основну неприязнь, ніж за свої принципи.

Т. Маколей

Усі ми вийшли з КПРС, навіть ті, хто в неї ніколи не входив.

Борис Крутієр

Ключовим елементом демократичної політичної системи є багатопартійність, адже саме політичні партії заповнюють нішу між урядом та народом. У демократичному суспільстві партії є тією зв'язуючою ланкою, через яку уряд звертається до мас за підтримкою і забезпечує собі соціальну базу для здійснення свого курсу, а народ, в свою чергу, користуючись каналом багатопартійності, може на найвищому рівні виражати свою думку і таким чином впливати на корегування офіційної лінії.

Історія багатопартійності в Україні сягає своїм корінням у другу половину XIX ст. коли на хвилі революційного піднесення та національного відродження почали утворюватися перші політичні організації. Важливими віхами цієї історії були етап Української революції, період розгортання дисидентського руху, доба «перебудови». Новітня історія багатопартійності в Україні вже пройшла у своєму розвитку кілька етапів, під час яких розгорталися і набували динаміки різновекторні суспільно-політичні процеси та тенденції. Сучасні дослідники цього питання виділяють у процесі розбудови багатопартійної системи у нашій республіці декілька етапів, або періодів. Характерно, що хронологічні рамки цих етапів відрізняються не суттєво: опорними, як правило, є три дати осінь 1989 р. — перше формальне задекларування політичної партії в Україні; грудень 1991 р. — проголошення незалежності республіки; весна-літо 1994 р. — вибори до Верховної Ради і обрання Президента України. Відрізняються етапи розвитку багатопартійності головним чином назвою, яка віддзеркалює обраний дослідником критерій оцінки основних тенденцій, притаманних тому чи іншому періодові. Так Є. Бистрицький, маючи базовим критерієм характер стосунків партій та офіційної влади, виділяє такі періоди: опозиційно-переддержавний (осінь 1989 р. — 1 грудня 1991 р.);

лояльно-державний (грудень 1991 р. — початок 1993 р.); передвиборчий (1993—1994 роки)¹. О. Валевський поклав в основу своєї періодизації еволюцію набуття партіями юридичного статусу та тенденції політичної орієнтації: національно-романтичний (або неформальний) етап, період формальної багатопартійності та етап формування політичного центру². На думку О. Гараня, перший етап становлення багатопартійності в Україні охоплює 1988 р. У цей час питання про заснування партій в порядку денному не стояло, а головним завданням демократичних сил було створення широкого об'єднання на зразок народного фронту. На другому етапі, що тривав протягом 1989 р. та перших трьох місяців 1990 р., відбулося становлення Руху та фактична легалізація політичного плюралізму. З березня-квітня 1990 р. з утворенням парламентської опозиції починається третій етап становлення багатопартійності у нашій республіці³. На три періоди розділив історію багатопартійності і А. Білоус: «передпартійний» (середина 1988 р. — грудень 1989 р.), «багатопартійний» (весна 1990 р. — серпень 1991 р.) і період «посткомуністичних партій» (з серпня 1991 р...). У цього ж автора зустрічаються і інші назви етапів (допартійний, початкової багатопартійності, посткомуністичний) із збереженням хронологічних рамок⁴.

Якщо взяти за основу періодизації суттєві зміни у динаміці життєвого циклу багатопартійності як політичного феномену, тобто якісні зрушення у поведінці партій (розмежування, консолідація, перегрупування сил тощо), направлені на завоювання влади, з іншого — ступінь реального впливу багатопартійності на формування та функціонування владних структур, то періодизація розвитку багатопартійності в Україні, на нашу думку, буде мати такий вигляд:

І етап «Зародження» (середина 1988 — лютий 1990 р.) :

- виникнення неформальних організацій;
- утворення легальної організованої опозиції;
- політизація та активізація діяльності УГС;
- вихід на політичну арену НРУ;
- розмежування та диференціація всередині правлячої Комуністичної партії, організаційна консолідація прихильників Демократичної платформи;
- виникнення першої формально задекларованої партії — Української національної партії;

¹ Див. Політологія посткомунізму. — К. 1995. — С. 137—138.

² Валевський О. Ситуація історичного вибору (феномен посттоталітарного суспільства) // Політологічні читання. — 1994. — № 2. — С. 31.

³ Гарань О. Багатопартійність на Україні: формування, проблеми, перспективи / Україна багатопартійна. Програмні документи нових партій. — К. 1991 р. — С. 5—8.

⁴ Білоус А. Багатопартійність в Україні: порівняльний огляд // Сучасність. — 1992. — № 6. — С. 108—119; Білоус А. Політичні об'єднання України. — К. 1993. — С. 42.

- вилучення з Конституції СРСР 6 статті, яка стверджувала монополію КПРС на владу.

II етап «Становлення» («березень 1990 р. — серпень 1991 р.):

- поява парламентської опозиції;
- ініціювання представниками демократичного блоку важливих рішень, серед яких найголовніше — Декларація про державний суверенітет України;
- збільшення кількості політичних партій (від 1989 р. до серпня 1991 р. утворилося понад 20 політичних партій та об'єднань).

III етап «Утвердження» (з серпня 1991 р.):

- розширення спектра багатопартійності;
- посилення розколів та дроблення політичних сил;
- активізація процесу створення місцевих партійних відділень та осередків;
- підведення юридичної бази під функціонування багатопартійності;
- зміцнення зв'язків партій з впливовими бізнесовими та юридичними колами;
- періодичне перегрупування сил, створення політичних блоків для боротьби за владу.

Після того, як в середині 1988 р. у правозахисної організації УГС почало вимальовуватися чітко виражене політичне обличчя, а на політичній арені з'явилась масова суспільно-політична організація на зразок прибалтійських фронтів — Рух, ідея багатопартійності з суто ідеологічної сфери фактично перейшла протягом 1989 р. у площину практичної реалізації. По-перше, про це свідчила діалектика переростання неформальних груп інтересів («Зелений світ», «Меморіал», ТУМ тощо) з метою збирання опозиційних сил у суспільний рух (НРУ), що, в свою чергу, мав тенденцію до диференціації у перспективі на низку політичних партій. Крім того, симптомами та факторами формування нової політичної ситуації стали в цей час активні виступи опозиції проти монополії КПРС на владу, юридично зафіксованої у 6 статті Конституції СРСР. У партійних документах цього періоду з тривогою зафіксовано: «Деякі групи та об'єднання відверто виявляють претензії на роль альтернативних КПРС партій»¹.

По-друге, наростаюча підтримка ідеї багатопартійності в масах. Проведені на етапі зародження багатопартійності в Україні соціологічні опитування свідчили, що ще до початку роботи Верховної Ради УРСР скликання

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2555 / Інформаційно-довідковий матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ, від 11 грудня 1989 р. арк. 195.

1990 р. 30,4 % опитаних безпартійних громадян, а також 26,3 комуністів погоджувались з формуванням багатопартійної системи і не заперечували проти існування інших політичних партій поруч з КПРС¹.

По-третє, зростання критичних настроїв та розуміння необхідності цього політичного кроку прогресивною частиною КПУ. У травні 1989 р. на Пленумі Подільського районного комітету Компартії України І. Салій пророчче зазначив: «Партія повинна підвищити діловитість та відповідальність... інакше, якщо результатів не буде, народ без нас створить партії, а від нашої відвернеться надовго»². Ще різкіше висловив своє ставлення до проблеми багатопартійності на установчому з'їзді НРУ консультант ідеологічного відділу Херсонського обкому КПУ Б. Марков, який констатував: «Партія залишається недемократичним, закованим у кайдани кооптаційного номенклатуризму орденом мечоносців. Партія як хороший прес штампє Сталіних, Кагановичів, Молотових, Брежньєвих, Рашидових, Кунаєвих і буде штампувати, якщо не виступить ініціатором багатопартійної системи»³. У жовтні 1989 р. на нараді відповідальних працівників партійних комітетів Донецької області пропонувалось прийняти закон про партії, «оскільки організації, альтернативні КПРС, все одно існують»⁴. Цікавою була позиція у цьому питанні ЦК КПУ, певну уяву про яку дають інформаційно—довідкові матеріали, підготовлені цією структурою у грудні 1989 р. Партійні аналітики, що їх написали, з одного боку стверджували, що створити альтернативний програмі КПРС документ неможливо і що багатопартійність «серйозно гальмує і ускладнює процеси прийняття рішень, розпорошує і відволікає сили на міжпартійну боротьбу, втрачається оперативність керівництва тощо». Разом з тим на цьому етапі вже не було безапеляційного відкидання ідеї багатопартійності: автори інформаційно—довідкових матеріалів обережно, хоча і досить невизначено, змушені були визнати її право на життя та практичну реалізацію: «Можливо, на якомусь етапі соціально-політичного розвитку сама ситуація в країні обумовить доцільність державно-правового визнання принципу багатопартійності»⁵.

Формування багатопартійного спектру в Україні у добу перебудови розпочалося з крайньої частини правого флангу. Такий розвиток подій пев-

¹ Там же, спр. 2446 / Доповідна записка «Про стан та деякі заходи з посилення ідейно-політичного виховання студентської молоді», від 12 лютого 1988 р. арк. 26; Там же. — Спр. 2860 / Результати республіканського соціологічного дослідження на тему «Компартія України на етапі оновлення (квітень-травень 1990 р., арк. 63.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2534 / Інформація «3 матеріалів IV Пленуму Подільського районного комітету Компартії України», від 18 травня 1989 р. арк. 145.

³ Там же, спр. 2658 / Доповідна записка «З'їзд Народного руху України за перебудову» б/д, арк. 178.

⁴ Там же, спр. 2535 / Інформація Донецького обкому КПУ «Про нараду відповідальних працівників партійних комітетів Донецької області», від 31 жовтня 1989 р. арк. 121.

⁵ Там же, спр. 2555 / Інформаційно-довідковий матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ, від 11 грудня 1989 р. арк. 195—196.

ною мірою закономірне явище, адже в умовах наростаючої кризовості, як правило, зростає поляризація політичних сил, а оскільки на лівому фланзі фактично монополю домінувала КПРС, то на противагу їй наприкінці 80-х — на початку 90-х років активно почали розбудову партійних структур націонал-радикали. Першою формально задекларованою партією стала Українська національна партія (УНП), утворення якої було проголошене ще 21 жовтня 1989 р. на установчому з'їзді у Львові. Її організатором та лідером став колишній політв'язень Г. Приходько. Керівництвом УНП планувалось створити розгалужену організаційну структуру, яка б включала раду та осередки на місцях; рада мусила мати дипломатичний, ідеологічний, фінансовий, інформаційний відділи та службу безпеки. Починаючи з лютого 1990 р. розпочалася реєстрація членів цієї партії з видачею їм квитків та заведенням особових справ. Проте радикальність програмних установок і напівлегальний характер існування цього політичного формування не дозволили помітно розширити його лави — на червень 1990 р. чисельність УНП була лише 150 осіб.

У програмній заяві про заснування УНП викладені базові принципи та ідеологічні засади організації. Проголошувалось, що партія не визнає існуючу державність в Україні, оскільки «у 1918 році влада була узурпована більшовиками, а Червона Армія окупувала УНР». Виходячи з цього, УНП обстоювала ідеї демократії, плюралізму, приватної власності; вимагала скасування Конституції УРСР та договору СРСР, виведення «окупаційних збройних сил з усіх українських земель»; вважала необхідним створення «силового гаранту» безпеки громадян, «яким є приватна зброя». У своїй діяльності націонал-радикали орієнтувалися на мирний шлях досягнення кінцевої мети, однак не виключали і нелегальних методів боротьби у разі застосування до них репресій з боку властей. Основну свою увагу вони зосередили на збиранні сил, це виявилось у тому, що головним завданням поточного моменту партія вважала «консолідацію та виховання нових національно-здорових сил», а також створення національної армії (у лютому 1990 р. у рамках УНП було створено ініціативний комітет «За створення збройних сил України»)¹.

Березневі вибори 1990 р. активізували діяльність політичних сил. 8 квітня на політичній арені України з'явилася нова політична партія — «Державна самостійність України» (ДСУ), утворення якої було проголошено в цей день на загальному зборі у Львові. Члени нової політичної структури, які оголосили себе продовжувачами справи М. Міхновського, Д. Донцова, Є. Коновальця, С. Бандери, Р. Шухевича, Я. Стецька, обговорили та затвердили програму

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 149, 150, 151.

Д. Донцов

С. Бандера

Є. Коновалець

та статут об'єднання. Очолив ДСУ відомий політв'язень І. Кандиба. До складу обраного на з'їзді керівного органу — Головної Ради, увійшли також З. Кравцівський, І. Сенік, А. Лупиніс, Д. Гусяк. Основною метою партії було проголошено становлення Української Самостійної Соборної Держави»¹.

21—22 квітня у Львові відбувся з'їзд Українського християнсько-демократичного фронту (УХДФ), на якому утворилася Українська християнсько-демократична партія (УХДП). Лідер новоутвореної організації В. Січко, який відбув шестирічне ув'язнення за участь у правозахисному русі, оголосив її «політичною партією нового типу»². На з'їзді УХДП центральною була проблема формування соціальної бази та утвердження нової партії. Не випадково тут активно обговорювалися питання про створення інституту симпатиків УХДП, жіночої організації; співробітництво та взаємодія з іншими політичними партіями та політизованими неформальними об'єднаннями республіки; блокування із християнсько-демократичними партіями Литви, Грузії, Латвії, Естонії; ініціювання реформи освіти з акцентом на релігійному вихованні молоді; розгортання економічної діяльності партії (утворення кооперативів тощо). У програмі та статуті УХДП підкреслюється, що її кінцевою метою є «створення незалежної української державності». На червень 1990 р. за даними організаторів та лідерів УХДП ця організація нараховувала у своїх лавах не менше двох тисяч осіб, а за оцінками Львівського обкому КПУ — лише 350 членів³.

¹ Там же, арк. 151.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2557 / Доповідна записка Івано-Франківського обкому КПУ «Про політичну ситуацію в області», від 17 квітня 1989 р. арк. 135.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 151.

Безумовно центральною подією у процесі формування правого табору та взагалі важливою віхою на етапі утвердження багатопартійності в Україні стало утворення на основі УГС політичного об'єднання націонал-державницького спрямування — Української республіканської партії (УРП), що одразу зайняла правоцентристські позиції. Ця подія визривала вже давно. Ще у грудні 1989 р. представники УГС заявляли про те, що їх найближче завдання — трансформація в політичну партію. Справа в тому, що на рубежі 1989 /1990 років перед Українською Гельсінською спілкою гостро стало питання про те, як, борючись за лідерство у таборі демократичних сил та їх масштабну консолідацію під дахом НРУ, не втратити власних позицій. Вихід бачився саме у перетворенні її на політичну партію. Про це переконливо свідчить перебіг дискусії на засіданні координаційної Ради Львівської обласної філії УГС (січень 1990 р., у ході якої В. Яворський зазначав: «Спілка стала одним з крил Руху і фактично... розчинилася у Русі. На даний час спілка фактично є функціонером Руху, хоч є ще можливість врятувати своє обличчя». Про організаційну кризу в УГС та шляхи виходу з неї говорив на зібранні і І. Деркач: «Криза в УГС настала і особливо після з'їзду Руху. Немає чіткої структури, ми не готові до переходу до багатопартійної роботи. Розчинитися в Русі неможливо, бо це фактично лібералізована КПРС». Він наголошував на тому, що необхідно мати чітку політичну лінію, власне політичне обличчя, а для цього пропонував відмежуватися від комуністів і «переростати в партію»¹.

29—30 квітня 1990 р. на з'їзді УГС у Києві було проголошено утворення УРП. У цьому форумі брали участь 495 делегатів, які представляли 2300 членів УГС, об'єднаних у 32 філіях, що функціонували у різних регіонах республіки. Характерно, що майже кожен другий учасник з'їзду мав судимість за протиправну діяльність². Оцінюючи ситуацію, що склалась у цей час в УГС, В. Чорновіл констатував граничну невизначеність: «Сьогодні це структура на роздоріжжі... Після з'їзду Руху Спілка немов зупинилася. Нам треба було негайно переформуватися, чітко назвати себе політичною партією або спілкою, але виразно політично окресленою, змінити назву і стати організацією,

¹ ЦДАГОУ, ф. 271, оп. 1, спр. 1 / Протокол засідання координаційної Ради Львівської обласної філії Української Гельсінської спілки, від 8 січня 1990 р. арк. 27, 28.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 142.

яка б була ядром Руху. Для самого Руху, мабуть, потрібна була така передова сила»¹. У прийнятій програмі УРП чітко висловилася за створення Української незалежної соборної держави як невідмінної умови політичного, економічного й культурного відродження, консолідації та самопоступу народу України, піднесення його добробуту, утвердження демократичного ладу і розвитку громадянського суспільства, виведення України з міжнародної ізоляції на гідне місце серед вільних народів світу². Відповідно до статуту новостворена організація повинна зростати на ґрунті жорсткого централізму та дисципліни (на з'їзді лунали заклики до запровадження «залізної» і навіть «палочної дисципліни»). Головою партії було обрано політв'язня з 27-річним стажем, народного депутата УРСР Л. Лук'яненка, його заступниками стали С. Хмара та Г. Гребенюк. Варто підкреслити, що з моменту своєї появи на політичній арені УРП вважалась офіційною владою одним з найнебезпечніших противників Компартії України, який має сильні стартові позиції, — чітко діючу структуру, випробуваний склад і неабиякий досвід політичної боротьби³.

Після з'їзду новостворені республіканці розгорнули бурхливу діяльність по трансформації структур УГС в структури УРП. У результаті до літа обласні організації, відділення, філії, осередки, або ж ініціативні групи були утворені практично у кожній області України. Характерними рисами етапу початкової організаційної розбудови УРП були, по-перше, скорочення лав організації у ході перереєстрації членів УГС у члени УРП, так якщо у квітні 1990 р. УГС нараховувала 2300 осіб, то навіть в червні УРП налічувала у своїх рядах не більше 2000 чоловік. Лише у Львівській організації під час перереєстрації було втрачено близько 200 прихильників. Як відзначали самі керівники УРП, «багатьох налякала сувора дисципліна, яку партія ставить однією з головних засад». По-друге, переважна частина організаційних структур та членів УРП були зосереджені у західному регіоні республіки, на який фактично припадала їх більша половина (у Львівській області — 600 осіб, в Івано-Франківській — 230, а у Тернопільській — 150 осіб). По-третє, керівництво УРП, відмовившись від початкових задумів створити елітарну, мобільну та дієву організацію (5—10 тис. осіб), зробило ставку на значне розширення своїх лав за рахунок робітничого класу, намагаючись навіть у якісному складі соціальної бази стати альтернативою КПРС. Наприклад, серед 600 членів Львівської обласної організації УРП, яка була найбільш чисельною, 326 були

¹ Галан Р. На берегах повноцінності: інтерв'ю з народним депутатом України В. М. Чорноволом // Прапор. — 1990. — № 7. — С. 150.

² Програма Української республіканської партії // Комуніст України. — 1991. — № 5. — С. 41.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 141.

робітниками¹. По-четверте на організаційну розбудову УРП суттєво впливало те, що в рамках цієї організації існували два крила — відносно помірковане (Л. Лук'яненко, М. Горинь, Б. Горинь), яке у своєму намаганні досягнути незалежності України, намагалось максимально розширити коло своїх прихильників та союзників і тому не виключало можливості співпраці з демократично настроєними комуністами та укладення компромісних угод з КПУ та радикальне, очолюване С. Хмарою, який категорично виступав проти будь-яких компромісів і форсував ескалацію політичної напруги у суспільстві.

Розглядаючи процес становлення багатопартійності і власне місце і роль у ньому структур УРП, Львівська організація цієї партії зазначала «В час, коли історія дає Україні шанс здобути незалежність, з руїни політичного життя постають партії, які покликані пробудити національну свідомість народу, загальнолюдську його гідність, взяти відповідальність за його долю і піднести Україну до рівня цивілізованих країн світу. У нас відмінні програми, за нами йдуть різні верстви людей, у нас неоднаковий потенціал. Ми різні, але в одному єдині — маємо спільну мету: визволити народ і здобути незалежну Українську державу. І в цьому готові до співпраці і до консолідації з усіма націонал-демократичними силами, щоб змінити співвідношення політичних сил України на користь демократії і національної свободи»².

Варто підкреслити, що на правому фланзі вітчизняної багатопартійності діяли і загальносоюзні політичні структури, зокрема, фактично перша в СРСР опозиційна партія Демократичний Союз, діяльність якої не була національно забарвленою і ґрунтувалась на рішучій критиці пануючої системи, а в організаційному плані це об'єднання будувалось на конфедеративній, фракційній основі. 30 квітня — 2 травня 1990 р. спочатку у Ворзелі, а потім у Києві просто неба відбувся IV з'їзд ДС, на якому були присутні 79 делегатів, що представляли 75 парторганізацій. у лавах яких нараховувалося 960 осіб³. З'їзд показав, що в рамках організації чітко визначилися дві течії: «реалісти» та «радикали», протистояння між якими ледь не призвело до розколу. Суть протиріч полягала в тому, що, якщо «реалісти» займали гнучку позицію використання для ослаблення та руйнування діючої системи як парламентських так і позапарламентських засобів, то «радикали» визнавали «лише шлях позапарламентської діяльності, створення структур альтернативних владі». Радикальність поглядів, відсутність національного акценту у ідеології та практиці,

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 143; спр. 2772 / Інформація Львівського обкому КПУ «Про політичну ситуацію у Львівській області» (червень 1990 р., арк. 58.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2772 / Звернення Львівської організації Української республіканської партії, прийняте на установчій конференції Львівської організації УРП 24 червня 1990 р. арк. 48.

³ Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 100.

фактичний розкол у керівництві не дозволили ДС швидко зростати. На червень 1990 р. у Києві, Одесі, Дніпропетровську, Дніпродзержинську, Житомирі, Кривому Розі, Полтаві, Хмельницькому та Чернівцях існували лише «розрізнені групи, чисельністю до 100 чоловік»¹. В подальшому це малочисельне партійне утворення фактично розкололося на кілька окремих груп.

Розбудову правого флангу багатопартійності в Україні було продовжено влітку 1990 р. 16—17 червня у Києві відбувся установчий з'їзд, ще одного націонал-радикального утворення — Української народно-демократичної партії (УНДП). Ця партія сформувалась на основі Української народно-демократичної ліги (УНДЛ), яка в свою чергу веде свій родовід від Українського культурологічного клубу. До саморозпуску УГС, УНДЛ була її колективним членом. На з'їзді співголовами обрані О. Бондаренко, Т. Соловко, А. Киреев та Є. Чернишов. Основною програмною установкою організації була практична робота членів УНДП по створенню альтернативної системи влади: розгортання діяльності незалежних громадянських комітетів, які повинні реєструвати громадян Української Народної Республіки (УНР), скликання I Конгресу громадян Української Держави². На момент утворення УНДП нараховувала 1200 осіб, проте, як і більшість націонал-радикальних партій (крім УРП) вона мала регіональний характер — партійні структури існували лише у Києві, Харкові та у західних областях республіки³.

З метою об'єднання та згуртування політичних сил правого спектру 1 липня 1990 р. у Києві відбулася установча сесія Української міжпартійна асамблея (УМА), що об'єднала на платформі націоналізму та позапарламентського шляху боротьби за державність 28 громадсько-політичних організацій (УРП, УСДП, УХДС, СНУМ, ДСУ, НРУ, Товариство репресованих та ін... Головною метою новоствореного політичного об'єднання стало створення на місцях альтернативних владних структур комітетів громадян та Національного конгресу як верховного органу влади. Комітети громадян повинні були провести кампанію реєстрації громадян УНР на основі ухвали Центральної Ради від 1918 р. щоб відновити пакт громадянства в незалежній Українській державі і таким чином мати законне право на утворення власної національної армії та поліції, а також Національного конгресу громадян України (Установчих зборів)⁴.

Характер дискусії на сесії показав, що на політичній арені з'явилося опозиційне об'єднання з вкрай радикальною національною орієнтацією. У ви-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 160.

² Україна багатопартійна. Програмні документи нових партій — К. 1991 р. — С. 110—115.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 153.

⁴ Там же, арк. 146.

ступах Ю. Нікольського, Г. Приходька, А. Киреева, Д. Корчинського, Ю. Шухевича констатувалось, що політична ситуація є гранично кризовою, Україна стоїть на порозі громадянської війни. Ці твердження служили підґрунтям для розстановки нових акцентів у тактиці боротьби національно-патріотичних сил за незалежність України. Зокрема, стверджувалось, що парламентські форми боротьби втрачають перспективу і нагальною потребою є перехід до незбройної революційної боротьби. Окремі промовці були ще різкішими і вказували на можливість переходу до збройних форм відстоювання національних інтересів¹. На установчій сесії УМА утворено Виконавчий комітет, який очолив А. Лупиніс, та Координаційну Раду (головою обрано Г. Приходька). Практична діяльність УМА найбільш яскраво виявилася у процесі реєстрації громадян УНР. За даними Виконкому цієї організації, на жовтень 1990 р. було зареєстровано 750 тис. осіб². В подальшому, за інформацією УМА, на березень 1991 р. стати громадянами УНР виявили бажання майже 3 млн чоловік³.

Тривалим був період організаційного становлення Демократичної партії України (ДемПУ), що займала національно-центристські позиції. 24 березня 1990 р. на засіданні Великої Ради НРУ у Хусті Закарпатської області було повідомлено про створення ініціативного комітету майбутньої демократичної партії... Через місяць — 25 квітня на засіданні цього комітету обговорювалися політичні засади та базові принципи організації, якими було визнано утворення суверенної Української республіки, роздержавлення власності, приватизація, рішучий перехід до ринкових відносин, створення національної валюти тощо. Те що серед ініціаторів створення ДемПУ були лідери Руху, відомі правозахисники та діячі науки та культури (І. Драч, Д. Павличко, В. Яворівський, В. Дончик, Ю. Цеков, В. Черняк, М. Швайка, Ю. Бадзьо та інші) не на жарт стривожило ЦК КПУ. Не випадково вже наступного дня було внесено корективи до робочого плану засобів масової інформації УРСР «у зв'язку із змінами в суспільно-політичній обстановці». Ці корективи націлювали республіканське телебачення та радіомовлення на критику «програми і структурних цілей створюваної Демократичної партії України, її буржуазного, соціал-демократичного характеру, політичних, економічних та ідеологічних засад, на яких лідери УГС та Руху об'єднують деструктивні сили»⁴.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2861 / Інформація ідеологічного відділу ЦК КПУ «Про проведення Всеукраїнської міжпартійної Асамблеї», від 3 липня 1990 р. арк. 41.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація Секретаріату ЦК Компартії України «Про розвиток політичної ситуації в республіці», від 13 жовтня 1990 р. арк. 33.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2905 / Інформація «Про IV сесію Української міжпартійної асамблеї (УМА)», від 5 квітня 1991 р. арк. 125.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Доповідна записка «Про робочий план виступів засобів масової інформації у зв'язку із змінами в суспільно-політичній обстановці у республіці», від 25 квітня 1990 р. арк. 98—99.

Наприкінці травня 1990 р. опубліковано Маніфест ДемПУ, що ґрунтувався на продовженні традицій української соціал-демократії. Втім, у подальшому відбулась певна еволюція новостворюваної партійної структури, яка вже невдовзі почала тяжіти радше до ліберальних ніж до соціал-демократичних цінностей. Протягом літа та осені йшла розбудова партійних структур демократів у республіці. На липень 1990 р. осередки ДемПУ заявили про себе у Києві та майже половині областей республіки. Так у Івано-Франківській області структурні організаційні ланки демократів функціонували у Коломийському, Снятинському, Калушському, Галицькому, Долинському районах, в обласній Раді, Інституті нафти та газу та інших установах, у яких нараховувалося вже понад 300 членів партії¹.

15 грудня 1990 р. відбувся установчий з'їзд ДемПУ, на якому головою Національної Ради партії було обрано відомого правозахисника Ю. Бадзьо. Форум проголосив систему пріоритетів новоствореної партії: людина — сім'я — нація — держава. На час проведення з'їзду українські демократи нараховували у своїх лавах 2, 7 тис. осіб та мали у Верховній Раді УРСР 25 депутатів².

Формування центристського табору у багатопартійному спектрі України розпочалось з появи соціал-демократичних партій. 25—27 травня 1990 р. у Києві відбувся з'їзд соціал-демократів України, на якому 100 делегатів представляли 35 організацій республіки. Планувалось створення Об'єднаної соціал-демократичної партії України. Термін «об'єднана» мав продемонструвати, що новоутворена організація ідеологічно поєднає традиції як західної так і східної соціал-демократії, а організаційно буде розбудовуватися на федеративній основі³. Однак розколу уникнути не вдалося, оскільки з самого початку в оргкомітеті з'їзду існували серйозні протиріччя між прихильниками «демократичного соціалізму» — лівої (класичної) моделі і «соціал демократії» — правого (модерністського) напрямку⁴. В результаті на установчому з'їзді утворилося одразу дві партії- Соціал-демократична партія України (СДПУ), що консолідувала праве крило — фактично дві третини делегатів, та Об'єднану соціал-демократичну партію (ОСДПУ).

СДПУ у своїх програмних установах виступала проти «демократично-го централізму», рішуче відкидала марксизм-ленінізм, «як вчення пройняте

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 157.

² Див. Скинути маску минулого: мозаїчний портрет установчого з'їзду демократичної партії України (ДемПУ) // Літературна Україна. — 1990. — 27 грудня. — С. 2; Гарань О. В. З історії формування політичного спектра України (літо 1988 — літо 1991 р) / Україна ХХ ст. Проблеми національного відродження: Збірник наукових праць, — К. 1993. — С. 138;

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 153.

⁴ Див. Білоус А. Політичні об'єднання України. — К. 1993. — С. 52.

утопізмом та насиллям». Позитивним ідеалом програма СДПУ проголошувала цивілізоване, вільне, демократичне, солідарне, економічно ефективне та екологічно стійке людське суспільство, що перебуває у постійному динамічному розвитку. Одним із центральних програмних положень було відновлення незалежної демократичної Української держави з гарантуванням прав усіх її громадян в межах Загальної декларації прав людини. Головою ради СДПУ обрано А. Павлишина, а головою її правління А. Носенка. Ліві, які залишилися у меншості на з'їзді проголосили про створення ОСДПУ, базуючи свою діяльність на принципах демократичного соціалізму у тому розумінні, яке прийняте світовою соціал-демократією. Головою ради ОСДПУ став О. Алін (О. Нижник), співголовами обрано О. Білоусова, С. Кілеєва, Ю. Баумана¹.

Організаційне розмежування на з'їзді соціал-демократів не одразу вплинуло на перегрупування сил у місцевих осередках. У цей час соціал-демократи мали 35 груп загальною чисельністю до 500 осіб, що функціонували у 25 містах України. Найчисельніші та організаційно міцніші осередки знаходилися у Києві, Харкові, Львові, Кіровограді, Одесі, Сумах². Поступово політична диференціація у таборі соціал-демократів все ж відбулась, а сили повільно, але невпинно зростали. У листопаді 1990 р. у лавах СДПУ перебувало вже 1 тис. осіб, а її структури діяли у 14 областях України. Намагаючись швидше пройти етап організаційного утвердження, керівництво СДПУ неодноразово розглядало питання про злиття з ОСДПУ (на заваді, як правило, ставали серйозні розходження у питаннях про збереження СРСР, незалежність України, ринкову економіку тощо); висувало ідею створення коаліційної партії з подвійним членством, до якої увійшли б декілька центристських партій; для опори в масах планувало заснувати громадську організацію «Демократична дія»; вело переговори з соціал-демократами Прибалтики, під час яких обговорювалась ідея створення Соціалістичного союзу східноєвропейських держав; підтримувало, або ж налагоджувало контакти з соціал-демократами Німеччини, Швеції, соціалістами Франції, лейбористами Великобританії³.

9 червня 1990 р. у Києві відбувся установчий з'їзд Української селянсько-демократичної партії (УСДП). Ідея створення цього політичного об'єднання визрівала вже давно. Ще на установчому з'їзді Руху у вересні 1989 р. письменник С. Плачинда зазначив: «Настав час під егідою НРУ створити українську селянську партію»⁴. Варто підкреслити, що консолідація сил, бажаних

¹ Див. Україна багатопартійна. Програмні документи нових партій — К. 1991 р. — С. 74, 75, 78, 85, 93.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 154.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація «Про Першу конференцію соціал-демократичної партії України», від 28 листопада 1990 р. арк. 155—157.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Доповідна записка «З'їзд Народного руху України за перебудову» б/д, арк. 172.

та здатних створити партію, яка б захищала інтереси селян, мала суперечливий характер. В результаті у рамках ініціативної групи по її створенню об'єдналися як ті, хто вважав, що КПУ на даному етапі «може виконувати авангардну роль тільки в блоці з іншими партіями, які необхідно терміново організувати і правильно направляти їх роботу», так і ті, хто «виступав за розкол Компартії та розподіл її майна і коштів»¹. На етапі зародження селянської партії більшість схилилась до її побудови на «платформі КПРС», що і відбилось в перших програмних заявах. 8 березня 1990 р. у «Літературній Україні» було опубліковано звернення до селян робітників та інтелігенції про створення УСДП. У цьому документі проголошувався курс на «побудову Української народної держави демократичного соціалізму». Однак навіть такі помірковані дії організаторів майбутньої селянської партії були засуджені Секретаріатом ЦК КПУ. Під час квітневих переговорів у Львові між членами ініціативного комітету та представниками аграрного відділу ЦК КПУ. Більшість учасників ініціативної групи (14 із 19) заявили, що «рішення Секретаріату ЦК Компартії України, яке осудило їх дії штучно розділило з Комуністичною партією і поставило на одну платформу з членами «Руху», поспішне, зроблене без врахування обстановки на місці»². Отже, жорстка позиція Комуністичної партії, яка, намагаючись зберегти свою монополію на владу, всіма засобами гальмувала розгортання процесу формування багатопартійності штовхала потенціальних союзників до лав опозиції.

У роботі червневого установчого з'їзду УСДП брало участь 99 делегатів від 11 областей республіки, при чому з них 48 % — з Києва та Київської області. Його активними учасниками були народні депутати УРСРІ. Заєць, О. Коцюба, О. Шевченко. Виступаючи на селянському форумі піднімали питання про захист селян, ліквідацію колгоспів, роздачу землі, економічну та політичну самостійність України, співробітництво з молодіжними організаціями «Сокіл» та «Пласт»³. Аналіз прийнятих програмних документів дозволяє дійти висновку, що під впливом політичних обставин відбувся відхід новоствореної селянської партії від «платформи КПРС» убік правого центру. Зокрема, головною метою УСДП та її генеральною лінією проголошувалась побудова самостійної

Логотип Пласту
Автор: Пампук

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Доповідна записка завідуючого аграрним відділом ЦК КПУ Є. Чулакова — С. Гуренку, від 9 квітня 1990 р. арк. 84, 85.

² Там же, арк. 84.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Доповідна записка «Про проведення установчого з'їзду Української селянсько-демократичної партії», від 14 червня 1990 р. арк. 105.

правової Української народної держави з пріоритетом загальнолюдських цінностей і моралі, де не буде монополії однієї партії на істину, де влада партій обмежуватиметься конституційним устроєм, рамками парламентаризму та впливом засобів масової інформації, вільних від цензурного нагляду з боку партійних і державних структур. В економічній сфері партія виступала за економічну самостійність республіки, регіону, області, району, села; різні форми власності на землю і ліси: індивідуально-селянську (фермерську), колективну, кооперативну, акціонерну, кооперативно-інтегровану та державну; ринкові відносини, захист інтересів селян при різних формах оподаткування¹.

Форум обрав чотирьох співголів партії — С. Плачинду, В. Щербину, Р. Кузьмича та Г. Криворучка. На момент з'їзду, за оцінками організаторів партії, УСДП нараховувала до 30 тис. осіб (цифра явно завищена і ймовірніше за все включала в себе не лише дійсних членів, а й симпатиків цієї організації). Про правоцентриські позиції новоствореної партії свідчили вже перші її практичні кроки — 14 липня 1990 р. Велика рада партії обнародувала своє звернення до Верховної Ради УРСР, у якому містились вимоги припинити відрахування у союзний фонд, націоналізувати в Україні всі підприємства союзного підпорядкування, скасувати уряд СРСР, утворити конфедерацію вільних незалежних держав, ліквідувати КДБ тощо².

22 вересня 1990 р. у Дніпропетровську відбувся перший з'їзд Народної партії України (НПУ). У своїй декларації, що була обнародована напередодні, ініціатори цього політичного утворення зазначали, що основною метою НПУ є не тільки побудова мирним шляхом парламентської республіки, а головне — збереження народу України, допомога малозабезпеченим, особливо в умовах переходу до ринкової економіки³. Девізом новоствореної політичної структури стало гасло: «Кожна людина має право бути щасливою». Утворення цієї партії є досить цікавим і взагалі нетиповим для нових політичних структур. Справа в тому, що перших членів НПУ об'єднувала не стільки спільність політичних поглядів, скільки приналежність до дніпропетровського кооперативу «Олімп», який спеціалізувався на випуску тренажерів та інвалідних колясок і активно займався благодійницькою діяльністю.

У роботі установчого з'їзду НПУ, за даними його організаторів, брали участь 232 члени цієї партії, що представляли 10 міст республіки. З програмною доповіддю виступав лідер партії — народний депутат УРСР та президент «Олімпу» Л. Табурянський. Центральними ідеями його виступу були теза про те, що сьогодні у республіці немає політичної сили, яка могла б чітко

¹ Україна багатопартійна. Програмні документи нових партій. — К. 1991 р. — С. 99, 103.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 155, 156.

³ Там же, спр. 2768 / Декларація Народної партії України, б/д, арк. 3.

окреслити шляхи виходу із кризи, захистити найбільш вразливі верстви населення, а також претензійний висновок: такою силою повинна стати НПУ. З'їзд обрав Раду партії у складі 25 осіб та голову — Л. Табурянського. Членами НПУ на момент її утворення були 335 осіб, переважна більшість з яких були працівниками кооперативу «Олімп»¹.

28—30 вересня 1990 р. у Києві відбувся установчий з'їзд Партії зелених України (ПЗУ). Варто підкреслити, що фактично рік тому на з'їзді екологічної асоціації «Зелений світ» у багатьох промовах йшлося про «негайне створення «зеленої партії»². Проте лише навесні — 23 березня 1990 р. відбулося засідання ініціативної групи по створенню ПЗУ, на якому були заслухані та обговорені проекти статуту та програми, політичні декларації партії, а до осені тривала організаційна робота, активну участь у якій брали народні депутати СРСР Ю. Щербак, Л. Сандуляк, народний депутат УРСР В. Шовкошитний.

На установчому з'їзді ПЗУ були присутні 108 делегатів. Найбільш представницькими були делегації Київської, Івано-Франківської, Тернопільської та Чернівецької областей. На початку форуму лідер «зелених» Ю. Щербак у своїй промові розставив політичні акценти, заявивши, що ПЗУ — «партія, народжена Чорнобилем, що це — партія ліворадикального центру, реальної політичної перспективи і її головна мета — боротьба за економічне, політичне і духовне відродження, виживання України»³. Варто підкреслити, що прийнятим на з'їзді програмним документам було притаманне переважання політичних та соціально-економічних положень над екологічними. Програма «зелених» декларувала, що лише демонтаж тоталітарної Радянської імперії, керованої диктатурою однієї партії, стане запорукою вільного розвитку кожного громадянина та усього народу України.

Метою партії було визначено відродження та захист природного довкілля і людини від згубної дії техногенних та інших руйнівних факторів; побудо-

Метою партії було визначено відродження та захист природного довкілля і людини від згубної дії техногенних факторів

ва вільної, суверенної, демократичної держави — Республіки Україна; формування шляхом парламентських та ненасильницьких громадських дій, самостійно чи в коаліції з іншими партіями демократичного спрямування, Уряду народної дові-

ри. Організаційна будова ПЗУ мала свої особливості, оскільки ґрунтувалася на системі партійних клубів, відносини між якими будувалися на конфеде-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Довідка «Про установчий з'їзд Народної партії України», від 26 вересня 1990 р. арк12-13.

² Там же, спр. 2611 / Інформація «Про з'їзд Української екологічної асоціації «Зелений світ», від 23 листопада 1989 р., арк. 103.

³ Там же, спр. 2768 / Довідка «Про установчий з'їзд Партії зелених України», арк. 25, 28.

ративних засадах¹. З'їзд обрав лідером партії Ю. Щербака, а також 9 співголів для керівництва організацією. Крім програмних документів на своєму зібранні «зелені» республіки прийняли також звернення до громадян України, яке було обнародоване 30 вересня 1990 р. на мітингу у Києві. Політична суть цього документу — пошук політичного компромісу для виведення українського народу з кризи. З цією метою планувалось проведення «круглого столу» політичних сил України заради створення держави і формування уряду народної довіри².

Світова політична практика переконливо показала, що важливим сегментом центральної частини багатопартійної системи є ліберальний. Нажаль, цей напрям політичного спектру в Україні формувався надзвичайно повільно та суперечливо. 30 червня 1990 р. у Київському держуніверситеті відбулася науково-практична конференція, яка фактично була установчою конференцією Київської ліберально-демократичної спілки (КЛДС). Основу цього політичного утворення склали колишні члени Народної спілки сприяння перебудові та асоціації «Виборець». Своїми першочерговими завданнями українські ліберали визначили забезпечення прав та свобод людини, захист особистості і сім'ї як вищих цінностей суспільства; рішучий поворот до роздержавлення засобів виробництва, деполітизації та деідеологізації у економічній, науковій та культурній сферах. Вони виступали за створення вільної і незалежної Української республіки, яка лише на основі позитивного рішення референдуму може заключити конфедеративний договір з іншими республіками. У проєкті програми акцентується неприйняття лібералами ідеології та практики соціалізму. На цій конференції було створено оргкомітет по підготовці установчого з'їзду ЛДПУ, до складу якого увійшли О. Беляєв, А. Жалко-Гитаренко, Ю. Сахно, Є. Рилєєв³.

Втім, заснування Київської ліберально-демократичної спілки, обнародування програмних документів, створення оргкомітету по скликанню з'їзду зовсім не свідчили про єдність у лавах лібералів та одноставну підтримку ідеї створення ЛДПУ. Восени розходження у таборі лібералів поглибилися. В результаті, 24 листопада 1990 р. колишні члени Народної спілки сприяння перебудові разом з ліберально-демократичною частиною львівського об'єднання «Товариства Лева» провели у Київському інституті народного господарства конференцію, на якій проголосили створення Української ліберально-демократичної спілки (УЛДС). За задумом ініціаторів новоствореного політичного об'єднання, воно повинно було стати непартійною структурою, яка б

¹ Україна багатопартійна. Програмні документи нових партій. — К. 1991 р. — С. 140, 145.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Довідка «Про установчий з'їзд Партії зелених України», арк. 25, 28.

³ Див. Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 151; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 159.

консолідувала різні громадські організації (в тому числі партії або їхні фракції), що ґрунтували свою роботу на засадах лібералізму¹.

Того ж дня в актовому залі Київського політехнічного інституту розпочав роботу установчий з'їзд ЛДПУ. У його роботі брали участь 34 делегати, переважна частина яких представляла Київ та Харків. На з'їзді наголошувалося, що створюється альтернативна партія нового типу, яка претендує на роль центристської партії з найрадикальнішою програмою і вважає себе спадкоємицею організацій, що в минулому поширювали в Україні ідеї лібералізму — ТУП, УРДП, УДП, УПСФ. Метою ЛДПУ було проголошено створення ненасильницьким шляхом громадянського суспільства, становлення і розбудова суверенної Української держави на федеративних засадах. На з'їзді також було висунуто гасло «Менше соціалізму!».

Однак на цьому зібранні не було одностайності у питанні майбутньої форми політичного згуртування лібералів республіки. Частина делегатів вважала недоцільним та передчасним створення ЛДПУ. Член оргкомітету А. Білоус переконував присутніх у тому, що на цьому етапі необхідно створювати не партію, а спілку (за прикладом «Зеленого світу»), а про заснування партії вести мову тоді, коли ліберальна ідея матиме підтримку в народі. Крім того, він звинуватив оргкомітет у тому, що виборів делегатів на з'їзд фактично не було, оскільки «відсутні низові структури партії». На зібранні неодноразово підкреслювалася думка про граничну слабкість новостворюваної системи багатопартійності. Зокрема, народний депутат УРСР С. Головатий у своєму виступі підкреслював, що «жодна з новостворених партій не матиме більшості у парламенті в найближчі роки, більшістю може бути лише блок цих формувань». Саме тому він закликав делегатів почати працювати серед людей і «одночасно вступати в антикапеересівський блок».

Взагалі проблема консолідації сил була на з'їзді лібералів однією з центральних... У цьому контексті слід сприймати той факт, що досить активно йшло обговорення питання про утворення різних політичних коаліцій. Йшлося про те, що лібералам пропонують співробітництво соціал-демократи та демплатформівці. Заслуговує на увагу і заява на з'їзді представника Народної партії України, який констатував, що НПУ пропонує свої кошти та структури для формування ЛДПУ, маючи на увазі в перспективі їх об'єднання. (Цей момент з'їзду лібералів цікаво прокоментували експерти ЦК КПУ, які зазначали: «Створюється враження, що голова НПУ Л. Табурянський хоче «вигідно вкласти свої капітали», «скупити» новоутворені організації, на зразок ЛДПУ, і за рахунок цього підняти рівень Народної партії»)².

¹ Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 151.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Довідка «Про установчий з'їзд Ліберально-демократичної партії України (ЛДПУ)», від 27 листопада 1990 р. арк. 151, 152, 153.

Особливе місце у процесі формування вітчизняного багатопартійного спектру належить Рухові. Своєрідними каталізаторами, що сприяли перетворенню НРУ у політичну партію, були існування в рамках цього політичного об'єднання різних політичних течій; вихід опозиції в результаті виборів до Верховної Ради УРСР на державний рівень; бажання частини контреліти, що формувалася, створити більш дієву, дисципліновану та ефективну політичну структуру, яка відповідала б потребам часу та новим завданням. Саме у цьому контексті і варто сприймати заяву «До членів руху та до всіх громадян України», що була надрукована у проміжку між першим та другим туром виборів 8 березня газетою «Літературна Україна», під якою стоять підписи Ю. Бадзьо, І. Драча, Д. Павличка, В. Яворівського, С. Головатого, В. Дончика, Л. Лук'яненка, М. Гориня та інших. У цьому документі було зроблено спробу поставити питання про трансформацію Руху у політичну партію у практичну площину¹. Проте, IV сесія Великої Ради Руху, яка відбулась наприкінці березня в Хусті, цю ідею не підтримала.

Остаточно форму політичного існування та вектор майбутнього просування НРУ мали визначити його другі всеукраїнські збори. По суті основні політичні акценти були розставлені напередодні цієї події. 17 жовтня 1990 р. на прес-конференції І. Драч визнав помилковою спробу перетворити Рух на партію, підкресливши думку про те, що завдання НРУ «полягає у тому, щоб ефективно протистояти монополії однієї партії. Для цього нагальною є потреба докорінно перебудувати організацію, переглянути структуру, зробити її бойовою і згуртованою». Ще різкішим та конкретнішим у своїх оцінках був М. Горинь, який у своєму виступі перед журналістами ратував за радикальний перегляд програми Руху, оновлення його стратегії та тактики, політична суть яких полягала б у «виполуванні всіх реверансів перед правлячою партією», у чітко визначеній позиції, націленій на побудову незалежної України².

Важливою віхою у розгортанні національного руху, а також у процесі становлення вітчизняної багатопартійності стали другі Всеукраїнські збори НРУ. Вони віддзеркалили стан, рівень розвитку та політичну орієнтацію національно-патріотичних сил, визначили оптимальні форми їх згуртування на найближчий час. Певну уяву про сили Руху дають статистичні дані про делегатів зборів. З 2125 учасників цього форуму 56,7 % припадало на Львівську, Тернопільську, Івано-Франківську області та Київ; делегати з'їзду представляли більше 40 різних політичних та громадських організацій; за національним складом 95 % з них були українцями, а за соціальним станом 68 % — інженерно-технічними працівниками, службовцями, науковою та творчою

¹ Заява «До членів Руху та до всіх громадян України» // Літературна Україна. — 1990. — 8 березня. — С. 1.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Довідка «Про прес-конференцію Руху», від 18 жовтня 1990 р. арк. 44.

інтелігенцією. Майже п'ята частина делегатів — народні депутати різних рівнів¹.

Канадські дослідники Т. Кузьо та Е. Уїлсон зазначають, що тогочасний Рух нагадував польську Солідарність: обидві організації боролись проти партократії за утвердження демократичних принципів, національної символіки та правової держави, на їх чолі перебували харизматичні лідери, середній вік членів цих опозиційних структур становив тридцять п'ять років. Однак, зазначали ці фахівці, на відміну від Польщі, Україна — поліетнічна держава, а по суті моноетнічна природа Руху не дала йому можливості набути масштабів Прибалтійських фронтів (членами НРУ у період першого з'їзду було лише 0,5 % населення республіки, а в Естонії на тій самій стадії у лавах Естонського народного фронту — 3 %)².

В епіцентрі дискусії, що розгорнулась на з'їзді, були назрілі корективи принципів політичних орієнтирів, а також визначення оптимальних засад та форм організаційної консолідації у зв'язку зі зміною ситуації, викликаною появою в Україні багатопартійності. Про те, що рішення будуть радикальними і суттєво вплинуть на стратегію та вектор розвитку організації переконливо свідчило навіть гасло, під яким проходив цей форум: «Від народного руху за перебудову — до народного руху за відродження суверенітету України».

На момент проведення з'їзду НРУ справді організаційно зміцнів, помітно зросли до 633 тис. осіб його лави (за даними обкомів КПУ республіки на серпень 1990 р. — 110 чоловік)³. Це прогресуюче зростання впливу та авторитету організації з одного боку, а також посилення кризових явищ у народному господарстві республіки, втрата монолітності в лавах КПРС, наростання політизації у суспільстві — з іншого, зумовили радикалізацію Руху як політичної сили. Суть радикалізації полягала у переході Руху від підтримки демократичних гасел перебудови в СРСР до позиції обстоювання ідеї незалежності України, що мала чітко визначену антикомуністичну спрямованість. Саме у цьому контексті слід сприймати виступи та заяви на з'їзді, а також доповнення і зміни, внесені до програми та статуту Руху, лейтмотивом яких були відмова співробітництва з КПРС, засудження її політики та практики; підтвердження неприйняття Союзного договору; створення української національної армії; вимога «націоналізації награвованого міністерствами майна»; курс на ство-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація «Про другі Всеукраїнські збори Народного руху України», від 31 жовтня 1990 р. арк. 107.

² Kuzio T. Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 142.

³ Алексеев Ю. М. Кульчицький С. В, Слюсаренко А. Г. Україна на зламі історичних епох (Державотворчий процес 1985—1999 рр... — К. 2000. — С. 48; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 161.

рення передвиборчого блоку «Демократична Україна» з метою усунення КПРС від влади; розширення зв'язків з діаспорою тощо¹.

Гостро стояло на з'їзді питання про місце і роль Руху в процесі формування в Україні багатопартійної системи. Після других Всеукраїнських зборів Руху політична модель взаємодії НРУ з спорідненими політичними структурами фактично не змінилася кардинально: за оцінкою одного з лідерів СДПУ, В. Вовка, після цього форуму НРУ являв собою «парасолькову» організацію, що намагалася виступити єдиним дахом та консолідуючим центром для різних політичних партій, громадських організацій та окремих людей на шляху до створення незалежної та демократичної Української держави»². Справді модель «парасольки», або ж «даху» по суті не змінилася, але збори внесли певні корективи в організаційну структуру НРУ та правила спільного співжиття різних політичних сил під «дахом». Для виконання Рухом «функцій загальнонаціональної опозиції» було створено Політраду, яку очолив М. Горинь, а також передбачено асоційоване членство в НРУ «опозиційних КПРС організацій на терені України».

Варто підкреслити, що Рух у цей час крім здобутків мав цілу низку серйозних проблем. Ослаблення монополії КПРС та її тиску на опозицію автоматично посилювало центробіжні сили в НРУ та тенденції до диференціації в його лавах. Зародження та утвердження вітчизняної багатопартійності розставило нові акценти у стосунках в середині рухівської еліти, актуалізувало старі протиріччя, посилювало тенденції до розмежування. Хитання у політичній верхівці, невдоволення поведінкою лідерів поглиблювало розходження між «верхами» та «низами» Руху. Частині лідерів Руху був притаманний політичний ідеалізм та романтизм, що на фоні гострого дефіциту політичного прагматизму та реалізму, відсутності досвіду та готовності до щоденної рутинної політичної роботи, ставали на перешкоді поступального розвитку організації. Крім того, як лідери, так і рядові члени Руху ніяк не могли вийти з мітингової стихії — емоції брали верх над зваженим аналізом; гостра критика над пропозиціями реальних дій. НРУ не завжди вдавалось у політичній практиці знайти оптимальне співвідношення між захистом національних та загальнодемократичних інтересів та прав.

Характерною рисою лівого флангу вітчизняної багатопартійності було домінування КПУ. За цих обставин своєрідним феноменом у таборі «лівих» стала «Демократична платформа», яка сформувалась у партійних клубах ще у 1988 р. на ґрунті «загальнополітичного бродіння», що було викликане підготовкою до XIX Всесоюзної партконференції, ходом політичної реформи,

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація «Про другі Всеукраїнські збори Народного руху України», від 31 жовтня 1990 р. арк. 108—110.

² Там же / Доповідь Вовка В. І. на Першій конференції СДПУ «Мертві тримають живих? До політичної ситуації в Україні», від 25 листопада 1990 р. арк. 164

коли за «плюралізмом думок» відкрився реальний спектр суспільної думки. Врешті-решт сама логіка демократичного процесу, який дедалі більше набирив обертів, зумовила той факт, що клуби активних виборців поступово трансформувалися у внутріпартійні клуби, існування яких не передбачалося діючими статутними канонами. На початку 1990 р. партклуби активно функціонували у більш як 100 містах країни¹.

20—21 січня 1990 р. відбулась Всесоюзна конференція партклубів та парторганізацій, що базували свою діяльність на принципових засадах проекту Демократичної платформи до XXVIII з'їзду КПРС. 3 лютого цього року у Києві відбулися перші загальноміські збори партійних клубів. Ще напередодні Пленум Київського міськкому партії в основному підтримав пропозиції до XXVIII з'їзду КПРС, висунуті у партклубах. Проте, перший секретар Київського МК Компартії України А. Корнієнко не доповів про це рішення на лютневому Пленумі ЦК КПРС, що дало козир опозиції. 17 лютого у Києві було створено міську координаційну раду партклубів.

Після проведення 24—25 березня 1990 р. у Харкові конференції партклубів діяльність демплатформівців активізувалась. Характерно, що найбільш помітним був їхній вплив у великих містах східного регіону України — Харкові, Донецьку, Дніпропетровську, Києві, Сумах, Миколаєві, Одесі. Соціологічні дослідження свідчили про наростаючий авторитет представників «Демплатформи», делегатів якої на партз'їзди готові були підтримати близько 30 % комуністів республіки. Боездатним був і якісний склад, адже її основою були переважно особи віком 35—40 років з партійним стажем від 5 до 15 років (більше 50 %). Серед активістів «Демплатформи» половину складали члени виборних партійних органів, третину — депутати Рад різних рівнів, близько 40 % — члени НРУ. У соціальному плані абсолютно переважали представники науково-технічної та гуманітарної інтелігенції, лише близько 5—7 % — робітники, а селян майже не було. Основними організаційними осередками «Демплатформи» стали партійні клуби, активною частиною яких були, як правило, 40—60 осіб. Варто підкреслити, що компартійна вертикаль у цей час не була готовою до активної протидії представникам «Демплатформи» — близько 30 % секретарів парткомів підприємств були «не впевнені у необхідності розмежування», понад 60 % відповідальних працівників партійних апаратів не володіли інформацією про основні положення «Демплатформи» і не готові були брати участь у дискусіях та відстоювати позиції КПУ².

Після публікації відкритого листа ЦК КПРС «За консолідацію на принциповій основі» розпочинається новий етап у процесі становлення демплат-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2727 / Матеріали Інституту історії партії при ЦК Компартії України «Про об'єднану демократичну платформу», від 3 серпня 1990 р. арк. 59.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2861 / Довідка-прогноз «Про ситуацію, яка складається в республіці навколо «Демократичної платформи», від 12 квітня 1990 р. арк. 31, 32, 33.

формівців, у таборі яких на союзному рівні чітко визначилися радикали та помірковані. Радикали виступали за наростання «отзовітських» настроїв, аж до виходу з партії (Травкін, Чубайс та інші). Помірковані наполягали на консолідації «лівих» (радикальних) та «лівоцентристських» (реформаторських) сил у партії. Саме другий шлях обрали партклуби України, виробивши «Об'єднану демократичну платформу», яка, на думку її авторів, з одного боку була позбавлена «крайнощів» столичної «Демплатформи», перш за все фракційності, з іншого — інтегрувала все демократичне, що містив у собі проєкт платформи ЦК КПРС.

Важливу роль у процесі становлення та розвитку «Демплатформи» відіграв ХХVІІІ з'їзд КПРС. В останній день цього форуму секретар парткому Київського держуніверситету В. Полохало оголосив заяву 61 прибічника «Демплатформи» з Ленінграду, Києва, Москви, Харкова, Казані, Свердловська та інших регіонів країни, у якій констатувалось зближення позицій радикально-реформіського крила і центру, а також зазначалось, що «можливості боротьби за демократію у рамках КПРС ще не вичерпані». Базовими засадами політичної співпраці та просування шляхом демократії було проголошено продовження розмежування з консерваторами; прийняття на республіканських партійних з'їздах програмних та нормативних документів, які б поглиблювали та розширювали демократичні здобутки ХХVІІІ з'їзду КПРС; розгортання у кожному районі, місті, у кожній області та республіці руху «Демократична єдність у КПРС», щоб формувати широку політичну коаліцію демократичних сил для досягнення громадянського миру та злагоди¹. з д

Проте, реальна практика політичного життя дедалі більше підштовхувала демплатформівців не лише до розмежування з консервативним крилом КПРС, а й до конституювання в окрему партію. Поворотним моментом стала нарада прибічників «Демплатформи», що відбулася у Києві 21—22 липня, на якій було прийнято рішення про трансформацію координаційної ради республіканської демплатформи в організаційний комітет по створенню нової республіканської партії. На зібранні розглядалося два альтернативних проєкти заяви про вихід з КПРС: перший передбачав остаточний вихід, другий — збереження членства в партії до республіканського партійного з'їзду². Варто підкреслити, що українські демплатформівці були більш поміркованими, ніж російські і не підтримували постановку питання про поділ майна КПРС.

1—2 грудня 1990 р. у Києві відбувся установчий з'їзд Партії демократичного відродження України (ПДВУ), що сформувалась на базі вітчизня-

¹ ХХVІІІ съезд Коммунистической партии Советского Союза, 2—13 июля 1990 г. Стенографический отчет. — Т. 2. — М. 1990. — С. 609—610.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Довідка «Про нараду київських комуністів, що стоять на «Демократичній платформі», від 26 липня 1990 р. арк. 137, 138.

ної «Демплатформи». Статистичні дані про делегатів дають певну уяву про регіональну поширеність, соціальний склад, вектори політичної орієнтації демплатформівців. Учасниками форуму були 320 осіб, найчисельніші делегації прибули з Київської, Луганської, Донецької, Харківської, Дніпропетровської областей (Житомирська і Закарпатська області не були представлені). За соціальним складом серед учасників з'їзду 16,3 % були робітниками, 55,5 % — службовцями, 14,7 % — науковими працівниками (із 55 делегатів — 54 доктори та кандидати наук). П'яту частину делегатів з'їзду склали депутати різних рівнів. Членами Руху визнали себе 43 делегати, соціал-демократичної асоціації — 7. На момент з'їзду у лавах новоствореної партії нараховувалося 2340 осіб, три чверті з яких були колишніми членами КПРС¹.

Центральною проблемою на форумі був аналіз політичної ситуації, що склалась. Фактично лейтмотивом виступів та рішень були дві тези: поглиблення кризи у державі та наступ консерваторів. «Причина нашої кризи, — зазначалося у декларації ПДВУ, — все ще не ліквідоване монопольно-командне становище номенклатури державної партії в усіх ключових органах політичної та економічної влади... Вихід з цього скрутного становища — в заміні державного самодержавства правовою демократією, але демократія починається тільки тоді, коли народ дістає можливість вільно вибирати між різними політичними програмами, які вільно розробляють і поширюють вільно створювані громадські об'єднання. Отже, щоб стати демократичною, Україні необхідна реальна багатопартійність»².

Найближчими завданнями ПДВУ було визначено активізацію роботи по створенню власних організаційних структур; налагодження більш тісних зв'язків з місцевими осередками; організацію випуску інформаційних бюлетенів; консолідацію сил; надання імпульсу партійним фракціям у радах. З великою зацікавленістю делегати обговорювали питання про утворення блоків та коаліцій. Зокрема, йшлося не лише про формування у республіці центристського блоку, до якого увійшли б крім ПДВУ також СДПУ, ОСДПУ, ЛДПУ, а й про участь Партії демократичного відродження України у антикомуністичному блоці «Демократична Україна». Обговорювався вихід новоствореної партійної структури на союзний рівень. Зокрема, під час з'їзду відбулися переговори представників ПДВУ з делегатами російської Республіканської партії, а також Об'єднаної демократичної партії Білорусії, на яких було вирішено найближчим часом скликати демократичний конгрес з метою обговорення питань про майбутній устрій суверенних держав і про

¹ Там же, спр. 2768 / Інформація «Про установчий з'їзд Партії демократичного відродження України», від 4 грудня 1990 р. арк. 185.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Декларація партії Демократичного відродження України, б/д, арк. 189.

заснування Демократичного Інтернаціоналу¹. Характерною рисою етапу стартової розбудови ПДВУ було толерантне співжиття у рамках цієї партії соціал-демократичного та ліберального крил, які не лише не послаблювали одне одного, а й посилювали.

26—27 січня 1991 р у Харкові відбувся Демократичний Конгрес, організаторами якого стали ПДВУ, Республіканська партія РСФРР, Об'єднана демократична партія Білорусії, тобто ті сили, що зросли на ґрунті «Демплатформи». На форумі були представлені 46 різних партій, рухів та політичних течій з 10 республік СРСР. В цілому учасники зібрання займали досить помірковані позиції. Проте, частина делегатів була налаштована досить радикально. Зокрема, В. Гриньов переконував присутніх у тому, що демократичні сили повинні об'єднатися навколо ідеї заперечення, яка, як засвідчує світовий досвід, користується довірою народу. Очевидно, саме на цій хвилі у залі висувалась пропозиція заявити про те, що Конгрес є опозицією КПРС. Однак, голосування показало, що з 38 представників політичних партій, які брали у ньому участь, лише п'ять підтримали висунуту пропозицію. Учасники конгресу не підтримали і звернення до членів КПРС про вихід із партії. Конгрес прийняв ряд важливих документів, одним з найважливіших серед яких було звернення до Верховних Рад союзних республік, де декларувалась недоцільність функціонування Конституції СРСР і обстоювалося право кожної з республік «як суверенних держав» на власну Конституцію². Фахівці стверджують, що саме тоді виникла ідея Співдружності і були прийняті на її базових засадах перші документи³.

Намагаючись перехопити політичну ініціативу, не дозволити опозиції розширити свою соціальну базу, а також утримати під контролем тих, хто виявляв хитання чи ще не визначився, КПУ практикувала створення своєрідних політичних двійників опозиційних структур, які б мали виразну орієнтацію на соціалістичні цінності. Характерно, що основне джерело поповнення лав новостворених політичних утворень їхні організатори вбачали у робітниках та селянах, тобто переважній частині соціального спектру республіки. В результаті на противагу Руху було створено Спільку трудящих України за соціалістичну перебудову, а альтернативу Українській селянсько-демократичній партії склала номенклатурно-колгоспна Селянська спілка України.

27 листопада 1989 р. невдовзі після установчого з'їзду НРУ на зборах представників трудового колективу Київського виробничого об'єднання

¹ Там же / Інформація «Про установчий з'їзд Партії демократичного відродження України», від 4 грудня 1990 р. арк. 187.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2905 / Інформація «Про проведення Демократичного Конгресу», від 28 січня 1991, арк. 14, 15, 16.

³ Білоус А. Політичні об'єднання України. — К. 1993. — С. 55.

«Київтрактородеталь» було прийнято звернення, у якому висувалась ідея створення «Спілки трудящих України за перебудову». Протягом короткого часу це звернення було підтримано рядом колгоспів та промислових підприємств, і партійно-номенклатурна машина почала розкручувати кампанію по створенню альтернативного НРУ загальнореспубліканського прокомуністичного руху. Мозковим центром створення нової політичної структури фактично стала робоча група з числа працівників організаційно-партійної та кадрової роботи, ідеологічного, соціально-економічного відділів ЦК Компартії України, основною метою якої була координація усієї роботи по створенню Спілки¹.

Врешті-решт активна підтримка партійними органами ідеї створення СТУ створила підґрунтя для проведення у Києві 24 лютого 1990 р. в один із критичних історичних моментів у діяльності КПУ, установчого з'їзду Спілки трудящих України за соціалістичну перебудову, у якому взяло участь 679 делегатів².

Такою ж альтернативною та таким же політичним двійником, за задумом організаторів, повинна була стати Селянська спілка України (ССУ), адже у доповідній записці завідуючого аграрним відділом ЦК КПУ Є. Чулакова про організаційні заходи опозиції щодо створення УСДП (квітень 1990 р.) містяться такі пропозиції та рекомендації: «На противагу Руху і Селянсько-демократичній партії, представники яких зараз проводять значну роботу на селі, в найближчі строки організувати Спілку селян України»³. У подальшому весь процес зародження та формування ССУ відбувався фактично «під парасолькою» ЦК КПУ, не зважаючи на те, що у зверненні ініціативної групи по створенню цієї партії зазначалось, що це повинен бути суспільно-політичний незалежний рух⁴.

25—26 вересня 1990 р. у Києві відбувся установчий з'їзд ССУ. У його роботі взяли участь 563 делегати, які представляли 670 тис. членів спілки з 23 областей республіки. Склад делегатів свідчив про номенклатурний характер новоствореної структури та про комуністичну орієнтацію: серед них 64 % —

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, лп. 32, спр. 2556 / Звернення в ЦК КПУ секретаря парткому Київського виробничого об'єднання «Київтрактородеталь», від 4 грудня 1989 р. арк. 70; спр. 2535 / Доповідна записка «Про суспільно-політичну ситуацію у республіці», від 7 грудня 1989 р. арк. 240; Там же / Записка С. Гуценка від 5 грудня 1989 р. арк. 69; Там же / Доповідна записка «Про роботу, що проводиться по пропаганді та поширенню ініціативи ряду трудових колективів м. Києва, Київської, Черкаської та Чернігівської областей про створення Спілки трудящих України за перебудову», від 9 січня 1990 р. арк. 73.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 26 лютого 1990 р. арк. 131.

³ Там же, спр. 2767 / Доповідна записка завідуючого аграрним відділом ЦК КПУ Є. Чулакова — С. Гуценка, від 9 квітня 1990 р. арк. 86.

⁴ Там же, спр. 2767 / Звернення до народу України ініціативної групи по створенню Селянської спілки України, арк. 91.

керівники колгоспів, радгоспів та переробних підприємств; 94 % — члени КПРС; рядових працівників колгоспів, радгоспів, кооперативів та орендарів було лише 38 осіб. Кризова ситуація в країні зумовила той факт, що навіть на цьому прокомуністичному форумі звучала гостра критика аграрної політики уряду республіки, відзначалось, що село стало своєрідною колонією у державі, а селянин — донором у нашому суспільстві. На з'їзді ставилось питання про переростання спілки в партію на платформі КПРС, зміну напрямку її діяльності з громадсько-політичного на політичний¹. З'їзд розглянув та прийняв Програму та Статут спілки, Головою ради ССУ було обрано І. Мозгового.

На лівому фланзі вітчизняної багатопартійності у цей час перебували і відділення загальносоюзної «Конфедерації анархосиндикалістів» (КАС), осередки яких діяли у Харкові, Дніпропетровську, Києві та Житомирі². КАС вважала себе незалежною політичною організацією непартійного типу, вона висувала гасло «влада — народам, а не партіям». Основними засадами її ідеології було проголошено децентралізацію і самоуправління, передачу підприємств у власність трудових колективів, і в перспективі — заміну держави вільною федерацією трудових колективів і областей. У травні 1990 р. у Харкові була заманіфестована поява Конфедерації анархістів України (КАУ), яка консолідувала у своїх рядах представників різних течій анархізму: анархо-коміністів, анархосиндикалістів, анархо-індивідуалістів, анархо-паціфістів, анархо-маховців, біокосмістів³.

У таборі лівих мали місце спроби створення Соціалістичної робітничої партії лівих сил (СРПЛС), яка виступала б за «синтез усіх течій лівої революційної думки» (анархістів, комуністів, лівих соціал-демократів). Втім, невдовзі ініціатори її створення взяли курс на створення не партії, Втім, невдовзі ініціатори її створення взяли курс на створення не партії, а «Альянсу соціалістичних, робітничих і лівих сил України за народне самоврядування»⁴.

Наприкінці 1990 р. — на початку 1991 р. у процесі розвитку вітчизняної багатопартійної системи склалась неоднозначна ситуація. Офіційна влада була переконана, що коли у республіці діє 15 партій, які вже провели свої

¹ Там же, спр. 2749 / Інформація «Про створення Селянської спілки України» від 29 вересня 1990 р. арк. 52, 53.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 161.

³ Див. Гарань О. Багатопартійність на Україні: формування, проблеми, перспективи / Україна багатопартійна. Програмні документи нових партій. — К. 1991 р. — С. 26; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р. арк. 161.

⁴ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2767 / Інформаційний матеріал, підготовлений ідеологічним відділом ЦК КПУ «Про деякі тенденції у розвитку громадсько-політичних формувань на Україні», від 20 серпня 1990 р., арк. 164.

установчі з'їзди та конференції, то в Україні практично завершилося формування багатопартійності¹. Між тим самі учасники розбудови нових партійних структур більш об'єктивно оцінювали ситуацію і стверджували у цей час, що формування реального політичного спектру в Україні знаходиться лише в зародковій стадії². Аналогічно її характеризують і канадські дослідники Т. Кузьо та Е. Уїлсон, стверджуючи, що незважаючи на широко представлений політичний спектр, українська багатопартійність у цей час ще слабко розвинута, оскільки некомуністичні партії нараховують у своїх лавах лише 35—40 тис. осіб з 52-мільйонного населення України³.

Варто підкреслити, що наприкінці 1990 р. політична палітра нових партій України була хоча і дуже строкатою, але більш-менш чітко визначеною: на правому фланзі УМА, УНП, УНДП, ДСУ, УХДП, УРП, ДемПУ, у центрі — ПЗУ, НПУ, ЛДПУ, УСДП, СДПУ, ОСДПУ, на лівому — ПДВУ, ССУ, СТУ, КАС. Політична різновекторність була не єдиною особливістю, що відрізняла новостворені партії та політичні структури. Доволі відмінними вони були і за своїм походженням, якщо УРП виникла, як результат логічного розвитку правозахисної організації УГС, що сягає своїм корінням доби дисидентів, то ПЗУ — утворилась на базі неформальної організації нової хвилі — «Зеленого світу», ДС став філією новостворених союзних опозиційних структур, а НПУ виросла з кооперативу. Різними були і вектори формування організаційних структур. Зокрема, УСДП проростала знизу, а ЛДПУ формувалась згори. Варто підкреслити, що в рамках новонародженої багатопартійної системи в силу об'єктивних та суб'єктивних факторів одразу накопичилося чимало протиріч та проблем, які заважали розвиткові новостворених політичних партій вшир та вглиб.

Характерними рисами та особливостями початкового етапу процесу формування багатопартійності були спроби механічного перенесення на вітчизняний ґрунт ідей, які на Заході користуються популярністю, відсутність власних оригінальних, адаптованих до національної ментальності звичаїв та традицій, політичних концепцій; помітний національний акцент у програмах та діяльності більшості новостворених партій; домінування у політичному житті партій різнобічної критики, відсутність, або ж нечисленність конструктивних пропозицій, фактична неопрацьованість реальних механізмів реалізації позитивних положень партійних програм; значна роль у партійній пропаганді та політичній практиці неприкритого популізму, який видавався за врахування і захист інтересів народу; завищена самооцінка лідерів нової

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2907 / Інформація (орієнтировка) «Про стан суспільно-політичної обстановки в республіці наприкінці 1990 р. і на початку 1991 р.», від 9 січня 1991 р. арк. 9.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Доповідь Вовка В. І. на Першій конференції СДПУ «Мертві тримають живих? До політичної ситуації в Україні», від 25 листопада 1990 р. арк. 164.

³ Kuzio T. Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 150.

хвилі та неадекватне розвиткові суспільно-політичної ситуації визначення новоствореними партіями власного місця і ролі у політичному процесі; гострий дефіцит (особливо у провінції) кваліфікованих кадрів для розбудови партійних структур; нечисленність партійних рядів; невизначеність соціальної бази новостворених партій; формування значної кількості партій навколо лідера чи групи авторитетних осіб, а не на ґрунті захисту та обстоювання тієї чи іншої ідеї; аморфність більшості партійних утворень, відсутність дисципліни у їхніх структурах; локальність партійного впливу, недостатня поширеність партійних структур у провінції; порівняно чітка географічна зорієнтованість партій (націонал-демократи домінували у Західній Україні, партії лівої орієнтації — у східній).

Однак, попри всі негаразди та протиріччя, поява на політичній арені значної кількості різновекторних партій мала надзвичайно важливі позитивні наслідки: вона ослабила монополію КПРС; активізувала громадсько-політичне життя; дозволила суспільству більш повно та багатоканально не лише висловлювати власну думку, а й захищати свої інтереси; прискорила процес формування національної свідомості; започаткувала політичне виховання на плюралістичній основі; стимулювала осмислення реалій та перспектив суспільного розвитку; зумовила появу цілої когорти політичних лідерів нової хвилі; створила умови для формування кадрів не номенклатурного походження для майбутньої державної діяльності.

5. Криза в КПУ: анатомія падіння з п'єдесталу

Немає розставання більш сумного, ніж розставання з владою.

Шарль Моріс де Талейран

Влада — це такий стіл, із-за якого ніхто добровільно не встає.

Ф. Іскандер

Правляча група втрачає владу з чотирьох причин. Або її переміг зовнішній ворог, або вона править так невміло, що маси піднімають повстання, або вона дозволила утворитися сильній і незадоволеній групі середніх, або втратила впевненість в собі і бажання правити. Причини ці не ізольовані; зазвичай тією чи іншою мірою виявляються всі чотири.

Дж. Оруелл

У червні 1990 р. ідеологічний відділ ЦК КПУ, який провів соціологічне дослідження «Компартія України на етапі оновлення» змушений був констатувати: «Продовжує поглиблюватись процес втрати довір'я до партії та її органів...» Цей невтішний висновок ґрунтувався на тому, що однозначно КППС у даний період підтримувала лише третина населення республіки. Особливо тривожив керівництво Компартії України характер політичних настроїв у середовищі робітничого класу та селянства — традиційної опори та соціальної бази. Опитування показало, що на момент його проведення, за партію проголосувало б лише 47,1 % селян та лише 26,3 % робітників (40,2 % представників робітничого класу заявили, що голосували б проти КПУ). Соціологічне дослідження вказувало не лише на падіння у суспільстві авторитету КППС в цілому та КПУ зокрема, а й на серйозні симптоми глибокої кризи всередині самої партії. Достатньо сказати, що однозначно її підтримували менше двох третин комуністів (62 %), крім того, лише 37,7 % членів партії вбачали у Компартії України реальну силу, здатну вивести республіку з кризової ситуації. Одночасно 20,4 % опитаних комуніс-

тів віддавали перевагу у цьому питанні представникам «Демократичної платформи»¹.

Основними причинами наростаючої кризи в Комуністичній партії в цей час були: відставання перебудови в КПРС від перебудовчих процесів у суспільстві, які вона ініціювала; закутість політичної думки у рамках марксизму-ленінізму, її консервація; споживацьке ставлення партійного керівництва різних рівнів до суспільно-політичних досліджень, основний вектор яких був направлений, як правило, на обґрунтування заднім числом офіційних партійних рішень; низький рівень вивчення інтересів та настроїв народу, невміння кваліфіковано їх врахувати при розробці тактичних питань та стратегічних проблем; тривале блокування вільнодумства, своєрідний культ єдності поглядів, що фактично звели процес оволодіння базовими ідеологічними постулатами до догматичного сприйняття, а не творчого осмислення та подальшого розвитку; шаблон та формалізм у підходах до пропагандистських акцій; непотоплюваність номенклатури, продовження практики перетасовування кадрів; загострення боротьби реформаторської та консервативної течій у керівництві партії; консерватизм і негнучкість партійного апарату; збереження домінуючої ролі виконавчих партійних органів за рахунок виборних; обмеження самостійності низових партійних ланок; опозиційна діяльність альтернативних політичних партій та рухів.

Серйозними симптомами негативних тенденцій у КПРС в цілому та КПУ зокрема були невизначеність та непослідовність офіційного партійного курсу. Варто підкреслити, що ці явища, як і топтання на місці не додавали авторитету партії, суттєво підривали віру в неї і різкі зміни курсу. «І як могло бути інакше, — риторично запитує у своїх мемуарах В. Печенєв, який працював у середині 80-х років помічником Генерального секретаря ЦК КПРС, — якщо лише за перші два роки після приходу Горбачова до влади керівництво КПРС тричі (!) змінювало свою «генеральну лінію»? а «генеральна лінія» — це не тільки і навіть не стільки загальні пропагандистські декларації — це певні, закладені у плани пріоритети в розвитку тих чи інших галузей народного господарства... Це — те чи інше розміщення матеріальних і фінансових (інколи багатомільярдних!) ресурсів...»²

Крім вагомих матеріальних збитків були і не менш значні моральні, адже вся партія мусила виконувати команду «згори», підкорюючись демократичному централізму. Здійснення політичного курсу у режимі «вперед — стоп — назад», часта та різка зміна векторів діяльності та кардинальна трансфор-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2860 / Доповідна записка «Про негативні тенденції у Компартії України, які заслуговують першочергової уваги», від 28 червня 1990 р. арк. 18, 40.

² Печенєв В. Горбачов: к вершинам власти (Из теоретико-мемуарных размышлений). — М. 1991. — С. 136.

мація політичних оцінок породжували у народі зневіру до керівної еліти. Характеризуючи стан громадської думки, працівники сьомого управління МВС УРСР повідомляли у вересні 1989 р. : «більшість робітників та службовців одностайно відзначають, що наші державні діячі, керівники партії своїми діями породжують проблеми, а потім з «завидною уповільненістю», «болісно» шукають шляхи їх вирішення»¹.

Непослідовність ідеологічних установок та політичної практики КПРС зумовлювала появу у партійних лавах одразу, що найменше, двох негативних тенденцій: з одного боку, дедалі більша частина партійців почала виявляти політичну інертність, громадянську пасивність та байдужість, почастишали прояви розгубленості при непередбачуваному і незвичайному розвитку подій, з іншого — посилились ідейні хитання, впала дисципліна та відповідальність, поглибився процес розмивання політичних позицій. В основі цих негативних явищ лежала гостра криза пануючої ідеології, поглиблення розриву теорії та практики, зростаюча невідповідність соціалістичного ідеалу соціалістичній дійсності.

Невизначеність та непослідовність партійного курсу логічно впливала з відсутності у команди Горбачова на старті перебудови чіткої моделі та теоретичної концепції суспільних трансформацій. За визнанням одного з головних ідеологів цієї команди В. Медведєва, концепція реформування радянського суспільства «формувався поступово протягом декількох років». Спочатку планувалося шляхом демократизації удосконалити існуючу модель соціалізму. Однак життя показало, що потрібні більш радикальні та глибокі зміни, суть яких команда реформаторів вбачала у демонтажі тоталітарної системи «при збереженні та модернізації соціальних інститутів, які себе виправдали». Врешті-решт у вищих ешелонах влади у загальних рисах вималювався проект грандіозної трансформації суспільства, який передбачав перехід:

- від тоталітарної політичної системи на чолі з партією-державою — до демократії, вищими цінностями якої були б інтереси, права і свободи людини, її честь і гідність, до політичного плюралізму, громадянського суспільства та правової держави;
- від директивно-розподільчої державної економіки — до сучасного, соціально-орієнтованого гнучкого та динамічного ринкового господарства, яке ґрунтувалося б на різних формах власності та типах господарства при суттєвій ролі держави у регулюванні економічних та соціальних процесів;
- від ідеологічної монополії партії держави, жорсткого контролю за засобами масової інформації, наукою та культурою — до свободи слова, наукової, технічної та художньої творчості, дискусій та критики;

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2658 / Оперативна інформація сьомого управління МВС УРСР «Про стан громадської думки», від 4 вересня 1989 р. арк. 141.

- від унітарної держави, якою Союз фактично був до цього, — до справжньої федерації радянських республік, побудованій на принципі «сильні республіки — сильний центр»;
- від конфронтації, посилення воєнно-політичної протистояння на міжнародній арені та гонки озброєнь — до діалогу, взаєморозуміння, налагодження нормальних взаємовідносин між державами, роззброєнню та відверненню від людства загрози ядерної катастрофи¹.

Не випадково, на нараді перших секретарів ЦК компартій союзних республік, крайкомів та обкомів партії у липні 1989 р. М. Горбачов констатував: «Нам вдалось — мені здається, в цьому я не допускаю перебільшення — вийти на досить важливі, широкі теоретичні узагальнення та висновки, які стосуються і сьогоdnішнього світу, в якому ми реально живемо, і осмислення попередніх етапів розвитку радянського суспільства. Я б сказав, що розпочався свого роду прорив у сфері теорії та ідеології»².

Отже, наприкінці 80-х років, хоча із значним запізненням, все ж були окреслені основні контури та визначені базові засади плану нагальних суспільних змін. Втім, консервативному партійному апаратові не вдалося оперативно розробити якісний механізм реалізації цього плану; трансформувати гасла та принципи у конкретні справи; налагодити систему вільного формування та виявлення інтересів та волі усіх соціальних верств і на цій базі виробити комплекс стимулів для мобілізації мас; відкрити простір процесам саморегуляції суспільства; спроектувати перебудовчі завдання на місцевий ґрунт та адаптувати їх, враховуючи регіональну специфіку та особливості. Реальність цих недоліків визнавали і самі партійні органи. Зокрема, восени 1989 р. партійні експерти ЦК КПУ змушені були самокритично констатувати: «Ми ще не зуміли трансформувати загальні уявлення політичного керівництва суспільством з боку КПРС в цілому на специфіку партійного керівництва питаннями економічного та соціального розвитку на місцях, на рівні партійних організацій підприємства, регіону, міста і т. д.»³.

Варто підкреслити, що тривала невизначеність та непослідовність у діяльності партійного керівництва негативно сприймалась у лавах самої партії і у суспільстві в цілому. Низка регіональних партійних нарад

¹ Медведев В. Прозрение, миф или предательство? К вопросу об идеологии перестройки. — М. 1998. — С. 388—389.

² Перестройка работы партии — важнейшая ключевая задача дня: Совещание в ЦК КПСС первых секретарей ЦК компартий союзных республик, крайкомов и обкомов партии, 18 июля 1989 г. — М. 1989. — С. — 29.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2577 / Зауваження до записки, підготовленої Академією суспільних наук при ЦК КПРС, «Про форми та методи політичного впливу на економічний та соціальний розвиток в нових умовах», вересень 1989 р. арк. 195.

перших секретарів міськкомів та райкомів партії КПУ (травень-вересень 1989 р.) засвідчила, що за останні три роки відбулось ідейне роззброєння партії («колишні ідеали розмиті, нові не висунуті»), крім того, рішення державного рівня «детально не продумані, всенародно не обговорювались і тому зумовлюють негативний вплив на авторитет партії». У виступах підкреслювалось, що «помітна якась покvapливість у прийнятті законів, а потім необхідно в їх доповнення приймати укази, розпорядження, давати роз'яснення». Так були прийняті Закони про трудовий колектив, про підприємство (об'єднання), про боротьбу з п'янством та алкоголізмом, про кооперативи тощо. Висловлювалися зауваження, що «чимало рішень вищих партійних органів великі за обсягом, страждають декларативністю, поверховістю суджень щодо місцевої конкретики». Акцентувалась також думка про те, що чимало прийнятих рішень центральних органів не виконуються. Проте, значної активізації дій щодо інтенсифікації процесу їх реалізації не відбувалось.

Дедалі голосніше звучала з низових партійних осередків критика різких змін центральними органами своєї позиції та офіційної лінії, що неодноразово ставило у незручне становище партійні осередки на місцях. Зокрема, секретар парткому радгоспу «Димерський» Вишгородського району Київської області, В. Стич, висловлюючи думку значної частини керівників первинних партійних організацій, небезпідставно зауважував: «Відчувається шарахання по лінії вищих партійних органів. Наприклад, відносно НРУ з початку була негативна позиція ЦК Компартії України. Ми проводили збори, одноголосно засудили НРУ, вказали на несумісність участі в ньому з членством у партії. У той же час ні один з лідерів «Руку» не розглянутий у партійному порядку, зараз же звучать заклики йти на діалог. Може варто в таких випадках більш глибоко вивчати проблему, обговорювати, виробляти тактику, а вже потім приймати якісь рішення». В результаті, на думку виступаючих, відбувалась широкомасштабна дискредитація центральних органів, які прийняли програми, закони, рішення та постанови, але не зуміли реалізувати («беремося за вирішення багатьох питань і не одне не доводимо до кінця»). Крім того, у ході дискусії навколо класичного питання «Хто винен?» дедалі більше загострювалось протиріччя між центральними та місцевими партійними керівниками. Секретарям міськкомів та райкомів надзвичайно не подобалось, що оцінка їхньої праці, як правило, здійснювалася за формулою «розумний центр і ні на що не здатні місцеві органи»¹.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2534 / Інформація «Про кушову нараду перших секретарів міськкомів, райкомів партії Полтавської, Сумської та Харківської областей», від 10 травня 1989 р. арк. 82, 83; Там же / Інформація «Про зустріч з першими секретарями міськкомів та райкомів КПУ Дніпропетровської, Запорізької та Кіровоградської областей з актуальних питань партійної роботи», від 22 травня 1989 р. арк. 125; Там же / Критичні зауваження та пропозиції, висловлені на адресу вищих партійних, радянських та державних органів

Ще різкішою була критика партійного керівництва на вересневому 1990 р. Пленумі ЦК КПУ. Зокрема, на думку секретаря парткому Кам'янець-Подільського цементного заводу С. Танасова, «XXVIII з'їзд КПРС та перший етап XXVIII з'їзду Компартії України залишили відкритим питання про стратегію та політику партії, програму її дій в умовах переходу до ринку. Це робить партію ще більше незахищеною, відводить їй місце у хвості політичних подій». Про руйнівні наслідки невизначеності рішень та непослідовності дій центру говорив секретар парткому львівського промислового об'єднання «Кінескоп» В. Савченко: «Перед комуністами виникає проблема: за що агітувати людей, адже сьогодні у нас відсутні чіткі політичні орієнтири. Заклики ЦК КПРС про те, що перебудові немає альтернативи і що іншого шляху у нас вже немає, не викликають ні у кого ентузіазму». В решті решт, відбиваючи настрої рядових комуністів на місцях, електромонтер Полтавського тепловозоремонтного заводу М. Сухінін констатував: «Створюється враження, що вищі ешелони партійного керівництва ще до кінця не усвідомили, до якої критичної межі ми підійшли, які настрої комуністів у первинних партійних організаціях»¹.

В основі невизначеності та непослідовності партійної лінії лежав розрив між політичною практикою та науковою теорією. Цей розрив набув особливо критичних розмірів в умовах масштабних динамічних трансформацій суспільства. Ще на початковому етапі перебудови В. Щербицький вказував на гостру необхідність наукового аналізу становища, визначення та обґрунтування перспектив суспільногорозвитку. У жовтні 1986 р. на засіданні Політбюро ЦК КПУ він зауважив: «Необхідно подумати, як нам посилити аналітичну роботу... Як краще використати у цій справі ЦСУ, Держплан, науково-дослідні інститути... Чим вони нас підживлюють? Ми ж не такі вже мудреці, щоб ми це все вже знали, так далеко бачили. Вони повинні це зробити»². З часом це питання не лише було зняте з повістки денної, а й набуло ще більшої актуальності. Виступаючи на XXVIII з'їзді КПУ (перший етап), В. Івашко проакцентував: «Значно більше уваги слід приділяти науковому аналізу і прогнозуванню суспільно політичних процесів. Без цього партія не зможе протистояти спробам усунути її з політичної арени,

учасників зборів активу Запорізької обласної партійної організації», від 28 липня 1989 р. арк. 271, 272, 273; Там же / Інформація «Про кущову нараду секретарів партійних комітетів Кримської, Миколаївської, Одеської та Херсонської областей», від 30 травня 1989 р. арк. 95; Там же, спр. 2535 / Інформація «Про зауваження та пропозиції на адресу вищих партійних та радянських органів, висловлених на зональних нарадах секретарів первинних партійних організацій Київської області», від 1 вересня 1989 р. арк. 4.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2725 / Критичні зауваження та пропозиції, які висловлювалися на адресу ЦК КПРС на Пленумі ЦК Компартії України, від 28 вересня 1990 р. арк. 101, 103, 105.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 11, спр. 1429 / Стенограма засідання Політбюро ЦК КПУ від 14 жовтня 1986 р. арк. 6, 86.

відірвати від соціально-економічної сфери, позбавити виходів у реальну суспільну практику.»¹.

В принципі суспільствознавці готові були піти назустріч — теоретично осмислити суспільні процеси та забезпечити ідеологічне обґрунтування курсу реформ, що засвідчила спільна наукова сесія секції суспільних наук Президії АН СРСР та Секції суспільних наук АН УРСР, яка відбулась у Києві в лютому 1989 р. Участь у дискусії про місце і роль суспільних наук у забезпеченні реформи політичної системи брали відомі вчені Л. Абалкін, І. Лукінов, Ю. Пахомов, Є. Примаков та інші. Постанова сесії, що визріла у ході дискусії, вказувала на больові точки та проблеми у стосунках суспільствознавців та влади, а також визначала шляхи виходу з кризи: пропонувалось, по-перше, розробити та створити ефективний механізм взаємозв'язку вчених та політиків, господарників, «який передбачав би безпосередню участь суспільствознавців у формуванні стратегії і тактики соціально-економічного та політичного розвитку країни»; по-друге, ідеологічне забезпечення процесу перебудови повинно не лише фіксувати та оцінювати одержані результати, а й давати «науково вивірені прогнози перспектив розвитку»; по-третє, «соціальне замовлення не повинно зводитися до підготовки ні до чого не зобов'язуючих рекомендацій»; по-четверте, «науковість рішень, які пропонуються, не виключає, а передбачає розробку альтернативних концепцій та проєктів та аналіз різних думок»². Проте, вийти з кризи та ліквідувати наростаючий розрив між політичною практикою та науковою теорією так і не вдалося. На заваді стали з одного боку, консерватизм керівних партійних органів, які не бажали ділитися владою, з іншого — догматизм значної частини суспільствознавців, які у більшості випадків виявилися не здатними в рамках діючих ідеологічних канонів творчо аналізувати стан суспільства і запропонувати ефективні та перспективні шляхи та методи суспільних трансформацій.

Ситуацію ускладнювала і проблема обміну інформацією між центром та низовими партійними ланками. Якщо секретарі міськкомів та райкомів партії часто висловлювали зауваження, що «чимало рішень вищих органів великі за обсягом, страждають декларативністю, поверховістю суджень щодо місцевої конкретики... часто-густо важкодоступні для розуміння комуністів», то вище партійне керівництво тривожив вкрай низький рівень інформації, що надходила з місць³. Чергові ЦК КПУ у січні 1990 р. давали їй таку характерис-

¹ Матеріали XXVIII з'їзду Комуністичної партії України 19—23 червня 1990 р. (Перший етап). — К. 1990. — С. 13.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2561 / Постанова спільної наукової сесії Секції суспільних наук Президії АН СРСР та Секції суспільних наук АН УРСР, м. Київ, 7—8 лютого 1989 р. арк. 47—51.

³ Там же, спр. 2534 / Інформація «Про кушову нараду секретарів партійних комітетів Кримської, Миколаївської, Одеської та Херсонської областей», від 30 травня 1989 р. арк. 95; Там же, спр. 2677 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 7 грудня 1989 р. арк. 55.

тику: «Повідомлення з областей мають неглибокий характер, бо і по сей день у 9 обкомах (Закарпатському, Запорізькому, Київському, Кіровоградському, Миколаївському, Сумському, Тернопільському та Чернігівському) їх готують та передають технічні секретарі... а не відповідальні працівники обкомів партії. Саме тому часто (повідомлення — *О. Б.*) зводяться до інформації типу «все в порядку», «без пригод». Крім того навіть відповідальні працівники обкомів вважають, що їхня справа — повідомляти про надзвичайні події та роботу залізниці. «Оцінка» політичної інформації зводиться до повідомлень про проведення різних заходів неформалами»¹.

У результаті наростаючий дефіцит циркулювання нагальної конкретної інформації, що гостро відчувався по всій вертикалі партійних структур, зробив розрив між політичною практикою та науковою теорією катастрофічним: не маючи повних та достовірних даних про характерні риси, специфіку, особливості та проблеми розгортання трансформаційних процесів у суспільстві вищий ешелон партійної влади, навіть спираючись на кваліфікованих суспільствознавців, не міг якісно проаналізувати суспільні процеси і спрогнозувати оптимальний вектор розвитку реформ, а на місцях керівництво райкомів та міськкомів партії, отримавши лише розпливчаті загальні установки, або ж чекало наступних розпоряджень (спрацьовувала звичка функціонерів командної системи), або ж діяла шляхом «спроб та помилок».

Отже, суть проблеми ідеологічного забезпечення процесу перебудови полягала у відставанні теоретичного осмислення суспільних змін від практики реформування. Лише наприкінці 80-х років в основному завершився теоретико-концептуальний етап розвитку ідеології суспільної модернізації (визначено основні цілі, ідеали, цінності, принципи, вектори змін) і поступово почав розгортатися програмно-політичний етап (трансформування базових ідеологічних засад у конкретні програми, лозунги; формування механізму їх реалізації; створення нормативної бази для прийняття управлінських рішень; розробка системи стимулювання політичної поведінки громадян). Між тим, ініційовані ще у квітні 1985 р. суспільні трансформації дедалі більше набирали обертів. Наростаюче відставання ідеологічного забезпечення від потреб практики, посилене дефіцитом інформації, вело до посилення тенденцій стихійності, хаотичності, неконтрольованості у розвитку суспільства; зростання імпульсивності та емоційності у поведінці народних мас; втрати суспільної стабільності; поглиблення процесу відчуження особи від політики. І чим радикальнішими та глибшими були суспільні зміни, тим більше втрачалась керованість процесом перебудови, що надзвичайно поглиблювало кризу в партії, яка проголосила себе ініціатором суспільної модернізації.

¹ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2873 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від 4 січня 1990 р. арк. 9, 10.

Серйозні проблеми накопичилися у Комуністичної партії і в організаційній сфері. Проявами організаційної кризи КПУ були послаблення партійних структур по вертикалі і по горизонталі; консерватизм кадрової політики; формальний характер виборності; падіння дисципліни; відсутність єдності у поглядах на організаційну будову партії; поява у партійних лавах центробіжних сил; обмеження внутріпартійної гласності, панування тотальної секретності на всіх рівнях; граничне обмеження впливу рядових комуністів на визначення офіційної партійної лінії, різке зниження їхньої політичної активності тощо. Особливо тривожним для КПУ було те, що негативні процеси розгорнулися у низових ланках організаційної структури партії — первинних партійних організаціях. Хоча протягом 1986—1990 років кількість цих організацій в Україні за інерцією зросла з 70 947 до 72 271, проте, кількість комуністів, що припадала на одну первинну парторганізацію, за цей період зменшилась: на підприємствах промисловості зі 107 до 103 осіб, у радгоспах з 65 до 64, а в колгоспах з 57 до 53¹.

Соціологічні дослідження (червень 1990 р.) показали, що майже четверта частина комуністів практично не могла впливати на роботу власних первинних парторганізацій; лише 2,5 % пропозицій рядових комуністів щодо оновлення стилю, форм і методів партійної роботи протягом двох останніх років були цілком реалізовані, 24,2 % — реалізовані частково, а 21,5 % пропозицій були підтримані лише на словах. За цих обставин зросла недовіра рядових комуністів до керівних органів, посилювався розрив між первинними організаціями і вищим партійним ешеленом (52 % респондентів вважали основною причиною відставання перебудови в партії нерішучість дій ЦК КПРС); знизився вплив та авторитет партійних організацій (51,4 % опитаних комуністів відзначили падіння авторитету первинних партійних організацій у своїх трудових колективах; на допомогу первинних партійних осередків у складних умовах розраховували лише 26,5 % членів КПРС)². Характеризуючи природу цих кризових симптомів, Л. Оніков, який більше тридцяти років пропрацював в апараті ЦК КПРС, писав: «Партійне керівництво перебудовного періоду не змогло зрозуміти, що в партії як суспільній організації зовсім витравлено головне — САМОстійність, САМОдіяльність, САМОВираження її членів, в основі яких лежать права рядових комуністів. У цьому суть!»³.

Про глибокі кризові тенденції в організаційній сфері свідчила динаміка прийому в КПУ та вибуття з лав партії. Формально за інерцією, зумовле-

¹ Див. Компартия України. Цифри. Матеріали: До XXVIII з'їзду Компартії України. — К. 1990. — С. 47, 50.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2860 / Доповідна записка «Про негативні тенденції у Компартії України, які заслуговують першочергової уваги», від 28 червня 1990 р. арк. 19, 63, 65, 66.

³ Оніков Л. КПСС: анатомія распада. Взгляд изнутри аппарата ЦК. — М... 1996. — С. 11—12

ною багаторічною монополією партії у житті суспільства, число комуністів зростало. Якщо у 1985 р. республіканська партійна організація нараховувала 3 142 995, то в 1990 р. — 3 294 038 осіб. Проте, уже в цей період досить помітною була і ціла низка негативних процесів та явищ. По-перше, суттєво впали темпи зростання партійних лав: у 1986 р. було прийнято в члени КПРС 94 983 особи, а в 1989 р. — лише 65 265. По-друге, помітно зменшилась кількість бажаючих стати кандидатами у члени партії — у 1986 р. їх було 104 572, а у 1990 р. — 66 450 чоловік. По-третє, різко зменшився у складі кандидатів у члени КПРС відсоток робітників: якщо у 1986 р він становив 58 % загальної кількості прийнятих, то у 1989 р. — лише 38,9 %. По-четверте, частка молоді віком до 30 років у складі прийнятих кандидатами у члени КПРС протягом 1985—1989 р. впала в республіці фактично на 13 %. По-п'яте, частково зменшилась у добу перебудови кількість відмов у прийомі кандидатами у члени партії, що свідчило про певне зниження вимог до майбутніх комуністів, яке в перспективі вело до ослаблення боєздатності КПУ¹.

Ще серйознішою організаційною проблемою для партії у добу перебудови стало те, що у її лавах почав суттєво зростати відсоток комуністів, які з різних причин намагались спочатку максимально зменшити свій зв'язок з партією, а невдовзі — вийти з неї. Красномовним проявом першої тенденції була несплата членських внесків. Наприклад, кількість боржників у Макіївській міській парторганізації в 1989 р. порівняно з 1988 р. зросла майже у п'ять разів, а сума боргу в шість разів. Характерно, що ця тенденція з часом дедалі більше набирала сили. Зокрема, у Київській міській організації у першому кварталі 1990 р. кількість боржників порівняно з 1989 р. збільшилася у 6,8, а сума боргу — в 10,3 раза ².

Несплата внесків, як правило, була лише симптомом більш глибоких руйнівних процесів у надрах КПРС, конкретним проявом яких став наростаючий процес виходу з партії. З 1986 р. до червня 1989 р. в республіці здали свої партійні документи 5794 члени та кандидати у члени КПРС. Характерно, що процес добровільної здачі партійних документів мав тенденцію до зростання у геометричній прогресії. Якщо в 1986 р. таких акцій було 234, то в 1988 р. — 1862, а лише за перше півріччя 1990 р. вже 28 тис. осіб. Особливо тривожило центральні партійні органи, що більше половини тих, хто здав квитки і кандидатські картки, — робітники і колгоспники (в 1988 р. — 57,4 %, за перше півріччя 1989 р. — 54,9 %), а також те, що 53,1 % тих, хто вийшов з партії у першій половині 1989 р., були особами, що перебували в партії понад 20 років. На першому етапі XXVIII з'їзду

¹ Компартія України. Цифри. Матеріали: До XXVIII з'їзду Компартії України. — К. 1990. — С. 10, 23, 24, 28, 30.

² Див. Карабанов М. Від всевладдя до краху. — К. 1993. — С. 38—39.

КПУ(червень 1990 р.) керівництво республіканської партійної організації змушене було констатувати, що «такого великого виходу ми не знали в історії нашої партії»¹.

Особливо значним був вихід з партії у західних областях України. Вже на 1 січня 1991 р. Львівська обласна партійна організація зменшилася на 27,6 %, Івано-Франківська — на 18,7, Тернопільська — на 10,3 %. Втім, не дуже відставали й інші регіони республіки. Зокрема, у цей час вийшли з партії 12 % складу Луганської, 11,9 — Донецької, по 11,6 % — Дніпропетровської та Запорізької областей.

Аналіз основних причин здачі партійних документів дає уяву про больові точки не лише організаційної роботи, а й самої внутріпартійної ситуації. Найбільш типовими причинами були незгода з офіційним курсом партійного керівництва, розчарування та невдоволення ходом перебудови; небажання перебувати у партії, на якій лежить пляма злочинів проти власного народу і яку компроментували та компроментують її лідери; падіння авторитету партії; зростання вимог до комуністів, небажання виконувати партійні обов'язки; похилий вік, незадовільний стан здоров'я, що ускладнює виконання партійних доручень і норм; небажання сплачувати у великих розмірах членські партійні внески.

Досить об'єктивну оцінку процесові відцентрових тенденцій у партії дав відомий поет і політичний діяч Б. Олійник. Вважаючи закономірним вихід з партії кар'єристів, пристосуванців, кон'юнктурників, які свого часу прийшли у її ряди «не в ім'я ідеї, а заради користі, розглядаючи партбилет як хлібну картку чи ханський ярлик на отримання уділу», він разом з тим зазначав, що серед тих, хто вийшов із КПРС, «були і порядні люди, які навіть не поділяючи «правил» системи, але намагаючись принести користь суспільству, змушені були вступити в партію. Таких випадків безліч, і чи вина тих людей, хто таким чином опинився у «керівній». Ні, скоріше біда. І засуджувати за вихід із лав не повертається язик»².

Серйозною проблемою для партії у цей час стало те, що руйнівні процеси дедалі інтенсивніше пішли вшир та вглиб, започаткувавши нові площини розколів та розломів. За цих обставин баластова (пасивна) частина складу КПРС прагнула якомога скоріше залишити лави партії, а активна намагалась консолідувати здорові сили на базі низки платформ з перспективою перетворення їх на самостійні партії. Утворення «Демплатформи» та подальше конституювання її у партію соціал-демократичних та ліберальних поглядів — це лише частина складного процесу диференціації на «фракції» та «платформи»,

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2534 / Про результати вивчення причин здачі партійних документів окремими членами і кандидатами в члени КПРС», арк. 312; Матеріали XXVIII з'їзду Комуністичної партії України. 19—23 червня 1990 р. (I етап). — К. 1990. — С. 8.

² Олейник Б. Размышления и уроки. — К. 1990. — С. 11.

що йшов у лавах Комуністичної партії під впливом багатопартійності, яка формувалась в країні. З квітня 1990 р. а особливо напередодні XXVIII з'їзду КПРС дедалі впевненіше заявила про себе «Марксистська платформа». Її прихильники були переконані, що криза в державі та партії зумовлена відступом від марксизму, і тому пропонували повернутись до класичного вчення К. Маркса. В документах цієї платформи заявлялось, що «її головна мета — сприяти відродженню партії на марксистській основі, поверненню їй довіри трудящих». Її прихильники були переконані, що «Марксистська платформа» може стати силою, що консолідує найбільш активних комуністів, ядром партії, яка відродиться, і буде стояти на позиціях соціалістичного вибору та комуністичної перспективи»¹. Декларації та заяви марксистів закликали КПРС не використовувати двозначних формул, що допускали б відновлення панування приватної власності. Разом з тим ця течія дистанціювалася і від крайньо лівих сил, стверджуючи, що відстояти ідеали можна лише шляхом рішучої демократизації партії та країни, а не «закручуванням гайок» і віддихом на старі рубежі².

У листопаді 1990 р. у Москві відбулася Всесоюзна конференція прихильників демократичних рухів, серед 610 делегатів — 12,3 % з України³. На цьому форумі була здійснена спроба об'єднати «Демократичну» та «Марксистську» платформи у рамках демократичного руху комуністів, що мав на меті трансформацію КПРС із державної структури у сучасну політичну партію лівої орієнтації⁴. Формально таке об'єднання відбулося, втім, нова політична структура відрізнялась аморфністю, вона не мала навіть фіксованого членства, до того ж не було створено ні координуючого центру, ні керівного органу.

Наприкінці 1990 р. у Києві розпочала роботу нарада представників «Марксистської платформи» в КПУ, що розглянула організаційні питання. На ній були присутні представники партійних структур 20 міст республіки⁵. У лютому 1990 р. відбулася низка зустрічей прихильників «Марксистської платформи» з відповідальними працівниками ЦК КПУ, під час яких представники платформи висловлювали прохання про фінансову підтримку, допомогу у друкуванні матеріалів тощо. Проте у відповідь, як правило, звучала теза про недоцільність формування окремих структур, які в по-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Проект резолюції «Про заходи по розвитку Руху прихильників Марксистської платформи в КПРС», листопад 1990 р. арк. 140.

² Див. Власть и оппозиция. Российский политический процесс XX столетия. — М. 1995. — С. 314.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація «Про Всесоюзну конференцію прихильників демократичних рухів у КПРС (Москва, 17—18 листопада 1990 р., від 21 листопада 1990 р. арк. 126.

⁴ Там же / Проект декларації демократичного руху комуністів, листопад 1990 р. арк. 128.

⁵ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2895 / Звернення Всесоюзної координаційної ради марксистської платформи в КПРС в ЦК Компартії України, від 20 березня 1991 р. арк. 222.

дальшому могли б перерости у фракції, що суперечило б Статуту Компартії України¹.

18—19 травня 1990 р. у Києві відбулася IV Всесоюзна конференція прихильників «Марксистської платформи» в КПРС, на якій були присутніми 245 делегатів (всього 430 осіб). 190 учасників конференції представляли Київ, були також представники Вінницької, Волинської, Донецької, Запорізької, Житомирської, Івано-Франківської, Львівської, Одеської, Тернопільської, Харківської та Чернігівської областей. На пленарних засіданнях гостро обговорювалися два питання: про становище в країні і партії, а також про проект нової програми КПРС. Член ЦК КПРС О. Бузгалін у своєму виступі окреслив основні віхи майбутньої еволюції «Марксистської платформи», зазначивши, що назріла необхідність створення в партії сильної фракції, яка з часом могла б перетворитися у самостійну партію². До складу координаційної ради «Марксистської платформи» в КПРС було обрано інженера Київського заводу ім. Лепсе М. Пасічника. У ході дискусії на конференції знову висувалась ідея утворення «Марксистської платформи» у КПУ. Втім, більшість делегатів від парторганізацій республіки її не підтримали, разом з тим була утворена республіканська координаційна рада, яка б сприяла діяльності «Марксистської платформи» в Україні, до складу якої увійшли Т. Яброва, В. Пронін та інші.

Ще однією платформою, у рамках КПРС була більшовицька. Вона виникла після відомого листа Н. Андреевої «Не можу поступитися принципами». Основу соціальної бази цього політичного утворення склали ветерани партії, комсомолу, війни та праці. Спочатку існували групи підтримки, а невдовзі відбулась організаційна та політична консолідація і утворилось Всесоюзне товариство «Єдність — за ленінізм і комуністичні ідеали». Цей рух ставив за мету згуртування робітничого класу, колгоспного селянства та трудової інтелігенції усіх народів СРСР у боротьбі за соціалізм та комуністичну перспективу країни, збереження та зміцнення державної цілісності СРСР та захист корінних інтересів трудящих.

У червні 1991 р. в Одесі відбулась конференція Української філії «Єдності». А вже наступного місяця — 13—14 липня — у Мінську розгорнула свою роботу I конференція прихильників більшовицької платформи. Цікаво і показово, що серед 553 делегатів фактично кожен сьомий представляв Україну³. У своєму виступі на зібранні Н. Андреева особливо підкреслила дві тези: лідери КПРС бояться тієї партії, яку самі очолюють; підтримка

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація «Про звернення представників марксистської платформи у Компартії України», від 6 лютого 1991 р. арк. 205.

² Там же, спр. 2905 / Інформація «Про роботу IV Всесоюзної конференції прихильників Марксистської платформи в КПРС», від 22 травня 1991 р. арк. 187, 188, 190, 191.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2906 / Інформація «Про роботу I Всесоюзної конференції прихильників Більшовицької платформи в КПРС», від 17 липня 1991 р. арк. 103, 107.

Заходу підштовхує процес суверенізації республік. Варто підкреслити, що склад прихильників більшовицької платформи в КПРС у цей час був вкрай неоднорідним. Політичний спектр включав досить широку палітру: відверті «сталіністи», які були категорично проти перегляду історії і за «наведення порядку»; сектантськи настроєні небільшовики, ігноруючі реальну суспільну думку; різного ґатунку радикали від ультра до поміркованих і врешті-решт просто випадкові люди, яких не влаштовував діючий політичний курс.

Варто підкреслити, що криза в партії поглиблювалась самою логікою політичної реформи, яка зменшувала роль та звужувала сферу впливу КПРС у житті суспільства:

- скасування у структурі партійного апарату господарських відділів майже одразу зумовило втрату партією ключових важелів управління економікою;
- передача Верховній Раді СРСР функції остаточного формування кабінету міністрів, ще більше послабила вплив КПРС на господарське життя країни;
- зменшення у ході перебудови політичних структур суспільства присутності членів ЦК КПРС у Радах народних депутатів та у Раді Міністрів СРСР (так, серед народних депутатів СРСР членів ЦК стало лише 5,8 %, і лише 23 члена Ради Міністрів СРСР увійшли до складу ЦК на XXVIII з'їзді КПРС, тобто 5,6 %) суттєво обмежило вплив партії на розвиток суспільних трансформацій;
- скасування єдиної системи номенклатурного призначення і заміна її виборами позбавило КПРС можливості цілком контролювати персональний склад кадрів, які займали ключові державні посади (не випадково на червневому пленумі 1989 р. Кримського обкому КПУ з тривогою зазначалося: «у багатьох з'явилася думка про поспішність переходу до виборності кадрів», також висловлювалась теза про те, «що партія упускає кадрову політику — важливий важіль партійного керівництва»);
- проведення багатомандатних виборів по територіальним та національно-територіальним округам суттєво збільшило вірогідність не обрання партійних керівників до вищих органів державної влади і, відповідно, зменшило можливості партійного апарату впливати на діяльність цих органів зсередини (так, на виборах народних депутатів СРСР у 1989 р. зі 121 секретаря партійних комітетів різних рівнів, які балотувалися від територіальних округів, не було обрано 38 осіб, чи 31,4 %) ¹.

¹ Див. ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2534 / Критичні зауваження та пропозиції, висловлені на III пленумі Кримського обласного комітету партії на адресу ЦК КПРС, ЦК Компартії України, від 17 червня 1989 р. арк. 208; Крыштановская О. В. Партийная элита в годы перестройки / Политические процессы в условиях перестройки. М. 1991. — Вып. 1. — С. 21—22.

Втрата партією монополії на владу після рішення лютневого пленуму ЦК КПРС 1989 р. про усунення з Конституції СРСР шостої статті викликала подвійну реакцію. З одного боку, як влучно характеризує ситуацію В. Небоженко, значна частина комуністів думала, що «все йде за планом»: «Після того, коли була ліквідована шоста стаття... ніхто не рефлексував, ніхто не думав, ніхто не обговорював нічого... Вони думали, що є якийсь план, люди звикли, що є завжди якийсь план, а власних якихось побажань у них не було, ніхто, загалом-то, я скажу відверто, про долю України ніхто і близько не думав. Вони були частиною величезного апарату, думали, що так буде завжди, а **зараз йде якась якщо не перебудова, то переодягання** (виділено — О. Б.)»¹. З іншого боку — поступове усвідомлення того, «що КПРС вже не влада» призвело до посилення відцентрових сил у партійних структурах. За оцінками партійних експертів, на червень 1990 р. у лавах КПРС нараховувалося, «як мінімум, 25 % нетвердих партійців, які, очевидно, залишать партію найближчим часом»².

Спробою максимально загальмувати негативні тенденції та направити хід еволюції партії у нове русло були рішення XXVIII з'їзду КПУ. Запропонована на форумі концепція оновлення Компартії України включала відмову від політичного монополізму, безпосередніх владних функцій, від усього, що робило партію складовою частиною авторитарно-бюрократичної системи; консолідацію всіх груп населення на своїй платформі шляхом активізації політичної діяльності комуністів у державних і громадських структурах, трудових колективах; відродження принципу демократичного централізму у ленінському розумінні, очищення його від деформацій і нашарувань минулого; поглиблення і прискорення перебудови партійного життя на принципах гуманістичної демократії, партійної товарискості, плюралізму думок, врахування інтересів і позиції меншості; забезпечення верховенства партійних мас і виборних органів над апаратом; гарантування кожному комуністу реальної можливості впливати, тобто брати безпосередню участь у виробленні і проведенні політичної лінії КПУ; повну демократизацію формування керівних органів партії, делегатів на партійні з'їзди, конференції на основі прямих, таємних, альтернативних виборів.

Демонструючи радикальність своїх намірів у вирішенні питання про

перебудову партії, ЦК КПУ акцентував увагу на кардинальних зрушеннях у кадровій політиці: за звітний період з різних причин змінилися всі перші секретарі

ЦК КПУ акцентував увагу на кардинальних зрушеннях у кадровій політиці

¹ Інтерв'ю з Віктором Небоженком // Архів Д. Яневського

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2860 / Доповідна записка «Про негативні тенденції у Компартії України, які заслуговують першочергової уваги», від 28 червня 1990 р. арк. 19.

і 80 процентів секретарів обкомів та Київського міськкому, близько 60 процентів перших секретарів міськкомів та райкомів партії¹. Проте ні програма оновлення КПУ, ні масштабні кадрові перестановки бажаного ефекту не дали. Це очевидно пояснюється тим, що запропонована концепція була, як і низка попередніх партійних документів, радше декларацією намірів, ніж конструктивною програмою конкретних дій з реальним механізмом її реалізації. Кадрові зміни на практиці перетворились на чергове перетасовування номенклатурної колоди, суть якого фактично зводилась до того, що у партії місце першого ешелону керівництва став займати другий, менш обтяжений старими партійними традиціями та догмами і більше здатний пристосуватися до нових умов. Втім, це не могло кардинально вплинути на ситуацію в партії, оскільки її стрижень — апарат — незважаючи на всі проголошені реорганізації, якісно не змінився. Номенклатурна каста, що становила приблизно 2,6 % всіх членів КППС, концентруючи в своїх руках не лише всю владу у партії, а й зберігаючи значний вплив на владні важелі в державі в цілому мала свої інтереси, які до речі, далеко не завжди збігалися з інтересами суспільства, і жила за своїми законами². Її консервативна природа, з одного боку, була виявом тяжіння до збереження статичності пануючої системи і стабільності власного політичного становища, з іншого — причиною нездатності пануючої партії до динамічних змін.

Серйозно ускладнювало позицію КППС на політичній арені і те, що втративши значну частину важелів впливу на економіку, партія ще за інерцією на практиці була нап'язана з вирішенням конкретних соціально-економічних питань та проблем. За цих обставин та ще й в умовах загострення соціально-економічної ситуації в державі чимало працівників радянських та господарських органів нерідко вели себе по відношенню до партійних комітетів споживацьки, намагаючись узгодити всі свої дії, рішення і, таким чином, перекласти на них відповідальність за свої недоліки та упущення.

КППС потрапила у своєрідну політичну пастку, закладену у суспільстві багаторічним пануванням командної системи: вся відповідальність за будь-які невдачі, упущення чи провали у вирішенні соціально-економічних проблем наперед покладалась на партійні органи та партію в цілому.

В результаті КППС потрапила у своєрідну політичну пастку, закладену у суспільстві багаторічним пануванням командної системи: вся відповідальність за будь-які невдачі, упущення чи провали у вирішенні соціально-еко-

¹ Матеріали XXVIII з'їзду Комуністичної партії України. 19—23 червня 1990 р. (I етап). — К. 1990. — С. 7, 98.

² Див. Оников Л. КПСС: анатомія распада. Взгляд изнутри аппарата ЦК. — М. 1996. — С. 75.

номічних проблем наперед покладалась на партійні органи та партію в цілому.

Отже, аналіз функціональних потенціалів та політичної практики КПРС у другій половині 80-х років дозволяє дійти висновку, що суть партійної кризи, яка заторкнула всі сфери діяльності від теоретичної до організаційної, полягала у її нездатності відповісти на виклик часу і повноцінно та якісно забезпечити реалізацію назрілої системної модернізації суспільства. Партія так і не змогла, перебудовуючи країну, органічно з нею перебудуватись сама. Їй не вдалося подолати повною мірою своєрідний комплекс «сіамських близнюків» і з бюрократичної структури, що зрослась з державою, перетворитися на демократичну організацію лівих сил, здатну до ефективної діяльності в умовах плюралізму. Наслідками глибокої кризи в Комуністичній партії у внутріпартійному житті були масовий вихід з її лав, утворення фракцій та платформ, регіоналізація та децентралізація партійних структур; у загальнополітичному — прогресуюче падіння в народі авторитету КПРС в цілому та КПУ, зокрема; обмеження її доступу до реальних важелів впливу на розвиток трансформаційних процесів; утрата контролю за ходом реформ; зростання тенденцій стихійності, хаотичності, неконтрольованості у розвитку суспільства. Разом з тим, наростаючі на фоні кризи зміни ідеологічного змісту та організаційної структури партії свідчили про суттєву трансформацію всієї радянської системи, стрижнем якої була КПРС.

6. Загострення політичної конфронтації у республіці: атака опозиції та контрнаступ консерваторів (вересень 1990 р. — грудень 1990 р.)

Політика це биття суспільного пульсу.

Уенделл Філіпс

Конфлікти в суспільстві виконують дві функції: діагностики та перебудови.

М. Андрєєв

Успіх — це ще не крапка, невдача — це ще не кінець: єдине, що має значення, — це мужність продовжувати боротьбу.

Уїнстон Черчілль

Коли народ не боїться могутніх, тоді приходить могутність.

Лао-Цзи

На початку вересня 1990 р. в епіцентрі громадської уваги та політичного життя України знаходилися дві проблеми — укладення нового Союзного договору та розклад сил у вітчизняному парламенті і перспективи його розвитку. Розгляд решти питань, які періодично піднімалися у ході мітингів, пікетувань та інших політичних акцій опозиції (створення власної української армії, демонтування пам'ятників В. Леніну тощо) та демонстрацій сили офіційною владою, як правило, були лише приводом, для розмови «про головне».

1 вересня 1990 р. у Запоріжжі місцевим відділенням НРУ було проведено несанкціонований мітинг (до 300 осіб), учасники якого категорично виступили проти укладення нового Союзного договору та за створення національної української армії. Свій протест проти використання юнаків України на військовій службі за межами республіки у цей день висловили на мітингу у Києві, який було організовано Спілкою незалежної української молоді (СНУМ). Вже наступного дня Івано-Франківщиною прокотилася масштабна політична акція, що пройшла під девізом «Союзному договору — ні!» Хвиля мітингів, ініційована НРУ та УРП, охопила дев'ять населених пунктів області та обласний центр. Прийняті на цих зібраннях резолюції закликали до бой-

«Революція на граніті». Жовтень 1990 р. Фото з архіву Марти Коломиєць-Яневської

коту нового Союзного договору; організації бойкоту «групи 239» Верховної Ради УРСР та відкликання депутатів, які входять до цього блоку; знесенні пам'ятника Леніну в Івано-Франківську (Лунали навіть заклики, щоб роботу по демонтажу пам'ятників Леніну в області завершити до 73-ї річниці Жовтневої революції).

2 вересня під гаслом «Імперії — ні!» Рухом та УРП було проведено мітинг проти укладання нового Союзного договору. (Організатори цього заходу стверджували, що у ньому взяло участь 40 тис. осіб, а за даними партійних органів — мітингуючих було лише 1,5 тис. В резолюції цього зібрання було фактично накреслено широкомасштабний план найближчих політичних акцій: 3 вересня провести пікетування приміщення Ради Міністрів республіки з вимогою негайної реєстрації УРП; 5 вересня — пікетування приміщення УКДБ, молебень, мітинг на площі Жовтневої революції; 27 вересня — попереджувальний Всеукраїнський страйк проти прийняття Союзного договору; 30 вересня — проведення мітингу та пікетування приміщень партійних комітетів (від райкомів до ЦК КПУ). Цього ж дня мітинги з вимогами не укладати новий Союзний договір, створити власні збройні сили пройшли також у Луганську, Львові, Житомирі, Чернігові, Рівному та кількох населених пунктах Волинської області. На деяких з них лунали гасла відставки уряду республіки, оголошення комуністів поза законом¹.

¹ ЦДАГОУ. ф. 1, оп. 32, спр. 2874 / Інформація про оперативну ситуацію у республіці, від

Спираючись на наростаючу хвилю народної активності, Народна Рада виступила зі зверненням до українського народу, в якому підкреслювала: «Консервативна частина парламенту виношує плани зберегти імперію у вигляді нового Союзного договору... Народна Рада виступає за економічні та інші зв'язки з окремими республіками, але — проти Союзного договору, що має на меті увіковічнити наддержаву бюрократів, союзні міністерства і відомства — прогнилу колоніальну систему». У зв'язку з цим опозиційна меншість парламенту закликала громадян України прийти 1 жовтня 1990 р. у перший день другої сесії Верховної Ради УРСР і сказати своє «Ні» Союзному договору¹.

Намагаючись убезпечити себе від загострення конфронтації та від морально-політичного тиску мітингуючих під стінами парламенту, Президія Верховної Ради України 11 вересня прийняла рішення про те, що в радіусі 1000 метрів від будинку парламенту під час його засідань не повинні проводитися збори, мітинги, демонстрації, пікетування, вуличні походи, інші масові заходи. Цей документ викликав бурхливий протест з боку Народної Ради, яка звинуватила його авторів у грубому порушенні демократичних прав громадян, позбавленні народних депутатів прямого контакту зі своїми виборцями саме у той момент, коли вирішується доленосне питання: чи бути Україні незалежною державою? Реагуючи на такі дії керівництва парламенту, опозиційна меншість закликала громадян республіки підтримати їхні парламентські змагання своєю присутністю біля Верховної Ради не лише 1 жовтня, а й в наступні дні².

Отже, політична напруга у суспільстві наростала. 15 вересня нарада представників страйкових, робітничих та профспілкових комітетів України прийняла рішення про проведення 1 жовтня Всеукраїнського попереджувального одноденного політичного страйку³. Вже 30 вересня відбулася своєрідна проба сил. За даними опозиції, у грандіозній маніфестації взяло участь 100—120 тис. осіб⁴. Співчуваючі ж маніфестантам журналісти були менш оптимістичними: «Нам було незрозуміло, куди ж пропали 30 тис. демонстрантів, якщо навіть черга в кафе «Хрещатик» була менша за звичайну... Як ми і передбачали, демонстранти пікетували Верховну Раду. 30 тис. ми не нарахували, очевидно, не було й половини від цього числа»⁵. За ін-

3 вересня 1990 р. арк. 1, 2, 3.

¹ До українського народу та всього українського громадянства // Літературна Україна. — 1990 р. — 13 вересня. — С. 1.

² До громадян України // Літературна Україна. — 1990 р. — 27 вересня. — С. 1.

³ Див. Кулік В. Голобуцька Т. Голобуцький О. Молода Україна: сучасний організований молодіжний рух та неформальна ініціатива: Дослідження. — К. 2000. — С. 156—157.

⁴ Див. Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 125.

⁵ Проба сил? Корреспонденти «Комсомольського знамени» диктують с Крещатика // Комсомольське знамя. — 1990. — 2 октября. — С. 3.

формацією партійних органів, на мітинг та маніфестацію опозиції вдалося вивести лише до 15 тис. осіб, причому значна їх частина прибула із західних областей республіки.

У вирішальний для опозиції день — 1 жовтня 1990 р. у всеукраїнському страйкові в цілому по республіці взяло участь, за офіційними даними, 10 тис. осіб з 25 млн працюючих. З огляду на таку статистику аналітики ЦК КПУ з оптимізмом констатували: «Це свідчить як про можливість активної роз'яснювальної роботи партійних комітетів, радянських органів, засобів масової інформації, так і про те, що здоровий глузд починає брати гору над мітинговими пристрастями»¹.

Слід визнати, що це справді була надзвичайно дошкульна поразка опозиції, яка показала, з одного боку, значну ступінь інерційності протікання політичних процесів у республіці, збереження певного контролю владних структур за формуванням громадської думки та виявами суспільної активності, з іншого — організаційну слабкість демократичних сил, відсутність у неї широкої соціальної бази. Поразку жовтневого страйку змушений був визнати на II з'їзді НРУ і В. Чорновіл, який констатував: «це була величезна помилка»².

Однак від справжнього політичного нокауту опозицію врятувала студентська молодь. 2 жовтня представники Української студентської спілки (УСС) та Студентського братства розпочали політичне голодування на столичній площі Жовтневої революції. У перший день цієї акції у ній брали участь 119 студентів та 120 осіб обслуги. В основному це були львівські студенти, до яких приєдналися 37 київських³. Варто підкреслити, що цей акт громадянської непокори не був стихійним. Ще влітку 1990 р. Київська філія УСС під час святкування 500-річчя українського козацтва у Запоріжжі вперше публічно висловила ідею проведення політичного голодування в Києві. За задумом радикальної молоді, весь комплекс заходів (голодування було лише частиною широкомасштабної акції протесту, яка передбачала мітинги, страйки, демонстрації) мусив здетонувати загальностудентський страйк, що мав примусити владу провести політичні реформи⁴.

Щоб виступ студентів був організованим, масштабним та мав республіканський резонанс, необхідна була координація та узгодження виявів політичної активності різних молодіжних організацій. Основний план дій та принципи позиції (день початку акції, форми та методи її розгортання) були

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація Секретаріату ЦК КПУ «Про розвиток політичної ситуації у республіці», від 13 жовтня 1990 р. арк. 30, 31.

² Цит. за: Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 129.

³ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2772 / Інформація «Про голодування студентів в м. Києві 3 жовтня 1990 р.», б/д, арк... 133.

⁴ Як все починалось? // Українське студентство. — 2000. — 2 жовтня. — С. 2; Перші дні голодування / Там же.

з'ясовані у ході переговорів між УСС (О. Доній, Ю. Зубко) та Студентським братством (О. Кузан, Т. Давидяк), що відбулися у рамках зустрічі молодіжних і студентських організацій СРСР у Вільнюсі (Литва)¹.

Напередодні голодування у поширеній Київською організацією УСС листівці висувалися три вимоги:

- достроково припинити повноваження Верховної Ради України та призначити нові вибори на багатопартійних засадах восени 1991 р;
- прийняти закон про націоналізацію майна КПУ та ЛКСМУ;
- не допустити підписання союзного договору.

Львівські студенти доповнили цей перелік ще двома:

- прийняти рішення про проходження військової служби громадянами України виключно в межах республіки;
- відставка Голови Ради Міністрів УРСР В. Масола².

Як бачимо, студентські вимоги стосувалися не виключно молодіжних проблем, а охоплювали широке коло питань, вирішення яких диктувало необхідність глибокого політичного реформування суспільства. Характерно, що у 1990 р. навіть прибалти вважали їх надто радикальними. Організатори акції мали на меті перетворити студентське голодування на каталізатор суспільного розвитку, на фактор, дестабілізуючий систему та пробуджуючий національну свідомість в народі, чинник, який мав підняти спочатку молодь, а потім широкі народні маси на масштабні дії громадської непокори. Саме у цьому контексті слід сприймати твердження одного з молодіжних лідерів М. Іващишина про те, що радикальність вимог передбачала від самого початку їх невиконання, і тому акція студентського голодування може підвести країну майже до революційної ситуації³.

Студенти, які розпочали голодування, були переконані у тому, що в першу ж ніч влада вдасться до рішучих заходів: наметове містечко буде знищено, а їх посадять у слідчі ізолятори. Згадуючи про той час, учасник голодування Ю. Зубко підкреслював: «Коли ми першого дня вийшли на майдан, то були певні: в черговий раз швидко нас

Революція на граніті.
Плакат учасників
студентського голодування
1990 року

¹ Доній О. Синельников О. Історія УСС мовою документів і фактів (1989—1999). — С. 3.

² Як все починалось? // Українське студентство. — 2000. — 2 жовтня. — С. 2.

³ Див. Бондаренко К. Велика Жовтнева Студентська Революція // Політика і культура. — 2000. — № 37. — С. 10.

звідти «знесуть». Бо вже траплялися арешти — і під час пікетування Київради 23 лютого, і після перших студентських мітингів 23 лютого...»¹. Передбачаючи такий розвиток подій, організатори акції готувались до наступного її етапу — планувалося підняти страйкову хвилю у вузах республіки на захист ув'язнених студентів. Роль ініціаторів та лідерів цієї політичної дії на місцях відводилася членам УСС та Студентського братства².

Втім події мали зовсім інший розвиток. В той час як центральна влада зайняла вичікувальну позицію, президія Київради (виконуючим обов'язки голови на той час був представник Демократичного блоку О. Мосіюк), о 23 годині 2 жовтня заднім числом прийняла рішення, у якому голодування не згадувалося, але яке давало формальний юридичний дозвіл на його проведення. У цьому документі, зокрема, зазначалося: «Засуджуючи провокаційні насильницькі дії до працівників міліції, що мають місце... дозволити під час роботи другої сесії Верховної Ради Української РСР проведення в центральній частині міста масових заходів, що не заважають рухові транспорту»³. Варто підкреслити, що певною мірою, таке рішення стало можливим завдяки тому, що 40 % депутатського корпусу тодішньої міськради складала представники Демблоку⁴.

За цих обставин 3 жовтня наметове містечко на площі Жовтневої революції нараховувало вже 49 наметів, а в голодуванні брало участь 137 осіб із Києва, Львова, Дніпропетровська, Івано-Франківська та інших міст республіки⁵. У центрі табору майорів прапор з медичним хрестом, декілька десятків жовто-блакитних, а також два чорно-малинових знамена. Голови голодуючих були пов'язані чорними стрічками. У різних кінцях наметового містечка висіли плакати «Голодують «деструктивні елементи» Львівського сільгоспінституту, «Наше ярмо: 239, КДБ, КПУ», «Кравчук — персонa нон-грата на Україні». Один з плакатів зображав пам'ятник В. Леніну на бульварі Т. Шевченка, а над ним руку з гачком від підйомного крана і підпис: «Бульвар Т. Шевченка, а не Леніна». Вже на цьому етапі голодування студентів сприймалося центральними партійними органами не як ініціатива молоді, а як інспірована опозицією дія: «Не викликає сумніву, — зазначається в інформації про студентський виступ, що вищезгадана акція — одна із складових частин чітко спланованих дій антирадянських, антикомуністичних, антисоціалістичних сил (РУХ, УРП, СНУМ і т. п.), спрямованих на захоплення влади, розпуск парламенту республіки»⁶.

¹ Час хризантем: потому десять літ // Столиця. — 2000. — 7 жовтня. — С. 4.

² Див. Ковтун В. Історія Народного Руху. — К. 1995. — С. 187.

³ Цит. за: Свистович М. Не чіпайте святого! Цієї реліквії не віддають чужим // Політика і культура. — 2000. — № 40. — С. 39.

⁴ Час хризантем: потому десять літ // Столиця. — 2000. — 7 жовтня. — С. 4.

⁵ Див. Кулік В. Голобуцька Т. Голобуцький О. Молода Україна: сучасний організований молодіжний рух та неформальна ініціатива: Дослідження. — К. 2000. — С. 159.

⁶ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2772 / Інформація «Про голодування студентів в м. Києві 3 жовтня 1990 р.», б/д, арк... 133—134.

4 жовтня група народних депутатів СРСР від України (Ю. Щербак, В. Яворівський, О. Гончар, В. Черняк, С. Конєв, О. Ємець та ін.) виступила зі зверненням до громадян України, керівників та членів політичних партій, громадських рухів, у якому зазначала, що перед загрозою поглиблення загальної кризи в СРСР та Україні, необхідно негайного скликати «круглий стіл» політичних сил республіки¹. Цей документ був оцінений Секретаріатом ЦК Компартії України, як «спроба дестабілізувати ситуацію, спровокувати урядову кризу», що мала на меті «переглянути рішення Верховної Ради УРСР щодо формування уряду, протягнути до нього представників опозиції»².

Наступного дня Голова Верховної Ради УРСР Л. Кравчук зустрівся з лідерами студентської акції — О. Донієм та М. Іващишиним. Хоча ця зустріч, як і слід було очікувати, завершилася безрезультатно і кожна зі сторін лишилася невдоволеною, але в її ході були з'ясовані позиції протидіючих сторін, що мало значний вплив на подальший розвиток подій. Зокрема, нові більш демократичні акценти з'явилися у поглядах Голови Верховної Ради. Під час зустрічі з керівниками студентської акції він заявив: «... я хочу бути над партіями. Я ніякої партії підтримувати не буду, я буду підтримувати народ. Я член КПРС, але це моя особиста позиція. Є вищі інтереси, ніж партія. Це, повторюю, інтереси народу»³. До речі саме тоді Леонід Макарович переконався, що студентське голодування не інспірована «дорослою» опозицією акція, а цілком самостійний вияв активності молодіжного руху. Згадуючи про той історичний момент, він зазначав: «Я хотів почути, чи це справді була їхня точка зору, чи за ними стоять старші сили, а їх просто використали... Дискусія була досить гострою. Адже в моїй особі студенти вбачали комуністичні сили України. А вони хотіли, щоб їх не було. Тоді я зрозумів, що це є люди переконані. І вони стоятимуть до кінця»⁴.

Крім публічного задекларування своїх позицій, фактично ніяких позитивних наслідків не мав і круглий стіл, проведений 9 жовтня. У ході зустрічі керівництво Верховної Ради, депутати, представники міністерств так і не змогли знайти спільної мови та дійти згоди з лідерами студентської акції протесту О. Барковим, О. Донієм, М. Іващишиним, О. Кузаном, В. Кириленком, Ю. Герциком. Після гострої та тривалої дискусії І. Юхновський, який вів «круглий стіл», подякував студентам за мужність і активність та закликав припинити голодування, якщо будуть позитивно вирішені дві вимоги — про Союзний договір і військову службу. Однак, голодуючі студенти вустами

¹ Звернення до громадян України, керівників та членів політичних партій, громадських рухів // Літературна Україна. — 1990. — 4 жовтня. — С. 1.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація Секретаріату ЦК КПУ «Про розвиток політичної ситуації у республіці», від 13 жовтня 1990 р. арк. 32.

³ Студенти і Кравчук // Українське студентство. — 2000. — 2 жовтня. — С. 3.

⁴ Леонід Кравчук // Українське студентство. — 2000. — 2 жовтня. — С. 3.

М. Іващишина повідомили, що, незважаючи на обставини, залишаться на своїх позиціях¹.

Наступний день фактично проілюстрував, що кожна з протидіючих сторін діє за своїм сценарієм: у парламенті шляхом відкритого голосування було прийнято рішення не включати в порядок денний сесії обговорення вимог голодуючих студентів (лише 161 депутат висловився «за»), а студенти, порушуючи рішення Київради, організували десятитисячну маніфестацію, яка перекрила рух на Хрещатику та блокувала будинок Держтелерадіо УРСР. Основною вимогою демонстрантів було надання 10-хвилинного прямого ефіру для обнародування вимог голодуючих. За цих обставин влада змушена була піти на певні поступки — групі народних депутатів було дозволено виступити з заявою. Лейтмотивом цього виступу була теза про те, що нинішній парламент вичерпав свої можливості, і заклик до громадянської непокори, страйків. Крім того, народні депутати УРСР заявили про своє приєднання до голодуючих². Голодування на знак підтримки вимог та дій молоді розпочали С. Хмара, Л. Горохівський, В. Колінець, О. Гудима, М. Куземко, Ф. Свідерській, Б. Ребрик, Я. Зайко, Я. Кензьор, В. Бедь, М. Горинь³.

Подальші події — 100-тис. демонстрація у Києві 11 жовтня, розгортання загального студентського страйку 13- 15 жовтня, «окупаційний страйк» (захоплення студентами Червоного корпусу КДУ) ввечері 15 жовтня; утворення біля стін Верховної Ради УРСР другого наметового «містечка свободи» 16 жовтня (у цей день голодувало вже 298 студентів, 27 з них голодували з першого дня, 60 % голодуючих були застуджені, почастишали напади) свідчили про радикалізацію настроїв та дій студентів⁴. За даними Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти УРСР, у голодуванні та страйку з 85 тис. студентів стаціонару київських вузів взяло участь близько 30 тис. осіб. У Львові з 65 тис. — майже 59 тис. студентів. У Тернополі та Івано-Франківську — по десять тисяч, тобто фактично всі студенти. В цілому ж з 510 тис. студентів стаціонару вузів України у цій акції взяли участь майже 100 тис. осіб, тобто кожен п'ятий студент⁵. У цей час республікою прокотилася хвиля протесту проти позиції офіційної влади щодо голодуючої молоді. Такі акції пройшли у Тернополі, Рівному, Донецьку, Кременчуку, Горлівці, Херсоні, Хмельницькому, Дніпропетровську. На знак солідарності з намето-

¹ Круглий стіл // Українське студентство. — 2000. — 2 жовтня. — С. 6.

² Див. Кулік В. Голобуцька Т. Голобуцький О. Молода Україна: сучасний організований молодіжний рух та неформальна ініціатива: Дослідження. — К. 2000. — С. 161; ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація Секретаріату ЦК КПУ «Про розвиток політичної ситуації у республіці», від 13 жовтня 1990 р. арк. 31.

³ Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 129.

⁴ Див. Похід та пікетування Верховної Ради // Українське студентство. — 2000. — 2 жовтня. — С. 4; Студентство і лікарі // Там же. — С. 8.

⁵ Тараненко В. Переможців не судять // Літературна Україна. — 2000. — 25 жовтня. — С. 1.

вим містечком на київській площі Жовтневої революції у центрі Житомира, Донецька та Сум розгорнулися наметові містечка голодуючих...¹. Ці та інші фактори переконливо свідчили про те, що детонована студентським голодуванням суспільно-політична ситуація в республіці з прискоренням наближається до межі, за якою можуть розгорнутися неконтрольовані процеси. Не випадково, аналізуючи динаміку та можливі наслідки голодування, Секретаріат ЦК КПУ вже 13 жовтня констатував, що «Небезпеку цієї акції не можна недооцінювати»².

Під тиском обставин Верховна Рада УРСР змушена була прийняти 17 жовтня 1990 р. постанову, зміст та дух якої відбивав хиткий баланс сил:

1. Протягом другої сесії Верховної Ради УРСР прийняти низку законів — про референдум, про політичні партії та організації, про статус народного депутата Української РСР. У 1991 р. провести в Україні всенародне голосування-референдум з питань довіри Верховній Раді УРСР і на основі його результатів прийняти рішення про проведення нових виборів до кінця року.

2. Забезпечити проходження строкової військової служби громадянами України поза межами республіки лише за добровільною згодою громадян. До 31 грудня 1990 р. прийняти закон про проходження строкової служби громадянами України на території республіки, закон про альтернативну військову службу, а також утворити необхідні державні органи.

3. Утворити тимчасову комісію Верховної Ради України для розгляду питання стосовно націоналізації майна КПРС та ВЛКСМ на території України.

4. Спрямувати всі зусилля Верховної Ради УРСР на стабілізацію політичної, економічної ситуації в республіці, прийняття нової Конституції України, і поки цього не досягнуто — укладання союзного договору вважати передчасним.

5. Вирішити у відповідності з діючим законодавством питання, пов'язані з відставкою Голови Ради Міністрів УРСР В. Масола.

6. До 30 листопада привести діючу Конституцію у відповідність до положень Декларації про державний суверенітет України³.

У подальшому все практично звелось до відставки Голови Ради Міністрів УРСР. Логіку спускання конфлікту на гальмах та принесення «сакральної жертви» описав у своїх спогадах Л. Кравчук: у ході переговорів студентів з І. Плющем «практично було вирішено про дострокові вибори Верховної Ради, і затверджено це Верховною Радою, але потім від цього відмовились, і тут було вирішено також, що потрібно когось кинуть. Але, кого? Масола і так було вирішено в Політбюро». Намагаючись знайти підтримку у ситуації,

¹ Козак С. Ще в сутінках, та вже без ілюзій // Літературна Україна. — 2000. — 18 жовтня. — С. 1.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація Секретаріату ЦК КПУ «Про розвиток політичної ситуації у республіці», від 13 жовтня 1990 р. арк. 31.

³ Див. Доній О. Синельников О. Історія УСС мовою документів і фактів (1989—1999). — С. 99—100.

що склалась, В. Масол їздив до Москви, до М. Рижкова, з яким вони були в добрих стосунках. М. Рижков в присутності Масола дзвонив до М. Горбачова, щоб той прийняв Голову Ради Міністрів УРСР, але М. Горбачов відмовив у аудієнції.¹ Так і була вирішена доля керівника українського уряду...

18 жовтня 1990 р. студентське голодування була припинене. Оцінюючи по гарячих слідах його наслідки, в цей день на прес-конференції Руху М. Горинь підкреслив, що «те, чого не могла домогтися Народна Рада, досягла студентська молодь. Це наше найбільше завоювання». І. Драч особливо відзначив, що «молода кров зробила те, чого не могла зробити Верховна Рада. Наші тактичні, стратегічні ходи нічого не могли досягти. Про таку постанову (мова йде про рішення Верховної Ради УРСР від 17 жовтня 1990 р. — О. Б.) ми не могли думати ще декілька днів тому»².

Втім, парадоксально, але факт, що десять років потому лідери протидіючих сторін оцінювали ситуацію майже однаково: втрачений шанс, більше того, одноставно прийшли висновку, що студентську революцію зрадили не

Студентську революцію зрадили не комуністи, а націонал-демократи.

комуністи, а націонал-демократи. Повертаючись думкою у минуле, один з організаторів акції голодування О. Доній з боєм констатував: «Зараз, коли згадують про наші ви-

моги, здебільшого виринає відставка прем'єр-міністра Масола. А там був дійсно комплекс вимог... Йшла мова про комплексність політичних та соціальних реформ... І саме тоді, у той невеличкий проміжок часу, у разі проведення виборів можна б було радикально «посунути» номенклатуру, і це був шанс якщо не центральноєвропейського, то принаймні прибалтійського шляху. Але фактично відбулась зрада з боку націонал-демократії. Я свідомо використовую це слово, бо якщо стара номенклатура була свідомим опонентом, проти якого ми знали, як боротися, то з боку націонал-демократії це був неочікуваний удар в спину, бо Народна Рада на час акції не усвідомила необхідності перевиборів. Її представники приходили до нас і просили скасувати єдину вимогу — перевибори».

Згадуючи про події того часу, тодішній Голова Верховної Ради УРСР Л. Кравчук акцентував: «Коли б ми послухали студентів і провели дострокові вибори до Верховної Ради, сценарій розвитку в Україні міг би бути зовсім інший, і політичний, і економічний. На хвилі піднесення ми могли б обрати до ВР справжніх патріотів, людей, які хочуть для України добра. А це означало, що ми прийняли б удвічі більше законів, потрібних для України... Тоді б на

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Довідка «Про прес-конференцію Руху», від 18 жовтня 1990 р. арк... 44.

постах були інші люди»¹. В іншому інтерв'ю він додав: «Прикро мені говорити, та націонал-патріоти, які повинні були підтримати студентів, були проти переобрання Верховної Ради»².

Чому опозиційна група депутатів у парламенті не підтримала весь комплекс вимог студентів? На нашу думку, тут було кілька причин. По-перше, не було впевненості у власних силах. Після невдалих спроб підняти народ України на масові акції наприкінці вересня — на початку жовтня демократи не мали гарантії перемоги на майбутніх дострокових виборах. Ці, домінуючі в контреліті погляди консервативного прагматизму, досить красномовно висловив О. Ємець: «Коли з 50-ти мільйонів народу у маніфестації 30 вересня і 1 жовтня приходять 100 тисяч — ще не настав час. У Болгарії з 10 млн вийшло три — і то не все змінили»³.

По-друге, із 190 депутатів, які працювали на постійній основі в комісіях Верховної Ради, майже 80 були представниками опозиції, що суттєво перевищувало відсоток опозиційних депутатів у загальному складі українського парламенту. До речі, на непропорційно значну вагу опозиції у структурах вищого законодавчого органу республіки вказують і канадські дослідники Т. Кузьо та Е. Уїлсон⁴. Стопроцентної впевненості, що такий розклад сил після дострокових виборів вдасться покращити, у націонал-демократів не було.

По-третє, існували серйозні протиріччя між старшим поколінням опозиції і її новою хвилею. Характеризуючи суть проблеми, О. Доній резонно зазначав: «Студентський рух виник неочікувано не лише для компартії та КДБ, а й для націонал-демократів. Його сприйняли як політичного конкурента. І чинився тиск не лише з боку компартій та КДБ, а й з боку «політичних партнерів», з боку різних діаспорних центрів. Крапку поставили, коли ВР прийняла зміни і доповнення до Закону «Про вибори»: раптово підвищили віковий ценз до 25 років. І всім студентським ватажкам просто закрили можливість перетворити студентський рух на політичне явище»⁵.

Очевидно, певну роль у такому розвитку подій зіграв і вкрай неоднорідний склад національної контр-еліти, яка, з одного боку, складалася з колишніх дисидентів, ветеранів антирадянського руху, тобто радикалів, не схильних до компромісів, з іншого — формувалася на основі поміркованих опозиціонерів,

¹ Студентську революцію зрадили не комуністи, а націонал-демократи // Політика і культура. — 2000. — № 37. — С. 12, 13.

² Студенти і Кравчук // Українське студентство. — 2000. — 2 жовтня. — С. 3.

³ Цит. за: Гарань О. В. Убити дракона. — К. 1993. — С. 132.

⁴ Див: А. Kuzio T. Wilson A. Ukraine: perestroika to independence / Foreword by N. Stone. — Edmonton; Toronto, 1994. — P. 129—130; Литвин В. Політична арена України: Дійові особи та виконавці. — К. 1994. — С. 260.

⁵ Студентську революцію зрадили не комуністи, а націонал-демократи // Політика і культура. — 2000. — № 37. — С. 13.

тобто тих, хто звик ретельно виважувати кожен свій крок, оскільки тривалий час в силу обставин змушений був, співпрацюючи з Системою, приховувати свої справжні погляди. Сума надмірного радикалізму та поміркованої обережності у лавах опозиції дала невизначеність, яка і перекреслила на цьому етапі всі надії та шанси на кардинальні зміни у суспільстві.

Акція молодіжного протесту виявила низку нових суспільних процесів та явищ, які суттєво вплинули на подальше розгортання суспільно-політичних трансформацій у республіці:

- зафіксувала вихід на велику політичну арену нового суб'єкта — організованого опозиційного молодіжного руху, продемонструвала його потенціал, форми боротьби та реальні наміри;
- стимулювала пробудження національної свідомості та політичної активності у широких колах молоді, яка, як показує світовий досвід, дуже часто виступала застрільником та рушієм радикальних суспільних змін;
- показала силу громадської думки, її місце і роль у ході політичних протистоянь;
- суттєво послабила у суспільній свідомості страх перед системою та пануючою номенклатурою;
- визначила вектор подальшого політичного розвитку України, в основі якого лежала орієнтація на демократичне, компромісне вирішення політичних конфліктів, а не силовий тиск та придушення опозиції;
- засвідчила слабкість та нерішучість національної контр-еліти, яка мала шанс, спираючись на масове піднесення, викликане акцією студентів, кардинально змінити політичну палітру та співвідношення сил у парламенті, але виявилась нездатною до радикальних дій;
- продемонструвала, з одного боку, прогресуючу втрату партійно-державною номенклатурою опори в народі, а з іншого — гнучкість та політичну досвідченість апарату, якому вдалося спочатку потопити в словесних деклараціях, а потім спустити «на гальмах» фактично 5/6 вимог голодуючих студентів.

Крім того, варто підкреслити, що жовтневі події у Києві стимулювали появу нових рис та акцентів у процесі формування іміджу України на міжнародній арені. Характеризуючи реакцію світової преси на перебіг подій у нашій республіці, Міністерство закордонних справ України констатувало: «Якщо порівнювати публікації про Україну з аналогічними матеріалами, скажімо, про Прибалтику чи Грузію, то відчувається, що нинішня ситуація в республіці все ще викликає подив, бо ще живий у пам'яті західних журналістів образ України як оплоту застійного періоду». Студентську акцію громадської непокори газета «Торонто стар» (Канада) охарактеризувала, як вражаюче свідчення пробудження свідомості молоді, відчуження якої не змогла свого часу

подолати навіть новизна реформ початкового етапу перебудови». «Глоб енд мейл» (Канада) акцентувала, що відставка В. Масола — перша в історії відставка політичного лідера під тиском громадської думки. Відставку Голови Ради Міністрів УРСР «Оттава сітізен» (Канада) оцінила як «свідчення піднесення руху за незалежність на Україні»¹.

На хвилі ейфорії перемоги 18 жовтня у Києві виникає Український комітет утворення Ради національного порятунку, до складу якого увійшли представники УРП, СДПУ, УСДП, УНДП, УНП, УМА, СНУМ(н), та радикали з НРУ, «Просвіти», страйкових (робітничих) комітетів, які вважали, що шлях до незалежності республіки пролягає через зруйнування тоталітарної системи, розпуск Верховної Ради, створення Ради національного порятунку та уряду перехідного періоду².

У той час як опозиція розширювала плацдарм наступу, офіційна влада здавала позицію за позицією. 24 жовтня 1990 р. суттєво деморалізована жовтневими подіями, комуністична більшість у парламенті змушена була погодитися на прийняття Закону «Про зміни і доповнення до Конституції (Основного Закону) Української РСР». Згідно з цим юридичним документом, скасовувалася ст. 6 про керівну роль комуністичної партії; закладалися юридичні підвалини існування багатопартійності; проголошувалося верховенство законів республіки на території України; затверджувалося, що найвищий судовий контроль у республіці міг здійснювати лише Верховний Суд УРСР. Тобто здійснені були реальні кроки до глибоких суспільно-політичних трансформацій в Україні.

Намагаючись закріпити свій успіх, розширити та поглибити завоювання, опозиція 27—28 жовтня збрала у Київському політехнічному інституті третю нараду представників страйкових та робітничих комітетів України, у якій взяло участь 74 особи з 15 областей республіки та м. Києва. В епіцентрі обговорення були фактично три питання: про координацію дій робітничих (страйкових) комітетів; про їхнє місце і роль у житті суспільства та про механізм утворення страйкових комітетів та перспективи їх розвитку. У ході дискусії її учасники дійшли висновків, що по-перше, основною метою страйкового руху є здобуття незалежності України та побудова соборної самостійної держави; по-друге, саме скоординований потужний страйковий рух є реальним важелем впливу на пануючий режим та найефективнішим механізмом зламу існуючої системи в Україні; по-третє, страйкові (робітничі) комітети відіграють свою самостійну роль у політичній боротьбі опозиційних сил за владу; по-четверте, в перспективі страйкові комітети повинні перерости у вільні

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2764 / Записка Міністерства закордонних справ України «Західна преса про Україну після прийняття Декларації», від 28 листопада 1990 р. арк. 188.

² Там же, спр. 2768. / Довідка «Про третю нараду представників страйкових і робітничих комітетів України», від 30 жовтня 1990 р. арк... 98.

профспілки; по-п'яте, двома основними силами суспільства є «робітничий рух і студентство»¹.

Разом з тим, крім рішучості та радикальності в боротьбі за незалежність України, це зібрання опозиції продемонструвало і низку негативних процесів та явищ. Зокрема, помітно відчувалося зростання в робітничому середовищі партійного нігілізму, що суттєво ослаблювало базу новонародженої багатопартійності. Учасники наради наполягали на тому, щоб координатори, голови робітничих (страйкових) комітетів не були членами будь-яких політичних партій. У ході дискусії неодноразово виголошувалися вкрай радикальні гасла та погляди, що межували з провокаційними. Так, колишній політв'язень В. Барладяну охарактеризував Декларацію про державний суверенітет України як найбезглуздішу, стверджував, що «п'ять років нас водять за носа, влаштовують театральні дійства», що «момент для революції, для звільнення настав», закликав «створювати загони самооборони, аби попередити репресії». (До речі, частина учасників наради публічно відмежувалася від таких заяв, назвавши їх провокаційними).

На зібранні відчувалась відсутність єдності у робітничому русі: найбільш потужна та організована його сила — шахтарі — не були представлені. Ця відсутність єдності мала не лише професійний, а і географічний вимір, адже частина учасників наради вкрай негативно сприйняла твердження про те, що Рух є дахом для всіх демократичних сил. Не раз у залі звучали заяви і про те, що «під егідою Руху східні області не підуть». Крім того, з боку лідерів страйкового руху мало місце перебільшення своїх реальних можливостей та сил, що неодноразово виявлялося у словах та діях. Зокрема, ще до створення республіканського страйкому від його імені було випущено вже кілька різних заяв та звернень до громадян України².

Однак, попри все нарада стала певним етапом у розвитку страйкового руху, адже крім бурхливих дискусій та низки словесних декларацій і заяв вона таки зробила практичний крок — утворила Координаційну раду робітничих, студентських та страйкових комітетів України, яку очолив М. Ратушний.

На перший погляд може здатися, що консервативні сили у цей час були остаточно деморалізовані і відійшли в глухий захист, між тим, вже в середині жовтня 1990 р. вони готувалися до перегрупування та нанесення потужного контрудару. У розпалі студентського голодування 12 жовтня Ю. Єльченко у доповідній записці «Деякі пропозиції з активізації роботи комуністів у Верховній Раді УРСР» розробив цілий комплекс заходів, націлених на посилен-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768. / Довідка «Про третю нараду представників страйкових і робітничих комітетів України», від 30 жовтня 1990 р. арк... 98.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768. / Довідка «Про третю нараду представників страйкових і робітничих комітетів України», від 30 жовтня 1990 р. арк. 99, 100.

ня протидії опозиції та перехоплення у неї ініціативи у стінах парламенту. Стрижневою ідеєю документа була організація та централізація сил комуністичної більшості. Високопоставлений партійний ідеолог підкреслював, що «головне — зорганізуватися». Він наполягав на необхідності жорсткого ідейного розмежування, «з'ясування «хто є хто» та офіційного оформлення комуністичної фракції. Ця фракція повинна була проводити всю роботу під керівництвом ЦК КПУ. На думку Ю. Єльченка, відділ ЦК Компартії України по зв'язку з Радами та політичними і громадськими організаціями мусив якомога швидше стати мозковим центром та осередком оперативного впливу на діяльність комуністичної фракції.

З метою посилення позицій комуністичної більшості в парламенті пропонувалося створити розгалужену жорстко централізовану структуру: депутати-комуністи, які працюють у Верховній Раді на постійній основі, мусили утворити первинну партійну організацію, що мала б прямий вихід на ЦК КПУ; крім того, в кожній депутатській комісії необхідно було створити партійну групу. Партійний функціонер наголошував на необхідності «оперативно розробити» ідею створення лівоцентристського блоку, вважаючи, що вона «є плідною для завоювання нами стійкої більшості у Верховній Раді УРСР».

Комплексний план заходів, націлених на активізацію дій комуністів в українському парламенті, передбачав і цілу низку «реконструкцій» (вислів Ю. Єльченка) організаційної структури Верховної Ради. По-перше, пропонувалося на базі комісії з питань державного суверенітету, міжреспубліканських та міжнаціональних відносин утворити дві нові. Цей крок мотивувався тим, що зараз «цю важливу в політичному плані комісію певною мірою «захопили» депутати з «Народної Ради», а якщо до керівництва у новоутворених комісіях прийдуть люди «з числа надійних депутатів», це посилить позиції комуністичної більшості. По-друге, ставилось питання про збільшення до двох числа перших заступників і заступників Голови Президії Верховної Ради УРСР, але лише за умови, що «це будуть надійні члени КПРС чи безпартійні». «Тут, — акцентував автор записки, — по-моєму, компроміси шкідливі (ми вже осіклися на деяких головах постійних комісій)¹. Для координації дій, оперативного реагування за стінами парламенту на ті чи інші події у сесійній залі, організації акцій підтримки чи протесту, пропонувалося продумати механізм зв'язку комуністичної фракції з Київським міськкомом ПУ.

Перші симптоми переходу табору консерваторів у контрнаступ стали відчутними вже в листопаді 1990 р. За оцінкою компартійних аналітиків, «генеральною репетицією виявлення співвідношення сил стало святкування

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2751 / Доповідна записка Ю. Єльченка «Деякі пропозиції з активізації роботи комуністів у Верховній Раді УРСР», від 12 жовтня 1990 р. арк... 191, 197, 198.

ня 73-ої річниці Великого Жовтня»¹. 7 листопада святкові демонстрації та маніфестації відбулися в більшості населених пунктів республіки. Втім, політична ситуація в Україні була вже дещо іншою, ніж рік тому — у Івано-Франківську, Ужгороді, Львові та Тернополі святкування річниці Жовтневої революції було проігноровано. Натомість Львівська, Тернопільська обласні та деякі місцеві Ради ухвалили рішення вважати 7 та 8 листопада робочими днями, а вихідним днем оголосити 1 листопада — День української державності. У Києві, Запоріжжі, Дніпропетровську, Луцьку, Чернівцях, Житомирі та інших населених пунктах опозиція намагалася провести альтернативні акції (демонстрації, молебні, ходи тощо), що мали на меті вшанування жертв революції та дискредитацію комунізму, його вождів та ідеологів. Зокрема, у Червоноармійську Рівненської області група львів'ян залишила біля райкому партії труну, що символізувала смерть комунізму. У Харкові та Луцьку були проведені панахида та реквієм жертвам Жовтня. У Дніпропетровську до пам'ятника Леніну із святкової колони невідомі кинули букет з колючого дроту².

Як і слід було очікувати, основні події у цей день розгорнулися у Києві, де напередодні святкування УСС виступила з заявою, що не пропустить танки на центральну вулицю столиці. Намагаючись знайти компромісний варіант вирішення проблеми, Київська міська рада прийняла рішення, назване пресою «соломоновим»: ухвалено розвести конфліктуючі політичні сили по різних київських майданах та магістралях. Зокрема, військовий парад вперше відбувся не на Хрещатику, а на площі Перемоги, демонстрація трудящих пройшла о дев'ятій годині Хрещатиком, а об одинадцятій на майдані Богдана Хмельницького зібрався мітинг, скликаний за заявою Руху, УРП, УСС³. Однак уникнути актів протистояння не вдалося. Спроба радикально налаштованої молоді пікетувати парад на площі Перемоги наштовхнулася на протидію міліції. В результаті було травмовано 30 студентів, 15 змушені були звернутися до прокуратури, 13 — до судмедекспертизи. 7 листопада були затримані С. Хмара, М. Ратушний, М. Головач, Л. Березанський, О. Батовкін та О. Ковальчук⁴. І хоча цю подію опозиція розцінила, як «звичайну провокацію», інцидент з полковником міліції Григор'євим (затримання та обшук), у якому брав участь народний депутат, став підставою для позбавлення С. Хмари депутатської не-

¹ Там же, спр. 2907 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки в республіці наприкінці 1990 р. і початку 1991 р.», від 9 січня 1991 р. арк. 7

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2907 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки в республіці наприкінці 1990 р. і початку 1991 р.», від 9 січня 1991 р. арк. 7; Там же. — Спр. — 2768 / Інформація Житомирського обкому КПУ «Про діяльність осередків УРП, Руху і СНУМу», від 29 листопада 1990 р. арк... 175; Тривожний жовтень // Літературна Україна. — 2000 р. — 8 листопада. — С. 1.

³ Тривожний жовтень // Літературна Україна. — 2000 р. — 8 листопада. — С. 1.

⁴ Див. Кулік В. Голобуцька Т. Голобуцький О. Молода Україна: сучасний організований молодіжний рух та неформальна ініціатива: Дослідження. — К. 2000. — С. 168.

доторканості¹. Коли ж Народна Рада спробувала захистити свого представника, комуністична більшість у парламенті виявила твердість і шляхом змін в регламенті зуміла певною мірою перехилити шальку терезів на свій бік та домоглася обмеження впливу опозиції (відповідно до поправок, можна було приймати закони навіть якщо у залі присутні менше двох третин депутатів Верховної Ради УРСР). За оцінкою В. Чорновола, «зі зміною регламенту Народній Раді відведено роль статистів», які «не в змозі заблокувати жодного закону»².

У комплексі листопадових заходів консервативних сил, що мали на меті перехоплення політичної ініціативи, значне місце належало по-перше, телепередачі, що вийшла в ефір 12 листопада 1990 р. і висвітлювала дії «екстремістських сил» у Києві, по-друге, демонстрації трудящих Причорномор'я. Після зазначеної телепередачі, відповідно до опитувань, проведених партійними органами, майже 40 % респондентів з числа інтелігенції «висловили гірке розчарування і каяття в тому, що віддавали свої симпатії Народній Раді», близько 30 % з них назвали побачене на телеекранах «прямою дорогою до фашизму». Значну моральну ін'єкцію одержали партійні організації: 52 % опитаних комуністів визнали цю передачу найважливішою подією на підтримку первинних партійних організацій і комуністів за останні п'ять років. Певний пропагандистський ефект дала і своєрідна контрдемонстрація, інспірована партійними органами, трудящих Півдня (Одещини, Миколаївщини, Херсонщини) та Донбасу. В той час як під стінами парламенту прихильники націонал-демократів вимагали звільнення С. Хмари, альтернативна демонстрація наполягала на скасуванні пункту 4 (про ставлення до Союзного договору) постанови Верховної Ради УРСР «Про розгляд вимог студентів».

Оцінюючи результативність цих політичних акцій та перспективи політичної боротьби, працівники ідеологічного відділу ЦК КПУ 16 листопада 1990 р. констатували у секретній довідці-прогнозі: «Як фільм, так і політична демонстрація трудящих Причорномор'я деморалізуюче вплинули на опозицію, яка не звикла до психологічного тиску на неї. Особливо влучним був фактор раптовості, що привело до стану розгубленості в її рядах... Виходячи з аналізу політичної ситуації в республіці, яка склалася на даний момент, можна зробити висновок, що в ній настав переломний момент, який необхідно активно використати для підвищення авторитету Компартії України і дискредитації діяльності Руху». Для реалізації цієї мети апаратники про-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2899 // Доповідна записка «Прес-конференція у Львівській міськраді заступника Голови Верховної Ради УРСР Гриньова В. Б. і голови постійної комісії Верховної Ради УРСР Ємця О. І.», від 5 січня 1991 р. арк. 36.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2768 / Інформація «Про виступ В. Чорновола в Київському молодіжному клубі «Еврика», від 4 грудня 1990 р. арк... 182.

понували: розвинути «ініціативу» трудящих Причорномор'я, надати подібним заходам регулярний характер; ширше та активніше використовувати «шахові» демонстрації («сьогодні Причорномор'я, завтра — Донбас, післязавтра — Дніпропетровськ і т. д., що мали б своє продовження на вулицях Києва; створити громадські «антинаціоналістичні» організації з центром у південних областях; виявляти та нейтралізувати агітаторів із західних областей республіки, яких направляють для пропагандистської роботи у східні регіони України¹.

Отже, контрнаступ консерваторів розпочався. Варто підкреслити, що момент для атаки був вибраний не випадково, адже наближалось вирішення доленосної проблеми: бути чи не бути новому Союзному договору. І за цих обставин, комуністична більшість бажала мати кращі за опозицію стартові можливості.

Майбутнє Радянського Союзу і місце України у суспільно-політичних трансформаціях, що очікувалися, в цей час досить інтенсивно обговорювалися західною пресою. В середині жовтня 1990 р. «Інтернешнл геральд трібюн» пророче заявила: «Готуйтеся до розпаду СРСР». Варто підкреслити, що радикальні зміни у Радянському Союзі сприймалися Заходом в першу чергу через призму власної безпеки. Очевидно, саме тому англійська газета «Економіст» в цей час малювала апокаліпсичні картини, стверджуючи, що розпад радянської імперії і Східної Європи може спричинити до найбільшої за всю історію хвилі міграції в Європі — більшої, ніж розпад Римської імперії, ніж Друга світова війна, яка привела в рух понад 25 млн чоловік. Тому газета пропонувала західним політикам замислитися над координацією дій щодо іміграційної політики, надання допомоги у разі виникнення голоду в Радянському Союзі, зміцнення кордонів на випадок можливого загострення ситуації і переростання її у громадянську війну.

Аналізуючи ймовірні сценарії розвитку політичних подій в СРСР, «Інтернешнл геральд трібюн» від 26 жовтня у статті «Допомога Єльцину може відвернути хаос» констатувала: «Менші республіки зможуть відокремитися від Союзу відносно безболісно. Але будь-яка спроба України чи Білорусії до встановлення незалежності може спричинити до насильства і, ймовірно, громадянської війни. А поєднання радикальних націоналістичних настроїв, що наростають у цих республіках, з посиленням невдоволення народу керівництвом Горбачова (недостатньо сміливим, щоб управляти новим процесом, і недостатньо репресивним, щоб зупинити його) ставлять відокремлення України і Білорусії на порядок денний вперше за 70 років радянської влади»².

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2872 / Довідка-прогноз «Про реакцію населення на дії екстремістських сил у Києві, які демонструвались по телебаченню 12 листопада 1990 р. арк... 196, 197, 199, 200.

² Там же, спр. 2764 / Записка Міністерства закордонних справ України «Західна преса про Україну після прийняття Декларації», від 28 листопада 1990 р. арк. 189, 190.

Листопадовий візит до Києва Голови Верховної Ради РСФСР Б. Єльцина суттєво сплутав карти не лише української, а й союзної державно-партійної номенклатури. Офіційні переговори закінчилися укладенням Договору між суверенними Україною та Росією. Варто підкреслити, що, виступаючи перед народними депутатами УРСР, лідер російського парламенту особливо наголосив: «Історія навчила нас, що не може бути щасливим народ, який панує над іншим. Ми категоричні противники унітарної держави. Історія наших відносин підтверджує, що тільки тоді, коли наші народи знаходилися у рівних умовах, відносини їхні були справді братерськими... Ми бачимо відносини України з Росією як взаємини суверенних держав»¹.

Одразу після церемонії підписання російсько-українського договору, як згадує Л. Кравчук, йому зателефонував М. Горбачов, і запитав: «Що ви там робите? Хіба ви самостійні держави? Яку силу матиме цей договір?» На що Леонід Макарович відповів, що все знаходиться у правовому полі і реалізуються права, надані республікам Конституцією СРСР 1978 р., у якій чітко сказано, що кожна республіка є держава, котра має герб, гімн, прапор, уряд, інші атрибути державності². До речі, українсько-російська угода підштовхнула активність української дипломатії і до кінця року двосторонні угоди були підписані з республіками Прибалтики, Білорусією, Узбекистаном та Казахстаном.

Слід зазначити, що спроба наступу консервативних сил наприкінці 1990 р. була не виключно українським феноменом, а скоріше загальносоюзною тенденцією. Справа в тому, що саме на цей період припадає перша фаза глибокої кризи центральних та периферійних структур Системи, детонованої «парадом суверенітетів». Характеризуючи її суть та прояви, відомий політолог А. Мігранян зазначав у вересні 1990 р. «І без того вже не міцний ґрунт пішов з-під ніг союзних інститутів влади. Криза управління в країні, наростаюча за останні роки пропорційно кризі легітимності всіх старих та нових інститутів та цінностей, досягла апогею... Цей процес супроводжується повсюдним руйнуванням авторитету влади та елементарних принципів субординації. Ідея про те, що все повинно бути перебудовано знизу догори, призвела до того, що не лише республіки кидають виклик Союзу, а й міста та області — республікам, а райони — містам і т. д.»³.

24 листопада 1990 р. у пресі був опублікований президентський варіант проекту нового Союзного договору. При його розробці було використано сім проектів, підготовлених Білорусією, Казахстаном, Узбекистаном,

¹ Як рівна з рівною // Літературна Україна. — 1990. — 22 листопада. — С. 1.

² Етапним на шляху до незалежності України став 1990-ий. — <https://www.ukrinform.ua/rubric-politics/2523309-etapnim-na-slahu-do-nezaleznosti-ukraini-stav-1990ij.html>

³ Мігранян А. Союз нерушимый // Россия в поисках идентичности (1985—1995). — М. 1997. — С. 253—254.

Азербайджаном, Киргизією, Туркменією, Таджикистаном; два проекти, відпрацьовані в Інституті держави і права АН СРСР; три проекти, відзначені премією журі міжрегіональної депутатської групи, і ще один проект, представлений групою політичних партій¹. Цей документ залишав подвійне враження: з одного боку, в ньому кожна республіка проголошувалася суверенною державою, яка має всю повноту влади на власній території, проте з іншого боку, — майже всі пункти проекту, що визначали повноваження Союзу, вступали в протиріччя з Декларацією про державний суверенітет України. Не випадково, оцінюючи проект нового Союзного договору, член комісії Верховної Ради УРСР по виробленню нової Конституції Республіки, доктор юридичних наук В. Василенко констатував: «Цей документ, який розроблявся без участі Української РСР та ряду інших республік — результат апаратно-бюрократичної творчості. В його основу покладено віджилі дискредитовані самим життям унітарно-тоталітарні принципи». Характеризуючи суть проекту, вчений поставив такий діагноз: «Намагаючись зберегти унітарно-тоталітарні структури адміністративно-командної системи під приводом збереження Союзу, центр насправді захищає не інтереси республік, а вузькоєгоїстичні, корпоративні інтереси бюрократії центральних відомств»².

Спробу вивести СРСР з глухого історичного кута і знайти компромісну формулу узгодження інтересів республік та центру стала гостра дискусія навколо проблеми проекту нового Союзного договору на Четвертому З'їзді народних депутатів (17—27 грудня 1990 р.). Хід дискусії, а особливо результати цього форуму показали, що захисники імперії здавати своїх позицій не збирались. Більше того, намітилась чітка тенденція до намагання утримати в руках Центру всього, що можна було утримати. Поіменним голосуванням З'їзд приймає рішення про необхідність збереження Союзу РСР як оновленої федерації рівноправних суверенних республік. (Цікаво і показово, що М. Горбачов, який спочатку схилився до назви «Союз суверенних держав», під тиском консервативних кіл вирішив в решті-решт нічого не змінювати і залишити стару назву). У прийнятій З'їздом постанові підкреслюється, що саме Союзний договір є найважливішим фактором стабілізації ситуації в країні. 24 грудня форум прийняв рішення провести всенародний референдум з приводу питання про збереження єдності оновленої радянської федерації.

Розгортання подій на Четвертому З'їзді народних депутатів СРСР, низка заяв та кадрових перестановок до і після цього зібрання свідчили про потужний контрнаступ консервативних сил у вищих ешелонах влади. Зокрема, 28 листопада 1990 р. міністр оборони СРСР Д. Язов закликав «відновити порядок в країні і забезпечити проведення призову в армію» та гостро критикував

¹ Див. Горбачов М. С. Размышления о прошлом и будущем. — М. 1998. — С. 117.

² Оновлення. Але яке? // Літературна Україна. — 1990. — 20 грудня. — С. 3.

«націонал-екстремістів». 4 грудня під тиском консервативних сил М. Горбачов змушений відправити у відставку ліберала В. Бакатіна, на зміну якому прийшов Б. Пуго. 12 грудня голова КДБ СРСР В. Крючков під час свого телевізійного виступу акцентував, що політичні радикальні течії в СРСР «ідеологічно та матеріально підтримуються іноземними спецслужбами». Буквально через декілька тижнів М. Горбачов шляхом значних зусиль все ж переконав Четвертий з'їзд народних депутатів СРСР обрати на посаду віце-президента країни відвертого консерватора Г. Янаєва... За цих обставин демократично налаштований Міністр закордонних справ СРСР Е. Шеварднадзе пішов у відставку, заявивши з трибуни з'їзду, що на країну насувається загроза реакційного перевороту та встановлення диктатури¹. Отже, наприкінці 1990 р. майбутні організатори серпневого заколоту зайняли ключові позиції для вирішальної атаки.

Дискурс щодо майбутньої долі Союзу у цей час не оминув і сесійної зали українського парламенту. Публічне обнародування та з'ясування позицій та платформ з цього питання показало, що у народних депутатів чітко викристалізувалося три підходи до вирішення проблеми:

1. Беззастережна, палка підтримка запропонованого проекту Союзного договору. С. Дорогунцов, С. Остроущенко та їхні прибічники у ході дискусії констатували примарність перспектив самостійного розвитку для нашої республіки та обґрунтовували думку про те, що підписання Союзного договору стане запорукою процвітання та безпеки суверенної України.

2. Категоричне заперечення самої ідеї входження України до оновленого Союзу. Націонал-демократи (Л. Лук'яненко, М. Горинь, В. Івасюк, О. Шевченко) мотивували свою позицію об'єктивним ходом історії, неприродністю та приреченістю існуючої імперії на одній шостій суходолу; стверджували, що не може бути пірамідальної надбудови над суверенною республікою; називали день підписання Союзного договору днем зради. Разом з тим, прибічники цієї радикальної позиції наголошували на значенні союзних договорів, утвердженні справді ширих, взаємовигідних відносин на терені, «де все так тісно переплелось та перев'язалось».

3. Пошук моделі майбутнього Союзу, що максимально враховувала б інтереси союзних республік і базувалася на розбудові держави не «згори», а «знизу». Заступник голови постійної Комісії з питань державного суверенітету, міжреспубліканських та міжнаціональних відносин А. Корнєєв засвідчив, що хоча всі члени Комісії, тверезо оцінюючи реальність, в цілому підтримали запропонований проєкт, погодитися на його підписання не можна, оскільки він суперечить прийнятним українським парламентом законам. На розгляді всього спектру альтернативних варіантів структури та взаємовідносин на новій основі в рамках майбутнього Союзу наполягали І. Юхновський, В. Гриньов

¹ Див. Верт Н. История Советского государства (1900—1991 гг... — М. 1992. — С. 466.

та інші народні депутати. Показово, що саме ця центристська, помірковано — прагматична позиція знайшла підтримку Голови Верховної Ради УРСР Л. Кравчука, який у своєму виступі не лише звернув увагу на виключне значення проблеми, що обговорюється, а розставив основні акценти та визначив базові принципи підходу керівництва республіки у ставленні до нового Союзного договору: «Життя народу України багато в чому залежатиме від того, який крок і куди ми зробимо. Яку будову зведемо сьогодні — такою вона буде завтра. Будова стоятиме, якщо в її фундаменті, в її основі будуть суверенні державні республіки. А якщо в її основі буде лише центральний уряд, то вона розвалиться... Долю Союзного договору будуть вирішувати суверенні республіки... Треба шукати істину і створювати наше бачення Союзного договору». Крім того, спікер українського парламенту окремо проакцентував непохитність державницьких позицій: «Ми не будемо відступати від Декларації і не маємо наміру переглядати якісь її позиції»¹.

За цих обставин спроба контрнаступу для консервативних сил справді була «останньою та вирішальною» можливістю утримати владу, що вислизала з рук всієї вертикалі старої партійно-державної номенклатури. Ускладнення економічної ситуації в СРСР та традиційний потяг значної частини радянських людей до стабільності створювали підґрунтя та позитивну атмосферу для висунення та реалізації гасла «наведення порядку». Оцінюючи ситуацію в Україні наприкінці 1990 р. партійні функціонери ЦК Компартії України з неприхованою радістю констатували: «... слід відзначити, що у суспільній свідомості, громадській думці після другого етапу XXVIII з'їзду КПУ відбувся певний перелом... Падає довір'я до так званих «демократичних» Рад народних депутатів. Показово, що там, де останнім часом проходило дообрання депутатів на вільні мандати, перемогу здобули комуністи».

Для того, щоб остаточно перехилити шальку політичних терезів на свій бік, організаційно-партійний відділ ЦК КПУ пропонував зробити акцент у поточній роботі партійних організацій на участі комуністів у вирішенні конкретних справ трудових колективів, захисті соціальних інтересів трудящих; активізувати контрпропагандистську роботу; гнучко реагувати на зміни суспільно-політичної ситуації шляхом заяв, звернень, оцінок поточного моменту; «взяти справу національного відродження, вивчення історичної спадщини українського народу в свої руки». «Вжиття цих та інших заходів, — з оптимізмом підкреслювали працівники апарату ЦК КПУ, — рішуче відстоювання своїх позицій, перехід до активних дій, відхід від «оборонної» тактики і загравання з деструктивними силами, конструктивізм у роботі можуть істотно оздоровити політичну ситуацію у республіці вже в першому півріччі 1991 р.»².

¹ Див. докладніше: Кирилюк В. Дуже добре. // Літературна Україна. — 1990. — 27 грудня. — С. 2.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2907 / Інформація «Про стан суспільно-політичної обстановки

Динаміка та напрям розвитку політичних подій у Радянському Союзі цього періоду переконливо свідчили про поступовий перехід старої державно-партійної номенклатури у контрнаступ, про наростаючу схильність горбачовського керівництва до союзу з консерваторами, про його суттєве сповзання вправо. Тому певною мірою закономірно, що IV з'їзд народних депутатів СРСР здійснив поворот від демократії до політики «міцної руки». Про реальність такого повороту також переконливо свідчили вихід із президентської команди Е. Шеварднадзе та О. Яковлева; еволюція форм державної влади — ще не зміцнілий парламентаризм поступається місцем президентському правлінню з необмеженими повноваженнями; спочатку витіснення принципових орієнтирів перебудови — «плюралізму», «демократії», «гласності», а потім їх заміна у офіційній політиці на «дисципліну», «порядок» та «стабільність». На горизонті знову замаячила тінь брежневської епохи.

Сама логіка виходу з кризи і збереження цілісності суспільства вимагала, на думку Горбачова та його оточення, акценту на виконавчу владу. Як зазначають історики та політологи, в основі цього повороту Горбачова лежав ряд факторів: певна втрата контролю за процесом перебудови; запізнення з реформуванням СРСР; відсутність міцного центристського руху, що міг би стати опорою поміркованого курсу; загальна організаційна слабкість демократичних сил; чітко виражене намагання «архітектора перебудови» все ж таки втриматися у рамках «історичного вибору» та ін.

Аналізуючи дії Президента СРСР та можливі їхні наслідки, американський сенатор Гері Харт з надією на краще писав: «Якщо Горбачов попрацює правим веслом досить довго і зуміє отримати достатню підтримку з боку консерваторів та сил безпеки, відновивши тим самим соціальну єдність і запобігши розпаду соціальних зв'язків, тоді, можливо, він знову поверне собі свободу маневру і зможе відновити проведення політичних та економічних реформ. Дуже хочеться сподіватися, що поворот до «законності та порядку»... є спробою стабілізації, за якою, після того як вона буде досягнута, настане новий етап відкритості, змін та реформ»¹.

Отже, восени 1990 р. в Україні різко загострилася політична конфронтація. Її основними причинами були, з одного боку, бажання націонал-демократичної контр-еліти на хвилі народної підтримки, спираючись на завойовані в ході березневих виборів мандати народних депутатів різних рівнів, не допустити укладення нового Союзного договору, відтіснити від влади КПУ, добитися перерозподілу владних важелів на свою користь і остаточно переорієнтувати на неза-

Восени 1990 р. в Україні різко загострилася політична конфронтація.

в республіці наприкінці 1990 р. і початку 1991 р.», від 9 січня 1991 р. арк. 12, 13.

¹ Харт Г. Россия потрясает мир. — М. 1992. — С. 336—337.

лежність вектор політичного розвитку республіки. З іншого боку, до ескалації протистояння вело намагання старої державно-партійної номенклатури шляхом збереження косметично оновленої союзної структури не лише не поступитись місцем біля владного керма, а й відвоювати втрачені позиції, призупинити розпад системи, загальмувати реформи, законсервувати процес перерозподілу влади.

Основними проявами конфронтації, яка восени 1990 р. фактично дійшла до відкритого гострого політичного конфлікту, були різка активізація протидіючих політичних сил, помітне розширення форм апелювання до народу, залучення до політичного протистояння широких кіл громадськості республіки. Ця конфронтація мала дві фази: у вересні-жовтні розпочалась масована атака опозиції (організація всеукраїнського страйку, голодування студентів), а починаючи з листопада розгорнувся потужний контрнаступ консервативних сил (арешт С. Хмари; прийняття комуністичною більшістю Верховної Ради УРСР поправок до регламенту, які суттєво обмежили вплив опозиції; організована партійними структурами демонстрація трудящих Причорномор'я на підтримку оновленого Союзу тощо). Низка заяв, кадрових перестановок та дій у вищих ешелонах союзного керівництва наприкінці 1990 р. свідчили, що контрнаступ консерваторів є явищем загальносоюзним, адже курс «наведення порядку» використовувався консервативними силами СРСР по суті для збереження владних важелів у своїх руках.

7. Еволюція суспільних поглядів та процесів: від ідеї оновленого Союзу до проголошення незалежності України (січень — серпень 1991 р.)

Прийдешні події кидають тінь перед собою.

А. Кемпбелл

Велика імперія, як і великий піріг, починає кришитися з країв.

Бенджамін Франклін.

На початку 1991 р. політична ситуація в країні різко загострилася. Її дотонатором стали криваві події у Вільнюсі, що були результатом застосування союзним центром збройної сили проти литовського народу і викликали бурхливу реакцію у суспільстві. Якщо керівництво КПУ сприйняло їх як практичну реалізацію тези про наведення «законності та порядку» і тому всіляко виправдовувало як дії військових, так і рішення союзного керівництва, то демократи виступили з низкою акцій, що демонстрували категоричний протест проти чергового прояву наступу консервативних сил.

Виступаючи у Львові на мітингу, присвяченому трагічним подіям у Прибалтиці, В. Чорновіл зазначив: «Імперія показала свої зуби... Я думаю, після того, що сталося у Литві, перебувати в Комуністичній партії недостойно... Я закликаю рядових членів партії залишити цю організацію». Розмірковуючи над розвитком подій, учасники зібрання висловили чимало думок, що стосувалися не лише ситуації у прибалтійській республіці, а й стану та перспективам розвитку демократії в Україні. Зокрема, підкреслювалося, що наступ реакції почався не в Литві, а в Україні — з арешту С. Хмари; вказувалося на ешелоновану атаку, провокаційну діяльність проти демократичних народних депутатів УРСР; висловлювалася віра в те, що силові дії не врятують імперію, а лише прискорять її загибель. Варто підкреслити, що деякі учасники мітингу проголошували вкрай радикальні промови. Так, член Студентського братства І. Коцюруба у своєму виступі закликав до активних дій: «Нам потрібна сила, яка б розвалила цю імперію, а не слова. Що ми будемо робити, як у Львів прийдуть танки? Пропозиція: створити на виробництвах структури, які рано

чи пізно будуть протистояти цій навалі. Демократія — це слова, а дія — це автомат Калашникова»¹.

Отже, силові методи вирішення політичних питань, продемонстровані союзним керівництвом у Литві, детонували не лише громадську дискусію з приводу стану та перспектив демократії, а й стимулювали формування у суспільстві атмосфери тривоги, а також появу у частини радикалів синдрому «передчуття громадянської війни». Протестуючи проти брутальних дій імперського центру у прибалтійській республіці, чотири народні депутати СРСР від України та 19 народних депутатів УРСР направили на адресу М. Горбачова телеграму, у якій зазначалося: «Розцінюємо введення війська і намір встановити президентське правління в Литві, як грубе порушення її суверенітету, неприховану спробу задушити демократичні сили і зігнорувати законно обрані органи. Протестуємо проти цієї ганебної акції і закликаємо вас відмовитися від політики ескалації сили»².

Характерно, що Президія Верховної Ради УРСР у своїй, зваженій за тональністю, заяві не лише висловила протест проти застосування сили у Литві, а й виступила на захист цілого комплексу принципів, які могли б забезпечити гармонійне існування радянських республік на теренах СРСР. Мова йде про принципи суверенної рівності, невтручання у внутрішні справи, поваги до законно обраних органів державної влади в республіках, відмову від силових акцій у вирішенні політичних проблем. Обстоюючи ідеї державного суверенітету та забезпечення конституційного порядку, Президія українського парламенту наполягала на тому, щоб «протириччя, які виникають у процесі формування нової співдружності народів СРСР, повинні вирішуватися виключно мирними, політичними методами»³.

Події в Литві додали гостроти процесові обговорення долі майбутнього Союзу. Ще одного імпульсу йому надало рішення Верховної Ради СРСР від 16 січня 1991 р. про проведення референдуму на всій території Союзу 17 березня 1991 р. Питання, що виносилося на референдум, мало таке формулювання: «Чи вважаєте ви необхідним збереження Союзу Радянських Соціалістичних Республік як оновленої федерації рівноправних суверенних республік, в якій повною мірою гарантуються права і свободи людини будь-якої національності?»

Не треба бути великим політологом для того, щоб зрозуміти маніпулятивний характер формули референдуму. У цьому контексті цілком резонансними є зауваження народного депутата О. Шевченка, який підкреслював: «Ска-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2905 // Стенограма мітингу, організованого крайовою організацією НРУ, присвяченого ситуації в Литві, від 13 січня 1991. арк. 2—9.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2905 // Стенограма мітингу, організованого крайовою організацією НРУ, присвяченого ситуації в Литві, від 13 січня 1991. арк... 3.

³ Заява Президії Верховної Ради Української РСР // Літературна Україна. — 1991. — 17 січня. — С. 1.

зати у відповідь «ні» означало б не тільки те, що учасник референдуму не підтримує ідею збереження СРСР, а й те, що голосуючий виступає: а) проти оновлення радянської федерації; б) проти рівноправності республік; в) проти суверенності республік; г) проти гарантування прав і свобод людини; ґ) проти рівноправності громадян різних національностей. Отже, фактично замість одного запитання про ставлення до збереження СРСР пропонувалося одночасно відповісти на п'ять запитань, чотири з яких ні в кого не викликали заперечень»¹.

26—27 січня 1991 р. у Харкові відбувся Демократичний Конгрес, організований зусиллями ПДВУ, Республіканської партії РСФРР, Об'єднаної демократичної партії Білорусії. На форумі були присутніми близько 400 осіб, які представляли десять союзних республік. Лейтмотивом дискурсу та прийнятих Конгресом документів була ідея об'єднання зусиль демократичних сил для протидії укладенню нового Союзного договору. На думку присутніх, настав час, коли необхідно «розпочати процес скасування державності СРСР та створити «співдружність суверенних держав» шляхом укладання двосторонніх та багатосторонніх договорів між республіками». На чолі створеної консультативної ради Демократичного Конгресу, який консолідував у своїх лавах представників 24 політичних партій, став О. Ємець. Першою спільною масштабною політичною дією цього об'єднання повинна була стати акція, запланована у всіх союзних республіках на 22 лютого 1991 р., під час якої передбачалось організувати низку заходів пам'яті жертв у Вільнюсі, а також серію виступів проти укладення Союзного договору².

Консолідація сил на міжреспубліканському рівні активно розгорнулася і на протилежному політичному фланзі. 28 січня 1991 р. фактично на другий день після завершення роботи Демократичного Конгресу у Харкові, ЦК КПУ направило у ЦК Компартії РСФРР та ЦУ Компартії Білорусії листа з пропозицією проведення міжреспубліканської акції «Єдність», що мала на меті «забезпечення скоординованості ідеологічних зусиль та дій партійних комітетів Російської Федерації, Білорусії, України, а можливо й інших республік на підтримку укладення нового Союзного договору». Комплекс заходів, що пропонувався у цьому документі, включав широкий спектр дій та акцій: підготовку спільної заяви ЦК Компартії трьох республік; проведення наприкінці лютого — на початку березня 1991 р. міжреспубліканської науково-практичної

¹ Шевченко О. Україна була, є і буде. Три міфи московських фальсифікаторів// Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 205.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2905 / Інформація «Про проведення Демократичного Конгресу», від 28 січня 1991, арк. 14, 15, 16; Там же / Інформація Відділу ЦК КПРС по зв'язкам з громадсько-політичними організаціями: «Про установчу конференцію Демократичного конгресу», від 5 лютого 1991 р. арк... 34—36; Там же / Заява про створення Демократичного Конгресу, б/д, арк... 39.

конференції «Єдність»; скоординовану організацію мітингів та зборів, а також виступів у республіканській партійній пресі, по телебаченню та радіо керівників Компартій республік, комуністів-депутатів, робітників та колгоспників на підтримку Союзного договору; організацію спільних соціологічних досліджень; проведення напередодні референдуму в селі Сеньківка Чернігівської області на кордоні УРСР, РСФРР та БРСР масового мітингу за участю членів політичного керівництва Компартій цих республік¹.

Намагаючись з'ясувати політичні вектори громадської думки щодо майбутньої долі СРСР та напрями їх змін і динаміку, соціологічний центр ЦК КПУ провів у 13 областях України та м. Києві серію опитувань. Ці дослідження показали, що наприкінці 1990 р. — на початку 1991 р. намітилась тенденція до зростання кількості прихильників укладення нового Союзного договору. Так, якщо у листопаді 1990 р. «за» новий договір висловилися 54,5 % респондентів, «проти» — 17,5, а «не визначилися» — 28 %, то вже у січні 1991 р. ситуація дещо змінилася: «за» виступили 59,6 %, «проти» — 14,5, «не визначилися» — 25,9 %. Аналізуючи причини цих зрушень у суспільній свідомості та загальний стан громадської думки в республіці, фахівці з ідеологічного відділу ЦК КПУ резонно зазначали: «На результати опитування в січні у порівнянні з листопадом, безумовно вплинула певна зміна громадсько-політичної ситуації в країні. Загалом громадська думка сьогодні досить рухлива і чутливо реагує на найменші політичні зміни або навіть чутки. Такий непевний стан морально-психологічного самопочуття людей пов'язаний з кризовими явищами у суспільстві».

Відчуваючи, що настрої населення республіки в силу обставин знаходяться у стані нестабільності і дедалі більше починають формуватися та виявляти себе, підкорюючись коливанням політичного маятника, партійні аналітики наполягали на граничній концентрації та консолідації сил партійних організацій КПУ: «У боротьбі за громадську думку, котра може помітно змінюватися в короткі строки... потрібно використати всі наші можливості, досвід, форми та методи роботи. Виходячи з того, що підготовка до референдуму і його проведення — головна ділянка партійної роботи в найближчий період». Особливо робився наголос на необхідності роботи з молоддю та інтелігенцією, серед яких найбільший відсоток тих, хто висловлюється проти укладення нового Союзного договору, крім того, підкреслювалося, що ті з опитаних, хто ще не визначився — «наш значний резерв»².

Отже, всенародний референдум опинився в епіцентрі громадської уваги, оскільки мав вирішити не лише долю СРСР, а й по суті долю кожної з со-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2899 / Лист ЦК Компартії України на адресу ЦК Компартії Російської Федерації та ЦК Компартії Білорусії, від 28 січня 1991 р. арк... 54—56.

² Там же, спр. 2920 / Матеріали, підготовлені ідеологічним відділом ЦК Компартії України в зв'язку з проведенням всенародного референдуму, б/д, арк. 47, 48.

юзних республік, а також майбутнє та перспективи протидіючих політичних сил. За цих обставин до початку лютого три прибалтійські республіки, а також Вірменія, Молдавія та Грузія оголосили про своє рішення не брати участі у референдумі 17 березня. Надзвичайно гострі дискусії точилися навколо проблеми референдуму в Україні. Різкі оцінки та вислови прозвучали 4 лютого 1990 р. на прес-конференції представників Народної Ради та Руху. Л. Скорик назвала формулювання, запропоноване М. Горбачовим некоректним, оскільки, на її думку, у ньому фактично зведено п'ять питань. Д. Павличко та М. Горинь наполягали на тому, що оскільки «ковбасна свідомість» буде відігравати велику роль у цьому референдумі, доцільно замість всесоюзного референдуму провести республіканський і визначити ставлення народу до утворення незалежної Української держави. Більш поміркованою та прагматичною була позиція Л. Лук'яненка, який, вказавши на незаконність референдуму (питання є зверненням до народу через голови верховних органів республік; український закон про референдум відсутній), все ж запропонував вихід зі становища, що склалося: «Є ідея провести два референдуми — за бюлетенем М. Горбачова і за нашим... У Верховній Раді будемо шукати формулу»¹.

Бурхливим було обговорення Верховною Радою УРСР у другій половині лютого 1991 р. питання «Про проведення на території Української РСР референдуму у питаннях збереження Союзу РСР та визначення засад та відносин з суверенними республіками та змісту бюлетеня для секретного голосування». Десятигодинна дискусія показала, що викристалізувалися дві точки зору: Президія Верховної Ради висунула ідею помістити у бюлетені не одне питання, а два, за допомогою яких з'ясувати не лише подальшу долю СРСР, а й місце та права України у процесі реформування Радянського Союзу; парламентська більшість підтримала «горбачовську» формулу питання, наполягала на здійсненні заходів щодо належного проведення референдуму, вважала неправомірним включення додаткових питань до бюлетеня Всесоюзного референдуму. Втім, цілковитої єдності та сліпої підтримки союзного центру в лавах більшості не було. Так, голова Комісії з питань законодавства і законності О. Коцюба поділився з присутніми своїми тривогами та сумнівами: «Я комуніст, виступаю за договір, але я прошу, щоб ми задумалися над цими питаннями, тому що, яку основу закладемо, так потім і будемо вирішувати питання, розв'язувати суперечності». Надзвичайно не подобався народному депутатові юридичний бік справи, а саме те, що союзний центр одноосібно привласнив право, яке належить республікам².

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2905 / Інформація «Про прес-конференцію Народної Ради і Руху», від 5 лютого 1991 р. арк... 57, 58.

² Цит. за: Кирилюк В. Референдум. Парламентські враження // Літературна Україна. — 1991. — 28 лютого. — С. 1.

Як бачимо, Декларація про суверенітет України зробила свою справу: у світобаченні частини комуністів дедалі більше місце почали займати національні інтереси, а у поведінці виявлятися національна гідність. До речі, саме на цьому ґрунті ще восени 1990 р. в Компартії України сформувалися два крила — «ортодоксальне», на чолі з С. Гуренком, та «націонал-комуністичне», яке вів за собою Л. Кравчук. В основі появи феномену «націонал/суверен комуністів» лежали з одного боку, пробудження національної свідомості, віра в державотворчі сили власного народу, з іншого — процес перегрупування сил у лавах КПУ, вихід на політичну авансцену другого та третього ешелону республіканського партійного керівництва, частина представників якого в силу обставин були менш консервативною та більш прагматичною і гнучко реагувала на послаблення позицій їхніх союзних патронів, на переміщення ядра політичної влади з партійних до державних органів.

Описуючи історію появи другого питання у березневому референдумі, Л. Кравчук у своїх спогадах акцентує: «Справа в тому, що я був проти того Союзного референдуму взагалі. Я вважав, що Україна, після прийняття Декларації про суверенітет, не повинна проводити в себе референдум, який оголошений Москвою, але Центральний Комітет компартії України підтримав, причому однозначно підтримав той референдум. І відбувся пленум ЦК, на якому я виступив. В архівах ці документи, якщо вони є, — зберігаються, це дуже цікавий був пленум. Я на цьому пленумі виступив і сказав, що компартія України могла б зробити, і Центральний Комітет, дуже багато для України, коли б вона ... прийняла рішення про те, що ЦК вважає недоцільним проведення референдуму в Україні, це пряма мова — «недоцільним». Після цього зібралось Політбюро Центрального Комітету і мене виховували дві години, причому, виховували в дуже таких, ну, різких тонах... І коли ... вони відхилили ... мої пропозиції щодо звернення про недоцільність проведення референдуму взагалі та в Україні зокрема, то в мене виникла ідея, яким же чином ... протидіяти, так і з'явився другий бюлетень». ¹.

Обстоюючи в ході дискусії позицію Президії Верховної Ради УРСР та висловлюючи ставлення до проблеми референдуму суверен-комуністів, Л. Кравчук з гідністю зазначив з парламентської трибуни: «Верховна Рада СРСР повинна була порадитися з Україною та іншими республіками. Вона цього не зробила. є їхнє право, є наше право... ми не можемо далі перебувати у стані послушниці, запліщуючи очі на те, що порушуються наші суверенні права, і з нами не хочуть до кінця рахуватися. Нехай Верховна Рада СРСР знає, що є Верховна Рада УРСР, яка має право говорити від імені українського народу, від народу України»². У результаті зближення позицій націонал-демократів та суверен-

¹ Інтерв'ю з Леонідом Кравчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 3. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/510/>

² Кирилюк В. Референдум. Парламентські враження // Літературна Україна. — 1991. — 28 лютого. — С. 1.

комуністів на ґрунті обстоювання ідеї державної незалежності України в сесійній залі вдалося досягнути компромісу. 27 лютого український парламент ухвалив рішення провести 17 березня 1991 р. одночасно з загальносоюзним референдумом республіканське опитування населення для з'ясування думки громадян щодо суті майбутнього Союзу, і включив до бюлетеня таке питання: «Чи згодні ви з тим, що Україна має бути у складі Союзу Радянських суверенних держав на засадах Декларації про державний суверенітет України?»

У день референдуму в голосуванні взяло участь 83,5 % внесених до списків. На перше питання (про збереження Союзу) «так» відповіли 70,2 % (загалом по СРСР — 76,4 %), на друге (про входження України до оновленого Союзу на основі Декларації про державний суверенітет республіки) — 80,2 % громадян, які взяли участь у референдумі. Як і після березневих виборів 1990 р., кожна з протидіючих сторін оцінила ці результати як свою перемогу. Причому, якщо в офіційних заявах та документах державно-комуністична номенклатура робила акцент на результатах по першому питанню, то опозиція стверджувала вирішальне значення волевиявлення українського народу по другому питанню опитування. Разом з тим, у секретних документах КПУ вказувалося на цілу низку негативних для неї тенденцій та процесів, викликаних або ж посиленіх волевиявленням народу. Зокрема, Перший секретар ЦК Компартії України С. Гуренко у своєму листі на адресу перших секретарів обкомів та Київського міськкому КПУ від 18 березня 1991 р. зазначав: «Останні події вкрай загострили обстановку, по суті поставили на порядок дня питання «хто кого»... Депутати з так званої «Народної ради», керівники антикомуністичних партій і політичних формувань намагаються використати результати республіканського опитування 17 березня ц. р. для затягування, зриву підписання нового Союзного договору... Останнім часом знову активізуються розкольницькі сили і в самій КПРС. Нав'язується поділ комуністів на «консерваторів», «реформаторів» і «суверенних», відбувається групування навколо різних «платформ»¹.

На нашу думку, досить об'єктивно оцінив суть поточного моменту та політичні наслідки референдуму народний депутат УРСР О. Сугоняко, який стверджував: «Політично, за бажанням, підсумки референдуму можна тлумачити як завгодно: і як підтримку Горбачова, і як підтримку Кравчука, і як підтримку незалежності. Але їхня суть полягає в тому, що вони неоднозначні, як неоднозначна сама політична ситуація в імперії. І неоднозначність ця довго триматися не може: або центр силою придушить національно-демократичні рухи і встановить «порядок», або має відбутися організований, узгоджений між республіками демонтаж імперії. Посередині — хаос»².

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2895/ Лист С. Гуценка першим секретарям обкомів і Київського міськкому Компартії України, від 18 березня 1991 р. арк... 214.

² Сугоняко О. Від «перебудови» — до суверенної України // Літературна Україна. — 1991. — 23 травня. — С. 3.

Між тим економічна ситуація в СРСР у березі 1991 р. була майже критичною, особливо у продовольчій сфері. Ось що записав 31 березня цього року у своєму щоденнику помічник М. Горбачова А. Черняєв: «Вчора була Рада Безпеки. Проблема продовольства... але тепер уже конкретніше — хліб. Бракує 6 млн тонн до середньої норми. У Москві, по містах вже черги — такі, як роки два тому за ковбасою. Якщо не добути десь, то до червня може наступити голод. Із республік тільки Казахстан і Україна (ледь-ледь) самі себе годують. Те, що в країні є хліб, — виявилось міфом. Шкребли по всіх засіках, щоб дістати валюти і кредитів і закупити за кордоном. Але ми вже неплатоспроможні. Кредитів ніхто не дає...»¹.

Ніби віддзеркалюючи нестабільність ситуації, навесні 1991 р. у Донбасі знову вибухає страйк, який, з одного боку, був спровокований союзним і меншою мірою республіканським урядом з метою «випускання пари» невдоволення економічною політикою та нанесення превентивного удару по демократичних силах України, з іншого боку — цей страйк став яскравим проявом загострення політичного протистояння між консерваторами та демократичною опозицією. Хвиля шахтарських заворушень прокотилася навесні у Донецьку, Макіївці, Червоноармійську, Червонограді, у ході яких висувалися як економічні, так і політичні вимоги.

Після кількадечних страйків на місцях у середині квітня гірники вирушили до Києва з протестом, який хотіли передати до Верховної Ради УРСР, сподіваючись підняти на виступ трудівників не тільки столиці, а й усїєї України. 16 квітня у Києві було утворено республіканський страйковий комітет. І хоча широкомасштабного страйку не відбулося (далися ознаки його низька організованість, недостатня підготовленість і та оперативність, з якою парламентська комісія Верховної Ради УРСР, уряд республіки та представники шахтарів підписали взаємопогоджений протокол та ін.), ці події мали не лише широкий резонанс у республіці, а й сприяли разом з виступами трудящих РСФРР, що були організовані Демократичною Росією, певному «полівінню» позиції Президента СРСР та активізації його дій.

Вже 23 квітня з ініціативи М. Горбачова, що репрезентував союзний центр, була проведена його зустріч з керівниками дев'яти республік (РСФРР, України, Білорусії, Узбекистану, Казахстану, Азербайджану, Киргизстану, Таджикистану та Туркменістану). Ця зустріч, що відбулася у Ново-Огарево (під Москвою), стала спробою знайти компромісну формулу нового Союзного Договору. Оцінюючи позицію української делегації під час переговорів, колишній керівник апарату Президента СРСР В. Болдін характеризував її як жорстку та близьку до російської, в її основі лежала вимога надати максимум повноважень союз-

¹ Черняєв А. С. Совместный исход. Дневник двух эпох. 1972—1991 годы / А. Черняев. — Москва: РОССПЭН, 2008. — С. 933.

ним республікам¹. 26 квітня 1991 р. на засіданні Верховної Ради В. Фокін пояснив підписання ним заяви «дев'ять плюс один» двома причинами. По-перше, на думку Прем'єр-міністра, «заяву може підписати кожний, це — не договір, обов'язковий для виконання». По-друге, заява містить принципово нові положення: офіційно визнано право шести республік — прибалтійських та Грузії, Молдови і Вірменії — самим вирішувати свою долю щодо Союзу; підтверджено на найвищому рівні тезу про Союз як об'єднання суверенних держав, що дасть найбільше економічне сприяння тільки учасникам Союзного договору; накреслено спільні заходи щодо зменшення соціальної напруженості². Після тривалих ново-огарьовських дискусій було розроблено загальний документ під назвою: «Спільна заява про нагальні заходи по стабілізації ситуації в країні та подоланню кризи», у якому акцентувалася думка про те, що головним засобом стабілізації є термінове укладення Союзного договору.

3 червня в Ново-Огарьово відбулось ще одне засідання Підготовчого комітету, на якому обговорювався проєкт нового Союзного договору. У ході дискусії Л. Кравчук наполягав на тому, щоб у назві майбутнього об'єднання було віддзеркалено державний суверенітет республік. На репліку А. Лук'янова про те, що слід «дотримуватися волі 3'їзду народних депутатів СРСР, який вирішив зберегти назву Союз Радянських Соціалістичних Республік», Леонід Макарович разом з деякими лідерами інших союзних республік одноставно відповів, що навряд чи вдасться знайти спільну мову, «якщо кожен з нас почне говорити про волю своєї Верховної Ради». Варто підкреслити, що на цьому засіданні було присутніми близько 40 керівників республік, кожен з них мав своє бачення та свою концепцію і в принципових питаннях поступатися не бажав³. У результаті фактично склалася майже патова ситуація. «Парадокс у тому, — писав навесні 1991 р. розмірковуючи над розвитком подій, відомий російський політичний діяч А. Собчак, — що Горбачов однаково не може ні утримати, ні розпустити радянську імперію. Повинні пройти роки і роки, перш ніж між республіками налагодяться вільні економічні зв'язки, перш ніж учорашні в'язні всесоюзного політичного та економічного соцтабору навчаться вільному партнерству. Але цих-то років у запасі якраз і немає»⁴.

Між тим, дефіцит часу для прийняття кардинальних рішень центральними державними структурами відчувався дедалі гостріше. У зв'язку з цим не випадково, що для обговорення та схвалення ново-огарьовського проєкту Союзного договору у Верховних Радах союзних республік виділявся лише

¹ Див. Болдін В. Крушение пьедестала. Штрихи к портрету М. С. Горбачова. — М. 1995. — С. 400.

² Скачко В. Де ж той «вмикач»? // Голос України. — 1991 р. 30 квітня.

³ Там же. — С. 401; Горбачов М. С. Размышления о прошлом и будущем. — М. 1998. — С. 133—134.

⁴ Собчак А. Хожение во власть: Рассказ о рождении парламента. — Л. 1991. — С. 200.

один день у липні 1991 р. Таке ставлення до доленосної проблеми, а також сам зміст нового документу викликали бурхливу реакцію в парламенті України. 27 червня 1991 р. у Верховній Раді відбулося широке обговорення проекту Союзного договору. Про значний інтерес до цього питання переконливо свідчить статистика: на виступ записалось 116 народних депутатів, виступило — 35. Було висловлено понад 20 критичних зауважень до договору¹. Того дня у сесійній залі лунали діаметрально протилежні думки:

М. БІЛОБЛОЦЬКИЙ: «Після обміну думками більшість членів комісії у питаннях соціальної, політики та праці висловилися за те, що запропонований проект договору про Союз суверенних держав в основному можна схвалити. Абсолютна більшість народних депутатів у комісії — як у попередніх дебатах, так і зараз, виступає за договір. Водночас наголошувалося, що підписання такого документу повинне бути не заради самого договору, як такого, а заради Союзу народів, заради стійкої і стабільної федерації, за ліквідацію тих порядків, які довгий час визначали наше життя і буття. Ми повністю поділяємо ту точку зору, що постановка питання, бути чи не бути Союзному договору, не викликає сумніву. Не «ні», а саме «так» сказав народ України під час проведення всесоюзного референдуму і республіканського опитування. Вся суть тільки в тому, яким бути новому Союзу».

М. МОТЮК: «На сьогоднішній день неможливо погодитися не тільки з окремими статтями договору, а й з концептуальними принципами, на яких він побудований. Основний концептуальний принцип полягає в тому, щоб, прикрившись назвою договору, документально зафіксувати, що ця величезна держава була, є і повинна бути федерацією, але на цей раз оновленою. І немає сьогодні в Україні такої людини, яка б боляче не відчула результати цього оновлення. Вже основні принципи в проекті викладені в некоректній формі, де фактично продиктовані права республік у союзній державі. Але визначати права суверенних держав — це компетенція самих республік і аж ніяк не є невід'ємною частиною договору про Союз суверенних держав. При такому викладі складається враження, що не ми, а центр укладає договір, делегуючи республікам певні повноваження, а не навпаки».

Є. МАРМАЗОВ: «Якщо говорити в цілому про проект Союзного договору, то він значно досконаліший, ніж попередній варіант... Пропоную в основному схвалити проект договору, доручити комісіям Верховної Ради разом з Кабінетом міністрів, Академією наук доопрацювати документ і винести його на обговорення на наступній сесії».

Д. ПАВЛИЧКО: «Певна річ, ми повинні бути реалістами. Але саме реалістичний погляд показує: спочатку схвалення Конституції, вибори пре-

¹ Плющ І. Незалежність України — це одвічне прагнення українців // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 25—26.

зидента, організація своєї валюти, своєї митної служби, спочатку розвиток економічних контактів з республіками, спочатку побудова держави, а вже потім сама необхідність нашого державного буття, які союзи та з ким їх запроваджувати... Природа цього договору фактично не потребує і нашої згоди, нічєї згоди. Тут згода республік є такою ж ілюзією, як наша суверенність. як суверенність частин федерації. Цей договір відкриває можливість для центру свавільно поводитися з республіками, встановлювати свої права на їхніх землях, а ми як держава не зможемо навіть просити захисту своїх інтересів в Організації Об'єднаних Націй, в Міжнародному суді і у світової громадськості».

В. ФЕДОРОВ: «Багато хто, в тім числі і в Верховній Раді, кричить про самотійність. А спасіння чекають від центру. Навіть зараз люди розуміють, що розпад Союзу тільки поглибить кризу, стане згубним ударом по економічному організму країни, який складався століттями. Очевидно, багато хто з нас, ідучи на референдум, задумувався над тим, якою страшною ціною доведеться заплатити всім народам країни, коли зламати суспільні основи великої держави. Нарешті, розпад Союзу обернеться непередбачуваними наслідками не тільки для країни, але і для всього світу... Але здоровий глузд народу перемиг. 17 березня прихильники розколу одержали могутню відсіч. Однак винесений на обговорення проєкт договору ідеалізувати не слід. Ряд пунктів викликає неприйняття, різку критику. Все це нормальний фон робочого процесу. Адже хороший договір для всіх одразу скласти просто неможливо».

В. ЯВОРІВСЬКИЙ: «Я починаю читати договір. Що на сьогодні нам пропонують? Власне, пропонують все те, що ми з вами й раніше мали... Давайте подивимося трішки вперед, як буде відбуватися ситуація. Михайло Сергійович спішить, нервується, хочеться підписати угоду і поїхати на нараду «семірки». Поїхати туди для того, щоб взяти допомогу, а вже ми знаємо про те, що Америка дає півтора мільярда, щось «семірка» кине зі свого столу. Скажімо, рік-півтора ми будемо мати більш-менш нормальне життя, але те суспільство, яке ми маємо, воно проїсть ці мільярди за два-три місяці, не більше, і все буде ще гірше, ніж було. Я нікого не хочу ні в чому звинувачувати. Але, люди добрі, нам доля послала сьогодні зробити мирно, красиво, розумно суверенну Українську державу. Це дивовижно. Нам доля це дає, а ми цього не хочемо. А ми один одного тягнемо за полу і в чомусь звинувачуємо»¹.

Інтегрально позиції опонентів у ході дискусії стосовно Союзного договору можна охарактеризувати так: якщо комуністична більшість стверджувала, що оскільки народ України вже висловив на референдумі своє «за» збереження Союзу, достатньо і дня для того, щоб юридично підтвердити це рішення,

¹ Краслянський А. Важко дається істина // Голос України. — 1991. — 28 червня.

то опозиція констатувала, що запропонований проект Союзної угоди — документ «імперський», «зразок лицемірства і обману», «за яким стоїть сталінська традиція не рахуватися з думкою республік, з бажанням та помислами народів», він «значно консервативніший за всі попередні варіанти». Доречно згадати також і те, що Президія Верховної Ради УРСР двічі вносила на сесію склад комісії від республіки для участі в розробці проекту Союзного договору, але не вистачало 226 голосів. тобто можна зробити з цього висновок: особливого бажання прискорити розробку цього документа у депутатів не було. За підсумками дискусій стосовно Союзного договору була прийнята постанова Верховної Ради УРСР, якою було доручено постійним комісіям Верховної Ради УРСР до 1 вересня 1991 року розглянути представлений Президентом СРСР проект договору про Союз Суверенних Держав щодо його відповідності положенням і принципам Декларації про державний суверенітет України та Закону Української РСР про економічну самостійність Української РСР¹.

Дуже точно характеризує ситуацію з обговоренням Союзного договору Є. Марчук: «Сам процес обговорення Союзного договору: федерація — конфедерація, він запізнався з еволюцією ситуації в самій Україні, тобто розвиток процесів еволюційних: демократизації, скажемо так, в Україні вони випереджували... тобто обговорення йшло позаду розвитку самого процесу. І розвиток процесу, особливо у нас на Україні, дуже стрімко і швидко показував, ... що для нас, що конфедерація, що федерація, що союз — це буде одне і те ж».² В українському суспільстві поступово з'являлися нові орієнтири та прагнення...

З огляду на це, рішення Верховної Ради відкласти питання Союзного договору до осені віддзеркалювало найбільш поширені на той час настрої у суспільстві, певну уяву про які дає проведене у липні 1991 р. керівником Центру політичної психології та комунікації КДУ В. Бебиком та секретарем правління Київської спілки викладачів вищої школи та науковців В. Полохалом масштабне опитування читачів «Літературної України» (свою відповідь на анкету «Дума про Україну» дали більше 20 тис. осіб з різних регіонів республіки). За партійною належністю 61,7 % респондентів — «безпартійні», 17 % — члени Руху, 12,6 % — члени КПУ. Цікаво і показово, що 90,4 % опитаних членів КПУ, 96,5 % членів Руху та 92,5 % безпартійних бачили майбутню Україну повністю незалежною державою — суб'єктом міжнародного права³.

¹ Див. Кирилюк В. Обговорити і схвалити // Літературна Україна. — 1991. — 4 липня. — С. 1, 3; Павличко Д. «Не для вільних людей і не для вільного народу» // Там же. — С. 3; Танюк Л. «Це угода між провінціями єдиної і неподільної» // Там же. — С. 3; Плющ І. Незалежність України — це одвічне прагнення українців // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 25—26.

² Інтерв'ю з Євгеном Марчуком, Розпад Радянського Союзу. Усна історія незалежної України 1988—1991, касета 2. — <https://oralhistory.org.ua/interview-ua/428/>

³ Дума про Україну // Літературна Україна. — 1991. — 4 липня. — С. 8.

Варто підкреслити, що паралельно вирішенню подальшої долі СРСР та пошукам оптимальної формули співжиття союзних республік, з моменту прийняття Декларації про державний суверенітет України у нашій республіці почав розгортатися і дедалі поглиблюватися новітній конституційний процес. Його суть полягала у забезпеченні становлення та розвитку правової системи держави відповідно до нових реалій, утвердженні законності та правопорядку у суспільстві, вихованні правової свідомості та формуванні юридичної та політичної культури населення, а зміст передбачав виконання значного обсягу законотворчих робіт: внесення змін, доповнень та поправок до діючої Конституції УРСР 1978 р., розширення юридичного поля шляхом прийняття окремих законів у галузі конституційного законодавства; обговорення, підготовку та затвердження проєкту нової Конституції України. 29 жовтня 1990 р. була утворена Конституційна комісія, яка мала на меті підготувати концепцію нової Конституції. Робота цієї комісії одразу опинилася в епіцентрі політичної боротьби. Гостро критикуючи розроблений нею проєкт нової Конституції, лідер КПУ С. Гуренко писав у листі на адресу Голови Верховної Ради СРСР Л. Кравчука у січні 1991 р. «Об'єктивно прийняття Конституції, що ґрунтувалася б на згаданій Концепції, означало б демонтаж в республіці — під лозунгом «деідеологізації» — радянської системи, соціалістичних засад, конституювання режиму, характерного для буржуазного суспільства, створення правового фундаменту для повного відриву України від Радянського Союзу. Це було б не що інше, як закамуфльований державний переворот, на здійснення якого трудящі України, наші виборці своїх обранців не уповноважували»¹.

Пік гарячого обговорення моделі нової Конституції України прийшовся на весну та початок літа 1991 р., коли після референдуму на суд громадськості було винесено шість основних альтернативних концепцій, підготовлених робочою групою Конституційної комісії, ЦК КПУ, Інститутом держави і права АН УРСР та ін.² В інформації для службового користування від 6 травня Секретаріат ЦК КПУ фактично брав під сумнів доцільність надання Декларації про державний суверенітет сили конституційного закону, мотивуючи свою позицію тим, що, по-перше, в разі реалізації цієї юридичної дії в республіці буде по суті дві Конституції; по-друге, принципові положення Декларації вже знайшли своє відображення у Конституції України, адже законом, прийнятим Верховною Радою УРСР 24 жовтня 1990 р., внесено більше тридцяти саме тих змін і доповнень, що впливають

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2899 / Лист С. Гуренка Голові Верховної Ради УРСР Л. Кравчука «До питання про розробку проєкту нової Конституції Української РСР», від 10 січня 1991 р. арк... 43.

² Див. Алексеев Ю. М. Кульчицький С. В. Слюсаренко А. Г. Україна на зламі історичних епох (Державотворчий процес 1985—1999 рр... — К. 2000. — С. 74.

з Декларації. Нищівній критиці піддавало керівництво КПУ окремі положення проекту Концепції, прийнятої за основу Конституційною Комісією Верховної Ради, підкреслюючи, що вони спрямовані на заміну в республіці соціалістичного ладу на капіталістичний, відмову від радянської форми народовладдя, встановлення на Україні президентського режиму з практично необмеженими повноваженнями глави держави, на відрив України від Союзу РСР.

До речі, в цьому документі мова йшла не лише про дискусійні теоретичні проблеми, а й про конкретні організаційні кроки, направлені на зміцнення позицій КПУ: «Треба здійснити додаткові заходи, щоб оволодіти засобами масової інформації. У партійній пресі необхідно регулярно виступати секретарям та працівникам партійних комітетів. Слід розібратися з позицією членів партії, які редагують антикомуністичні видання»¹.

Жорстке протистояння у сесійній залі українського парламенту під час травневого обговорення доповіді Голови Верховної Ради УРСР, голови Конституційної комісії Л. Кравчука та представленого на розгляд народних депутатів проекту Концепції нової Конституції (Основного Закону) Української РСР остаточно викристалізувало позицію протидіючих сторін. Модель Конституції, що була винесена на обговорення, стверджувала закріплення ідеї народного суверенітету, реально обстоювала права, свободи, матеріальні блага людини, вперше ставила питання про юридичну фіксацію принципу розподілу влади на законодавчу, виконавчу та судову. Особливо гарячі дебати розгорнулися довкола ключових питань державного будівництва — запровадження президентської форми правління та структури майбутнього парламенту (одно — чи двопалатний вищий законодавчий орган республіки). Втім, після тривалих та гарячих дискусій було вирішено продовжити роботу над проектом Конституції з метою остаточного доопрацювання та врахування висловлених зауважень.

Як показали подальші події, такими результатами обговорення залишилися невдоволені обидві протидіючі сторони. Опозиція 17 травня 1991 р. на прес-конференції вказувала, що «в конституційній комісії більшість має більшість і та більшість торпедує концепцію» (О. Ємець); при розгляді проекту «спрацював механізм керівної сили, вона боїться за нових умов державного правління втратити свою роль» (М. Голубець); «даний склад парламенту, мабуть не підготовлений, щоб прийняти радикальний документ» (В. Шишкін). Аналізуючи ситуацію і шукаючи виходу з глухого політичного кута, представники демократичних кіл парламенту дійшли висновку: «Якщо не буде позапарламентського тиску, то Концепція буде обговорюватися дуже дов-

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2896 / Інформація Секретаріату ЦК Компартії України «Про деякі питання роботи партійних організацій Компартії України після квітневого (1991 р. об'єднаного) Пленуму ЦК і ЦКК КПРС», від 6 травня 1991 р. арк... 5, 6.

го» (В. Щербина). Цю думку у своїх виступах підтримали В. Філенко, І. Драч, І. Валеня¹.

Своє граничне невдоволення розвитком конституційного процесу в Україні висловили і представники КПУ. Зокрема, радник ЦК Компартії України Г. Крючков у листі на адресу С. Гуренка особливо підкреслював: «Проект Концепції Основного Закону, розроблений за дорученням ЦК, дістав в цілому схвальну оцінку в партійних організаціях з боку громадськості. Однак цей проект був фактично ігнорований Робочою групою Конституційної комісії, утвореної Верховною Радою Української РСР. Пояснюється це тим, що Робоча група складається в основному з працівників Секретаріату Верховної Ради, які стоять на політичних позиціях, близьких до позицій Народної Ради, і не сприймають інших точок зору. Звичайно, така поведінка працівників апарату була б неможливою без підтримки керівництва Верховної Ради... Ситуація дійсно ненормальна: маючи більшість у парламенті, комуністи практично не впливають на роботу апарату Верховної Ради (так само як і на спрямованість друкованого органу Верховної Ради — газети «Голос України»). Між тим апарат значною мірою визначає зміст найважливіших законопроектів, які виносяться на розгляд Верховної Ради»².

Слід відзначити, ще одну рису новітнього конституційного процесу в Україні — списи навколо її положень ламались нагорі, а до народу доходило лише відлуння конституційних боїв... Серйозного всенародного обговорення проекту Конституції фактично не було. Достатньо сказати, що, за даними соціологів, з проектом Конституції ознайомилися лише 6 % ... депутатів місцевих рад³.

Через жорстке політичне протистояння лише окремі ідеї та положення концепції нової Конституції в цей час знайшли своє практичне втілення. Зокрема, у липні український парламент затвердив низку законів, які стосувалися зміни конфігурації структур державної влади республіки та механізму здійснення цієї трансформації — Закони «Про заснування поста Президента Української РСР і внесення змін та доповнень до Конституції (Основного Закону) Української РСР», «Про Президента Української РСР», «Про вибори Президента Української РСР».

Отже, на початку літа 1991 р. у політичному житті сформувалося майже одночасно два вузли серйозних протиріч: на союзному рівні на ґрунті кардинальних розходжень щодо питання про проект нового Союзного договору

¹ ЦДАГО, ф. 1, оп. 32, спр. 2905 / Інформація «Про прес-конференцію Демократичної партії України, Партії демократичного відродження України, Соціал-демократичної партії України», від 17 травня 1991 р. арк... 164, 165, 166.

² ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2896 / Лист радника ЦК Компартії України Г. Крючкова до С. Гуренка, від 26 червня 1991 р. арк... 118, 120.

³ Мороз О. Насправді було так // Здобуття Незалежності України 1991. Історія проголошення, документи, свідчення. у 2 т. т. 2. — Житомир: Рута, 2011. — С. 40.

і на республіканському — на базі різних підходів до формування концепції Конституції України. В цей час ситуація у країні суттєво ускладнилася, дедалі більше набуваючи характеру кризової: центр на чолі з Горбачовим продовжував топтатися на місці, демократи стали енергійніше виступати за радикальне реформування суспільства, поступово знову активізувалися консерватори, і все це відбувалося на фоні різкого погіршення економічної ситуації (промисловість СРСР 1991 р. була відкинута за обсягом виробництва до рівня 1986 р., а валовий національний продукт відповідав рівню 1985 р.)¹.

За цих обставин помітно зросла та радикалізувалася суспільно-політична активність народних мас країни. Зокрема, в Україні: 21—23 червня у Києві відбувається Установчий з'їзд Всеукраїнської організації солідарності трудящих (ВОСТ), на якому були присутні 313 делегатів з 21 області республіки. Поряд з економічними, на зібранні було висунуто і ряд політичних вимог: вихід України із складу СРСР, розпуск КПРС, зміну державно-політичної системи, припинення урядом УРСР усіх фінансових відрахувань до центру, розпуск Верховної Ради УРСР та ін. На з'їзді констатовалося: «Партійна номенклатура боїться об'єднання наших сил, партократія знає, що ми хочемо робити, готує

Київська міліція зразку 1991—1992 рр. Фото: Марта Коломиєць-Яневська

¹ Масол В. Упущений шанс. — К. 1993. — С. 82.

наступ і він вже почався, треба негайно відсунути Компартію від влади, віддати до суду, а майно націоналізувати»¹. Така радикалізація народних мас була характерною рисою суспільно-політичного руху на всій території СРСР. Крім цього, значною загрозою для консерваторів могло стати призначене на 20 серпня 1991 р. підписання нового Союзного Договору, що фактично означало перехід до федеративної держави та усунення частини старих державних структур разом з їхніми бюрократичними апаратами, які в нових умовах ставали зайвими.

Спроба консервативного табору перейти до активних дій, силою взяти соціальний реванш знайшла своє втілення у здійсненні 19—21 серпня 1991 р. державного перевороту.

Отже, основними факторами, що протягом січня—серпня 1991 р. суттєво підкорегували громадську думку, кардинально змінили розклад політичних сил у суспільстві, підштовхнули його до радикальних рішень та дій, були січневі криваві події у Литві, березневий референдум та провал серпневого путчу консерваторів. Ці віхові події в режимі маятника розгойдали суспільну свідомість та розхитали пануючу систему. В результаті наданого імпульсу та досягнутої амплітуди виявилось достатньо для остаточної зміни політичного вектору розвитку України у напрямку незалежності.

Основними факторами, що протягом січня—серпня 1991 р. суттєво підкорегували громадську думку, кардинально змінили розклад політичних сил у суспільстві, підштовхнули його до радикальних рішень та дій, були січневі криваві події у Литві, березневий референдум та провал серпневого путчу консерваторів.

¹ ЦДАГОУ, ф. 1, оп. 32, спр. 2906 / Інформація «Про установчий з'їзд Всеукраїнського об'єднання комітетів солідарності трудівників», від 25 червня 1991 р. арк. 34—40; Там же / Маніфест трудящих України, арк... 42—45.

Висновки

Історичний досвід переконливо свідчить, що будь-яка модернізація суспільства зумовлює в ньому суттєві суспільно-політичні трансформації і, як правило, пов'язана з посиленням конфронтації, загостренням боротьби за владу, значним перегрупуванням політичних сил та їх активізацією, ломкою ідеологічних стереотипів, втратою суспільством принаймні на деякий час орієнтирів розвитку. Горбачовська перебудова не була винятком. Розпочавшись, як типова революція «згори», що мала на меті лише виправлення «окремих деформацій» соціалізму і передбачала зміни та зрушення виключно у межах діючої системи, вона якось непомітно для її ініціаторів переросла в «революцію знизу». Така радикальна метаморфоза була викликана перш за все тим, що задекларовані командою реформаторів демократизація і гласність створили по суті нову систему координат для громадської думки та суспільного розвитку. Це не лише дозволило широкому загалу відкрити для себе утаємничені сторінки вітчизняної історії, зробити більш доступними держані структури, розширити рамки критики, а й суттєво трансформувало світобачення народу, надало потужного імпульсу процесові національного самоусвідомлення.

Суспільний дискурс екологічних, мовних та історико-культурологічних проблем став каталізатором розгортання в Україні «революції знизу», що знайшла свій вияв у бурхливому розквіті національного відродження та формуванні народної опозиції. Розгортаючись паралельно, ці процеси стимулювали поступальний розвиток один одного. в їхньому потужному енергетичному полі, віддзеркалюючи та уособлюючи радикальні суспільні трансформації, виникають неформальні організації та об'єднання — по суті, перші паростки відродження громадянського суспільства, з'являється потужна масова суспільно-політична організація республіканського масштабу — Народний Рух України, зароджується і формується вітчизняна багатопартійність, розгортається релігійний ренесанс, виходить на політичну арену незалежний робітничий рух, зростає політична активність національних меншин.

Врешті-решт опозиція набуває достатньої сили та ступеня організованості, щоб реально претендувати на владу. Небезпідставність цих сподівань показали виборчі кампанії 1989 та 1990 р. Їхній перебіг та результати дозволили поглибити процеси демократизації, зруйнувати певні ідеологічні стереотипи, посилити політичний плюралізм, а найголовніше — дали змогу націонал-демократичним силам юридично отримати доступ до важелів влади.

Законотворча діяльність демократично налаштованих депутатів у Верховній Раді СРСР, Верховній Раді УРСР, місцевих радах кардинально змінила умови для суспільно-політичних трансформацій у суспільстві. З прийняттям під тиском демократичних кіл Декларації про державний суверенітет України суттєво змінюється вектор політичного розвитку республіки, з'являються перспективи на шляху самостійного державотворення.

Поглиблення процесів демократизації суспільства, дедалі більша роль опозиції у суспільних процесах, криза управління, погіршення соціально-економічної ситуації зумовили спочатку спробу контрнаступу консервативних сил (листопад 1990 р.), що мав на меті перехоплення політичної ініціативи, а невдовзі — спробу державного перевороту (серпень 1991 р.). Аналіз цих тенденцій та процесів дозволяє зробити наступні висновки:

1. Глибинна суть та зміст перебудови як трансформаційного процесу, що розгорнувся у другій половині 80-х років в СРСР в цілому та Україні зокрема, полягає у спробі реформаторської частини радянського керівництва шляхом «революції згори» здійснити наздоганяючу системну модернізацію суспільства, яка була зумовлена, з одного боку, — зовнішнім викликом, загрозою поразки у змаганні систем, з іншого — загостренням цілого комплексу різнопланових внутрішніх проблем у державі. У своєму розвитку перебудова пройшла кілька етапів, кожен з яких відрізнявся специфікою та своєрідністю розстановки та взаємодії політичних сил у суспільстві.

Перебудовчі процеси у нашій республіці тривалий час розгорталися на основі загальносоюзних планів та моделей. Це було зумовлено тотальним одержавленням економіки; домінуванням в економічному секторі України принципу незавершеності; жорстко централізованою загальносоюзною вертикаллю управління, що пронизувала всі економічні структури республіки; пануванням серед української номенклатури «синдрому виконавця»; слабкістю, поганою організованістю та недостатньою структурованістю на початковому етапі перебудови опозиційних сил тощо, які у своїй сукупності не дали змоги в той час створити якісно відмінну, власну, українську модель перебудови, яка б всебічно та органічно враховувала місцеву специфіку у ході трансформацій.

Разом з тим, своєрідність структури економіки України, незначна люмпенізація населення, порівняно високий ступінь впливовості партійно-державної номенклатури, характерні риси ментальності українського народу все ж відбилися на розгортанні перебудови, зумовивши низку особливостей суспільно-політичних перетворень у республіці. До них відносяться уповільнена динаміка трансформаційних процесів; порівняно низький рівень активності населення; тривале збереження при владі старої брежнєвської еліти; відсутність відкритого насильства як засобу вирішення внутрішніх проблем; перетворення Чорнобильської трагедії з екологічного фактора суспільного

життя на потужний політичний. Крім того, починаючи з 1989 р. нахід модернізаційних змін та зрушень починають впливати нові політичні фактори, що мали виразне національне забарвлення і надавали суспільним трансформаціям динаміки та специфічних рис — активізація дедалі міцніючих рухівських структур, домінування націонал-демократів у місцевих радах західного регіону республіки, утворення парламентської опозиції, поява багатопартійності тощо.

2. Історико-політологічний аналіз змісту перебудови дозволяє дійти висновку, що у ході її розгортання класична структура / послідовність перехідного процесу (переоцінка існуючого стану суспільства, оцінка змісту і масштабів кризи — соціальна діагностика — демонтаж старих структур — нове самовизначення системи) в силу цілого комплексу чинників була порушена. В результаті демонтаж старої системи в СРСР у середині 80-х років відбувався паралельно з процесом переоцінки існуючого стану суспільства, значно випереджаючи стадію соціальної діагностики. Це наклало суттєвий відбиток на весь хід та динаміку подальших суспільних трансформацій, зумовивши втрату орієнтирів, маргіналізацію та дезінтеграцію суспільства, поглиблення кризовості, втрату контролю за ходом модернізації та крах реформ.

3. Ключовими важелями здійснення горбачовської модернізації були гласність та демократизація. Процесові їх практичного запровадження були притаманні уповільнений хід протікання; суттєві регіональні відмінності у розумінні меж дозволеного (те, що в столиці вже вважалося нормою, у провінції могло бути під забороною); помітне відставання ступеня відкритості та доступності партійних і державних установ від темпів звільнення від адміністративних пут свободи слова в інформаційній сфері; значне відставання від загальносуспільного рівня розгортання демократизації і гласності у структурах КПРС; нерідкі випадки переважання у громадських дискусіях емоцій, публіцистичності над ґрунтовним науковим аналізом тощо.

Втім, незважаючи на зазначені вади, гласність і демократизація під впливом радикалізації горбачовського керівництва та курсу на поглиблення реформ швидко перетворилися на потужний каталізатор розвитку та формування громадської думки; ефективний засіб впливу/тиску на консервативні сили; метод політичної активізації широких кіл громадськості; платформу консолідації та організаційного згуртування прогресивних сил суспільства, що у своїй сукупності та взаємодії створили по суті нову систему координат суспільного розвитку.

Аналіз перебудовчих процесів другої половини 80-х дозволяє виявити глибинний зв'язок між гласністю та демократизацією: перша на основі вільного обміну думок у ході широких громадських дискусій створила умови для з'ясування природи та вад існуючої системи, прогнозування та окреслення можливих шляхів виходу з кризи, а друга дала широким колам громадсько-

сті право та можливість впливати на прийняття державних рішень, суттєво корегувати хід історичного розвитку.

4. Завдяки демократизації та гласності, громадська думка перетворилась у добу перебудови на потужний фактор суспільно-політичних трансформацій. Основними чинниками, що визначали вектори та ступінь інтенсивності її розвитку, були і соціально-економічне становище народу, національно-культурна політика, поведінка владних структур, активність опозиції, домінуючі у суспільстві традиції, національна ментальність.

В період модернізаційних змін громадська думка зазнала значних трансформацій: якщо на початковому етапі перебудови вона була доволі консервативною, малоактивною, перебувала в рамках пануючих стереотипів, то невдовзі, вийшовши під впливом гласності та демократизації з коми тотального застійного «одобрямса», досить швидко перетворилась на потужну силу морального впливу, а в ході березневого та грудневого референдумів 1991 р., матеріалізувавшись у бюлетенях для таємного голосування, стала серйозним та впливовим юридичним чинником. Характерними рисами громадської думки у другій половині 80-х років були значна динаміка, прогресуюча політизація, зростання ролі національного фактору, швидкий процес оцінювання та переоцінювання громадськістю політичних процесів та їх суб'єктів. Саме динаміка розвитку громадської думки, яку визначали коливання політичного маятника, розгойданого на фінішному відрізку перебудови різновекторними суспільними діями та чинниками (січневими кривавими подіями у Литві, березневим референдумом, провалом серпневого путчу консерваторів), врешті-решт і визначила подальшу траєкторію політичного розвитку України, відкрила їй шлях до незалежності.

5. Перебудова створила передумови для розгортання національного відродження в Україні. Його магістральними напрямками на стартовому етапі суспільної модернізації стали захист та відновлення прав і позицій української мови, повернення історичної пам'яті шляхом ліквідації «білих плям» вітчизняної історії, боротьба за екологічну безпеку, поживлення та активізація суспільного життя національних меншин, релігійний ренесанс. У середині 80-х років основними тенденціями розгортання процесу національного відродження були подієвий динамізм, підвищення ролі громадської думки у суспільних процесах, стрибкоподібне зростання національної свідомості, усвідомлення народними масами сили консолідації та організаційного згуртування, прогресуюча політизація різних сфер суспільного життя, наростаючі різновекторні вияви громадської активності.

У ході перебудовчих суспільних трансформацій виник феномен неформального руху, значна частина якого з часом перетворилася не лише на активного прибічника та популяризатора національних ідей, а по суті на своєрідну школу політичних лідерів, організаційний стрижень процесу розгортання

національного відродження. Найбільш впливовими та активними серед зазначених неформальних об'єднань були Товариство української мови ім. Т. Шевченка (ТУМ), історико-просвітницьке товариство «Меморіал», екологічне громадське об'єднання «Зелений світ», що виростили у ході широких дискусій з приводу найбільш актуальних суспільних проблем. Їхня роль полягає в тому, що вони сприяли становленню громадянського суспільства на вітчизняному ґрунті, суттєво стимулювали процес розширення та зміцнення соціальної бази демократичного руху, надавали йому виразно національного акценту.

Фактично в Україні в другій половині 80-х років спрацювала класична формула розвитку національних рухів (лише Чорнобильська катастрофа внесла в неї поправку, актуалізуючи необхідність боротьби за екологічну безпеку), відповідно до якої на перших двох етапах розвитку відбувається повернення історичної пам'яті і відродження мови народу, а на третьому з'являються політичні організації, що відстоюють національні інтереси і борються за національне визволення. З огляду на це ТУМ, «Меморіал» і «Зелений світ» можна розглядати як перехідні організації на шляху від культурницького етапу самоусвідомлення до політичного етапу боротьби за незалежність, що відіграли визначну роль на стартовому етапі національного відродження.

Фото: Марта Коломиєць-Яневська

6. Поява народної опозиції була протидією/реакцією суб'єктів політичного життя (соціальних груп, класів, громадських рухів тощо) на дії офіційної державної влади, яка не враховувала і не реалізовувала їхніх інтересів. Симптомами її виникнення та формами прояву в Україні були спочатку діяльність політичних неформальних організацій, що невдовзі зумовила виникнення НРУ; зародження організованого незалежного робітничого руху; релігійний ренесанс; пробудження до активного політичного життя національних меншин; активна, самостійна позиція національно-демократичних сил у Верховній та місцевих радах України.

Потужно та вагомо народна опозиція заявила про себе у ході липневого 1989 р. страйку шахтарів. Характерними рисами та особливостями подальшого протистояння були гостра та динамічна ескалація боротьби за реальну владу на місцях; трансформування опозиційних настроїв громадськості у чисельні акції громадянської непокори/протест у формі мітингів, страйків, демонстрацій тощо; прогресуюча політизація та масовість цих дій; регіональна нерівномірність політичної активності народної опозиції; домінування національно-демократичних ідей та гасел у діяльності опозиційних сил Західної України, та соціальних — у східному регіоні; прогресуюча самоорганізація опозиційних структур; різновекторні за напрямом та різноманітні за формою намагання офіційної влади заблокувати дії опозиції.

7. Сучасна багатопартійність веде свій родовід з доби перебудови. У своєму розвитку вона пройшла три етапи: I етап — «зародження» (середина 1988 — лютий 1990 р.); II етап — «становлення» (березень 1990 р. — серпень 1991 р. III етап — «утвердження» (з серпня 1991 р...)). Уже на початковому етапі процесу формування багатопартійності чітко визначилися два комплекси гострих проблем — ідеологічний (несприйняття широкими колами громадськості механічно запозичених популярних на Заході ідей та політичних концепцій; домінування у партійній пропаганді та політичній практиці критики та популізму; відсутність у програмних документах новостворених партій реальних планів, програм виходу з кризи та механізмів їх реалізації) і організаційний (формування значної кількості партій навколо лідера, а не на ідеологічній платформі; невизначеність соціальної бази; нечисленність партійних лав; гострий дефіцит кваліфікованих кадрів для розгортання розбудови партійних структур; локальність партійного впливу).

Особливостями процесу формування вітчизняної багатопартійності в цей період були: домінування національних аспектів у програмних документах та практичній діяльності більшості новостворених партій; помітний вплив регіонального фактору на утворення багатопартійного спектру (націонал-демократи переважали у Західній Україні, партії лівої орієнтації — у східній частині республіки); передування виходу багатопартійності на державний рівень етапові її становлення, періоду повноцінної розбудови

вертикальних і горизонтальних структур, формування власної соціальної бази тощо.

Однак попри всі зазначені «дитячі хвороби» початкового етапу вітчизняної багатопартійності, вона все ж суттєво позитивно вплинула на трансформаційні процеси у суспільстві: по-перше, на зміну політичному монополізму однієї партії прийшов політичний плюралізм, політичне багатоголосся; по-друге, оскільки суб'єктів політичної дії стало більше, то політичне життя країни стало більш динамічним, поступово втрачаючи кризові ознаки застою попередньої доби; по-третє, зростаюча конкуренція на політичній арені дедалі більше почала стимулювати думку і дію новостворених партійних структур у пошуках шляхів виходу з кризи; по-четверте, навіть початкове політичне структурування українського суспільства дало можливість різним його сегментам — соціальним групам, верствам, етнічним та іншим спільностям — більш повно та диференційовано через широкий спектр партійних структур не лише задекларувати, а й активно обстоювати власні інтереси.

8. Надзвичайно актуальний для сьогодення досвід практичного здійснення масштабних суспільно-політичних трансформацій доби перебудови в СРСР в цілому та в Україні зокрема переконливо свідчить, що зміст, характер, механізм та динаміку протікання реформаційного процесу по суті визначали/визначають два взаємопов'язаних ключових фактори — конкуренція правлячої та опозиційної еліт і ступінь мобілізованості рядових громадян, їх залучення до політичного життя. За цих обставин налагодження цивілізованого діалогу між елітою та народом, забезпечення оптимального балансу між конкуренцією еліт та політичною активністю основної маси населення є основною умовою успіху суспільного реформування.

Витяги з інтерв'ю Данила Яневського для проєкту «ТАЄМНИЦІ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ»

Інтерв'ю з Сергієм Головатим

Головатий Сергій Петрович — український юрист, науковець і політик. У березні 1990 року під час перших альтернативних парламентських виборів в Українській РСР був обраний народним депутатом Верховної Ради Української РСР XII скликання (надалі — Верховної Ради України I скликання)

8:40—10:10

— **Як так сталося, що ви — радянський юрист, комуніст стали одним із спікерів націонал-демократичного руху в УРСР?**

— Восени 1988 р., якщо я не помиляюся, газета «Літературна Україна», публікації про якісь осередки, якогось чогось такого, що потім стало Народним Рухом України за перебудову. І, власне, програма була надрукована чи щось, я вже не пам'ятаю саме цей період. Але я знаю одне, що я читаючи «Літературну Україну», читаючи повідомлення про якісь засідання, я пішов у грудні-місяці в Спілку письменників України шукати Івана Федоровича Драча.

— **З якою метою?**

— З метою розказати про себе, що я приїхав, вже побачив трохи напіввільного світу, звичайно то не був він, то був Радянський Союз, але Київ порівняно з Москвою, Ригою, Вільнюсом чи Таллінном — це вічна мерзлота, і тому я хочу доєднатися. Я брав участь у цих процесах, мене цікавить брати участь у тому, чим вже жили прибалтійсько-радянські республіки. І він на мене так дивився-дивився у грудні, вислухав, каже: «Ну що ж, давай приходь, ми ж відкриті». Він потім мені зізнався: я думав ну хто його до нас підіслав. Я йому у відповідь: «Іван Федорович, а хто міг підіслати?» Бо від самого початку, як сказати, вони мене сприймали дійсно підісланим, тому що я радикальний був, не був пов'язаний ні УГС, ні з Гельсінською спілкою, ні з дисидентами, ні з ким. Я просто як науковець йшов до цього шляху і займався писанням документів у цих колах тому що там не було юристів...

11:00—11:24

— Перший мій текст — це установча резолюція Товариства української мови, я її оформлював, а далі вже пішли тексти рухівські, і частина програми, і статут РУХу, повністю мною написаний, придумана структура.

11:49—12:31

— **Коли в рухівському середовищі, до якого ви належали, почала визрівати ідея державної самостійності України?**

— Вона обговорювалася постійно, навіть тоді, коли...

— **Ідея державної незалежності України обговорювалася постійно?**

— Я, працюючи в Академії Наук у радянські часи, опублікував книжку «Українська РСР як суб'єкт міжнародного права». Мені хотілося показати, що хоч вона і частина СРСР, але вона є правосуб'єктна... Я шукав вирізнення України у цій радянській системі...

14:10—14:27

— Коли вже почали відбуватися процеси суверенізації прибалтійських республік, формування у них національних фронтів, Саюдісу, чи Національного фронту у Латвії чи Естонії, це одразу всмоктувалося і хотілося того самого.

15:00—15:18

— А коли готувалися до Першого з'їзду установчого руху, звичайно, що це обговорювалося. Те, що називалося радикальне крило, воно казало будемо писати так (про здобуття незалежності — *О. Б.*), але сказали, що якщо ви так напишете, то нас закриють...

17:56—22:14

— На той час Народний рух вже не був моноідеологічний, монополітичний, він був багатоплановий і широкоформатний, де були і члени КПРС, я був членом КПРС, були дисиденти, угеесівці, на той час вже була Гельсінська Українська Спілка, були так само комуністи, все інтелектуальне ядро, якщо брати письменницьке все, всі були члени КПРС. Однозначно, що дисидентське крило, яке пережило табори, відверто говорили про це, але політична доба того часу ще не дозволяла, тому завдяки оцьому прицепу «за перебудову», завдяки тому партія вимушена була, ну не вимушена, а пішла на поступки, ми ж казали, що хочемо те що хоче Горбачов, ЦК КПРС, а Щербицький зі своєю братією: кравчуками, ельченками, гуренками «иже с ними», не дають. А ми ж помагаємо Горбачову, така була гра.

— **Хто був промоутером цієї ідеї державної незалежності?**

— Повноцінними, звичайно ж, дисиденти, ті, що були в таборах. Провідниками, просувачами ідеї повноцінної державної національності були ті, хто відсидів у таборах, ті, хто склали незначний відсоток в усій цій політичній верхівці, прошарок народжуваної нової української еліти цього часу. Невеликий відсоток, але звичайно, що вони — Лук'яненко, Чорновіл, Степан Хмара, Горині, — я не буду всіх перераховувати, але вони були віддані тому, чому присвятили своє життя і вижили.

— **В березні 1990 року вас обрали народним депутатом України. Яким ви побачили український парламент зсередини?**

— Який парламент? Це не був парламент. Між іншим, там купа книжок українському парламентаризму сімдесят років, вісімдесят, сто і т. д. Нема, то не був парламент, то була Рада, звичайний «Верховний Совет» УРСР, тому я ніколи не погоджуюся, можливо, це перше скликання стало поштовхом до формування

парламентаризму в Україні, парламентаризму як явища, яке треба сприймати в рамках демократичного процесу. Якщо брати вибори, перші вибори до Верховної Ради Української РСР в березні 90-го, то я можу сказати, що дійсно тоді вже Народний Рух настільки мав вплив на політичні процеси, що не можна було нехтувати хоча б мінімальним мінімумом демократичних правил поведінки під час виборів, завдяки тому, що це були плюралістичні вибори, перші за всю історію Радянської України, плюралістичні вибори, де комуністам опонували рухівці, безвідносно, це рухивець був угеесівець, чи це рухивець був той, що відбув тюремні строки у радянських концтаборах, чи це рухивець — який був член КПРС, бо була ця демократична платформа...

22:30—25:02

— Я опонував великому, скажімо так, суспільному державному діячеві на той час, раднику Горбачова з національних міжетнічних питань, який їздив з ним до Литви, коли були масові побиття і звірства, танки, коли штурмували литовську вежу. Він їздив з ним і до Тбілісі, де спецназівці, чи московські, чи російські ОМОНівці на той час лопатками вбивали людей на масових рухах, і на протистояння з людьми у Тбілісі чи він їздив тоді до Нагірного Карабаху, де виникли... Це Борис Ілліч Олійник, на той час ми зійшлися на полі політичного протистояння і мені поталанило виграти. Тому про те, що ви питаєте про парламентаризм, яким я його зустрів, це була жахлива атмосфера, тому що ти приходиш, нас прийшло тоді тих, хто... Ми йшли тоді на вибори, Демократичний блок тоді називали ми, туди входили рухівці і члени КПРС і безпартійні, і всі інші. Демократичний блок, нас туди зайшло менше третини, менше ніж сто п'ятдесят, зайшло умовно сто двадцять. І тому, коли почалися ці всі засідання і ти бачиш, що щоб ти не сказав, то монобільшість його трамбує в бетон, твоє слово нічого не важить і легко долається інструментом демократії — голосуванням, за яке голосує триста чи двісті п'ятдесят, а ти... дуже гнітюче враження. Якщо брати наше перше засідання, воно традиційно починається 15 травня, відтоді як ми розпочали, відкрили сесію Верховної Ради УРСР в 90-му році п'ятнадцятого травня відтоді традиційно вони кожену сесію відкривають 15 травня.

— У цій ситуації, яку ви описали щойно ви бачили можливість проголошення незалежності?

— Ні, абсолютно.

26:22—30:15.

Жодним чином, навіть в жодному сні тоді не могло наснитися про те, що той склад, який був утворений на виборах березня 1990 року, може проголосувати за незалежність. Абсолютно. За жодних обставин на той час це було неможливим, категорично, абсолютно неможливо.

— Декларація про державний суверенітет України.

— Оце був крок, але це дуже швидко. Дивіться, вибори в березні 1990 року, перша сесія починається 15 травня 90-го і за два місяці 16 липня Декларацію

ухвалюється. А ухвалюється вона на тлі подій, які і підштовхнули до схвалення. З одного боку, зовнішній чинник, прибалтійські республіки плюс Грузія ухвалили або Акти відновлення незалежності або Декларації про державний суверенітет. А Народний Рух повстав за те, щоб Україна йшла шляхом суверенізації. І хоч причіпка оця, пристьобок «за перебудову», було для камуфляжу, для юридичної реєстрації, але звичайно як казав класик: «Два пишем, три на ум пошло». Написали за перебудову, але ж малось на увазі за незалежність, тому перше, що Народний Рух собі поставив за завдання — ухвалити українську декларацію. Ну і почали писати тексти, один із тих, хто написав свій текст — це був той, хто з вами сьогодні говорить.

— **Хто ще?**

— Ви знаєте, там було багато, тільки від Народної Ради було до десяти проектів, я не буду зараз перераховувати авторів. Вони є в тому, можна почитати, я можу когось пропустити, це треба було готуватися спеціально, вони були авторські, я дуже добре пам'ятаю, такі депутати Тетяна Яхєєва і здається Сергій Семенець, вони вдвох склали. Відверто хто ще, я не пам'ятаю цього, але в зв'язку з тим, що я вам казав, я в радянські часи писав книжку «Українське РСР як суб'єкт Міжнародного права», то мені тема державного суверенітету, бо це входить в навчальний курс Міжнародного права, що таке державний суверенітет, що таке держава, то мені це було дуже просто зробити, особливо взявши тексти тих документів, які були хвалені в прибалтійських республіках, в Грузії. І я власне на той час почав писати власний проект, причому мені допомагав це робити теж науковець, він на той час працював в Інституті держави і права української Академії Наук Іван Артемович Тимченко...

31:00—32:35

— І я вже зараз читаю в публікаціях спогадів всіх, хто був причетний, вони пишуть про те, що на той час було понад десять проектів декларації, над ними працювала спеціальна комісія, яку очолював Дорогунцов, вчений, науковець із якогось інституту Академії Наук, але він входив у Комуністичну партію, очолював цю групу. І президія Верховної Ради УРСР відбирала, за базові взяла два: той, що напрацювала робоча група комуністів під керівництвом Дорогунцова і проект, внесений депутатом Головатим. І от на базі цих двох вони змонтували той остаточний, що був ухвалений, і тому якщо порівняти, придивитися до тексту не менше п'ятдесяти відсотків мого авторського тексту. Мене що вражає, що там початок — це право нації на самовизначення, так вчив нас Ленін, що кожна нація має право на самовизначення, тим більше в статуті ООН творилося саме на цих засадах, інакше не могло бути держави. І мене здивувало, що комуністи взяли ту частину, де чітко говориться про право української нації на самовизначення і створення самостійної держави.

33:00—43:00

Яка роль Івана Степановича Плюща у прийнятті Декларації про суверенітет України?

У Москві зібрали комуністичний з'їзд, певно, що Горбачов був відповідно стривожений тим, що йде процес суверенізації союзних республік, який у певному наслідку має своїм кінцевим продуктом проголошення або відновлення незалежності, як це було у прибалтійських країнах А на сьогодні в державах Балтії скликали комуністичний з'їзд. Великий загальний українських депутатів членів КПРС поїхали до Москви на чолі з тодішнім головою Верховної Ради УРСР Івашком, бо він був обраний як перший секретар ЦК КПУ, він був обраний автоматично головою Верховної Ради комуністичної УРСР, але вони як депутати поїхали до Москви на з'їзд. Тому на господарстві залишився перший заступник голови Верховної Ради Іван Степанович Плющ. В цьому був політичний момент, Народний Рух скористався, пішов у наступ, заваливши Верховну Раду УРСР своїми проектами, наполягаючи саме на цьому порядку денному, щоб якомога швидше ухвалити декларацію про суверенітет. Процес пішов, і оце червень-місяць активне обговорення проектів для того, щоб вийти на ухвалення.

Звичайно, що Іван Степанович Плющ відіграв у цьому суб'єктивно позитивну роль, об'єктивно опинившись на посаді. Народна Рада, користуючись нагодою, засуджуючи комуністів, що вони залишили Українську РСР і поїхали вирішувати питання до Москви, тоді коли в самій Україні, в самому парламенті вирішується доленосне питання, велике значення для майбутньої Української РСР, вони вирішили не брати участь в цьому. Верховна Рада ухвалює рішення відкликати звідти, але не всі повертаються, повертається Леонід Макарович Кравчук, який, власне, завдяки своєму поверненню повертається на посаду комуністичну — голови Верховної Ради, але оцей момент, якраз полягає в тому, що це період, коли під головуванням Івана Степановича він стимулював цей процес і був прибічником ухвалення документу, який був ухвалений у відсутності значної частини комуністів.

— Наступний крок, Іван Степанович Плющ підписує Постанову Президії Верховної Ради УРСР, згідно з якою Акт, про який ви щойно сказали, визначається як Акт проголошення державної самостійності України, дослівно: «і надалі ця дата має відзначатися як свято державної незалежності України». Тут немає юридичної колізії?

— Справа не в юридичній колізії, справа в тому, що оскільки це був акт, який говорив про державний суверенітет, а звичайно що він був обмежений цей суверенітет, тому що це була складова Радянського Союзу, то швидше всього це були, так би мовити, напрямні, куди рухатись треба до повноцінного державного суверенітету. Там були окремі елементи, які означали що є перспективи по наповненню, але все одно Українська РСР лишалася частиною Радянського Союзу. Звичайно, це був швидше, я скажу так, це була гра словами, бо жодної самостійності Україна не отримала через декларацію, вона

проголосила рух до самостійності, але ж там є заключна фраза, що ця декларація є основою для укладення союзного договору, розумієте. Тому тоді інакше комуністи не могли, без цієї фрази комуністи за цей текст декларації не проголосували. Але скажімо так: в тому, що закладено в українську Декларацію про державний суверенітет, якщо покласти її як базовий текст для укладення союзного договору, його укласти вже не можна було, тому що там було дуже багато самостійності, а якби та делегація, яка уклала би союзний договір, вийшла за межі декларації, то вона б вийшла за межі цього документу, який визначав межі, до яких можна йти, як сьогодні модно казати «червоні лінії».

— **Я журналіст, і читаю і бачу, що відбувається, відбувається наступне: за підписами Івана Степановича Плюща першого заступника Голови Верховної Ради Української РСР постанова Верховної Ради Української РСР про День проголошення незалежності України, ніякої України не існує, існує УРСР. І там написано чорним по білому: зважаючи на волю українського народу, громадян УРСР, ніякого українського народу не існує юридично.**

— Український народ існує біологічно.

— Біологічно, погоджуюсь, його одвічне прагнення до незалежності, звідки це я не знаю, підтверджуючи історичну вагомість прийняття про державний суверенітет України 16 липня 90-го року Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки вирішує вважати день 16 липня Днем проголошення незалежності України, неіснуючої, і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято України. І після цього автоматом 19 числа.

— Яка дата?

— **16 липня 90-го року, номер 56 12.**

— Я не можу сказати, я після цього ніколи не спілкувався з Іваном Степановичем, я не знаю хто це, але я так думаю, що це верхівка Народної Ради, та яка, так би мовити, прагнула незалежності. Вона переконала його в тому, щоб цей акт вийшов, і щоб можна було, як кажуть, краще синиця в руках, ніж журавель в небі. Бодай щось, давайте оцю декларацію сприймати як незалежність, це був символічний акт, не мав жодної юридичної сили, звичайно, треба було через рік святкувати в будь-якому разі День незалежності, святкувати не День державного суверенітету. Швидше за все, я б сказав, більше емоційний, епістолярний жанр, ніж юридично значущий факт.

— **Юридично значущим фактом, як вважають деякі ваші колеги, був референдум в березні 91-го року, де переважна більшість громадян Української РСР, які проживали на території Української Радянської Соціалістичної Республіки висловилися за збереження оновленого Союзу, і участь Української РСР у складі оновленого Союзу.**

— В умовах радянської системи інакше не могло бути. Що значить референдум в тоталітарній державі, навіть якщо вона вже тріщить по швах, навіть

якщо крига скресла, лід почав танути, але все одно вона лишається тоталітарною, тому що на все має владу Комуністична партія, і її ідеологічний апарат і все інше. Звичайно, що в таких умовах не може бути плюралізму думок, не могло бути навіть агітації проти. Як завжди, особливо тоталітарні системи, автократичні режими, популістичні режими, використовують інститут референдуму для юридичного оформлення своїх злих намірів або цілей, які звичайно відповідають тільки їм, як політичному естеблїшменту або певному типу держави. Тому, звичайно, референдум був проведений, люди, що знали який оновлений союз, якщо ми говоримо, якщо покласти камінь у підвалини майбутнього союзу у вигляді української Декларації про державний суверенітет, то його збудувати практично не можна було, хіба що конфедерацію, але не союз. А Москву ніколи конфедерація не влаштувала, хоча Ленін з конфедерації зліпив Радянський Союз і утворив майже унітарну державу, ця федерація вже була формальною. То мало юридичне значення, безперечно, за тих часів дії Конституції Радянського Союзу і Конституції УРСР.

47:53—55:27

— **Хто готував Акт про проголошення державної незалежності?**

— Для того, щоб я вам відповів, хто готував акт, я сам зайшов в інтернет, я збираю ці документи чи спогади. От є публікація за 24 серпня 19-го року, є публікація Левка Лук'яненка 24 серпня 18-го року, це все спогади, тут є навіть документи, є фотокопії цих документів. Якщо їх пошукати, я хотів би вам це показати, дивіться, це фотокопія-чернетка Акту проголошення незалежності, що написана рукою Левка Лук'яненка. Наступна редакція Акту з правками Дмитра Павличка, і ось тут дірка, прогалина, це не наступна редакція, це наступна через наступну, це як тлумачення, що таке наступна сесія, але не наступна. Це рука Дмитра Павличка, рукою вгорі написано «виходячи зі смертельної небезпеки, яка нависла над Україною у зв'язку з державним переворотом СРСР 19 серпня 91-го року». Якщо ми подивимося ще одну публікацію, це публікація Левка Лук'яненка, я теж її маю процитувати, у тексті там є, що продовжуємо традиції державотворення України. Це такі загальні слова на основі декларації про державний суверенітет. Він далі каже: «Головатий та інші депутати внесли кілька поправок, і ми його схвалили». Отже він назвав моє прізвище, відповідає дійсності, бо між першою чернеткою, яка написана його рукою, і отим одним із наступних, де рука Дмитра Павличка, є рука Сергія Головатого. Цей документ я нікому не показував, ще його немає на «Історичній правді», немає в публікаціях, він у мене вдома, відтоді як ми зустрілися з паном Левком, і тут написано 23 серпня 16:00 моєю рукою, бо я його правив, тут з'являються поправки і правки. Поправка має юридичне значення, а правка — це коректор, той, хто ставить кому чи виправляє русизм, повертаючи питоме українське.

Тут є мої і поправки і правки, власне тут з'являється назва держави України, бо в Левка було української держави. Тут з'являється замість його фрази «Продовжуючи традицію державотворення Української Народної Республіки сформульованої в її універсалах», я, це дискутуючи з ним, кажу: «Пане Левко, якщо ми це запишемо, нашу традицію державотворення тільки від універсалів, то тоді в нас не було традиції державотворення в принципі, а ми є давня нація, одна з європейських націй, в якій була своя державність, ще коли України і назви не було, але була Київська Русь, був Князь Володимир, був князь Ярослав. Тоді вже було українське право, він кодифікував звичаєве право в «Правду» Ярослава Мудрого, Ярослав Мудрий кодифікував, ми вже прийнявши християнство, долучилися до європейської цивілізації, бо вона збудована на філософії античних мислителів і християнства.» І він погодився, я дуже вдячний йому, що він погодився з цим, тому що в нас є прямі історичні докази, що наше державотворення в тих історичних формах, які були притаманні тій історичній добі часів раннього феодалізму і далі, а цю традицію державотворення перейняли козаки. Козацька держава це вже був інший прототип держави, тому він на це погодився. Плюс була фраза: «Верховна Рада УРСР урочисто проголошує незалежність Української Соціалістичної Радянської Республіки». Кажу, ми не можемо проголосити незалежність УРСР, це ж тоді ми не виходимо. Тоді я викреслив, і залишилася Україна.

Потім потрібно було дописати, забезпечити юридичну тяглість, що називається в міжнародному праві правонаступництво, бо, як би там не було, але Українська РСР так само укладала і ратифікувала міжнародні акти, міжнародні документи, зокрема Міжнародний пакт про громадянські політичні права 66-го року, Міжнародний пакт про соціальні економічні чи інші ООНівські документи. Звичайно, що Українська РСР не долучалася, як і весь СРСР, до таких організацій як Рада Європи, для них це був ворожий блок, але ООНівські, — оскільки УРСР, Білоруська РСР і Радянський Союз мали три місця у системі ООН, — то Українська РСР мусила вирішувати питання про приєднання до актів, які творить сама Організація Об'єднаних Націй. Тому я виписав цю формулу, вона пішла потім в Постанову про схвалення Акту, про те, що який же режим є конституційний, йшлося про те, що від часу проголошення незалежності діє Конституція УРСР і тільки, скасовувалася дія актів союзних і, між іншим, ця формула дала можливість нам дуже швидко, якщо незалежність проголосили у серпні, то за два місяці ми внесли низку поправок до Конституції УРСР зразка 78-го року, де ми наповнили нашу Конституцію певними інститутами національними і додали збройні сили, вилучили статті про Комуністичну партію, все, що стосувалося СРСР було вилучено, все, що стосувалося УРСР було вилучено. На час до кінця 91-го року Конституція Української РСР була настільки змінена, що туди увійшов практично весь мавсис з Декларації про державний суверенітет України.

Інтерв'ю з Євгеном Головахою

Євген Іванович Головаха — український психолог, соціолог та громадський діяч. Доктор філософських наук, професор. З 1991 р. — завідувач відділу соціальної психології Інституту філософії ім. Г. Сковороди НАНУ

1:34—12:34

Як ви сприйняли курс М. Горбачова на перебудову?

— Розумієте, українська влада прихід Горбачова як сприйняла? Що це наступник Андропова, це Андропов його так висунув, а звідси треба посилювати ті тенденції, які Андропов започаткував: а саме — боротьба за дисципліну і те, що в Москві одразу закінчилось те, що ми там в бані, в кінотеатрі, в автобусі вас могли схопити і скласти на вас протокол і телефонувати на роботу. Чого ви вдень і не на роботі? І тільки потім, якщо там хтось підтверджував, що він міг бути не на роботі, а так вас переслідували, вам догани давали і т. д. І українська влада так і вирішила, що треба посилити, і хоча вже в Росії не було цього, це ще Черненко припинив, до речі, а тут відновили. От була така дивна газета «Прапор комунізму» і рубрика «Ганьба». І тоді саме цією боротьбою з цією тенденцією зайнялися, як не дивно, філософи і я в тому числі.

— Як це виглядало?

— А от так це виглядало, ми зв'язались, була така прогресивна журналістка.

— З боку влади спочатку.

— Влада просто відновила облави.

— Практично...

— Облави, міліція, оці дружинники хапали людей на вулицях, кінотеатрах, я ж кажу, лазнях, де завгодно, і складали протоколи, це було 1986 року, коли все вже всюди закінчилося. А українці так вирішили, я маю на увазі, партійна влада України. І тоді була прогресивна журналістка Синякова в газеті «Вечірній Київ», ми провели опитування, ми довели, що кияни засуджують цю практику, надрукували дивним чином статтю і кияни ходили з цією статтею, я особисто написав, велика стаття в «Вечірньому Києві». у «Прапорі комунізм» була «Ганьба!», а в «Вечірньому Києві», що не можна хапати людей. І люди з цією газетою ходили, коли їх хапали, то вони показували, що це газета горкому партії. І от розумієте, от тоді щось реально почалося. Ну і крім того, що був Чорнобиль ще, це дивний час, і воно все поєднувалося досить дивовижно. Ця демонстрація Першого травня 1986 року, коли в Києві був ну дуже високий рівень радіації, радіоактивний йод, тоді діти нахапали багато. Я знаю, моя дружина з цього приводу писала статті теж, тобто взагалі, але якесь життя почалося. І саме тоді, я думаю з того часу можна казати про те, що перші ознаки інтелігентського протесту виявилися, такі масові.

— А яка роль в цих інтелігентських протестах академічного середовища, до якого ви належали, насамперед в секції гуманітарних наук?

— По-перше, візьмемо, якщо ви згадуєте, як змінилися академічні журнали, ви ж пам'ятаєте, очолив там Юрій Прилюк, наш колега, які цікаві статті, критичні, аналітичні, почали відроджувати щось з минулого, те, що здавалося взагалі неможливим, і потроху це стало проходити в цих журналах.

— **Що саме неможливо?**

— Щоб надрукувати, скажімо, статтю, в якій розповідалося про масові репресії, здавалося, про це міг писати тільки Солженіцин, а стали писати всі. Скажімо, написати, як моя дружина, статтю і надрукувати у «Філософській думці» «Легенда про радіофобію», бо партійна влада звинувачувала населення в тому, що вони хворі радіофобією, бояться того, чого нема. А насправді вони боялися того, що є, що реально загрожувало тоді, особливо дітям. Тобто отакі речі, вони стали можливі і академічна спільнота, я пам'ятаю особливо, це були перші паростки, це не було масовим проявом. Масовим, як взагалі на моїй пам'яті, це стало на початку 1989 року, а саме з початком перших вільних виборів.

— **Чи можна сказати, що журнал «Філософська і соціологічна думка» під проводом професора Юрія Прилюка був інтелектуальним центром до певної міри? Якщо так, то чому це відбулося, завдяки кому це відбулося?**

— Одним із центрів в академічному середовищі України, безумовно, на цей журнал багато хто рівнявся. Ви ж пам'ятаєте, що навіть такий був клуб, він існував при цьому журналі, до нього входили дуже різні люди, які потім обіймали певні, я не скажу посади, місця в громадському житті країни, а дехто і зараз обіймає, наприклад, Леонід Фінберг, який фактично зараз відтворює українську культуру багато в чому в своєму видавництві «Дух і Літера», і не лише українську, а відтворює й світову культуру завдяки чудовим перекладам. До того ж, очолюючи Інститут юдаїки він відтворює і те, що було на теренах єврейської культури в Україні. Скажімо, я тепер, мабуть і ви входили в це середовище, я добре пам'ятаю, долучалися до роботи цього клубу. Було різне, був там і Михайло Погребинський, якого ми з вами теж дуже добре знаємо, тоді він просто був прогресивний кандидат у міську владу і він боровся з партократами, і переміг партократа, був дійсно представником прогресивних сил. І я теж долучався, моя дружина Наталія Паніна теж долучалася до цього і багато інших людей, які дійсно багато чого зробили в українській культурі, особливо у громадському житті. Завдяки тому, що я колись там співпрацював з цим журналом і про мене було відомо. Коли В'ячеслав Чорновіл 1992 року вирішив створити центр при Народному Русі України, то його прес-секретар Одарич з Ільком Кучерівом звернулися до мене, щоб я очолив як науковець. Після розмови, я спочатку не дуже хотів, але все-таки, і ось так виник центр демократичної ініціативи, який зараз тут достатньо ще й досі відомий.

— Повернімося до перших виборів, які ви згадали. Як це вплинуло на загальну атмосферу в Києві в Україні?

— Дивовижно, я ж вам кажу, люди були, чесно кажучи, я б сказав, що це, можливо, були єдині, дійсно абсолютно конкурентні вибори. Коли люди реально ідеологічно боролися з програмами, з одного боку, це була партійна програма, ту, яку висувала Комуністична партія, а з іншого боку, це була програма людей, які хотіли змінити ситуацію в країні принципово. Так, тоді програли в боротьбі, була меншість демократична, яка була меншою ніж група партійна, але вплив її був величезний. До цієї боротьби долучалися знакові постаті, я можу назвати вам хоча б Амосова, який дійсно вирішив до цього долучитися, хоча я розумію, що він був ніякий не політик, але навіть він долучився, йому не треба було ходити по домівках як багатьом кандидатам, його всі знали, але і він долучився. Тобто все, що було, всі інтелектуальні сили країни, всі активні люди долучалися, хто як кандидат, а хто агітував за кандидатів, це дуже цікаво було, а хто і писав про кандидатів.

— А вам не здавалося, що події в Україні перебували в такій собі тіні московській, в тіні З'їзду народних депутатів? Якщо так, то як вплинули події в Москві на ситуацію в Україні?

— Йшов такий подвійний процес, з одного боку, зрозуміло, події з Москви вони впливали, щоб подолати українську рутину... Ми знаємо, ми бачили це дуже добре, що в Україні була значно гірша ситуація з цензурою, контролем над людьми, які мали інші думки, тобто українська інтелігенція була в значно гіршому стані навіть, ніж ті, хто жив в Москві і Ленінграді. Але вони, партійна верхівка України, реагували на те, що робиться в Москві. Ага, там зробили, ну добре, ми будемо у цьому річці теж рухатися, щоб ніхто нічого не сказав, і починали щось дозволяти.

14:15—15:44

— А які потреби українського суспільства були на той час?

— Ви знаєте, я ось що хочу сказати, взагалі українське суспільство дуже інерційне, його біда, і досі це його проблема, чому ми не можемо за тридцять років принципово змінитися. Того обираємо, того обираємо, на того покладаємо надії, а принципово не змінюємось. А я попереджав колись в 1992 році, що не чекайте швидких змін, в нас дуже інерційне суспільство. Тобто розумієте, воно таке інерційне, бо воно постійно жило під тиском, під загрозою, і звикло закриватися як той равлик від будь-якого зовнішнього впливу. І дуже воно важко реагує на зміни, те саме було і тоді, але визрівало. Розумієте, вільні вибори, вони такий поштовх дали величезний, важко собі уявити. От ви спитали про З'їзд народних депутатів Радянського Союзу, от саме це був великий перший поштовх. А потім почалися в Україні такі ж вибори, а з цього моменту, коли йдеться про вільні вибори, то все, закінчується тиск, починаються вже

політичні свободи і вже регулювати нічого не можливо було. Навіть спроби, як ми бачили, силою придушити не здійснилися.

16:50—25:35

— Якщо повернутися на два роки назад, на зламі 80-х — початку 90-го року українське суспільство взагалі бачило перспективу незалежності, воно бачило інші варіанти: жити в Радянському Союзі так, як жили, чи Радянський Союз має бути якось переформатований, реформований? Які настрої, взагалі думки панували в суспільстві? Чи була відмінність між тим, що у нас називають сходом України і заходом України, центром?

— Зрозуміло, захід України мав, було два регіони умовні, які підтримували на першому референдумі ідею незалежності. Ви знаєте, дивовижний феномен трьох референдумів в Україні: 1991 рік референдум — це референдум Горбачова про те, чи зберігати Радянський Союз, чи хочете ви жити в оновленому Радянському Союзі. І сімдесят відсотків українців відповіли, що вони хочуть жити в оновленому Радянському Союзі, і лише на заході України, тобто в Галичині і в Києві. Якщо Київ можна вважати регіоном, будемо казати, що це столиця, це місто. У місті Києві і на Галичині було тільки сорок відсотків тих, хто проголосував за те, щоб жити в оновленому Радянському Союзі, а українці в цілому сімдесят відсотків. Далі, Кравчук, якщо ви пам'ятаєте, проводить своє запитання у цьому ж референдумі, там одночасно було і запитання Кравчука, там було: чи хотіли б ви, щоб Україна була незалежною республікою у конфедеративному союзі. І теж погодились і з цим формулюванням. Тобто вони хотіли в оновленому Союзі, тобто союзній державі і одночасно вони не проти були, переважна більшість, жити в конфедерації. А далі останній референдум про незалежність, і українці тоді дев'яносто відсотків...

— Чим це пояснити? От за півроку такий злам свідомості суспільства.

— А не було зламу в свідомості... Серйозний злам стався 2014 року, це правда. Після агресії Росії стався серйозний злам, шістдесят відсотків хотіли відтворити Радянський Союз до цього, ви ж розумієте. А де ж це зміна свідомості? Шістдесят відсотків ностальгували.

— А чому дев'яносто три проголосували за самостійність?

— А куди було діватися? Ви ж розумієте, що першою зі складу Радянського Союзу вийшла Росія, це дивовижний феномен, тепер вся ідеологія сучасної Росії побудована на оцих фантомних болях, що вони вийшли першими. Тепер вони кажуть, що ми вийшли, вони вийшли, а то вони кажуть вийшли від нас з нашими територіями, це дуже дивний феномен, вони не хочуть про це згадувати, це було реально. Росія перша вийшла, оголосила про незалежність, а потім всі інші, першою, зрозуміло, Україна. Хоча я вам скажу, був свідком, в мене була така історія дуже цікава, що я був реально свідком того, як змінювалася ситуація з Радянським Союзом. Мене запросили виступити

експертом в Москві для російського уряду Гайдара. Ну і в мене там були знайомі, які просто мене запросили, я був знайомим з Полтораніним, який був заступником прем'єр-міністра, він мене запросив дати консультацію, проблеми були серйозні у цього уряду. Це новий уряд, який очолював Гайдар реально, але тоді вони поїхали перевлаштовувати Радянський Союз з різними варіантами. І мені Полторанін відразу в Москві сказав: «Все, Радянському Союзу я бачу, що вже кінець». Хоча поїхали вони не з цим завданням, вони сподівалися, що збережуть якусь форму там, але до речі Кравчук, вирішальна була позиція Кравчука, він сказав, що у нього немає повноважень на збереження Радянського Союзу, і тоді був такий варіант співдружності. Оце воно реалізувалося, і я за дві дні знав, що буде співдружність, в той час був в Москві. Кравчук вирішив долю, от що цікаво, але все одно до того ж Росія проголосила незалежність, і ми мали на це право. І оцей референдум, а що ж робити нам, ми мали якось владнати, якщо Росія вийшла... Потім була дуже серйозна агітація, якщо пам'ятаєте, скільки було агітацій, що ми найбагатіші, як я тоді сміявся, що ми самі найбагатші, бо там якийсь банк нам про це розповів, і люди повірили. Ну да, хто ж багатший за українців? Як станемо незалежними, так одразу станем дуже багатими. І до мене ще десь у квітні-травні 1992 року, коли ми вже стали незалежними, і вже щось таке дивне почалося, що важко було зрозуміти, приходили і казали: «А чого ж ми не стаємо багатшими, що ж таке робиться?» От розумієте, бо журналісти вірили, що ми маємо через кілька місяців розбагатіти, як тільки ми позбудемося російського впливу. Така була цікава версія.

— Це Кравчук повернув історію чи історія повернула Кравчука?

— Ні, Кравчук дуже добре відчував, розумієте, він дуже добре відчував атмосферу. Треба з повагою до цього ставитися, в нього інтуїція чудова, він розумів, що все вже, він вже бачив, що робиться в Україні, що якщо він піде на поступки російському керівництву, то в Україні будуть заворушення серйозні і це погано закінчиться. Він як людина поміркована і далекоглядна, він цього не хотів і взагалі, для нього стати президентом незалежної країни було краще, ніж знову таки підзвітнім керівником якоїсь частини оновленого Радянському Союзу. Тобто це співпало його власне бажання стати першою особою в країні, де 50 мільйонів населення, а з другого боку — він відчував, що якщо він піде назустріч російським забаганкам Єльцина, то це закінчиться дуже погано для України. Закінчилося би дуже серйозним Майданом, не тим, що був потім оцей студентський, поміркований, невеличкий майданчик. Хоча і вони спромоглися, бачте, змінити там прем'єр-міністра, хоча це не мало будь-якого значення, але Кравчук розумів, що наступний буде дуже серйозним і правильно все розумів. Чого не розумів, до речі кажучи, Кучма спочатку, але потім вийшов з цієї ситуації, і вже зовсім нічого не зрозумів Янукович, який ви знаєте чим закінчив.

27:14—27:40

— **Чи я правильно вас зрозумів, що вирішальний вплив на масову свідомість українців здійснила оця пасіонарна група інтелігенції, інтелектуальної еліти і членів творчих союзів і дисидентів?**

— Так, зрозуміло, ми не знаємо як це вийшло, депутати, та група, ви ж пам'ятаєте, хто там був представлений, і до речі, що дуже цікаво, там були представники різних регіонів.

29:08—29:50

— **Ви якось собі пояснювали чому комуністична фракція Верховної Ради «група 239» зрадила рідну партію, зрадила Радянський Союз і почала голосувати за незалежність.**

— Я ж вам кажу, що серед них було, не всі, але багато тих, хто керувався тими приблизно мотивами, якими керувався Кравчук.

— **Які ці мотиви?**

— Бути при владі в своїй країні, і отримати з цього значно більше зиску, ніж бути при владі в країні, де керують з Москви знов. І вони, до речі, не прорахувалися.

30:20—33:24

— **Чи правильно сказати, що ми фактично після проголошення незалежності отримали УРСР, яку покрили жовто-синім прапором, замість більшовицьких ікон виставили національні, українські?**

— Розумієте, проблема України в тому, що не було досвіду державності такого серйозного, не було, і треба було використовувати хоч ті невеликі навички. Ми не розуміли тоді, скільки проблем побудови державності без досвіду. Або з тим досвідом, який був у нас у складі Радянського Союзу. Той досвід нас стримував, Радянський досвід стримував нас від реформ, а історичний досвід Гетьманату, скажімо, він постійно відтворював оцю охлократію, тобто спротив будь-якій владі, якщо вона не подобається. Тобто Гетьманат був побудований на охлократичних принципах.

— **За Хмельницького.**

— Він існував не тільки за Хмельницького, умовно, хоча це було під орудою Польщі, потім під орудою Росії, якийсь час існувало керівництво країною, яка називалася умовно Україною. Гетьманат був, оці землі, на яких жили, від козацьких поселень до Чернігівщини. Цей досвід він був достатньо обмежений теж, він дійсно дозволяв скидати ту некомпетентну владу, яка не подобалась, але він нічого не міг допомогти, коли треба було створювати ефективні інституції, і радянський досвід теж. Ну ми відбудовували радянські інститути і, як бачите, у нас президент, як би ми не означали його повноваження, але все одно виходить Генеральний секретар.

Інтерв'ю з Сергієм Комісаренком

Комісаренко Сергій Васильович — український науковець, державний та політичний діяч, дипломат. Академік Національної академії наук України. у 1990—1991 рр. — Заступник Голови Ради Міністрів УРСР.

5:06—5:11

Ви вжили термін «нові часи», що таке в вашому розумінні «старі часи», що таке «нові часи» і коли вони для вас почалися?

6:41—6:56

Радянський союз зміг напружити свої сили і кинути суттєві сили на подолання наслідків аварії на Чорнобильській атомній електростанції, а з другого боку, (аварія- О. Б.) продемонструвала хибність радянського строю, я думаю, це було суттєво.

9. 50—13. 04

— А можна говорити про існування цензури взагалі в засобах масової інформації Української РСР до проголошення незалежності?

— Я думаю, що вона звичайно існувала в радянські часи, ми добре пам'ятаємо цензуру в кіно і в тому, що друкувалося: в газетах, в книжках, але вже під час перебудови воно поступово змінювалося, і, зрештою, в ті часи майже не відчувалося. Більше того, я був ініціатором ще за україно-радянських часів декількох законів, зокрема це був закон про свободу преси, про свободу віросповідання. Ці закони були прийняті за Радянської України. Ви, напевне, пам'ятаєте, що закон про українську мову був прийнятий, якщо не помиляюся, в 1989 році. Він був у ті часи досить демократичний і підтримував українську мову, розвиток її в Україні. Тобто це були дуже цікаві часи, оцієї перебудови взагалі, не просто перебудови, що називалося перебудовою в Радянському Союзі, перебудова менталітету, зрештою, перебудова комуністичної верхівки, що підтримала майже повністю проголошення незалежності України.

— Сергій Васильович, а хто готував і де готували проекти цих законів, які ви згадали?

— Я був одним із ініціаторів, вони готувалися і в Кабінеті Міністрів, і проводилися дискусії з відповідними комісіями в парламенті.

— Ваше ставлення до 16 липня 1990 року, Верховна Рада ухвалює Декларацію про державний суверенітет. Ви заступник голови...

— Ні, я заступником голови Ради Міністрів став наприкінці липня, а Декларація про державний суверенітет..., я з великим задоволенням її спостерігав по радіо і по телебаченню ще звичайною людиною, звичайним науковцем, яким я був.

— Можете пригадати свої почуття, почуття співробітників інституту, ефект, можливо.

— Ви знаєте, змішані почуття в якому сенсі, це була радість і здивування, я дивувався, чому це стало можливим. Тому що зрештою, як ви розумієте, я виховувався в Радянській Україні, і я розумів, що практично неможливо було подумати про таке 2—4 роки тому. Тому для мене було таке велике здивування, що дивіться, Господи, відбуваються такі суттєві зміни, які приводять до того, що парламент ще тоді, пам'ятаєте, вона називалася компартійна більшість і демократична меншість. Але зрештою вони вмiли домовлятися, той український парламент, напевно, за часів незалежності був найкращим.

13:23—14:16

Об'єкт дослідження в даному випадку — це постанова Верховної Ради Української РСР, яку підписав Іван Степанович Плющ — перший заступник голови, тому що Івашко вже був в Москві, а Кравчука ще не обрали. і Іван Степанович Плющ підписує документ, який завершується таким реченням: Верховна Рада Української Радянської соціалістичної республіки постановляє вважати день 16 липня Днем проголошення незалежності України і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято України. Ви за тиждень чи за два стаєте заступником голови Ради Міністрів Української РСР, яка є вже проголошеною незалежною державою, як правильно?

15. 09—17. 22

Так тоді все-таки оголошувалась умовно кажучи, незалежність України в складі СРСР, тоді не йшлося про вихід з СРСР, якщо ви пам'ятаєте, тоді йшлося про домовленість про створення якоїсь нацструктури, яка прийшла б на заміну СРСР. Литва, Латвія і Естонія вже практично відокремились, я думаю, що у керівництва країни, маю на увазі СРСР, було розуміння, що зрештою вони відійдуть. Можливо, це була і домовленість керівника, вже думаю Горбачов був обраний президентом СРСР, я не пам'ятаю, коли точно був обраний, але добре. Думаю, що існувала його домовленість з Рейганом і Маргарет Тетчер про те, що зрештою він відпустить так звані прибалтійські країни, за умови, що вони не вступають до НАТО. Це було обов'язковою умовою, здається, зі сторони Горбачова, але всі інші республіки СРСР залишалися в складі, і йшлося про так званий федеральний договір, про те, що буде створена така федерація чи конфедерація незалежних країн в складі СРСР. Йшли перемовини між керівниками цих республік з тим, що буде делегуватися Радянському Союзу, як би він там не називався, делегувалася, по-перше, оборона, народна безпека, Міністерство оборони, хоча в Україні Міністерство оборони існувало здається до 30 якого року, у нас було.

— **В 46-му.**

— Я боюсь, що раніше було ліквідовано. Тобто це делегувалося центральній владі, все-таки йшлося про те, що ці республіки будуть мати значно більшу незалежність, ніж яку вони мали в Радянському Союзі.

30:42—35:00

— Сергій Васильович, перенесімося, будь ласка, в 19 серпня 1991-го року, ранній ранок, «Лебедине озеро», і все те, що було далі. Де ви були і як сприйняли?

— Я був вдома, приблизно без чверті вісім був дзвінок з Кабміну, і сказали, що прем'єр-міністра не було, він був у відпустці, він взяв службовий літак і полетів на полювання кудись на Алтай, Фокін. Був дзвінок з приймальної прем'єр-міністра, Масик Костянтин Іванович виконував обов'язки прем'єр-міністра, він був першим віце-міністром і сказав, що терміново запрошують в приймальню прем'єр-міністра. Я приїхав терміново туди.

— О якій годині?

— Приблизно 8—8:15, термінова була нарада в Президії Кабінету Міністрів, у нас було три перших віце-прем'єр-міністра: Статинов, Ткаченко, він відповідав за сільське господарство, і Масик, він відповідав за чорнобильські справи. Яворівський був головою Чорнобильської комісії в Верховній Раді, він наполягав на тому, щоб людина, яка відповідає в кабінеті Міністрів за Чорнобиль, була першим заступником. Масик зібрав і повідомив про те, що відбулося в Москві, я цього ще не знав, зранку не вмикав ні радіо, ні телебачення. І сказав, що терміново викликає Кравчук у Верховну Раду на зустріч з відомими вам людьми, які були у нього відвідувачами. Ви знаєте хто це, представник уряду з Москви і керівник, командуючий Київським військовим округом. І Масик фактично представляв уряд України на зустрічі з Кравчуком, але він попросив, щоб ми ніхто не розходились, залишалися на місцях, і він відразу зібрав нас після того. Потім була нарада, яку проводив Масик, він був, як мені здалося, трошки наляканий, але що цікаво, що жодна людина з Президії Кабінету Міністрів: це прем'єри, віце-прем'єри і міністр Кабінету Міністрів чи керуючий справами тоді, ніхто не підтримував цей заколот. Але Масик казав, звертаючись більше всього до мене, ви відповідаєте за пресу, за телебачення, щоб ніяких не було сутєвих настроїв проти. Я кажу: а як я це буду робити, зараз проводять закон «Про свободу преси». Все одно, зберіть, будь ласка, редакторів всіх газет і скажіть, щоб вони були дуже обережні, щоб ніяким чином не провокувати до категоричних виступів проти Москви. Я маю вказівку, треба виконувати, я запросив всіх до себе. Це було приблизно через годину після нашої наради і кажу: ви знаєте, що я повинен сказати, всі вже знали про ці події. Я маю вказівку від виконуючого обов'язки голови уряду, щоб ви були обережні у висловлюваннях, але також я вам хочу нагадати, що ми прийняли закон про свободу преси. І от тому, виходячи з того, що у нас є закон про свободу преси, а з другого боку, маю вказівку, але все одно, давайте все-таки бути обережними, тому що ми не знаємо, до чого це призведе, невідома доля Горбачова, тоді вона була абсолютно не відома, давайте стежити, що воно буде, і тоді вже будемо висловлювати державну думку.

41:44—43:44

— Що для вас незалежність України?

— Я думаю, для мене це вкрай важливо, але не буду перебільшувати, я думаю, що проголошення незалежності України для мене теж саме, що і для більшості населення України, для всіх її патріотів. Це те, про що мріяли наші батьки, діди, і я думаю, що це ті мрії, які ми носили в собі дуже десь далеко, не сподіваючись на те, що ми можемо. Але наближення Декларації про державний суверенітет, оті події, які відбувалися в суспільстві... приклади прибалтійських країн, робили наближення проголошення незалежності, відчувалося воно десь було в повітрі, ми очікували на нього. І звичайно оцей *coup d'état* (державний переворот — *О. Б.*) так званий, 19 серпня, він сприяв, підштовхнув проголошення незалежності. Ви знаєте, я сказав, що доля веде мене по моєму життю, але я думаю, що вона веде і наші країни, і всіх нас. Так ось доля підштовхнула Україну до незалежності саме проголошенням оцього заколоту, який був зроблений 19 серпня. Він просто допоміг нам зробити це, і він допоміг відкрити очі тій компартійній більшості, що в Москві, не стільки дбають про країни, які є складовою частиною Радянського Союзу, що вони більше дбають про себе і про збереження влади, це стало зрозумілим.

Інтерв'ю з Станіславом Кульчицьким

Кульчицький Станіслав Владиславович — український історик, доктор історичних наук, професор. Один з авторів книги «Голод 1932—1933 років на Україні: очима істориків, мовою документів». — К. : Політвидав України, 1990.

1:50—3:24

Як ви сприйняли обрання Горбачова Генеральним Секретарем ЦК КПРС і політику перебудови?

— Перший рік, там, 85-й, навіть 86-й, я ще був, як казав Джеймс Мейс, звичайним радянським професором. Так мене виховали, починаючи зі школи. І всі стереотипи, всі міфи, ну від короткого курсу сталінського, були, так би мовити, імплантовані, оце слово, дійсно. Імплантовані в мою свідомість. І, раптом, Горбачов оголосив політику гласності. Зрозуміло, чим він керувався, тим, щоби показати, що проблеми які стоять перед Радянським Союзом і які йому як Генеральному Секретареві вже були відомі. Щоби з цими проблемами ознайомилося суспільство. Тому що без підтримки суспільства він би не зміг нічого перебудувати. А взагалі, він думав, що може бути створений соціалізм з людським обличчям. Навіть цей вираз — соціалізм з людським обличчям, показує, що раніше був соціалізм з нелюдським обличчям.

09:04—15:22

— У чому суть конституційної реформи Горбачова?

— Ми недооцінюємо ту конституційну реформу, яка була здійснена у 1988 році... Вона полягала у відриві партійної вертикалі від радянської вертикалі. Тобто, той народ, який після повалення самодержавства, став сувереном, він припинив бути сувереном у жовтні 1917 року. Сувереном вже стали вожді Комуністичної партії. І от Горбачов спромігся розірвати цю зв'язку між партійною і радянською вертикалями, з тим, щоби радянська вертикаль стала всевладною. Повновладдя Рад, як це він називав. Повновладдя Рад. І ніхто особливо не надав тоді великого значення цьому. Тому що всі були при звичанні від народження, бо це було вже третє покоління радянських людей. Було при звичаєно, що є така нерозривна зв'язка. Ну, як вона називалася, «союз комуністів і безпартійних». Якщо брати сталінську термінологію.

І раптом партійні органи відійшли не просто на другий план. Вони були позбавлені суверенності. Вони були позбавлені влади. І вони відійшли. Але вони відійшли конституційно у результаті цієї реформи. А у свідомості народу вони залишалися. І я хочу підкреслити, що тільки під час путчу, а це вже 91-й рік, сталося так. От ми теж путч недооцінюємо. Це не просто форсаж наступних подій. А це стало всім зрозуміло, що партія тягне суспільство назад в сталінську епоху. А Верховна Рада, вона має перспективу. Це не тільки так, а сталося ще одне. Що раптом замість одного центру влади в Москві, утворилося 15 повноцінних центрів влади в усіх республіках радянських. Плюс в Москві — двоцентріє. З одного боку Горбачов і загальний союзний центр, а з другого боку — Ельцин і російський політичний центр. От, власне, суть цієї реформи. І після того вже в 1990 році сталися вибори і утворився новий парламент. Власне кажучи, навіть не парламент, а З'їзд народних депутатів, і який обирав парламент за загальносоюзною схемою.

І ми всі, коли дивилися, це була пряма трансляція, коли ми дивилися на виступи Сахарова у Москві. Ну, знаєте, це такий удар по свідомості був. Ну просто жахливий. І виникає питання. Я підводжу до того, що вже мене особисто торкалося. Виникає питання: чому ж і Горбачов, і Центральний Комітет КПРС, який нараховував близько трьохсот осіб всередині 1988 року, і далі в кінці 1988 року вже Верховна Рада СРСР, теж кілька сотень людей, схвалили цю реформу? Адже, якщо подивитися події трошки далі, то Горбачов підпиляв собі той сук, на якому він сидів. Він опинився президентом без країни. Тому що країна розсипалася, вона розсипалася по периметру союзних кордонів, союзних республік.

От, власне кажучи, виникає питання: «Чому ж це так воно було зроблено?» У мене є відповідь. Я уважно читав спогади Олександра Яковлева, ну інші якісь такі матеріали. Він десять років був в Канаді послом, він займав великі позиції на вершині влади і він розумів, що ця зв'язка, ленінська зв'язка, між партійним апаратом і радянським апаратом є смерть для Радянського Союзу. Горбачов цього не зрозумів. Отже, ця сіра людина, яка стояла за спиною

Горбачова, по суті, вона була руйнівною силою... Просто третє покоління радянських людей, якби вони були на Заході, вони б читали якісь книжки. Та і то на Заході не дуже розуміли природу радянської влади, треба сказати. І навіть не могли передбачити розвалу Радянського Союзу. Це тільки окремі там, окремі люди дуже висококваліфіковані могли. Ну, так як вже Бжезинський, наприклад, чи хто інший. Отака загальна ситуація, що люди вже на вершині влади не знали, що вони роблять. Я не знаю скільки б ще протримався Радянський Союз, якби не було цієї конституційної реформи. Але сталося так, як сталося.

18:21—19:20

— Мені цікавий ваш погляд на те, що відбувалося у період перебудови за вікнами інституту, у якому ви працювали?

Дуже боляче мені було дивитися на архіви, і знову-таки, архіви по голоду. Тому що їх ніхто не бачив цих архівів. Це архіви Центрального Комітету Компартії України і потім дали мені доступ і в московські архіви. Розумієте, і стрес мій... Ну, перше, що зруйнувало мою свідомість, коли я вже був професором, коли я вже мав багато книжок, перше — це осмислення минулого. Минуле почало перевертатися зовсім іншим боком для мене.

20:50—23:15

— І при цій лібералізації все рівно люди боялися щось сказати на цю тему (голод 1933 р. — *О. Б.*). Просто боялися. І виникало таке питання, чому в 1956 році можна було говорити про масові репресії, а про цей голод не можна було говорити? Мені здається, відповідь тільки одна може бути. Тому що не могли пояснити, чому загинули мільйони селян. Просто не могли пояснити. Те покоління наших уже високих осіб на вершинах влади просто не знало відповіді. Просто не знало відповіді. І тоді, напередодні цієї річниці, коли дізналися, що Рональд Рейган утворив в конгресі комісію по з'ясуванню причин українського голоду 1933 року, то стривожилися і в Москві і в Києві. І вирішили створити свою антикомісію. І в цій антикомісії, до цієї антикомісії мене запросили. Ну за посадою, бо я відповідав за міжвоєнний період. Очолив цю комісію Арнольд Шліпаков. Академік Арнольд Шліпаков. І, власне, нам дали доступ до архівів, якими раніше користуватись було неможливо.

29:00—38:25

— Чи можна сказати про те, що переосмислення національної чи радянської історії, як завгодно це назвіть, стало фактором, який сприяв розмежуванню в академічному середовищі, в науковому середовищі, серед людей просто?

— Ну звичайно. Тут була така закономірність, що люди більш-менш солідного віку, вони ці нові реалії не сприймали. І якщо брати середій вік, я тоді до

середнього віку відносився, молодь, то вони сприймали ці реалії... Був у нас такий Іван Сергійович Хмель, як людина цілком нормальна, турбувався про своїх учнів, він багато років був у Нью-Йорку у постійному представництві України. Коли його запитували, що ви знаєте про голод 1933 р., а у нього родичі його загинули від голоду, він, ясна річ, говорив, що ніякого голоду не було, це все видумки... Я займався уже голодом, коли була дозволена ця тематика. Вона була дозволена, починаючи з 1988 року і ми всі кинулися розробляти її. І він дуже болісно усе це сприймав. Був ще один науковець, талановитий, діяльний дуже, який очолював відділ історії дружби народів, був такий відділ, Рем Симоненко. Він теж був так років на п'ятнадцять старший за мене, теж індоктринований і не бажав сприймати нові реалії, так само.

— Ви особисто в 90-му чи 91-му році могли уявити, що Україна проголосить незалежність? Наскільки вам видавалась ця ідея абсурдною або реальною? Незрілою або такою, що передчасно народилася?

— Розумієте, думаю, що в 90-му році я вже щось таки розумів. А ось якщо брати більш ранні роки, то мені здавалося, що Україна і всі інші республіки Радянського Союзу, вони не роз'єднані. Ви знаєте, в 1968-му році в Закарпатті, це така область з багатонаціональним складом населення... так в Центральному Комітеті КПРС виникла ідея зробити отаку екскурсію, пропагандистську екскурсію по Закарпаттю. І залучити в цю екскурсію видатних людей з різних республік, з усіх республік. І мене теж тоді туди залучили, хоч я не був значною особою, а просто тоді в Інституті економіки працював. Просто представляв молодь академічну тоді. І от ми їздили по селах і містах Закарпаття. Були мітинги, були демонстрації, нас супроводжував ескорт мотоциклістів. І я дивився на цих людей, які там жили, які ніколи з Закарпаття не виїжджали, як вони ці люди дивилися на туркмена чи якута у складі нашої делегації. Я розумію тепер, раніше я тоді не розумів, що це було, так би мовити, речове оформлення нової концепції радянського народу як принципово іншої історичної спільноти. Вищої ніж народність, ніж нація. Але коли я дивився, з яким подивом, як на марсіан дивилися на цих людей зі складу нашої делегації. І я зрозумів, що абсолютно інші люди живуть в Радянському Союзі. Їх не можна об'єднати якимось чином, крім однієї сили, так би мовити, державної сили.

— Станіслав Владиславович, а ви пам'ятаєте свої почуття, можете їх описати, в серпні 91-го року і коли ви дізналися про проголошення Акту незалежності? Що ви відчували, якщо пригадуєте?

— Ну, якщо пригадую, то, мабуть, почну з того ж таки 91-го року, з літа: серпня, липня, коли я з сім'єю своєю опинився в Друскінінці. Це курортне містечко в Литві. І ми там, саме там ми почули ці відомості про путч. Серпень 91-го року. Почули себе відрізаними від України. Чули кожен ніч збиралися литовці, співали бойові пісні, чули гуркіт танків на шосе. І тоді, власне кажучи, я зрозумів, що розсипається все, що створювалося десятиліттями. І потім,

коли я повернуся вже, виникла така можливість, літаком повернувся в Київ. І ми почали дивитися, що тут робиться, то я зрозумів, що треба якось відірватися від, не те що від Москви, ми покладали дуже великі надії тоді на єльцинську Росію. І єльцинська Росія, вона, власне, тоді була першою в розвалі Радянського Союзу. Це пізніше вже був український референдум і те, що вже далі не можна було існувати Радянському Союзу, зрозуміло. Але тоді, коли Єльцин заборонив партію комуністичну, коли наш Івашко, який був у нас першим секретарем ЦК КПУ, а потім приїхав в Москву і став заступником Горбачова як Генерального секретаря, коли він був заарештований у Москві, коли наша кравчуківська уже оця верхівка влади раптом з ортодоксів, з комуністів-ортодоксів, почала буквально на ходу, по телебаченню все це можна було побачити і по газетах, а особливо по телебаченню, перетворювалася з ортодокс-комуністів на суверен-комуністів, то я відчув невідворотність подій. Невідворотність подій.

І це, власне кажучи, ну що, була певна безпорадність, коли думалося що ось армія, ось КДБ, ось там приїхав якийсь генерал, який хоче натиснути на Кравчука. Кравчук між крапельками пробігав, як він казав колись, між протидіючими силами. Але, так чи інакше, Україна буквально кожного дня відривалася від Радянського Союзу. Ще в 90-му році, в кінці 90-го року сюди приїжджав Єльцин, утворили з Кравчуком договір, українсько-російський договір, такий, сепаратний. І, ясна річ, що ми сподівалися на Росію. І не даремно сподівалися, власне кажучи. Інша річ, що у Єльцина були свої плани і він пішов уже як реєстратор, ну він уже визнав результати нашого референдуму. Але це вже було у самому кінці 91-го року. Він сподівався, рано чи пізно, через якісь економічні, військові, може там ще якісь, знову приєднати Україну. І цей процес приєднування поступового, він тривав до кінця правління Єльцина, тобто до 2000-го року і нічим не закінчився, власне кажучи. І в перші роки путінського правління все нічим не закінчувалося, так чи інакше, наші комуністи, які не втратили влади, вони залишалися в своїй свідомості суверен-комуністами. Вони не хотіли бути на других ролях уже. Після всіх тих попередніх десятиліть. Ну і тоді вже тільки Путіну прийшлося добиватися своєї мети військовими засобами.

Інтерв'ю з Віктором Небоженком

Небоженко Віктор Сергійович — український політолог, соціолог, кандидат філософських наук. у 1990—1994 рр. — консультант Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю та корупцією.

4:14—25:55

—Як ви особисто сприйняли обрання Горбачова Генеральним Секретарем і проголошення курсу на перебудову Радянського Союзу?

Уже тогда никто не мог ответить на один простой вопрос: как КПСС удастся/удастся удержать одновременно и государственную власть, и партийную. А после того, когда была ликвидирована шестая статья и все партийные органы получили прямо-таки задание, что интересно, никто не рефлексировал, никто не думал, никто не обсуждал никаких клубов, ничего, вот там наверху знали, это относилось, кстати, и к армии, и к спецслужбам, к милиции и к партийным органам. Они думали, что есть какой-то план, люди привыкли, что есть всегда какой-то план, а собственных каких-то пожеланий у них не было, никто, в общем-то, я скажу откровенно, о судьбе Украины никто и близко не думал. Они были частью огромного аппарата, думали, что так будет всегда, а сейчас идёт какая-то если не перестройка, то переодевание.

И сама перестройка, если мы подходим с вами к Декларации о независимости, похожа (на, то как — *О. Б.*) у крупного какого-то известного артиста перед его сольным выступлением идёт разогрев публики. Так вот перестройка — это был разогрев публики, мы смотрели на Москву, на Киев, и Киев где-то ревновал, а Москва тоже смотрела, чтобы ничего особо не произошло. Я вам скажу самый фундаментальный политологический вопрос, вы мне его не задали, но он меня мучал долгие годы, пока я не получил на него ответ. Почему у нас состоялась Декларация независимости? Мы можем сейчас красивые легенды делать, стилистически это всё безупречно и связывать это с тысячелетней историей Украины, с невероятной мистикой, но так как это всё пошло плохо до сегодняшнего дня, то это говорит о том, что надо смотреть, как произошло это зарождение. Произошло зарождение, когда ужас стал поселяться в глазах высоких чиновников, директората, партийных работников, которые вдруг поняли, что в Москве пошло что-то не так, пошло в разнос и тогда было принято решение — это не решение ЦК КПСС или ЦК КПУ. Это был какой-то интенсивный обмен мнениями партийной сети, все знали друг друга, что давайте, так как ситуация в Москве какая-то нестабильная, нестабильна прежде всего в идеологическом и мировоззренческом планах, а на Прибалтику нельзя рассчитывать, а Белоруссия вообще была невидима, изначально называется Белая Русь. Давайте выберем самую мощную индустриальную республику, в которой мы сохраним всё, но с учетом новых обстоятельств. Собственно говоря, в этом был план партийной организации КПУ Украины, то есть в Москве творится что-то нехорошее, нам это всё не нужно, мы пойдём на формирование независимости, но она будет формальной.

Они не понимали, что слово не воробей — раз, они не понимали, что что-то публичное и гласное, то, что творилось до этого, имеет мощный мотивационный результат. Допустим, огромная компания по гласности и антисталинизму, и по борьбе с репрессиями, критика истории гражданской войны, руководства КПСС начиная от Ленина заканчивая Сталиным, Хрущёвым, что это всё перенесется и на другие сферы, в том числе и госу-

дарственность. Им казалось, что государственность это не то, что мыслит.. и ничего не произойдёт. Нет, с ними произошло. Важный момент, Москва пошла спокойно на эту декларацию, потому что, если вы помните, уже к этому времени были декларации в Прибалтике, а сама Россия там выясняла отношения, кто кому Рабинович, Горбачёв или Ельцин. Вот это 10, по-моему, июля или июня, я не помню, в Москве вдруг появился этот документ Декларация о независимости России — это было шоком, потому что никакой России не было, и, соответственно, все партийные чиновники говорили, что тогда нужно создавать российскую компартию. А за это просто можно было 15 лет получить, а вообще это было из серии какой-то фантастики. Так оно и оказалось — фантастика. В общем-то я к чему здесь веду, Украина постоянно оглядывалась на Москву, дважды, с одной стороны она повторяла, как обезьяна, всё, что делалось в Москве: ага, у вас перестройка, значит у нас будет перебудова, но у нас аккуратненько, по-украински, контролируемо. Я почему это говорю, потому что я помню замглаву гостелерадио Украины, тогда замглавы, потом очень крупный чиновник и телевидение и радио он сказал: «Нам приказали прямой эфир по телевидению, но никто не решается это сделать». И я в общем-то хорошо помню в 89—90 году вёл этот прямой эфир, это было очень тяжело, хотелось почесаться, плюхнуться, поговорить с кем-то, то есть прямой эфир — это было что-то жесткое, этих тридцать минут, потом специально рассматривались на коллегии один раз по понедельникам на утреннем заседании и дальше. Так я познакомился с первым президентом Кравчуком, потому что он как идеолог и первый президент говорит: «А я вас постоянно слушаю». Меня послал тогда Институт философии и социологии.

— Я правильно зрозумів, що що ініціювали схвалення Декларації про державний суверенітет саме комуністи, Якщо так, то яка роль так званих націонал-демократів?

— Чисто инструментальная, это цинично, это плохо, конечно, но на самом деле опять-таки разговор с новым президентом, я не помню, как я попал со статусом старшего сотрудника к новому президенту Кравчуку, и мы обсуждали вопрос о возникновении Народного Руха Украины. Вы скажете, такого не может быть, но тогда была такая ситуация, что было возможно, и я помню прекрасно его объяснение, он говорит: «Вы поймите, сколько населения в Эстонии?» Я говорю: «3 миллиона», а он говорит: «У нас только компартия 3 миллиона, мы задавим все». Они были уверены, что это не просто люди, которые сдают деньги, платят за свой партбилет, они были уверены, что это то, что будет всегда подчиняться. Он говорит, да мы с этим справимся, а я ему говорю, я не знал, что я такой мудрый. Дело не в том, что больше-меньше, я тоже с вами согласен, что вы удержите под контролем, мы уже говорили об откровенных вещах, проблема в том, что вы показываете большому количеству актива, который успел к этому времени уже появиться в Украине:

во Львові, в Івано-Франківській, на Волині і так далі, в Києві тут активні, ви це не краще мене знаєте, з'являться: а) повід і б) приклад. Збіг політичного повід з політичним прикладом для такої жирної легкобеременної радянської республіки як Україна — це дуже сильно. Він мені не повірив, а потім він молодець, він намагався під контроль взяти те, що стало, ви це пам'ятаєте. Комуністичне керівництво Компартії України було впевнене, що вони утримають ситуацію і ця ситуація буде легше, ніж в Москві, і з цим, по-моєму, погоджувалась і Москва.

— А чому вони не змогли як ви сказали, задати або утримати цю ситуацію?

— По одній причині, во-перших, Москва ні одному слову, не вірила ніяким українським чиновникам по визначенню, я вам розкажу, що один мій знайомий, чотирикомнатна квартира в Москві, Дом членів ЦК КПСР, він працює в ЦК, щирий українець. Але це потім він став. Я кажу: «А чому ви поїхали з Москви, продали свою квартиру і купили тут?» Він працював в адміністративних органах, по-моєму, в адміністрації президента. А він каже: «Ви знаєте, навпроти мене жив управліючий справами КПСР Кручина, який випрыгнув потім з вікна, після цього ми всі сіли сім'єю, жінка українка і я українець, і вирішили, що тут нам більше робити нічого». Потім уже де-де випили, закусили і через місяць три він мені каже: «Ну і крім того ми відчували себе не впевнено, нас відчували як кар'єристів і як второсортних, хоча ми пахали більше, ніж всі інші там». Це є момент напруження, скажемо так, не між російськими, там всі були російськими, а між українцями і білорусько-російською групою партійних чиновників вищої в Кремлі всі-таки відчувалися. Але більше всього, він каже, я зрозумів, що якщо помирають такі люди, то краще всього цього не робити.

— А чому, з вашої точки зору, Гуренка, керівництво Компартії України не змогло утримати ситуацію під контролем чи якраз навпаки ухвалення Декларації стало інструментом?

— Інструментом, але всі вони були червоними директорами, вони чудово працювали в межах інтриги госплана Кабміна, але принципиально... Слово політика або політичне було навіть не образливим, а нижче всякої критики, що-то, котре валялось на підлозі. Але в чім справа, вони не вміли діяти політичними методами, не політичними, ідеологічними, там ніхто не виділявся. Також скажу вам більше, раз ви згадали першого секретаря ЦК КПСР, коли стали зростати націонал-демократичні рухи в Україні, особливо йдучі з Західної України, звалили Кравчука і каже: «Ты же оттуда, но ты не промышленник, но ты оттуда». Це є вони поставили його в певне маргінальне положення в самому ЦК. «Значит іди з ними і домовляйся». І перші три місяці він відчував себе, що його маргіналізували в ЦК, а це дуже погано, його не звали на якісь-то промислові наради, не на всі дні народження і так далі.

Потом оказалось, что это политика, что у него это получается, и у него появился то, что мы называем сейчас кризис коммуникации с администрацией президента. А тогда это получилось наоборот, он их выслушивал, писателей, они с ним говорили, и где-то постепенно они нашли какую-то общую точку зрения. А крупные советские партийные чиновники думали, что это всё временно, ситуация временности... Когда я сказал, что меня направили Горком партии помогать в избирательной кампании, директор института не скрывал: «Знаешь, через пару месяцев всё это закончится, там вот-вот уже пик в Москве, поэтому то, что ты делаешь, мы тебе потом простим». Меня ещё загоняли как камикадзе некоего, я не хочу сказать, что я там был большим патриотом или понимал многое, но волна перестройки и то, что происходило в Киеве, конечно же, это соответствовало моему темпераменту. Я хочу показать вам один политический фактор, на который может быть вы не обращаете внимание, когда я говорю о политике, у политиков есть свои площадки, инструменты — это гласность, была уже, можно было собираться на митинги, у нас был свой гайд-парк в центре города на Майдане. Но настоящим мощнейшим мотиватором и в сочетании со стимулом Украины были кулуары и трибуны Верховной Рады. Когда в марте месяце пришли эти люди, уже через два года прокоммунистическому большинству пришлось с ними считаться, дружить, скандалить, драться, но в любом случае люди, которых это небольшая группа была с Черноволом, они могли как в древнегреческом мифе, тебя побеждает противник, а мать Гера говорит: «Прикоснись к земле, и у тебя появятся силы». Они действительно по-любому поводу выскакивали на площадь, а на площади всегда была заряженная, может быть не толпа, но разгоряченных.

Это со временем очень сильно действовало... И тогда я понял, что улица, люди, которые уверены..., не думающие о последствиях, не рассчитывающие наперёд... эти люди могут всё.

— А яка роль Чорновола в проголошенні Декларації, а потім незалежності України?

— Я ещё раз вам говорю, я вам скажу откровенно, давайте с конца ответ. Когда я сижу там на втором этаже, я не знаю, где вы были, может вы рядом со мной были, я сейчас не помню. Я был уверен, что не примут Декларацию, я знал, кто готовил, видел Василенка, видел Чорновола, видел как всё это делалось, но я, так сказать, со стороны как человек темпераментный к этому относился, но к политике не имел отношения. И тут выступающий, который должен был выдвинуть проект Декларации, он был на 100 % прокоммунистический чиновник, и вдруг я вижу, что «группа 239» тоже голосует, то есть в зале ничего не говорило, по-моему «Народная Рада», так называлась у Черновола, что она победит. Это свидетельствует только об одном, я спрашивал потом вечером и через неделю партийных этих депутатов прокоммунистических: «А зачем вы это сделали?» «Нам приказали». Потом, когда я уже работал

с администрацией президента, очень многих спрашивал: идея была такая, Москва — это плохо, там уже бардак, неизвестно как это будет. Принято чуть ли не на общесоветском уровне, что Украина становится зоной консервации коммунистического режима. Но все понимали, что прямо это сделать нельзя, во-первых, а) не было лидеров. Все не знали как после перестройки можно законсервировать, а тут национал-демократы и союз национал-демократов или компромисс национал-демократов с коммунистической номенклатурой действительно сыграл свою роль, потому что проголосовали как и те, так и другие. Через час, поверьте мне, они дрались физически с друг другом уже по какому-то другому поводу, потому что они ненавидели друг друга, это были люди с разных вселенных, но они проголосовали. И когда спрашивал, зачем это сделали, у коммунистов, они говорят, что нам приказали. То есть, на высшем уровне между руководством, то есть, Черноволом и, видимо, Кравчуком уже была договоренность. Но это была договоренность не типа из-за того, что они прекрасно поют украинские песни и потому что они страшно любят украинскую землю, таким образом, одни входили во власть и получали то, что хотели, ценность независимости Украины, и другие, которые хотели сохранить власть и сделать эту Декларацию мёртвой. Они не скрывали того, что это должно было быть (в праве называется мертвая норма), недействующая, красивая какая-то, но годами или столетиями недействующая. Вот как в Соединенных Штатах совершенно недавно какая-то норма президента была включена чуть ли не с 64—68 года, а она обязана действовать.

— Чи можна сказати що проголошення незалежності 24 серпня 91-го року було ситуативним?

— Акт 24 серпня — это был компромисс между самоуверенным компартийным большинством с национал-демократами. Другое дело, что никто на это не обращает внимание, что для коммунистов, они ж не играли в политику, была только «влада», а национал-демократы понимали, что слово не воробей, декларация есть декларация, и мы выжмем больше, чем листок бумаги, где написаны такие красивые слова. Еще хуже ситуация, что за ним должна была следовать конституция, а появилась она только в 1996 уже как компромисс более худший, и уже с 1997 года у нас стал формироваться развитой олигархический режим, который в общем-то сейчас цветёт и радуется.

— Мені деякі ваші колеги говорили про роль, яку відіграли наприкінці 80-х років редакція маловідомого сьогодні або зовсім невідомого, але досить голосного тоді журналу «Філософська і соціологічна думка». Навіть звучали думки про те, що це був такий своєрідний інтелектуальний штаб, якщо можна так сказати, інтелектуальний центр в тогочасному Києві. Як ви взагалі пам'ятаєте ту ситуацію?

— Конечно, надо отдать должное, конечно же, у нас там были две проблемы, с одной стороны все философы и социологи активно переживали

за перестройку, и когда встал вопрос о реальности независимости Украины — это возбуждало учёных очень сильно. Я не помню там противников, даже те, которые были в научном коммунизме, в атеизме, они все говорили, что это правильно. И действительно, на четвёртом этаже в нашем актовом зале действительно регулярно, благодаря Поповичу, мне кажется, и Крымскому собиралась, и ещё вот главный редактор был «Философской думки» Прилюк. Эта тройка собирала на самом деле академическую общественность. С социологической точки зрения, сейчас я уже понимаю, интенсивное вхождение идей независимости Украины настолько будоражило, прежде всего, киевлян, прежде всего, интеллигенцию, что пошла дифференциация: одни стояли часами на улице, другие собирались где-то в политических тусовках, а у нас пошёл академический такой... Но я вам скажу, что меньше всего к нам приставали правовики, они вообще, честно говоря, для них это всё было... Не потому, что они защищали советскую власть, просто они считали, ну это всё есть право, такого никогда не будет, если будет, то тогда и будем всё делать. И что важно в этом збіговиську, извините за ироничное выражение... Это же люди, которые никто не сидел в тюрьме, никто не сидел в концлагерях, все достигли какого-то результата при Советской власти. Все внимательно были вовлечены в этот перестроечный процесс, все понимали, что Горбачёв — это уже всё, не подходит, и они впервые почувствовали, что есть какой-то социальный заказ, идущий из анонимной, еще малосуществующей части українського суспільства. Не было этого суспільства, ничего, но знаете, у немцев на этот случай есть одно сильное выражение: слышать, как растёт трава, не видеть, а слышать. Так вот те люди, которые там регулярно собирались, остальные там занимались своими научными темами, они действительно делали то невидимое, не рефлекслируемое, которое надо было... Они формировали смыслы, формировали мотивы, доводы, то есть очень важно. При этом это не была какая-то работа, знаете ещё почему, иногда везёт, люди в расцвете своих интеллектуальных сил, плюс мозги сильные, плюс некая социальная потребность — это редкое сочетание, вы же знаете, прошло тридцать лет, нам больше так не везло.

26:17—27:09

— **Для вас особисто, що таке державна незалежність?**

— Державна незалежність України для мене — это, прежде всего, демократия, я понял, что в других республиках, странах, государствах может быть своя жизнь, а в моей стране люди могут быть свободны и люди могут развиваться. Это не была ни материальная какая-то выгода, я не связывал это с историческими корнями, хотя я все, естественно, как кандидат философских наук все это читал, все это видел, слышал. Но мне казалось, что прямой связи нет и я до сих пор считаю, что во многом мы возникли случайным образом и сейчас есть

острейшая философско-социологическая необходимость доказательства необходимости и вечности существования Украины как государства.

Інтерв'ю з Дмитром Пономарчуком

Пономарчук Дмитро Митрофанович — громадський діяч, журналіст. У 1990 р. керував громадським прес-центром Народного Руху і Народної Ради — першої опозиції у Верховній Раді України. З 1991 року прес-секретар В'ячеслава Чорновола.

7:37—12:20

— Ти брав участь в діяльності політичних партій або громадських об'єднань в 80-х — на початку 90-х років?

— Перша політична партія, яка народилася буквально на моїх очах, як альтернатива КПСС — це Українська Республіканська партія, яка перетворилася на Українську Республіканську партію на першому з'їзді УГС. Тут багато істориків в Україні очевидно, мають якусь прогалину, що УГС ніколи не мали свого з'їзду. Перший з'їзд мали в останній неділі квітня — перше травня 1990 року, вони вперше зібралися УГС, на цьому з'їзді вони тут же перейменувалися на Українську Республіканську партію. Я сидів в їх залі, це Будинок кіно був, і коли Левко Григорович сказав, що все, утворення Української Республіканської партії — перший крок до багатопартійності. Тут я маю розказати правду і розкажу, він закликав зробити пожертву першу нам, і звісно я зазирнув в своє портмоне, там було щось, але не те, що можна було офірувати на партію. Марта Коломієць мені тут же дістала радянську сторублевку з Леніним і вона сказала: Дмитре, це для партії. Я взяв цю сторублевку, подивився, що тут Ленін красивий, в їхньому розумінні красивий і написав в президію таке: я не лише сдаю оці сто рублів на партію УРП, а ще й вступаю. Це було оголошено на з'їзді, що редактор Держтелерадіо Дмитро Пономарчук зробив не лише пожертву на нашу щойно створену партію, а й сам вступив. І я справді вступив. Я лише на радіо не міг це передати, бо це була державна служба, звісно, які можуть бути крім Комуністичної партії члени ще інших партій. А я, до речі, був в дирекції секретарем комсомольської організації, тобто я зробив цей жест, в такому, знаєте, я би це назвав у такому натхненні, вніс 100 рублів і вступив в партію.

— Як ти став прес-секретарем Чорновола будучи членом Української Республіканської партії?

— До речі, на другому з'їзді, він проходив майже в ті самі дні, через рік, уже весна 1991 року, Українська Республіканська партія першою була, яка розділилася. Хмара заявив про свій вихід з тим, щоб оголосити Українську Консервативну Республіканську партію. Що я зробив? Звісно, я пішов за радикальним Хмарию, я не грюкав дверима, це символічно, але на Держтелерадіо, де я працював, я крім спорту уже мав доступ, мабуть через що, через те, що дуже

багато цікавився неформальними структурами, які зароджувалися в Україні. Тому, зокрема, про Чорновола як і всю Українську Гельсінську спілку я висвітлював як тих, що прийшли майже скрізь з першого туру на перших напів демократичних виборах на Галичині. Більше того, 12 квітня 1990 року В'ячеслав Чорновіл як депутат від УГС Львівської обласної ради склав присягу як голова Львівської обласної ради. Що зробив звісно я, набрав Львівську обласну раду, очевидно я вже знав ці телефони Чорновола, взяв у нього інтерв'ю, отак відбулося знайомство, те що називається на роботі, хоча я Чорновола і раніше трошки бачив. Але сама пропозиція як стати пресекретарем Чорновола 15 липня 1991 року, це вже був ухвалений закон в червні 1991 року про вибори тоді президента УРСР, чому УРСР, бо незалежність ще була попереду, вона була проголошена 24 серпня. А 15 липня Чорновіл мені запропонував стати його прес-секретарем, звісно, це була абсолютно нова посада.

18:42—20:45

— Про Чорновола люди, які з ним працювали, одноставної думки не мають, одні кажуть, що він абсолютно деструктивний тип, і всі історії з розколами народних рухів і його спробою потім завербувати Костенка, завершилися катастрофою, що він перший приватизатор громадсько-суспільного руху, яким був, вибачте за тавтологію, Рух з великої літери за перебудову, який він несподівано для всіх вирішив перетворити в політичну партію. Треті говорять, що він як голова Львівської обласної ради абсолютно руйнівний тип, четверті говорять, що він в процесі проголошення незалежності в серпні 1991 року взагалі ніякої ролі не грав, просто заніс прапор до зали Верховної Ради 24 числа і почав гучно співати. Що бачив ти в цьому сенсі?

— По-перше, з відстані часу, 20 років після вбивства Чорновола, звісно, я зараз шкодую або не шкодую, бо так треба було, що я лише з часом бачу в ньому генія. Тоді я не розумів, що працюю разом з генієм, коли багато вулиць названо, пам'ятники в Україні стоять, ти розумієш, з ким працював. Більше так яскраво, в яке місто не приїхав би, є вулиця Чорновола, є пам'ятник Чорноволу чи меморіальна дошка. Він був абсолютний антипрагматик, такому в світі важко жити, я коли над собою експериментую, будь антипрагматиком, я розумію, яка доля бути Чорноволом для себе.

Я все ж таки залишився після тої страшної трагедії. Звісно, людей, які би сказали, що він абсолютно деструктивний, я їх розумію, вони не могли досягнути ідеаліста, вони вважали, треба ось так зробити, прагматично зробити.

27:20—28:04

— Наскільки агентура КГБ була інфільтрована в Рух?

— Мабуть, дуже серйозно, настільки, що я собі зараз з плином часу думаю, а чи КГБ не допомагало створювати рух, остаточної відповіді ще немає, але є такі думки. Бо КГБ фактично найкраще розуміло, я майже впевнений,

що СРСР вже кінець, має ось-ось гигнути, може вони не знали дати 19-те чи 24-те, але все мали б знати, кому треба.

29:35—40.:00

— В 1991 році в керівництві Руху хтось думав про реальність незалежності чи це була далека перспектива?

— Лише фантазери, мрійники. В червні 1991 року, проголошення незалежності в серпні, тобто за два місяці я був запрошений майже за тією ж програмою, що і Чорновіл, був запрошений до Сполучених Штатів, тоді групу запрошували з депутатів, а цього разу в червні була запрошена в Сполучені Штати United States of information Agency, його зараз немає, зараз інші структури. Вони запросили найкращих журналістів Радянського Союзу, всіх найкращих журналістів, здається, чоловік шість було — з Ленінграда, Казахстану, Уралу, з Владивостоку, з Москви парочку, від Собчака була журналістка, і я потрапив єдиний з України. Ви кажете, чи було відчуття, я приїхав у вишиванці, українська діаспора на мене звернула увагу саме через те, що я мав бути запрошений, і раз я в вишиванці, а чи пане Дмитре ви би не пішли, ви б не виступили? Вони бачать по американських документах, це легко було дізнатися, в Америці кого я представляю, що я представляю. Я прийшов до такого зібрання, воно, здається, було під Вашингтоном, де були самі українці. І я мав щось казати, а вже в руках я маю Декларацію про державний суверенітет 16 липня 1990 року, а надворі червень 1991-го, коли я тримав цю декларацію, я сказав, що це лише початок. Всі кажуть: а що далі, я кажу: а далі повна незалежність. І дехто з діаспори до мене підходив і казав: пане Дмитре, а як ви бачите, що робити з радянською армією, яка стоїть. Я тоді не знав як бути насправді, зрештою ще не було першого з'їзду спілки офіцерів України. А тоді сказав: виведемо як в Німеччині, як в інших країнах.

— Навіщо 24 серпня проголошували незалежність, якщо вона проголошена 16 липня 1990 року за підписом Івана Степановича Плюща, постанова номер 5612, де чорним по білому написано: вважати день 16 липня Днем проголошення незалежності України, і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято України.

— Це був парад суверенітетів в Радянському Союзі.

— Питання, навіщо другий раз проголошувати незалежність, якщо вона була проголошена?

— Там була все ж таки паперова незалежність, Декларація — це паперовий документ. Різниця між 16 липня...

— Це постанова Верховної Ради Української РСР, така сама як постанова Верховної Ради Української РСР 24 серпня 1991 р.

— Я скажу, атрибути державності закладені саме в Декларації. Це приблизно, я зараз по пам'яті скажу, суверенітет у складі Радянського Союзу, а в Акті проголошення незалежності абсолютна незалежність.

— Тут написано, вважати день 16 липня Днем проголошення незалежності України, і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято України. Тут нічого не написано у складі. Навіщо було другий раз проголошувати незалежність?

— Молода Верховна Рада. Step-by-step я б сказав, були мабуть УГСівці, які кажуть так, як ви зараз, їх було лише одинадцять на всю Верховну Раду, Народна Рада опозиція 118, а все ж таки 239 комуністів, комуністична агресивна більшість, розумієте, це було нереально. Коли комуністи, правду треба казати, трухонули, наклали в штани, вони проголосили Акт проголошення незалежності, а тут Декларація. Навіть не було комуністичної відповідальності, що ухвалили, зрештою, їх ж ніхто і не спитав за це комуністів, що вони там понаухвалювали... Декларація була в 1990 році 16 липня, але все ж таки Акт проголошення незалежності — це остаточний розвал Радянського Союзу, який уособлювався тоді як спадкоємець Російської імперії.

— Хто на вашу думку був автором Акту проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року?

— Ми бачимо шкільний зошит, де рукою Левка Григоровича Лук'яненка складений проект. Більше того, над цим проектом працювали так само знаєте хто? Сандуляк — професор, він був народним депутатом на той час СРСР, він не був у Верховній Раді, професор Сандуляк як трохи старший за рангом, бо СРСР, він вносив оті корективи, які були дуже важливі для міжнародного визнання України як суб'єкта. Чому професор Сандуляк замовчується, ну, звісно, герої є герої, Левко Лук'яненко, по-перше, мав більше преси, він справді має цей зошит, і Яворівський, вони віддають належне, а я завжди кажу, що для історичної справедливості роль професора Сандуляка, він професор Чернівецького університету, забувати не треба. У нього є не тільки корективи, у нього немає зошита як у Левка Григоровича його рукою написаний, але під його диктовку написано.

— Називають ще імена Дмитра Павличка, Сергія Головатого, Олександра Копиленка.

— Їх дуже багато, бо Акт проголошення складався на зборах, кожен щось додавав. Кожен має на це право, не кожна думка була закладена, але якісь би тези Шишкіна чи Головатого обов'язково мають пройти. Ми про них знаємо, але мені шкода, що забуваємо про Сандуляка.

— Де і коли відбувалися такі збори? Коли вони почалися?

— У різних місцях, Левко Григорович говорить, що він взяв зошит, де він пише власною рукою Акт проголошення, до речі, перша назва не акт, а універсал, але зрозуміли, що універсал не зрозуміє світ, трьохсотлітня спадщина, козацтво, тому змінили на більш зрозуміле слово на всіх мовах акт. У Левка Григоровича Лук'яненка в спадщині, що він взяв зошит і почав писати, цей зошит лежить зараз в національному музеї його власною рукою з правками.

А чому Чорновіл не писав у Левка Григоровича? А я вам скажу, бо Чорновіл 19 серпня, в понеділок, зустрів на закритті фестивалі «Червона рута» у Запоріжжі. І що робить Чорновіл? Як голова Львівської облради і облвиконкому із Запоріжжя, я це чую, бо наші номери через коридор, він віддає розпорядження. Перше розпорядження, яке я чітко почув, опечатати обласний комітет Компартії України, який знаходився поверхом нижче. І це виконав Давимука і так само його соратник Михайло Бойчишин, Шевченківський райком партії Львова, ось що робив Чорновіл. До речі, а де історичні свідчення, що це робив Чорновіл? А хто на Верховній Раді зачитав, коли ідуть дебати про проголошення Акту незалежності, Чорновіл вже виступає, що це злочинна Компартія. Він, що показує? Документи і телеграми передані із Москви на Олімп, тоді Олімпом називалося в їх секретних документах ЦК Компартії України, вони називалися Олімп, а Олімп роздає це по обласних комітетах партії... Чорновіл виступив на трибуні Верховної Ради, зачитав телеграми з Москви, Олімп передає у Львів.

— **Чому акт Незалежності зачитав Яворівський, а не Лук'яненко?**

— Є цікава версія Яворівського і Лук'яненка. Лук'яненко каже, що йому як зятятому антикомуністові не випадало читати в комуністичній Верховній Раді... тому (зачитав — *О. Б.*) Яворівський як колишній член Комуністичної партії. Він був тоді, до речі, і депутатом СРСР, а Лук'яненко не був депутатом СРСР. Тому він (Яворівський — *О. Б.*) взяв і зачитав, у нього трохи статусу і близькості було більше до Комуністичної партії. Думаю, що він зачитав із особистісних суб'єктивних позицій, бо уявіть собі, Голова Верховної Ради, колишній секретар ЦК Компартії України з ідеології і дає слово проголошення Акту антикомуністові Лук'яненку.

Інтерв'ю з Олександром Сугоняко

Сугоняко Олександр Анатолійович — український політик, економіст і громадський діяч. У березні 1990 року під час перших альтернативних парламентських виборів в Українській РСР був обраний народним депутатом Верховної Ради Української РСР XII скликання (надалі — Верховної Ради України I скликання)

4:15—7:19

— **Як ви сприймали фігуру Михайла Сергійовича Горбачова і його курс на перебудову? Як це на вас вплинуло чи не вплинуло, і на ваше оточення?**

— Колосально вплинуло, мабуть, так само як...

— **Щоб було зрозуміло, що саме вплинуло?**

— Сама поведінка Горбачова, мова, тексти, безумовно вплинули на мене, я думаю, так само як на шістдесятників Хрущов в свій час. Тому що ще

в 86-му році в мене був конфлікт із моїм другом Аркадієм Ковалем, коли він сказав, що Гітлер і Сталін — це одне й те саме, а я хапав його за барки, нас розтягували. Врешті-решт, це почався якраз відхід від того стану свідомості совка, напів правда — напів брехня, напів гідність — напів негідність, обрізана свідомість, власне кажучи, радянської людини. І те, що він почав цю перебудову, розвернулися знову назад до того, що за Хрущова можна було. Я почав читати те, що потім було доступно вже, і, власне, історія України вже стала доступною. Я почав звільнятися, заповнювати ті пустоти, обривки, куски, шматки вірніше, свідомості власної, повертатися до себе справжнього. І цей процес ішов, це хождение в пошуках правди то в обком, то до Ярошинської, то до Зайка, а потім разом ми зробили її народним депутатом, нас група була людей. Вона, до речі, перемогла Першого секретаря Кавуна Василя Михайловича, більше набрала ніж Єльцин, перемога наша там була колосальна. І на цій, власне, перемозі я вже зайшов як депутат України, суперником в мене був Перший секретар міськкому, він зайняв друге місце, а третє зайняв Овсієнко Василь Васильович — дисидент, якого ви добре знаєте. Ось така історія з Горбачовим, але спочатку це сприймалося однозначно позитивно. До того, як я зайшов у парламент, до того, як я ввійшов в прямий контакт. Перший, з ким я познайомився, був Хмара Степан Ількович, коли я зблизився з шістдесятниками, тоді почався прискорений процес трансформації мене уже в іншу ідентичність.

11:00—13:15

— Ви можете згадати перші враження людини, яка приїхала з Житомира, є депутатом і зайшла до будинку Верховної Ради?

— І от я приїхав в Київ, і тут починаються дуже цікаві речі, таке враження, що все вже вирішено, Микола Ігорович Хоменко тоді очолював від протилежної до нас, бо я належав до народної ради, сторони підготовку першої сесії. І я навіть статтю тоді написав «Слон в посудній лавке» про те, як вони себе вели в цьому, не даючи нам нормально розгорнутися. І враження в мене було таке, схоже дуже на теперішнє, ми імітуємо діяльність, враження у народу, що є якісь народні депутати, які справді дбають про українські інтереси, а від нас дуже мало чого залежало. Це торкалося чисельних речей, 450 (350 — О. Б.) їх, сто нас, хай сто туди-сюди, але 250 — це ті люди, які голосували так, як їм наказував ЦК КПУ, не тільки ЦК КПУ, а ще й з Москви зрозуміло теж. Таке відчуття, імітація діяльності, це зразу в мене виникло і, власне кажучи, я потім ще від опозиції давав закон про землю, закон про місцеве самоврядування, так чомусь було на мене покладено в комісії Пилипчука з питань управління народно-господарським комплексом, вона тоді так називалася. До речі, Барабаш в нас секретарем був в комісії. І потім я побачив, що ми виносимо, а більшість обрізає все те, що треба обрізати, щоб з чоловіка зробити не чоловіка, багато різати не треба. І я потім просто перейшов, розуміючи значення для незалежності фінансів і взагалі банківської діяльності, то я тоді почав дрей-

фувати в оцю сторону, така зустріч з Верховною Радою, я побачив, що це імітація діяльності.

14:00—16:04

— **Чи була у перші місяці роботи (Верховної Ради — О. Б.) інтенція, що нам треба проголошувати незалежність чи, якраз навпаки, треба зберігати Радянський Союз, чи, можливо, і третій варіант — якась трансформація СРСР?**

— Я просто згадую, до мене підійшов Чорновіл, для мене він був фігурою тоді, зрозуміло. Олександр, підпишіть заяву про вихід України з Радянського Союзу.

— **Це коли сталося?**

— Це було зразу, тоді ще не почалася перша сесія, 90-й рік, в квітні, коли ми там були, він там теж був. Я крутив, читав-читав цю бумагу, не можу підписати, В'ячеслав Максимович, не можу. Нічого, каже. І дійсно, через якийсь місяць буквально, тобто йшов дуже швидко той період, так як завжди людина має бути чесною сама з собою, не хитатися туди-сюди, поміняти себе, лад душі перебудовувати. Тому на початку заговорили, вже десь там, коли готувався розвал Радянського Союзу, тоді вже почали говорити ясно, що наші дисиденти шістдесятники тему ввели, а ми включалися в це потихеньку, а з іншого боку, комунаки стояли твердо на позиціях іншого договору, новосоюзного договору, боротьба йшла буквально всі ці дні, майже тиждень обговорювали цю декларацію, і там йшла боротьба за те, щоб цей договір був, не був, плюс збройні сили там ключове питання було.

17:48—20:10

— **Чи ви розумієте, що 16 липня 90 року Верховна Рада України, є закон підписаний Плющем, проголосила державну самостійність України цим документом? Це прямо записано, можу показати, в мене є тут.**

— Покажіть, це просто Декларація про суверенітет.

— Ні, Декларація про суверенітет, Іван Плющ підписує...

— Я ставлюся взагалі до того...

— **Будь ласка, постанова Верховної Ради Української РСР про день проголошення незалежності України.**

— Стоп, незалежності.

— **Так, я вибачаюся, це підписано 16 липня 90 року.**

— Про День незалежності?

— **Постанова Верховної Ради Української РСР. Зважаючи на волю українського народу Українська Радянська Соціалістична Республіка постановляє вважати день 16 липня Днем проголошення незалежності України і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято України...**

— Не була ця постанова прийнята.

— **Як це не була? Ось печатка, про що ми говоримо.**

— Я пам'ятаю, Яворівський вискочив тоді, в стінограмі є це, я про 90-й говорю і сказав: «Давайте будемо святкувати як день проголошення незалежності». Я кажу, коли прийде справжня незалежність, тоді будемо святкувати, цю стінограму, яку я пам'ятаю із Яворівським, я мав дискусію публічно ось там перед мікрофонами. У нас до сьогоднішнього дня це свято?

— **Це юридичний факт. Я не можу нічого з ним зробити...**

— Тобто отримується, що ми два рази проголосили незалежність... Це якраз така тема, про яку можна говорити...

20:59—29:31

— **Чи у вас не було такого враження, що політичні події в Українській РСР тоді перебували в тіні тих подій, які розвивалися на з'їзді народних депутатів СРСР в Москві, чи воно було якесь таке другорядне?**

— Що стосується розгляду питання про державний суверенітет — це точно тінь тодішнього 26-го з'їзду КПРС (28-го з'їзду КПРС — *О. Б.*), коли 60 чи 70 наших народних депутатів поїхали на цей з'їзд на чолі з Івашко. Це була ганьба, по суті ми тоді були не правомочні виступати із цією темою, мені доводилося аргументувати, що їх, треба просто позбавити, голову переобирати треба тому що КПСС поставлені вище інтересів народу українського. Причому Яковлев Олександр Миколайович говорив тоді, це секретар ЦК КПСС, говорив, що цей з'їзд не вирішує питання ні Радянського Союзу, ні Росії, нікого, ні союзних республік, а вирішує майбутнє своєї партії. Виявляється, ці люди поставили свої інтереси вузько партійні на чолі з першим секретарем тодішнім КПУ і він же голова Верховної Ради вище, ніж інтереси українського народу. Це був маразм, в цій частині Плющ Іван Степанович дозволив собі виконувати роль тіньового гравця.

— **Як ви думаєте з огляду ретроспективи, цей візит депутатів Верховної Ради УРСР членів КПРС 26 з'їзд партії (28-го з'їзд КПРС — *О. Б.*), він якось вплинув на поведінку «групи 239» і комуністичної фракції взагалі? Чи ніяк не вплинув?**

— Без сумніву, вплинув, вони були єдині в своїй позиції, не уявляли собі самостійної України, ясно, що вони мріяли про новий союзний договір, ясно, що в голові було по-різному, але дисципліна жорстка, там не могло бути ніякої свободи в більшості з них, тобто там, крім групи 239, ще було чоловік 40—50, які примикали туди до них при голосуваннях завжди. І тільки страх перед Єльциним і невизначеність подальшої долі КПСС... вони через рік проголосували за Акт проголошення незалежності.

— **Журналісти, які тоді працювали у Верховній Раді, зауважили, дивлячись за голосуваннями, що комуністична фракція не є єдиною і вони тоді почали писати, що фракція має два крила: суверен-комуністи...**

— Начебто яких очолив Мороз?

— Ні, це Борис Олійник, наприклад, і з деяких питань культурних вони голосували всупереч тому, що голосувала фракція в цілому. Дуже обережно, але це було так. Чи це справедливе зауваження?

— Було безумовно, Корнеєв виділявся, Мармазов, те, що приходить в голову. Я пам'ятаю, як Гуренко займав крайню позицію, прокомуністичну, прорадянську. А були безумовно такі, які дрейфували і нашим, і вашим.

— **Серпень 91-го року, де ви були, як ви дізналися про заколот в Москві, яка була реакція вашого оточення, тих людей, серед яких ви тоді перебували, які почуття у вас виникли?**

— Щоб перейти до наступної цієї події, про яку ви хочете говорити, варто мені ще сказати наступну думку. Я на початку сказав, що ситуація тоді, стан був такий, що незалежно від того, що ти будеш робити, що ти будеш говорити, як ти будеш діяти, ситуація буде йти сама по собі, і вона чимось схожа з тою, що на сьогоднішній день у нас є. Можна сказати, що завжди вже пізно, щоб ти не зробив, ми запізнюємося. Для мене це означало, що ми не готові до незалежності, до суверенітету не готові. В якому розумінні не готові? Можна хотіти суверенітету, хотіти самостійності, більше того, в грудні 91-го року ми проголосували тоді за підтвердження Акту проголошення незалежності, але хотіти і бути сувереном — це різні речі, бути самостійним. Вільних людей виявилось не так багато, в цій частині дискусія давня йде. Я хотів би тут обозначити, коли говорили ми, що ця незалежність для нашого покоління це дарунок, це не був дарунок шістдесятників, вони реально це виборювали в неймовірній боротьбі зі світового масштабу імперією на межі людських можливостей. Перед символом смерті вони здавали іспит на найвищу категорію особистісного рівня, не всі безумовно, але більшість із них пройшли з гідністю цей свій шлях через концтабори, випробування. Тихий, Литвин, Василь Стус, Царство небесне їм всім, хто загинув, якщо згадати ще скільки їх там було людей, які в УПА були, молоді хлопці, які по 25 років відсиділи, хто відсиджував, хто помирав там. Це страшні жертви, і ясно, що для людей, які мали відношення до цієї боротьби, це не було випадковістю. Людина не може бути на цьому рівні межовому, на рівні максимального випробування людської сутності бути. Якщо Лук'яненко відбув там ці 28 років в тюрмах в комуністичних, і повернулися вони сюди, і ось тут проголошення незалежності, Декларація, прийняття. Це для них перемога особистісна, другий раз вивіщуватися в протистоянні проти тих сил, що реально тут були, я їх бачив вже, бо з Кравчуком ми зіштовхнулися, коли боролися за Ярошинську. Він приїжджав в Житомир, ми його бачили, побачили з дуже неприємної сторони. Тобто я уявляв собі, бачив, з ким ми маємо справу, а для шістдесятників: фух, слава Богу, це є, а наступне покоління, наше покоління не змогло піднятися на той рівень, на якому вони були і наступні, не тільки наше покоління, наші діти, ми не змогли включитися на тому рівні, на якому треба виборювати

самостійність. Власне кажучи, ти мусиш стати вільною людиною, особистістю і доводити, що ти є за будь-яких умов, але це не кожному дається.

35:20—38:18

— Хто писав Акт незалежності? Ви сказали в кінозалі збиралася Народна рада і обговорювали Акт незалежності, хто його писав?

— Я знаю, що Лук'яненко Левко Григорович брав активну участь у цьому написанні юридично, для мене важливо ось що сказати, продовження знову тієї самої теми неготовності нашої до самоуправління, так би мовити, до суверенітету, до самостійності. Це задокументовано і навіть Кучма процитував в одній зі своїх книжок, що Сугоняко сказав, що він не дуже радів від того, що був проголошений Акт про незалежність. Зрозуміло, що голосували комуністи, нас там було 100 чоловік і Акт проголошення незалежності — просто документ, ми проголошуємо, що ми є незалежними. На яких принципах, що ми робимо? Посилання на декларацію, здається, навіть не було. Це один момент, другий прекрасно я розумів, що влада реально знаходиться у комуністів, цій партгосподарській номенклатурі плюс кримінал, який підтягнувся за цей рік уже туди. І от коли проголосили, ми проголосували там за Декларацію, мені здається 355 чоловік, а за акт 380 з чимось. Я побачив, як Павличко біжить, цілується з Кравчуком, Яворівський туди, Драч, Плющ радіють. А у мене на серці, яку Україну ми будемо будувати? Хто буде будувати, як? Наша делегація житомирська була в цій частині залу, посередині якраз, а львів'яни були туди ліворуч, трохи ззаду від нас, я обернувся, подивився на них, я побачив, мені врізалось в пам'ять обличчя Чорновола, в нього то посмішка, то радість, то сум, і ось так мінялося. Це на межі справді, я уявляв собі його внутрішній стан, за що він боровся, але він прекрасно розумів, він тоді очолював Львівський облвиконком, він розумів всю проблематику реалізації цього Акту проголошення незалежності, в цій частині робота триває.

Інтерв'ю з Віктором Шишкіним

Шишкін Віктор Іванович — український правознавець, державний і громадський діяч, кандидат юридичних наук, доцент. У березні 1990 року під час перших альтернативних парламентських виборів в Українській РСР був обраний народним депутатом Верховної Ради Української РСР XII скликання (надалі-Верховної Ради України I скликання). Перший Генеральний прокурор України (1991—1993).

4:09—5:34

— Ви як юрист сприймали чи не сприймали новації Михайла Горбачова, і курс офіційно проголошений Компартією на перебудову?

— Будемо казати, що майже 100 відсотків, справа в тому, що важко було, демократизація суспільства повністю сприймалася, економіка не знаю, не буду

казати, що ще підкупало, XIX партконференція... Вона проголосила... будівництво в Радянському Союзі або побудову правової держави, цей термін, за який переслідували роки десять тому, коли я був студентом. Наші викладачі дуже критикували цю тезу, нам казали, що на Западі щось вигадують, якась правова держава, що це таке.

8:58—9:29

— Як ви пояснювали людям, секретарям райкомів партії різницю між правом і законом.

— Фактически сложно было объяснить, потому что мы еще не овладели теорией верховенства права, которую мы знаем сегодня. Мы исходили из того, что все, что до этого было, незаконно, а вот теперь будет законно. Я им говорил, даже на примере гитлеровского режима, концлагеря, которые были в Германии, они были оформлены на основании закона принятого немецким Рейхстагом... Що стосується наших, ГУЛАГ, який в нас ті самі концтабори, вперших, не было никакого закона по организации ГУЛАГа, даже не было постановления рады народных комиссаров. Щабель нижчий, але все одно важливий документ, як сьогодні постанова Кабінету Міністрів. По рангу нижче, ніж закон, не вказаний президент, але це офіційний документ, таких документів не було. Гулаг был организован на підставі наказу шефа НКВД, навіть на цьому можна було показати, що люди репресовані в незаконний спосіб.

Як ви потрапили до Верховної Ради України? Ви приїжджаєте до Києва, розгул демократії в країні, ви заходите до Верховної Ради і ваше перше враження, що ви там побачили, що ви пам'ятаєте?

18:55—19:30

— Вперше, коли я приїхав в Київ, до кого треба було звернутися, звичайно, місцеві рухівці кажуть, треба зайти, бо всі демократи акумулюються в Русі, штаб Руху був де площа Перемоги, навпроти універмагу «Україна», в такому старому будинку. Там я вперше побачив Чорновола, тому що туди приїздили всі, хто в майбутньому став членом Народної Ради.

20:33—22:50

— Ви прийшли в штаб-квартиру Руху і що там?

— Там розказали, що ми будемо створювати, розподіляти хто куди, щоб мати вплив на комуністів в комісії, розподіляли групу, якщо юрист, то йдеш в правову комісію. До речі, дипломованих було юристів тоді всього лише чотири відсотки в парламенті, якась частина була з міліцейськими дипломами, наприклад Бандурка, закінчили Академію МВС, юристів було обмаль. Юристів з університетською освітою у опозиції виявилось більше, ніж у комуністів.

— Якби ви взагалі оцінили рівень правової культури Народної Ради і Верховної Ради в цілому?

— Набагато вище, ніж сьогодні, якщо дивитися з позиції сьогоденного дня. Я був депутатом всіх перших трьох парламентів, і до сьогоденного дня на останніх дивлюся збоку, сьогодні парламент дев'ятий. Мені здається, що рівень все менший, хоча кількість дипломованих більше і більше, в розумінні юридичних дипломів, я не беруся говорити про інші дипломи та інший рівень. А загальноосвітницький погляд був набагато вищий, ті люди вмели слухати, вмели погоджуватися і не ставали в позу. Я недавно десь говорив, коли обговорювали 30-річчя прийняття Декларації, мені по телефону ставили питання: Як же це так, ви ж опозиція? Формально ми мали здається, ви повинні пам'ятати «Літературну Україну», вона публікувала персональний склад членів Народної Ради, там чи 125 чи 124, а реально нас було чуть більше сотні... От мене питають: Як ви 110, навіть якщо 120, а Декларація приймалася під 300 голосів? А Конституцію змінювали на базі Декларації в жовтні 1990 року чотирмастами голосами, де ви їх набрали? Відповідаємо, ходили і агітували комуністів. Хмара не соромлячись говорив, що з кожним нормальним комуністом (у нього було таке слово «нормальним» — думачим) в курилці, в туалеті, в кулуарах проводив бесіду. Я біля мікрофона розповідав про правову державу, я їх переконав, що судді повинні бути позапартійними, тобто ми змінили Конституцію 24 жовтня 1990 року, скільки ще було до розпаду Радянського Союзу, майже рік, і вони проголосували за департизацію суддів, рівно 300 голосів. Коли 30-річчя, я говорив, що комуністів можна було поділити на три групи, тут треба дати негативне належне журналістам, які носяться з «групою 239» як з мантрою і червоною ганчіркою. «Група 239» була, але це не відображає комуністичне середовище того парламенту. Сан Санич Мороз десь на колінці швидко накидав, хто підписався і зареєструвався. Але коли ви відкриваєте книгу народних депутатів... я не пам'ятаю, нарахував, їх 375 чи 376, тоді де різниця між 239 і 375 чи 376, куди вона ділася, вони ж всі сиділи в парламенті. Але я їх поділив на три групи, незважаючи на цю «групу 239»: ті, які згадали, що вони українці, такі комуністи були особливо в Кіровоградській, директор механічного заводу з Олександрії і директор цукрового комбінату, західний регіон Кіровоградської області, вони згадали, що вони спочатку українці. Я наводив приклад, чому Сталін розігнав компартію Польщі рішенням комінтерну в 42 чи 43 році, тому що вони говорили, що ми спочатку поляки, а потім комуністи. Згадайте фінів, які вийшли з підпілля і попросили Манергейма, щоб їм роздали зброю, тобто фінська компартія воювала проти російських комуністів під час агресії 39 року. Друга група, яка хотіла зберегти себе при владі і зрозуміла, що московський центр вже рухнув, якщо ще не остаточно, то завтра рухне, немає перспективи. Для збереження влади вони зрозуміли, що краще мати синицю в руках, ніж журавля, який десь літає. Ця група комуністів, яка також голосувала, і третя група — це ортодоксальні комуністи, які і сьогодні залишилися, Симоненка не було, Гуренко був, це

десь симоненківці сьогоднішні. Сама компартія фактично була розшарована, із тими першими двома групами, особливо які відчували себе українцями, якраз було дуже комфортно працювати на агітацію.

27:32—30:07

— Коли народилася ідея підготовки Декларації про державний суверенітет і хто брав участь у її написанні?

— Ідея підготовки Декларації про державний суверенітет зародилася ще до відкриття засідання сесії, тому що про це говорили в штабі Руху, я не проводив засідання як рухівці, тому що я не член організації, але ідея була одразу. З відкриттям сесії почали працювати, звичайно це було наше народження чи нас підштовхнули, це вже питання до вас як до історика, чому, тому що вже декларації про державний суверенітет були проголошені у балтійських країнах, країнах Балтії. Не пам'ятаю, була чи не була в Грузії, Грузія теж пішла вперед, після нас проголосила Молдова державний суверенітет, а потім середня Азія, парад суверенітетів називався. Не знаю, чи це було народжене нашими колегами, які політв'язні із ГУЛАГу: Лук'яненко, Чорновіл, Горинь і всі інші, чи це був вплив балтійських країн. До речі, Московія прийняла декларацію про державний суверенітет раніше за нас на цілий місяць, але і до їх суверенітету почали працювати. Сьогодні є така версія, не можу її підтвердити і не можу спростувати, я почув від деяких комуністів, які потрапляли в перші дві групи, що підготували проект Декларації про державний суверенітет в надрах ЦК компартії України на Банковій, але я пам'ятаю, що був такий документ, чи там його народили чи він був альтернативний, зараз згадати не можу, щоб їх перетягнути на свою сторону, ми працювали з ними, на базі їх документа, вставляючи свої положення.

33:35—33:58

— Як би ви оцінили роль Івана Степановича Плюща в ухваленні Декларації?

— Я бы оценил роль Ивана Степановича Плюща супер позитивно, в нем была вот та украинская, глубинная, сельская мудрость, мудрість селянина... Якраз, мабуть, він і відносився до цієї групи комуністів, про яких я говорив, які згадали, що вони спочатку українці, а потім комуністи. Тут його вміння мудро, мабуть, тому що він колись колгоспне зібрання, мабуть ще райком, мудро поставити на голосування ідею.

— Що ви пам'ятаєте про дні серпневого путчу?

— Народна Рада фактично зібралася 19-го ввечері, на ранок 20 число, в нас було відсотків сімдесят з Народної Ради, комуністів було лише троє, якщо не рахувати Кравчука, Плюща, то троє чи четверо. Ось тут якраз ідея про те, що треба в цих умовах проголосувати незалежність, якраз була у Левка Лук'яненка, багато хто бігав, займався обороною, штаб у нас засідав в готелі

«Київ» у Філенка в кімнаті, Стецьків, Філенко, я збиралися, що робити, які документи підписати. До речі, ми за цей період підготували 13 чи 14 різних документів, писали на колінах нашвидкуруч. Друкували 20-го, це ж сьогодні з мікрофонів, комп'ютерів, тоді це все писалося від руки. До декларації (мова йде про Акт — *О. Б.*) долучився Головатий, я не пам'ятаю велику його участь, є такий документ, з яким працював Головатий, але і працював Левко Лук'яненко, хто з них первинний, мені сьогодні сказати важко, це, мабуть, ви маєте провести журналістське розслідування. Те, що мені належало, за що мене весь час доставали комуністи, достають і зараз, валили вони мене два рази в Конституційний суд, що я писав, не я один, нас троє було, про заборону комуністичної партії. Писала Лариса Скорик, Сметанін, небіжчик вже, депутат Володя, здається, і я. Тоді була створена президією чи Верховною Радою комісія по ГКЧП, головою був Гайсинський, я був член комісії, і названі мною колеги також були членами комісії, ми аналізували сукупність документів, які надійшли в комісію про діяльність компартії. Вийшли на те, що структура була пронизана донизу, нам прислали зі Львова, з Кіровограда, до речі, там низові районні організації, в тому числі, реєстраційні карти документів, в тому числі документи на підтримку з Москви ГКЧП і зворотний аналіз, що вони підтримують це ГКЧП. Тобто ланцюжок підтримки з боку Компартії путча. За кримінальним кодексом, це був путч, тобто це відповідальність кримінальна. Ті, хто його морально підтримував, тут немає кримінального, потрібні дії спрямовані на звергнення режиму, це було лише в Москві, було правильне звинувачення. Наші могли розглядатися лише ті, що виступили на підтримку, але цього, на наш погляд, було достатньо, для того, щоб сказати, що вони діяли в неконституційний спосіб, це не тягнуло кримінальну відповідальність, Але те, що це антиконституційна діяльність, цілком можна було довести. Ми підготували проект, пішли до Гайсинського, він довго мучився, але сказав, що треба ризикнути, і пішли до президіуму, президіум погодився. Указ про заборону компартії був прийнятий не Верховною Радою, а президією, не треба було його затверджувати Верховною Радою, тому що цей указ не носив нормативного законодавчого характеру, за тією правовою системою лише такі укази підлягали затвердженню. Він фактично мав статус індивідуального акту, це не підлягало затвердженню Верховної Ради, хоча комуністи ставили це питання, але не набрали голосів для включення в порядок денний. Значна частина комуністів проголосувала проти включення в порядок денний. Оце я пам'ятаю, а що до Акту проголошення державної незалежності, чиє авторство, я трохи плутаюсь.

ДОКУМЕНТИ

**Повідомлення УКДБ УРСР по м. Києву та Київській області до КДБ СРСР
та КДБ УРСР про вибух 4-го енергоблока Чорнобильської АЕС.**

26 квітня 1986 р.

Из Киева УКГБ Секретно Срочно

Москва, КГБ СССР Киев, КГБ УССР

О взрыве на ЧАЭС

26 апреля с. г. в 1 час 25 минут в помещении 4-го энергоблока при выводе его в плановый средний ремонт и проведении испытаний турбогенераторов НР 7 и 8 произошел взрыв и возник пожар, который перекинулся на крышу 3-го энергоблока. в результате взрыва разрушен шатер кровли реактора НР 4 и машинного зала.

Во время аварии в помещении находилось 17 работников смены. 9 из них госпитализировано, 4 работника находятся в тяжелом состоянии, один из которых в реанимации. Пожар локализован.

Предположительно из-за разрыва контура КМПЦ грязную воду выбросило на территорию станции.

Уровень радиации на территории станции 20—25 микрорентген в секунду, в г. Припяти — 4—14 микрорентген в секунду.

В связи с аварией остановлен 3 энергоблок (1 и 2 энергоблоки работают нормально). Станция оцеплена.

На место происшествия выехала оперативно-следственная группа во главе с зам. начальника УКГБ полковником Сивцом Г. А.

Обстановка в г. Припяти и прилегающих населенных пунктах нами контролируется.

О причине взрыва и результатах расследования доложим дополнительно.

Начальник УКГБ УССР
по г. Киеву и Киевской области
генерал-майор Л. В. Быхов

ДА СБУ. — Ф. 65. — Спр. 1. — Т. 34. — Арк. 2—3.

Цит. за: Украина рассекретила документы, касающиеся аварии на Чернобыльской АЭС

<https://pripyat-city.ru/documents/5-dokumenty-kgb-ussr.html>

**Інформаційне повідомлення КДБ УРСР до ЦК КПУ
про вибух 4-го енергоблока Чорнобильської АЕС. 28 квітня 1986 р.**

«28» апреля 1986 г. Секретно

Центральный Комитет Коммунистической партии Украины
Информационное сообщение
за 25, 26 и 27 апреля 1986 года
О взрыве на ЧАЭС

26 апреля 1986 г. в 01 час и 25 мин. в помещении 4-го энергоблока Чернобыльской АЭС при подготовке его к плановому среднему ремонту произошел взрыв с последующим пожаром, который был вскоре ликвидирован. От взрыва обрушился шатер перекрытия реакторного и кровля машинного залов, воспламенилась также крыша 3-го энергоблока, в связи с чем последний был аварийно остановлен. К 06 часам того же дня пожар на крыше этого энергоблока также ликвидирован.

Во время взрыва в помещении 4-го энергоблока находились 17 человек сменного персонала, от полученных ожогов 9 пострадавших госпитализированы, один — Шашенок В. Н. 1952 года рождения, наладчик пусконаладочного участка — скончался в больнице. Не установлено место нахождения старшего оператора реакторного отделения Ходемчука В. И. 1951 года рождения. Кроме того, 126 чел. с признаками радиационного облучения направлены на обследование и лечение в медицинские учреждения г. Москвы.

В связи с высказанным учеными и специалистами мнением о возможном повышении уровня радиации и опасностью дальнейшего пребывания населения в городе 27 апреля Правительственной комиссией принято решение об остановке 1-го и 2-го энергоблоков с расхолаживанием реакторов, а также эвакуации жителей г. Припяти.

Население города практически полностью эвакуировано (свыше 44,5 тыс. человек) в Полесский и Иванковский районы, до 1 тыс. человек выехало в Черниговскую и другие области к родственникам и иным связям. в городе осталось более 5 тыс. человек для проведения неотложных работ. Для сопровождения эвакуированных и обеспечения порядка задействовано 1500 работников милиции, в районы размещения направлены оперативные группы сотрудников УКГБ по г. Киеву и Киевской области и УВД.

Проводятся работы по локализации очага с использованием вертолетов. в этих же целях задействованы войска радиационной и химической защиты.

По состоянию на 8 часов 28 апреля радиационная обстановка характеризовалась уровнем радиации гамма-частиц: на 3-м и 4-м энергоблоках 1000—2600, на отдельных участках в черте города — 30—160 микрорентген в секунду.

Оперативно-следственной группой КГБ УССР с участием сотрудников КГБ СССР проверяется версия о возможном диверсионном умысле. Осуществляются мероприятия по недопущению распространения панических слухов и тенденциозной информации.

Обстановка на АЭС, в г. Припяти и окружении контролируется. 27 апреля получены данные о проявлении беспокойства некоторых жителей отдельных районов Житомирской и Черниговской областей в связи с распространением, как они полагают, радиации на территорию указанных областей. в Черниговской области из числа прибывших из г. Припяти госпитализированы 29 чел. с признаками возможного радиационного облучения.

По факту аварии на Чернобыльской АЭС прокуратурой Киевской области возбуждено уголовное дело.

Органами КГБ республики принимаются меры к повышению мобилизационной готовности, а также усилению контроля за обстановкой на действующих Запорожской, Ровенской и Южно-Украинской АЭС.

КГБ СССР доложено.

Председатель Комитета госбезопасности
Украинской ССР
генерал-лейтенант С. Муха

ДА СБУ — Ф. 16. — Оп. 11а (1988). — Спр. 13. — Арк. 52—56.
Оригінал. Машинопис.

Цит. за: Украина рассекретила документы, касающиеся аварии
на Чернобыльской АЭС
<https://pripyat-city.ru/documents/5-dokumenty-kgb-ussr.html>

Повідомлення 3-го відділу 1-го Управління КДБ УРСР про можливі причини аварії на Чорнобильській АЕС. 7 травня 1986 р.

Копия
Секретно

Содержание сообщения:

Детальные причины аварии на АЭС в Чернобыле пока не ясны. Из бесед с различными лицами создается следующая картина:

а) по неизвестной причине отказал аппарат для сжигания гремучей смеси с водородом, которая образуется при разложении воды в работающем реакторе. Возникает взрыв и пожар.

б) возникший пожар был опасен, но он не затрагивал на этой стадии реактора. Следствием пожара явилось нарушение теплообмена в атомном реакторе, происходит тепловой взрыв и выброс огромного количества радиоактивных веществ.

Если описанная схема верна, то можно предположить, что причиной радиационной аварии явились какие-то неправильные действия персонала станции после возникновения первичного пожара, либо отказ или повреждение блокирующих защитных систем.

Оставляя в стороне технические детали, о которых судить трудно, мнение большинства людей сводится к тому, что общей причиной аварии явилась низкая культура работников АЭС. Речь идет не о квалификации, а о культуре работы,

внутренней дисциплине и чувстве ответственности. Вполне вероятно, что управление реактором доверено людям квалифицированным и ответственным. Однако в штате АЭС большой обслуживающий персонал, уровень которого оставляет желать лучшего. Они выполняют вспомогательные функции, однако наложение отдельных мелких погрешностей могло в сумме привести к непредсказуемым последствиям.

Среди возможных причин аварии называют спешку со сдачей в эксплуатацию 4-го энергоблока. Говорят о том, что его сдавали досрочно к съезду, а теперь должны были остановить реактор для доработки (эти сведения не проверялись, возможно, они ошибочны).

Некоторые следствия аварии. Обнаружилась нехватка надежной дозиметрической аппаратуры, в частности, в формированиях ГО. Выяснилась большая неосведомленность населения в вопросах действия радиации, а главное, в проведении профилактических мероприятий по защите от радиации. Свидетельство — случаи отравления йодистыми препаратами. в этом сказывается слабая работа средств массовой информации. Если же говорить об освещении событий, то следует заметить, что вызывает сомнение, например, показ по телевизору ряда сюжетов. в поле под Чернобылем стоит председатель колхоза и уверяет, что колхоз перевыполняет план сева. Это, естественно, хорошо, но ведь вопрос состоит в том, будет ли пригоден этот урожай в пищу. Если почва не загрязнена радиоактивными веществами, то сказать надо было именно об этом, а всего лучше воздержаться от показа сомнительных по качеству сюжетов, вызывающих двойное истолкование.

3 отдел 1 Управления КГБ УССР
7. 05. 1986 г.

*На документі резолюція: «т. Липский Д. В. Включить в сводку для доклада тов. Председателю. Слободенюк. 8. 05. 86 г.».
ДА СБУ — Ф. 65. — Спр. 1. — Т. 34. — Арк. 116—117.
Копія. Машинопис на бланку.*

*Цит. за: Украина рассекретила документы, касающиеся аварии на Чернобыльской АЭС
<https://pripyat-city.ru/documents/5-dokumenty-kgb-ussr.html>*

Заседание Политбюро ЦК КПСС 3 июля 1986 года О Чернобыле

Горбачев. Кто утвердил размещение АЭС в густонаселенных районах? Помните дискуссию на этот счет в «Коммунисте» (№ 14 за 1979-й год) — но тогда рот заткнули академику Доллежалю. Не позволим, чтобы нас, Политбюро, проклинали. Главное сейчас — безопасность АЭС.

Помню и другое: статью в «Правде» к 30-летию первой АЭС. Там: «атомная энергетика может служить эталоном безопасности», а что на поверку? Грянул Чернобыль, и никто не готов: ни гражданская оборона, ни медслужбы дозиметрами не обеспечены и по минимуму, пожарная служба не знает, что ей делать.

Свадьбы справляли на другой день поблизости. Дети на улицах играют. Система оповещения никуда не годная! Нет и автоматического отключения.

Облако пошло после взрыва. Его по пути кто-то засек? Меры принял? Нет. Директор станции Брюханов был уверен, что ничего не могло произойти. Он и его зам не знали, что будут проводиться испытания на блоке. а между тем за последние годы было много аварий на Чернобыльской АЭС. Это вас не насторожило?!

Главный инженер у вас — электрик. Его главная забота — выдать больше энергии.

Вот Мешков (замминистра среднего машиностроения Славского) и сейчас нас уверяет, что реактор надежный. а почему же вы сами подписали недавно проект с предложением прекратить строить такие реакторы?

Славский. я не подписывал.

Горбачев. Так можно их эксплуатировать и строить?

Мешков. Можно, если строго выполнять регламент.

Горбачев. Вы меня удивляете. Все, что на этот час собрано по Чернобылю, приводит к единственному выводу — реактор надо запретить. Он опасен. а вы защищаете честь мундира.

Мешков. Нет, я защищаю атомную энергетiku.

Горбачев. а какие интересы выше? Мы должны ответить на этот вопрос. Этого требуют миллионы людей у нас и за рубежом. Покончить с положением, когда строят АЭС на уровне мышления 20—30-х годов. в США после крупной аварии ни одного блока больше не построили!

Мы 30 лет слышим от вас (ученых, специалистов, министров), что все тут надежно. И вы рассчитываете, что мы будем смотреть на вас, как на богов. От этого все и пошло. Потому что министерства и все научные центры оказались вне контроля. а кончилось провалом. И сейчас я не вижу, чтобы вы задумывались над выводами. Больше все констатируете факты, а то и стремитесь замазать кое-какие.

В том, что произошла авария, виноват персонал, но масштабы аварии — в физике реактора.

Там, где нужна централизация, там ее нет, а там, где просто гвоздь забить надо, там действуют тысячи разных ведомств. Нет более опасного объекта, чем

АЭС, ибо там миллионная мощь энергии, она опаснее любого военного объекта. Академик Доллежалъ бил в свое время тревогу, но его признали некомпетентным и на пресс-конференции просто осрамили.

Вот к чему приводит монополия и в науке, и в производстве. Энергетическая проблема во всех аспектах — научном, экспериментальном — оказалась вне контроля. (Зачитывает экспертизу). Реактор ненадежен. а вы этим не занялись. Это вас не насторожило. Почему теоретические исследования не финансировались? а вы где были? Это ведь сказал сам академик Александров. Но и он кое-что упустил. Сейчас серьезно переживает, хотя на нем — большая вина.

А Мешков все валит на эксплуатационников. Как же вы выглядите перед лицом такой беды! Если с вами согласиться, то что? Продолжать как было? Все, оказывается, не правы, один Мешков прав? Тогда лучше освободиться от Мешкова.

Вопрос размещения АЭС. Вы упорствовали при его решении. Какие же выводы у вас из Чернобыля? С чем вы пришли на Политбюро?

Почему же такая некачественная информация? Значит, не знают, не умеют определять, какие последствия могут быть от такого пожара. Что же там — такие дураки?

Академик Легасов. Реактор не соответствует требованиям безопасности по важнейшим параметрам. в 1985 году в Финляндии физики «по гамбургскому счёту» поставили высокие оценки нашей АЭС. Но из нее перед тем вынули автоматику и технологию и заменили шведко-американскими.

Бобков. Диверсия исключается. Но беспечность, неграмотность, неготовность поражают. Люди не знали, с чем они столкнулись. Нельзя отдавать судьбу атомной энергетики в руки одного человека. Опасность АЭС — еще и в том, что и там главное — «выполнить» план любой ценой, в ущерб безопасности, за ее счет.. как на обычном заводе у нас. И гонка в строительстве АЭС, и с захоронением отходов не решено — на некоторых АЭС «сверхнормативные» запасы. Хоронят по уплотненному варианту. в районе Челябинска заражено озеро. Случись ураган или смерч — беда на всю округу.

Долгих. Наши выводы — ответственность перед поколениями. Действовали не в духе XXVII съезда, натолкнулись на сверхзакрытость Минсредмаша. Если причина аварии — преступная халатность, то катастрофа, которая последовала, — результат физики. Коренная реконструкция реактора делает его неэкономичным.

Многие годы не сознавали, что может произойти. И упорно шли к этой аварии. а она была неизбежна в результате такого поведения. Была создана легенда о полной безопасности АЭС... Целая философия на эту тему возникла. Доллежалъ бил тревогу, но его признали некомпетентным.

Расположены АЭС рядом с городами! Ссылаются на западные страны. Но у нас-то вон какая территория! Атомные ТЭЦ — это, между прочим, и доставка радиации на дом.

...Каждое атомное хранилище — 30 млн руб.

...Грозит нам огромная потеря энергии. Ведь 10 реакторов (типа Чернобыля) — в СЭВе, 10 — у нас. Они все устарели и опасны. Энергетические пропорции надо пересматривать.

Рыжков. Как могло случиться такое у нас? Каковы причины этой крупнейшей в мире аварии? К ней мы шли давно. И накапливали опасность. Случайность? Но уж больно много совпадений. Нет, это закономерность, которая образовалась в нашем энергетическом хозяйстве. И разболтанность. Если бы не произошла она здесь и сейчас, произошла бы в другом месте. На заре АЭС все было поставлено строго и добротню. Постепенно атомная энергетика вышла за границы Славского (т. е. Минсредмаша), но «не вышла» вместе с ней дисциплина. И к тому же слишком возвеличили авторитет Славского и Александрова. Снизили требовательность на всех уровнях, притупилась бдительность. Ведь нет ни одного года без ЧП на АЭС. Авария на Ленинградской — выводов не сделали. Минсредмаш, наука, Минэнерго не на той высоте, какой требует атомная энергия. И ведомственная разобщенность.

Выводы должны быть сугубо объективные. От этого многое зависит. Решается судьба страны, а тут мы видим на Политбюро стенка на стенку: Минсредмаш, Минэнерго, Академия наук... а что же там, внизу?!

Были недостатки... и все затушевывалось, уходило куда-то, чтоб предотвратить огласку. у начальства притупилась ответственность. Без серьезных оргтехнических мер мы не гарантированы от повторений.

Что надо в решениях?

— Определить тип реактора. Отменить чернобыльский.

— Создать Минатомэнергетику. Отдать туда часть Минсредмаша.

— Создать устав — того типа, как в Аэрофлоте, в Минфлоте.

— Госнадзору дать абсолютные права везде. а то их не пускают никуда, даже в авиацию и во флот.

— Создать Межведомственный совет, но не при Славском, а при Академии наук или ГКНТ, лучше при Совмине.

— Привлечь парторганы Украины к разбору последствий.

Лигачев. Отставание в науке и технике вообще, в атомных делах — в том числе, в автоматизации, в материаловедении — одна из причин. И урок — вот к чему приводит монополия в науке и производстве! Полностью надо изменить структуру атомной энергетики. Сейчас в самой структуре заложена безответственность. Искать альтернативные источники.

Упор на газ!

...Что мы слышим здесь на Политбюро? Ведомственные подходы и споры. Спорить — это хорошо, но и самокритичность нужна... а когда они, спорящие здесь, покинут это заседание, сразу же, наверно, будут согласны друг с другом, отнюдь не на принципиальной основе.

Гражданская оборона. Надо с этим разобраться. Денег туда вваливаем... а толку? Офицеров там полно, а надзор липовый. Властью, им данной, не умеют пользоваться. Это — консультативная фирма, а не контрольная.

Очень дорого будет стоить ликвидация последствий.

Горбачев. Сколько у нас разных вотчин создано в стране! в результате мы не получали информации о том, что происходит. С такими порядками в стране мы будем кончать. От ЦК все было засекречено. Партийный работник в эту сферу и не смел лезть. Даже вопросы размещения АЭС решало не правительство. И в вопросе о том, какой реактор запустить, диктатура тоже принадлежала не правительству. Во всей системе царил дух угодничества, подхалимажа, групповщины,

гонения на инакомыслящих, показуха, личные связи и разные кланы вокруг разных руководителей. Этому всему мы кладем конец.

Соколов. Чернобыль — это как оружие массового поражения... Госатомнадзор должны бояться! а у нас? Проверка показала неблагополучие с радиацией на подводных лодках. Плохо с хранением ядерных боеприпасов.

Щербицкий (член Политбюро ЦК КПСС, первый секретарь ЦК Компартии Украины). Что делать с детьми? Их в одном Киеве 600 тыс. Сейчас вывезли... Но осенью возвращать придется. Что с водой? Недели проходят, а дело стоит. Киевскую АЭС надо прекратить строить...

Горбачев. Мы понесли огромные потери, не только экономические, не только человеческие. Огромен политический ущерб: поставлено под сомнение — на том ли уровне у нас энергетическая программа. Подбрасывают мысль о дискредитации СССР, советской науки, техники, мол, атомная энергетика у нас уродливая.

Ситуация очень серьезная. Ни в коем случае не согласимся ни на какое шапкозакидательство: мол, ничего особенного, бывает.

Происшедшее — событие чрезвычайного порядка, близкое к применению оружия массового уничтожения. Учитывая, что АЭС у нас действуют, они включены в энергетическую программу, — несем большую ответственность и за оценки, и за выводы, и за дальнейшие действия.

И ни в коем случае мы не согласимся ни при решении практических вопросов, ни при объяснении с общественностью скрывать истину. Мы несем ответственность за оценку происшедшего, за правильность выводов. Наша работа теперь на виду у всего народа и у всего мира. И думать, что мы можем ограничиться полумерами и ловчить, недопустимо. Нужна полная информация о происшедшем. Трусливая позиция — это недостойная политика.

Огорчает, вызывает недоумение, что товарищи здесь, на Политбюро, устроили свару. Это надо осудить.

Авария могла быть предотвращена. Если бы была правильная и своевременная информация, Центральный Комитет и правительство могли бы принять меры, и аварии не было бы. Но мы столкнулись с проявлением крайней безответственности.

Предложения о наказаниях надо принять.

Перед смертью погибших, перед народом мы держим ответ!

Постановление доработать. И в смысле оценок, и в разработке баланса: АЭС — газ — нефть, гидростанции, уголь...

Правительству вернуться к энергетической программе до 2000 года.

Подумать: не хуже ли будет, если продолжать эксплуатацию АЭС, чем если мы их закроем.

Пусть правительство определится с Крымской, Минской, Армянской АЭС. И внесет предложения в ЦК.

Создать контрольный орган с полувоенным режимом. Владимир Васильевич (Щербицкий) правильно говорит: куда девать детей? Пусть Буренков (министр здравоохранения СССР) даст ответ.

В проекте постановления отсутствует международный аспект. Добавить — и откровенно проинформировать соцстраны, МАГАТЭ, всю мировую общественность. Все народы должны знать о последствиях и о наших мерах. Ловчить тут нельзя. Секреты тут — во вред самим.

Открытость — это и огромный выигрыш для нас. Проиграем, если не скажем всё с должной полнотой. Дать миру максимум информации. Тем более, что на Западе фактическое положение знают.

Мое выступление по телевидению через три дня — по итогам этого заседания. Отметить героев, наградить как следует всех проявивших себя.

Цит. по: в Политбюро ЦК КПСС. (По записям Анатолия Черняева, Вадима Медведева, Георгия Шахназарова (1985—1991). М. ГорбачевФонд. 2008. С. 57—62.

**Інформаційне повідомлення КДБ УРСР першому секретареві ЦК КПУ
В. В. Щербицькому про задуми створення
«Українського народного фронту»
2 листопада 1988 р.**

Поступаюча інформація свідечує про те, що в умовах відбуваючої демократизації, розширення громадської активності працюючих в ряді міст України, представники творчих союзів, науково-технічної інтелігенції, студентства проявляють підвищений інтерес до ідеї створення «народного фронту» на Україні, базуючись на практиці республік Радянської Прибалтики. В цілому багато питань розглядаються з позитивних позицій, яких-либо екстремістських, антигромадських дій не відзначається.

Повищений інтерес до спроб створення «народного фронту» в Радянській Прибалтиці спостерігається з боку лідерів самодіяльних формувань різної спрямованості. В частині, такі об'єднання, як «Спадщина», «Громада», «Народний союз содействия перестройке» (г. Київ), «Товариство друзів Лева» (г. Львів), «Народний союз содействия перестройке» (г. Одеса), «Апрель» (г. Харків), «Сумської комітет захисту демократизації» (г. Суми), «Добра воля» (г. Ялта) намагаються надати своїй діяльності єдину громадську структуру, подібну «народним фронтам» в Естонії, Литві та Латвії. Представники деяких самодіяльних формувань були присутні на учасницьких з'їздах цих «фронтов» як нових гостей, контактували з їх організаторами, отримали від них програмні документи. З цього часу відзначається посилена відправка в республіку програмних матеріалів «народних фронтов», які активно обговорюються різними соціальними групами населення.

Ідея створення «Народного фронту України» стала предметом дискусій в особливості в середовищі творчої та наукової інтелігенції, студентської молоді. Так, на відбуваючійся 28, 30 жовтня с. г. в Дому літераторів засіданнях об'єднання «Зелений світ» та в Дому художників «Комісії по екології Союзу художників України» вперше публічно прозвучало пропозиція про створення «Українського народного фронту» в виступах письменників Ф. Бурачука, А. Микитенко, А. Гіжа, співробітників відділення географії АН УРСР Э. Виноградової, Інституту ядерної фізики Н. Міняйло та інших. Однак яких-либо конкретних організаційних рішень прийнято не було. 1 жовтня с. г. на звітній-виборній партійній зборі Союзу письменників України, незважаючи на думку секретаря Олейника Б. І.

о том, что не следует копировать прибалтийский опыт, в постановлении указано создать инициативную группу для разработки программы «народного фронта».

По имеющимся данным, в настоящее время составляются различные проекты программ «Украинского народного Фронта». Один из полученных оперативным путем проектов «Украинского демократического движения» (народный фронт) прилагается.

Складывающаяся в связи с замыслами создания «Народного фронта» ситуация требует пристального внимания и принятия необходимых мер по своевременному приданию происходящим процессам позитивной направленности.

Органами КГБ республики осуществляется контроль за обстановкой, вскрытие истинных замыслов организаторов образования «фронта», недопущению экстремистских, националистических действий с их стороны, пресечению попыток проникновения в самостоятельные общественные объединения, ориентирующиеся на создание «фронта», враждебно настроенных лиц, в прошлом судимых за совершение государственных преступлений.

Сообщается в порядке информации.

Приложение: копия программы на 21 листе, несекретно* .

Председатель Комитета (—) Н. Голушко

Верно: Начальник отдела 5 Управления КГБ УССР

п/п (И. М. Загородний)

ГДА СБУ, ф. 16, оп. 14 (1990 р., пор. 9, арк. 15—16.

Цит. за: Шлях до незалежності: суспільні настрої в Україні кін. 80-х років XX ст. Документи і матеріали. До 20-ї річниці незалежності України / Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України; Галузевий державний архів Служби безпеки України. — К. Інститут історії України НАН України, 2011. — С. 181—183.

**Інформаційне повідомлення КДБ УРСР першому секретареві ЦК КПУ
В. В. Щербицькому про створення ініціативної групи громадського руху
на підтримку перебудови у Спілці письменників України.
24 листопада 1988 р.**

Комитет госбезопасности УССР № 177 от 2 ноября сего года докладывал о том, что отдельные представители творческой и научной интеллигенции, студенческой молодежи, а также участники ряда самостоятельных объединений пытаются привлечь внимание общественности к идее создания «Украинского народного фронта».

За прошедшее время этот вопрос неоднократно поднимался писателями и находил поддержку в различных аудиториях. в ходе публичных выступлений, обосновывая необходимость создания «Народного фронта», они критически оценивали деятельность партийных и советских органов по перестройке в республике, которая, по их мнению, ведется недостаточно эффективно.

23 ноября в республиканском Доме литераторов состоялось собрание актива Союза писателей Украины с участием представителей самостоятельных объединений «Громада», «Спадщина», «Украинский культурологический клуб», «Комитет защиты Голосеевского леса» и др. /всего более 100 человек/, на котором обсуждался вопрос о создании из числа членов СПУ инициативной группы общественного движения в поддержку перестройки. Председательствовавшие на нем поэты П. Мовчан и В. Терен во вступительном слове предложили собравшимся избрать инициативную группу для выработки устава и программы будущей организации. При этом П. Мовчан подчеркнул, что необходимо использовать возможность «сбросить духовные оковы».

В обсуждении приняли участие члены СПУ В. Дончик, Н. Жулинский, И. Драч, М. Слабошпицкий, Д. Павлычко, подчеркнувшие назревшую необходимость объединения всех сил для создания «Народного фронта» и призвавшие к более активным действиям, которые должны придти на смену разговорам о перестройке. В. Дончик также отметил, что «народный фронт» будет ближе к народу, так как «партийных деятелей уже не слышат и не понимают».

Представившийся как председатель молодежного фронта «Украина» В. Ефаненко передал в президиум собрания, не зачитывая, документ, якобы содержащий требования к партийно-советским органам, затрагивающие вопросы национальной политики, экономики и экологии.

В дискуссии приняли участие представители «Громады», «Спадщина», «Комитета защиты Голосеевского леса», поддержавшие предложение о создании инициативной группы и предложившие ряд кандидатур из числа литераторов в ее состав.

Выступавшими было предложено несколько вариантов названия создаваемого общественного объединения: «Национальное движение» / Г. Штонь — сотрудник института литературы АН УССР/, «Народное движение» и «Народный фронт». Окончательное название будет принято в ближайшее время.

На собрании была избрана инициативная группа, в которую вошли литераторы, в том числе члены парткома СПУ. Список, требующий уточнения в связи с нечеткой организацией выборов, прилагается. Председателем инициативной группы избран И. Драч. Координационный совет по работе с периферийными

группами возглавил Д. Павлычко, а редакционную комиссию по выработке программных документов — С. Тельнюк.

Решения собрания предполагается одобрить на заседании парткома Союза писателей Украины 24 ноября сего года и сообщить о них в газете «Літературна Україна». Утверждение устава и программы создаваемого общественного объединения планируется провести через 7—10 дней.

В перспективе предполагается издание информационного вестника.

С учетом поступивших предложений, СПУ в ближайшее время обратится в Гостелерадио УССР с требованием организовать показ по телевидению экологического митинга, состоящегося в Киеве 13 ноября сего года.

Оперативным путем добыт проект программы «Украинского народного фронта», который представляет собой доработанный вариант направленной ранее в Ваш адрес программы «Украинского демократического движения / Народный фронт/».

Органами КГБ республики продолжается контроль за обстановкой в творческих союзах и самостоятельных объединениях с целью своевременного выявления и предупреждения возможных попыток проникновения в руководство создаваемых инициативных групп экстремистски и националистически настроенных лиц, политических демагогов, провоцирования ими открытых массовых антиобщественных проявлений. Через оперативные возможности оказывается положительное воздействие на инициаторов создания «Народного фронта» с целью побуждения их к согласованию программных документов с партийными органами.

Сообщается в порядке информации.

Председатель Комитета (—) Н. Голушко

Цит. за: Шлях до незалежності: суспільні настрої в Україні кін. 80-х років XX ст. Документи і матеріали. До 20-ї річниці незалежності України / Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України; Галузевий державний архів Служби безпеки України. — К. Інститут історії України НАН України, 2011. — С. 219—221.

**Інформаційне повідомлення КДБ УРСР першому секретареві ЦК КПУ
В. В. Щербиському про відгуки на зустріч Генерального секретаря ЦК
КПРС з групою письменників
27 лютого 1989 р.**

Состоявшаяся 24 февраля 1989 года в ЦК Компартии Украины встреча Генерального секретаря ЦК КПСС М. С. Горбачева с известными литераторами республики вызвала большой интерес и активно обсуждается в писательской среде. По общему мнению, она расценивается как очередное свидетельство высокой оценки руководством страны вклада художественной интеллигенции в обновление общества, явится знаменательной вехой в деятельности республиканской писательской организации и даст новый импульс к перестройке духовной жизни на Украине.

В то же время состоявшуюся встречу писатели увязывают с инициативой СПУ по созданию Народного движения Украины, с ведущимся в печати обсуждением проекта его программы, и склонны считать, что их деятельность нашла поддержку и одобрение у руководства страны.

Секретарь Киевского отделения СПУ И. Драч в беседе с одним из литераторов оценил встречу как «большой успех писателей». По его словам, очень важно, что представители литераторов республики получили возможность лично сказать руководителю страны о своей позиции в деле перестройки. «Было видно, — продолжал он, — что М. С. Горбачев владел всей информацией о положении в республике, в том числе и по вопросу НДУ, но старался представить дело так, что предварительно его об этом не информировали. Значит, он хотел услышать наше мнение. Это подход настоящего руководителя, не полагающегося только на чужие оценки. Теперь имеем надежду, что гонения на НДУ прекратятся».

Встретившись в СПУ с некоторыми участниками совещания молодых литераторов в неофициальной обстановке, И. Драч, в частности, им сказал: «Встреча проходила в очень доброжелательной атмосфере, и сам факт этой встречи является добрым знамением, потому что всем понятно — такие отношения с ЦК Компартии Украины не могут больше продолжаться».

Поэт Д. Павлычко, согласившись с И. Драчом в оценке встречи, несколько высокопарно заявил: «Кто, как не писатели, сказал бы ему всю правду? И пусть это всего лишь частица того, что хотелось сказать о бедственном положении языка в республике и других болевых точках. Как говорят в народе, капля камень точит. Я не сомневаюсь, что отношение к писателям со стороны руководителей республики теперь будет иным, более уважительным».

Заместитель секретаря парткома СПУ О. Мусиенко в беседе с одним из писателей высказался следующим образом: «Именно человек с именем и репутацией О. Гончара должен был сказать о развернутой против нас в средствах массовой информации кампании. И он нашел этому меткое слово — «травля». Может, хоть сейчас задумаются над тем, что хотят посорить писателей с народом, и остановятся».

По мнению прозаика Д. Мищенко, о состоявшейся встрече станет широко известно всему миру. Это лишний раз подчеркнет авторитет украинских писателей, который в последнее время кое-кто ставит под сомнение, и придаст им уверенность в своих силах.

Секретарь парткома СПУ Б. Олейник подчеркнул, что прошедшая встреча и откровенный разговор «... помогут положить конец неоправданно затянувшемуся конфликту между писателями и аппаратчиками, который только вредит общему делу. Думаю, что после сегодняшнего дня станет возможной рабочая встреча с сотрудниками идеологического отдела ЦК Компартии Украины, и все острые углы по проекту программы НДУ будут сглажены».

Наряду с этим в писательской среде, со ссылкой на участвовавших во встрече литераторов, распространяется мнение, что важен сам факт состоявшейся встречи, позволившей им высказать свою точку зрения по ряду наболевших вопросов. Едва ли не главным результатом беседы с М. С. Горбачевым они считают якобы данное руководителям республики указание о прекращении «гонений на писателей».

Делясь впечатлениями от встречи, писатель А. Глушко в частной беседе сказал, что идеологическим отделом ЦК Компартии Украины в редакции газет направлена телефонограмма, предписывающая прекратить публикацию отрицательных откликов на проект программы НДУ. Отдельные литераторы, критически относящиеся к идее создания НДУ и ее инициаторам, высказывают мнение о том, что «... заверения в верности партии и идеям интернационализма являют собой не более как карнавальную маску, надетую по случаю бала во дворце. Делается это все для достижения единственной цели — выхода из-под контроля ЦК Компартии Украины любой ценой и дезинформации общественно-го мнения».

Сообщается в порядке информации.
Председатель Комитета п/п (—) Н. Голушко

*Цит. за: Шлях до незалежності: суспільні настрої в Україні
кін. 80-х років ХХ ст.*

Документи і матеріали. До 20-ї річниці незалежності України / Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України; Галузевий державний архів Служби безпеки України. — К. Інститут історії України НАН України, 2011. — С. 279—281.

**Інформаційне повідомлення Управління КДБ УРСР
по Львівській області до Львівського обкому КПУпро установчий з'їзд
Народного руху України.
20 вересня 1989 р.**

8—10 сентября с. г. в г. Киеве состоялся учредительный съезд Народного движения Украины (НДУ), в работе которого приняли участие 1109 делегатов из всех областей республики и более 300 гостей, представляющие самостоятельные объединения республик Прибалтики, Закавказья, Молдавии и других регионов страны. Повышенное внимание к съезду проявили зарубежные средства массовой информации, более 40 представителей которых освещали его работу. в качестве гостей в зале присутствовала делегация польской «Солидарности», возглавляемая А. Михником, а также приглашенные лидерами НДУ эмиссары ЗП УГВР Т. Гунчак и Х. Фриланд.

Сторонники различных группировок и направлений внутри НДУ, подводя итоги трехдневной работы съезда и выражая при этом неоднозначные точки зрения о дальнейших путях развития движения, политической платформе, отождествляют его создание и организационное оформление с «пробуждением» республики и началом широкого возрождения украинской нации. По их мнению, съезд НДУ знаменует собой важнейшую веху в истории республики за последние десятилетия, так как он продемонстрировал всему миру идейное единство лидеров УХС, научной и творческой интеллигенции, а также объявил о рождении на Украине общественной организации, способной стать альтернативой КПСС и существующим институтам власти.

Во время работы съезда четко вырисовывалась тактика организаторов НДУ, их корыстные стремления к власти в республике. Призывая публично к разумному диалогу с партийными и советскими органами, к конкретному участию в выдвинутой КПСС программе перестройки и отрицая свои притязания на власть, И. Драч, Д. Павлычко, В. Яворивский делают это прежде всего для обеспечения на данном этапе условий по становлению движения и нейтрализации возможного противодействия со стороны общественности, которая обеспокоена некоторыми тревожными тенденциями в развитии НДУ. Вместе с этим, во время контактов с лидерами УХС настойчиво склоняли их к отказу от открытых антиобщественных акций накануне и в дни работы съезда, уклоняясь от осуждения проводимой ими националистической деятельности, лидеры УХС Л. Лукьяненко, В. Черновол, Б. Барладяну, до последнего времени скрывавшие от общественности свои цели по захвату власти и замене существующего в республике государственного и общественного строя, на съезде прямо указали на то, что в программных документах НДУ заложены в основном принципы деятельности УХС, а И. Драч, Д. Павлычко и другие, стремясь к созданию независимой Украины, боятся раньше времени сообщить об этом общественности.

В этой связи интересны суждения самих организаторов НДУ, высказанные ими в частных доверительных беседах и обнажавшие их истинные замыслы. в частности, И. Драч предостерегает своих товарищей от высказывания «всех мыслей вслух, т. к. сегодня для этого еще не самое подходящее время». По его

убеждению, «движение уже не остановить и оно мощным потоком сметет все старое и отжившее на своем пути». в свою очередь, В. Яворивский призывал «... еще более зло вести огонь по партийному и хозяйственному аппарату» а также «... лишить Компартию Украины возможности быть руководящей силой общества». Даже М. Попович, более трезво оценивавший происходящие в движении процессы, прогнозирует «соперничество «Руха» с партией, в котором НДУ возьмет верх».

Активисты самодеятельных объединений, принимавшие непосредственное участие в создании движения и внимательно следящие за его эволюцией, не без основания полагают, что в ходе областных конференций и съезда им удалось значительно укрепить свои позиции в НДУ, которые позволят в дальнейшем оказывать на его деятельность существенное влияние и привести к идеям УХС. Особые надежды ими возлагаются на одного из лидеров УХС М. Горыня, избранного на съезде председателем постоянно действующего секретариата, и входящих в этот орган членов УХС В. Линчевского, В. Мулявы, а также их единомышленников Н. Поровского (Ровно), М. Куземко (Тернополь), Л. Антонюк, Б. Тернопольского, Д. Поезда (Киев). Всего в руководящие органы движения от УХС избраны 24 представителя.

Сталкиваясь с трудностями пропаганды идей НДУ через официальные средства массовой информации, организаторы движения все больше внимания уделяют тиражированию собственной печатной продукции. Накануне и в ходе работы съезда получили массовое распространение издания региональных отделений НДУ (около 20 наименований). в них, как правило, искажается национальная политика КПСС в современных условиях, шельмуются работники партийного и советского аппарата, а центральным органам приписывается нагнетание угроз, шовинизм, неконструктивная позиция. По оценкам стоящих на реалистической платформе делегатов съезда, поток дезинформации, клеветнических измышлений, обрушивающихся на рядовых членов движения, способствует вымыванию из их сознания здравого смысла, объективных политических категорий, множит ряды радикалов.

Ход съезда и обстановка вокруг него подтвердили активизацию действий функционеров НДУ в вопросах установления контактов с возникающими забастовочными комитетами. При этом движение рекомендуется бастующим как единственный представитель их интересов, нуждающийся в консолидации сил для борьбы с «аппаратчиками» и выработке общей программы действий. Повышенный интерес к забастовочным комитетам проявили лидеры «Солидарности», предложившие на встрече с ними путь создания независимых профсоюзов как эффективный способ борьбы за свои права.

Заслуживает внимания единодушный характер и направленность выступлений на съезде делегаций народных фронтов республик Прибалтики, Закавказья, Молдавии. Они, по мнению присутствующих в зале, наряду с выступлениями народных депутатов СССР С. Конева, В. Яворивского, В. Мартиросяна, В. Черняка, явились своеобразным катализатором настроения работы съезда, подталкивали делегатов к более решительным, а порой и провокационным выступлениям.

Значительное количество делегатов и гостей съезда расценивали его как «умеренный», удивлялись слишком робким попыткам заявить о выходе респуб-

лики из состава СССР, утвердить национальную символику. По их мнению это произошло в связи с проникновением в ряды НДУ «партийных аппаратчиков», которые якобы пытаются расколоть движение.

Опасаясь создания «Интерфронта», идеологи движения стремились всячески подчеркнуть его интернациональный характер, вновь призывали делегатов к консолидации всех сил на платформе НДУ как единственно возможной в условиях обострения национальных отношений в СССР. в этих же целях ими создан Совет национальностей.

Присутствовавшие на съезде А. Михник (ПНР), а также эмиссары ЗП УГВР Т. Гунчак и Х. Фриланд отличались своей активностью, положительно оценивая сам факт проведения съезда НДУ, они полагают, что движение располагает всеми возможностями для завоевания власти на Украине и является своеобразным «накопителем революционных сил», готовых перейти в наступление. Иностранцы были удовлетворены «разгулом демократии» на съезде, одобряют ряд острых выступлений.

Т. Гунчак в частных беседах заявлял, что он берет на себя организацию финансовой помощи НДУ для «борьбы за самостийну Украину», доставку литературы и технических средств. С В. Мокрым (ПНР) он обсуждал вопросы использования для этих целей территории Польши. в свою очередь Х. Фриланд предложила активизировать связи НДУ с близкими по форме и интересам организациями на Западе, для чего передала активистам движения адрес штаб-квартиры «КУК» в Торонто.

Представляет определенный интерес сделанные в частной беседе А. Михником оценки итогов съезда НДУ, политической платформы и социальной базы движения, отсутствие среди организаторов серьезных политиков и ученых, кроме В. Черняка и М. Поповича, перенос программы в сторону национальных проблем (язык, символика, независимость) не позволят НДУ, по словам Михника, стать влиятельной силой. Крайне негативно расценив выступление на съезде Л. Лукьяненко и других активистов УХС, он подчеркнул, что «их спекуляции вокруг национального вопроса и нежелание пойти на компромисс с государством могут привести к гражданской войне и распаду Украины».

Изложенное выше дает основание полагать, что в период работы съезда, как и во время учредительной конференции республиканского общества «Мемориал» в марте с. г. противник осуществлял скоординированные акции, направленные на инспирацию разногласий политического характера между сторонниками оформившегося в республике «национально-демократического» движения и КПСС.

Аккредитованные на съезде иностранные корреспонденты передали на Запад в основном тенденциозную информацию о его работе. Она была подкреплена интервью с членами УХС и содержала прозвучавшие на съезде требования полной независимости от СССР, резкую критику политики партии и правительства, которые, якобы, не нашли общего языка с национальным движением. Большинство делегатов восточных областей Украины не удовлетворены ходом дискуссий, не затронувших вопросы о реальной помощи перестройке, выходе экономики республики из кризиса, а скатившихся на обсуждение узконациональных проблем. Расценивают выступления Л. Лукьяненко, В. Черновола, В. Барладяну и других преднамеренной провокацией, демонстрацией силы УХС, попыткой использо-

вать складывающуюся в республике ситуацию для распространения своего влияния на общественность.

В свою очередь, националистически и экстремистски настроенные участники НДУ считают, что «съезд удался, он высветил в народе массу талантливых людей, политиков, общественных деятелей, способных отстаивать национальные интересы Украины». По мнению Н. Горбала (Киев), принятые на съезде программные документы затрагивают все стороны общественной жизни на Украине и дают практические рекомендации по выходу из тяжелого кризиса, до «которого довела обанкротившаяся идеология партбюрократов».

Б. Горынь в интервью корреспонденту радиостанции «Голос Америки» заявил: «... сам факт проведения съезда — это серьезное поражение партийного аппарата. Длительное время Украина была республикой застоя и наконец она сказала свое веское слово. Были учтены ошибки других республик и пришли к съезду без катаклизмов, которые имели место в Тбилиси, Фергане и других местах. Съезд стал консолидирующей силой людей разных поколений, политических взглядов, многих организаций. Главная задача НДУ — отменить антидемократический проект Закона о выборах, принять один из альтернативных проектов и последующего избрания активистов движения в парламент республики.

Основная часть активистов УХС высказывается против взаимодействия НДУ с КПСС, считая, что «движение добьется независимости Украины лишь в том случае, если будет принципиально отстаивать свои позиции по примеру республик Прибалтики». в то же время В. Черновол, делаясь с единомышленниками впечатлениями о съезде, неодобрительно высказался о выступлении В. Барладяну (Одесса), который резко отрицательно отозвался о коммунистах, заявил: «... все здоровые силы партии мы должны перетягивать к себе».

С учетом складывавшейся вокруг НДУ обстановки принимались меры по оказанию сдерживающего воздействия на экстремистски и националистически настроенных лиц, отдельных активистов, пытавшихся навязывать движению оппозиционный характер.

Принятые меры позволили своевременно выявлять планы и замыслы активистов НДУ и УХС, добиваться накануне и на съезде желательных в политическом плане изменений в разрабатывавшиеся проекты Устава и Программы, отдельные резолюции и обращения. в результате чего программные документы НДУ, принятые на съезде, не выходят за рамки декларируемых движением целей и задач. Сорваны попытки лидеров УХС включить в них положения, придающие НДУ статус партии, требующие создания независимого самостоятельного государства.

В то же время для локализации негативных тенденций в деятельности движения, разоблачения перед общественностью связей лидеров НДУ и УХС с зарубежными ОУН, полагали бы целесообразным более активно использовать в этих целях средства массовой информации, а также наладить диалог с имевшимися в движении здоровыми силами для оказания на них партийного влияния и привлечения к реализации идей перестройки.

Вместе с тем, учитывая, что существующие неформальные объединения, в том числе УХС, входят в структуру НДУ, и ими выработана единая платформа к предстоящим выборам в Верховный Совет УССР с целью заполнения там большинства мест для последующего решения вопроса об отделении Украины

от СССР парламентским путем, считаем возможным на данном этапе активнее поддерживать и развивать интернационалистические и патриотические движения в среде рабочего класса, крестьянства, научной и творческой интеллигенции, которые могли бы противодействовать истинным замыслам антисоциалистических элементов и являлись бы реальной противоборствующей силой.

Начальник Управления КГБ (С. И. Малик)

Цит. за: Шлях до незалежності: суспільні настрої в Україні кін. 80-х років XX ст. Документи і матеріали. До 20-ї річниці незалежності України / Національна академія наук України, Інститут історії України НАН України; Галузевий державний архів Служби безпеки України. — К. Інститут історії України НАН України, 2011. — С. 493—498.

ЗАКОН
УКРАЇНСЬКОЇ РАДЯНСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ
Про мови в Українській РСР

(Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1989, Додаток до N 45, ст. 631)

Українська РСР визнає життєдайність та суспільну цінність усіх національних мов і беззастережно гарантує своїм громадянам національно-культурні та мовні права, виходячи з того, що тільки вільний розвиток і рівноправність національних мов, висока мовна культура є основою духовного взаєморозуміння, культурного взаємозбагачення та зміцнення дружби народів.

Українська мова є одним з вирішальних чинників національної самобутності українського народу.

Українська РСР забезпечує українській мові статус державної з метою сприяння всебічному розвитку духовних творчих сил українського народу, гарантування його суверенної національно-державної майбутності.

Виховувати у громадян, незалежно від їхньої національної належності, розуміння соціального призначення української мови як державної в Українській РСР, а російської мови як мови міжнаціонального спілкування народів Союзу РСР — обов'язок державних, партійних, громадських органів та засобів масової інформації республіки. Вибір мови міжособового спілкування громадян Української РСР є невід'ємним правом самих громадян.

I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Завдання законодавства про мови в Українській РСР

Законодавство Української РСР про мови має своїм завданням регулювання суспільних відносин у сфері всебічного розвитку і вживання української та інших мов, якими користується населення республіки, в державному, економічному, політичному і громадському житті, охорону конституційних прав громадян у цій сфері, виховання шанобливого ставлення до національної гідності людини, її культури і мови, дальшого зміцнення дружби і співробітництва народів Союзу РСР.

Стаття 2. Державна мова Української РСР

Відповідно до Конституції Української РСР державною мовою Української Радянської Соціалістичної Республіки є українська мова.

Українська РСР забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя.

Республіканські і місцеві державні, партійні, громадські органи, підприємства, установи і організації створюють всім громадянам необхідні умови для вивчення української мови та поглибленого оволодіння нею.

Стаття 3. Мови інших національностей в Українській РСР

Українська РСР створює необхідні умови для розвитку і використання мов інших національностей в республіці.

В роботі державних, партійних, громадських органів, підприємств, установ і організацій, розташованих у місцях проживання більшості громадян іншої національності (міста, райони, сільські і селищні Ради, сільські населені пункти, їх сукупність), можуть використовуватись поряд з українською і їхні національні мови.

У разі, коли громадяни іншої національності, що становлять більшість населення зазначених адміністративно-територіальних одиниць, населених пунктів, не володіють в належному обсязі національною мовою або коли в межах цих адміністративно-територіальних одиниць, населених пунктів компактно проживає кілька національностей, жодна з яких не становить більшості населення даної місцевості, в роботі названих органів і організацій може використовуватись українська мова або мова, прийнята для всього населення.

Стаття 4. Мови міжнаціонального спілкування

Мовами міжнаціонального спілкування в Українській РСР є українська, російська та інші мови.

Українська РСР забезпечує вільне користування російською мовою як мовою міжнаціонального спілкування народів Союзу РСР.

Стаття 5. Право громадян користуватися будь-якою мовою

Громадянам Української РСР гарантується право користуватися своєю національною мовою або будь-якою іншою мовою.

Громадянин вправі звертатися до державних, партійних, громадських органів, підприємств, установ і організацій українською чи іншою мовою їх роботи, російською мовою або мовою, прийнятою для сторін.

Відмова службової особи прийняти і розглянути звернення громадянина з посиленням на незнання мови його звернення тягне за собою відповідальність за чинним законодавством.

Рішення по суті звернення оформляється українською мовою чи іншою мовою роботи органу або організації, до якої звернувся громадянин. За бажанням громадянина таке рішення може бути видане йому в перекладі російською мовою.

Стаття 6. Обов'язок службових осіб володіти мовами роботи органів і організацій

Службові особи державних, партійних, громадських органів, установ і організацій повинні володіти українською і російською мовами, а в разі необхідності — і іншою національною мовою в обсязі, необхідному для виконання службових обов'язків.

Незнання громадянином української або російської мови не є підставою для відмови йому у прийнятті на роботу. Після прийняття на роботу службова особа повинна оволодіти мовою роботи органу чи організації в обсязі, необхідному для виконання службових обов'язків.

Стаття 7. Охорона фондів і пам'яток мови

Українська РСР забезпечує примноження і збереженість фондів і пам'яток української мови, інших національних мов в науково-дослідних установах, архівах, бібліотеках, музеях, а також їхню охорону та використання.

Стаття 8. Захист мов

Будь-які привілеї чи обмеження прав особи за мовною ознакою, мов на дискримінація неприпустимі.

Публічне приниження чи зневажання, навмисне спотворення української або інших мов в офіційних документах і текстах, створення перешкод і обмежень у користуванні ними, проповідь ворожнечі на мовному ґрунті тягнуть за собою відповідальність, встановлену законом.

Стаття 9. Організація і контроль за виконанням Закону про мови в Українській РСР

Організація виконання Закону Української РСР про мови в Українській РСР покладається на Раду Міністрів Української РСР.

Контроль за виконанням цього Закону покладається на Ради народних депутатів Української РСР.

II. МОВА ДЕРЖАВНИХ, ПАРТІЙНИХ, ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІВ, ПІДПРИЄМСТВ, УСТАНОВ І ОРГАНІЗАЦІЙ

Стаття 10. Мова актів органів державної влади та управління

Акти найвищих органів державної влади та управління Української РСР приймаються українською мовою і публікуються українською і російською мовами.

Акти республіканських міністерств і відомств, місцевих органів державної влади та управління Української РСР приймаються і публікуються українською мовою, а в разі необхідності — публікуються і іншою національною мовою.

Написи на печатках, штампах, штемпелях, офіційних бланках державних, партійних, громадських органів, підприємств, установ і організацій в Українській РСР виконуються українською мовою або українською і російською мовами.

Стаття 11. Мова роботи, діловодства і документації

В Українській РСР мовою роботи, діловодства і документації, а також взаємовідносин державних, партійних, громадських органів, підприємств, установ і організацій є українська мова.

У випадках, передбачених частині другій статті 3 цього Закону, мовою роботи, діловодства і документації поряд з українською мовою може бути і національна мова більшості населення тієї чи іншої місцевості, а у випадках, передбачених у частині третій цієї ж статті, — мова, прийнятна для населення даної місцевості.

Стаття 12. Мова взаємовідносин республіканських і місцевих органів з союзними органами та органами інших республік

Мовою взаємовідносин республіканських і місцевих державних, партійних, громадських органів, підприємств, установ і організацій з союзними органами є російська мова.

Мовою взаємовідносин зазначених органів, підприємств, установ і організацій з органами, підприємствами, установами і організаціями інших союзних республік є російська мова або мова, прийнятна для сторін.

Стаття 13. Мова технічної і проектної документації

Технічна і проектна документація в Українській РСР виготовляється українською або російською мовою.

Стаття 14. Мова документів, які посвідчують статус громадянина Української РСР

Офіційні документи, які посвідчують статус громадянина, — паспорт, трудова книжка, документи про освіту, свідоцтво про народження, про одруження, а також документи про смерть особи виконуються українською і російською мовами.

Стаття 15. Мова з'їздів, конференцій та інших форумів

Мовою з'їздів, сесій, конференцій, пленумів, засідань, зборів, нарад, інших зібрань державних, партійних, громадських органів, підприємств, установ і організацій в Українській РСР є українська мова.

У випадках, передбачених частині другій статті 3 цього Закону, мовою сесій, конференцій, пленумів, засідань, зборів, нарад, інших зібрань органів і організацій поряд з українською мовою може бути і національна мова більшості населення тієї чи іншої місцевості, а у випадках, передбачених у частині третій цієї ж статті, — мова, прийнятна для населення даної місцевості.

Мовою міжреспубліканських, всесоюзних та міжнародних форумів, що відбуваються на території Української РСР, є мова, визначена учасниками форуму.

Учасникам місцевих, республіканських, міжреспубліканських, всесоюзних з'їздів, конференцій, нарад, інших зібрань органів і організацій гарантується право вибору мови виступу із забезпеченням перекладу на мову роботи відповідного форуму.

Стаття 16. Мова документів про вибори народних депутатів

Документація про вибори народних депутатів місцевих, республіканських і союзних органів державної влади оформляється українською мовою.

Документація про вибори народних депутатів СРСР подається до Центральної виборчої комісії російською мовою.

Виборчі бюлетені друкуються українською мовою або іншою мовою, прийнятою в діловодстві відповідної Ради народних депутатів.

Стаття 17. Мова у сфері обслуговування

В Українській РСР у всіх сферах обслуговування громадян вживається українська або інша мова, прийнятна для сторін.

Стаття 18. Мова судочинства

Судочинство в Українській РСР здійснюється українською мовою.

У випадках, передбачених у частині другій статті 3 цього Закону, судочинство може здійснюватись національною мовою більшості населення тієї чи іншої місцевості, а у випадках, передбачених частині третій цієї ж статті, — мовою, прийнятною для населення даної місцевості.

При розгляді в судах кримінальних і цивільних справ особам, які беруть участь у справі і не володіють мовою судочинства, забезпечується право ознайомлення

з матеріалами справи, участь у судових діях через перекладача, право виступати в суді рідною мовою.

Слідчі і судові документи вручаються особам, які беруть участь у справі, на їхню вимогу, в перекладі рідною мовою або іншою мовою, якою вони володіють.

Стаття 19. Мова провадження у справах про адміністративні правопорушення
Провадження у справах про адміністративні правопорушення в Українській РСР здійснюється українською мовою.

У випадках, передбачених у частині другій статті 3 цього Закону, провадження у справах про адміністративні правопорушення здійснюється національною мовою більшості населення тієї чи іншої місцевості, а у випадках, передбачених у частині третій цієї ж статті, — мовою, прийнятною для населення даної місцевості.

Якщо особа, що притягається до адміністративної відповідальності, не володіє мовою, якою здійснюється провадження, вона може виступати рідною мовою і користуватись допомогою перекладача.

Стаття 20. Мова нотаріального діловодства

Нотаріальне діловодство в державних нотаріальних конторах і виконавчих комітетах міських, селищних і сільських Рад народних депутатів ведеться тією мовою, якою в даній місцевості здійснюється судочинство.

Якщо особа, що звернулася за вчиненням нотаріальної дії, не знає мови, якою ведеться діловодство, тексти оформлюваних документів мають бути складені також в перекладі (переклад здійснюється в установленому законом порядку) російською чи іншою мовою.

Стаття 21. Мова арбітражного провадження

Арбітражне провадження у справах з участю сторін, які знаходяться на території Української РСР, здійснюється українською мовою.

Арбітражне провадження у справах, в яких бере участь сторона, що знаходиться на території іншої союзної республіки, здійснюється російською мовою.

Матеріали справи, оформлені українською мовою, в Державний арбітраж СРСР або державний арбітраж іншої союзної республіки надсилаються в перекладі російською мовою.

Стаття 22. Мова прокурорського нагляду

Акти прокурорського нагляду в Українській РСР складаються українською мовою. Цією ж мовою у зв'язку із здійсненням прокурорського нагляду ведеться листування з державними, кооперативними та громадськими підприємствами, установами і організаціями, розташованими на території Української РСР.

Мовою зносин органів Прокуратури Української РСР з Прокуратурою СРСР та іншими союзними органами, з органами прокурорського нагляду інших союзних республік є російська мова.

Стаття 23. Мова юридичної допомоги

Юридична допомога громадянам і організаціям подається українською мовою або мовою, прийнятною для сторін.

Стаття 24. Мова міжнародних договорів та угод

Мовами двосторонніх міжнародних договорів Української РСР, а також угод громадських органів, підприємств, установ і організацій Української РСР з громадськими органами, підприємствами, установами та організаціями інших держав є українська мова та мова іншої сторони договору чи угоди.

ІІІ. МОВА ОСВІТИ, НАУКИ, ІНФОРМАТИКИ і КУЛЬТУРИ

Стаття 25. Мова виховання та одержання освіти

Вільний вибір мови навчання є невід'ємним правом громадян Української РСР. Українська РСР гарантує кожній дитині право на виховання і одержання освіти національною мовою. Це право забезпечується створенням мережі дошкільних установ та шкіл з вихованням і навчанням українською та іншими національними мовами.

Стаття 26. Мова виховання в дитячих дошкільних установах

В Українській РСР виховання в дитячих дошкільних установах, в тому числі в дитячих будинках, ведеться українською мовою.

У місцях компактного проживання громадян інших національностей можуть створюватись дитячі дошкільні установи, де виховання дітей ведеться їхньою національною або іншою мовою.

В дитячих дошкільних установах в разі необхідності можуть створюватись окремі групи, в яких виховання ведеться іншою мовою, ніж в установах в цілому.

Стаття 27. Мова навчання і виховання в загальноосвітніх школах

В Українській РСР навчальна і виховна робота в загальноосвітніх школах ведеться українською мовою.

У місцях компактного проживання громадян інших національностей можуть створюватись загальноосвітні школи, навчальна і виховна робота в яких ведеться їхньою національною або іншою мовою.

У випадках, передбачених у частині третій статті 3 цього Закону, можуть створюватись загальноосвітні школи, у яких навчальна і виховна робота ведеться мовою, спільно визначеною батьками школярів.

У загальноосвітніх школах можуть створюватись окремі класи, в яких навчальна і виховна робота ведеться відповідно українською мовою або мовою населення іншої національності.

Вивчення в усіх загальноосвітніх школах української і російської мов є обов'язковим.

Порядок вивчення української мови особами, які прибули з інших союзних республік, або їх звільнення від її вивчення визначається Міністерством народної освіти Української РСР.

Стаття 28. Мова навчання в професійно-технічних училищах, середніх спеціальних і вищих навчальних закладах

В Українській РСР навчальна і виховна робота в професійно-технічних училищах, середніх спеціальних і вищих навчальних закладах ведеться україн-

ською мовою, а у випадках, передбачених частинами другою і третьою статті 3 цього Закону, поряд з українською — і національною мовою більшості населення.

Для підготовки національних кадрів у цих закладах можуть створюватись групи з навчанням в них відповідною національною мовою.

У цих навчальних закладах можуть створюватись групи і з російською мовою навчання для громадян Української РСР, які поряд з українською і російською мовами вивчали в загальноосвітніх школах і національну мову, для громадян з інших союзних республік та іноземних громадян, а також у випадках, визначених відповідними органами державного управління. Цими ж органами визначаються й навчальні заклади з російською мовою навчання.

В усіх групах з російською мовою навчання та неукраїномовних навчальних закладах, незалежно від їхнього відомчого підпорядкування, забезпечується вивчення української мови.

Стаття 29. Вступні іспити з мови

Абітурієнти, які вступають до вищих і середніх спеціальних навчальних закладів республіки, складають конкурсний вступний іспит з української мови.

Абітурієнти-громадяни Української РСР, які поряд з українською і російською мовами вивчали в загальноосвітніх школах і національну мову, а також абітурієнти з інших союзних республік при вступі до навчальних закладів в групи з українською мовою навчання складають заліковий вступний іспит з української мови, а в групи з російською мовою — конкурсний вступний іспит з російської мови.

Абітурієнти, що вступають до вищих і середніх спеціальних навчальних закладів, в яких здійснюється підготовка національних кадрів, складають конкурсний вступний іспит з своєї національної мови.

Порядок складання вступних іспитів в окремих вузах та порядок їх складання особами, як і не атестовані з української мови, визначається Міністерством вищої і середньої спеціальної освіти Української РСР.

Стаття 30. Мова у сфері науки

В Українській РСР результати науково-дослідних робіт оформляються українською або російською мовою.

Виконавці науково-дослідних робіт можуть вибирати мову публікацій наукових результатів.

В періодичних наукових виданнях, які публікуються українською мовою, виклад основних положень наукових результатів подається російською та іншими мовами. В періодичних наукових виданнях, які публікуються російською або іншою мовою, виклад основних положень наукових результатів подається українською мовою.

Стаття 31. Мова інформатики

В Українській РСР інформатика здійснюється на основі української та російської мов.

Комп'ютери, які використовуються в роботі державних, партійних, громадських органів, науково-дослідних, конструкторських установ, засобів зв'язку, у сфері торгівлі, обліку, постачання, в закладах освіти й культури, повинні забезпечувати можливість працювати з україномовними і російськомовними текстами.

Стаття 32. Мова у сфері культури

Українська РСР гарантує функціонування української мови, а також інших національних мов у сфері культурного життя республіки.

З метою широкого ознайомлення громадян республіки з досягненнями культури інших народів СРСР, а також світової культури Українська РСР забезпечує переклади українською мовою та іншими національними мовами і видання художньої, політичної, наукової і іншої літератури, а також переклади українською мовою і публічну демонстрацію фільмів та інших аудіовізуальних творів.

Українська РСР забезпечує розвиток україномовного кіно і театрального мистецтва.

IV. МОВА ІНФОРМАЦІЇ ТА ЗВ'ЯЗКУ

Стаття 33. Мова засобів масової інформації

В Українській РСР мовою офіційних засобів масової інформації є українська мова.

Мовою офіційних засобів масової інформації можуть також бути мови інших національностей.

Стаття 34. Мова роботи пошти і телеграфу

Поштово-телеграфна кореспонденція від громадян, державних, партійних, громадських органів, підприємств, установ і організацій для пересилання в межах республіки приймається українською або російською мовою.

Пошта і телеграф забезпечуються конвертами, листівками, бланками і т. ін., написи на яких виконані українською та російською мовами.

Стаття 35. Мова оголошень і повідомлень

Тексти офіційних оголошень, повідомлень, плакатів, афіш, реклами і т. ін. виконуються українською мовою. Поряд з текстом, викладеним українською мовою, може бути вміщено його переклад іншою мовою.

Стаття 36. Мова маркування товарів

Маркування товарів, етикетки на товарах, інструкції щодо користування товарами, виробленими в Українській РСР, виконуються українською мовою.

Маркування товарів для вивозу за межі Української РСР здійснюється українською або російською мовою.

Назви у знаках для товарів і послуг подаються українськими заявниками українською мовою, якщо товари реалізуються, а послуги надаються виключно на території України.

V. МОВА НАЗВ

Стаття 37. Мова назв державних, партійних і громадських органів і організацій

Офіційні назви державних, партійних, громадських органів, підприємств, установ і організацій утворюються і подаються українською мовою. З правого боку (або внизу) ці назви можуть подаватися в перекладі іншою мовою.

Стаття 38. Мова топонімів і картографічних видань

В Українській РСР топоніми (назви населених пунктів, адміністративно-територіальних одиниць, вулиць, майданів, річок і т. ін. утворюються і подаються українською мовою. Топоніми можуть передаватись також національною мовою більшості населення тієї чи іншої місцевості.

Відтворення українських топонімів іншими мовами здійснюється у транскрипції.

Топоніми з-поза меж Української РСР подаються українською мовою у транскрипції з мови оригіналу.

Картографічні видання, призначені для використання в Українській РСР, готуються і публікуються українською мовою.

Стаття 39. Мова власних імен

Громадяни Української РСР користуються правом іменуватись згідно з національними традиціями. Їхні імена передаються з національної мови українською мовою у транскрипції.

VI. СПРИЯННЯ НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНОМУ РОЗВИТКОВІ УКРАЇНЦІВ, ЯКІ ПРОЖИВАЮТЬ ЗА МЕЖАМИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Стаття 40. Сприяння національно-культурному розвитку українців, які проживають за межами Української РСР

На основі угод з іншими союзними республіками Українська РСР сприяє національно-культурному розвитку українців, які проживають в цих республіках.

Українська РСР подає згідно з нормами міжнародного права всебічну допомогу, за їх бажанням, освітнім школам, науковим установам, національно-культурним товариствам українців, громадянам українського походження, які проживають в зарубіжних країнах, у вивченні української мови та проведенні наукових досліджень з українознавства, сприяє навчанню громадян українського походження в навчальних закладах Української РСР.

Голова Президії ВР Української РСР В. ШЕВЧЕНКО
Секретар Президії ВР Української РСР М. ХОМЕНКО
м. Київ, 28 жовтня 1989 року N 8312—11

ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про політичне, соціально-економічне та екологічне становище України
(Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, N 25, ст. 395)

Обговоривши доповідь Голови Ради Міністрів УРСР тов. Масола В. А. «Про політичне, соціально-економічне та екологічне становище України», Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки постановляє:

1. Доповідь Ради Міністрів Української РСР взяти до відома. Відзначити, що в ній не дано оцінки складному політичному становищу в республіці.

Соціально-економічне становище в республіці є кризовим, екологічна обстановка в більшості регіонів перебуває в загрозовому стані, а в деяких-катастрофічна. Незадовільно здійснюються заходи по ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Погіршується ситуація в соціальній сфері, особливо на споживчому ринку.

Рада Міністрів Української РСР у своїй практичній діяльності не домоглася реалізації планів соціально-економічного розвитку, республіканських цільових комплексних програм, заходів, спрямованих на оздоровлення економічного і фінансового стану, прискореного розвитку галузей, від яких безпосередньо залежить підвищення добробуту населення України. Багато життєво важливих для республіки питань не знайшли позитивного вирішення в умовах централізованої планової економіки та відсутності реального державного суверенітету України.

2. Доручити новоутвореній Раді Міністрів Української РСР підготувати програму майбутньої діяльності, яка б в умовах політичної і економічної самостійності республіки, переходу до регульованої ринкової економіки забезпечила пріоритетний розвиток соціальної інфраструктури, налагодження взаємовигідного еквівалентного обміну результатами праці між республіками, соціальну, політико-правову захищеність та свободу віросповідання громадян. Активно впроваджувати різні форми організації виробництва і власності, рішуче позбавлятися командно-адміністративних методів управління.

При розробці програми врахувати пропозиції та зауваження народних депутатів УРСР, висловлені при обговоренні доповіді Уряду республіки.

Голова Верховної Ради Української РСР В. ІВАШКО
м. Київ, 29 травня 1990 року
N 10-XII

**Витяги зі стенограми засідання Верховної Ради Української РСР
16 липня 1990 р.
ЗАСІДАННЯ ШІСТДЕСЯТ СЬОМЕ**

Сесійний зал Верховної Ради Української РСР. 16 липня 1990 року. 10 година ранку.

Головує Перший заступник Голови Верховної Ради Української РСР депутат Плющ І. С.

<https://www.rada.gov.ua/meeting/stenogr/show/4410.html>

Головуючий. Шановні товариші депутати, до уваги! Дозвольте ранкове засідання Верховної Ради Української РСР оголосити відкритим. Продовжуємо обговорювати питання про державний суверенітет України. Ми сьогодні в Президії обмінювались думками щодо остаточної редакції Декларації про державний суверенітет України. <...> Були різні думки, але однотайним голосуванням дійшли висновку, що обговорення проведено достатньо, надалі в ньому немає потреби. Тому Президія, підкреслюю, при однотайній згоді вирішила запропонувати сесії Верховної Ради Української РСР Декларацію про державний суверенітет України. З вашого дозволу вона ставиться на голосування.

Прошу технічні засоби підготувати до поіменного голосування.

«За» — 355, «проти» — 4, утримався — 1 (Оплески). <...>

Слово надається депутату Гетьману. Потім виступатиме депутат Лубківський, за ним — Алтунян.

Гетьман В. П. голова правління Українського республіканського банку Агрпромпанку СРСР (Уманський виборчий округ, Черкаська область). Шановні колеги! Щойно наш молодий парламент став фундатором історичної події. На очах багатомільйонної аудиторії наших виборців у запеклій боротьбі навколо кожного слова, кожного речення народився документ, що закладає основи нашої державності. Хай зважать наші виборці, що в розпалі гострої полеміки дехто із нас отримував мікрофон, м'яко кажучи, не в парламентському вигляді. Що декому зраджувала витримка, ще комусь не вистачало такту, толерантності, але всі були свідками того, що в залі не було байдужих, що мова йшла про доленосне майбуття нашої рідної України і її народу. Тому мені б хотілось, щоб цей історичний документ усі ми розцінювали як колективний розум. Щоб ніхто не став визначати переможців і переможених, ніхто не став ділити депутатів на патріотів нації, а тим більше на її ворогів, ніхто не став вираховувати: хто більше, хто краще, хто чистіше. Всі ми діти свого народу і свого часу. Всі ми прийшли сюди і добровільно взяли на свої плечі цей нелегкий вантаж заради тільки одного — в міру своїх сил і здібностей допомогти нашому народу зайняти гідне місце в співдружності націй. Український народ, його історія дає нам для цього всі підстави. <...>

Лубківський Р. М. голова правління Львівської організації Спілки письменників України (Яворівський виборчий округ, Львівська область). Шановні, дорогі люди, які зараз прикипіли до телевізорів, які слухають кожен подих найвищого органу республіки — Верховної Ради. Український народ чекав довго цієї хвилини. Вона пройшла в буднях, вона пройшла в поєдинках, вона наближалась у боротьбі, у непорозуміннях і врешті-решт вона прийшла.

Я маю честь як літератор, як письменник, як представник Народної ради, як людина, делегована від України на цю високу трибуну, заявити, що сьогодні український народ осмислює перший крок до своєї державної вольності, свій перший крок до нового державного буття. і ми, які тут сьогодні зібралися, щасливі від того, що той документ, нехай далеко ще не повний, нехай далеко ще не досконалий, дає нам певні можливості сказати так: «Ми є народ, ми є Україна, яка перед світом може і буде заявляти про своє місце під сонцем, про свої витоки, про своє минуле, а головне — про майбутнє». <...>

Я пропоную, щоб сьогодні, незважаючи на будній день, на тяжкий день, яким завжди є понеділок, стало для нас днем святковим, урочистим, щоб в майбутньому поруч із січевим днем відродження Української Народної Республіки ми святкували день 16 липня — як день прийняття Декларації України в новій державній якості. <...>

Кравчук Л. М. секретар ЦК Компартії України (Ямпільський виборчий округ, Вінницька область). Шановні товариші депутати! Сьогодні в цьому залі мають звучати найбільш високі слова. Дійсно, вперше, мабуть, в історії українського народу, всіх народів, які населяють нашу велику українську землю, прийнято справді історичний документ. Ми ще не можемо сказати остаточно, які наслідки він справить на наше життя. Але, вже прогнозуючи, можна сказати, що доля Радянської України буде великою мірою визначатись саме цим документом, як і доля всіх народів, що проживають на нашій землі. <...>

Я не хочу називати дати, я не хочу називати рішення, які приймали комуністи України, але саме історична справедливість вимагає того, щоб ми сьогодні в цьому залі сказали, що комуністи України були з народом. Вони засвідчили своє бажання і прагнули до цього, і зробили немало, в тому числі і в цьому залі, для того, щоб цей день настав.

Але Декларація — це великий документ. Це — наші наміри, це — наше бажання, а далі все буде залежати від того, що ми разом усі, в тому числі в цьому залі і за цим залом, зробимо для того, щоб все, що позначено в документі, щоб кожна строчка цього документа, щоб кожна думка, кожна ідея втілювалися в життя. <...>

Алтунян Г. О. слюсар підприємства «Кінотехпром», м. Харків (Київський виборчий округ, Харківська область). Шановні друзі! Сьогодні дійсно надзвичайний день і, мені здається, не тільки в історії України, українського народу, не тільки в історії народів, які живуть на Україні, але й взагалі це історичний день в історії людства, бо кожного разу, коли приймаються такі документи, який ми тільки що прийняли, — це крок до свободи цілого народу.

Тому сьогодні може якраз саме той час, ті хвилини, коли ми всі з вами повинні заглянути в наше минуле. я пропоную зараз сьогодні вшанувати пам'ять тих, хто

протягом усієї історії України прагнув цього дня. Ми повинні зараз із вами разом пом'янути козаків Запорізької Січі. Прагнення українського народу до волі — це майже одна з головних особливостей народу цієї країни. Від Сагайдачного до Василя Стуса, від Тараса Шевченка, Івана Франка, Миколи Хвильового, всіх тих, які боролися із царизмом, із сталінізмом, фашизмом, до всіх тих, хто вже в наші часи відстоював свободу. я пропоную вам на хвилиночку вшанувати їх пам'ять вставанням. Дякую вам. <...>

Головуючий. Слово надається народному депутату Зайцю Івану Олександровичу.

Заєць І. О. інженер Інституту економіки АН УРСР (Святошинський виборчий округ, м. Київ). Шановні депутати! Шановний Іване Степановичу! Народу України! Сьогодні Україна гордо і зважено подивилась у своє майбутнє. Сьогодні Україна заявила на весь світ, що вона прагне стати на дорогу цивілізованого поступу, на дорогу державної вольності. Але це лише перша борозна, і нам ще прокласти треба дуже багато цих борозен на нашій ниві. і тому я пропоную, оскільки Верховна Рада проголосувала більш ніж двома третинами свого складу, прийняти постанову, що наша декларація про суверенітет набирає чинності конституційного закону. я вважаю, що ми це повинні зробити.

Я думаю, що нам треба поспішити прийняти ряд постанов для розгортання цієї Декларації уже на цьому тижні. і тому звертаюся до Президії, щоб Президія підготувала перелік цих постанов і законів, які ми маємо прийняти. Хто у п'ятницю дивився засідання Верховної Ради РРФСР, той бачив, що вони прийняли уже Закон про власність. Вони прийняли багато інших постанов і законів і весь час повторювали, що треба поспішати. Нам, шановні депутати, також треба поспішати до своєї державної незалежності. <...>

Головуючий. Слово надається депутату Карпенку Віталію Опанасовичу.

Карпенко В. О. редактор газети «Вечірній Київ» (Прирічний виборчий округ, м. Київ)... <...> я солідарний сьогодні з тими промовцями, які підкреслювати, що нинішня Декларація — це прекрасний документ, але, на жаль, це поки що тільки Декларація. Для того, щоб уреальнити її, потрібна велика і напружена робота.

Нам потрібно виробити механізми, які б могли перетворити цю Декларацію у практичне життя. я сподіваюсь, що Верховна Рада, всі ми, шановні народні депутати, так само плідно працюватимемо над виробленням законів, які зможуть цю Декларацію втілити. Нам народ вибачить наше чубання, наші суперечки палкі, якщо ми будемо приймати потрібні рішення. я вношу конкретну пропозицію, щоб Президія, наші постійні комісії, всі, хто брав участь у розробці цієї Декларації, пройшовши по розділах Декларації, визначили першочергові закони, які нам треба розробити з тим, щоб значну частину їх ми могли б прийняти вже нинішньої осені. <...>

Головуючий. Так, шановні товариші депутати, надходила пропозиція припинити виступи, але я оголосив Юхновського. Юхновський Ігор Рафаїлович, будь ласка.

Юхновський І. Р. керівник Львівського відділення статистичної фізики Інституту теоретичної фізики АН УРСР (Червоноармійський виборчий округ, Львівська область). Шановні депутати! Леонід Макарович виступав і вітав вас як представник від Комуністичної партії. Я повинен сказати, що тут зібралися всі однодумці. Всі ми, які тут є, хочемо одного — хочемо суверенної України. І цієї суверенної України ми всі добилися. Ми прийняли Декларацію про суверенітет. Довго йшов наш народ до цього. Були татари, була Хмельниччина, були світові війни і на кінець — Україна одержала суверенітет. Ми проголосили його, але ми маємо його добитися. <...>

Головуючий. Слово надається народному депутату УРСР Шульзі Миколі Олександровичу. На цьому обговорення припиняється.

Шульга М. О. завідуючий відділом національних відносин ЦК Компартії України (Лутугинський виборчий округ, Луганська область). <...> я хотів би сказати, що ми щойно прийняли з вами документ, який, звичайно, став історичним. Мабуть, його перш за все почнуть оцінювати журналісти, потім науковці, потім будуть вивчати історики. Але це крок, великий крок уперед у нашому державному і громадському житті. Декларація сплвила в собі думки різних людей, різних політичних течій. Це один з перших наших прикладів тієї консолідації, тих розумних компромісів, без яких не можливо нам, нашій Україні досягти добробуту, демократії, гуманного суспільства. <...> я хотів би подякувати весь зал, який був не тільки не байдужим, а надзвичайно активним, і завдяки цьому ми створили документ, який є спільним нашим надбанням на подальше наше співробітництво. Дякую (Оплески). <...>

Головуючий. <...> Черговим питанням порядку денного у нас є утворення Уряду УРСР — Ради Міністрів Української РСР та програма майбутньої діяльності Уряду Української РСР. <...>

Слово надається народному депутату республіки, Голові Ради Міністрів УРСР депутату Масолу Віталію Андрійовичу.

Масол В. А. Голова Ради Міністрів УРСР (Чернігівський виборчий округ, Чернігівська область). Шановні народні депутати! Прийняття Верховною Радою республіки Декларації про державний суверенітет України, безумовно, визначна історична подія в житті нашого народу, яка констатує факт відновлення національної державності України. <...> Реалізація принципів суверенітету республіки докорінно змінює всю ситуацію, цілі і завдання, що стоять перед Радою Міністрів, а також підходи до їх реалізації.

Представляючи пропозиції щодо структури органів державного управління економікою і соціальною сферою, хотів би наголосити, що нам належить нині прийняти дуже важливі рішення. Адже сформованому на базі цієї структури урядові необхідно буде приступити до матеріалізації тих ідей, які проголошені Декларацією про державний суверенітет України. Передусім слід на ділі забезпечити економічну самостійність республіки, зробити все для того, щоб її природні багатства, потужний господарський потенціал сприяли підвищенню рівня життя нашого народу, його духовному відродженню. <...>

Щодо економіки. Ситуація тут, справді, не проста. По-перше, ми знаходимося на порозі ринкової економіки, механізм якої в деталях ще не відпрацьований. Тому ліквідувати сьогодні всі промислові міністерства, які займаються виробництвом товарів народного споживання і продуктів харчування, я вважаю передчасним. Більш того, це небезпечно для нашого і без того вкрай розбалансованого споживчого ринку. <...> Нинішній етап розвитку економіки та культури республіки вимагає створення такої структури управління, яка б ефективно діяла в умовах державного суверенітету України та давала можливість спрямувати з допомогою економічних важелів роботу підприємств, об'єднань і організацій на збільшення суспільного продукту і національного доходу, як основи підвищення рівня життя народу.

Хочу ще раз визначити перед вами свою позицію: я вбачаю перехід до ринкових відносин як єдиний шлях виходу економіки республіки з кризи. Цей перехід повинен бути зваженим і вивіреним по кожному кроку. Необхідно, не зволікаючи час, здійснити розробку не тільки правового, але й економічного механізму безболісного входження народного господарства в цей період та його нормального функціонування в умовах ринку. <...>

Як відомо, у зв'язку з проголошенням Декларації про державний суверенітет України ми будемо забирати в республіканське підпорядкування всі союзні підприємства. Деякі народні депутати пропонують для передачі та управління ними створити республіканські відомства — подібні тим, які нині існують в Союзі. <...>

В республіці ще не розроблено пакета необхідних законопроектів і нормативних актів, що регламентували б умови і порядок переходу на регульовану ринкову економіку та передбачали надійний соціальний захист громадян України. в цьому полягатиме перше завдання тих органів, що увійдуть до запропонованої структури управління. Причому, розробити відповідні проекти треба в найкоротший строк і винести їх на розгляд Парламенту, з тим щоб принаймні за два-три роки оновити діюче законодавство <...>

Величезний обсяг робіт нам належить здійснити для подолання наслідків Чорнобильської катастрофи. Перш за все треба переселити жителів забруднених районів, спорудивши для них комфортне сучасне житло та інші необхідні об'єкти. і зробити це ми вирішили у більш стислі, ніж намічено союзним рішенням, строки. Треба забезпечити людей чистими продуктами, належним рівнем обслуговування. Провести ґрунтовні радіобіологічні і медичні дослідження, виконати інші роботи відповідно до наміченої Комплексної програми. Розраховуємо на широке міжнародне співробітництво у її здійсненні. <...>

До відома депутатів скажу, що нині на підприємства союзного підпорядкування припадає 55 відсотків загальнореспубліканського обсягу продукції, і саме вони постачатимуть основну масу виробів. <...>

Хотів би дати вам деякі відомості. Перш за все, за останню п'ятирічку чисельність працівників управлінського персоналу по республіканській ланці скоротилася на 13 тисяч одиниць, або більш як удвічі, і становить нині 9300 чоловік. Витрати на його утримання зменшено на 54 мільйони карбованців. Уряд республіки, сформований у 1985 році, налічував 63 члени. Сьогодні, якщо буде прийнято наші пропозиції, до його складу входить 39 чоловік: 8 заступників Голови

Ради Міністрів, з них два перших, 19 міністрів і 11 голів державних комітетів, а також керуючий справами Ради Міністрів. <...>

Масол В. А. (читає записки з залу): «Шановний Віталію Андрійовичу, яка ваша Концепція щодо атомної енергетики? Будемо мати свої повноцінні міністерства, а керувати знову будуть із центру?»

Перш за все, ми з вами внесли на розгляд сесії питання про мораторій на будівництво атомних електростанцій. я підтримую це питання і вважаю, що ми більше не повинні в цілому розвивати у нас в республіці атомну енергетику до того часу, поки не будуть знайдені нові наукові рішення з цього приводу. <...>

«Уважаемый товарищ Масол! Ваше отношение к созданию Государственного комитета по взаимодействию с Министерством обороны СССР, а в перспективе — Министерства обороны Украины?»

Я сказал и сейчас могу подтвердить, что этот вопрос надо рассмотреть позже, после того, как мы решим все вопросы по Союзному договору. <...>

«Вы ничего не сказали, насколько сократилась численность аппарата Совета Министров, в том числе бюджетных ассигнований».

Я сказал — за 12 пятилетку сокращена в целом численность центральных органов управления на 13 тысяч человек и на 54 миллиона уменьшено денег на их содержание. <...>

Влох О. Г. завідуючий кафедрою Львівського державного університету імені І. Франка (Ленінський виборчий округ, Львівська область). Шановний Віталію Андрійовичу, сьогодні ми прийняли надзвичайно важливий історичний документ — Декларацію про суверенітет України. Цей документ, як ми всі знаємо і розуміємо, надає зверхність наших законів над союзними законами.

Разом з тим у відповідях і вашій доповіді ви прагнули звести все до того, що такі важливі ділянки, такі важливі міністерства, як Міністерство оборони, Міністерства фінансів, зв'язку, транспорту, будуть розглядатися після того, як укладатиметься союзний договір. я хотів би запитати: навіщо ми приймали сьогодні Декларацію?

Масол В. А. я б вам відповів так: ми ж не збираємось сьогодні виходити з Радянського Союзу. Тому ми повинні закликати всіх до того, щоб створити і підписати союзний договір, який розгляне комісія Верховної Ради. На мій погляд, така комісія повинна бути створена. а потім вирішити інші питання, пов'язані з цією точкою зору. Тому я вже відповідав на це запитання ізразд це підтверджую.

Сальніченко В. М. керуючий трестом «Рубіжанськхімбуд» (Рубіжанський виборчий округ, Луганська область). Віталій Андреевич, предложенный вами проект структуры управления народным хозяйством мало чем отличается от старых структур. я считаю: есть попытка количественного изменения, есть попытка смены вывески без изменения производственных отношений. То есть, на будущее закрепляются вертикальные связи, а не горизонтальные, за которые вы ратовали. Производственные отношения определяются функциями этих ведомств — так вот: как вы планируете как глава Правительства определение и утверждение этих функций? Опять директивно сверху, то есть самими министерствами и Пра-

вительством, или привлечь низовые коллективы, то есть структуру определить снизу? Благодарю.

Масол В. А. Значит, первое. я стою за горизонтальные связи. И, как видите, сегодня выступают все с разными и прямо противоположными мнениями. Как вы слышали, перед этим предлагалось создать министерство. Вы выступаете за горизонтальные связи.

Так вот, я сегодня выступаю за то, чтобы за эти первые два три года мы с вами определились и приняли все законодательные акты, чтобы была так называемая переходная структура, которая не разрушила бы то, что у нас сегодня есть, и готовились к переходу к новым условиям. То есть, если сегодня мы — министерства и ведомства, Совет Министров — занимаемся распределением материальных ресурсов, то в будущем за этими министерствами, комитетами, Правительством должно остаться только распределение стратегических ресурсов, как в каждом государстве. в основном это — нормативные и законодательные акты и экономические рычаги.

То есть должны развиваться горизонтальные структуры, и вот в этом мы предусматриваем сегодня, чтобы вновь созданные структуры прежде всего изменили внутреннее содержание. Поэтому они должны заниматься законодательными актами, разработкой экономических законов, других вопросов с привлечением, естественно, и представителей предприятий снизу. <...>

Голубець М. А. керівник Львівського відділення Інституту ботаніки імені М. Г. Холодного АН УРСР (Калуський виборчий округ, Івано-Франківська область). Шановний Віталію Андрійовичу, два коротких запитання. я не міг зрозуміти — розробляючи структуру державного управління республіки, чи закладали ви ідею делегування певних наших функцій союзним міністерствам, чи союзному Урядові?. <...>

Масол В. А. Мы в этой схеме в новый Союз практически никаких функций передавать не предусматриваем. Может, они будут действовать тогда, когда мы будем рассматривать Союзный договор. я сегодня этого отрицать не могу, потому что эти вопросы будут. <...>

Кислий П. С. заступник директора по науковій роботі Інституту надтвердих матеріалів АН УРСР (Промисловий виборчий округ, м. Київ). Шановні депутати! Перш за все я хочу сказати, що структура нашого Уряду в першу чергу повинна відповідати тій Декларації про державний суверенітет України, яку ми сьогодні прийняли. я думаю, що ви всі погодитесь зі мною, що багато моментів, які декларуються у нас, уже на сьогоднішній день повинні бути відтворені у структурі нашого Уряду.

Зрозуміло всім нам, що не так просто було керувати державою, коли вона була під диктатом Москви. Але тепер, коли у відповідності з Декларацією ми фактично не будемо мати жодної унітарної структури держави, ідеологія безвідповідальності перед народом за гріхи повинна відмерти назавжди. Проте у структурі Уряду ніяк не відтворюється той факт, і це ви зі мною погодитесь, що підприємства, які перебувають на території України і працюють під керівництвом союзних міністерств, ніяк не враховуються у керівництві Уряду. <...>

Головуючий. Шановні товариші депутати, перед тим, як надати слово, я хочу оголосити дві записки.

Перша: «З метою зменшення витрат на проведення нинішньої сесії пропонуємо відмінити повний показ нашої роботи по телебаченню і пряму трансляцію по радіо. Цей захід змусить значну частину депутатів менше перебувати перед мікрофонами, не затягувати сесію, а більш плідно працювати згідно з прийнятим порядком денним, допоможе повністю прийняти передбачені закони». Більше 20 підписів. я прошу Комісію з питань гласності в процесі підготовки постанови врахувати ці пропозиції.

Друга записка: «Просьба к вам, как председательствующему, не предоставлять слово депутатам, нарушающим элементарную парламентскую этику — имеется в виду форма одежды, ибо скоро у нас на трибуне появятся депутаты в шортах. Депутат Сидоренко». Такі записки надходили і раніше. <...>

Слово надається народному депутату Романову Юрію Сергійовичу.

Романов Ю. С. завідуючий відділом астрономічної обсерваторії Одеського державного університету імені І. І. Мечникова (Жовтневий виборчий округ, Одеська область). <...> Мне кажется, что в условиях, когда мы берем направление на децентрализацию, любые предложения по укреплению и централизации управления этими системами нерациональны. <...>

Головуючий. Слово надається депутату Табурянському Леопольду Івановичу.

Табурянський Л. І. голова виробничого кооперативу «Олімп» (Петровський виборчий округ, Дніпропетровська область). <...> Надо перевести остальные министерства и ведомства на тот хозяйственный расчет, на который переведены уже в странах, отказавшихся от такого большого количества министерств и ведомств. Пока же министерства отбирают почти всю прибыль, прибыль, которая создана руками тружеников. Мы знаем, какой процент этой прибыли остается сегодня. я думаю, эта цифра известна депутатам. у нас на Украине она колеблется, к сожалению, в пределах 20—28 процентов, в то время когда в развитых странах она держится на уровне 60—70 и выше.

Если представленная уважаемым премьер-министром структура Правительства будет одобрена, то я полагаю, что никто — ни рабочие, ни крестьяне, ни дети, ни взрослые, ни здоровые, ни больные, ни инвалиды, ни военнослужащие, ни работники правоохранительных органов, ни один гражданин Украины не будет свободным. Ибо не может быть по-настоящему свободен нищий человек. И если мы все-таки примем эту структуру, которую нам сейчас предлагают, то я считаю, что мы должны будем повесить на здание Совета Министров вывеску, на которой можно будет написать: «Оставь надежды всяк сюда входящий». <...>

Головуючий. Слово надається депутату Новікову Володиміру Яковичу.

Новіков В. Я. директор Слов'янського арматурно-ізоляторного заводу імені Артема (Слов'янський міський виборчий округ, Донецька область). <...> Прежде чем рассматривать структуру, нам надо было бы иметь, как здесь

выступали уже некоторые депутаты, программу, под что подстроена или предлагается эта структура. Не имея программы и создавая структуру ради структуры — это, наверное, занятие не совсем то. Более того, если мы сегодня без программы, без четко очерченных направлений, по которым дальше идти Украине, определимся по структуре, то в этом случае произойдет следующее. я так немножко к размышлению вас приглашаю. Виталий Андреевич, уважаемый наш Председатель Совета Министров, будет предлагать на должности министров не тех людей, которые ему нужны в команде товарища Масола, а тех людей, которые бы понравились Верховному Совету. На пользу дела это будет?

Головуючий. Слово надається депутату Дем'янову Володиміру Васильовичу. За ним буде виступати депутат Танюк.

Дем'янов В. В. голова виконкому Запорізької обласної Ради народних депутатів (Бердянський виборчий округ, Запорізька область). <...>

Я думаю, що від виконавчої влади буде залежати дуже багато, що те, що прийме Верховна Рада нашої республіки — від Декларації до законів, які ми будемо приймати, щоб усе це швидше запрацювало. Але впевнений, що ніякий Уряд, навіть з дуже розумних людей, ніяка найдосконаліша структура його не зробить значних зрушень в економіці, якщо не запрацюють економічні важелі, економічні закони. а це можна зробити тільки в умовах ринку. <...> На мою думку, якщо в 1985 році можна було зміцнити економіку якимось іншим способом, то зараз уже іншого виходу, крім ринку, у нас немає. <...> Дуже хотілося б, щоб підприємства союзного підпорядкування, які є на території нашої республіки, як у Декларації записано, були нашою власністю. а ви знаєте, якщо вони будуть на безприв'язному утриманні, у нас нічого не вийде. і тоді все це, про що ми говорили, залишиться для нас «світлим майбутнім». <...>

Головуючий. Слово надається народному депутату Чепурному Анатолію Григоровичу. За ним буде виступати народний депутат СРСР Черняк.

Чепурний А. Г. голова постійної Комісії Верховної Ради Української РСР з питань агропромислового комплексу (Кубинський виборчий округ, Харківська область). <...> Есть ли необходимость сегодня оставлять старое, жить еще по-старому, как мы живем многие годы, и завтра, — через полгода или через год это старое начинать ломать? я считаю, что в этом нет смысла. Если уже принимать сегодня какие-то решения, то нужно эти решения принять так, чтобы они были уместны, принесли какие-то изменения во все дела, особенно в сельском хозяйстве.

Что такое Госагропром? Товарищи, это — 18 тысяч районных тружеников так называемых агропромсоветов, это около 10 тысяч человек управляющего аппарата областных агропромсоветов, это около 2 тысяч работников аппарата Госагропрома Украины, который занимается единственным — распределением ресурсов и командой, что нужно сделать. <...> Я считаю, Виталий Андреевич, и все товарищи уважаемые депутаты, что сегодня нужно все-таки идти по пути создания Министерства земледелия и продовольствия, только совершенно с новыми

функціями. Госагропром не воспримет новых функций. Этот аппарат очень косный и ничего нельзя там решить. Что такое Госагропром? Это механическое слияние бывших 4—5, даже 6 министерств, подсказывают из зала. Ситуация такая, что новые функции Госагропром не примет. <...>

Головуючий. Слово надається народному депутату СРСР Черняку Володимирі Кириловичу. За ним буде виступати депутат Матвієнко.

Черняк В. К. народний депутат СРСР. Шановні народні депутати! Сьогодні ми обговорюємо дуже важливе питання. Якщо Декларація про суверенітет України не буде втілена в закони, в постанови, в організаційні структури, то вона залишиться папірцем. Ми зараз у стані певної ейфорії, але нам потрібно пам'ятати: саме сьогодні ми повинні вирішити питання про структуру Уряду. Що можна сказати відносно структури, запропонованої Головою Ради Міністрів? Я б сказав, що це — дещо припудрена стара структура. Косметичні певні зміни внесені, але відсутні концептуальні, фундаментальні зміни в структурі Уряду.

Взагалі я вважаю, що чим менше Міністерств, то тим краще. Але, мабуть, зараз ми не можемо без них обійтись. Певна кількість їх потрібна. Справа в тому, як скомпонувати цю структуру. Мені сподобалося те, що Віталій Андрійович — прихильник горизонтальних зв'язків. Дійсно, це — наша перспектива, а звідси — ліквідація міністерств, комітетів, створення концернів, корпорацій, асоціацій різного типу. Це — наша стратегія, і тому потрібно дати можливість вільного виходу підприємствам із складу міністерств. Наша доля повинна вирішуватись не в Москві, а в Києві. І, до речі, не тільки в Києві, але і в Донецьку, і у Львові, і в Одесі, і в Харкові, і в Житомирі.

Основним недоліком запропонованої структури є те, що базові галузі знаходяться у Москві. Ніякого відображення базових галузей у цій структурі не одержано, а без базових галузей ніякого суверенітету у нас не буде. Це безперечно. Хоч ми, по суті, погодились з тим, що, як і раніше, базові галузі будуть в Москві. Тоді для чого було приймати нам Декларацію про суверенітет? Економічну самостійність нам можуть забезпечити перш за все базові галузі. Йдеться про машинобудування, про хімічну промисловість, металургію, залізничний, морський, авіаційний транспорт. Вже про це казали депутати сьогодні, у цій структурі базових галузей немає.

Вважаю, що для перехідного періоду потрібен комітет по передачі базових галузей республіці. Я вношу пропозицію створити такий комітет. Хоч я за те, щоб скоротити комітети, у нас є резерви скорочення. Але оскільки ми будемо йти шляхом економічної самостійності, то потрібна, напевно, організаційна структура, яка б вирішувала ці питання. Я вношу на розгляд таку пропозицію — створити Комітет по передачі базових галузей промисловості нашої республіці.

Далі. Як же можна здійснити перехід до ринку без заступника по економіці і фінансах? Тому я вношу пропозицію ввести посаду першого заступника Голови Ради Міністрів по економіці і фінансах. Депутат Яворівський сьогодні говорив про те, що потрібен перший заступник з питань Чорнобильської катастрофи. Вся наша економіка — це катастрофа, суцільна катастрофа, і тому я вважаю, що нам потрібен перший заступник Голови Ради Міністрів по економіці. Ось такі дві суттєві, на мій погляд, пропозиції я хочу внести на ваш розгляд. <...>

Слово надається депутату Матвієнку Анатолію Сергійовичу.

Матвієнко А. С. голова постійної Комісії Верховної Ради Української РСР у справах молоді (Бершадський виборчий округ, Вінницька область). Шановні товариші депутати! Шановний головуючий! Ми, обговорюючи структуру, в більшій мірі ведемо мову про форму. Але зміна форми, я думаю, що це ніхто не заперечить, без зміни суті, нічого не дасть. Давайте оцінювати сьогоднішні реалії, йти комплексно. Дійсно, це — необхідна умова. Але ми повинні йти сьогоднішні швидко. Для такого комплексного ходу у нас сьогодні просто немає підстав.

Чому я про це говорю? Тому, що підтримую загальну думку і як вихід у цій ситуації пропоную підтримати пропозицію товариша Масола, щоб ми пішли за принципом: із двох бід потрібно вибирати сьогодні меншу. і пішли, але радикально і революційно на зміну функцій міністерств, і це покласти в основу їх програми дій. Коли ми змінимо їх функції, тоді ми побачимо, як змінити їх по формі, в тому числі, які міністерства ще створити. <...> Друге. Відправною позицією чи основним принципом організації будь-яких структур в нинішніх умовах переходу до ринку є співвідношення централізму та самостійності тієї чи іншої ланки. Замінімо сьогодні централізм Москви у народному господарстві централізмом Києва — лише погіршимо ситуацію. я в цьому переконаний. <...> Узагальнюючи, скажу, що не може бути суверенітету, який ми сьогодні утвердили, без суверенітету трудового колективу, без суверенітету, якщо хочете, людини праці.

ДЕКЛАРАЦІЯ
ПРО ДЕРЖАВНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ УКРАЇНИ
(Відомості Верховної Ради УРСР (БВР), 1990, N 31, ст. 429)

Верховна Рада Української РСР,
виражаючи волю народу України,
прагнучи створити демократичне суспільство,
виходячи з потреб всебічного забезпечення прав і свобод людини,
шануючи національні права всіх народів,
дбаючи про повноцінний політичний, економічний, соціальний і духовний
розвиток народу України,
визнаючи необхідність побудови правової держави,
маючи на меті утвердити суверенітет і самоврядування народу України,

ПРОГЛОШУЄ

державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

I. САМОВИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

Українська РСР як суверенна національна держава розвивається в існуючих кордонах на основі здійснення українською нацією свого невід'ємного права на самовизначення.

Українська РСР здійснює захист і охорону національної державності українського народу.

Будь-які насильницькі дії проти національної державності України з боку політичних партій, громадських організацій, інших угруповань чи окремих осіб переслідуються за законом.

II. НАРОДОВЛАДДЯ

Громадяни Республіки всіх національностей становлять народ України.

Народ України є єдиним джерелом державної влади в Республіці.

Повновладдя народу України реалізується на основі Конституції Республіки як безпосередньо, так і через народних депутатів, обраних до Верховної і місцевих Рад Української РСР.

Від імені всього народу може виступати виключно Верховна Рада Української РСР. Жодна політична партія, громадська організація, інше угруповання чи окрема особа не можуть виступати від імені всього народу України.

III. ДЕРЖАВНА ВЛАДА

Українська РСР є самостійною у вирішенні будь-яких питань свого державного життя.

Українська РСР забезпечує верховенство Конституції та законів Республіки на своїй території.

Державна влада в Республіці здійснюється за принципом її розподілу на законодавчу, виконавчу та судову.

Найвищий нагляд за точним і однаковим виконанням законів здійснюється Генеральним прокурором Української РСР, який призначається Верховною Радою Української РСР, відповідальний перед нею і тільки їй підзвітний.

IV. ГРОМАДЯНСТВО УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Українська РСР має своє громадянство і гарантує кожному громадянину право на збереження громадянства СРСР.

Підстави набуття і втрати громадянства Української РСР визначаються Законом Української РСР про громадянство.

Всім громадянам Української РСР гарантуються права і свободи, які передбачені Конституцією Української РСР і нормами міжнародного права, визнаними Українською РСР.

Українська РСР забезпечує рівність перед законом усіх громадян Республіки незалежно від походження, соціального і майнового стану, расової та національної приналежності, статі, освіти, мови, політичних поглядів, релігійних переконань, роду і характеру занять, місця проживання та інших обставин.

Українська РСР регулює імміграційні процеси.

Українська РСР виявляє турботу і вживає заходів щодо охорони і захисту інтересів громадян Української РСР, які перебувають за межами Республіки.

V. ТЕРИТОРІАЛЬНЕ ВЕРХОВЕНСТВО

Українська РСР здійснює верховенство на всій своїй території.

Територія Української РСР в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Українська РСР самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій Республіки та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

VI. ЕКОНОМІЧНА САМОСТІЙНІСТЬ

Українська РСР самостійно визначає свій економічний статус і закріплює його в законах.

Народ України має виключне право на володіння, користування і розпорядження національним багатством України.

Земля, її надра, повітряний простір, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території Української РСР, природні ресурси її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони, весь економічний і науково-технічний потенціал, що створений на території України, є власністю її народу, матеріальною основою суверенітету Республіки і використовуються з метою забезпечення матеріальних і духовних потреб її громадян.

Українська РСР має право на свою частку в загальносоюзному багатстві, зокрема в загальносоюзних алмазному та валютному фондах і золотому запасі, яка створена завдяки зусиллям народу Республіки.

Вирішення питань загальносоюзної власності (спільної власності всіх республік) здійснюється на договірній основі між республіками — суб'єктами цієї власності.

Підприємства, установи, організації та об'єкти інших держав і їхніх громадян, міжнародних організацій можуть розміщуватись на території Української РСР та використовувати природні ресурси України згідно з законами Української РСР.

Українська РСР самостійно створює банкову (включаючи зовнішньоекономічний банк), цінову, фінансову, митну, податкову системи, формує державний бюджет, а при необхідності впроваджує свою грошову одиницю.

Вищою кредитною установою Української РСР є національний Банк України, підзвітний Верховній Раді Української РСР.

Підприємства, установи, організації та виробничі одиниці, розташовані на території Української РСР, вносять плату за використання землі, інших природних і трудових ресурсів, відрахування від валютних надходжень, а також сплачують податки до місцевих бюджетів.

Українська РСР забезпечує захист всіх форм власності.

VII. ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА

Українська РСР самостійно встановлює порядок організації охорони природи на території Республіки та порядок використання природних ресурсів.

Українська РСР має свою національну комісію радіаційного захисту населення.

Українська РСР має право заборонити будівництво та припинити функціонування будь-яких підприємств, установ, організацій та інших об'єктів, які спричиняють загрозу екологічній безпеці.

Українська РСР дбає про екологічну безпеку громадян, про генофонд народу, його молодого покоління.

Українська РСР має право на відшкодування збитків, заподіяних екології України діями союзних органів.

VIII. КУЛЬТУРНИЙ РОЗВИТОК

Українська РСР є самостійною у вирішенні питань науки, освіти, культурного і духовного розвитку української нації, гарантує всім національностям, що про-

живають на території Республіки, право їх вільного національно-культурного розвитку.

Українська РСР забезпечує національно-культурне відродження українського народу, його історичної свідомості і традицій, національно-етнографічних особливостей, функціонування української мови у всіх сферах суспільного життя.

Українська РСР виявляє піклування про задоволення національно-культурних, духовних і мовних потреб українців, що проживають за межами Республіки.

Національні, культурні та історичні цінності на території Української РСР є виключно власністю народу Республіки.

Українська РСР має право на повернення у власність народу України національних, культурних та історичних цінностей, що знаходяться за межами Української РСР.

ІХ. ЗОВНІШНЯ І ВНУТРІШНЯ БЕЗПЕКА

Українська РСР має право на власні Збройні Сили.

Українська РСР має власні внутрішні війська та органи державної безпеки, підпорядковані Верховній Раді Української РСР.

Українська РСР визначає порядок проходження військової служби громадянами Республіки.

Громадяни Української РСР проходять дійсну військову службу, як правило, на території Республіки і не можуть використовуватись у військових цілях за її межами без згоди Верховної Ради Української РСР.

Українська РСР урочисто проголошує про свій намір стати в майбутньому постійно нейтральною державою, яка не бере участі у військових блоках і дотримується трьох неядерних принципів: не приймати, не виробляти і не набувати ядерної зброї.

Х. МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ

Українська РСР як суб'єкт міжнародного права здійснює безпосередні зносини з іншими державами, укладає з ними договори, обмінюється дипломатичними, консульськими, торговельними представництвами, бере участь у діяльності міжнародних організацій в обсязі, необхідному для ефективного забезпечення національних інтересів Республіки у політичній, економічній, екологічній, інформаційній, науковій, технічній, культурній і спортивній сферах.

Українська РСР виступає рівноправним учасником міжнародного спілкування, активно сприяє зміцненню загального миру і міжнародної безпеки, безпосередньо бере участь у загальноєвропейському процесі та європейських структурах.

Українська РСР визнає перевагу загальнолюдських цінностей над класовими, пріоритет загально визнаних норм міжнародного права перед нормами внутрішньодержавного права.

Відносини Української РСР з іншими радянськими республіками будуються на основі договорів, укладених на принципах рівноправності, взаємоповаги і невтручання у внутрішні справи.

Декларація є основою для нової Конституції, законів України і визначає позиції Республіки при укладанні міжнародних угод. Принципи Декларації про суверенітет України використовуються для укладання союзного договору.

м. Київ,
16 липня 1990 року № 55-ХІІ

Прийнята Верховною Радою
Української РСР

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

*(Постанова втратила чинність на підставі Постанови ВР
N 2143-ХІІ (2143—12) від 20. 02. 92, ВВР, 1992, N 20, ст. 279)*

Про День проголошення незалежності України *(Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, N 31, ст. 430)*

Зважаючи на волю українського народу та його одвічне прагнення до незалежності,

підтверджуючи історичну вагомість прийняття Декларації про державний суверенітет України (55—12) 16 липня 1990 року,

Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки

п о с т а н о в л я є :

Вважати день 16 липня Днем проголошення незалежності України і щорічно відзначати його як державне загальнонародне свято України.

Перший заступник Голови Верховної Ради Української РСР І. ПЛЮЩ
м. Київ, 16 липня 1990 року
N 56-ХІІ

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Про проходження строкової військової служби громадянами Української РСР та використання працівників правоохоронних органів республіки за її межами

(Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, N 33, ст. 459)

Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки
п о с т а н о в л я є :

1. Схвалити Заяву Верховної Ради Української РСР з зазначеного питання і надіслати її Верховній Раді СРСР, Президенту СРСР, Голові Ради Міністрів СРСР, Верховним Радам союзних республік.

2. Раді Міністрів Української РСР:

Протягом місяця забезпечити повернення до постійного місця служби працівників правоохоронних органів республіки, які беруть участь в охороні гро-

мадського порядку та локалізації міжнаціональних конфліктів в інших регіонах країни.

Вирішити питання про переведення до 1 грудня 1990 року громадян Української РСР, які проходять строкову військову службу, на Україну.

Вирішити питання про переведення до 1 жовтня 1990 року громадян Української РСР, які проходять строкову військову службу, з районів, де відбуваються міжнаціональні конфлікти, на територію України.

У відповідності з Декларацією про державний суверенітет України і шануючи суверенні права інших держав, на території яких проходять службу громадяни України, до 15 вересня 1990 року розробити порядок проходження військової служби громадянами Української РСР і, починаючи з осені 1990 року, здійснювати призов на строкову військову службу, як правило, до військових частин, які дислокуються на території України.

Про хід виконання цієї постанови доповісти на другій сесії Верховної Ради Української РСР.

Голова Верховної Ради Української РСР Л. КРАВЧУК
м. Київ, 30 липня 1990 року
N 88-XII

ЗАКОН
УКРАЇНСЬКОЇ РАДЯНСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ
Про економічну самостійність Української РСР
(Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, N 34, ст. 499)

Цей Закон на основі Декларації про державний суверенітет України (55-12) визначає зміст, мету і основні принципи економічної самостійності України як суверенної держави, механізм господарювання, регулювання економіки і соціальної сфери, організації фінансово-бюджетної, кредитної та грошової системи Української РСР.

Розділ перший
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Зміст економічної самостійності Української РСР

Забезпечення економічної самостійності Української РСР є необхідною умовою державного суверенітету України.

Українська РСР самостійно:

визначає економічний статус і стратегію соціально-економічного розвитку в інтересах народу України;

здійснює управління економічними процесами з метою відродження і всебічного розвитку соціальної та культурної сфери, задоволення потреб громадян Української РСР у матеріальних, соціальних і духовних благах, охорони навколишнього середовища;

визначає структуру народного господарства, пріоритетні напрями господарської діяльності, форми і методи господарювання та управління суспільним виробництвом;

здійснює фінансово-бюджетну, грошово-кредитну, цінову, інвестиційну, науково-технічну і зовнішньо економічну політику.

Усі розташовані на території України підприємства, установи і організації становлять її народногосподарський комплекс.

Стаття 2. Основні цілі економічної самостійності Української РСР

Економічна самостійність Української РСР покликана забезпечити:

умови життя народу України, гідні сучасної цивілізації, задоволення його соціальних і культурних запитів;

підпорядкування суспільного виробництва потребам та інтересам людини, створення умов для вільної творчої праці й самоствердження особи;

соціальну захищеність кожного громадянина України;

зростання національного багатства;

розвиток науки, досягнення передового технологічного рівня виробництва;

підвищення престижу підприємливості та сумлінної праці;

рівні можливості вільного культурного, духовного та інтелектуального розвитку усіх громадян, які проживають на території республіки;

досягнення екологічної безпеки, створення здорових і безпечних умов життя і праці.

Стаття 3. Основні принципи економічної самостійності Української РСР

Економічна самостійність Української РСР базується на таких основних принципах:

власності народу республіки на її національне багатство та національний дохід;

різноманітності і рівноправності форм власності та їх державному захисті;

децентралізації власності і роздержавленні економіки;

повній господарській самостійності і свободі підприємництва усіх юридичних і фізичних осіб у рамках законів Української РСР;

самостійності регулювання грошового обігу;

захищеності внутрішнього ринку.

Стаття 4. Відносини власності в Українській РСР

Основу економічної самостійності Української РСР утворює власність її народу на національне багатство. Власністю народу України є земля, її надра, повітряний простір, водні та інші природні ресурси, що знаходяться в межах території Української РСР, природні ресурси її континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони, весь економічний, науковий і технічний потенціал, розташований на території республіки.

До власності народу України належать основні засоби виробництва в промисловості, будівництві, сільському господарстві, транспорті, зв'язку, банки, кредитні установи, майно торгових, комунальних та інших підприємств, а також житловий фонд та інше майно на території України.

Порядок створення і функціонування на території України нових об'єктів власності радянських республік, інших держав, міжнародних організацій, іноземних юридичних осіб і громадян визначається законодавством Української РСР.

Власність в Українській РСР виступає в таких формах:

— державна;

— колективна;

— індивідуальна (особиста і приватна трудова власність) та інші, передбачені Законом форми власності.

Відносини власності встановлюються і регулюються на основі законодавства Української РСР. Українська РСР гарантує рівноправність всіх форм власності. Право власності охороняється законом.

Розділ другий

ФІНАНСОВО-БЮДЖЕТНА, КРЕДИТНА І ГРОШОВА СИСТЕМА УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Стаття 5. Фінансово-бюджетна система Української РСР

Українська РСР має власну фінансову систему.

Фінансові ресурси Української РСР складаються з коштів республіканського бюджету, бюджетів місцевих Рад народних депутатів, коштів інших органів місцевого самоврядування, позабюджетних надходжень та інших фінансових ресурсів.

Формування доходної бази республіканського і місцевих бюджетів ґрунтується на податковій політиці, що визначається законодавством Української РСР і проводиться в республіці самостійно.

Українська РСР на договірних засадах може брати участь у цільовому фінансуванні зі свого бюджету загальносоюзних і міжреспубліканських програм, спільних проєктів і програм з іноземними державами і міжнародними організаціями.

Стаття 6. Банківська і грошова система Української РСР

Українська РСР на своїй території самостійно організує банківську справу і грошовий обіг.

Банківська система республіки складається з Національного банку України, Зовнішньоекономічного банку, республіканських акціонерно-комерційних банків, інших кредитних установ різних форм власності. Кожний вид банківських установ є економічно самостійним і керується у своїй діяльності чинним законодавством.

Національний банк України є вищою кредитною та емісійною установою Української РСР, підзвітний Верховній Раді Української РСР і проводить в республіці єдину державну грошово-кредитну та валютну політику, координує діяльність банківської системи у цілому, організує міжбанківські розрахунки, виконує функції резервного банку.

Кредитними ресурсами республіки є власні кошти банків, залишки коштів на банківських рахунках підприємств, установ, організацій, розташованих на території республіки, і громадян, кошти в міжбанківських розрахунках, грошові заощадження населення, інші грошові ресурси.

За умов запровадження власної грошової одиниці Національний банк України для її валютного забезпечення та повної зовнішньої конвертованості нагромаджує валютні запаси.

В Українській РСР створюється ринок акцій, облігацій та інших цінних паперів. Порядок створення і діяльності на території республіки акціонерних банків та інших кредитних установ, у тому числі з участю іноземного капіталу, визначається законодавством Української РСР.

Стаття 7. Ціноутворення

Політика ціноутворення на території республіки належить до компетенції Української РСР і визначається її законодавством.

Перелік товарів і послуг, ціни і тарифи на які підлягають державному регулюванню, визначаються законодавством Української РСР.

Розділ третій

УПРАВЛІННЯ НАРОДНИМ ГОСПОДАРСТВОМ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Стаття 8. Загальні засади державного управління народним господарством
Українська РСР самостійно формує систему, склад і структуру державного управління народним господарством.

Державне управління економікою республіки повинно забезпечити:
поступовий перехід до ринкової економіки;
регулювання економіки шляхом податків, кредитів, квот, ліцензій, санкцій, дотацій на основі нормативних актів Української РСР без безпосереднього втручання в господарську діяльність підприємств та організацій;
розробку, фінансування та реалізацію загальнонаціональних програм;
раціональні пропорції використання національного доходу, що забезпечують ефективний соціальний і економічний розвиток республіки;
захист економічних інтересів Української РСР.

Законодавство Української РСР створює рівні можливості для розвитку всіх форм підприємницької діяльності та свободи у виборі методів господарювання, напрямів використання доходу і здійснення інвестицій, заохочуючи конкуренцію та усуваючи монополізм у виробництві товарів і наданні послуг.

Втручання державних органів у діяльність підприємств та інших господарюючих суб'єктів можливе лише у випадках і в порядку, що визначається законодавством Української РСР.

Фінансування фундаментальних досліджень у галузі суспільних, природничих і технічних наук здійснюється за рахунок бюджетних коштів і кредитів.

Українська РСР самостійно організує інвестиційну діяльність на своїй території, сприяє утворенню інвестиційного ринку і фондових бірж.

Фінансування заходів соціальної та культурної політики здійснюється з республіканського та місцевих бюджетів, за рахунок коштів підприємств, установ і організацій, населення та інших джерел.

Стаття 9. Зайнятість, соціальний захист і регулювання доходів населення

Держава створює умови для зайнятості працездатного населення і забезпечує соціальний захист громадян.

Держава регулює зайнятість, сприяє працевлаштуванню, підготовці та підвищенню кваліфікації кадрів, а при необхідності забезпечує перепідготовку осіб, які вивільняються в результаті реорганізації та вдосконалення виробництва.

Порядок прийняття на роботу і звільнення працівників, режим праці та відпочинку встановлюються підприємствами на основі законодавства Української РСР про працю. Форми і системи оплати праці визначаються підприємствами самостійно.

Регулювання зайнятості жінок, молоді, осіб з інвалідністю здійснюється шляхом створення додаткових робочих місць, розвитку надомної праці, запровадження гнучкого режиму робочого часу, а також надання пільг при оподаткуванні.

Доходи громадян регулюються диференційованим прогресивним оподаткуванням відповідно до законодавства Української РСР. Українська РСР гарантує своїм громадянам прожитковий мінімум.

Стаття 10. Охорона навколишнього середовища і раціональне природокористування

Українська РСР самостійно регулює відносини природокористування та охорони навколишнього середовища в межах своєї території.

Республіканські та місцеві державні органи відповідно до законодавства Української РСР визначають норми екологічної безпеки, ліміти і нормативи природокористування, податки за природні ресурси та санкції за шкоду, заподіяну навколишньому середовищу, здійснюють, виходячи з екологічних показників, видачу дозволів і накладання заборони на діяльність підприємств, установ і організацій.

Стаття 11. Економічні основи місцевого самоврядування

Розвиток усіх регіонів республіки забезпечується в інтересах і з ініціативи місцевого населення.

Початок господарської діяльності і використання природних ресурсів на території місцевих Рад народних депутатів здійснюється тільки з їх дозволу.

Місцева Рада народних депутатів має самостійний бюджет.

Підприємства, установи, організації та виробничі одиниці, розташовані на території Української РСР, вносять плату за використання землі, інших природних і трудових ресурсів, відрахування від валютних надходжень, а також сплачують податки до місцевих бюджетів.

Рішення, прийняті в межах компетенції місцевої Ради народних депутатів, є обов'язковими для діючих на даній території підприємств, організацій та установ, службових та інших осіб.

Стаття 12. Зовнішньоекономічна діяльність та міжреспубліканські відносини

Українська РСР самостійно здійснює керівництво зовнішньоекономічною діяльністю, бере безпосередню участь у міжнародному поділі праці та розвиває економічне співробітництво з радянськими республіками, іншими державами на основі принципів заінтересованості, рівноправності і взаємної вигоди.

Підприємства і організації мають право вступати у прямі господарські зв'язки та співробітничати з підприємствами і організаціями інших радянських республік, створювати з ними спільні підприємства, асоціації, концерни, консорціуми, союзи інші об'єднання.

Міжнародні угоди Української РСР з питань економічної діяльності укладаються відповідно до законодавства Української РСР.

Українська РСР утворює свій державний валютний фонд у складі зведеного валютного плану (платіжного балансу) республіки, в якому враховуються надходження і платежі в діючих грошових одиницях та іноземній валюті по загальному міжнародному розрахунковому обороту республіки.

Нормативи і порядок розподілу валютної виручки підприємств і організацій від експорту товарів (робіт, послуг) визначаються законодавством Української РСР.

Підприємства і організації, розташовані на території республіки, здійснюють свої зовнішньоекономічні зв'язки відповідно до законодавства Української РСР.

Українська РСР як суверенна держава бере участь у діяльності міжнародних економічних організацій.

Уряд Української РСР устанавлює перелік товарів, вивезення і ввезення яких регулюється квотами і ліцензіями.

Республіка самостійно створює митну систему.

Розділ четвертий

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ЕКОНОМІЧНУ САМОСТІЙНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Стаття 13. Принципи юридичної відповідальності

Основними принципами юридичної відповідальності за порушення Закону про економічну самостійність Української РСР є невідворотність застосування економічних санкцій, правова захищеність суб'єктів економічних відносин, взаємовідповідальність між державою та учасниками економічних відносин.

Стаття 14. Види юридичної відповідальності

Незакондії або бездіяльність у сфері економіки є порушенням економічної самостійності Української РСР та інтересів юридичних і фізичних осіб і залежно від способу дії винних караються за законом. Основним видом відповідальності є економічні санкції. в разі вчинення злочинних дій застосовується кримінальна відповідальність.

Закон набирає чинності з дня його прийняття.

Голова Верховної Ради Української РСР Л. КРАВЧУК
м. Київ, 3 серпня 1990 року
N 142-XII

ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР
Про розгляд вимог студентів, які проводять голодування
в м. Києві з 2 жовтня 1990 року

(Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, N 45, ст. 604)

Розглянувши вимоги студентів, які проводять голодування в м. Києві, передачі Президії Верховної Ради УРСР 2 жовтня 1990 року, та взявши до уваги результати роботи погоджувальної комісії Верховної Ради УРСР, утвореної 16 жовтня 1990 року,

Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки
п о с т а н о в л я є:

1. Стосовно проведення нових виборів:

Впродовж другої сесії Верховної Ради УРСР прийняти Закон про референдум в Українській РСР, Закон про громадські об'єднання та організації в Українській РСР, Закон про статус народного депутата Української РСР, передбачені порядком денним, та Закон про вибори в Українській РСР на багатопартійній основі.

В 1991 році провести в Українській РСР народне голосування (референдум) з питання довіри Верховній Раді Української РСР дванадцятого скликання і за його результатами вирішити питання про проведення нових виборів до кінця року.

2. Стосовно військової служби громадян України:

Забезпечити проходження строкової військової служби громадянами України поза межами республіки тільки за добровільною згодою громадянина.

З цією метою до 31 грудня 1990 року прийняти Закон про проходження строкової військової служби громадянами України на території республіки, Закон про альтернативну військову службу, а також утворити необхідні державні органи.

3. Стосовно націоналізації майна КПРС та ВЛКСМ на території України:

Відповідно до постанови Верховної Ради УРСР від 15 жовтня 1990 року (376—12) розглянути на сесійному засіданні висновки Державного арбітражу УРСР, Міністерства юстиції УРСР і Державного комітету УРСР по економіці питання щодо націоналізації майна КПРС та ВЛКСМ на території України і до 1 грудня 1990 року утворити тимчасову комісію Верховної Ради УРСР з цього питання.

4. Стосовно Союзного договору:

Згідно зі Зверненням Президії Верховної Ради УРСР, схваленим Верховною Радою УРСР 15 жовтня 1990 року, спрямувати всі зусилля Верховної Ради УРСР на стабілізацію політичної і економічної ситуації в республіці, на побудову правової суверенної Української держави, прийняття нової Конституції республіки, і поки цього не досягнуто, укладення Союзного договору вважати передчасним.

5. Стосовно відставки Голови Ради Міністрів УРСР:

Взяти до відома повідомлення Голови Верховної Ради УРСР Кравчука Л. М. від 17 жовтня 1990 року стосовно відставки Голови Ради Міністрів УРСР Масола В. А. і вирішити це питання у порядку, передбаченому статтею 97 п. 9, статтею 108 п. 4 Конституції УРСР (888—09).

З метою створення правової основи для виконання цієї постанови до 30 листопада 1990 року привести діючу Конституцію УРСР у відповідність з положеннями Декларації про державний суверенітет України.

Голова Верховної Ради Української РСР Л. КРАВЧУК
м. Київ, 17 жовтня 1990 року
N 402-XII

П О С Т А Н О В А **ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР**

Про реалізацію Декларації про державний суверенітет України у сфері відносин з радянськими республіками

(Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, N 46, ст. 611)

З метою правового забезпечення безпосередніх відносин Української РСР з радянськими республіками відповідно до Декларації про державний суверенітет України (55—12) Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки постановляє:

1. Доручити Комісії з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціональних відносин доопрацювати Концепцію про принципи та основні напрями співробітництва Української РСР з радянськими республіками і розробити типові проекти документів (Декларації та Договору).

До 15 листопада ц. р.

2. Вважати необхідним додержуватись такої процедури при укладанні міждержавних договорів з радянськими республіками:

для ведення переговорів з конкретною республікою Президія Верховної Ради УРСР затверджує за поданням Комісії з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціональних відносин делегацію повноважних представників на чолі з Головою Верховної Ради УРСР або його заступником та визначає її повноваження;

вироблені договори підписуються Головою Верховної Ради Української РСР або його заступниками;

підписані договори підлягають ратифікації Верховною Радою Української РСР; контроль за виконанням договорів, які набрали чинності, покладається на Комісію з питань державного суверенітету, міжреспубліканських і міжнаціо-

нальних відносин, Комісію у закордонних справах та на Секретаріат Верховної Ради УРСР.

3. Доручити Раді Міністрів УРСР подати на затвердження Верховній Раді УРСР проекти типового положення про угоди з радянськими республіками.

До 25 листопада ц. р.

Голова Верховної Ради Української РСР Л. КРАВЧУК
м. Київ, 31 жовтня 1990 року
N 425-XII

П О С Т А Н О В А
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР
Про захист суверенних прав власності Української РСР
(Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1990, N 52, ст. 649)

Виходячи з Декларації про державний суверенітет України (55—12), статті 71 Конституції Української РСР (888—09) і Закону про економічну самостійність Української РСР (142—12), та в інтересах захисту власності громадян, народу республіки Верховна Рада Української РСР п о с т а н о в л я є:

До введення в дію Закону Української РСР про роздержавлення майна:

встановити мораторій на території республіки на будь-які зміни форм власності і власника державного майна, ініціаторами та учасниками яких є органи державної влади і управління;

заборонити випуск і реалізацію акцій усіх державних підприємств, організацій та установ, незалежно від їх відомчої підпорядкованості, розташованих на території України, фізичним та юридичним особам з-поза меж Української РСР.

Голова Верховної Ради Української РСР Л. КРАВЧУК
м. Київ, 29 листопада 1990 року
N 506-XII

**ПОСТАНОВА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР**

*(Постанову скасовано на підставі Постанови ВР
N 1938-XII (1938—12) від 06. 12. 91, ВВР, 1992, N 9, ст. 110)*

*(Постанову скасовано на підставі Постанови Президії ВР N 1457-XII (1457—
12) від 30. 08. 91, ВВР, 1991, N 44, ст. 585)*

Про проєкт Договору про Союз Суверенних Держав, представлений Президентом СРСР

(Відомості Верховної Ради УРСР (ВВР), 1991, N 32, ст. 429)

Усвідомлюючи історичну відповідальність за прийняття доленосних для народу України рішень, надаючи вирішального значення змісту Договору про Союз Суверенних Держав, керуючись результатами референдуму СРСР по Українській РСР та підсумками опитування населення Української РСР і підтверджуючи свою рішучість відстоювати волевиявлення народу України, Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки

п о с т а н о в л я є:

1. Доручити постійним комісіям Верховної Ради Української РСР до 1 вересня 1991 року розглянути представлений Президентом СРСР проєкт Договору про Союз Суверенних Держав щодо його відповідності положенням і принципам Декларації про державний суверенітет України (55-12) та Закону Української РСР «Про економічну самостійність Української РСР» (142-12).

2. Кабінету Міністрів Української РСР, Академії наук УРСР підготувати економічні розрахунки та правові висновки щодо входження України до Союзу на умовах, визначених проєктом Договору, особливо його статтями 5, 6, 8, 9, і подати їх Верховній Раді Української РСР до 1 вересня 1991 року.

3. Робочій групі, утвореній Президією Верховної Ради Української РСР, до 15 вересня 1991 року узагальнити підготовлені постійними комісіями Верховної Ради Української РСР, Кабінетом Міністрів Української РСР, Академією наук УРСР та висловлені народними депутатами Української РСР пропозиції і зауваження до проєкту Договору.

Голова Верховної Ради Української РСР
м. Київ, 27 червня 1991 року N 1272-XII

Л. КРАВЧУК

Зміст

IN MEMORIAM. Марта Коломиєць-Яневська (1959—2020)	3
Вступне слово	5
Передмова	8

РОЗДІЛ І.

«РЕВОЛЮЦІЯ ЗГОРИ»: ПОГЛИБЛЕННЯ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНОЇ КРИЗИ ТА СПРОБИ ЇЇ ПОДОЛАННЯ (КВІТЕНЬ 1985 — ЛІТО 1988 РОКІВ)

1. «Перебудова»: Що це було?	21
2. Прискорення: знову «наздогнати і перегнати»?	35
3. Чорнобильська катастрофа: детонатор розпаду	44
4. Гласність: спочатку було слово... ..	70
5. Демократизація: імітація пом'якшення режиму чи далекоглядна стратегія?	91

РОЗДІЛ П.

«РЕВОЛЮЦІЯ ЗНИЗУ»: НАЦІОНАЛЬНЕ ВІДРОДЖЕННЯ, ЗАРОДЖЕННЯ ТА СТАНОВЛЕННЯ НАРОДНОЇ ОПОЗИЦІЇ (ЛІТО 1988 — ЛЮТИЙ 1990 РОКІВ)

1. Неформали: від колекціонування марок до боротьби за владу.	101
2. Консолідація опозиції: фронт чи рух?	119
3. Вибори до Верховної Ради СРСР: проба сил політичної опозиції	145
4. Шахтарський страйк липня 1989 р. Зародження організованого незалежного робітничого руху	155
5. Релігійний ренесанс: маятник хитнувся в інший бік	163
6. Протистояння влади та опозиції (літо 1989 р. — лютий 1990 р.): «...на чорнобильських руїнах, на омонівських кийках мітингує Україна без вождів і без ЦеКа...»	175

РОЗДІЛ ІІІ.

УКРАЇНА НА ШЛЯХУ УТВЕРДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОГО СУВЕРНІТЕТУ: КАТАЛІЗАТОР РОЗВАЛУ СРСР (БЕРЕЗЕНЬ 1990 — СЕРПЕНЬ 1991 РОКІВ)

1. Вибори до Верховної та місцевих рад народних депутатів УРСР: новий розклад політичних сил	199
---	-----

2. Парламентська опозиція: фактор національного державотворення	216
3. «Іконоборчий» рух доби перебудови: війна символів — війна не символічна.....	243
4. Формування багатопартійної системи: одна добре, дві — краще... а три?.....	251
5. Криза в КПУ: анатомія падіння з п'єдесталу.....	280
6. Загострення політичної конфронтації у республіці: атака опозиції та контрнаступ консерваторів (вересень 1990 р. — грудень 1990 р. ..	297
7. Еволюція суспільних поглядів та процесів: від ідеї оновленого Союзу до проголошення незалежності України (січень — серпень 1991 р.)	321
Висновки	338
Витяги з інтерв'ю Данила Яневського для проєкту «ТАЄМНИЦІ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ»	345
ДОКУМЕНТИ	387

Суспільно-політичне видання
Серія «Великий науковий проєкт»

БОЙКО
Олександр Дмитрович

30 РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ
ДО 18 СЕРПНЯ 1991 РОКУ

У ДВОХ ТОМАХ
Том 1

Головний редактор *О. В. Красовицький*
Відповідальна за випуск *О. Е. Лісовикова*
Художній редактор *О. А. Гугалова*
Технічний редактор *Г. С. Таран*
Комп'ютерна верстка: *В. А. Мурликін*

Підписано до друку 02.08.21. Формат 70×100 1/16.
Умов. друк. арк. 36,12. Облік.-вид. арк. 33,70.
Тираж 1000 прим. Замовлення №

ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016

Сайт та інтернет-магазин видавництва:
www.folio.com.ua
Електронна адреса:
market@folio.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016